

Giới thiệu Biểu Ca! Đừng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)

Huyền Diệp là ai? Biểu ca của tôi.

Khang Hi là ai? Chồng tôi.

Cô gái ở bên cạnh hắn là ai?!

Một cô gái Thanh xuyên không biết lịch sử.

Một cô gái Thanh xuyên cùng hệ thống đào tạo.

Một cô gái Thanh xuyên bị bao vây bởi các cô gái Thanh xuyên khác.

Nội dung: Thanh xuyên, thanh mai trúc mã.

Nhân vật chính: Đông Chi Lan, Khang Hi

Truyện này hay lắm, bạn mới đọc đoạn đầu nhưng thấy rất hay, ấm áp nhẹ nhàng kiểu điền văn, bối cảnh mất quyền lực, có những chi tiết khác với lịch sử, như là Thuận Trị không mất sớm, Khang Hi không phải lên ngôi ở tuổi thiếu niên. Nữ chính là Hiếu Ý Hoàng hậu.

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đừng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Xuyên không

Năm Thuận Trị thứ 15, lịch sử triều Thanh mở sang một trang mới. Năm đó, với cái chết của Ninh Hoàn Ngã (1593-1665, đại thần Thanh sơ) và sự hạ đài của Trần Chi Lân (1605-1666, quan triều Minh), việc chuyển giao quyền lực từ triều Minh sang triều Thanh chính thức hoàn thành. Đối với những người thích lên thảo luận chuyện cũ về hoàng gia, năm Thuận Trị thứ 15 có một ý nghĩa đặc biệt, bởi vì đề tài lớn nhất suốt vài thập niên tương lai được sinh ra ở năm Thuận Trị thứ 15 này.

Thành Bắc Kinh mùa đông vẫn lạnh như năm nào, sáng sớm, trên đường chỉ lác đác mấy người dọn tuyết. Bên phía Tây con đường lớn phía Đông có một tòa phủ đệ lớn, tòa phủ đệ đó vốn là nhà cũ của Nghiêm Thế Phiên, con trai Quyền tướng triều Minh Nghiêm Tung, giờ đang thuộc về Đông Đồ Lại, Thái bảo của thái tử đã xin nghỉ hưu vì tuổi cao sức yếu.

Nhắc tới nhà họ Đông, cũng có thể coi là gia tộc hiển quý trong Hán Quân Kỳ, sau khi Đông Đồ Lại thuyết phục Đông Dường Chính giúp Thanh Thái Tổ Nỗ Nhĩ Cáp Xích hạ thành Phủ Thuận, ama của ông ấy là Đông Dường Chính mang theo cả nhà quy thuận Hậu Kim (tên ban đầu của triều Thanh), được đưa vào Hán Quân Kỳ. Nhà bọn họ có thể nói là lập nghiệp bằng quân công, từ xưa đến giờ quân công vốn là chỗ dựa vững chắc, hơn nữa Đông Đồ Lại đã xin nghỉ hưu, được phong làm Thái bảo thái tử, cho nên Thuận Trị Đế đối với nhà bọn họ có chút ưu đãi.

Đối với nhà họ Đông mà nói, năm Thuận Trị thứ 15 hẳn là một năm không được tốt đẹp, bởi vì năm đó, trụ cột của nhà họ Đông là Đông Đồ Lại ngã bệnh, nhưng lịch sử bắt ngờ rẽ sang một hướng khác, Đông Đồ Lại vốn dĩ sẽ tạ thế không chết, ngược lại còn sống rất khỏe mạnh an khang.

Khi Đông Chi Lan khôi phục ý thức một lần nữa, nàng phát hiện bản thân không thể nhúc nhích, tuy rằng có thể mở mắt, nhưng nhìn đâu cũng thấy mờ mờ, điều này khiến nàng cảm thấy vô cùng khủng hoảng. Đối với bất cứ ai mà nói, khi gặp tình huống như thế không thể tránh chuyện suy nghĩ lung tung, nàng cũng không ngoại lệ.

Đầu nàng cũng không thể nhớ được bất cứ chuyện gì, mặc kệ nàng tập trung suy nghĩ thế nào cũng không ra, nàng vốn cảm giác bản thân không phải thể này, nhưng cụ thể là thể nào thì nàng cũng không biết. Thân thể của một đứa trẻ sơ sinh không thể tỉnh táo lâu, chẳng mấy chốc nàng lại ngủ thiếp đi.

Khi tỉnh lại lần nữa có một vật gì đó kề vào miệng nàng, theo bản năng nàng ngậm mút, một chất lỏng có mùi nhạt được nàng mút vào bụng. Đồng thời nàng cũng nghe thấy xung quanh có tiếng người nói chuyện, người nọ vỗ nhẹ lên lưng nàng, lặng lẽ nói gì đó, nói nhỏ quá nên nàng không nghe rõ.

Nàng cứ ngây ngây ngô ngô như thế suốt ba tháng, thị giác dần rõ hơn, đầu óc cũng có thể suy nghĩ một vài câu đơn giản, nàng nhớ rất rõ bản thân là một người lớn, nhưng tại sao lúc này lại thành một đứa trẻ mới sinh, đầu óc trẻ con này không có cách nào đưa ra đáp án.

Cũng trong khoảng thời gian đó, nàng nhìn thấy ngạch nương của mình, bởi vì thị giác vẫn chưa phát triển hoàn toàn, nàng không nhìn được rõ ràng, nhưng đó hẳn là một người phụ nữ rất dịu dàng, ama của nàng cũng xuất hiện gần như hàng ngày, theo cảm giác mà nói là một người đàn ông rất khôi ngô, thích dùng tay xoa mặt nàng, còn dùng râu đâm vào mặt nàng. Tuy hiện tại đầu óc nàng không đủ dùng, nhưng vẫn ghi nợ những hành vi ác liệt đó.

Nhớ tới Tào Tháo, Tào Tháo liền đến, nàng vừa mới oán thầm, ác nhân kia lại tới tìm nàng và ngạch nương. Lúc này nàng đang bị ngạch nương bế vào trong lòng để dỗ, ama nàng phóng khoáng đi vào, thay quần áo rửa mặt với sự hầu hạ của người hầu, sau đó ngồi xuống.

Đông Quốc Duy hôm nay rất cao hứng, bởi vì bệnh của ama ông ấy đã không còn đáng ngại.

“Qua đây nào, để ama nhìn con gái bảo bối.” Nói xong ông ấy liền bế Chi Lan từ trong tay Hách Xá Lí thị, động tác rất thành thạo. “Chi Lan đáng yêu hơn thằng nhóc Ngạc Luân Đại nhiều, ta nghe đại ca nói, Ngạc Luân Đại hề tính là bắt đầu khóc, sao ngoan bằng Chi Lan của chúng ta.” Nói xong ông ấy lại dùng mặt cọ cọ Chi Lan.

“Đúng là Đại Thư Nhi thông minh hơn đứa trẻ khác, đói bụng hay muốn tè liền hừ hừ vài tiếng, không hề quấy khóc.” Hách Xá Lí thị cũng phụ họa.

“Còn phải nói, con gái của ta mà.” Đông Quốc Duy nói thế xong cảm thấy rất đắc ý, khi anh trai ông ấy có con trai còn cười nhạo ông ấy, nhưng con gái ông ấy ngoan hơn thằng nhóc kia nhiều.

Ông ấy dùng tay xoa mặt Chi Lan, Chi Lan nhìn khinh thường, chỉ cảm thấy người cha này không đáng tin cậy, ngày nào cũng chỉ biết vờn nàng ra chơi, chờ nàng trưởng thành, hừ hừ.

Nghe chồng khen con gái, lòng Hách Xá Lí thị cũng đỡ căng thẳng hơn, không sinh được con trai đầu lòng khiến bà rất buồn, bà biết các nhà khác đang chờ để chê cười mình. Nhưng Chi Lan chẳng mấy khi khóc quấy, thấy ai cũng cười, càng lớn càng đáng yêu, cũng được cha yêu thương.

Tuy con gái không bằng con trai, nhưng có tiểu thư nhà ai là không phải cành vàng lá ngọc. Nhà họ Đông bọn họ giờ có một Quý phi, một aka, so sánh với bất cứ thứ gì cũng có lợi ích thực tế hơn. Giờ chồng bà cũng yêu thương Chi Lan, những người muốn chế giễu bà phải thất vọng rồi.

Chi Lan tuy không nhớ được nhiều, nhưng cũng biết, muốn có cuộc sống tốt phải lấy lòng phụ mẫu, cảm tình không tự nhiên sinh ra bao giờ. Từ khi nàng có ý thức liền quyết định sẽ nịnh bợ cha mẹ thật tốt, thế nên vừa thấy hai người bọn họ nàng liền cười nụ cười không răng, quơ đôi tay nhỏ bé về phía họ, như thể rất muốn được bế được ôm, quả nhiên lừa được người cha thô kệch của nàng.

“Hôm nay thái y nói, bệnh của ama đã không còn gì đáng ngại, đúng là phải tạ ơn chủ tử nương nương, nếu không các thái y sao có thể tận tâm đến vậy.” Chơi với con gái xong, Đông Quốc Duy bắt đầu nói chuyện nghiêm túc với vợ.

“Ai cũng biết mà, đều nhờ phúc của chủ tử nương nương.” Hách Xá Lí thị nói mà lòng vẫn sợ hãi. Nếu Đông Đồ Lại thật sự quy tiên, Đông phủ này mất một chỗ dựa to lớn. “Chúng ta ở ngoài cung không giúp gì được cho nương nương, chỉ cầu mong nương nương có thể bình an là tốt rồi, nghe nói vị kia càng lúc càng khắt khe.”

“Kể ra người khiến vị kia đau đầu nhất không phải nương nương mà là vị ở cung Thừa Càn, vị kia muốn hậu cung trở thành thiên hạ của Mông Cổ, cũng phải nhìn xem Hoàng thượng có cho phép không chứ.” Đông Quốc Duy rất không đồng ý với vị ở cung Từ Ninh, hiện tại thiên hạ là của Mãn Thanh, có phải trước kia đâu mà Mông Cổ muốn làm càn thế nào cũng được.

“Tuy nói vị kia là sùng phi, nhưng chủ tử nương nương cũng không kém, hơn nữa lại có Tam aka.” Nhắc tới vị chủ tử nương nương nhà họ Đông này, Hách Xá Lí thị cũng bội phục vô cùng, ở trong cung có thể có địa vị ngang hàng với Đông Ngạc thị không nói, mấu chốt là còn sinh được một aka được Hoàng đế coi trọng. Sức khỏe Đông Ngạc thị không tốt, sau này như thế nào vẫn chưa nói trước được.

Chi Lan nghe đến đó, liền cảm thấy kỹ thuật đầu thai của nàng quả không tồi, quả nhiên cái gì cũng cần có kỹ thuật, nhất là đầu thai. Xem ra nhà nàng cũng rất hiển quý, nàng liền ngáp một cái, chuẩn bị ngủ tiếp.

Nếu người xuyên không là một người thuộc lịch sử chắc chắn nhận ra Đông Quý Phi có vấn đề, nhưng Chi Lan hiện tại đầu óc chưa phát triển hoàn toàn, mà theo kiến thức lịch sử mù mờ của Chi Lan, có lẽ nàng còn chẳng phân biệt được vị chủ tử nương nương nhà họ Đông này là phi tần hay Quý Phi.

Đối với một đứa trẻ sơ sinh thì thời gian hoàn toàn chẳng có ý nghĩa gì, hàng ngày ngoài ăn là ngủ, thế nên sau khi biết bò, rồi tập đi, trước khi được làm lễ Trảo Chu, rốt cuộc Chi Lan thoát khỏi hàng ngũ bò sát, bắt đầu tập đi bằng đôi chân bé nhỏ.

(Trảo chu: là lễ khi các bé đầy năm. Người lớn sẽ đặt bé vào khu để các đồ vật như sách, bút, con dấu... để xem bé chọn đồ vật nào rồi đoán nghề nghiệp tương lai cho bé.)

Điều này làm cho Chi Lan vô cùng buồn bực, trong một năm vừa qua, đại khái là nàng nhớ được chuyện đã qua, theo như cách mọi người vẫn nói, nàng đã xuyên không, còn là xuyên đến tụ điểm ưa thích của xuyên không là Thanh triều. Nếu nàng nhớ không lầm, hẳn là nàng có quan hệ bà con với Khang Hi đại đế, đây là nhờ nghe cha mẹ nói chuyện phiếm mà biết.

Tam aka Huyền Diệp, tuy rằng kiến thức lịch sử của nàng không tốt, nhưng nàng cũng biết tên của Khang Hi Đế là Huyền Diệp, hình như còn lên ngôi khi còn nhỏ, nhưng chính xác là lúc mấy tuổi thì nàng không nhớ. Hẳn là con trai của cô nàng, vậy là biểu ca của nàng, sau này nàng nhất định phải nịnh bợ hán thật tốt, nhất định hẳn sẽ trở thành một chỗ dựa còn vững chắc hơn cha nàng.

Trong Đông phủ, ngoài ama, nàng còn dùng thủ đoạn lấy được lòng của lão gia Đông Đồ Lại, và thiện cảm của ông bác Đông Quốc Cương. Thật ra đàn ông nhà họ Đông đều là những người thô kệch, bảo bọn họ đánh giặc thì không vấn đề gì, nhưng đối phó với trẻ con thì không có cách, thế nên một đứa bé như Chi Lan, trêu thế nào cũng không khóc không quấy liền được yêu thương đặc biệt.

Hơn nữa nàng còn có đôi mắt to tròn ướt át, thân hình bé nhỏ vừa thơm lại vừa mềm, nụ cười tiêu chuẩn dù chưa có răng, đúng là đánh đâu thắng đó, đặc biệt là sau khi nàng ra đời bệnh tình của lão gia nhà họ Đông là Đông Đồ Lại dần khỏi sắc, tuy rằng nàng chẳng liên quan gì, nhưng người cổ đại vốn mê tín cho rằng nàng có phúc khí. Dưới sự trợ giúp của ông anh họ có phong cách tương phản, đứa bé không quấy khóc, dễ đùa như nàng càng ngày càng được yêu thích.

Nàng vịn một cái ghế nhỏ chuẩn bị đứng lên, tranh thủ ở lễ Trảo Chu hạ gục ông anh họ còn đồ Ngạc Luân Đại. Ngạc Luân Đại là tiểu bá vương của nhà ông bác nàng, trời sinh cô hống to hơn người, hề mất hứng là gào thét, khiến lỗ tai Chi Lan bị tàn phá không ít.

Khi ngách nương của nàng và bác gái nói chuyện phiếm thường đem cả nàng và Ngạc Luân Đại theo, cho hai đứa ngồi chơi trên bực có sười ở dưới, anh họ này lớn hơn nàng một tuổi, đã biết nói, ngày nào cũng bắn nước bọt lên người nàng, điều này khiến người trước khi xuyên không đã hai mươi tuổi như nàng rất bất đắc dĩ.

Nhưng nàng ở thế giới hiện đại cũng mới hai mươi tuổi, cũng vẫn là trẻ người non dạ, hơn nữa gia cảnh cũng không tệ, ký ức nàng không có chút phiền não nào. Thế nên Chi Lan trả thù theo cách rất trẻ con là dùng móng vuốt cào mặt anh họ, hừ hừ, ai cho người bắn nước bọt lên người ta, chờ ta trưởng thành xem. Vì thế, Ngạc Luân Đại thành người thứ hai sau ama khiến nàng ghi nợ. Nhưng với ngoại hình của nàng, sau này muốn lấy lòng hai người đây chắc không vấn đề gì.

Chi Lan lại thất thần một lần nữa, đây là thói quen từ trước khi xuyên không, xem ra đời này không thay đổi được. Hầu gái mama thấy tiểu chủ tử đang tập đi, liền chuẩn bị đỡ nếu nàng không đứng được. Kết quả lại thấy Đại Thư Nhi đi được một nửa lại đặt mông ngồi phịch xuống, bắt đầu cắn ngón tay ngắn người.

Nghĩ đến Ngạc Luân Đại thì liền nghĩ đến một anh họ khác của nàng là Khang Hi đại đế, đến bây giờ nàng cũng chưa được gặp, nhưng nghe ngách nương nói qua lễ Trảo Chu sẽ dâng thẻ bài vào cung xin được bài kiến cô nàng. Nói không chừng vận khí tốt còn có thể chiêm ngưỡng tiểu chính thái (shot) Khang Hi ngay tại đây, nàng cắn ngón tay bắt đầu cười khúc khích.

Nàng nhất định phải cho Hoàng đế biểu ca của nàng một ấn tượng thật tốt, sau này nếu chồng nàng có bắt nạt nàng thì còn có chỗ dựa to lớn đó. Cô nương ngốc không thuộc lịch sử này không biết rằng chồng mình chính là Hoàng đế Khang Hi nổi tiếng đa tình, thế nên có tìm chỗ dựa nào cũng là vô dụng. Cô nương ngốc, chúc may mắn.

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đừng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Trảo Chu Tiên cung

Thật ra lễ Trảo Chu thời Thanh rất rườm rà nhiều thủ tục, nhưng chẳng liên quan gì đến Chi Lan, nàng chỉ cần ăn và ngủ, ngoài ra không phải lo bất cứ chuyện gì khác.

Ngày mừng bốn tháng năm, Đông gia có thể nói là khách đến chật nhà, lão gia nhà họ Đông là Đông Đồ Lại khỏe mạnh an khang, trong cung lại có một Quý phi nương nương, Đông gia đúng là đang lúc đắc thế. Nhưng cũng không thể phô trương quá giới hạn, số lượng khách mời thế là hạn chế rồi, nhưng trong mắt Chi Lan thì vẫn là nhiều.

Bởi vì ama ngách nương Chi Lan chưa từng nói nên nàng vẫn chưa biết nàng và Hoàng đế biểu ca mà nàng luôn tâm tâm niệm niệm có cùng một ngày sinh nhật, nàng cũng không biết người anh họ mà nàng một lòng muốn nịnh bợ đã biết nàng từ lâu.

Cháu gái lại sinh cùng ngày với con trai của mình khiến Quý phi cảm thấy rất thú vị, liền kể với tiểu Huyền Diệp. Tiểu Huyền Diệp bận rộn như vậy, mà vẫn có thể nhớ đến chuyện tiểu biểu muội có cùng ngày sinh với hẳn, thật là không dễ dàng gì.

Hôm nay Chi Lan bị ăn mặc đỏ như một ngọn lửa, hai mắt tò mò nhìn bốn phía, dù sao đây cũng là lần đầu tiên nàng thấy nhiều người thế này từ khi đến

triều Thanh. Đàn ông phần lớn mặc áo khoác ngắn, đầu đội mũ quả dưa, tóc tết. Phụ nữ vấn tóc như các phim truyền hình thời Thanh, cài hoa tươi, mặc kỳ bào thẳng đuồn, rất không có mỹ cảm.

Đánh giá cách ăn mặc của quý tộc Bát Kỳ một phen, Chi Lan đau khổ kết luận, nàng không có cách nào thích ứng được với thẩm mỹ của triều Thanh, đặc biệt là cái kiểu bán trọc đuôi sam, ảnh hưởng thẩm mỹ kinh khủng. An ủi là ai cũng giống ai, tuy nàng nhìn bọn họ không quen mắt, nhưng bọn họ nhìn nàng quen mắt là được rồi.

Chi Lan lấy tay che miệng ngáp một cái, giằng co một hồi nàng bắt đầu thấy mệt, nhanh cho nàng làm lễ đi. Khi ngách nương đặt nàng lên đệm chuẩn bị làm lễ, bên ngoài vang tiếng vó ngựa. Quả nhiên chỉ chốc lát sau liền có một thái giám đi vào tuyên chỉ, Quý phi nương nương ban ngọc bội, thêm một thứ để làm lễ Trảo Chu.

Chờ thái giám tuyên xong, ngách nương nàng liền quỳ xuống lĩnh chỉ, dùng hai tay nhận miếng ngọc bội xong đặt nó lên đệm giữa đồng đồ vật. Chi Lan nhìn miếng ngọc kỹ càng, tuy nàng không có nhiều hiểu biết về ngọc, nhưng có thể nhìn ra đây là một miếng ngọc rất tốt. Chưa nói đến hình chạm tinh xảo trên miếng ngọc, chỉ cần nhìn chất ngọc trong và bóng lánh là đủ biết nó rất có giá trị.

Chi Lan lau nước miếng, đây không phải lỗi của nàng, tuyệt đối không phải là nàng thêm muốn miếng ngọc kia, trẻ con có đứa nào không chảy nước miếng, lau là được. Chi Lan là người theo chủ nghĩa hành động, nghĩ là làm, lễ Trảo Chu là kì sát hạch dành cho nàng. Tuy rằng nàng vẫn nghĩ bản thân xuyên không nên sống khiêm tốn chút, nhưng việc đó không ảnh hưởng tới việc thể hiện khả năng đứng thẳng và đi của nàng.

Cả đám người nhìn chăm chú vào cục bột nhỏ đang lao đảo đứng lên bằng đôi chân bé bỏng, đồng loạt vã mồ hôi, dáng lắc lư của nàng khiến ai nấy đều nghi ngờ nàng sẽ ngã ngay lập tức. Đứng lên chưa đủ, Chi Lan còn định bước đi, vì thế ama của nàng là Đông Quốc Duy không chịu đựng nổi, là một người cha có tố chất bảo bọc con gái, thiếu chút nữa là ông ấy đi tới bế con gái mình lên.

Kỳ thật Chi Lan cũng biết mình không đi được, thế nên nàng giơ chân ra rồi lại rút về, đặt mông ngồi xuống đất, vươn tay ra, dùng tư thế của loài bò sát bò về phía miếng ngọc, trên đường còn tiện tay vơ một quyển sách và một cây roi, cuối cùng mới lấy miếng ngọc, cười khúc khích với quần chúng xung quanh, hoàn thành lễ Trảo Chu một cách mỹ mãn.

Mọi người bắt đầu bàn luận búa xua, nào là có khí thế của thiếu nữ tộc Mãn, rồi là nhất định sẽ thành một tài nữ, Chi Lan đã chúc bé ngủ ngon ngay khi được mama bế lên.

Đương nhiên nàng cũng không biết chuyện Đông Quý phi sau khi nghe là nàng chọn miếng ngọc, còn kể lại cho Huyền Diệp nghe với vẻ rất hứng thú, thế cho nên Huyền Diệp càng cảm thấy tiêu biểu muội và hẳn thật có duyên.

Miếng ngọc kia là Huyền Diệp đeo từ lúc mới sinh, nếu không phải coi trọng biểu muội có cùng ngày sinh, hơn nữa ngách nương cũng thường xuyên nhắc tới tiêu biểu muội đáng yêu, đời nào hẳn mang đi tặng.

Chi Lan được hơn một tuổi đã bắt đầu nói được vài câu đơn giản, chán một nỗi nàng không biết trẻ con biết nói từ thời điểm nào, thế nên nàng cũng không dám phát triển quá mức, biết nói của nàng chỉ là những từ đơn giản.

“Ama, hư!” Đây là câu được Chi Lan dùng thường xuyên nhất, bởi vì ama của nàng thật sự rất hư.

“Đã định ngày tiến cung chưa?” Đông Quốc Duy vừa cầm cánh tay nhỏ bé của Chi Lan để chơi đùa, vừa ngẩng đầu hỏi Hách Xá Lí thị ngồi đối diện.

“Ngày mai sẽ dâng thẻ bài vào trong cung, chờ chủ tử nương nương triệu kiến.”

“Uh, vào cung phải cẩn trọng từ lời nói đến hành động, đừng gây phiền toái cho chủ tử nương nương.” Dặn dò Hách Xá Lí thị một chút, Đông Quốc Duy lại cúi đầu tiếp tục bồi đắp tình cảm cha con với bảo bối của mình.

“Gia yên tâm, thiệp thân sẽ chú ý cẩn thận.”

Nghe đến đó Chi Lan liền biết nàng sắp được gặp Khang Hi rồi, vì vậy nàng không so đo những “tội ác” ama đã gây ra với nàng, ngược lại còn cười phi phi và vỗ tay.

“Đồ quý, sắp được gặp cô của con nên cao hứng sao?” Thật tình Đông Quốc Duy rất hài lòng với trí thông minh của con gái mình.

“Ama, ama.” Chi Lan cố gắng đẩy bàn tay Đông Quốc Duy đang xoa mặt nàng ra, nhưng nàng còn nhỏ, sức yếu, thế nên nàng quay sang nhìn ngách nương với ánh mắt cầu cứu.

“Gia đừng trêu Chi Lan nữa, rồi con bé lại nói ngai hư.” Chồng của bà không có việc gì liền thích trêu đùa Chi Lan, không giống đáng vẻ nghiêm túc mọi khi chút nào.

“Được rồi, hôm nay Gia nghe phu nhân một lần.” Nói xong Đông Quốc Duy còn hôn Chi Lan một cái, rồi mới gọi nhũ mẫu đến bế Chi Lan đi.

Chi Lan nhìn thái độ ama ngách nương là biết hai người định đóng cửa làm chuyện tình cảm rồi, mặt trời xuống núi chưa lâu đâu. Nàng còn sắp tiến cung nữa, thật là đáng mong đợi. Nhưng chuyện quan trọng lúc này vẫn là phải ngủ đã, nàng vỗ vỗ tấm chăn mềm, hài lòng đi tìm Chu Công.

Quả nhiên vừa mới dâng thẻ bài đã có người tuyên bọn họ tiến cung, Chi Lan bị biến thành Chiêu Tài Đồng Tử, toàn thân đỏ rực, nhưng nàng đã dần quen với việc quần áo của bản thân chỉ toàn màu đỏ, phản kháng không có tác dụng thì đành đón nhận thôi, đời là thế mà.

Ăn diện xong, nàng chuẩn bị tiếp tục ngủ, tuy xe ngựa có xóc một chút, nhưng nàng được ngạch nương bế nên rất thoải mái. Làm trẻ con ngày chỉ tỉnh táo mấy tiếng, nàng chuẩn bị đem hết sự tỉnh táo dồn cho việc quan sát Khang Hi Đế.

Khi nàng tỉnh lại xe ngựa đã tiến vào Tử Cấm Thành, tại sao nàng lại biết ư, bởi vì nàng phải xuống xe. Nàng bị đặt vào vòng tay nhũ mẫu, nhìn ngạch nương đi đằng trước, nàng nhất thời cảm thấy làm trẻ con thật là tốt, không cần phải đi bao giờ. Đặc biệt là thời tiết lạnh cắt da cắt thịt này.

Vào Cảnh Nhân Môn, liền thấy một bức tường bình phong bằng đá, mặt trên chạm khắc thứ gì đó Chi Lan không nhìn rõ. Vòng qua bức tường bình phong bằng đá là chính điện của cung Cảnh Nhân, mặt tiền là năm gian phòng rộng rãi, mái lợp bằng ngói men màu vàng, góc mái trang trí bằng con gì đấy nàng không biết tên.

Vào chính điện liền cảm thấy khí sưởi ấm áp bao trùm, trong phòng đặt mấy chậu than, nền cũng được sưởi, ngoài trời có lạnh thế nào, trong phòng cũng ấm áp như xuân.

Đông Quý phi là lão Đại của hậu cung vào thời điểm hiện tại, cuộc sống của bà rất thoải mái, cứ nhìn đồ trang trí trong phòng là biết. Bình cổ, tranh quý, được rồi, tha thứ cho sinh viên ban tự nhiên như Chi Lan không nói được cụ thể hơn nữa, nhưng nội thất ở đây vừa xa hoa lại vừa sang trọng.

Đông thị an vị trên giường sưởi, trên giường đặt một bàn sưởi thấp bằng gỗ tử đàn chạm khắc. Chi Lan không thấy rõ gương mặt bà, nhưng thấy bà có khí chất tinh tế bẩm sinh, vô cùng dịu dàng thân thiết, khó trách Thuận Trị sùng ái bà như vậy, phụ nữ dịu dàng lại có khí chất đúng là đi đến đâu cũng nổi bật.

Hách Xá Lí thị thính an xong liền ngồi xuống ghế theo quy củ, chờ Đông thị nói chuyện. Hai người hàn huyên chuyện nhà một lúc, Đông thị liền nhìn đến đứa bé được nhũ mẫu bế, đôi mắt to tròn nhìn bà không chớp mắt, mũi thon nhỏ, môi trái tim, làn da búng ra sữa, ửng hồng, như vừa thoa son, miệng còn phì phì nước miếng.

“Đây là Chi Lan sao, thật khả ái, qua đây cho ta bế.” Giọng nói của Đông thị cũng rất êm tai, tròn vành rõ chữ, tốc độ thông thả, khiến người nghe vô cùng thoải mái. Chi Lan đang phun nước miếng phì phì theo thói quen liền kích động, rốt cục nàng có thể nhìn xem mẹ của Khang Hi có gương mặt thế nào.

“Thật đáng yêu, đệ đệ thật có phúc.” Đông thị bỏ bao ỉ tay ra, nhẹ nhàng bế Chi Lan, còn dùng ngón tay xoa xoa lên mặt Chi Lan.

Chi Lan thật sự muốn nói một câu khó nghe, thật không hổ là chị em, sao đều thích xoa mặt nàng. Nhưng nhìn kĩ cô của nàng rất đẹp, làn thu thủy nét xuân son, hàng mi cong dài, yếu điệu quyến rũ không nói nên lời. Dưới cái mũi cao thẳng là bờ môi đỏ tươi, da mặt mịn không thấy lỗ chân lông, căng mướt như búng ra sữa. Người còn thơm thoang thoang, khiến người ta chỉ muốn gần hơn nữa để ngửi cho rõ.

Thật là đại mỹ nữ! Từ khi nàng đến triều Thanh đến giờ, đây là người duy nhất nàng gặp mà đẹp hơn ngạch nương nàng, tuy trẻ con như nàng không gặp nhiều người, nhưng theo thẩm mỹ của nàng, nàng có thể khẳng định ngạch nương nàng là mỹ nữ hiếm gặp, còn cô nàng tuyệt đối là mỹ nữ không thể gặp nổi, Hoàng đế không thích cô vậy thích ai chứ.

Đồng thời Chi Lan cũng cảm thấy kiêu ngạo, dựa theo di truyền, ngạch nương nàng đẹp, cô nàng cũng đẹp, hẳn là nàng cũng đẹp đi, ít nhất cũng không kém hơn ngạch nương.

“Cô, cô.” Chi Lan cao hứng dùng tay nhỏ bé cầm ngón tay Đông thị, tươi cười nịnh nọt.

“Tiểu nha đầu này, nhỏ thế này đã biết gọi cô.” Đông thị cũng không nghĩ nhiều, chỉ cho là em trai và em dâu dạy Chi Lan gọi cô từ ở nhà.

“Có thể là do trước khi tiến cung liên tục nói trước mặt con bé sẽ vào cung yết kiến chủ tử nương nương nên con bé mới nói linh tinh, là do nghe quen tai.” Hách Xá Lí thị tuy nói thế, nhưng mặt mày rất cao hứng, xem ra rất thương yêu cô con gái này.

Đối với cháu gái vừa thông minh lại vừa khả ái, Đông thị cũng rất vừa lòng, lại cùng Hách Xá Lí thị tán gẫu về Chi Lan. Không lâu sau, Tam aka Huyền Diệp đến thỉnh an ngạch nương.

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đừng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Khang Hi Hệ thống

Cung nữ vén rèm, một bé trai mặc thường phục màu xanh, đội mũ quả dưa đi vào. Bé trai có vẻ mặt rất nghiêm trang, thỉnh an Đông thị và Hách Xá Lí thị xong được cho phép mới ngồi xuống giường sưởi. Về mặt cũng bắt đầu thoải mái hơn, trở về là một đứa trẻ bốn tuổi bình thường.

Đây là Khang Hi Đế bằng xương bằng thịt sao! Chi Lan dạt dào cảm xúc, cố gắng rướn nửa người trên, muốn nhìn Huyền Diệp mặt rõ một cái, kết quả nàng còn chưa kịp làm gì, trước mắt đã xuất hiện gương mặt Huyền Diệp được phóng đại. Đúng là trên mặt có mấy sẹo lõm do từng bị đậu mùa, nhưng nhìn không kỹ sẽ không thấy.

“Đây là tiểu biểu muội ạ, mặt nhỏ quá.” Huyền Diệp vừa lên giường sười lên quần lầy Đông thị, mặt hẳn vẻ nghiêm trang bình thường.

“Đúng vậy, đây là tiểu biểu muội Chi Lan, xem ra con bé cũng rất thích con.” Nhìn Chi Lan ở trong lòng mình ngo ngậy hướng về phía Huyền Diệp, Đông thị trêu ghẹo con trai.

Chi Lan đột nhiên ngẩng ngẩn cả người, bởi vì giây phút nàng nhìn thấy Khang Hi, trong đầu nàng đột nhiên vang lên âm thanh như khởi động case máy tính, sau đó là một giọng nói non nớt lặp đi lặp lại “Mục tiêu xuất hiện, mục tiêu xuất hiện.”

“Sao biểu muội lại ngơ ngác thế ạ?” Huyền Diệp lần đầu tiên nhìn thấy loài sinh vật gọi là “biểu muội”, vốn dĩ đang rất hưng phấn, tiểu biểu muội đáng yêu lại thu hút, nhưng chẳng hiểu sao tự nhiên lại ngẩng người, còn chảy nước dãi, thật hơi mất vệ sinh. Hẳn nhất định phải dạy dỗ tiểu biểu muội thật tốt, không thể chảy nước dãi lung tung, nếu chảy thì phải lau sạch ngay.

Chi Lan đã bị giọng nói lặp đi lặp lại vô hạn tuần hoàn kia làm cho ngây ngốc, cái gì đây hả trời, nàng ngửa mặt thờ dài, xem ra ngoài nàng thì không còn ai nhìn thấy hàng chữ kia, nàng thật sự cảm thấy tuyệt vọng. Cái gì mà “Hệ thống đào tạo biểu ca biểu muội” chứ!

Kết quả, lần đầu tiên gặp Huyền Diệp, Chi Lan chỉ biết giả vờ ngủ, Huyền Diệp quyết định lần sau gặp lại sẽ dạy dỗ tiểu biểu muội chú ý vệ sinh sạch sẽ. Chi Lan chưa hề hay biết vì cái hệ thống chết tiệt kia mà nàng bị đánh giá thành đứa trẻ không biết giữ vệ sinh.

Tới khi đói bụng Chi Lan mới tỉnh lại, nàng nằm trên giường hừ hừ mấy tiếng, vú em liền tới kiểm tra tã của nàng, xác định được là nàng đói bụng. Liền cởi áo, dùng khăn ẩm xoa xoa dụng cụ cho ăn, bé Chi Lan lên, Chi Lan liền nhanh chóng bú sữa.

Bú no bắt đầu thắc mắc, nàng vừa nghĩ đến hệ thống kia, quả nhiên nó liền xuất hiện. Giao diện của nó giống như giao diện máy tính để bàn bình thường, trên cùng là dòng tiêu đề “Hệ thống đào tạo biểu ca biểu muội”, phía dưới chia làm các mục nhỏ, một cái là “Tình huống đào tạo”, một cái là “Công cụ hỗ trợ”, một cái là “Nhiệm vụ”, một cái là “Danh sách thù địch”. Ngoài ra còn có thứ rất quan trọng là “Hướng dẫn sử dụng”.

Chi Lan đọc “Hướng dẫn sử dụng” nửa ngày, rốt cục hiểu ra đây là một hệ thống đào tạo dựa trên sự phù hợp của cá nhân, là hoạt động mới của Cục quản lý thời gian không gian (từ nay sẽ viết là “Cục quản lý thời không” cho gọn), Chi Lan là người thử nghiệm, chỉ cần viết phản hồi đều đặn mỗi tháng cho Cục quản lý thời không, mỗi khi hoàn thành một nhiệm vụ sẽ có phần thưởng tương đối, hoàn thành mục tiêu cuối cùng thì phần thưởng càng lớn.

“Hướng dẫn sử dụng” cũng rất ba hoa chích choè, đại ý là hy vọng nàng tận tình phát huy sự đặc biệt của thiếu nữ xuyên không, dưới sự trợ giúp của hệ thống hoàn thành mục tiêu đào tạo, giúp người bồi dưỡng nàng được trở thành quản lý ở Cục quản lý thời không, làm nổi bật bản sắc của thiếu nữ xuyên không, không quá sắc sảo mà cũng không quá hiền lành, lấy khiêm tốn làm tự kiêu làm nguyên tắc, xây dựng giúp Thanh triều cái gọi là công dân ba tốt.

Nàng mở mục “Tình huống đào tạo”, thấy bên trong có hai hàng, một hàng là nàng, một hàng là Khang Hi, dưới biểu tượng đầu trẻ con của nàng là mục tiêu đào tạo: biểu muội hoàn mỹ, level 0. Dưới biểu tượng của shota Khang Hi là mục tiêu đào tạo: chịu sự khống chế của biểu muội hoàn mỹ, level cũng 0 nốt.

Ngoài ra còn có những mục cụ thể khác, Khang Hi không có mục nào, nhưng của nàng có không ít, ngoại hình khí chất, nữ công, cảm kỳ thi họa, các mối quan hệ, còn có quản lý gia đình. Nhìn thấy từng đó mục Chi Lan thiếu điều hôn mê, còn dám nói không sắc sảo không hiền lành, tuy rằng thiếu nữ xuyên không trừ những trường hợp đặc biệt nhút nhát ra thì phần lớn đều tương đối sắc sảo một chút, nhưng học hết chỗ này có mà ngang Mary Sue! (Mary Sue: 1 khái niệm, 1 nhân vật trong truyện, đẹp như tiên, bác học, vạn năng, gì cũng tinh thông, gì cũng thành thạo, từ nấu ăn khâu vá đến ... chế tạo máy móc, nhân hậu như một thánh nữ, ngây thơ, hoàn hảo, mong manh, yếu đuối, dễ vỡ, đại loại thế)

Tuy rằng Chi Lan đã từng tính toán kiếp này sẽ hăng hái học tập lao động phần đầu, tranh thủ phát huy ưu điểm thông minh từ nhỏ của nàng, cố gắng học tập các kiến thức khác nhau, để đạt tới mục tiêu cao đẹp. Nhưng cái mục tiêu này khoa trương quá, vẫn còn may là không bị yêu cầu phải học hết, cứ từ từ rồi tính.

Không có hệ thống nàng cũng phải học, có hệ thống ít ra cũng có “Công cụ hỗ trợ”, nàng vốn là người lạc quan, không vì bị xuyên không mà cõi lòng băng lạnh, để mặc dòng đời xô đẩy.

Trước khi xuyên không nàng vẫn còn trẻ, lại mới đọc mấy tiểu thuyết xuyên không, chỉ cảm thấy nếu được sống thêm một lần nữa, nhất định sẽ phải sống thật tốt. Chưa từng yêu đương, vẫn sống trong vòng tay cha mẹ, vì thế mà tâm tư rất đơn giản thẳng thắn.

Trước khi xuất hiện hệ thống, nàng đã biết nửa đời trước nàng sẽ phải học tập thật tốt những kỹ năng cần thiết để gả được cho một tấm chồng tốt, nửa đời sau thì phải vận dụng thật tốt những kỹ năng đó để giữ chồng, nuôi dạy con cái.

Có thể sống thêm một lần đã là ân huệ to lớn, thế nên nàng muốn tận hưởng, dù sau này sẽ phải vất vả tranh đấu tình cảm của chồng, nhưng nàng cảm thấy chỉ cần duy trì thái độ sống nhiệt tình, không có gì là không vượt qua được. Tuy ý tưởng đó có chút ngây thơ, nhưng không thể không công nhận Chi Lan có thái độ sống rất tích cực, cộng thêm sự nhiệt tình chưa bị cuộc sống xói mòn, mới có thể khiến nàng thích ứng với cuộc sống ở cô đại nhanh như thế, hơn nữa còn có thể đưa ra những sự lựa chọn tốt nhất.

Vì vậy, khi nhìn thấy hệ thống này, ý nghĩ đầu tiên trong đầu nàng là kinh ngạc, nhưng ý nghĩ thứ hai chính là mừng như điên, đây đúng là giúp nàng gian lận, hệ thống không hề nói nàng bắt buộc phải hoàn thành mục tiêu hay tất cả các nhiệm vụ dù khó khăn đến đâu, thế nên nàng rất hào hứng mở mục “Công cụ hỗ trợ”.

Quả nhiên công cụ cũng chia làm mấy loại, đan dược, bí tịch, khả năng đặc biệt, công cụ v.v... Có điều tất cả những thứ đó đều phải đổi bằng điểm kinh nghiệm. Trong mục đan dược có “mỹ dung dưỡng nhan”, “duyên niên ích thọ” (kéo dài tuổi thọ), còn có những loại thuốc với tác dụng đặc thù, ví dụ như

làm cho người ta có bầu, làm cho người ta sẩy thai, sinh non, làm cho người ta nhiễm bệnh linh tinh. Ấc ặc, đúng là không có gì là không tồn tại, chỉ có thứ bạn chưa nghĩ ra.

Bí tịch cũng có đủ loại, có học đàn, học thư pháp, học đánh cờ, học thiền, học công phu. Khả năng đặc biệt cũng có rất nhiều, như là người gặp người thích (:lol), khí thể như cầu vồng, nhân đôi hiệu quả v.v... Công cụ cũng nhiều không xem xuể, nhưng giá cả chắt chém kinh dị, phải có rất nhiều điểm kinh nghiệm mới mua được.

Nàng xem xét một chút mục “Nhiệm vụ”, nhận ra muốn có điểm kinh nghiệm, ngoài việc học tập luyện tập các loại kỹ năng, chỉ còn cách làm nhiệm vụ. Hiện tại nhiệm vụ của nàng cũng không ít, nhưng đều là nhiệm vụ hàng ngày, ví dụ như không ốm đau đến năm hai tuổi, học đi, học nói, gia tăng tình cảm của ama ngách nương dành cho nàng v.v...

Danh sách thù địch vẫn chưa có gì, nếu xuất hiện người nào có ý đối địch với nàng, tên người đó sẽ được cập nhật vào mục này chẳng, nàng cũng không biết nữa. Nghiên cứu một lúc lâu, nàng thật sự mệt mỏi, mặc dù cảm thấy hệ thống này rất bất tuân các quy luật tự nhiên, nhưng để đến mức đấy thì cần tích lũy được một số điểm kinh nghiệm khủng khiếp, nàng cũng không cho rằng nàng sẽ có đủ điểm kinh nghiệm để đối lấy những công năng phụ trợ thần kỳ, đừng nói chi đến chuyện hoàn thành mục tiêu.

Ngủ trước đã rồi tính sau, quả nhiên đối với trẻ con mà nói, trời đất bao la, ngủ là quan trọng nhất.

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đừng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Đan được Tiến cung

Thời gian trôi vùn vụt, Chi Lan không ngừng hoàn thành các nhiệm vụ, đến khi nàng hai tuổi (tuổi thực hai tuổi, tuổi mụ ba tuổi), nàng đã hoàn thành rất nhiều nhiệm vụ hàng ngày, mỗi nhiệm vụ có một số điểm kinh nghiệm khác nhau, từ mấy trăm đến mấy nghìn.

Được nhiều điểm nhất là nhiệm vụ lấy được sự thương yêu của ama ngách nương. Hoàn thành nhiệm vụ đấy nàng được tổng cộng 1000 EXP, tổng của ba nhiệm vụ học đi học nói học mặc quần áo cũng mới được có 1000 EXP, không ốm đau đến năm hai tuổi được 500 EXP.

Hơn nữa nàng dùng 2000 EXP mua một viên thuốc dưỡng sinh cấp thấp, khi ông nội Đông Đồ Lại bế nàng, nàng bí mật thả viên thuốc vào trà của ông nội, hoàn thành nhiệm vụ điều dưỡng sức khỏe ông nội, được 5000 EXP.

Vì thể hiện tại nàng cũng tính là có chút tài sản, 3500 EXP, nàng vừa mở mục “Công cụ hỗ trợ” vừa nhỏ nước miếng, xem một hồi lâu, nhận ra nàng chỉ có thể mua một ít đan dược, những thứ hoành tráng đều có giá trên một vạn điểm kinh nghiệm.

Hiện tại thứ nàng muốn mua nhất chỉ có đan dược có tác dụng làm đẹp, chủng diện là bản tính vốn có của phái nữ, thứ nàng có thể sử dụng lúc này cũng chỉ có đan dược có tác dụng làm đẹp và dưỡng sinh.

Hiện tại, thân thể này được ama ngách nương nàng nuôi dưỡng tốt lắm, tạm thời không cần dùng thuốc dưỡng sinh, hơn nữa thuốc dưỡng sinh phải dùng định kỳ, không được ngừng, điểm kinh nghiệm của nàng chưa đủ cho khoản chi đó, chỉ có thể dùng thuốc làm đẹp.

Giá thuốc làm đẹp chỉ có 3000 EXP, thuốc làm đẹp có từng loại tương ứng với độ tuổi, lấy vẻ đẹp làm cơ sở, khí chất làm tô điểm, một giai đoạn tương ứng với năm năm, dùng càng sớm càng tốt, nàng đã được hai tuổi, vì vậy ngày nào cũng suy nghĩ chuyện mua thuốc làm đẹp.

Đương nhiên khí chất tô điểm cũng có nhiều loại, có nhu mì, ngây thơ, gợi cảm, thuần khiết, tao nhã, kiêu sa v.v..., công dụng chủ yếu của thuốc là duy trì một làn da đẹp, khiến ngũ quan thêm tinh tế hài hòa, cộng thêm cho người dùng khí chất nào đó.

Đương nhiên một người có thể có nhiều khí chất, nếu muốn trở thành mỹ nữ ngàn vạn khí chất, tích cực mua thuốc thôi.

Khí chất bổ sung có giá thấp nhất là 1500 EXP. Nhưng kỳ quái là giá các loại khí chất khác nhau có sự chênh lệch rất rõ, Chi Lan không cho rằng một người có thể vừa lạnh lùng băng giá vừa nóng bỏng hừng hực, vì thế nàng cảm thấy thuốc bổ sung khí chất này không thể ăn bừa, khẳng định có tác dụng phụ.

Không thể không nói thật với Chi Lan, nếu ăn hết đồng thuốc khí chất tô điểm thì đúng là thần kinh, đẹp là đẹp, mấy ai để ý nhiều nữa chứ, có phải Mary Sue hoàn hảo vạn năng đâu. Hơn nữa khí chất tô điểm chỉ hiệu quả trong năm năm, hết thời gian sẽ hết tác dụng.

Lựa chọn hiện tại của nàng là khí chất ngây thơ, thứ đắt hơn nàng không mua được, mà một bé gái dưới năm tuổi còn có thể có khí chất gì nữa chứ? Nàng chẳng thể nào tưởng tượng nổi.

Sau khi mua đan dược Chi Lan chỉ còn 500 EXP, nàng thăm than vãn một chút. Làm một đứa bé hai tuổi, nàng vẫn là không có chuyện gì để làm. Mỗi ngày trừ lúc mama bế đi thính an, thì còn lại chỉ có thể ở trong phòng chờ ama ngách nương gọi đến.

Nàng rất muốn vào vườn đi dạo, rèn luyện thân thể này một chút, nhưng lần nào cũng bị mama ngăn cản. Nàng đã hơn hai tuổi, đã đi được rồi, nàng rất

không thích việc di chuyển bằng cách bị người khác bế. Đáng tiếc không thuyết phục được ai, không có cách nào khác.

Nàng cũng chưa từng gặp lại Hoàng đế biểu ca của nàng, level của nàng trong mục tình huống đào tạo vẫn là 0, nhưng đáng mừng là đã được 30 điểm kinh nghiệm, thêm 70 điểm kinh nghiệm nữa sẽ được lên level 1. Được thế là nhờ ngoại hình khí chất +20 EXP, các mối quan hệ +10 EXP, xem ra chặng đường nàng phải đi còn rất dài.

Thời điểm Chi Lan đang chìm trong nhàm chán, hậu cung bắt đầu nổi sóng ngầm, sủng phi Đồng Ngạc thị càng lúc càng ốm yếu, Thuận Trị Đế ngày ngày lo lắng khôn nguôi, rất dễ cáu gắt, khiến triều đình và hậu cung đều rối loạn.

Đương nhiên Chi Lan không hay biết những chuyện đó, nàng chỉ biết, nàng sắp được tiến cung một lần nữa.

“Không biết lần này chủ tử nương nương tuyên triệu là có chuyện gì.” Hách Xá Lí thị có chút thấp thỏm, vì chuyện của Đồng Ngạc thị, hậu cung lúc này đang rối bời.

“Nàng đừng sợ, chắc là dặn dò vài câu cho chúng ta an tâm thôi, dù sao thì tình hình của vị ở cung Thừa Càn cũng đang không tốt.” Đồng Quốc Duy rất tin nhiệm bản lĩnh của chị gái nhà mình, bằng không đã chẳng thể triệu người nhà tiến cung trong thời điểm nước sôi lửa bỏng này.

“Thiếp đã biết, tối nay Gia nghỉ ngơi ở đâu?”

“Ồ đây đi, hôm nay Chi Lan thế nào?” Đồng Quốc Duy rất quan tâm tới con gái bảo bối.

“Đang yên đang lành, con bé lại đòi vào vườn đi dạo, bị mama ngăn cản.” Hách Xá Lí thị rất không thể hiểu nổi tại sao con gái lại cứ kiên trì đòi được đi dạo.

“Con bé muốn đi dạo thì cứ cho đi dạo, ngăn cản làm gì, dặn mama trông cẩn thận, đừng để té ngã là được.” Đồng Quốc Duy rất chiều con gái, chỉ cần không làm chuyện khác người, vào vườn đi dạo không phải vấn đề gì to tát.

“Gia, ngài chiều con bé quá.”

“Ai bảo hiện tại chúng ta chỉ có một con gái duy nhất, lúc nào phu nhân mới định sinh một đứa con trai cho ta đây?” Đồng Quốc Duy nói xong lại bắt đầu không đứng đắn, rất may Chi Lan đã đi ngủ, bằng không lại oán thầm ama.

Đến lúc tiến cung ngày hôm sau, Chi Lan đã rất bình tĩnh, về chuyện đào tạo với Khang Hi, nàng tỏ thái độ sẽ cố gắng để bản thân trở thành “biểu muội hoàn mỹ”, còn việc đào tạo Khang Hi thì nàng coi như mây trắng ngang trời. Đối với một đứa bé một năm chỉ có thể tiến cung một lần, chỉ biết nói những câu đơn giản, di chuyển bằng cách được người khác bế, chuyện đó quá khó khăn, nàng chỉ có thể lựa chọn quên bồng chuyện đó đi cho xong.

Lần trước tiến cung chưa có cơ hội cùng Khang Hi tương tác tình cảm biểu ca biểu muội, điều này khiến Chi Lan cảm thấy vô cùng tiếc nuối, giả dụ như nếu có thể nhỏ nước dãi lên người Hoàng đế tương lai, hoặc là tát hất một cái thì thật là tự hào biết bao. Em gái này, thật ra sau này em sẽ có vô vàn cơ hội để bôi nước miếng lên mặt Khang Hi.

Vì Đồng Ngạc thị bệnh nặng nên hậu cung rất bất an, chỉ sợ bất cẩn khiến các chủ nhân tức giận, vậy thì chỉ có nước roi dầu. Thế nên, so với lần tiến cung trước, lần này không khí hậu cung nặng nề hơn. Bọn cung nữ thái giám đều cúi đầu đi vội vã, có thể thấy Đồng Ngạc thị có tầm ảnh hưởng lớn.

Chi Lan cũng không rõ ràng lắm rốt cuộc là Thuận Trị Đế thích cô nàng hay thích Đồng Ngạc Phi nổi tiếng kia, nhưng việc đó chẳng ảnh hưởng gì tới chuyện nàng hóng hớt chuyện của bọn họ, là một gossip girl của thế kỷ 21, nàng cảm thấy câu chuyện này vẫn còn rất nhiều chi tiết để khai thác. Nhưng nếu biết bản thân sau này sẽ trở thành đề tài buồn chuyện của thiên hạ, chắc nàng chẳng còn hứng thú nào.

Sau khi thông báo, nàng được mama bế vào chính điện, Đông thị ngồi ở ghế chủ, đáng vẻ vẫn rất bình thản ung dung, theo biểu tình của bà, ít nhất có thể thấy chuyện của Đồng Ngạc thị không có tác động tiêu cực tới bà.

“Gần đây cả nhà có khỏe không, sức khỏe ama vẫn tốt chứ?” Đông thị rất quan tâm tới sức khỏe của Đông Đồ Lại, lần ngã bệnh hai năm trước của ông cụ khiến Đông thị rất sợ hãi, lần này nghe nói lại bị bệnh, Đông thị ở trong cung rất sốt ruột, đó chính là lý do Đông thị triệu Hách Xá Lí thị tiến cung.

“Xin nương nương yên tâm, nhờ phúc nương nương, đã không còn gì đáng ngại.”

“Không còn gì đáng ngại là tốt, gần đây vị ở cung Thừa Càn khiến ai nấy đều sợ bóng sợ gió, tâm trạng của Hoàng thượng cũng không được tốt cho lắm, cô nhắc nhở cả nhà làm gì cũng cẩn trọng khiêm tốn một chút, vào lúc này đừng làm gì gây sự chú ý.”

Nghĩ một chút, Đông thị lại bổ sung, “Cho dù vị ở cung Thừa Càn kia thật sự không qua khỏi, hậu cung này sẽ vẫn cân bằng, có thể nào thì vẫn còn vị ở cung Từ Ninh tọa trấn, không loạn được đâu, chúng ta chỉ cần làm tốt bốn phận của bản thân là được.”

“Nương nương yên tâm đi, chúng ta đều hiểu rõ, nương nương ở trong cung cũng phải bảo trọng thân thể.”

“Cả nhà không cần lo lắng cho ta, sống trong hậu cung muốn làm điều quá giới hạn cũng khó, không cầu lập công, chỉ cầu không sơ suất thôi.” Khi Đông thị nói những lời này về mặt rất lạnh nhạt.

“Tam aka sắp qua đây thỉnh an, để nó gặp Chi Lan đi, lần trước cô về nó còn nói muốn đích thân dạy tiểu biểu muội.” Đông thị nghĩ đến đáng vẻ ông cụ non của Huyền Diệp là lại thấy tức cười.

“Được Tam aka nhắc tới là phúc của Chi Lan.” Hách Xá Lí thị cũng đưa đẩy.

“Lý mama bé Chi Lan qua đây, để ta xem cháu gái ta.” Nói về trẻ con thật sự khiến tâm trạng thoải mái hơn.

So với năm trước, đường nét trên mặt Chi Lan đã rõ ràng hơn, mặt cũng nẩy nở thêm, lại thêm hai lúm đồng tiền, cười rất dễ thương.

“Đồng cách cách rất giống nương nương ngày bé.” Lý mama chăm sóc Đông thị từ nhỏ, cũng coi như người có thể diện, mới có thể lên tiếng như thế.

“Không phải người ta vẫn nói cháu trai giống cậu sao? Cháu gái ta đương nhiên phải giống ta, nhất định sẽ là một tiểu mỹ nhân.” Đông thị nhìn cẩn thận Chi Lan, quả nhiên thấy vài nét tương tự.

Chi Lan nghe thế vừa ngượng lại vừa tự hào, dù sao người khen nàng cũng là người mà nàng đánh giá là đệ nhất mỹ nữ, thế nên nàng thấy thật ngượng ngùng.

Chi Lan cố gắng xoay mặt vào trong lòng Đông thị cho đỡ ngượng, còn dùng bàn tay mũm mĩm che mặt, khiến Đông thị thấy mà rất tức cười.

“Tiểu nha đầu, nhỏ thế này đã biết e thẹn sao.”

“Cô cô, hư!” Chi Lan ngẩng đầu dùng đôi mắt ướt long lanh cố gắng khiến đối phương thôi trêu ghẹo.

“Ô, cô không trêu nữa vậy.” Đông thị nhìn đáng vẻ e thẹn của Chi Lan lại tiếp tục cười.

“Ngạch nương cười gì thế ạ.” Đường như hôm nay Huyền Diệp đặc biệt cao hứng, tiếng bẩm báo của cung nữ còn chưa dứt đã thấy hần đi vào phòng trong.

“Lớn thế rồi còn nhanh nhẩu.” Nói xong Đông thị đặt Chi Lan xuống giường sưởi, miệng thì trách, nhưng thấy con mình thân thiết với mình như thế, Đông thị rất cao hứng.

Sau khi thỉnh an xong hết, Huyền Diệp liền thấy trên giường sưởi có một bé gái nhỏ. Người tròn vo, đôi mắt tròn vo, trên gương mặt đang nhăn nhó là hai lúm đồng tiền rất đáng yêu.

“Đây là tiểu biểu muội ạ.” Huyền Diệp đi tới ngồi cạnh Chi Lan, còn muốn vươn tay bế thử.

“Cẩn thận một chút, đừng làm biểu muội bị thương.” Đông thị dặn dò.

“Ngạch nương yên tâm, con từng bế Thường Ninh rồi.” Nói xong Khang Hi liền nhắc Chi Lan đặt vào lòng mình.

Lần đầu tiên Chi Lan tiếp xúc thân mật với Khang Hi Hoàng đế tương lai, lòng có chút căng thẳng, nàng mở to hai mắt nhìn shota đang bế mình.

“Ca ca, ca ca.” Chi Lan cầm ngón tay Huyền Diệp, quyết định bắt đầu tác chiến thật chặt chẽ quan hệ.

Nàng đã nghĩ kĩ rồi, cho dù không thể đào tạo Khang Hi thành “chịu sự khống chế của biểu muội”, thì ít ra cũng phải thiết lập được một mối quan hệ tốt. Thời đại không có nhân quyền này, Hoàng đế là con trời, vì cuộc sống hạnh phúc sau này, nàng phải cố gắng thật tốt. Nhưng dù đã có hệ thống đào tạo, nàng vẫn không hề ý thức được rằng shota trước mặt chính là chồng tương lai. Không thể không nói, cô em thật ngốc quá.

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đừng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Tương tác

“Biểu muội gọi ta sao?” Thấy tiểu biểu muội nhận ra mình, Huyền Diệp thật sự cao hứng, dù sao thì đây cũng mới là lần gặp thứ hai của bọn họ.

“Biểu... biểu ca!” Chi Lan ngẩng đầu lên hôn vào má Huyền Diệp. Tha thứ cho nàng đi, nàng không thể kiềm lòng trước shota được, huống chi Huyền Diệp lại là một shota đặc biệt đáng yêu.

Huyền Diệp kinh hãi, cô biểu muội này dám trắng trợn táo tợn ăn đậu phụ hần, hần đã hơn bảy tuổi, là người lớn, thế mà lại bị một đứa bé hôn. Sau cơn kinh ngạc là buồn bực, liệu hần có phải chịu trách nhiệm với cô biểu muội chưa biết gì này hay không.

Chi Lan vẫn không biết Huyền Diệp đã nghĩ đến chuyện chịu trách nhiệm với nàng, nàng chớp chớp mắt, cảm giác vừa rồi cũng không tệ lắm, nàng muốn thử thêm một lần nữa, thế nên nàng quyết đoán hành động.

“Biểu ca! Biểu ca!” Nàng thành công khiến Huyền Diệp chú ý trở lại.

Khi Huyền Diệp còn chưa biết nàng muốn làm gì, nàng đã lao đảo đứng lên đùi hấn, giờ hai cánh tay trắng tròn như ngó sen ôm lấy cổ Huyền Diệp, hôn chụt một cái thật to. Sau đó còn vung tay, nhìn trái rồi lại nhìn phải, lớn tiếng nói “Hôn!”.

Huyền Diệp kinh ngạc đến mức sờ người, Đông thị sững sốt một chút rồi bắt đầu cười, cháu gái nhà mình thật sự rất đáng yêu, không chỉ có đáng yêu, còn khiến người khác phát rầu.

Hách Xá Lí thị sững sờ, bà vẫn biết con gái mình nghịch ngợm, hành động lúc này không giống vô ý. Nhưng bà vẫn lập tức thỉnh tội với Đông thị.

“Trẻ con biết gì đâu, hai đứa vốn là biểu huynh muội, có gì mà trách với tội.” Đông thị nói xong giờ tay bế Chi Lan ôm vào trong lòng. “Bé con hư này, nhỏ thế này đã gần gũi với biểu ca.”

“Ngạch nương!” Huyền Diệp nghe thế càng thấy mặt nóng như phát sốt, từ khi hấn còn nhỏ đã có tư tưởng ông cụ non, hơn nữa trai gái bảy tuổi là không được ngồi cùng bàn rồi, tuy rằng tiểu biểu muội còn nhỏ, nhưng hấn vẫn cảm thấy bị hôn là chuyện to tát.

Hoàng tử aka vốn tôn quý, ngoài ngạch nương không có ai thân mật với hấn như thế, thế nên cảm giác vừa rồi thật mới mẻ, nhìn dáng vẻ ngây thơ của tiểu biểu muội, hấn lại cảm thấy đây không phải lỗi của tiểu biểu muội, nhất định là do hấn quá đáng yêu, ngoài ra còn do bọn họ rất có duyên. Nghĩ một hồi hấn càng có cảm giác biểu muội nhà mình quả nhiên là đáng yêu nhất.

Chi Lan vẫn chưa phát hiện nàng đã bị ngây thơ hóa, trước khi xuyên không nàng vẫn còn trẻ, tuổi tâm lý thì càng trẻ hơn, làm trẻ con hai năm dần bị đồng hóa, thế nên không thấy ngượng ngùng chút nào, vậy mới nói, đôi khi da mặt mỏng cũng là tội.

Chi Lan cảm thấy nàng cũng chỉ có thể lưu manh đùa nghịch trong năm năm đầu đời, qua khoảng thời gian đó sẽ phải sửa đổi, đến khi trưởng thành phải có sự điềm tĩnh.

Làm một đứa trẻ con mà vẫn giữ được ý thức khiến nàng vô cùng hưng phấn, trẻ con không có chuyện gì phải phiền não, muốn làm gì thì làm, làm sai cũng không bị trách phạt.

Nàng thật sự vô cùng cảm ơn Cục quản lý thời không đã cho nàng cơ hội này, nàng quyết định phản hồi hàng tháng nhất định sẽ không viết kiểu qua loa cho có nữa. Những tháng trước, phản hồi của nàng chỉ có một chữ: tốt. Giờ sẽ có hai chữ: rất tốt.

“Được rồi, đưa tiểu biểu muội sang phòng có lò sưởi chơi đi, Lý mama bà đi theo trông chúng.” Đông thị còn có mấy lời nữa muốn nói riêng với Hách Xá Lí thị, vì thế bảo Huyền Diệp đưa Chi Lan đi.

Huyền Diệp xung phong muốn được bế tiểu biểu muội, nhưng bé trai bảy tuổi bế bé gái ba tuổi chả khác gì con mèo tha con chuột, thế nên người lớn không đồng ý.

“Biểu muội, ta là ai?” Huyền Diệp ngồi trên bục sưởi, vừa ôm Chi Lan vừa hỏi.

“Biểu ca!” Chi Lan cảm thấy Khang Hi Đế hỏi bé cũng không khác người bình thường chút nào, Ngạc Luân Đại cũng thích hỏi nàng câu này. Nàng muốn kéo bím tóc của Huyền Diệp, nhưng tay nàng ngắn quá, không làm được.

Huyền Diệp lại tưởng là tiểu biểu muội muốn chơi cùng hấn, càng thêm thích cô bé không khóc không quấy này, tâm lý cũng thấy thân thiết hơn. Nhưng hấn không được rảnh rỗi lâu, không thể cùng chơi với tiểu biểu muội.

“Các ngươi phải trông biểu muội thật cẩn thận, có gì sơ sót cứ cẩn thận đầu của các ngươi.”

Chi Lan nghe Huyền Diệp nói thế biết là hấn phải đi, nàng không biết rằng các hoàng tử triều Thanh đều là những người bị tàn phá tuổi thơ, sao có thể ăn không ngồi rồi như nàng.

“Biểu ca, không đi!” Chi Lan cảm thấy nếu Huyền Diệp đi thì nàng sẽ rất chán, xung quanh chỉ có tiểu cung nữ và mama, không thể chơi với nàng. Vất vả lắm mới được ra khỏi nhà, lại có người chơi cùng, nàng sẽ không dễ dàng buông tha đâu.

Huyền Diệp nhìn tiểu biểu muội, dù sao vẫn là trẻ con, do dự một hồi thì quyết định ở lại chơi thêm một lúc.

“Lấy đồ chơi của Gia ngày bé lại đây.” Huyền Diệp rất hào phóng chia sẻ đồ chơi của bản thân với tiểu biểu muội.

“Chơi, chơi!” Chi Lan cũng hết sức ủng hộ quyết định này, ở nhà nàng cũng có đồ chơi, nhưng rõ ràng là không thể tinh xảo bằng đồ trong cung.

Một lúc sau các cung nữ bê mấy hộp gỗ đến, trong hộp toàn là đồ chơi của Huyền Diệp.

Hấn lấy ra một cái cừu liên hoàn (*) bằng vàng rất tinh xảo, là món đồ chơi hấn thích nhất.

“Tặng biểu muội.” Huyền Diệp không ý thức rằng tiểu biểu muội mới ba tuổi (từ nay về sau sẽ dùng tuổi mụ), căn bản không biết chơi thứ này, rất may tiểu biểu muội của hấn lại là trẻ con trá hình.

Đây là lần đầu tiên Chi Lan nhìn thấy một cái cừu liên hoàn tinh tế đến thế, nàng nhận lấy, gỡ thử, nhưng vì kiếp trước nàng chỉ chơi rubik chứ chưa chơi thứ này bao giờ, nên vì vậy loay hoay nửa ngày không gỡ được.

Huyền Diệp nhìn Chi Lan trong bộ dạng em rất cố gắng, nhưng em không làm được. Nhất thời cảm thấy hấn có một trọng trách nặng nề là phải dạy tiểu biểu muội cách chơi thứ này, hấn ôm Chi Lan đang loay hoay với cửu liên hoàn đặt lên lòng mình.

“Biểu muội, phải làm như thế này, em cố gắng học.” Huyền Diệp nói xong liền cầm cửu liên hoàn bắt đầu gỡ.

Chi Lan nhìn không chớp mắt, oa, Huyền Diệp thật sự rất lợi hại, bảo sao sau này có thể làm Hoàng đế. Từ việc chơi cửu liên hoàn giỏi mà đưa ra kết luận có thể làm Hoàng đế, cô em bảo lịch đại hoàng đế chịu làm sao nổi.

Huyền Diệp làm mẫu vài lần, thấy Chi Lan không hề ngu ngơ mà ngược lại còn có vẻ nóng lòng muốn được thử, liền đặt cửu liên hoàn vào bàn tay mũm mĩm của nàng.

Chi Lan học theo cách mà Huyền Diệp đã làm, một lúc sau rốt cuộc gỡ ra, thế nên nàng không hề keo kiệt tặng Huyền Diệp một nụ cười thật tươi.

“Biểu ca, tuyệt vời!” Nói xong đặt cửu liên hoàn xuống, giờ ngón tay cái tán thưởng Huyền Diệp.

Tuy Huyền Diệp không hiểu hành động đó có ý nghĩa gì, nhưng cũng biết là tiểu biểu muội khích lệ hấn, thế nên lại lấy thêm mấy món đồ chơi để tiểu biểu muội biết là hấn rất tuyệt.

Một canh giờ sau, Huyền Diệp tỏ vẻ vô cùng tự đắc, có cảm giác kiêu ngạo của người làm thầy. Chi Lan tỏ vẻ nàng mệt muốn gục, nhưng khi nhìn đến hệ thống thấy “Tình huống đào tạo” của Huyền Diệp +50 EXP, nàng lại cảm thấy vô cùng thành tựu.

Thấy đã được một nửa số điểm kinh nghiệm để lên level 1, Chi Lan nhận ra, muốn lên level thì phải chơi với Khang Hi, chơi càng vui thì điểm lên càng nhanh. Không biết lên level 1 được thưởng gì, không thể ngờ Khang Hi lên level còn nhanh hơn cả nàng, thật đáng buồn.

Huyền Diệp nhìn Chi Lan bắt đầu ngẩn người, còn cắn ngón tay, nghĩ chắc tiểu biểu muội đã mệt. Hách Xá Li thị cũng muốn xuất cung, cũng chỉ có thể lưu luyến không rời tiễn bước tiểu biểu muội.

Về đến nhà rồi, Chi Lan bắt đầu suy nghĩ về vấn đề đào tạo Khang Hi, trong suy nghĩ của nàng, “chịu sự khống chế của biểu muội” có một ý nghĩa rất trong sáng, đại biểu cho mối quan hệ ca ca – muội muội thông thường, vì thế nàng căn bản không hề suy nghĩ đến hướng tình cảm nam nữ.

Muốn làm một biểu muội hoàn mỹ cần những điều kiện gì, ngoài tài nghệ bản thân, nhất định phải hiểu nghệ thuật làm nũng, ngoài ra còn phải là tri kỷ, vui cái vui của biểu ca, lo cái lo của biểu ca.

Ví dụ như biểu ca tìm được chị dâu vừa ý, nàng sẽ hài lòng cùng biểu ca, biểu ca không tìm được chị dâu vừa ý, nàng sẽ tìm kiếm trong số những người bạn thân với mình, thế nên nàng suy nghĩ thật lâu về vấn đề biểu muội tốt là như thế nào, đến khuya mới ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đừng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Tiểu thiếp Đậu mùa

Về nhà rồi, Chi Lan lại bắt đầu cuộc sống của loài heo, thứ duy nhất đáng để cao hứng là mỗi tuần nàng có thể vào vườn đi dạo một hai lần. Cơ ngơi này gồm ba lớp nhà, hoa viên cũng không rộng lắm, nhưng cách bày trí cũng không tệ.

Giai đoạn Thanh sơ, người Mãn bắt đầu đón nhận văn hóa từ phía Nam, Thuận Trị Đế đặc biệt thích Hán học, đối với các thần tử người Hán cũng coi trọng, thế nên những người Mãn biết nhìn xa trông rộng bắt đầu học tập văn hóa Hán.

Nghe đồn Đồng Ngạc Phi là vì có tác phong tương tự thiếu nữ Giang Nam mới có thể mê hoặc Thuận Trị Đế, vì vậy các quý tộc Bát Kỳ bắt đầu nuôi dưỡng con gái như thế, hy vọng sau này có thể chiếm được sự ưu ái của quý nhân.

Không ngờ hôm nay nàng vào vườn đi dạo lại gặp một cô gái thướt tha yếu điệu kiểu đây.

“Nô tỳ thỉnh an Đại cách cách, Đại cách cách cát tường.”

“Đứng lên đi, người là ai?” Chi Lan hỏi bằng chất giọng non nớt, tuy nàng không biết chi tiết về hậu viện của ama, nhưng khẳng định không có kiểu điệu đà này.

“Hồi cách cách, nô tỳ hầu hạ Nhị gia.”

Chi Lan đưa mắt nhìn Uyên Ương, Uyên Ương là đại nha hoàn của nàng, là ngách nương nàng đích thân chọn lựa, trong số những nha hoàn, bình thường nàng coi trọng nhất là Uyên Ương.

“Cách cách, vị này là thị thiếp do đồng liêu Nhị gia tặng, họ Qua Nhĩ Giai, nhưng là nhánh đã sa sút.” Uyên Ương biết tiểu chủ tử này tuy còn nhỏ, nhưng xưa nay rất có chủ ý, chỉ giới thiệu một ít, chuyện của chủ nhân vốn không đến lượt bọn họ nhiều lời.

“Ồ.” Chi Lan gật đầu, cẩn thận đánh giá cô gái trước mắt, khoảng mười tám tuổi, mặc kỳ phục màu hồng phấn, cài đầu bằng hoa tươi.

Tuy kỳ phục che hết dáng người, nhưng từ bàn tay và gương mặt nhỏ nhắn vẫn có thể tưởng tượng ra ít nhiều. Dung mạo không thể nói là đẹp, chỉ tính là thanh tú, nhưng mỗi cái nhíu mày mím môi lại khiến người ta muốn giang tay che chở. Dáng đi cũng không hào phóng như thiếu nữ tộc Mãn, mà chỉ có thể hình dung bằng một từ: nhu nhược.

Chẳng lẽ ama nàng lại thích kiểu thế này, hoàn toàn tương phản với ngạch nương ung dung kiều diễm, nàng thật sự không thể hiểu nổi tại sao ama lại coi trọng kiểu thế này, chẳng lẽ là ăn son hào hải vị mãi nên giờ muốn ăn cháo loãng?

Qua Nhĩ Giai thị bị ánh mắt Chi Lan làm mất tự nhiên, tất nhiên cô ta biết kiểu yếu đuối điệu đà như con gái tộc Hán là kiểu khiến các thiếu nữ Bát Kỳ thấy chướng mắt nhất. Nhưng cô ta không giận, cũng lắm cũng chỉ là một tiểu nha đầu sớm muộn cũng đi lấy chồng.

Cô ta tự tin là dựa vào thủ đoạn của bản thân, cô ta nhất định có thể khiến Nhị gia sủng ái, nếu có thể sinh được một đứa con trai, thì coi như nửa đời sau không còn đáng lo. Lúc này tuy cô ta chỉ là một thị thiếp, nhưng sau này thế nào chưa nói trước được.

Chi Lan không đọc được suy tính trong đầu Qua Nhĩ Giai thị, nhưng nếu nghĩ thì cũng chẳng sai nhiều, nữ nhân hậu viện làm gì chẳng với mục đích sủng ái, có con trai? Có sủng ái có thể có con trai, có con trai có thể có địa vị, có địa vị có thể có quyền lợi.

Nàng rất không thích nữ nhân thế này, không nói đến chuyện đây là đối thủ của ngạch nương nàng, tuy cấp bậc thấp, nhưng vẫn có lực sát thương. Hơn nữa nàng cũng không thích kiểu điệu đà kia, nếu bẩm sinh đã thế thì không trách, nhưng nhìn dáng vẻ của cô ta thì thấy ngay là cố làm đáng, rất mất tự nhiên.

Nhưng chuyện đó không quan hệ tới nàng, nàng mới ba tuổi, dù nàng có trưởng thành cũng không có tư cách can thiệp vào chuyện cá nhân của ama. Có lẽ ama yêu chiều nàng, nhưng việc khiêu chiến với quan niệm cổ nhân thế này tốt nhất là không làm. Dù sao nàng cũng rất tin tưởng vào năng lực của ngạch nương.

“Đã biết, lui xuống đi.” Chi Lan cố gắng tỏ thái độ lạnh nhạt, nhưng thân thể bé xinh của đứa trẻ ba tuổi và giọng nói non nớt không có nhiều uy lực lắm.

Qua Nhĩ Giai thị cũng không dám lấn quấy ở hoa viên nữa, lập tức cáo lui.

Chi Lan gặp cô ta rồi cũng hết hứng đi dạo, vì con người đầy nhắc nhở nàng vấn đề năm thê bảy thiếp. Nhưng nàng không lấy đó làm khổ sở, dù mọi người đều quan niệm thế nàng vẫn có ý nghĩ sẽ khiến chồng nàng chỉ có mình nàng, hơn nữa nàng không cảm thấy suy nghĩ đó sai trái chỗ nào.

Nàng sẽ cố gắng điều chỉnh để cải tạo nữa kia, nếu cố gắng không có hiệu quả thì sẽ buông tay, nhưng theo nàng nghĩ, tình cảm không tự nhiên sinh ra. Nàng không tin là nếu nàng không đối xử thật lòng, đối phương sẽ thật lòng với nàng, chân tình chỉ có thể đổi bằng chân tình.

Dù là cổ đại hay hiện đại, nếu trong lòng người đàn ông không có bạn, vậy bạn có làm gì cũng là sai trái. Phụ nữ thông minh đối phó với đàn ông, phụ nữ không thông minh chỉ có thể đối phó với phụ nữ. Nhưng nàng cũng tin tưởng một câu, người không phạm ta, ta không phạm người, nếu người phạm ta, ta giết cả nhà người.

Nghĩ nghĩ một lát nàng thấy thật tự hào, sao nàng lại có tư tưởng đứng đắn thế chứ, được rồi, về phòng ngăn người tiếp thôi.

“Các người đều lui xuống đi, một mình Uyên Ương ở lại là được, che màn cho ta, ta muốn nghỉ.” Chi Lan không có việc gì làm, chỉ có thể dựa vào hệ thống.

Nàng nhìn giao diện đã phát nhảm của hệ thống, đột nhiên phát hiện “Danh sách thù địch” cập nhật một tên người, là người thứ nhất vinh quang ghi tên vào bảng này.

Nàng ngồi dậy, dùng tay chống cằm, sao lại thế chứ, hôm nay nàng cũng chỉ nói mấy câu vô thưởng vô phạt với Qua Nhĩ Giai thị, sao lại thành gây thù chuốc oán.

Nàng ấn vào tên Qua Nhĩ Giai thị quả nhiên xuất hiện nguyên nhân, thì ra vì nàng là con gái dòng trưởng, thế nên tiểu thiếp không ưa, có địch ý, bị hệ thống xác định là kẻ thù tiềm ẩn, nói không chừng sẽ có ngày biến ý tưởng thành hành động, thế nên phải chú ý.

Phía dưới còn có một dòng chữ, “chúc mừng cô có kẻ thù tiềm ẩn đầu tiên trong đời, sự kiện này khiến các mối quan hệ mở sang một trang mới, để cô vũ cô không ngừng cố gắng, hệ thống +10 EXP cho mục ‘Các mối quan hệ’ của cô”.

Hệ thống nhạt nhẽo vô lại này, bốn cô nương vất vả cực khổ một năm mới được 10 EXP, tạo ra một kẻ thù thế là ngẫu nhiên được 10 EXP, rốt cuộc là đánh giá theo chuẩn mực chết tiệt nào chứ.

Gần đây cũng không có nhiệm vụ đặc thù nào, nhiệm vụ hàng ngày cứ lặp đi lặp lại, thế nên nàng rất nhàm chán. Không biết ở trong cung Huyền Diệp thế nào.

Từ sau khi xác định mục tiêu, nàng rất nhớ biểu ca. Nàng thật sự cảm thấy Huyền Diệp là đứa trẻ tốt, nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì cả hai lần gặp mặt Huyền Diệp đều biểu hiện không tệ, đối xử với nàng rất tốt. Huyền Diệp thì không hề hay biết chuyện biểu muội dán cho hán nhân “người tốt”.

Không lâu sau, trong cung truyền ra tin Đồng Ngọc Phi qua đời. Chỉ Lan nghe xong cũng chẳng có phản ứng gì, cũng chỉ là một người không liên quan. Nhưng qua những câu chuyện hàng ngày của ama ngạch nương, nàng biết Hoàng đế rất đau khổ, còn viết “Hiếu Hiền Hoàng hậu hành trạng” (cáo phó). Giang hồ đồn người nghe rơi lệ, người đọc nghẹn ngào.

Thuận Trị Đế còn nảy ra cái ý tưởng trước giờ chưa từng có là muốn trên từ Thân vương, dưới đến quan tứ phẩm, Công chúa mệnh phụ đều đến trước linh cữu khóc tang, may là bị Thái hậu ngăn cản. Nhất thời Chỉ Lan cảm thấy rất có thiện cảm với Thái hậu ở cung Từ Ninh, lý do là bà cụ thật biết quan tâm tới người khác.

Đồng Quý phi không triệu ngạch nương nàng tiến cung nữa, bởi vì nửa năm sau, hoàng đế mắc bệnh đậu mùa.

Thái hậu ở Từ Ninh Cung căng thẳng đến mức cáu gắt.

“Người nói Hoàng đế như thế là sao, vất vả lắm tiện nhân kia mới chết, ai gia còn tưởng nó sẽ hồi tâm chuyển ý, ai ngờ...” Thái Hậu thật là nhẫn tâm, từ sau sự kiện phế bỏ Hoàng hậu năm đó, bà cùng con trai trở nên xa cách, còn chưa kể chuyện với Đa Nhĩ Cổn năm xưa khiến Thuận Trị bất mãn với Hoàng ngạch nương của mình. (một trong Tam đại nghi án của triều Thanh, Thái hậu lấy chồng, tức là sau khi Hoàng Thái Cực băng hà một thời gian, để củng cố ngai vàng cho con trai, có lẽ cũng là để nối lại tình xưa, Hiếu Trang Thái hậu đã tái giá với Nhiếp chính vương Đa Nhĩ Cổn)

Tô Mạt Nhĩ lập tức bê một chén trà đến để Thái Hậu hạ hỏa.

“Chủ tử đừng nóng giận, các Thái y đều nói tình trạng của Hoàng thượng vẫn chưa đến mức quá tệ. Chủ tử nên nghỉ ngơi một chút, giờ người là trụ cột của hậu cung, nếu người ngã bệnh, cả triều đình lẫn hậu cung đều rối loạn.”

“Ai gia cũng biết đạo lý này, nhưng đứa con ta đứt ruột đẻ ra, sao có thể không lo lắng. Cục diện năm đó khó khăn là thế ta còn đưa được Phúc Lâm lên ngai vàng, chịu đựng biết bao khổ cực, Phúc Lâm sao có thể bị một nữ nhân mê hoặc.” Nói đến Đồng Ngọc thị Thái Hậu liền tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

“Người nói Đồng Quý phi đang suy nghĩ gì? Không chịu khuyên Hoàng đế lấy một câu, ta còn tưởng rằng cô ta có chút bản lĩnh, thì ra cũng là vô dụng.”

Kỳ thật trong lòng Tô Mạt Nhĩ rất rõ ràng, nếu Đồng Quý phi thực sự hữu dụng, có lẽ người tiếp theo phải chết chính là cô ấy, nhưng không thể nói ra lời được.

“Nô tỳ thấy Quý phi nương nương vẫn là người tốt, Nhưng Hoàng thượng vốn là người nặng tình, Thái hậu còn không khuyên được thì Quý phi nương nương làm sao có biện pháp.”

Nghe xong lời của Tô Mạt Nhĩ, lòng Thái hậu cũng thấy thư thái hơn một chút, dù sao nữ nhân cho con trai mình ăn bùa mê thuốc lú đã chết, Đồng thị tuy là Quý phi nhưng cũng là vì sinh được Huyền Diệp. Chỉ cần Phúc Lâm không động tình, nữ nhân hậu cung chẳng có chút đe dọa nào.

“Gần đây Huyền Diệp có khỏe không?”

Tô Mạt Nhĩ nghe hỏi thế thì giật bắn tim, theo sự hiểu biết của Tô Mạt Nhĩ đối với Thái hậu, nếu Hoàng thượng thật sự không qua khỏi, Tam aka chính là người kế thừa đại thống. Nếu thật sự là Tam aka, vậy thì Đồng Quý phi của Cảnh Nhân Cung chẳng còn sống được lâu nữa.

“Nô tỳ thấy Tam aka vì lo lắng bệnh tình của Hoàng thượng mà gầy hăn đi, mắt cũng thâm quầng.”

“Huyền Diệp là đứa con có hiếu.” Thái Hậu gật gật đầu, có vẻ hài lòng với Huyền Diệp, “Người đến Aka Sở truyền Huyền Diệp đến đây, nói mã mã (bà nội trong tiếng Mãn) muốn gặp nó.”

“Dạ, nô tỳ tuân mệnh.” Tô Mạt Nhĩ chậm rãi lui ra ngoài, ngắm chuyện nhiều năm qua, Tô Mạt Nhĩ biết cô cách cách vô tư không buồn không lo của thảo nguyên lộng gió năm xưa đã không thể trở về nữa.

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đừng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Chăm bệnh

Lúc này, Huyền Diệp đang luyện chữ, từ sau khi biết tin Hoàng ama ngã bệnh, tinh thần hắn trở nên mạnh mẽ hơn rất nhiều. Nhìn ngạch nương với đôi mắt thâm quầng suốt từ ngày đây đến giờ hắn thật sự cảm thấy khó chịu.

Từ nhỏ đến giờ Hoàng ama đối xử với hắn rất tốt, tuy là một người cha nghiêm khắc, nhưng cũng có rất nhiều lúc hòa ái. Lớn lên trong Hoàng cung khiến hắn học được cách nhận ra thái độ cảm xúc của người khác từ khi còn nhỏ, hắn nhìn ra được một điều là Hoàng ama thật sự yêu ngạch nương. Ánh mắt tình cảm đó chỉ lộ ra khi không có người ngoài, ánh mắt vừa thương yêu, sủng ái lại trân trọng, hoàn toàn không có gì để nghi ngờ.

Khi còn nhỏ hần từng rất thắc mắc, Hoàng ama yêu ngạch nương như thế, vì sao lại xuất hiện sùng phi Đồng Ngạc Phi. Cho đến khi Đồng Ngạc Phi qua đời, hần mới hiểu, trong hoàng cung này, nếu bạn yêu thương ai đó, thì phải giấu thật kĩ, giấu để không ai tìm ra được, nếu không sớm muộn gì cũng có ngày bạn sẽ bị mất người đó.

Nếu người bị đưa ra trước đầu sóng ngọn gió là ngạch nương thì hần thật không dám tưởng tượng nữa. Sau khi Đồng Ngạc Phi qua đời, Hoàng ama làm ra dáng vẻ khổ sở vô cùng, hần biết cũng chỉ vì ngạch nương.

Đồng Ngạc Phi vừa đi, người có địa vị cao nhất hậu cung chỉ còn lại ngạch nương. Tuy hần còn nhỏ, nhưng cũng biết vị ở cung Từ Ninh kia không muốn nhất là thiếu nữ Bát Kỳ được sùng ái, mặc dù trong hậu cung có người của tộc Khoa Nhĩ Tầm (tộc của Hiếu Trang Thái hậu), nhưng nếu không có được tình cảm của Hoàng đế thì cũng đi vào vết xe đổ (Thuận Trị đã một lần phế Hoàng hậu). Mấu chốt là ở chỗ Hoàng đế không để mắt đến nữ nhân nào.

Huyền Diệp không thể lý giải nổi tại sao Hoàng đế không được có tình cảm với một người con gái, hần lớn lên trong tình yêu cha mẹ dành cho nhau, thế nên hần không hề cảm thấy chuyện đó có chỗ nào không được. Thậm chí có đôi khi hần nghĩ, nếu là hần, nhất định sẽ không giống như Hoàng ama, chỉ có thể yêu chiều sùng ái ngạch nương trong bí mật.

Nhưng hần cũng hiểu, Trung Nguyên đời chủ chưa lâu, triều đình vẫn hỗn loạn, các thế lực đan xen chồng chéo. Người Mãn không nhiều, muốn thống trị vạn dặm giang sơn này, chỉ có thể thỏa hiệp với Mông Cổ, Bát Kỳ và các thế lực khác.

Hậu cung là thể hiện thu nhỏ của sự thỏa hiệp, bọn họ không thể giống như Hoàng đế tiền triều, không kiêng nể gì (đa số Hoàng hậu triều Minh đều có xuất thân dân thường để tránh ngoại thích làm loạn), bởi vì hiện tại bọn họ chưa có được nền móng như thế. Ai cũng nghĩ Hoàng đế là con trời, muốn gì được nấy, nhưng kỳ thật ngay cả người con gái mình thương yêu chưa chắc đã bảo vệ được.

Từ giờ phút đó, Huyền Diệp mới bảy tuổi liền hạ quyết tâm, hần nhất định phải trở thành một Hoàng đế có thể tự chủ trong mọi việc.

“Chủ tử, Tô cô cô của cung Từ Ninh đến.” Tiểu thái giám lên tiếng chặt đứt suy nghĩ của hần.

“Được, tuyên đi.” Huyền Diệp buông bút, xoa xoa mi tâm, thời gian gần đây hần thật sự mệt mỏi, từ tinh thần đến thể xác.

“Nô tỳ tham kiến Tam aka, Tam aka cát tường.” Tô Mạt Nhĩ hành lễ một cách chuẩn mực.

“Cô cô đừng khách khí, mau đứng lên. Tiểu Tường tử, dâng trà mời cô cô.” Đối với người bên cạnh Thái hậu, Huyền Diệp không dám lạnh nhạt, đặc biệt lại là người tâm phúc nhất như Tô Mạt Nhĩ.

“Không biết cô cô đến đây có chuyện gì?”

“Tam aka khách khí, gần đây Thái hậu nương nương lao tâm lao lực vì bệnh tình của Hoàng thượng, rất nhớ Tam aka, hy vọng Tam aka có thể đến cung Từ Ninh nói chuyện cùng nương nương.”

“Huyền Diệp thật là bất hiếu, chỉ lo lắng vì bệnh tình của Hoàng ama, lại bỏ bê Hoàng mã mã, mong rằng Hoàng mã mã không trách tội Huyền Diệp.” Huyền Diệp vội sửa soạn đi tới cung Từ Ninh thỉnh tội.

“Tam aka đừng nói như vậy, nương nương biết Tam aka là người hiếu thảo, trước khi đến còn dặn tôi phải nhắc aka nhớ chú ý giữ gìn sức khỏe, đừng lao lực quá độ.”

“Huyền Diệp tạ ơn Hoàng mã mã quan tâm, chúng ta đi thôi, đừng để Hoàng mã mã đợi lâu.”

Khi hai người đến cung Từ Ninh đã thấy Đông thị cũng đang ở đó, đang quỳ trên sàn. Thái hậu lần chuỗi Phật châu, trầm ngâm không nói tiếng nào.

“Huyền Diệp tham kiến Hoàng mã mã, thỉnh an Hoàng mã mã.” Huyền Diệp nghiêm chỉnh thỉnh an Thái hậu và Đông thị.

Thái hậu bảo Huyền Diệp đứng dậy sau đó không nói gì, sau thời gian một chén trà, bà cụ mới lên tiếng. Nhưng là nói với Đông thị.

“Con đã chủ động muốn được chăm bệnh, ai gia cũng không cản con, nhưng con đã nghĩ kĩ chưa, con đi rồi hậu cung phải làm sao, Huyền Diệp phải làm sao?”

“Hồi Thái hậu, hậu cung có Thái hậu tọa trấn, không cần thần thiếp phải lao tâm, Huyền Diệp cũng đã lớn, đã hiểu chuyện, nếu thần thiếp có chỗ nào chưa tốt, thỉnh cầu Thái Hậu chiếu cố Huyền Diệp, thần thiếp vô cùng cảm kích.” Nói xong lại dập đầu mấy cái.

Huyền Diệp nghe đến đó thì dờ dẫm, hần rất muốn đi ngăn cản ngạch nương, nhưng cũng biết nếu ngạch nương đã quyết thì hần không thể ngăn cản được. Hần chỉ cảm thấy khóe mắt ẩm ướt, thiếu chút nữa là rơi nước mắt.

“Thôi, ai gia nhận lời với con là được, con cũng là một đứa con ngoan, con đã muốn đi thì chuẩn bị đi.” Thái hậu nghĩ một lát, “Trước khi đi nói chuyện với Huyền Diệp đi.” Nói xong liền vào phòng trong.

Đông thị biết quyết định này của bà đối với Huyền Diệp là hết sức tàn nhẫn, nhưng bà không thể không làm như vậy, bà tin Huyền Diệp nhất định sẽ hiểu. Đây là cung Từ Ninh, bà không thể giải thích nhiều với Huyền Diệp.

“Huyền Diệp, con phải nghe lời Thái hậu, hiểu không? Ngạch nương và Hoàng ama của con đều sẽ bình an, con phải tin tưởng chúng ta.” Đông thị nhìn

đưa con mới tám tuổi, lòng đau nhưc nhói.

Bà nhất định có thể thay đổi lịch sử, bà không muốn chồng mình chết, cũng không muốn con trai phải đăng cơ khi mới tám tuổi rồi trải qua cuộc sống vất vả nặng nề. Bà nhất định sẽ khiến cuộc sống của cả ba cùng tốt đẹp.

Huyền Diệp không kiềm chế được roi nước mắt, hấn nghĩ hấn sẽ không bao giờ quên ngách nương của giây phút này. Ánh mắt bà không chút do dự, bà đã chuẩn bị tất cả, kể cả trường hợp lây bệnh đậu mùa rồi chết. Hấn nghĩ hấn hiểu được, mấy ngày nay hấn đã mơ hồ đoán được chuyện ngách nương sẽ đi chăm bệnh. Bởi vì bà yêu Hoàng ama, cũng yêu hấn.

Tuy biết lý do, cũng biết nỗi khổ tâm của ngách nương, nhưng hấn vẫn thầm nghĩ muốn được nhào vào lòng ngách nương để khóc. Nhưng hấn không thể, bởi vì hấn là Tam aka, là con của Hoàng ama và ngách nương, sau này có lẽ còn là chủ nhân của hoàng cung này, thế nên hấn không thể.

Hai mẹ con bọn họ cứ lặng im như vậy, dường như Huyền Diệp có thể nghe được cả tiếng gió thổi vi vu bên ngoài. Thời khắc này, hấn thất thần. Hấn nghĩ đến Hoàng ama, nghĩ đến ngách nương, hấn không thể không chế suy nghĩ của bản thân nữa. Hấn cảm thấy linh hồn của hấn như bay ra khỏi cung Từ Ninh, bay tới cung Cảnh Nhân, lại bay đến điện Dưỡng Tâm.

Đồng thị nhìn Huyền Diệp không nhúc nhích, mặt không đổi sắc, lòng trào dâng sự chua chát. Bà biết con trai thông minh từ nhỏ, hiểu nhiều chuyện, nhưng bà không có cách nào khác, bà phải đi, không chỉ vì tình yêu của bà với Phúc Lâm, mà là vì chỉ có làm thế mới gỡ được cục diện bế tắc này.

“Huyền Diệp, ngách nương tin tưởng con có thể làm được... bất cứ chuyện gì.” Đồng thị nói xong về cung Cảnh Nhân chuẩn bị đồ đạc để đi chăm bệnh. Hiện tại, thứ bà thiếu chỉ có thời gian, chỉ cần cho bà đủ thời gian, bà nhất định có thể chữa khỏi cho Phúc Lâm.

Huyền Diệp không biết bản thân đã về Aka Sở như thế nào, hấn đi nhìn Thường Ninh đang ngủ say, không cho người gọi em trai dậy, chỉ ngồi bên cạnh nhìn.

Thật sự thì hấn cũng chẳng nghĩ gì, nhìn gương mặt ngây thơ của đứa trẻ đang ngủ, tâm trạng của hấn dần ổn định lại.

Sau đó hấn đột nhiên nhớ tới tiểu biểu muội mới gặp hai lần, hấn là cô bé đang giống như Thường Ninh, có lẽ đang ngủ, cũng có thể đang chơi, hấn có thể tưởng tượng ra đôi mắt to tròn của cô bé cùng hai lúm đồng tiền khi cười.

Hấn nghĩ nếu tiểu biểu muội ở đây lúc này, hấn có thể ôm cô bé, nói chuyện với cô bé, sẽ vui bớt phiền lòng như lúc nhìn Thường Ninh ngủ.

Trong Đồng phủ, Chi Lan phát hiện Khang Hi trong mục “Tình huống đào tạo” thành 60 EXP, nàng cảm thấy không thể hiểu nổi, có lẽ là hệ thống bị lag không chừng, nàng cười rồi nghĩ, lag thêm vài lần nữa thì tốt.

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đùng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Phiên ngoại Đông Quý phi (1) Người trong mộng biết thân hay lạ

Tên nàng là Đông Thanh Uyển, là con gái dòng trưởng nhà họ Đông. Có một ama hay nổi nóng, một ngách nương rộng lượng nhanh nhẹn, một đại ca không sợ trời không sợ đất, còn có một tiểu đệ bề ngoài chừng chặc kỳ thật vẫn còn rất trẻ con.

Khi bé nàng thích nhất bám đuôi đại ca, bởi vì đại ca rất tài giỏi, đại ca có thể lên cây bắt ve sầu, cũng có thể khiến đứa nào vừa bắt nạt nàng biết thế nào là lễ độ.

Sau khi tiến cung nàng thường xuyên nghĩ lại khoảng thời gian đó, nơi có bầu trời xanh biếc không một áng mây, có cây đại thụ tán lá xum xuê xanh mướt, dường như nàng vẫn nghe thấy tiếng ve sầu đầu đây, tiếng lũ trẻ cười giòn giã dù mình nẩy lăm lem.

Khi ấy nàng bị nhốt cả ngày ở cung Cảnh Nhân, nói nhốt cũng không thỏa đáng, ngày ngày nàng vẫn đi thỉnh an Thái hậu và Hoàng hậu, thi thoảng chạm mặt người đàn ông kia ở đâu đó. Nhưng phần lớn thời gian vẫn là ngồi trong cung Cảnh Nhân, nhìn cây đại thụ bên ngoài, nhớ lại lúc ấu thơ.

Mỗi buổi tối nàng lên giường đi ngủ luôn có cảm giác hoang đường kiểu bơ vơ giữa đất trời. Giường rất lớn, như một cối riêng biệt, nàng biết có cung nữ đứng canh không xa, chỉ cần nàng lên tiếng sẽ được trả lời ngay. Nhưng vẫn không thể ngăn cản cảm xúc tịch liêu đầy. Cảm xúc đấy đã theo nàng trong đại đa số thời gian ở trong cung.

Đến bây giờ nàng vẫn nhớ như in ngữ điệu khi người đàn ông kia đọc tên nàng lần đầu tiên.

“Thanh Uyển, Thanh Uyển. Đẹp thay bỗng có một người. Mắt trong mây đẹp, xinh tươi dịu dàng (*).” Giọng nói của hấn rõ ràng sáng trong, nhưng đôi mắt lại rực lửa, khi đó nàng không hiểu, sau mới biết, đó là khao khát phá tan hết trời buộc.

Người nhà của nàng không dạy nàng tử thư ngũ kinh, nàng cũng không hiểu thi từ ca phú, thời thơ ấu của nàng chỉ có chơi đùa. Nàng chỉ biết một điều là giọng nói của hắn rất êm tai, câu từ của hắn rất đẹp đẽ.

Đêm hôm đó nàng rất đau, nàng muốn biết hắn muốn làm gì, kết quả chỉ nhìn thấy sự lạnh lùng trong mắt hắn, cùng với động tác như một cái máy. Nàng nhắm mắt lại, quay đầu, để hắn không thấy nàng rơi lệ.

Ngày tháng sau đó không khác nhiều lắm, người đàn ông kia cũng từng sủng ái nàng một thời gian, nhưng sau đó lại buông tha nàng. Có lẽ vì điều đó, khiến nàng cảm kích hắn.

Sau khi nàng có thai, hắn rất ít khi đến thăm nàng, nếu có đến cũng chỉ ngồi nơi đó, nhìn bụng nàng chăm chú, không nói tiếng nào. Sau đó nàng sinh con, đặt tên Huyền Diệp, nàng lập đi lập lại cái tên này không biết bao nhiêu lần, trong những đêm không có Huyền Diệp.

Sau khi Huyền Diệp ra đời, để tránh đậu mùa, Huyền Diệp bị đưa ra khỏi cung. Từ đó nàng rất ít khi nhìn thấy người đàn ông kia, đương nhiên cũng không gặp được Huyền Diệp. Nàng chỉ có thể tự tưởng tượng hình dạng Huyền Diệp trong đầu, tự tưởng tượng cuộc sống của Huyền Diệp trong đầu.

Người đàn ông kia nói với nàng là hắn sẽ bảo vệ Huyền Diệp, ánh mắt của hắn rất chân thành, nàng tin tưởng hắn, có thể nói là nàng chỉ có thể tin tưởng hắn, bởi vì nàng không có khả năng phản kháng. Đây là lần đầu tiên nàng hận bản thân.

Sau đó nàng nghe nói hắn đoạt phúc tấn của Bác Quả Nhĩ, nghe nói hắn nâng niu nữ nhân kia như trân bảo, rất nhiều rất nhiều lời nghe nói, nàng luôn suy nghĩ, lúc này ánh mắt hắn như thế nào? Đối với Đồng Ngạc Phi được sủng ái nhất hậu cung, liệu ánh mắt của hắn có còn sự lạnh lùng.

Sau đó nàng tình cờ gặp bọn họ một lần, hắn dịu dàng khoác áo choàng cho Đồng Ngạc thị, nhưng ánh mắt trống rỗng. Khi đó nàng liền khẳng định, hắn cần nữ nhân kia chỉ để làm cái cớ. Ngon lửa trong mắt hắn càng lúc càng mãnh liệt, nàng nghĩ có lẽ nữ nhân kia cũng cảm giác được, nhưng cô ấy còn hướng thụ sự vinh quang và sự chú ý của mọi người, có lẽ là cả sự dịu dàng giả dối của hắn nữa.

Ngày bé ama từng nói với nàng, nàng có đôi mắt thấy rõ lòng người. Thế nên ama không hy vọng nàng học hành nhiều, bởi vì đây là sự khởi đầu của tai họa, cũng có thể là khởi đầu cho vinh quang, nhưng ama nàng không muốn đánh cược, cũng không tình nguyện cho nàng đánh cược.

Tuy rằng không tránh được vận mệnh tiền cung, nhưng tệ nhất thì cũng chỉ đến thế này, nàng không cần vinh quang sủng ái, người chưa từng biết đến đỉnh cao danh vọng sẽ không phải nếm trải cảm giác ngã khỏi mười tám tầng mây. Nàng chưa từng biết, nên lúc này cũng không biết, nàng thỏa mãn với cuộc sống này. Chỉ trừ một chuyện là nàng không thể chăm sóc Huyền Diệp.

Trong hậu cung, phẩm cấp của nàng chỉ thấp hơn phi tử tộc Mãn Đồng Ngạc thị, nàng không phải chịu ngược đãi, đương nhiên lý do chủ yếu nhất là vì nàng không được sủng, mà lại sinh ra một aka chỉ được nuôi dưỡng ngoài cung, thế nên tạm thời Thái hậu sẽ không đối phó với nàng, ngược lại còn đối xử tốt với nàng, chỉ có như vậy mới có thể ăn nói với các Vương gia của Đại Thanh. Xem đi, trong cung vẫn có phi tần tộc Mãn được đối xử tốt, không phải chỉ có phi tần Mông Cổ.

Nhưng trời không chiều lòng người, Huyền Diệp mắc bệnh đậu mùa khi mới lên hai.

Khi biết tin đây nàng cảm thấy đất trời sụp đổ, nàng không có cách nào đi cứu Huyền Diệp, thậm chí còn không có tư cách gặp con. Ở thời đại đấy, nếu mắc bệnh đậu mùa, trừ phi nỗ lực phi thường, bằng không chỉ có đường chết.

Huyền Diệp còn nhỏ như vậy, nàng còn chưa được gặp con, nàng chưa được trò chuyện cùng con, sao có thể để Huyền Diệp ra đi im hơi lặng tiếng như thế. Có lẽ thêm vài năm nữa, ngoài nàng ra sẽ chẳng có ai nhớ rằng, ngoài cung từng có một tiểu aka hai tuổi, tên gọi Huyền Diệp.

Nàng rất hận rất hận, tất cả chỉ là vì nàng không có khả năng, nàng ở trong cung không được sủng, gia tộc của nàng không đủ hiển hách, địa vị của nàng không đủ cao, quyền lực của nàng không đủ nhiều. Nàng đột nhiên nảy sinh dục vọng, như muốn tổn thương bản thân, nhưng lại không có cách nào khác.

May mắn là, Huyền Diệp qua khỏi. Lần đầu tiên nhìn thấy con mà nàng không tin vào mắt mình, chỉ sợ đây là giấc mộng đã mơ vô số lần, tình giác mới biết không phải sự thật.

Nàng cẩn thận ôm lấy đứa con gầy yếu, run run sờ mặt con, cố gắng ghi nhớ từng chi tiết trên mặt đứa con thơ. Đây là con trai của nàng! Mang nặng đẻ đau. Khi chưa lấy lại tinh thần, nàng đã lệ rơi đầy mặt.

Người đàn ông kia đứng ngay cạnh nàng, lẳng lặng nhìn hai mẹ con, ánh mắt của hắn ôn hòa và hâm mộ, giờ phút này nàng rất cảm kích hắn, chỉ vì một lý do, Huyền Diệp có thể bình an vô sự nằm trong vòng tay nàng.

Sau đó, nàng không nghĩ tới chuyện tranh sủng nữa, nàng cố gắng khuất phục thứ dục vọng có thể hại nàng và cả Huyền Diệp. Bởi vì nàng biết, nếu nàng tranh đấu, có lẽ Thái hậu sẽ thay đổi thái độ đối với Huyền Diệp, nàng không thể mang tương lai của Huyền Diệp ra đánh cược.

Sự thật chứng minh, nàng thắng, phút hấp hối, nàng nghĩ chắc đây là số phận của nàng, nàng muốn Huyền Diệp sống, sống thật tốt cuộc đời của một Hoàng đế, nàng thì phải chết, Thái hoàng thái hậu không chấp nhận sự tồn tại của một Thái hậu có ảnh hưởng tới Huyền Diệp.

Nàng suy nghĩ rất nhiều, cuối cùng lại nghĩ đến gương mặt của người đàn ông kia, nàng nghĩ, nếu có kiếp sau, có lẽ... có lẽ nàng sẽ thế nào chứ. Nàng nhắm hai mắt lại, cuối cùng nàng vẫn không đưa ra được một đáp án.

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đừng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 9: Phiên ngoại Đông Quý phi (2) Hoa nào rơi giữa cơn mơ này

Thanh Uyển không thể tin nàng có thể mở mắt một lần nữa, nàng quay đầu, nhìn thấy màn giường màu đỏ thẫm thêu chỉ kim tuyến vẫn thường xuất hiện trong mơ.

Nàng muốn ngồi dậy, lại phát hiện toàn thân vô lực. Thử nhấc tay, lại phát hiện đây tuyệt đối không phải tay của một phụ nữ đã ngoài hai mươi.

“Tiểu thư, cảm ơn trời đất, rốt cuộc cô cũng tỉnh, nô tỳ phải đi báo ngay cho lão gia và phu nhân.” Nàng vẫn nhớ nha hoàn này, tên Hạ Hà, hầu hạ nàng đến tận khi tiến cung, sau được gả cho một gã sai vặt trong phủ.

Chẳng lẽ nàng mơ giấc Nam Kha, trong mộng có hoàng cung, có người đàn ông kia, có Huyền Diệp, có Thái hậu, chẳng lẽ tất cả chỉ là một giấc mộng? Hay là Phật tổ nghe được lời hấp hối của nàng, cho nàng cơ hội sống lại, lần này có lẽ nàng sẽ... sẽ như thế nào chứ? Trước khi chết không có đáp án, hiện tại vẫn không có đáp án.

Sau đó thái độ của nàng trở nên khác thường, không hay ra ngoài chơi đùa nữa, hàng ngày ngồi lặng im trong phòng. Nàng nghĩ có lẽ nàng thích người đàn ông kia, thích giọng nói ngữ điệu của hắn, thích ngọn lửa không bao giờ tắt trong mắt hắn, thích sự cô đơn ngẫu nhiên bất gặp.

Nhưng lần này nàng nên làm gì? Nàng chợt nảy ra một ý nghĩ táo bạo, nếu nàng đã thích hắn, vậy nàng cũng muốn có được tình yêu của hắn, cũng muốn nhìn thấy cảm xúc khác xuất hiện trong ánh mắt hắn vì nàng.

Đúng, phải làm như thế, nàng muốn có được hắn, người đàn ông tôn quý nhất thiên hạ, đó là mục tiêu của nàng, không ai khác được trêu chọc vào. Nàng nguyện ý dùng chân tình của bản thân để đổi lấy chân tình của hắn.

Kiếp này, nàng còn một bí mật lớn khác, cũng là bí mật khiến nàng tin tưởng rằng bản thân có thể thành công. Nàng có thể đi vào một tiền cảnh, bên trong chỉ có một mình nàng. Tiền cảnh cũng không lớn, ở giữa là một nhà gỗ đơn sơ, một dòng suối nhỏ chảy qua trước cửa nhà, hai cây đại thụ tươi tốt một trái một phải che bóng làm đẹp cảnh quan.

Trong nhà gỗ có một bộ sách và mấy trái cây, bộ sách là một loại nội công tu luyện, có thể cường thân kiện thể, kéo dài tuổi thọ, dưới mấy trái cây là một tờ giấy, viết công dụng của từng quả.

Nàng do dự hồi lâu, ăn một quả có tác dụng làm đẹp dưỡng sinh, vừa ăn vào, liền cảm thấy có một dòng nước ấm dâng lên từ bụng dưới, toàn thân tan rã thứ gì đó màu đen tanh tươi, nàng đoán rằng thứ nàng ăn bắt đầu có tác dụng.

Nàng cởi quần áo ngâm mình xuống suối trong chốc lát, nhìn người phản chiếu trong làn nước, quả thực không thể tin được đây là nàng. Mất hạnh hữu thân, khéo mắt cong cong, có ý như muốn nói lại thôi. Mũi cao thon hơn kiếp trước, toàn thân cao thấp tòa hương thơm thoang thoang, da thịt vô cùng mịn màng, trắng nõn như búp ra sữa.

Sau đó nàng năn nỉ ama tìm cho nàng sư phụ để học văn hóa Hán, tới tới ngồi trên giường luyện nội công, ngày ngày ngâm mình trong suối, đến năm mười ba tuổi, nàng biết cơ hội của nàng đã tới, kiếp này, nàng nhất định phải có được trái tim của người đàn ông kia.

Lần này quả nhiên hắn không lạnh lùng như kiếp trước, ánh mắt hắn nhìn nàng không chỉ có kinh ngạc, còn có né tránh, nàng đoán rằng, có lẽ những điều nàng làm đã có tác dụng, người đàn ông này bắt đầu động tâm.

Bọn họ ở chung như hai người bằng hữu, nhưng trần ngập không khí mờ ám, nàng thích việc trở thành hồng nhan tri kỷ, đặc biệt là của người cao ngạo tự tôn lại nhạy cảm thêm chút tự ti như hắn. Sâu thẳm trong hắn còn chút ngây thơ, nhưng lại cực kỳ tàn nhẫn, đây là người đàn ông của nàng, điều này thật khiến nàng xúc động.

Sau đó nàng mang thai, vì bảo vệ nàng hắn vẫn đi theo con đường kiếp trước, Đồng Ngạc thị vẫn xuất hiện, nhưng nàng không hề lo lắng, nàng tin tưởng người đàn ông này, nàng tin tưởng sự dịu dàng âu yếm yêu thương nàng nhìn thấy trong ánh mắt hắn.

Sau khi sinh Huyền Diệp, dưới áp lực của Thái hậu, hắn để Huyền Diệp cho nàng nuôi dưỡng, bên cạnh đó, hắn gần như ngủ lại cung Thừa Càn mỗi đêm, không bao lâu sau, phong phi cho nàng và Đồng Ngạc thị, hậu cung xuất hiện hai Quý phi tộc Mãn.

Nhưng mọi người đều nói, nàng chỉ là ăn theo, bởi vì chân ái của Hoàng đế là chủ nhân cung Thừa Càn, nàng vốn không có cơ hội được phong phi. Nhưng không ai hay biết, đêm nào hắn cũng đến thăm hai mẹ con nàng, bọn họ cùng đọc sách, cùng vẽ tranh, cùng nói chuyện trên trời dưới đất.

Kiếp này của Huyền Diệp sống rất hạnh phúc, nàng và hắn đều kiên nhẫn và yêu thương Huyền Diệp, năm hai tuổi, Huyền Diệp vẫn không tránh được việc bị đậu mùa, nàng cho con ăn một trái cây chữa bệnh, quả nhiên không bao lâu sau thì Huyền Diệp khỏi bệnh.

Nàng còn lại bốn trái cây, một quả để cho ama dùng năm Thuận Trị thứ 15, một quả chuẩn bị cho Phúc Lâm, đúng vậy, Phúc Lâm, kiếp trước nàng vẫn thầm gọi tên hắn trong lặng lẽ, nhưng kiếp này, nàng đã có thể quang minh chính đại gọi tên hắn, Phúc Lâm, Phúc Lâm. Mỗi khi gọi tên hắn, nàng đều cảm thấy đầu lưỡi run run, đây là người đàn ông của nàng, là người đàn ông nàng yêu thương nhất.

Sau khi Đồng Ngạc Phi mất, Phúc Lâm khổ sở một thời gian, vừa là giả vờ, vừa là áy náy, dù sao cũng là hắn lựa chọn cô ấy, khiến cô ấy bị đưa ra đầu sòng ngọn gió.

Nhưng Thanh Uyển cũng không thấy thương xót Đồng Ngạc thị nhiều, nếu Đồng Ngạc thị không muốn, Phúc Lâm cũng sẽ không chọn cô ấy, cũng giống như nàng kiếp trước, vì nàng không muốn làm mục tiêu, thế nên Phúc Lâm buông tha nàng. Theo nàng thấy, đây chẳng qua chỉ là một cuộc giao dịch không hơn không kém, thứ cô ấy nhận được là địa vị và vinh sùng nhất hậu cung.

Từ lúc đó trở đi nàng chú ý tới sức khỏe của Phúc Lâm từng giây từng phút, bởi vì nàng cũng không khẳng định được bản thân có thể chữa khỏi cho Phúc Lâm, Huyền Diệp vốn chưa đến lúc tận mệnh, nhưng kiếp trước Phúc Lâm đã băng hà vì bệnh đậu mùa. Nàng chỉ có thể ôm hy vọng trong ba trái cây còn lại.

Sau khi Phúc Lâm mắc bệnh đậu mùa, nàng dùng thời gian hai ngày tìm người bố trí cho Huyền Diệp, nếu nàng không thể chữa khỏi cho Phúc Lâm, thì nàng cũng chỉ còn đường chết, so với việc chết trong tay Thái hậu, không bằng nàng ra đi cùng Phúc Lâm, kết cục tệ nhất thì kiếp trước nàng đã trải qua rồi.

Sau khi xin được chăm bệnh, tuy rằng trong lòng lo lắng cho Huyền Diệp, nhưng nàng cũng chỉ có thể tin tưởng con, kiếp trước con nàng đã làm rất tốt, kiếp này cũng nhất định có thể.

Phúc Lâm được chăm sóc ở điện Dưỡng Tâm, toàn bộ người hầu kẻ hạ ở điện Dưỡng Tâm đều hoảng loạn. Khi nàng đến, Phúc Lâm đang nằm trên giường, hai mắt nhắm nghiền, lông mày nhíu chặt, tay bị buộc lên đầu giường, trên mặt và trên người lấm tẩm nốt đậu mùa, nhìn liền biết ngủ không yên ổn.

Nàng ngồi xuống mép giường, nhẹ nhàng vuốt tóc hắn.

“Các người lui xuống đi, nơi này đã có ta chăm sóc.” Bọn kẻ hầu người hạ chẳng màng quy củ nữa, giữ mạng quan trọng hơn tất cả, trong số bọn họ đã có mấy người lây bệnh bị mang đi.

“Phúc Lâm, ngài có nghe thấy không?” Nàng ghé tai hắn thì thầm, “Thiếp là Thanh Uyển, thiếp đến thăm ngài, ngài đã hứa sẽ bên thiếp cả đời, ngài không thể nuốt lời.”

Nàng lấy trái cây trong tiên cảnh ra, giúp Phúc Lâm ăn, chỉ chốc lát, Phúc Lâm liền tỉnh.

“Thanh Uyển!” Dường như hắn chưa tỉnh hẳn, “Tại sao nàng lại ở đây?”

“Tại sao thiếp không thể ở đây, rõ ràng ngài đã hứa với thiếp sẽ chú ý sức khỏe, thế mà lúc này.” Thanh Uyển gắt giọng, nàng không muốn Phúc Lâm tự trách bản thân vì nàng đến chăm bệnh.

“Nàng đi ngay cho trẫm, ai cho nàng vào đây!” Phúc Lâm trở nên kích động, sao hắn có thể để người mình yêu thương đến đây, hắn biết không mấy người vượt qua được bệnh đậu mùa, hắn không thể để nàng chết.

“Hoàng thượng!” Nàng nhẹ nhàng dịu dàng trấn an hắn, “Nếu thiếp đã đến thì sẽ không đi, ngài quên sao? Ngài đã hứa với thiếp, không xa lìa, không rời bỏ, cùng sống chết, sao ngài có thể quên?”

Phúc Lâm cảm thấy tim như nhói lên, đây là người hắn yêu, cũng là người yêu thương hắn nhất, hắn không thể cho nàng cuộc sống một vợ một chồng, cũng không có cách nào trao cho nàng ngôi vị Hoàng hậu. Hắn thật không ngờ, nàng có thể vì hắn làm cả chuyện này, có lẽ hắn cũng phải dứt khoát hơn, ít nhất không thể phụ bạc nữ nhân này.

Bệnh đậu mùa rất khó chữa, dù đã có trái cây hỗ trợ, mười ngày sau bệnh tình Phúc Lâm mới bắt đầu khỏi sắc, triều đình và hậu cung nghe tin đó bắt đầu rục rịch trở lại.

Nhưng tạm thời chuyện đó không liên quan tới hai người ở điện Dưỡng Tâm, Thanh Uyển ngồi ở mép giường Phúc Lâm, cầm quyển Kinh Thi khẽ ngâm. Phúc Lâm nhìn nàng, không kiềm chế được giật quyền sách ra.

Thanh Uyển ngẩng đầu lên chỉ nghe thấy hắn cúi đầu thì thầm, “Thanh Uyển, Thanh Uyển. Đẹp thay bỗng có một người. Mắt trong mày đẹp, xinh tươi dịu dàng.”

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đừng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Khỏi bệnh

Không lâu sau, tin Hoàng quý phi chăm bệnh truyền đến Đông phủ, Đông Đò Lại tức giận, nhưng cũng mơ hồ hiểu được, một khi con gái ông ấy đã quyết định thì sẽ không bỏ qua. Nhưng ông cụ như già đi mười tuổi chỉ trong nháy mắt, lưng như còng xuống vì sự bất đắc dĩ của một người cha.

Chỉ Lan cũng được biết biến cố trong cung nhờ nghe cha mẹ nói chuyện, tuy kiến thức lịch sử của nàng không tốt, nhưng cũng biết Khang Hi đăng cơ từ khi còn nhỏ, có lẽ chính là lần này. Nàng vừa nghĩ đến shota đáng yêu kia, liền cảm thấy tiếc nuối, trải qua biến cố này, từ nay về sau hẳn sẽ là Hoàng đế, không phải biểu ca.

Vậy nàng còn đào tạo cái khi gì nữa chứ, nàng lấy đầu ra bản lĩnh đào tạo Hoàng đế, nàng sống hai kiếp rồi cũng chưa từng gặp cái gọi là Hoàng đế, chỉ được nhìn thấy trên TV.

Rốt cuộc Hoàng đế là người như thế nào? Cô cô còn đi chăm bệnh cho Hoàng đế, chẳng lẽ cô cô đã yêu đến mê muội rồi, xem ra Hoàng đế quả thật đáng sợ.

Lúc trước nàng xem Hoàn Châu Cách Cách chỉ cảm thấy Càn Long là một đại thúc hòa ái, bởi vì Tiểu Yến Tử gây rắc rối gì ông ấy cũng tha thứ, nàng còn thôn thức một phen. Sau khi xuyên không, nàng mới biết Hoàng đế nào có hòa ái đến vậy, nàng như thế mà bị nhà văn Quỳnh Dao lừa đảo bao năm, thật mất mặt.

Nhưng dù Hoàng đế là đại thúc hòa ái hay là shota nghiêm túc, thì tạm thời đều không liên quan tới nàng, kỳ thật nếu nàng có thể tiến cung, nói không chừng còn có thể tặng Thuận Trị một viên đan dược, ha ha, nhưng nàng với Thuận Trị lại không có giao tình. Đến đứa trẻ con cũng biết không thể nói chuyện với người lạ, huống chi là ăn những thứ không rõ lai lịch, nàng không muốn phí công vô ích.

Nhưng cô cô lại đi chăm bệnh, vấn đề lớn đó, Thuận Trị chết thì chết, nở lòng nào liên lụy một đại mỹ nhân đi theo ông ấy, haizzz, đúng là lam nhan họa thủy!

Nhóm thái giám cung nữ trong cung đều thở phào một hơi, rốt cục Hoàng thượng cũng khỏe lại, bọn họ không phải lo có thể mất cái mạng nhỏ này bất cứ lúc nào nữa. Nhất thời tất cả mọi người đều vạn phần cảm kích Quý phi nương nương đã đến chăm bệnh, tất cả vì tương lai con em chúng ta, mà giờ chưa có ai phải chết, thật tốt quá.

Điện Dưỡng Tâm tất nhiên là vô cùng ảm cúng, Phúc Lâm quang minh chính đại quần quít cùng Thanh Uyển, ngoài việc thân thể còn chút khó chịu thì đúng là tháng ngày thần tiên. Trước kia ông ấy luôn thiếu chút quyết đoán để làm việc gì đó, khi phải đối mặt với bờ vực sinh tử, vị Hoàng đế vốn còn chút yếu mềm đã lột xác hoàn toàn.

Muốn thực hiện tham vọng của ông ấy trước triều đình cũng không dễ dàng, ông ấy đã biết điều đấy từ ngày đầu tiên trở thành Hoàng đế thứ ba nhà Đại Thanh. Nhưng điều khiến ông ấy khó chịu nhất là ngạch nương của ông ấy cũng phản đối ông ấy, hay nói trắng ra, điều bà cụ quan tâm chỉ có lợi ích của Mông Cổ. Muốn cơ nghiệp này dài lâu, tất là phải đề phòng Mông Cổ, tuy là cùng giành được thiên hạ này, nhưng ai trên ai dưới vẫn phải rõ ràng.

Mông Cổ chỉ là phụ thuộc, cần trấn an, càng cần phòng bị. Hậu cung của ông ấy thì đầy rẫy thiếu nữ Mông Cổ, đương nhiên ông ấy biết rõ ý đồ của ngạch nương, bà cụ chỉ muốn một Hoàng đế tương lai với huyết thống Mông Cổ

Nhưng chuyện này Thuận Trị không thể thỏa hiệp, Đại Thanh vững chắc rồi thì Mông Cổ sẽ thành thứ cấp dưới khó điều khiển. Từ nay về sau, hoàng tử có huyết thống Mông Cổ tuyệt đối không được chạm đến ngai vàng, căn cơ của Đại Thanh phải là Bát Kỳ.

Nhưng nói thế nào thì bà cụ cũng là ngạch nương, dù hai mẹ con thường xuyên bất hòa, nhưng ông ấy cũng không thể khống chế bà cụ, nếu không sao có chuyện hậu cung đầy rẫy thiếu nữ Mông Cổ, nếu không Đồng Ngạc thì sao phải chết sớm.

May mắn là ông ấy vẫn bảo vệ được cho người mình thương yêu, ông ấy có thể khẳng định, nếu ông ấy thể hiện tình cảm với Thanh Uyển, vậy thì mục tiêu tiếp theo của ngạch nương chính là Thanh Uyển. Thật là đáng sợ, ngạch nương trăm phương ngàn kế muốn bức tử những người con gái mà con mình thương yêu, chỉ vì tham vọng quyền lực. Dù đã biết từ lâu, nhưng đến lúc thật sự khẳng định, vẫn khiến trái tim hóa đá.

Nhưng chuyện đấy không liên quan nữa, giữa lúc bệnh tật giày vò mở mắt ra nhìn thấy Thanh Uyển, ông ấy đã quyết sẽ không bao giờ chia lìa với nữ nhân này. Nữ nhân có thể vì ông ấy mà không màng sống chết, ông ấy sao có thể phụ bạc? Ông ấy muốn một nhà ba người bọn họ từ nay về sau sẽ có một cuộc sống thật hạnh phúc vui vẻ.

Cung Từ Ninh lúc này đã bớt nặng nề, Thái hậu nở nụ cười hiếm hoi sau những tháng ngày dài bức dọc.

“Cung hi chủ tử, Hoàng thượng quả là chân long thiên tử, được trời cao phù hộ. Nếu Hoàng thượng biết chủ tử ngày ngày tụng kinh cầu phúc, nhất định sẽ không vì Đồng Ngạc Phi mà xa cách với chủ tử.” Tô Mạt Nhĩ vừa bóp vai cho Thái hậu vừa nói.

“Đúng vậy, ai gia biết Phúc Lâm là đứa tốt. Nhưng Đông thị cũng cần được sủng ái, chủ động xin đi chăm bệnh là chuyện ít ai dám nghĩ, con bé cũng là đứa thông minh.” Thái hậu cảm thấy Đông thị có chút phức tạp, bình thường vẫn có vẻ thành thật, nhưng đến khi xin đi chăm bệnh thì quyết đoán khó ai bằng.

“Nô tỳ thấy, Quý phi nương nương rất thật lòng với Hoàng thượng, nếu không sao dám làm chuyện cửu tử nhất sinh như thế.” Thái hậu có thể nghi ngờ Quý phi, nhưng Tô Mạt Nhĩ không được, tuy có chút thể diện, nhưng cũng chỉ là một nô tỳ mà thôi, chủ tử còn chưa tỏ thái độ, Tô Mạt Nhĩ không thể

bình luận lung tung về các phi tần hậu cung.

“Hy vọng thế, từ nay chú ý quan sát Đông thị, nếu là người tốt thì thật may mắn, dù sao Hoàng hậu cũng vô dụng rồi.” Thái hậu nói đến Hoàng hậu hiện tại liền ngán ngẩm, Hoàng hậu thứ nhất thì thẳng tính, Hoàng hậu thứ hai lại vụng về.

“Nếu bọn chúng khéo léo hơn một chút, ai gia đã chẳng phải lao tâm khổ tứ thế này.”

“Theo nô tỳ thấy, chủ tử là trụ cột của hậu cung, thiếu ai thì được chứ không thể thiếu người.” Tô Mạt Nhĩ biết Thái hậu đang nhắc đến Tĩnh Phi và Hoàng hậu, nhưng Tô Mạt Nhĩ không có tư cách bình luận về hai người đấy, bà chỉ biết làm bốn phận của mình, Thái hậu cũng không thích nghe những lời dư thừa.

“Già rồi, sức lực không bằng trước kia, may là lần này Phúc Lâm qua khỏi, nếu không thân già này cũng chẳng biết làm sao bây giờ.” Thái Hậu đặt chén trà xuống, nhắm hai mắt lại, dựa lưng vào ghế dài.

Tô Mạt Nhĩ thấy thế biết là Thái hậu mệt mỏi, nhẹ nhàng đắp cho Thái hậu một tấm chăn mỏng, rồi rón rén lui ra ngoài.

Aka Sở, Huyền Diệp đang rất vui mừng, hẳn cảm thấy sự tuyệt vọng suốt mấy ngày qua chỉ như một cơn ác mộng, cuối cùng cũng tỉnh. Không phải lo lắng cho ngạch nương, không phải lo lắng cho Hoàng ama, cũng không phải lo lắng cho tương lai nữa.

Đúng vậy, hẳn có thể tưởng tượng, nếu Hoàng ama có mệnh hệ nào, có lẽ hẳn sẽ bị Thái hậu đưa lên ngai vàng. Nhưng hẳn còn quá nhỏ, nhất định không thể đăng cơ dễ dàng, rồi có gặp biến cố gì khó ai nói được.

Vì thế lúc này hẳn vô cùng hưng phấn, gần như không kiềm chế được muốn chạy đến Dưỡng Tâm Điện gặp Hoàng ama và ngạch nương, sau đó có thể trải qua tháng ngày bình thường trước kia, Hoàng ama dạy hẳn học bài, ngạch nương ngồi một bên đọc sách hoặc thêu. Thật là cuộc sống tươi đẹp, hẳn không thể ức chế cảm xúc vui vẻ này nữa.

Hắn trải tờ giấy Tuyên Thành ra, sau đó lẳng lẳng mài mực, dường như chỉ có thể mới có thể khiến hắn bình tĩnh hơn. Trải qua biến cố lần này, hẳn càng thêm hiểu nhân sinh vô thường, ai có thể ngờ Hoàng ama vốn khỏe mạnh đột nhiên ngã bệnh nguy kịch. Mà ngạch nương, không biết sau này hẳn có thể gặp được một người con gái tâm đầu ý hợp, có thể không màng an nguy bản thân, đến bên hắn khi hắn gặp khó khăn hay không.

Lịch sử đã rẽ sang một hướng khác, Thuận Trị với rất nhiều tham vọng không chết, Khang Hi đăng cơ ở tuổi thiếu niên không xuất hiện. Bánh xe lịch sử lăn đến một tương lai chưa xác định.

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đùng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 11: Lớn lên Tiến cung

Cho dù Thuận Trị Đế có tham vọng thế nào, triều đình có nổi sóng ngầm ra sao, Chi Lan vẫn ở Đông phủ sống cuộc sống của nàng. Nàng đã sắp sáu tuổi, có thể học vỡ lòng.

Hiện tại mọi người đều biết Hoàng đế chủ trương trọng dụng Hán thần, đề xướng học tập văn hóa Hán, Hoàng thượng đã đi đầu, tất là mọi người cũng muốn theo. Chồng đối thì hậu quả thật nghiêm trọng, xem tình hình triều đình vài năm trở lại là biết, sau khi Hoàng đế trải qua lần thập tử nhất sinh, liền từ một quân chủ thiếu niên còn chút bảo thủ ngây thơ, thành một quân vương trưởng thành.

Chính sách quyết liệt của Hoàng đế có hiệu quả rõ rệt, khiến những kẻ muốn phản đối Hoàng đế cũng phải ngậm miệng, sự thật nói lên tất cả.

Đương nhiên đó là chuyện của đàn ông, tác động lên nữ giới chính là việc khiến các quý tộc Bát Kỳ bắt đầu chú trọng việc giáo dục cho con gái nhà mình. Nghe nói Đồng Ngạc thị năm xưa và Đông Quý phi đang được sủng ái hiện nay đều là tài nữ, cũng không có gì đáng ngạc nhiên. Con gái nhà mình đến chữ còn không biết, đừng nói ngâm thơ đối câu, thật là đáng lo.

Đừng nghĩ là không có tài thì có thể dùng sắc đẹp để tiến thân, Quý phi nương nương là tuyệt thế mỹ nhân, không nói tướng mạo, chỉ khí chất cũng có thể khiến bất cứ cô gái nào phải chùn bước. Vậy nên con đường của các cô gái phải đi có thể nói là: đường dài còn lắm gian truân (nguyên văn là “Lộ mạn mạn kỳ tu viễn hê”, câu trong bài Cách Tao của Khuất Nguyên), cứ từ từ mà cố gắng.

Chi Lan vốn có hệ thống đào tạo nên vô cùng kích động, mấy năm nay, trừ việc mua cho người nhà mấy viên đan dược dưỡng thân, nàng không hề dùng số điểm kinh nghiệm tích lũy được. Đã sắp hết giai đoạn năm năm đầu tiên, nói cách khác nàng có thể mua thuốc làm đẹp mới.

Nàng hiện tại không khác gì thần giữ cửa, giữ số điểm kinh nghiệm như vàng, nếu số điểm kinh nghiệm đó mà hiện thực hóa được, có lẽ nàng đã trùm chăn đếm như đếm tiền mỗi đêm.

Gần đây nàng hoàn thành nhiệm vụ “đã kích tiểu thiếp”, chính là cái cô Qua Nhĩ Giai thị vào phủ mấy năm trước, ai bảo cô ta nói xấu nàng trước mặt ama. Cũng là do cái cô không bản lĩnh lắm đấy coi thường sự tình huống của ama nàng, lại tự đánh giá bản thân quá cao, quan trọng nhất là xem nhẹ tình

thương dành cho con gái của Đông Quốc Duy.

Thế nên sau khi nói xấu Chi Lan, cô ta bị Đông Quốc Duy chán ghét ruồng bỏ, rốt cuộc không còn cơ hội xoay người. Tên của cô ta trong “Danh sách thù địch” cũng bị bôi đen, sức chiến đấu về 0, không đáng bận tâm nữa.

Nhờ đó Chi Lan được hệ thống thưởng 5000 EXP, năng cười hi hi sung sướng, đây gọi là không đánh mà thắng, năng quả là bản lĩnh.

Hàng ngày chịu khó rèn luyện thân thể và giao tiếp với người trong phủ, năng tích góp từ từ được một vạn điểm kinh nghiệm. Thành quả tích lũy ba năm đó. Chờ đến khi năng bắt đầu học tập như học thêu, thư pháp, đánh đàn v.v..., điểm kinh nghiệm còn tăng nhanh hơn, mỗi ngày luyện tập nửa canh giờ năng sẽ được 20 EXP cho mỗi hạng mục, năng rất nôn nóng mong ngóng ama nhanh chóng tìm sư phụ cho năng.

Điểm kinh nghiệm của năng ở mục “Tình huống đào tạo” cũng không tệ, tuy chưa được lên level, nhưng đó là vì năng còn nhỏ, không làm được gì. Trong ba năm, số điểm kinh nghiệm của năng tăng lên thành 90 EXP, thêm 10 EXP nữa sẽ được lên level 1. Đó là nhờ “Ngoại hình khí chất” +50 EXP, “Các mối quan hệ” +40 EXP, đối với tiến độ này năng thật sự vừa lòng.

Đặc biệt là trong ba năm này năng thật sự trở thành một tiểu mỹ nhân, tuy các cụ vẫn dạy làm người phải khiêm tốn khiêm nhường, nhưng con người năng vốn thật thà, thế nên năng không thể lừa gạt bản thân, năng quả thật là một tiểu mỹ nhân.

Trong khoảng thời gian đó năng có tiến cung ba lần, nhưng không lần nào gặp shota Huyền Diệp, có điều mục của Khang Hi vẫn tăng từ 60 EXP lên thành 80 EXP, năng đoán là do công lao của cô cô, dù sao thì nhà mẹ đẻ có một cô cháu gái đáng yêu cũng là chuyện đáng để tự hào. Thế nên Huyền Diệp thường xuyên được nghe ngách nương nhắc nhở đến tiểu biểu muội mà hân cũng rất nhớ, chỉ là không có cơ hội gặp mặt.

Đông Quý phi bắt đầu buồn phiền, chỉ mấy năm nữa Huyền Diệp sẽ phải tuyển phúc tấn, bà hoàn toàn không muốn Huyền Diệp tảo hôn, cuốn sách trong tiền cảnh viết rất rõ những tác hại của việc tảo hôn, hơn nữa phải tuyển con gái nhà nào, thật là buồn phiền.

Vốn dĩ bà cũng không định tuyển cháu gái ruột, bởi vì làm thế có thể khiến ngoại thích lộng hành, nhưng cháu gái thật sự rất đáng yêu, hơn nữa trong cung gần đây xuất hiện rất nhiều thiếu nữ quý tộc Mông Cổ nhỏ tuổi, ai cũng biết là do Thái hậu sắp xếp.

Vì ích kỷ thường tình bà không muốn Huyền Diệp có một đích phúc tấn người Mông Cổ, dù là trắc phúc tấn cũng không muốn. Bà chẳng lạ gì khả năng phá hoại của các thiếu nữ quý tộc Mông Cổ kia, càng không muốn hậu viện của con mình rối như tơ vò. Thế nên bà đề cập Chi Lan với Thuận Trị, dường như Thuận Trị không hề e ngại vấn đề ngoại thích.

Đó là nhờ cả nhà họ Đông vốn sống khiêm tốn, hơn nữa vấn đề gì cũng ủng hộ Thuận Trị. Quan trọng nhất, đó là nhà mẹ đẻ của người phụ nữ ông ấy yêu thương nhất, người phụ nữ ấy có thể sống chết cùng ông ấy, đương nhiên ông ấy sẽ không hoài nghi Đông thị. Huống hồ Đông thị dám thẳng thắn đề cập với ông ấy, ông ấy không thể phản bội sự tin tưởng Đông thị dành cho mình.

Thuận Trị vốn cảm thấy không thể lập Đông thị làm Hoàng hậu là tiếc nuối lớn lao, về phần Huyền Diệp, ngoài chuyện gia thế phù hợp, Huyền Diệp có cảm xúc tình cảm thế nào cũng rất quan trọng, thế nên nếu con trai cũng thích cô bé kia, ông ấy sẽ không phản đối.

Nếu Chi Lan biết nhất định giờ ngón tay cái tán thưởng Thuận Trị, so với các bậc cha mẹ ở hiện đại còn nghĩ thoáng hơn, quả thật là Càn Long dưới ngòi bút Quỳnh Dao có phần tương tự Thuận Trị, qua đó có thể thấy hai người đúng là có quan hệ thân thích.

Trong lúc Chi Lan mong ngóng có sư phụ để học tập, bất ngờ nhận được ý chỉ tiến cung.

“Hôm nay tiểu thư muốn mặc gì tiến cung?” Uyên Ương vừa hầu hạ Chi Lan rửa mặt, vừa hỏi.

“Mặc áo trong màu đỏ thêu mẫu đơn, áo ngoài màu tím thêu hoa thủy tiên bằng chỉ kim tuyến.” Chi Lan nghĩ nghĩ rồi nói.

“Hôm nay tiểu thư thật xinh.” Họa Mi nhìn tiểu chủ tử của mình, cảm thấy tiểu thư nhà mình xinh nhất thế gian.

“Người nói sai rồi, chẳng lẽ hôm qua tiểu thư xấu xí sao?” Uyên Ương vừa cầm lược chải đầu cho Chi Lan, vừa trêu Họa Mi.

“Được rồi, cả hai dám trêu ta, chờ ta về sẽ phạt cả hai.” Thật sự thì Chi Lan đối xử với người hầu rất khoan dung.

“Tiểu thư nên ăn chút điểm tâm trước.” Uyên Ương cầm mấy đĩa điểm tâm bình thường Chi Lan vẫn thích ăn ra.

“Đúng là Uyên Ương thông minh.” Chi Lan cười rồi ăn hai miếng, uống thêm một chén trà nóng. “Đi thôi, đến chỗ ngách nương, không ngách nương cần nhân.”

“Hôm nay mặc thế này rất đẹp, ta vẫn lo bình thường con mặc đơn giản nhạt nhòa quá.” Hách Xá Lí thị nhìn Chi Lan đánh giá, gật đầu, lại cảm một đôi khuyên tai phi thủy bảo thạch đeo cho Chi Lan.

Đôi khuyên tai bằng ngọc phi thủy, hình bán nguyệt, một nửa màu trắng, một nửa màu lục. Khuyên tai hình ong mật, bụng con ong khảm đá tourmaline nhị sắc đỏ – xanh lam, cánh do hai viên ngọc trai tạo thành, vô cùng đáng yêu.

“Ta biết con nhất định sẽ thích.” Hách Xá Lí thị nhìn Chi Lan liền biết con gái mình rất thích đôi khuyên tai này.

“Được rồi, chúng ta đi thôi, ở trong cung phải ngoan ngoãn nghe lời, không được gây chuyện, biết không.” Hách Xá Lí thị dặn dò.

“Ngạch nương yên tâm, con nhất định sẽ giữ quy củ.” Nghe Chi Lan nói vậy, Hách Xá Lí thị càng đau đầu, cô con gái này bình thường giữ quy củ, nhưng thường xuyên lộ bản chất trước mặt người thân.

Trong Cảnh Nhân Cung, Đông thị nhìn cháu gái xinh đẹp đáng yêu nhà mình, càng nhìn càng vừa lòng.

Vì tuổi vẫn còn nhỏ, gương mặt vẫn phúng phính trẻ con, nhưng hai mắt to tròn sáng long lanh, hàng mi cong dài chớp chớp, mũi cao thon, lúm đồng tiền, giọng nói ngọt ngào, khí chất ngây thơ hồn nhiên trời sinh. Như một con mèo nhỏ, khiến người đối diện nhìn là muốn yêu thương.

“Gần đây Chi Lan ở nhà làm gì, lâu lắm không thấy thăm cô cô.” Đông thị rất thân thiết với người nhà.

“Cô cô trách oan Chi Lan, ama đang tìm sư phụ cho cháu để học văn hóa Hán.” Chi Lan nói đến đây hai mắt liền sáng như sao.

“Từ nhỏ Chi Lan đã thích văn hóa Hán, từ lâu đã năn nỉ giục già ama tìm sư phụ, nói là muốn học đàn học vẽ gì đấy.” Hách Xá Lí thị giải thích.

“Không thể ngờ Chi Lan của chúng ta nhỏ thế này đã biết nghĩ, trẻ con hiếu học là tốt, nhưng phải tìm một người thầy tốt, đừng tìm bừa mà làm hỏng con trẻ.” Đông thị nói.

“Nương nương nói rất đúng, mấy ngày nay Gia luôn suy nghĩ vì chuyện đó.”

“Thế này đi, ta cũng tìm hộ hai người.”

“Tạ ơn nương nương, có nương nương hỗ trợ, nhất định việc sẽ thành.”

“Chi Lan cũng tạ ơn cô cô.” Chi Lan vốn ngồi rất nghiêm chỉnh, nhưng ngồi lâu không kiềm chế được bắt đầu đung đưa chân, còn vụng trộm nhìn Đông quý phi, hy vọng không bị phát hiện.

Đông thị là ai chứ, tất nhiên đã nhìn thấy hết rồi, nhưng bà không để ý, giờ Chi Lan còn nhỏ, sau này từ từ dạy quy củ vẫn được, hơn nữa quy củ là để người ngoài xem, nếu thật sự biến cô bé thành một khúc gỗ khô khan thì chẳng phải chuyện đáng vui mừng gì.

“Đồ tình quái, mau qua đây, kể chuyện ở nhà cho cô cô.” Đông thị rất thích nghe Chi Lan nói chuyện, thường bảo Chi Lan kể chuyện ở nhà cho mình nghe.

“Cô cô, để cháu kể chuyện này, gần đây ama...” Chi Lan dựa vào Đông thị, đầu ngả vào tay Đông thị, so với mẹ con còn thân thiết hơn.

Hách Xá Lí thị thấy thế thật vui mừng, con gái mình được quý nhân yêu thương tất nhiên là chuyện tốt

Đông thị nghe Chi Lan kể chuyện với giọng ngây thơ non nớt không nhịn được cười, Chi Lan đang chuẩn bị uống một chén trà nhuận giọng để còn tiếp tục kể xấu ama, bên ngoài có tiếng đánh rơi, Hoàng thượng và Tam Aka đến.

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đừng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Cùng dạo ngự hoa viên

Hoàng đế đã đến, ai đang làm gì cũng phải ngừng lại.

“Thần tiếp thỉnh an Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn phúc kim an.”

“Nô tài thỉnh an Hoàng thượng, Hoàng thượng cát tường.”

“Nô tài thỉnh an Tam aka, Tam aka cát tường.”

Nhất thời trong phòng chỉ toàn tiếng thỉnh an, Chi Lan thăm oán, bảo sao nhiều người muốn làm Hoàng đế, ai nhìn thấy Hoàng đế đều phải quý xuông, thật là cao hứng.

Nhưng Thuận Trị Đế được người khác quý đã thành quen, không giống dân thường như Chi Lan, ông ấy chẳng có gì để cao hứng hết, quen rồi mà, đây gọi là điểm khác nhau của nhân vật lớn và dân thường.

Thuận Trị vừa nhìn đến Đông Quý phi liền hai mắt sáng ngời, lập tức đỡ Đông thị.

“Đã nói không cần hành đại lễ, chỉ tại nàng quá giữ phép tắc.” Miệng thì trách cứ, nhưng Thuận Trị không hề ngừng việc đỡ Đông thị dậy, sau đó vòng tay qua eo Đông thị cùng ngồi xuống ghế dài.

“Tất cả bình thân đi.” Lúc này Thuận Trị Đế mới dời mắt khỏi Đông Quý phi, vừa liếc mắt đã thấy một cô bé đang chuẩn bị đứng dậy. Mặt mũi rất giống Thanh Uyển, hẳn là cháu gái của Thanh Uyển.

Thuận Trị nghĩ đến đó liền quan sát cẩn thận một phen, quả nhiên là mỹ nhân tiềm năng, dù sao Thuận Trị cũng đã gặp qua vô số người, tất nhiên có thể nhìn ra, tiểu cô nương này tuy chỉ mới năm tuổi, nhưng trưởng thành có lẽ còn đẹp hơn Thanh Uyển. Hơn nữa ánh mắt linh hoạt mà trong veo, cho thấy tính tình hoạt bát đơn thuần, không phải loại lươn lẹo.

“Chắc đây là Đại cách cách nhà họ Đông mà Quý phi thường nhắc tới?” Giọng nói của Thuận Trị rất dễ nghe, nhưng vẫn có sự uy nghiêm của đế vương. Thuận Trị tuy hỏi đến Chi Lan nhưng mắt vẫn chỉ nhìn Đông Quý phi.

“Hồi Hoàng thượng, tiểu nha đầu này chính là Chi Lan.” Đông thị nói, “Chi Lan, ngẩng đầu lên để Hoàng thượng nhìn.”

Chi Lan ngẩng đầu càng khiến Thuận Trị cảm thấy tiểu cô nương này không tệ, khí chất hồn nhiên ngây thơ hiển hiện, ánh mắt lấp lánh như cười, hai lúm đồng tiền càng tăng phần xinh xắn.

Huyền Diệp đứng bên cạnh có chút ngây ngời, hẳn vẫn nhớ tiểu biểu muội, nhưng không ngờ là ba năm không gặp, tiểu biểu muội đã lớn xinh thế này, hẳn nhớ tiểu biểu muội khi bé rất thích gần gũi hẳn, không biết giờ còn nhớ ra hẳn là ai không.

Đông Quý phi vô cùng hài lòng với phản ứng của hai cha con Thuận Trị, nhìn bộ dạng Huyền Diệp, Đông thị đưa mắt nhìn Thuận Trị, nở nụ cười như trăm hoa đua nở khiến Thuận Trị ngẩn nhìn say sưa.

“Hoàng thượng, ngài đừng nhìn thiếp nữa.” Đông thị gắt giọng.

Thuận Trị giật mình phản ứng có chút ngưng ngững, dù đã là vợ chồng nhiều năm, nhưng nụ cười của Thanh Uyển vẫn khiến ông ấy sững sờ như thế.

Chi Lan cúi mặt trước sự tình tứ của Thuận Trị, thiếu chút nữa thì muốn mù cả hai mắt. Đúng là mắt của cửu ngũ chí tôn, Chi Lan vội vàng cúi đầu, có khác gì hóa nhân kim tinh.

Thuận Trị nói với Đông Quý phi mấy câu rồi đi, ông ấy vừa đi không khí liền thoải mái hơn hẳn.

“Huyền Diệp lại đây, còn nhớ biểu muội của con không?” Đông thị kéo Huyền Diệp hỏi.

“Hồi ngạch nương, con vẫn nhớ mấy năm trước còn dạy biểu muội chơi cửu liên hoàn.” Huyền Diệp trả lời, đáng vẻ rất đứng đắn.

Đông thị nhìn thế biết ngay con mình đang giả vờ giả vịt, đúng là cha nào con nấy, bề ngoài đứng đắn nghiêm trang, kỳ thật bụng dạ đen tối. Đông thị không phải người xuyên không, thế nên không biết có một từ miêu tả hai cha con vô cùng chuẩn xác, đó là phúc hắc.

Chi Lan mở to hai mắt nhìn Tam aka, không ngờ hẳn còn nhớ nàng! Đã ba năm trôi qua, liệu nàng còn hy vọng hoàn thành nhiệm vụ đào tạo không.

Huyền Diệp nhìn đôi mắt lấp lánh vì vui của Chi Lan, nhất thời tim đập loạn một nhịp, hẳn thâm nhủ, mất biểu muội to thật.

“Chi Lan còn nhớ biểu ca của con không?”

“Hồi Quý phi nương nương, Chi Lan vẫn nhớ, lúc đó Tam aka đưa cho Chi Lan rất nhiều đồ chơi, dạy Chi Lan chơi.” Chi Lan cũng tâu thật, không còn cách nào khác, nhìn thấy đáng vẻ nghiêm túc của shota Khang Hi, nàng không dám làm bừa.

“Tiểu nha đầu, sao lúc này lại quy củ thế, vừa rồi ai kẻ xấu ama với ta?” Gay go to, bị lật tẩy, nếu biểu ca ác cảm với nàng, vậy thì con đường phải đi thật quá gian nan.

“Cô cô thật xấu, Chi Lan luôn rất quy củ.” Chi Lan nhăn mũi, miệng hơi mếu máo, rất có vẻ cô nghĩ oan cho cháu, cháu vô tội, cháu cảm thấy rất tổn thương.

“Được rồi, được rồi, ta không cười con.”

“Ta có chuyện muốn nói với Hách Xá Lí phu nhân, con dẫn Chi Lan vào ngự hoa viên đi dạo, muộn nhất hai canh giờ sau phải về, biết không?” Đông thị quay đầu nói với Huyền Diệp.

“Ngạch nương yên tâm.” Huyền Diệp cũng có chút kích động, dù sao thì tiểu biểu muội nhìn cũng thật đáng yêu, hẳn cảm thấy trong lòng hơi ngra ngra, dường như chỉ có xoa gương mặt phúng phính của Chi Lan mới dịu được.

Vừa hết hè, thời tiết rất dễ chịu, gió mát thổi vì vu khiến lòng người rất thư thái.

Chi Lan đi sau Huyền Diệp, không dám lên tiếng trước, dù sao bọn họ vẫn chưa lấy gì làm quen thân. Nhất định không thể cho biểu ca một ấn tượng lỗ mãng, Chi Lan nắm tay.

Huyền Diệp cũng đang rất muốn trò chuyện với tiểu biểu muội, nhưng lại sợ khiến tiểu biểu muội thấy lỗ mãng, thế nên hẳn suy tư một hồi lâu, quyết định nói chuyện thời tiết trước.

Từ hành động đó mà nói, nhân loại ở đâu cũng giống nhau, người châu Âu và người Mỹ mở đầu câu chuyện bằng thời tiết, người Trung Quốc thì hỏi đối phương đã ăn chưa, bao giờ cũng phải mở đầu câu chuyện rồi mới nói vấn đề chính được, quả nhiên nhân loại lúc nào cũng đầy trí tuệ. Đương nhiên đây là Chi Lan luyện thuyên sau khi nghe Huyền Diệp hàn huyên về thời tiết.

Huyền Diệp nói rất nhiều về thời tiết, lại trích văn dẫn thơ. Kết quả thấy tiểu biểu muội mở to mắt nhìn hấn, nhất thời dừng lại, hấn có làm chuyện gì xấu đâu, tại sao tiểu biểu muội lại như trùng mắt thế kia. Nhất thời còn có chút tức giận, cha sinh mẹ đẻ tới giờ chưa có ai trùng mắt với hấn cả.

“Biểu ca, mấy câu thơ anh nói em nghe không hiểu, anh bắt nạt em.” Đôi mắt to tròn bắt đầu rom róm, đó là vì Chi Lan vừa nhận ra một điều, trước mặt nàng không chỉ là biểu ca, còn là hoàng tử tôn quý.

Chắc hấn sẽ không tức giận chứ, không phải chỉ là trùng mắt một chút sao, trùng một chút cũng không có bầu được, nhưng xét theo lợi ích thu được thì lại là một trong số những đòn sát thủ đơn giản nhất.

“Biểu ca!” Chi Lan thấy Huyền Diệp không nói lời nào, cảm thấy rất căng thẳng. Không phải là hồngбет rồi đấy chứ, biết trước nàng đã giả làm đứa đàn. Nhưng giờ có hối hận thì cũng vô dụng, đơn giản là không làm thì thôi, đã làm thì làm đến cùng.

Chi Lan bước tới kéo tay Huyền Diệp lay lay, đồng thời làm nũng.

“Biểu ca đừng tức giận mà, Chi Lan sai rồi.” Nói đến đây bắt đầu ứa nước mắt, chiều này Chi Lan phải luyện tập rất lâu, khóc sao cho đẹp, khóc sao cho người đối diện phải đau lòng, đây là một kỹ thuật vô cùng khó, nàng vẫn chưa thành thạo hoàn toàn. Thế nên chỉ ứa ra mấy giọt nước mắt.

Khi Huyền Diệp nhận thức trở lại, hấn phát hiện bản thân đang ngầy ra trước mặt tiểu biểu muội từ lúc nào, thật là một hiện tượng không tốt, sẽ ảnh hưởng tới hình tượng của hấn, thế nên hấn chuẩn bị nghiêm túc giáo dục Chi Lan về vấn đề tôn ti thứ bậc một phen.

Kết quả tiểu biểu muội còn dám tới kéo tay hấn, thật có chút quá đáng, điều này làm cho hấn nhớ tới chuyện Chi Lan ngày bé từng hôn hấn mà không hỏi ý kiến, quả nhiên hấn cần phải nói chuyện nghiêm túc với tiểu biểu muội một phen, hấn quyết định sẽ nói từ chuyện biểu muội lúc nhỏ chảy nước miếng, cho đến chuyện không tuân quy củ lúc này, để tiểu biểu muội về nhà suy ngẫm về những điều đã làm.

Nhưng hấn vừa thấy tiểu biểu muội mếu máo liền bối rối, sao lại khóc, giọt lệ lại như sương buổi sớm, hàng mi cong dài có chớp bao lần thì vẫn đọng nguyên đấy. Thế này thì nguy rồi, nhân chứng vật chứng thế này, nếu bị ngách nương biết, nhất định hấn sẽ ăn mắng, phải còn đồ thế nào mới khiến một bé gái vừa gặp đã phát khóc chứ.

Nhưng quả thật là hấn không làm gì, không đúng, là chưa làm gì. Thế nên, gương mặt nghiêm túc của hấn ra vẻ lạnh lùng.

“Biểu muội, Chi Lan, em đừng khóc, Gia không tức giận.” Huyền Diệp giữ tay biểu muội đang lay tay hấn, cố gắng thoát khỏi cảm giác quay cuồng. Trời ạ, sao tiểu biểu muội lại khỏe thế, sau này nàng định nữ phần nam trang đi làm Ba Đồ Lô sao? (Ba Đồ Lô: danh hiệu vinh dự phong cho những tướng lĩnh và binh sĩ chiến đấu dũng cảm, can trường và thiện chiến)

Nhưng tay nàng cũng rất mịn, hấn không kiềm chế được ý muốn sờ mặt nàng, vì thế ho khan một tiếng, ra vẻ muốn lau nước mắt cho nàng, tiện tay tiêu hủy chứng cứ. Nhưng giọt nước mắt không trào ra, thế nên hấn chỉ có thể giả vờ giả vịt lấy tay mon trón hai má Chi Lan, cảm giác không tồi, còn dùng ngón tay cái xoa xoa vài cái.

“Biểu ca, là chính anh nói đó, anh không giận Chi Lan, em không ép anh đâu nha!” Chi Lan không hề nhận ra bản thân đang bị chòng ghẹo, hiện tại nàng chỉ một lòng một dạ tìm cách thoát tội, người trong hoàng tộc ai nấy đều lòng dạ hẹp hòi, gây họa thì phải tìm cách sửa chữa ngay lập tức.

Nhìn Chi Lan như con mèo con mắc lỗi, Huyền Diệp có giận thế nào cũng không phát tác ra được.

“Được được, đều tại Gia không tốt, quên chuyện tiểu biểu muội chưa học võ lòng.” Huyền Diệp là đứa trẻ tốt, trước mặt là biểu muội của hấn, vẫn trong phạm vi người nhà, nói lời xin lỗi cũng được. Hơn nữa đây cũng không tính là xin lỗi, rõ ràng là đang dỗ trẻ con.

“Vậy chúng ta vào đình kia ngồi nghỉ đi, em đi mời chân rồi.” Chi Lan vừa vượt qua tình huống nguy hiểm liền bộc lộ bản chất, xem ra biểu ca cũng tương đối thân thiện dễ gần, trước khi tiến cung nàng mới chỉ ăn mấy cái bánh điểm tâm, tiến cung rồi cũng mới uống có mấy ngụm trà, lại đi đi lại lại một lúc lâu, thật sự vừa khát vừa mệt.

“Các người chuẩn bị một ít nước trà và điểm tâm, thêm vài cái gối mềm mang đến đình trước mặt.” Huyền Diệp sai mấy tiểu thái giám, sau đó cùng tiểu biểu muội đi đến lương đình.

Việc đó khiến Chi Lan lại cảm thấy Huyền Diệp là người tốt, nàng đi sau Huyền Diệp nửa bước, chậm rãi đi theo hấn.

Lương đình có vị trí rất đẹp, đúng chỗ có thể ngắm gần hết khung cảnh của ngự hoa viên, nhưng chuyện đó không quan trọng, quan trọng là điểm tâm trên bàn đấy.

Nhìn Chi Lan như sắp chảy nước miếng tới nơi, Huyền Diệp không nhận được ý nghĩ trên nàng.

“Biểu muội, nếm thử Tát Kỳ Mã (*) này.” Hấn cầm một miếng bánh Tát Kỳ Mã làm ra vẻ như muốn đút cho Chi Lan, kỳ thật bình thường hấn sẽ không làm ra chuyện thất lễ thế này, nhưng đối mặt với tiểu biểu muội đáng yêu này, hấn không thể nhận được ý muốn đùa một chút.

Quả nhiên Chi Lan ngoan ngoãn há mồm chờ Huyền Diệp nuốt cho nàng, nàng chẳng ngưng ngừng chút gì, nàng là trẻ con thôi mà, nuốt nhanh một chút đi.

Tất Kỳ Mã cảm thấy bản thân sắp bị ánh mắt nóng bỏng đối diện hóa ra tro, ánh mắt đó là muốn ăn nó sao, nó đúng là số khổ, tuy bị ăn là vận mệnh của nó, nhưng hai người trước mặt không phải nên ca ngợi mấy câu rằng bề ngoài nó thật hoàn mỹ, mùi vị thật hài hòa, sau đó chậm rãi thưởng thức nó sao? Đây là cái tình huống gì chứ, nó thật sự rất xin lỗi, vô cùng xin lỗi Tất Kỳ Mã đại thần.

Đang lúc nó chuẩn bị tinh thần để bị một miếng ăn tươi, người cầm nó lại rút tay lại, người đối diện bị ra khỏi tầm nhìn, đầu nó bị quay cuồng muốn ngất. Muốn ăn thì ăn đi, cùng lắm thì cũng chỉ là muốn một cái đầu, cần một cái mạng, có gì phải tra tấn Tất Kỳ Mã thế này.

“Biểu ca, anh hư!” Chi Lan chợt nhận ra, người đối diện là một kẻ bụng dạ đen tối! Ăn sau bề ngoài đứng đắn nghiêm túc là lòng dạ ác độc, trời đánh còn tránh miếng ăn, cha anh cũng không ngăn cản được tôi đâu! Chi Lan cảm giận nghĩ.

Chi Lan vuron người cắn miếng Tất Kỳ Mã, còn liếm liếm môi, hừ hừ, không phải cuối cùng cũng vào bụng nàng sao.

Huyền Diệp thăm tẩn thưởng thần kinh phản xạ của tiểu biểu muội, miệng còn xin lỗi.

“Biểu muội, xin lỗi, vừa rồi Gia bị run tay.”

“Không sao, em có thể thông cảm cho biểu ca, thật đó, biểu ca đừng lấy đó làm chán nản, cũng chỉ là run hơi mạnh, em sẽ không nói với người khác!” Chi Lan lập tức che miệng, còn đưa mắt nhìn trái nhìn phải một lượt, xác nhận người hầu xung quanh đều cúi đầu, không ai nhìn thấy tay Huyền Diệp “run” mạnh thế nào.

Khóe miệng Huyền Diệp gật gật, hẳn quyết định không dạy dỗ tiểu biểu muội nữa, dù sao hẳn cũng là biểu ca, nên nhường biểu muội. Đang lúc hẳn háng giọng chuẩn bị lên tiếng, cách đó không xa liền truyền đến tiếng cười như chuông bạc, có người đi đến.

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đừng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Tình địch Thư pháp

Cùng với tiếng cười như chuông bạc là một mùi thơm cách vài thước cũng ngửi thấy, Chi Lan hắt xì một cái rất thiếu tao nhã, tha thứ cho nàng đi, mùi thơm đấy thật sự hắc quá.

Chi Lan nhìn Huyền Diệp đối diện, phát hiện đối phương cao cường hơn nàng nhiều, đối mặt với khí thế mạnh mẽ thế mà vẫn mặt không đổi sắc.

“Nô tỳ tham kiến Tam aka, thỉnh an Tam aka.”

Chi Lan thấy đi đến tổng cộng có ba người, vẻ mặt của tiểu cô nương cầm đầu thật là tài tình, khi thỉnh an không ngừng trợn mắt với Huyền Diệp. Chi Lan không ngờ trong cung lại có người còn kiêu ngạo hơn cả nàng, dám công khai trợn mắt với aka, quả thật là lợi hại hơn trùng mắt thần công của nàng nhiều.

Vốn dĩ nàng đang có chút ừ ừ vì phạm thượng với Huyền Diệp, giờ gặp cô nương này hết cả hoang mang. Một tiểu cô nương bất kỳ cũng có thể táo bạo như thế, nàng làm biểu muội không cần sợ hãi quá mức, thế nên nàng tỉnh ngộ, quyết định không giả vờ nữa.

Cô em này, người ta là “liếc mắt đưa tình” chứ không phải trợn mắt, mắt của cô em không thích hợp làm thế đâu. Đương nhiên, không hợp với ánh mắt đấy còn có mũi biểu ca.

“Đứng lên đi.” Huyền Diệp chỉ nói đúng ba chữ không hơn. Hắn đã gặp ba thiếu nữ Mông Cổ này ở chỗ Thái hậu rất nhiều lần, bởi vì lần nào hắn đi thỉnh an cũng thấy bọn họ đang ở đấy, đi dạo cũng thường xuyên chạm mặt nhau, thế nên hắn vô cùng bình tĩnh.

Cô nương đi đầu không chút ngại ngùng, sau khi đứng lên liền ngồi xuống bên cạnh Huyền Diệp một cách rất tự nhiên, thuận tiện bổ thí cho Chi Lan một chút sự chú ý, nếu ánh mắt đó có thể hiện thực hóa, nhất định nó là một con dao, hơn nữa còn là một con dao vô cùng sắc bén.

“Không biết vị cô nương này là cách cách nhà ai? Tại sao chưa từng gặp trong cung?”

“Em tên Đông Chi Lan, ama là nhất đẳng thị vệ Đông Quốc Duy, hôm nay được Hoàng quý phi tuyên triệu vào cung, bình thường ít tiến cung, tất nhiên là tỷ tỷ chưa từng gặp.” Chi Lan tự động bỏ qua cái thái độ ta là nữ chủ nhân của cô gái kia, lễ phép trả lời.

“Thì ra là Đại cách cách nhà họ Đông, quả nhiên là khả ái như lời đồn.”

“Đa tạ tỷ tỷ khen ngợi, không biết tỷ tỷ là ai?” Chi Lan không có biện pháp với kiểu người tiểu lý tàng đao thế này, đặc biệt lại là một cái tên mới cập nhật trong “Danh sách thù địch”, vì thế chỉ hỏi một câu xã giao.

“Ta tên Bác Nhĩ Tế Cát Đặc • Na Nhân, ama là Tam Đẳng Công Cát A Úc Tích của tộc Khoa Nhĩ Tằm, tiến cung theo hầu Thái hậu nương nương.”

Chỉ Lan nhìn cô nương đối diện, kỳ phục đồ thẩm, trang sức vàng chói, lấp lánh muốn lòa con mắt. Tuy phong cách kiêu ngạo không phải sở thích của Chỉ Lan, nhưng không thể phủ nhận cũng là một tiểu mỹ nữ.

Mắt to mày rậm, da màu mật ong, khí chất mạnh mẽ, trưởng thành nhất định thành ngự tỷ (kiểu đàn chị xã hội đen). Lại nghe đến chuyện theo hầu Thái hậu, đầu óc Chỉ Lan như được khai sáng liền nhận ra đây có thể là chị dâu, nhưng không biết Huyền Diệp thích kiểu ngự tỷ hay là loli, nàng nhất định phải giúp Huyền Diệp một tay, hàng phục bà chị ngự tỷ này.

Huyền Diệp nhận ra ánh mắt nghiên cứu của tiểu biểu muội, tuy rằng hẳn hiểu một trong số ba người này có thể là tiểu thiếp tương lai, nhưng tiểu biểu muội nhìn bằng ánh mắt hiểu hết như thế khiến hẳn thật ngượng ngùng.

Đến lúc này hẳn vẫn chưa biết nhiều về chuyện nam nữ, không tỏ tường những điều sâu xa, đối với nhóm thiếu nữ Mông Cổ thường xuyên xuất hiện trước mặt tạm thời không có cảm giác. Nhưng lúc này bọn họ làm hẳn mất mặt trước tiểu biểu muội, thế nên hẳn không thể thân tình hơn chút nào được.

“Các cô không có việc gì thì lui xuống đi, Gia còn muốn đi dạo với Đồng cách cách.”

Chỉ Lan cảm nhận một cách rất rõ ràng rằng, chưa cần hiện thực hóa thì nàng đã bị thương bởi những ánh mắt kia. Thật đáng sợ, nàng muốn tìm ngạch nương để được dỗ dành được ôm ấp, oa oa.

“Vâng, nô tỳ xin lui.” Na Nhân nhìn Chỉ Lan bằng con mắt oán hận, ngẩng đầu ưỡn ngực phóng khoáng bước đi. Vì thế Chỉ Lan phát hiện bà chị quý tộc này còn rất kiêu ngạo.

“Biểu ca, đi dạo nữa sao, em mệt quá, chúng ta ngồi nghỉ thêm một lát đi.” Thấy ba cô Mông Cổ đi xa, Chỉ Lan bắt đầu sử dụng đặc quyền của biểu muội, đó là làm nũng.

“Được rồi, vậy ngồi thêm một lúc đi.” Huyền Diệp vốn có thiện cảm với biểu muội vẫn luôn được ngạch nương khen ngợi, hơn nữa vẻ khả ái của nàng đánh trúng vào sở thích của hẳn, thế nên Huyền Diệp chưa từng trải nhanh chóng chịu thua.

“Biểu ca thật tốt.” Sau khi khen ngợi Hoàng đế tương lai, Chỉ Lan lại cầm một miếng tát kỳ mã, “Biểu ca cũng ăn một miếng đi.”

Đối với hành vi nịnh nọt đấy, Huyền Diệp tỏ vẻ phi thường hưởng thụ, ăn xong còn mở miệng vàng lời ngọc khen đầu bếp của Ngự thiện phòng.

“Biểu ca, điểm tâm cũng ăn hết rồi, chúng ta tìm chuyện gì để làm đi.” Sau khi phát hiện shota đối diện không hề đáng sợ, Chỉ Lan bắt đầu khôi phục bản chất. Na Nhân kia tròn mắt với hẳn còn không bị trách tội, khẳng định càng không trách tội nàng. Quả nhiên đầu thai là quan trọng nhất, nếu không phải là biểu muội của Huyền Diệp, nàng cũng không dám làm càn như vậy.

“Vậy em muốn chơi cái gì, bảo em đi dạo em không đi.” Huyền Diệp hoàn toàn bỏ qua thái độ thân thiết đến tùy tiện của Chỉ Lan, hẳn không nhận ra mình càng lúc càng dung túng cô biểu muội này.

“Em không quen thuộc Hoàng cung, biểu ca thông minh như vậy, nhất định sẽ nghĩ được!” Chỉ Lan sợ hẳn lại lòi đi dạo Ngự hoa viên, vội vàng tăng tốc.

“Uh, được rồi, Gia đưa em đi chỗ này.” Huyền Diệp cẩn thận tính toán, còn hơn một thời thần nữa mới đến lúc ngạch nương bảo về, hẳn là không thành vấn đề.

“Chúng ta đi đâu vậy?” Chỉ Lan đi theo Huyền Diệp, hỏi đầy hưng phấn.

“Cứ đi đi, đến nơi em sẽ biết.” Huyền Diệp tưởng tượng về mặt của tiểu biểu muội lúc đến nơi, không nhịn được cười.

Có thể nào Chỉ Lan cũng không thể nghĩ được chuyện Huyền Diệp dẫn nàng đến Aka Sở.

“Nghe nói em vẫn chưa học vỡ lòng, hôm nay Gia sẽ dạy em.”

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc muốn dạy vỡ lòng của anh họ mười tuổi, Chỉ Lan cảm thấy thật đau lòng. Nàng đâu phải thất học, ít nhất nàng cũng đọc được một ít chữ phồn thể, đừng xem nàng như đứa ngốc chứ. Sau này nàng thành tài nữ rồi, nhất định sẽ báo thù.

“Cám ơn biểu ca, biểu ca thật tốt!” Hai câu này đã thành câu được nói thường xuyên nhất trong ngày hôm nay. Dù Chỉ Lan đang rất muốn nội thương, nhưng ngoài mặt vẫn biểu hiện rất cao hứng.

“Uh, hôm nay sẽ dạy em viết mấy chữ đơn giản, về nhà rồi phải nhớ luyện tập mỗi ngày, không được lười biếng.” Nói đến học hành, mặt của shota Khang Hi càng nghiêm túc.

“Dạ.” Đối diện với gương mặt ông cụ non kia, Chỉ Lan thật sự không dám ăn nói tùy tiện.

“Bình thường Gia luyện tập theo Đồng Thư, không biết tiểu biểu muội thích kiểu thư pháp nào.” Huyền Diệp cầm bút, thẳng lưng chuẩn bị viết, kết quả thấy Chỉ Lan ngơ ngác, biết là đàn gảy tai trâu rồi.

“Thôi, lát nữa Gia sẽ viết cho em mấy băng chữ mẫu, nhớ luyện tập mỗi ngày.” Huyền Diệp viết tên Chi Lan lên giấy sau đó xoay lại cho Chi Lan xem, “Đây là tên của em, hôm nay chúng ta tập viết tên trước đi.”

Đây là lần đầu tiên Chi Lan nhìn thấy chữ của Huyền Diệp, quả thực nét chữ rất được, nhưng nàng không am hiểu lĩnh vực này, chỉ biết là chữ đẹp, không phân tích được là đẹp ở chỗ nào, thế nên chỉ có thể khen một câu đơn giản.

Huyền Diệp không để ý chuyện đấy, dù sao Chi Lan cũng chỉ là một cô bé, trong hậu cung này, đa phần phi tần còn không biết chữ. Nhưng bọn họ không liên quan với hần, còn tiêu biểu muội này là đệ tử đầu tiên của hần. Xưa nay hần vốn cầu toàn, không chỉ đối với bản thân, đối với người khác cũng vô cùng nghiêm khắc. Nhưng nhìn tiêu biểu muội nhỏ tuổi ngơ ngác, hần nghĩ vẫn nên khoan dung hơn một chút.

Chi Lan thấp hơn bàn nhiều, Huyền Diệp liền bế nàng đặt lên ghế, chuẩn bị giảng giải một chút rồi hướng dẫn luyện chữ. Chi Lan vốn sợ ngã, trong lúc hoảng hốt liền ôm lấy cổ Huyền Diệp. Huyền Diệp chỉ cảm thấy hơi thở của tiêu biểu muội lướt qua tai khiến tai hần vừa nóng lại vừa ngứa, hơn nữa nàng còn thơm mùi sữa, thân hình mềm mại, ôm rồi không muốn buông.

Nghĩ đến đây liền cảm thấy kỳ quái, ngày thường hần rất có kỷ luật, hôm nay lại vì biểu muội phá lệ nhiều lần, đây không phải chuyện tốt, nhưng không thể làm nữa chừng, dạy Chi Lan viết mấy chữ mới có thể hoàn thành nhiệm vụ.

“Được rồi, quay người lại đi, còn tập viết.”

“Nhưng biểu ca không được thả em ngã!” Chi Lan dè dặt nói.

Sự thật thì hiện tại nàng còn rất nhỏ, đại khái là khoảng một mét một. Huyền Diệp cao hơn nàng nhiều, theo nàng ước lượng phải khoảng một mét rưỡi, ở hiện đại thì thể cũng là cao ráo hơn người, thế nên nàng thật ghen tị.

“Yên tâm, bình thường em lười ăn đúng không? Tại sao lại nhẹ thế.” Huyền Diệp hỏi, mặt tiêu biểu muội phúng phính đầy đặn, nhưng người rất nhẹ.

“Đó là vì biểu ca có sức khỏe, em ăn rất tốt.”

Huyền Diệp dễ dàng tiếp nhận câu trả lời đầy nịnh bợ này, tiếp tục công cuộc làm thầy đầy vĩ đại và quang vinh.

Huyền Diệp nói một hồi lâu, càng giảng càng hưng phấn, hần không thể đem tất cả hiểu biết về thư pháp của mình nhét vào đầu Chi Lan.

Chi Lan nghe như nghe kinh thánh, chỉ cảm thấy càng lúc càng buồn ngủ, sức khỏe trẻ con cũng có hạn, hôm nay gắng co đã lâu, thế nên nàng ngủ thiếp đi, còn gục đầu vào vai Huyền Diệp.

Huyền Diệp đột nhiên cảm thấy nặng vai, quay đầu đã thấy Chi Lan ngủ say, hần nổi con tức giận, thậm chí phải đánh thức cô biểu muội không biết phân biệt này đây sau đó giáo huấn một phen mới nguôi giận. Hần vốn không phải người dễ bản thân chịu thiệt, nhưng nhìn gương mặt ngây thơ không biết thế sự của biểu muội, lại nghĩ đến chuyện nàng mới sáu tuổi, sợ là một mối mà không dám nói, rốt cục ngủ thiếp đi.

Nghĩ đến đó, lòng lại thấy thương tiếc, thôi cứ để nàng ngủ, lúc nào phải về thì đánh thức.

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đừng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Tiến cung giáo dưỡng

Huyền Diệp bế Chi Lan đặt lên ghế dài, lần đầu tiên cẩn thận quan sát gương mặt nàng. Lông mày của nàng thanh mảnh nhạt màu, như một làn khói mỏng. Hàng mi cong dài, khẽ rung động theo từng hơi thở. Làn da mịn màng đặc trưng của một đứa trẻ, hai má ửng hồng nhàn nhạt. Đôi môi căng bóng đỏ tươi, gợi nhớ đến câu thơ của Bạch Cư Dị “Anh đào Phàn Tổ khêu” (Bạch Cư Dị có thiếp Phàn Tổ giỏi ca, người hầu Tiểu Mạn giỏi múa, thường thơ: Hoa anh đào như môi Phàn Tổ, nhành dương liễu như eo Tiểu Mạn).

Trong cung có rất nhiều mỹ nữ, ngách nương của Huyền Diệp cũng là tuyệt thế mỹ nhân, nhưng hần không thể không công nhận Chi Lan rất xinh đẹp. Tuy vẫn còn nhỏ tuổi, nhưng trưởng thành nhất định sẽ là một đại mỹ nhân.

Hiện tại Huyền Diệp vẫn là một shota trong sáng, thế nên đối với sắc đẹp hần chỉ có nhu cầu nhìn ngắm, ít nhất giờ hần chưa có dấu hiệu nào của vị Hoàng đế nổi tiếng đa tình, có năm mươi lăm người con cả trai lẫn gái, có năm mươi lăm phi tần có danh hiệu chính thức.

Nếu Chi Lan thật sự rõ ràng rằng mục tiêu của nàng là đào tạo một Hoàng đế đa tình thành một người đàn ông chung tình, thì nhất định nàng sẽ tuyệt vọng, bỏ mặc luôn mục tiêu nhiệm vụ để đỡ phải phiền não.

Huyền Diệp sai tiểu thái giám đi lấy một tấm chăn mỏng, nhẹ nhàng đắp cho Chi Lan, cầm một quyển sách đến trước cửa sổ ngồi đọc. Thiết kế của Aka Sở không tệ, nắng chiều ấm áp chiếu lên hai người. Nhất thời, chỉ nghe tiếng lật sách lật xoay.

Rất nhiều năm sau Khang Hi vẫn không quên được, dường như hắn vẫn nhớ rõ rằng khoảnh khắc ngừng đầu nhìn lên thấy ánh nắng ấm áp, nếu diễn tả lại tâm tình lúc đấy, chỉ có thể là “năm tháng bình yên”.

Chỉ Lan tỉnh ngủ đúng lúc có thái giám từ cung Cảnh Nhân tới truyền chỉ, Huyền Diệp cho tiểu thái giám lui, đang chuẩn bị đánh thức Chỉ Lan, đã thấy Chỉ Lan một tay dụi mắt, một tay cầm chăn, mếu máo nhìn hắn. Vì mới ngủ dậy, ánh mắt nàng hơi mơ hồ, giống như ngủ chưa đủ giấc, mặt hơi nhẩn nhé, mím môi, rất đáng yêu động lòng người.

Huyền Diệp thấy tiểu biểu muội như vậy, cảm thấy lòng như bị ai cào nhẹ, vừa ngứa vừa tê, hắn nhanh chóng đi đến, khẽ vỗ về lên đầu Chỉ Lan.

“Biểu muội tỉnh rồi sao? Ngồi dậy nào.” Hắn đè thấp thanh âm, như sợ lớn tiếng thêm một chút sẽ làm ồn đến người vẫn đang mơ màng.

“Phải đi về à?” Giọng Chỉ Lan hơi khàn, nhưng rất nũng nịu.

“Uh, ngách nương đã cho người đến giặt.” Nói xong Huyền Diệp sai tiểu cung nữ hầu hạ Chỉ Lan rửa mặt chải đầu.

Nhìn Chỉ Lan ngồi im để người khác chải đầu như con búp bê, bị lôi kéo thế nào cũng mặc kệ, như thể không còn tinh thần. Huyền Diệp thương quá sai tiểu thái giám đến cung Cảnh Nhân nhắn hộ, nói là sẽ qua muộn một chút, lại sai người mang một cốc nước pha mật ong đến.

“Biểu muội, uống nước đi.” Huyền Diệp cầm thìa, nhẹ nhàng thổi, đến khi biết là không còn nóng mới dứt cho Chỉ Lan.

Khi Chỉ Lan mới tỉnh thì rất mơ màng, nhưng cũng biết muốn uống nước thì phải há mồm, vì thế nàng ngoan ngoãn “A” một tiếng, nước mật ong liền đi xuống họng.

Quả nhiên uống nước mật ong xong Chỉ Lan liền tỉnh táo, thấy shota trước mặt dịu dàng chu đáo thế, càng không tiếc lời nói cho vừa lòng nhau.

“Biểu ca, anh thật tốt, là biểu ca tốt nhất thiên hạ.”

“Biểu ca thật thông minh, uống nước mật ong quả nhiên hết mệt.”

“Biểu ca, bảng chữ mẫu của em đâu? Em về nhà nhất định sẽ luyện tập mỗi ngày, không lười biếng.”

“Biểu ca yên tâm đi, về nhà ngày nào em cũng sẽ nhớ đến anh.”

“Biểu ca, anh cũng đừng quên em.”

Nghe Chỉ Lan bắt đầu nói luôn mồm, Huyền Diệp cũng biết nàng đã tỉnh, đưa bảng chữ mẫu cho nàng, lại kiểm tra đầu tóc xiêm y một phen, sau đó nắm tay Chỉ Lan đi về cung Cảnh Nhân.

Chỉ Lan thực sự coi Huyền Diệp là người tốt, có một biểu ca như hắn thật là may mắn của nàng, càng kiên định ý nghĩ sẽ làm cái đuôi nhỏ của hắn.

Ở cung Cảnh Nhân, Đông Quý phi được báo Huyền Diệp và Chỉ Lan sẽ về muộn một chút, liền biết hai đứa trẻ ở cùng nhau rất vui vẻ.

“Cô cứ về nhà suy nghĩ cẩn thận lời ta vừa nói, đưa Chỉ Lan tiến cung nuôi dạy đối với con bé là trăm cái lợi mà không có một cái hại, nói thế nào cũng là cung đình giáo dưỡng, chỉ dựa vào điều đấy sẽ không có ai dám coi thường con bé.”

“Thần thiếp biết, chỉ sợ Chỉ Lan không hiểu quy củ, va chạm với quý nhân.” Đối với chuyện đưa Chỉ Lan tiến cung nuôi dạy, Hách Xá Lí thị cũng sẵn lòng, tuy rằng luyện tiệc, nhưng đề con gái có thể lấy được tâm chồng tốt, chuyện đó có thể bỏ qua.

“Hai người yên tâm, Chỉ Lan ở chỗ ta, ta sẽ dạy con bé quy củ lễ nghi.”

“Thần thiếp tạ đại ân nương nương, thần thiếp về sẽ cùng Gia thương lượng chuyện này.”

“Hai người đừng luyện tiệc, mỗi tháng Chỉ Lan sẽ về nhà mấy ngày, sẽ không khiến cha mẹ con cái trở thành xa lạ đâu.” Đông thị rất thấu tình đạt lý, tuy rằng muốn Chỉ Lan ở trong cung cùng bà, nhưng sẽ không cấm Chỉ Lan về nhà.

“Thần thiếp tạ ơn nương nương.”

“Uh, hai người thương lượng cân nhắc kỹ rồi báo lại cho ta, Chỉ Lan cũng nên học vỡ lòng, trong cung có mấy sư phụ Hán học có thể dạy con bé, việc này không nên trì hoãn nữa.” Đông thị rất quan tâm tới việc học tập của Chỉ Lan, dù sao cũng có thể là con dâu tương lai.

“Nương nương yên tâm.”

———— Đường phân cách “Bé là Chỉ Lan giờ đã về nhà” ————

“Gia, hôm nay nương nương nói muốn đưa Chỉ Lan vào cung nuôi dạy, ngài thấy thế nào?” Buổi tối, Hách Xá Lí thị nói chuyện tiến cung với Đông Quốc Duyệt.

“Uh, Gia thấy nương nương cũng là có ý tốt, mấy ngày nữa hãy chuẩn bị đồ đạc cho Chỉ Lan, đấy là may mắn của Chỉ Lan, trong mấy ngày tới nàng nhớ

dặn dò kỹ con bé về quy củ trong cung.” Tuy Đông Quốc Duy chưa rõ chủ ý của chị gái nhà mình, nhưng lòng ngờ ngợ là đưa Chi Lan tiến cung vì liên quan tới Huyền Diệp. Chỉ có điều tiến cung tuy nhiều lợi ích, nhưng đối với con trẻ thì thật là miễn cưỡng, thế nên ông ấy vẫn lo lắng.

“Cung nữ mama đi theo Chi Lan phải điều tra thật kỹ càng, cả người nhà cũng phải tra xét, đừng để nuôi ong tay áo.”

“May có Gia nghĩ chu đáo.”

“Uh, nàng cũng đừng lo lắng, không phải hàng tháng đều có thể về nhà sao.”

“Thiếp thân chỉ là có chút sợ hãi, tuy giờ Quý phi là lớn nhất hậu cung, nhưng Chi Lan còn nhỏ, tính tình cũng bướng bỉnh.” Lòng Hách Xá Lí thị vẫn có chút không nỡ, dù sao Chi Lan cũng còn nhỏ, ngộ nhỡ gặp chuyện gì trong cung.

“Gia thấy nương nương có ý chi hôn cho Chi Lan với Tam aka, vì thế mới đề nghị đưa vào cung để đích thân người nuôi dạy, nàng yên tâm đi.”

“Nhưng Tam aka lớn hơn Chi Lan bốn tuổi, nếu thế... chẳng lẽ Chi Lan chỉ có thể làm trắc phúc tấn?” Hách Xá Lí thị chưa từng có ý định gả con gái đi làm thiếp, mặc dù Tam aka có cơ hội kế thừa đại thống, nhưng tiểu thiếp vẫn là tiểu thiếp, mặc dù so với thiếp bình thường thì tốt hơn một chút, nhưng có thể nào cũng còn một bà vợ cả đe nẹt phía trên.

“Nếu thật sự như vậy, chúng ta cũng không có cách nào, chỉ hy vọng Tam aka có thể nể tình nhà họ Đông mà đối xử tốt với Chi Lan.” Nghĩ đến chuyện con gái có khả năng phải đi làm thiếp, Đông Quốc Duy cũng rất đau lòng, nhưng ở thời phong kiến hoàng quyền to hơn cả trời, đừng nói nhà họ Đông chỉ là quý tộc, dù có quyền nghiêng triều đình thì cũng không có cách nào giúp cho nữ nhi.

Đông Quốc Duy nén nỗi phiền lòng an ủi vợ, một đêm đầy, ông ấy và Hách Xá Lí thị không thể ngủ yên.

Cùng tình trạng trần trọc còn có Tam aka Huyền Diệp ở Aka Sở.

Từ khi tiến tiểu biểu muội Huyền Diệp rất buồn bã, hẳn cũng không thể nói rõ lý do, chỉ có thể giải thích là khó khăn lắm mới kiếm được một người bạn hợp ý, kết quả lại chỉ chơi cùng nhau được một ngày, lòng chi tiếc không biết đến ngày nào mới có thể gặp lại.

Nghĩ đến tiểu biểu muội chơi cùng hẳn thật lâu, lòng liền ám áp khó tả. Từ nhỏ hẳn vốn không có ai chơi cùng, tuy có mấy anh em trai, nhưng con nhà đế vương nên quan hệ cũng không lấy gì làm thân thiết, ngược lại còn có chút xa cách. Huyền Diệp cảm thấy tiểu biểu muội của hẳn tuy rằng có chút phiền phức, nhưng thật sự rất đáng yêu, hẳn cũng miễn cưỡng chấp nhận nàng, không bài xích nàng.

Mấy ngày kế tiếp, Chi Lan bận đến quay cuồng, khi nàng biết tin sẽ tiến cung để nuôi dạy thì choáng váng đầu óc. Trong cung quy củ khắt khe, nhiều quý nhân, ai cũng tôn quý hơn nàng, từ tiểu công chúa trong nhà biến thành đồ tép riu trong cung, cách biệt này quả là không nhỏ.

Ở trong cung, số người có thể lấy đầu nàng nhiều lắm, đừng thấy Tiểu Yến Tử hề gặp chuyện là hô khẩu hiệu có một cái đầu có một cái mạng mà bắt chước, nếu không phải Càn Long thật sự yêu chiều Tiểu Yến Tử, Tiểu Yến Tử cũng không dám kêu khẩu hiệu đấy. Nàng tương đối sợ chết, chỉ cầu có thể ở trong cung, sống bình an đến lúc lập gia đình là cảm thấy mỹ mãn. Vì không thể cưỡng lại, nàng chỉ có thể chú ý lắng nghe ngách nương dặn dò về quy củ trong cung và những việc cần chú ý hết lần này đến lần khác.

Buổi tối nàng mở hệ thống, quyết định mua vài thứ trước khi tiến cung.

Mục “Tình huống đào tạo” của nàng và Huyền Diệp đã được lên level 1, hiện tại nàng có bề ngoài khí chất +50 EXP, các mối quan hệ +50 EXP, title “bé ngoan”, thiện cảm Huyền Diệp dành cho nàng cũng được 100 EXP, ghi nhận “biểu muội là biểu muội tốt”.

Nhưng đó không phải điều quan trọng nhất, quan trọng nhất là nhờ lên level, nàng được tặng hai vạn điểm kinh nghiệm, hơn nữa thêm một level, số điểm kinh nghiệm được tặng lại tăng gấp đôi, điều này liên trở thành động lực để hoàn thành mục tiêu của nàng.

Hiện tại nàng có ba vạn điểm kinh nghiệm, trước tiên mua một viên thuốc làm đẹp giá 4000 EXP, khí chất bổ sung nàng chọn tao nhã và hồn nhiên. Cũng không còn lựa chọn nào khác, tiến cung phải học quy củ, mục đích của việc học quy củ cũng chỉ là để đáp nặn ra một tiểu thư khuê các có khí chất tao nhã, coi như nàng ăn gian một chút. Lựa chọn hồn nhiên là vì trong cung không cần quá nhiều người thông minh, nàng vốn đã không thông minh, lại càng không có tâm tư sâu xa gì, thế nên hồn nhiên có lẽ thích hợp với nàng.

Tiếp theo nàng dùng 3000 EXP đổi một viên tị độc châu, nếu xuất hiện độc được hoặc thứ gì đó tương tự gần nàng, tị độc châu phát sáng, càng độc càng sáng, nói đơn giản là máy dò thuốc độc.

Thật ra nàng còn định mua thêm vài thứ nữa, nhưng nàng suy nghĩ một hồi, quyết định là tiến cung rồi tính tiếp, dù sao hệ thống cũng không có chế độ trả hàng trong vòng bảy ngày, điểm kinh nghiệm của nàng không được dùng phí phạm. Có thể nói, trong lòng Chi Lan, Hoàng cung là đầm rồng hang hổ.

Ngày hôm sau, Chi Lan đã bị đóng gói vận chuyển vào cung Cảnh Nhân, bắt đầu cuộc sống cung đình của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đừng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Cuộc sống sau khi tiến cung

Việc đại sự đầu tiên phải làm khi tiến cung là thỉnh an người có vai vế lớn nhất hậu cung, đối với Thái hậu nương nương, Chi Lan cũng chỉ biết một ít. Tuy kiến thức lịch sử của nàng không tốt, nhưng cũng nghe nói tới một bộ phim truyền hình tên “Hiếu Trang bí sử”, nhân vật Hiếu Trang tính tình nhẹ nhàng, cười thân thiện, có điều không biết Thái hậu này là người như thế nào.

“Sáng mai ta sẽ đưa con đi thỉnh an Thái hậu nương nương, chuyện lớn nhỏ của hậu cung đều do Thái hậu nương nương quyết định, vì thế ngày mai con phải ngoan ngoãn, không được nghịch ngợm.” Đông thị ngồi trên bục sưởi, dựa vào gối mềm, vừa véo yêu vào mũ Chi Lan, vừa cười dặn dò.

“Cô cô yên tâm, ngày mai Chi Lan nhất định sẽ ngoan ngoãn, hỏi gì đáp nấy, tuyệt đối không nói thừa một chữ.” Chi Lan rất nghe lời gật đầu, lại xích lại gần Đông thị thêm một chút.

“Thế là được rồi, con phải nhớ kỹ, trong cung, quan trọng nhất là làm ít, nghĩ nhiều xem nhiều, hiểu không?” Đông thị xoa xoa đầu Chi Lan, Huyền Diệp càng lớn thì thời gian hai mẹ con ở bên nhau càng lúc càng ít, chỉ có thể dồn tình mẫu tử cho cô cháu gái ngoan ngoãn này, thế nên Đông thị rất yêu chiều Chi Lan.

“Dạ, Chi Lan đã biết, cô cô thật tốt.” Chi Lan rất thích mùi thơm trên người Đông thị, thế nên từ khi tiến cung tới giờ luôn quần lấy Đông thị.

“Tiểu nha đầu, miệng lưỡi ngọt như mật.”

“Cô cô nói oan cho cháu, hôm nay cháu chưa ăn mật mà.” Chi Lan làm nũng. “Hay cô cô thưởng cho cháu đi, cháu khẳng định sẽ còn ngọt hơn.”

“Chỉ giới xin xỏ thôi.” Đông thị biết cháu gái thích ăn đồ ngọt, vì thế đã chuẩn bị sẵn.

“Từ Đàng, đi lấy điểm tâm đã chuẩn bị cho Chi Lan cách cách.” Rồi lại quay sang nói với Chi Lan, “Cũng không còn sớm, con đừng ăn nhiều, lại biếng ăn cơm.”

“Dạ, cháu nghe cô cô, cháu chỉ ăn hai cái thôi.” Chi Lan giơ hai ngón tay mũm mĩm lên.

“Hai cái là hai cái, không được xin xỏ thêm nhé.”

“Dạ, vậy ... ba cái được không ạ?” Chi Lan chân chừ một lúc, rụt rè hỏi lại.

“Ha ha, ta biết ngay tiểu nha đầu muốn đòi ý, hôm nay tạm tha cho con, ngày mai không được ăn nhiều.” Chi Lan rất thân thiết với Đông thị, Đông thị cũng rất hưởng thụ cảm giác đấy.

“Cô cô thật tốt!” Chi Lan vỗ vỗ hai bàn tay nhỏ bé.

“Được rồi, giờ muộn rồi, con đi ngủ đi, ngày mai còn phải đi thỉnh an Thái hậu.” Ăn bánh nói chuyện một hồi, nhìn trời thấy đã tối, Đông thị để Chi Lan đi ngủ trước.

Rồi Đông thị quay sang dặn dò các hầu gái và mama, “Các người đều là người của Đông phủ, tất nhiên ta tin tưởng, nhưng trong cung nhiều quy củ, các người nên chú ý nhiều hơn, chăm sóc tiểu thư cẩn thận.”

“Nô tỳ tuân mệnh.”

Chi Lan ở trong thiên điện của cung Cảnh Nhân, nội thất rất tiện nghi, nàng nằm trên giường, nghĩ xem ngày mai nên ứng phó với Thái hậu thế nào. Kỳ thật từ trước lúc tiến cung nàng đã nghĩ kỹ, trừ trước mặt người thân, nàng đều phải quán triệt nguyên tắc địch bất động ta bất động, người khác không hỏi, nàng sẽ không nói.

Nàng nhận định người thân chỉ có hai người, một là cô cô Đông Quý phi, người còn lại là biểu ca Tam aka, những người khác trong mắt nàng đều là nhân vật nguy hiểm, nói không chừng còn là hóa thân của đại phiến toái. Nàng rất biết bản thân mình thế nào, tính cách nàng vốn chẳng khéo léo đáng yêu, nếu ở hiện đại đã gọi là tự kỷ.

Trước mặt người thân bạn bè Chi Lan rất cởi mở, nhưng với người xa lạ thì rất kiệm lời. Hơn nữa nàng cũng không tài trí hơn người, chưa từng ném trái âm mưu quỷ kế, tiểu thuyết phim truyền hình thể loại trạch đấu cung đấu chưa từng xem. Nhưng nàng cũng không phải loại ngo ngoe ngắc ngắc, cái gì cũng không biết, nàng hiểu rõ, ở thời đại này, trạch viện là chiến trường, đúng như bốn chữ người sống ta chết.

Nhưng Chi Lan cũng không có ý tưởng chủ động hại người, không nói đến chuyện nàng không có thứ thần kinh đấy, mà quá trình trưởng thành cả ở kiếp trước cũng không đủ để nàng làm ra chuyện kinh khủng đấy. Nàng có hệ thống, vì thế không sợ hãi đến mức ngủ không yên, tuy nàng không chủ động ra tay, nhưng sẽ không để người khác ức hiếp, vẫn một câu nói đó, người không phạm ta, ta không phạm người, nếu người phạm ta, ta diệt cả nhà người.

Suy nghĩ tốt nguyên tắc sinh tồn xong, nàng nhanh chóng ngủ thiếp đi.

———— Đường phân cách “Chi Lan đi thỉnh an” ————

Hôm nay Chi Lan mặc áo dài bằng lụa màu hồng nhạt dệt hoa văn chìm, khoác áo sát nách ngắn màu hồng cánh sen có chỉ kim tuyến, thoát nhìn rất đáng

yêu. Khi nàng theo Đông Quý phi tới cung Từ Ninh, trong cung Từ Ninh đã có mấy tiểu cô nương đang nói chuyện với Thái hậu.

“Thỉnh an Thái hậu nương nương.” Chi Lan theo Đông thị, thỉnh an một cách quy củ.

“Đứng lên đi, hôm nay Quý phi tới sớm vậy.” Thái hậu nói xong lại nhìn Chi Lan một chút, “Bên cạnh con chắc là đại a đầu nhà họ Đông.”

“Hồi Thái hậu, ama con bé đúng là nhất đẳng thị vệ Đông Quốc Duy. Thần thiếp vừa gặp nha đầu này đã có cảm tình, vì thế muốn đích thân nuôi dạy.” Đông thị cung kính đáp lời.

“Hoàng đế đã nói qua chuyện này với ai gia, nếu hần cũng đồng ý thì ai gia không có gì để phản đối, chỉ có một vấn đề là phải học tốt quy củ trong cung.” Mấy năm gần đây, quan hệ giữa Thái hậu và Hoàng đế càng lúc càng căng thẳng, đây là chuyện mà cả triều đình và hậu cung đều biết. Đối với người đang chiếm được tình cảm của Hoàng đế là Đông Quý phi, Thái hậu đối xử rất tôn trọng khách sáo, cũng đã thành thói quen khi giao tiếp với nhau của hai người.

Chi Lan vẫn đứng ở cạnh Đông thị, mắt không dám đưa lên, chỉ chăm chú lắng nghe, để đảm bảo nếu có hỏi nàng thì nàng sẽ trả lời ngay lập tức, tuyệt đối không thất thân, kết quả cho đến khi nàng ra khỏi cung Từ Ninh Thái hậu cũng không nói với nàng nửa câu. Hơn nữa, từ cuộc đối thoại của Đông thị và Thái hậu, nàng có thể nhìn ra mối quan hệ mẹ chồng nàng dâu này không hề tốt, thậm chí có phần căng thẳng.

Nhưng nàng không quan tâm, nàng chỉ cần đi theo Đông thị là được, thời đại này đánh rắn thì đánh vào đầu, nàng cũng không muốn bị ngộ thương.

Trở lại cung Cảnh Nhân, Đông thị lại khôi phục vẻ mặt tươi cười, gọi Chi Lan ngồi xuống bên cạnh.

“Con cũng thấy rồi đấy, quan hệ giữa ta và Thái hậu nương nương cũng không tốt lắm, thế nên từ nay trở đi con ở trong cung phải cẩn thận lời nói việc làm, đừng để người khác nắm được nhược điểm, biết không?”

“Chi Lan đã biết.” Chi Lan ngoan ngoãn đáp.

“Ở chỗ ta không cần câu nệ, nhưng ở bên ngoài không được nghịch ngợm.”

“Chi Lan biết cô cô thương người mà.” Chi Lan cười hi hi.

“Ngày mai sẽ tìm sư phụ dạy văn hóa cho con, mỗi buổi sáng, con sẽ đi thỉnh an, sau đó học chữ, buổi chiều đến chỗ ta học thêu với Quế mama, kỹ thuật thêu của bà ấy rất giỏi.”

“Cô cô, lúc nào cháu có thể học đàn?” Chi Lan rất kiên trì muốn được học đàn, mỗi cô gái hiện đại đều có giấc mơ ngồi giữa rừng đào, mặc một bộ xiêm y thướt tha đánh một bản đàn thánh thót, Chi Lan cũng là một trong số đó.

“Chuyện học đàn chưa vội, chưa tìm được người dạy, nghe nói một nữ đệ tử của Trang đại sư mới tới kinh thành, chỉ có điều không biết người ta có chịu dạy con hay không.”

“Trang đại sư? Là Trang đại sư sáng tác bản ‘Ngô Diệp Vũ Thu Phong’ sao?!” Chi Lan đã nghe nói danh tiếng của ông ấy, Trang Trấn Phượng là cảm sư nổi tiếng thời Minh mạt, vì Chi Lan thích học đàn, thế nên đã dò hỏi kỹ càng từ lâu.

“Đúng vậy, ta đã phái người đi tìm cô ấy, cao hứng không?” Đông thị rất hài lòng với Chi Lan, bà cũng thích đánh đàn, nhưng năm đó không có cơ hội tìm được sư phụ tốt như Chi Lan lúc này.

“Dạ, cảm ơn cô cô, Chi Lan sẽ học tập thật tốt.”

“Vậy là tốt, trăm ngàn lần không được bỏ nửa chừng.”

Đông thị lại dặn dò Chi Lan những điểm cần chú ý khi đi học, cùng lúc đó Huyền Diệp tới thỉnh an.

“Thỉnh an ngạch nương.” Huyền Diệp đã nghe nói tiểu biểu muội tiến cung từ hôm qua, nhưng đã qua lúc thỉnh an, hần không tiện vô duyên vô cớ tới.

Chi Lan rời ghế, thỉnh an Huyền Diệp.

“Ngạch nương đang nói gì thế ạ? Ngày mai tiểu biểu muội bắt đầu học chữ sao?” Huyền Diệp ngồi xuống bên cạnh Chi Lan hỏi.

“Sư phụ tìm cho Chi Lan đã tới, từ mai, buổi sáng Chi Lan sẽ học chữ.” Đông thị giải thích.

“Thật là tốt, nhưng Chi Lan còn nhỏ, không nên quá nghiêm khắc.” Kỳ thật Huyền Diệp hy vọng có thể đích thân dạy dỗ, có điều hần không có thời gian, nhưng lúc nào rảnh rồi nhất định sẽ phụ đạo thêm.

“Mới đó đã chỉ biết quan tâm tới tiểu biểu muội, không ngờ Huyền Diệp lại là ca ca tốt như thế.” Đông thị trêu ghẹo.

“Ngạch nương chê cười con, con là vì thấy tiểu biểu muội còn nhỏ, lo em ấy không quen.”

Chi Lan ngồi nghe mà cảm động muốn chết, biểu ca thật là tốt bậc nhất, so với cô cô còn quan tâm hơn.

“Biểu ca anh đừng coi thường em, từ khi về nhà lần trước, mỗi ngày em đều chăm chỉ luyện chữ theo bảng chữ mẫu anh đưa. Nhưng thật sự phải cảm ơn sự quan tâm của biểu ca, biểu ca thật tốt.” Tuy rằng cảm động, nhưng vẫn phải thể hiện sự quyết tâm, hơn nữa, nàng thật sự muốn học tập thật tốt, học sẽ có hiểu biết, tương lai cũng thoải mái hơn một chút.

“Ta và biểu ca của con đều nghe đầy đủ, nếu sau này có lúc lười biếng, con nói xem phải làm sao?”

“Dạ, vậy phạt cháu vài ngày không được ăn điểm tâm.” Chi Lan suy nghĩ nửa ngày, đưa ra một trừng phạt thật nghiêm khắc.

“Tiểu nha đầu, đây cũng gọi là trừng phạt ư?” Đồng thị nghe liền bật cười.

“Không được ăn điểm tâm là trừng phạt rất nặng nề, Chi Lan sẽ không để bị phạt.” Chi Lan thành khẩn thề thốt.

“Biểu muội rất thích ăn đồ ngọt sao?” Huyền Diệp chưa biết rõ lắm về sở thích của Chi Lan, nhưng nhìn nàng ăn tât kỳ mã thì cũng đoán được nàng có một sở thích là đồ ngọt.

“Sao biểu ca biết? Thật ra cũng không phải rất thích, nhưng ngày nào cũng muốn ăn.” Chi Lan mân mê hai bàn tay nhỏ bé, có chút ngượng ngùng.

“Ăn nhiều đồ ngọt sẽ bị sâu răng, tuy biểu muội chưa tới lúc thay răng, nhưng vẫn phải chú ý.” Huyền Diệp đã bắt đầu thay răng, đối với chuyện này rất có kinh nghiệm.

“Răng em không bị sâu.” Để chứng minh, Chi Lan còn há to miệng lộ ra hàng răng trắng đều như hạt bắp.

“Được rồi, biểu ca nói sai rồi, răng biểu muội rất tốt.” Huyền Diệp lập tức đầu hàng, đối với những chuyện vặt vãnh thế này, không cần so đo với trẻ con.

“Ngạch nương, con còn bài tập chưa làm, con xin cáo lui.” Ăn sáng xong, Huyền Diệp phải quay lại kiếp sống học hành.

“Cô cô, ngày nào biểu ca cũng bận lắm ư?” Chi Lan chưa biết rõ lắm về cuộc sống học tập nghỉ ngơi của các hoàng tử triều Thanh.

“Biểu ca của con hàng ngày sau khi thỉnh an phải đến Thượng thư phòng học tập, buổi chiều học bắn cung cưỡi ngựa, con nói xem có bận không?”

“Thì ra biểu ca vất vả như vậy, bảo sao biểu ca biết rất nhiều điều Chi Lan không hiểu, Chi Lan cũng muốn học thật tốt.” Vì để không mất mặt trước mặt anh họ mười tuổi nữa, Chi Lan lại hạ quyết tâm.

Ngày hôm sau, Chi Lan bắt đầu kiếp sống học hành vất vả, nàng thật muốn ngửa mặt lên trời gào lớn, năm đó thi đại học cũng không vất vả thế này!

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đừng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Sinh nhật Xuất cung

Ngày mùng bốn tháng năm, Chi Lan dậy từ sáng sớm, rửa mặt xong đến ngồi trước gương trang điểm. Uyên Ương chải đầu cho nàng, tóc nàng đã dài, rốt cục thoát khỏi hình tượng tết tóc sau lưng, đây là điều khiến nàng vừa lòng nhất trong ba năm trở lại đây.

Hôm nay là sinh nhật chín tuổi của nàng, cũng là sinh nhật mười ba tuổi của Huyền Diệp, từ sau khi tiến cung, hai người vẫn luôn cùng tổ chức sinh nhật. Bởi vì vẫn còn là tiểu hoàng tử, thế nên chỉ làm sinh nhật đơn giản, ba năm nay đều thế.

“Cách cách đúng là càng lúc càng xinh đẹp.” Họa Mi cầm lấy một cái chai, đổ ít nước trong bình ra lòng bàn tay đã rửa sạch, vỗ nhẹ lên mặt Chi Lan. Chờ khô, lại lấy cao màu trắng trong một hộp nhỏ, cho vào lòng bàn tay xoa nóng, rồi xoa đều lên mặt Chi Lan.

“Hôm nay mặc bộ quần áo mới may xong mấy hôm trước đi.” Chi Lan nhắm mắt lại, chậm rãi nói. Giọng của nàng đã bớt sự non nớt trẻ con, ngữ điệu không nhanh không chậm, thêm chất giọng mềm mại trong trẻo, khiến người nghe rất thư thái.

Từ Quyên lấy ra một áo trong bằng sa tanh màu hồng phấn thêu hoa nhài và bướm, áo khoác ngoài màu xanh nhạt thêu hoa tử đằng, cùng Vũ Yên hầu Chi Lan mặc.

“Lễ vật để tặng Tam aca chuẩn bị xong chưa?”

“Cách cách yên tâm, đã chuẩn bị xong.”

Ngày nào Huyền Diệp cũng đi thỉnh an Đồng Quý phi, thế nên Chi Lan cũng gặp Huyền Diệp, trò chuyện cùng hắn mỗi ngày. Huyền Diệp cũng thích ở cùng nàng, hoặc là dạy nàng luyện chữ, hoặc là nghe nàng đánh đàn. Nếu ban đầu Chi Lan tiếp cận Huyền Diệp là có mục đích dựa dẫm, thì giờ đã thật lòng đối đãi với biểu ca.

“Đi thỉnh an Quý phi trước đã.” Chỉ Lan đã quen việc đi hái dế bình hoa, hơn nữa nàng đã bắt đầu dậy thì, thoát nhìn cũng tính là một tiểu thực nữ.

“Chỉ Lan thỉnh an Quý phi nương nương.” Sau ba năm ở trong cung, Chỉ Lan đã có thể thỉnh an một cách lưu loát mềm mại như mây bay nước chảy, hơn nữa càng lúc càng thể hiện rõ khí chất tao nhã, khiến Đông thị cảm thấy nhìn Chỉ Lan thỉnh an cũng là một loại hưởng thụ.

“Đứng lên đi, Huyền Diệp vừa phái người đến tìm con đấy.” Người trong cung Cảnh Nhân ai cũng biết tình cảm của Tam aka dành cho đại cách cách nhà họ Đông, Đông thị đương nhiên cũng rõ tâm tư con trai nhà mình.

“Biểu ca nhất định là muốn lễ vật thôi, không phải chờ cháu đâu.” Chỉ Lan cười khẽ nói.

“Con đây, nếu Huyền Diệp nghe thấy câu vừa rồi, nhất định sẽ nói con không biết phân biệt.”

“Cháu không có, cô cô cũng đừng nói với biểu ca.” Chỉ Lan bẽ chén trà đưa cho Đông thị, đáng vẻ mếu máo rất đáng thương.

“Thôi, không cười con nữa, ăn sáng xong thì qua đi, đừng bắt Huyền Diệp chờ lâu sốt ruột.”

Chỉ Lan bước đi uyển chuyển từ tốn, theo sau là mấy nha hoàn thái giám. Chỉ Lan vốn nghĩ hôm nay là sinh nhật mình, vận khí chắc cũng không đến nỗi nào, kết quả vẫn chạm mặt “kẻ địch” lớn nhất kể từ lúc tiến cung.

“A, đây không phải đại cách cách nhà họ Đông sao, sớm thế này đã đi đâu?” Na Nhân cũng coi như người quen với Chỉ Lan, mỗi khi Chỉ Lan và Huyền Diệp ở bên nhau, thường xuyên “ngẫu nhiên” gặp phải Na Nhân. Vốn Chỉ Lan tuân thủ nguyên tắc “người không phạm ta ta không phạm người” không trở mặt với Na Nhân, nhưng Na Nhân cứ như bám lấy Chỉ Lan, người không biết còn tưởng người Na Nhân thích là đại cách cách nhà họ Đông chứ không phải Tam aka.

“Tỷ tỷ muốn đi Từ Ninh Cung thỉnh an sao?” Chỉ Lan cười hi hi hỏi, muốn cùng đến Aka Sở sao, mơ tưởng!

“Nếu tỷ tỷ vội đi bầu bạn với Thái hậu, muội muội sẽ không quấy rầy, đi trước một bước.” Chỉ Lan nói xong không thèm quan tâm đến Na Nhân xoay người bước đi.

Na Nhân ở phía sau tức giận dậm chân, vốn tưởng có thể đánh phủ đầu để khiến Chỉ Lan đưa cô ấy đến Aka Sở, kết quả Chỉ Lan căn bản không để ý tới cô ấy, tức chết mất thôi. Nhưng dù Chỉ Lan không đưa cô ấy đi cùng, cô ấy cũng có thể tự đi, hừ!

Chỉ Lan thật sự không có biện pháp đối phó với Na Nhân cách này, con người cô ấy không xấu, chỉ có một điều là hơi kiêu ngạo, dù đối với nàng không tốt nhưng hoàn toàn không hãm hại, nếu không bởi vì Huyền Diệp, có lẽ hai người đã không trở mặt với nhau.

Ít nhất hiện tại Na Nhân vẫn là một tiểu cô nương không có thù đoạn gì, nhiều nhất cũng chỉ là cố chấp, ngày ngày bày trò để “ngẫu nhiên gặp gỡ” với Huyền Diệp. Nếu có thể tập hợp những màn “ngẫu nhiên gặp gỡ” của Na Nhân lại, khẳng định có thể viết thành cuốn sách. Đáng tiếc quyển sách này khó lòng bán chạy, bởi vì các chiêu trò của Na Nhân chẳng đem lại hiệu quả gì.

Đến Aka Sở, Huyền Diệp đang luyện chữ trong thư phòng, ở cổ đại, thiếu niên mười ba tuổi đã có thể coi là người lớn. Xét ngoại hình, Huyền Diệp cao khoảng 1m7, có lẽ do mỗi ngày đều luyện tập bắn cung cưỡi ngựa, thân hình không hề gầy gò, toàn thân cao thấp hiển hiện sự trai tráng vạm vỡ, là thân thái đặc trưng của tuổi thanh niên.

So với ba năm trước Huyền Diệp đã cứng chạc hơn nhiều, bắt đầu loáng thoáng bóng dáng của Khang Hy đại đế tương lai. Hắn mặc lễ phục màu xanh, đứng trước bàn học, người hơi nghiêng về phía trước, để chân bằng vai vì đang viết chữ to, bút đang dùng cũng là một cây bút Cảnh Thái Lam lông chó sói cỡ lớn. (Theo từ điển, Cảnh Thái lam là tên gọi sản phẩm mỹ nghệ dùng men tráng lên đồng hoặc thiếc... niên hiệu Cảnh Thái đời Minh Đại Tông hàng được chế tạo tại Bắc Kinh, và gọi: Cảnh Thái lam...)

Năm ngón tay Huyền Diệp nắm chặt cây bút cỡ lớn, hồ khẩu áp sát cán bút, chăm chú viết lên tờ giấy Tuyên Thành. Chỉ Lan cũng không quấy rầy hắn, vẩy tay cho tiểu thái giám lui ra, nàng đứng yên nhìn hắn viết chữ.

Huyền Diệp buông bút mới phát hiện Chỉ Lan đã đứng đó, hắn nở nụ cười, trong khoảnh khắc ngũ quan tuần tú trở nên ôn hòa hơn rất nhiều.

“Tại sao đến mà không nói tiếng nào.” Huyền Diệp cảm khấn lựa tiểu thái giám đưa, cẩn thận lau tay. Vươn tay cầm tay Chỉ Lan, kéo nàng đến bên cạnh.

“Chữ ‘thọ’ này coi như quà tặng em, một lúc nữa sẽ sai người mang qua cho em.” Hắn cúi đầu nhìn Chỉ Lan, ánh mắt đầy âu yếm, nhưng nhìn kỹ lại thấy mấy tia trêu tức.

“Biểu ca sẽ không nhỏ mọn như vậy chứ, đường đường hoàng tử aka tặng quà, chẳng lẽ chỉ có một tờ giấy còn chưa ráo mực?” Chỉ Lan trừng mắt nhìn Huyền Diệp, quay đầu nhìn chữ hắn vừa viết. Cũng được lắm, chỉ có một chữ “thọ”, tuy chữ đẹp, nhưng vẫn là keo kiệt.

Huyền Diệp nghe Chỉ Lan nói thế liền cười, vì hắn đang vỡ giọng, thanh âm có chút khàn. Huyền Diệp thay tờ giấy Tuyên Thành khác, kéo Chỉ Lan đến trước mặt, duỗi dài cánh tay, cầm tay phải Chỉ Lan, tay trái giữ eo Chỉ Lan.

“Tôi giúp em viết một chữ.” Huyền Diệp hơi khom người, cúi đầu, hơi thở nóng ấm phả thẳng vào tai phải Chỉ Lan. Hắn nắm tay Chỉ Lan, bắt đầu viết từng nét từng nét một.

Chi Lan cảm giác nàng chỉ cần xoay một chút sẽ chạm vào mặt Huyền Diệp ngay lập tức, khoảng cách gần thế này, nàng có thể ngửi thấy rõ ràng mùi long tiên hương từ người Huyền Diệp, thế nên nàng nhu nhược đỏ mặt.

Huyền Diệp liếc thấy vành tai Chi Lan đã đỏ bừng, lại cúi đầu nở nụ cười, Chi Lan có thể cảm giác được lồng ngực hắn rung rung. Vất vả lắm mới viết xong, Chi Lan không dám nói năng gì, chỉ sợ Huyền Diệp lại cầm tay nàng viết tiếp, việc này thật quá kích thích.

Sau khi buông bút, Chi Lan nhanh chóng chui ra khỏi lồng ngực Huyền Diệp, Huyền Diệp cũng không ngăn cản nàng, còn cuộn tờ giấy vừa viết cất đi, ngồi xuống ghế, cầm chén trà Bích Loa Xuân mới pha, không để ý tới Chi Lan, chậm rãi phẩm trà.

“Biểu ca, anh đừng trêu em, lễ vật của em đâu?” Chi Lan bĩu môi, uống công nàng chạy tới đây tặng lễ vật cho Huyền Diệp.

“Một lúc nữa em sẽ biết, ăn sáng chưa, ngồi nghỉ một chút đi rồi đưa em đi chỗ này.” Vì đang vỡ giọng, Huyền Diệp rất kiệm lời, nhưng đối với Chi Lan vẫn đặc biệt hơn người.

“Em ăn rồi, biểu ca, đây là lễ vật em chọn mất rất nhiều thời gian, anh nhìn xem có thích hay không.” Huyền Diệp mở hộp, thấy một ống cầm bút hình trụ.

“Ống cầm bút này điêu khắc từ ngà voi, điểm thú vị nhất là lớp ngoài điêu khắc người và đồ vật, khi xoay tròn sẽ thấy cảnh sơn thủy được điêu khắc ở lớp trong.” Chi Lan rất tâm đắc khi mua được ống cầm bút này.

Huyền Diệp cũng cảm thấy hứng thú với ống cầm bút này, nó dùng kỹ thuật điêu khắc lập thể, kích thước không lớn nhưng điêu khắc hơn mười nhân vật khác nhau, từ những gương mặt rất nhỏ vẫn có thể thấy đa số họ đều có trạng thái cao hứng phấn chấn. Có người bê mâm, ôm bình, đẩy xe, lớp trong khắc san hô bảo thạch v.v..., phân bố rải rác trên hình sông núi được điêu khắc. Xoay lớp ngoài có thể thấy các hình trang trí khác nhau, vô cùng tinh tế.

Huyền Diệp vô cùng vừa lòng với quà sinh nhật năm nay, thế nên tặng Chi Lan một nụ cười rất triu mến. Hắn sai thái giám mang ống cầm bút đi cất, sau đó đặt chén trà xuống, đứng dậy, giữ quần áo, cầm mũ.

“Đi nào, hôm nay đưa em xuất cung.” Khoảnh khắc Huyền Diệp quay đầu nói câu này, Chi Lan cảm thấy hắn như chói lọi hào quang.

Ngồi trong xe ngựa rồi, Chi Lan vẫn có cảm giác không thực, nàng nhìn Huyền Diệp đối diện, Huyền Diệp vẫn ra vẻ ông cụ non, từ từ nhắm hai mắt dưỡng thần. Nàng càng lúc càng cảm thấy shota nghiêm trang đã biến thành ông chú đáng ghét từ lúc nào.

Ra khỏi Tử Cẩm Thành, Chi Lan vén rèm, vụng trộm nhìn ra ngoài, kết quả còn chưa kịp nhìn thấy cái gì đã bị Huyền Diệp đánh vào tay.

“Quy củ một chút đi, không được vén rèm, để người khác thấy còn ra thể thống gì.”

“Dạ, em biết sai rồi.” Rõ ràng hắn đã nhắm mắt mà, Chi Lan như muốn tê liệt trước sự thần thông quảng đại của Huyền Diệp, chỉ có thể biết điều nhận lỗi trước.

“Nếu em buồn chán thì có thể ăn ít điểm tâm.” Huyền Diệp lấy từ trong ngăn kéo ra một đĩa tất kỳ mã mà Chi Lan thích nhất, rồi lại nhắm mắt như phiêu du trong cõi tiên.

“Đáng ghét, đáng ghét.” Chi Lan khẽ thì thào, kết quả đối phương không tiếp thu sự khiêu chiến của nàng, hoàn toàn không có phản ứng.

Chi Lan chỉ có thể buồn bực ăn điểm tâm, cô em đang dậy thì của chúng ta ra vẻ áp lực rất lớn, vì thế đói bụng phải ăn nhiều.

Khi xe ngựa ngừng lăn bánh, Huyền Diệp xuống xe trước, sau đó giữ tay bé Chi Lan xuống. Chi Lan khó tránh thẹn thùng, nhưng nàng nhanh chóng làm ra vẻ không sao hết đánh giá căn nhà trước mặt, căn bản không quan tâm tới Huyền Diệp đang trêu nàng.

Chi Lan ngẩng đầu, trước mắt là một căn nhà ba gian bốn cột ba tầng có cổng chào, chính giữa cổng chào treo một biển tên bằng đá trắng, chạm khắc hai chữ “Ly Nhân”. Người ra kẻ vào rất nhộn nhịp.

Chi Lan nép sát vào Huyền Diệp, dù sao đây cũng là lần đầu tiên nàng tới chỗ đông người thế này từ khi tới cổ đại, vốn không hy vọng gì nhiều ở trị an của xã hội cổ đại nên Chi Lan còn có chút sợ hãi. Đường như Huyền Diệp cảm nhận được sự sợ hãi của Chi Lan, cũng nắm chặt tay nàng.

“Hôm nay các người chú ý đi theo Gia và cách cách, đặc biệt chú ý bảo vệ cách cách, không được để cho kẻ nào tới gần. Nếu xảy ra chuyện gì, các người tự xách đầu tới trước mặt Gia, biết chưa?” Huyền Diệp làm hoàng tử nhiều năm, lời nói rất uy nghiêm khí thế. Tuy hắn đã quyết sẽ luôn giữ Chi Lan đi sát bên cạnh, nhưng cần dặn dò thì vẫn phải làm.

“Biểu ca, chúng ta đi đâu trước?” Chi Lan hỏi.

“Đưa em đi Long Phúc Tự dâng hương trước, sau đó đi thưởng thức đồ ăn vặt dân gian, em vẫn thích ăn vặt nhất đấy thôi?” Huyền Diệp nhìn tiểu biểu muội còn chưa cao đến vai hắn, lòng rất ấm áp.

“Thật hay, biểu ca anh phải dắt em, không được để lạc em.” Chi Lan được Đông Quốc Duy kể chuyện bắt cóc trẻ con đem bán, sợ đến bây giờ.

“Uh, sẽ không buông tay em.” Huyền Diệp khẽ nói, không biết là nói với Chi Lan, hay nói với chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đừng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Gặp Mã Giai thị

Chi Lan rất có hứng thú với việc lên chùa dâng hương, trong số những cuốn tiểu thuyết không nhiều lắm mà nàng từng đọc, bao giờ chùa miếu cũng có một hòa thượng đức cao vọng trọng mà thần bí phi thường. Vị hòa thượng đấy có thể chỉ liếc mắt là nhìn ra Hoàng đế hoặc Vương gia đi du ngoạn, sau đó lại phê cho nữ chính một lá số cực kỳ tốt hoặc là cực kỳ xấu. Sau đó câu truyện sẽ đi theo lá số của vị hòa thượng kia đưa ra, là truyện ngược hay truyện sùng cũng chỉ phụ thuộc vào chi tiết đấy thôi.

Đáng tiếc là nàng và Huyền Diệp dâng hương xong, lại đi dạo một hồi lâu mà không gặp được vị hòa thượng trong truyện thuyết đấy.

“Sao cứ ngó nghiêng mãi thế?” Huyền Diệp nhìn Chi Lan cứ lơ đãng đầu đầu, quan tâm hỏi thăm.

“Long Phúc Tự không có hòa thượng xem lá số tử vi cho người ta sao?”

“Thì ra từ nãy đến giờ em chỉ nghĩ chuyện hòa thượng?” Huyền Diệp cảm thấy bản thân thật quá lo xa, đánh giá cô biểu muội lơ đãng này quá cao.

“Hòa thượng mà xem lá số tử vi cho người khác là trái với giáo lý nhà Phật, Phật giáo chú ý nhân quả tuần hoàn, mệnh do bản thân. Không tìm thầy tướng số sửa mệnh, cho dù gặp cũng không thể tin, nhớ chưa?” Huyền Diệp thật sự không kiềm chế được gõ lên đầu Chi Lan một cái, tiểu biểu muội có lúc rất thông minh, nhưng có lúc lại khiến hấn chẳng thể hiểu nổi nghĩ cái gì trong đầu, thứ cảm giác không thể nắm bắt này thật không ổn.

“A, vậy phải tìm thầy tướng số ở đâu?”

“Em nói xem em muốn xem cái gì, tôi xem hộ em.” Huyền Diệp cảm thấy Chi Lan căn bản không cần đi tìm thầy tướng số, hấn rất tự tin là ở bên hấn, số mệnh Chi Lan nhất định sẽ rất tốt.

“Không có gì.” Làm sao Chi Lan có thể nói là muốn xem xem đời nàng là một câu truyện sùng hay một câu truyện ngược.

“Không có gì thì đừng rầu rĩ nữa.”

“Được rồi, biểu ca chúng ta đi ăn vặt đi?” Nói đến ăn, Chi Lan lại có tinh thần.

“Nào thì đi.” Huyền Diệp thật sự không muốn thừa nhận biểu muội của mình là mò khoét.

Chi Lan vừa đi vừa mua, có bánh nướng thịt bò, bánh tiêu, sữa đậu nành, chè bột gạo, lạp sườn, ... tóm lại là thấy gì mua nấy. Huyền Diệp không ý kiến gì, chỉ khổ các thị vệ theo sau, ai cũng tay xách nách mang một đồng đồ ăn vặt.

“Được rồi, vào Thái Bạch Lâu trước mặt nghỉ một chút.” Huyền Diệp nhìn mặt trời dần lên tới đỉnh đầu, hấn không thích trời nóng, thế nên không muốn đi dạo nữa.

“Thái Bạch Lâu có món gì ngon?” Chi Lan ngẩng đầu hỏi Huyền Diệp.

“Em liệu có ăn hết được đồng đồ ăn vặt kia không, lát nữa không được ăn nhiều.” Huyền Diệp rất nghiêm khắc.

“Em biết rồi, biểu ca sao anh thích ca cảm thế, em nghe phát chán.” Chi Lan vỗ vỗ lên trán, như thể rất bất đắc dĩ.

“Nếu không phải em ngày nào cũng ăn vụng, thì tôi có phải dặn dò hàng ngày không?” Nhìn điệu bộ của Chi Lan, Huyền Diệp thật sự muốn giữ vai nàng rồi lay mạnh, học theo “giáo chủ gào thét” mà hỏi nàng, sao có thể ăn nhiều như thế.

“Biểu ca anh giận rồi, chúng ta đừng thảo luận vấn đề đấy nữa, tức giận không tốt cho thân thể.” Nhìn sắc mặt Huyền Diệp càng lúc càng kém, Chi Lan cũng không dám chọc tức hấn, vội vàng đổi đề tài.

Đi vào Thái Bạch Lâu liền có tiểu nhị chào đón.

“Các vị khách quan muốn ăn món gì?” Tiểu nhị dẫn nhóm bọn họ lên tầng trên, tầng trên trang hoàng đẹp hơn nhiều, ăn uống trên tầng này cũng toàn những người phú quý có thể diện.

“Cho chúng ta một phòng riêng có cửa sổ.” Huyền Diệp nói với tiểu nhị, lại quay đầu phân công các thị vệ, “Các người canh giữ ở bên ngoài, muốn ăn gì thì gọi, nhưng chú ý bảo vệ cho Gia.”

Huyền Diệp đưa Chi Lan vào phòng riêng, bọn thị vệ để đồng đồ ăn vặt đã mua xuống bàn, sau đó lui ra ngoài.

“Mang một bình trà loại ngon nhất đã ngâm nước cho mát, có món gì ngon bẻ hết lên đây.” Huyền Diệp nói xong liền nhìn Chi Lan đang có ý định lên lấy một cái bánh. Chi Lan cảm nhận được ánh mắt Huyền Diệp, lập tức rút tay về làm như không có chuyện gì nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Người bảo tiểu nhị chuẩn bị nước sạch rửa tay.” Huyền Diệp có bệnh sạch sẽ, thị vệ đều đã quen.

Huyền Diệp và Chi Lan rửa tay xong, lại cho các thị vệ lần lượt ăn thử các món ăn vặt, xác nhận không có vấn đề gì, Huyền Diệp mới cho phép Chi Lan ăn.

“Biểu ca, anh nhìn kia!” Chi Lan cảm thấy rất cực cũng được ông trời bồi thường sau vụ thất vọng ở chùa, bởi vì nàng phát hiện tình tiết kinh điển, anh hùng cứu mỹ nhân.

Huyền Diệp cũng nhìn xuống dưới, thấy một cô gái bị mấy tên lưu manh đùa giỡn, sau đó là một màn rất cầu huyết là một công tử bước ra rút đao tương trợ. Vì thế hắn không thèm xem nữa, vốn muốn bảo Chi Lan không được nhìn nữa, nhưng thấy nàng rất hứng thú, lại thôi không ngăn cản.

“Biểu ca, anh nhìn vị công tử kia đi, thật là tuấn tú!”

Đây là lần đầu tiên Huyền Diệp nghe thấy Chi Lan khen ngợi một người khác phái khác, lòng rất không thoải mái, dẫn tới chuyện không có thiện cảm với công tử kia. Công tử kia mặc trang phục Bát Kỳ, không cao lắm, nhưng có chút phong lưu ý vị riêng.

“Không ngờ vừa xuất cung lại gặp được màn anh hùng cứu mỹ nhân.” Chi Lan rất hưng phấn.

“Có gì hay đâu, mau ăn đi, ăn xong còn về.” Huyền Diệp cầm lấy một miếng bánh táo rất hấp dẫn, trực tiếp đút cho Chi Lan.

Chi Lan mở to mắt nhìn Huyền Diệp cảm tức, nhưng vẫn nghe lời cố gắng nuốt miếng bánh táo.

Nhưng thần may mắn vẫn chưa từ biệt Chi Lan, nàng mới uống một ngụm trà, đã nghe thấy tiếng nói chuyện ồn ào ngoài cửa.

“Vị cô nương này, tại hạ cứu cô cũng chỉ là tiện tay làm phúc, cô đừng như thế nữa.” Thanh âm này không giống giọng nam giới, mà rất giống giọng một cô gái giả giọng đàn ông.

“Nhưng mà... công tử đã cứu ta, ta không có cách nào báo đáp công tử, chỉ có làm nô tỳ mới không phụ đại ân của công tử.” Giọng nữ này nghẹn ngào thốn thốn, như thể sắp phát khóc tới nơi.

Chi Lan nghe xong thiếu chút nữa phun hết trà trong mồm, lại gặp cả màn này nữa sao. Thính giác của nàng không tồi, vừa nghe liền nhận ra là nữ giả nam, mà còn là một thiếu nữ trẻ, nghe đối thoại liền nhận ra đây chính là hai nhân vật chính của màn anh hùng cứu mỹ nhân ở dưới lầu.

Huyền Diệp lắc đầu ngao ngán, cũng không sai thị vệ đi đuổi hai người ngoài cửa.

“Ta nói rồi, không cần cô làm nô tỳ, nhà của ta không thiếu người hầu kẻ hạ, không cần thêm cô.” Giọng của công tử giả kia đã có chút tức giận.

“Nhưng mà... công tử.” Mỹ nhân đã bắt đầu thút thít.

Chi Lan đã bắt đầu tưởng tượng ra tình cảnh ở bên ngoài, nhất định là anh hùng nữ phần nam trang bị làm phiền, chuẩn bị trở mặt, nhưng mỹ nhân vẫn bám riết không buông, hy vọng tiếp tục vở kịch “anh hùng nan quá mỹ nhân quan”, đáng tiếc cô ấy tìm phải đồ giả, nếu là đàn ông thật có lẽ còn có lòng thương hương tiếc ngọc, có thể cùng cô ấy diễn cho trọn vở.

Huyền Diệp vốn thấy Chi Lan có hứng thú nghe, hắn cũng để cho nàng nghe, nhưng màn này càng lúc càng quá đáng. Hắn là nam, tất nhiên biết cái cô “mỹ nhân” ngoài kia luôn mồm báo ân, kỳ thật chỉ là muốn quyến rũ mong đổi đời. Chi Lan mới chín tuổi, không thể để mấy kẻ đó ảnh hưởng xấu tới đầu óc trẻ con.

“Hai người các người ra ngoài đuổi bọn họ đi, bảo bọn họ tìm chỗ khác mà nói chuyện.”

“Nô tài tuân mệnh.” Hai thị vệ vừa ra quả nhiên liền hoàn thành nhiệm vụ, “mỹ nhân” kia đi không ngoái lại, “công tử giả” thì lại theo thị vệ đi vào.

“Hôm nay thật sự cảm ơn hai vị, nếu không...” “Công tử giả” này mặc trường bào màu trắng ngà, áo khoác màu xanh đậm. Cao khoảng 1m6, làn da trắng nõn, hai mắt long lanh, mũi thẳng, môi đầy, đáng tiếc lỗ tai trên dái tai tổ cáo thân phận nữ nhi của cô ấy.

Cô ấy không nói nữa, thấy Chi Lan nhìn chằm chằm vào tai mình, cũng biết bản thân đã bại lộ, vì thế sau khi cảm ơn liền giải thích thân phận bản thân.

“Hôm nay ta vốn là muốn ra ngoài đi dạo, nhưng phận gái nhiều bất tiện, thế nên mới dùng hạ sách này, có điều không ngờ...” Nói xong cô ấy cười khổ một chút, suýt nữa bị một cô gái khác bám riết, nói ra thật cũng dọa người. “Hôm nay vô cùng đa tạ nhị vị, nếu không không biết phải giải quyết thế nào.” Hôm nay cô ấy chỉ dẫn theo hai hầu gái ra ngoài, thật quá sơ suất.

Huyền Diệp không nói gì, Chi Lan thấy đối phương cảm ơn rất chân thành, thế nên mời cô ấy ngồi, sau đó bắt đầu trò chuyện.

“Chị thật thông minh, có thể nghĩ ra biện pháp nữ phần nam trang, em không thể nghĩ ra.” Chi Lan có chút tiếc nuối, kỳ thật không phải nàng không nghĩ ra, mà là nàng không dám thôi, nói xong lại vụng trộm nhìn Huyền Diệp, thấy hắn không có phản ứng mới dám nói tiếp.

“Chị nói dối ama ngách nường ra ngoài sao?” Chi Lan cảm thấy cô nương này thật sự là rất to gan, nàng sẽ không dám ra ngoài phở xá một thân một mình, giai đoạn Thanh sơ thời cuộc vẫn chưa ổn định, cho dù là dưới chân thiên tử thì trị an cũng không bảo đảm.

“Đúng vậy, thế nên chỉ dẫn theo hai nha hoàn.”

“Đúng rồi, nên xưng hô với chị thế nào?” Không giống Huyền Diệp, Chi Lan lại có thiện cảm với cô gái này.

“Ta họ Mã Giai, ta lớn hơn em, em có thể gọi ta tỷ tỷ được không.” Mã Giai thị thấy còn có người khác, không muốn xưng tên, chỉ nói họ.

“Dạ, em họ Đông, tỷ tỷ lên ra khỏi nhà như thế nào vậy?”

Sau khi Chi Lan nói ra những lời này, Mã Giai thị cảm nhận được một cách rất rõ ràng rằng thiếu niên bên kia nhũ mảy, sức ép nặng nề hơn. Cô ấy vốn định kể chút sự tích anh hùng của bản thân, thấy thế không dám nữa.

Chi Lan cũng phát hiện Huyền Diệp đang sầm mặt, thế nên nàng sửa lại dáng ngồi cho đoan chính, nhanh chóng đổi sang một đề tài an toàn nhanh như chớp.

“Bình thường tỷ tỷ hay làm gì?” Chi Lan lần đầu tiên tiếp xúc gần gũi với một thiếu nữ Bát Kỳ, thế nên rất muốn tìm hiểu xem người khác có giống nàng không, ngày ngày vất vả học tập.

“Cũng chỉ có trong phòng thêu hoa, rất nhàm chán, nếu không ta đã chẳng lên ra khỏi nhà.” Nói xong thề lưỡi, cười khẽ. Mã Giai thị lại nhìn Huyền Diệp, chỉ cảm thấy tuy hần không nói gì, nhưng có khí chất khiến người ta không thể không chú ý, ngũ quan cũng rất được, có thể nói là tuấn tú hơn tất cả đàn ông tộc Mãn cô ấy từng gặp.

“Không biết phải xưng hô với vị công tử này như thế nào?” Thật ra vấn đề giao tiếp giữa nam và nữ không nghiêm trọng như hiện đại vẫn tưởng tượng, hơn nữa trong phòng còn hai thị vệ hai nha hoàn, thế nên Mã Giai thị rất bạo gan bắt chuyện với Huyền Diệp.

“Ồ trong nhà Gia là con thứ ba, cô gọi ta là Tam Gia là được.” Huyền Diệp rất muốn lơ lửng cái cô này, nhưng nghĩ đến chuyện tiểu biểu muội sống trong cung, khó khăn lắm mới gặp được một tiểu cô nương tộc Mãn có thể cùng nói chuyện, thế nên nhẫn nại trả lời.

Chi Lan rõ ràng nhìn thấy Mã Giai thị nghe hai chữ Tam Gia xong thì ngây người, ánh mắt nhìn Huyền Diệp bắt đầu lộ vẻ tìm tòi nghiên cứu, biểu tình cũng bắt đầu trở nên hưng phấn.

Huyền Diệp đương nhiên cũng phát hiện ra điều đấy, nhưng hần không hiểu tại sao đối phương lại có phản ứng thế, thế nên hần cũng không để ý, tiếp tục uống trà.

Mã Giai thị đúng là đang rất hưng phấn, cô ta cảm thấy bản thân thật quá may mắn, vừa ra ngoài đã gặp được nhân vật chính. Hơn nữa liên tưởng với tiểu cô nương họ Đông bên cạnh, suy đoán trong lòng càng được khẳng định. Cô ấy nhìn lại quần áo bản thân, không thành vấn đề, lại nhìn xuống cốc trà xem hình phản chiếu của mình, cũng không thành vấn đề, thế nên cô ấy nở nụ cười luyện tập đã lâu, chuẩn bị trò chuyện với Chi Lan tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đừng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Tán gẫu Quà sinh nhật

Chi Lan phát giác Mã Giai thị đột nhiên nhiệt tình với nàng hơn rất nhiều, nhưng nàng không quan tâm chuyện đấy, nàng đến triều Thanh đã tám năm (tuổi mộ chín tuổi), ngoài người thân thì chẳng có bằng hữu nào. Mã Giai thị tính cách cởi mở, rất giống các cô gái hiện đại, thế nên Chi Lan không hề ác cảm.

“Đồng muội muội lần đầu ra phở sao?”

“Đúng vậy, tỷ tỷ cũng vậy sao?” Chi Lan thật sự muốn biết Mã Giai thị có thể thường xuyên trốn nhà ra phở hay không.

“Uh, bởi vì tham gia kỳ tuyển tú nữ năm Thuận Trị thứ 25, thế nên tìm mama trong cung dạy quy củ cho ta, sau này chắc không thể trốn đi chơi thế này nữa.” Kỳ thật Mã Giai thị không phải lần đầu trốn nhà, nhưng cô ấy sợ nói ra lại khiến Huyền Diệp có ấn tượng xấu, thế nên nói dối đây là lần đầu tiên.

“Aizzz! Hai năm nữa cơ mà, đã phải học quy củ sớm thế sao?” Chi Lan biết học quy củ vất vả, khi mới tiến cung nàng mất hàng tháng trời để học cách đi đứng hành lễ, khi ngủ còn có người trói chân nàng lại để ngủ cho ngay ngắn.

“Những quý tộc Thượng Tam Kỳ (gồm Chính Hoàng Kỳ, Tương Hoàng Kỳ, Chính Bạch Kỳ, do Hoàng đế trực tiếp chỉ huy, còn lại là Hạ Ngũ Kỳ, do các bồi lực chỉ huy) có con gái tham gia tuyển tú nữ đều nhờ cậy quan hệ thành người dạy dỗ từ rất sớm, nhưng muội muội còn nhỏ, không cần lo lắng.” Năm nay là năm Thuận Trị thứ 23, Chi Lan mới chín tuổi, đến năm Thuận Trị thứ 28 mới tham gia tuyển tú nữ, lúc đó vừa tròn mười bốn tuổi.

“Vâng, vậy chúc tỷ tỷ may mắn.” Kỳ thật Chi Lan dễ dàng vượt qua bài kiểm tra quy củ, ở trong cung đã ba năm, nàng mà không đủ tư cách thi cả thiên hạ chẳng mấy người đủ tư cách.

“Bình thường muội muội tiêu khiển thế nào?”

“Đạ, cũng chỉ có thêu hoa đánh đàn, rất nhàm chán.” Ba năm, nghìn ngày có lẽ, Chi Lan chỉ có một thời khóa biểu duy nhất, học văn hóa Hán, học nữ công, học đánh đàn. Đông Quý phi còn tìm người chuẩn bị dây đàn cưỡi ngựa bắn cung, vẽ tranh và trà đạo, chờ nàng học những thứ kia thuần thục một chút, sẽ rút bớt thời gian để học môn mới.

“Muội muội thật lợi hại, không biết muội muội học phương pháp thêu nào, chúng ta có thể tham khảo lẫn nhau.” Mã Giai thị vốn rất tự tin với kỹ thuật thêu của bản thân, dù sao cô ấy cũng học thêu từ khi còn rất nhỏ, ngoài thêu, cầm kỳ thi họa cũng biết cơ bản.

“Em học thêu Mãn, không biết tỷ tỷ học kiểu gì?” Xuyên không rồi Chi Lan mới biết đến kiểu thêu này, trước kia chỉ nghe nói đến thêu kiểu Hồ Nam, kiểu Tứ Xuyên.

“Ta cũng vậy.” Nói xong liền lấy một túi tiền từ bên eo ra, “Đây là đồ ta mới thêu, muội muội nhìn xem có chỗ nào cần góp ý không?”

Nói xong Mã Giai thị liền cùng Chi Lan thảo luận về thêu, từ sách mẫu thêu đến kỹ thuật thêu, Chi Lan càng nghe càng sững sờ. Dù sao nàng mới học ba năm, kiến thức căn bản sao bị được với Mã Giai thị, kiến thức lý luận không phong phú bằng, thực hành càng thua kém, sau một phen thảo luận, Chi Lan cam bái hạ phong.

“Tỷ tỷ học thêu bao lâu rồi?” Vấn đề này nhất định phải hỏi rõ ràng, bằng không Chi Lan thật sự hoài nghi chỉ số thông minh của bản thân.

“Khoảng tám năm, bắt đầu học từ khi còn rất nhỏ. Hồi đầu ta thường xuyên đâm kim vào tay, rồi mới khá dần lên.” Nói đến đây Mã Giai thị thật sự buồn ngủ, nếu cô ấy thật sự chỉ là một đứa trẻ con, nhất định không thể nào kiên trì tiếp tục.

“Tỷ tỷ khổ cực không hề uống phí, nhìn túi tiền tỷ tỷ thêu là biết, bố cục chặt chẽ có thẩm mỹ, đan xen khéo léo, phối màu cũng rất độc đáo.” Chi Lan đã hết bản khoăn, thì ra không phải chỉ số thông minh của nàng kém cỏi, cũng không phải tại nàng không cố gắng, vì thế Chi Lan lại tin tưởng gấp trăm lần, bắt đầu khen ngợi người khác.

Huyền Diệp vừa nhìn Chi Lan liền biết nàng đã nghĩ cái gì, cười khẽ một tiếng, lại tiếp tục làm chuyện riêng.

Mã Giai thị nghe được tiếng cười của Huyền Diệp, tim đập thình thịch, dù sao người ngồi đối diện cũng là Khang Hi đại đế tương lai, dù giờ vẫn chưa trưởng thành, nhưng cũng là anh chàng độc thân sáng giá số một Đại Thanh.

Chi Lan cùng Mã Giai thị trò chuyện một hồi, Mã Giai thị thấy nắng đã bớt gắt, liền chuẩn bị đi dạo tiếp. Chi Lan nhìn dáng vẻ đầy hào hứng của Mã Giai thị, ngại không muốn nói lời từ biệt, thế nên nàng nhìn Huyền Diệp cầu cứu.

Trong lòng biểu muội, Huyền Diệp có thể trở thành siêu nhân không gì là bất khả thi không phải vô lý, nhận được ánh mắt của Chi Lan, hần ho nhẹ một tiếng, nói với Mã Giai thị.

“Gia còn có việc phải làm, hôm nay tán gẫu đến đây thôi.” Quả nhiên Huyền Diệp vừa dứt lời, Mã Giai thị liền không nói gì, gật đầu từ biệt Chi Lan.

“Chào tỷ tỷ, em đi trước, lần sau hữu duyên lại tán gẫu.” Huyền Diệp nắm tay Chi Lan, không bao lâu liền biến mất khỏi tầm mắt Mã Giai thị.

“Biểu ca, tỷ tỷ đó thực sự rất lợi hại, không biết đến lúc nào khả năng thêu của em mới đạt đến trình độ đấy.” Chi Lan có chút ừ ừ, theo thói quen tìm Huyền Diệp để được an ủi.

“Thêu không tốt cũng không sao, sau này em cũng không phải làm tú nương.” Huyền Diệp đã rất quen thuộc với hành vi dựa dẫm biểu ca của Chi Lan, kể ra thì hần cũng có ý bồi dưỡng thành thế. Về phần khả năng thừa thừa của Chi Lan, hần cảm thấy không có vấn đề gì, tặng cho hần thứ gì hần đều thích hết, thêu đẹp xấu là chuyện nhỏ, tâm ý mới là quan trọng.

“Nhưng mà, nếu sau này muốn thêu tặng người khác thứ gì đó, thêu xấu thì thật mất mặt.” Phụ nữ quý tộc học thêu cũng chỉ để thêu túi tiền thêu quần áo cho chồng, ngoài ra để tiêu khiển.

“Tiểu nha đầu nhỏ như vậy đã muốn thêu túi tiền tặng người khác, em định tặng đứa nào?” Không biết Chi Lan có ảo giác hay không, rõ ràng nàng cảm thấy rung mình vì lạnh.

“Đương nhiên là tặng trượng phu tương lai, còn có thể tặng ai chứ.” Chi Lan cảm thấy vấn đề này ngớ ngẩn, chẳng lẽ nàng lại có thể lén lút hẹn thề, vụng trộm trao nhận.

Huyền Diệp không nói gì, có điều lại xiết chặt tay Chi Lan hơn. Chi Lan đang buồn bực, không hiểu nổi lý do khiến Huyền Diệp mất hứng, nhưng không hiểu cũng không sao.

“Biểu ca, sao anh lại mất hứng, là lỗi của em sao?” Chi Lan là một đứa bé ngoan có sai liền sửa.

“Không có gì, con gái không thể tặng túi tiền bữa bãi, biết không?” Sắc mặt Huyền Diệp vẫn không lấy gì làm tươi tỉnh.

“Đạ, đã biết.” Chi Lan ngoan ngoãn gật đầu, nhớ tới vài cái túi tiền đã tặng Huyền Diệp, có lẽ nên đòi về.

Huyền Diệp nghĩ Chi Lan bình thường thích đồ vật nhỏ xinh, liền đưa nàng vào cửa hàng bán túi tiền bên cạnh Long Phúc Tự. Trong cửa hàng có rất nhiều túi tiền tinh xảo, còn có túi hương, túi bọc quạt, không ít đồ do cung nữ trong cung gửi nhờ bán.

Chi Lan lần đầu tiên nhìn thấy nhiều túi tiền như vậy, vô vàn màu sắc, vô vàn kiểu dáng, bày la liệt, làm cho nàng hoa cả mắt. Nàng mua một bọc lớn mới lưu luyến không rời mà hồi cung.

“Đúng rồi, biểu ca anh vẫn chưa tặng quà sinh nhật cho em!” Ngồi trên xe ngựa, Chi Lan đột nhiên nghĩ ra chuyện chưa được Huyền Diệp tặng quà.

“Hôm nay đưa em xuất cung đi chơi không tính là quà ah?” Huyền Diệp nhìn Chi Lan đang phụng phịu, hần nghĩ, quả nhiên lúc cẩu gắt lại là lúc xinh nhất.

“Coi như vậy đi.” Chi Lan cúi đầu, rất buồn bực. Có thể xuất cung tất nhiên nàng thích thú, nhưng vì xuất cung mà mất một món quà lớn thì nàng hơi đau khổ, mọi năm Huyền Diệp tặng quà toàn là những thứ rất đẹp rất giá trị, hơn nữa món nào cũng rất hợp ý nàng.

“Nha đầu ngốc.” Huyền Diệp nghĩ một hồi, cuối cùng vẫn là không nhìn được lấy từ trong ngăn kéo bí mật ra một món quà. Hắn biết bản thân nhất định không đành lòng nhìn dáng vẻ thất vọng của Chi Lan, thế nên đã cất quà vào trong xe từ trước.

Chi Lan nhìn hộp dài trong tay Huyền Diệp liền biết đây mới là quà, bắt nạt nàng, đúng là người xấu. Nàng giờ tay nhận chiếc hộp có phần hơi nặng, mở ra là một cây đàn.

Mặt đàn làm bằng gỗ cây vông, màu vàng chất xốp, vân thẳng mà đặc, một nửa hình bầu dục, từ chỗ thùng đàn là hình vòng cung. Toàn thân đen nhánh, đáy đàn có vân hình sóng để chống nua sát. Lỗ thoát âm hình tròn, chuôi đàn làm bằng gỗ đàn hương đỏ, khắc hoa văn hình hoa lá, mài thành sáu mặt, treo dây tua bằng tơ màu vàng, chế tác vô cùng tinh xảo.

Trên mặt đàn còn khắc bốn chữ “Đại thánh di âm”, hai bên sườn lần lượt khắc mỗi bên hai câu thơ, ” Cự hác nghênh thu, hàn giang ấn nguyệt. Vạn lại du du, cô đồng tấp liệt.”(*)

“Cây đàn này thật đẹp, cảm ơn biểu ca, không biết âm sắc thế nào.” Chi Lan rất tiếc nuối vì không thể thử đàn ngay tại chỗ.

“Về hãy đàn, giờ nghỉ đi, đi cả ngày cũng mệt mỏi rồi.”

Chi Lan quả thật cũng có một nhọc, nàng cất đàn vào hộp cẩn thận, dựa vào thành xe ngủ thiếp đi. Đến khi nàng tỉnh dậy phát hiện đang gục đầu vào vai Huyền Diệp, Huyền Diệp thì đang nhìn nàng trên ghẹo.

“Biểu ca thật đáng ghét, đến rồi không gọi em.” Chi Lan bị Huyền Diệp nhìn nên có chút thẹn thùng.

Huyền Diệp không so đo với Chi Lan, đưa nàng về cung Cảnh Nhân, nói chuyện với Đông thị một lúc mới về Aka Sở, đối với chuyện xuất cung hôm nay, hắn rất hài lòng.

Ở phủ của Mã Giai Cái Sơn, mọi chuyện không được tốt đẹp như thế.

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đừng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Hạ quyết tâm Bí tịch

Mã Giai thị trốn nhà chẳng phải lần đầu tiên, kỹ thuật thành thạo lắm rồi, nhưng đi đêm lắm có ngày gặp ma, thế nên cô ta bị nhốt vào phòng tối trừng phạt.

Mã Giai thị có một bí mật, cô ta là người xuyên không, nhưng cô ta có một khả năng thiên phú, đó là vẫn nhớ rõ chuyện kiếp trước. Kiếp trước cô ta lăn lộn trên mạng Tấn Giang (trang web chuyên đăng tiểu thuyết mạng rất nổi bên Trung Quốc), sau khi biết bản thân họ Mã Giai, ama tên Cái Sơn, cô ta liền nhận ra, cô ta không phải là phi tần bất hạnh sinh năm trai một gái chỉ sống được hai đây sao?

Trước khi xuyên không cô ta vẫn đang nằm trong hố chờ lấp, thế nên tương đối hiểu biết về Mã Giai thị. Đại thần xuyên không quả nhiên có lòng chiều cô cô ta, so với mấy đứa đàn xuyên thành ai cũng chẳng biết, rõ ràng là cô ta có lợi thế hơn đúng không. (lời tác giả: cô ám chỉ cô em lải nhải của chúng ta đây ah?)

Vì thế, từ khi bắt đầu biết đi, Mã Giai thị đã lên kế hoạch cho bản thân, dù sao muốn thành nữ nhân của Khang Hi cũng phải có tố chất hơn người, ít nhất cũng phải nội ngoại kiêm tu. Quan trọng nhất là, cô ta lên kế hoạch sẽ rèn luyện thân thể sức khỏe thật tốt, không thể hể sinh đứa con nào là chết đứa con đấy.

Thời gian thấm thoắt thoi đưa, năm Thuận Trị thứ 18, Mã Giai thị phát hiện Thuận Trị không bằng hà theo lịch sử. Cô ta giờ ngón tay fuck you với bầu

trời triều Thanh, bầu trời trong veo ra vẻ bản thân rất vô tội.

Lịch sử thay đổi, Mã Giai thị khủng hoảng, rốt cục là vị đại thần nào lợi hại như thế, ấu chúa Khang Hi đã bị người đẩy thời bay, đừng nói là sẽ thời bay luôn cả Vinh Phi là cô ta. Sau đó cô ta dò hỏi rất nhiều, mới xác định một người xuyên không nữa là Đông Quý phi.

Nếu người xuyên không là mẹ Khang Hi, vậy Khang Hi chắc sẽ vẫn làm Hoàng đế, cô ta vẫn thành Vinh Phi. Thế nên cô ta yên tâm, đối với việc sắp đến lúc tiến cung cô ta rất hài lòng, vừa được sủng ái lại có thân hình khỏe mạnh gọi cảm, đó sẽ là những lợi thế rất lớn cho những đứa con của cô ta.

Không ngờ vừa trốn nhà đi chơi lại gặp Khang Hi, chẳng phải chứng minh cô ta là nữ chính đó sao? Sau đó, “nữ chính” của chúng ta quỳ trong phòng tối suốt một đêm, không ngừng tưởng tượng ra một loạt tình tiết kịch tính, từ sủng đến ngược, có thể viết thành .

Đối với việc yêu chiều cô em họ của Khang Hi, Mã Giai thị cảm thấy cô em họ kia nhất định là nữ thứ chính, dù sao cô em họ cũng chỉ sinh được một đứa con gái còn bị chết non, bản thân cũng hương tiêu ngọc vẫn từ sớm. Mã Giai thị còn thầm quyết định sẽ dành quyền nuôi nấng Ung Chính, có thể do cô ta sinh ra thì càng tốt.

Mã Giai thị say sưa tưởng tượng viễn cảnh tương lai, hoàn toàn quên mất chuyện vẫn chưa biết tác giả là mẹ ruột hay mẹ ghẻ của cô ta, nhưng nữ chính không trải qua thiên tân vạn khổ sao có thể gọi là nữ chính? Vì thế trong đêm hôm khuya khoắt, cô ta như uống nước tăng lực, đem tất cả tiểu thuyết cung đấu trạch đấu từng đọc ra điểm lại một lượt, để nhất sủng phi, ta đến đây!

Sau khi Chi Lan về phòng, vô cùng băn khoăn nhìn “danh sách thù địch”, tại sao Mã Giai thị lại đột nhiên trở thành “đối tượng phải lưu ý”. Quả nhiên người ở cổ đại rất thích kiểu tiểu lý tàng đao, sau này nàng sẽ tăng cường cẩn thận.

Hơn nữa gần đây Chi Lan cảm thấy Huyền Diệp trở nên kỳ lạ, không phải là bị nàng đào tạo thành ngu đi chứ? Mấy năm nay nàng vẫn cẩn thận đi theo con đường biểu muội hoàn hảo, muội muội không phải là sinh vật gặp chuyện gì khó khăn cũng tìm đến ca ca, vừa dễ thương lại vừa khờ khạo đấy sao? Nàng vẫn làm đúng kịch bản mà, Huyền Diệp cũng thành công đi trên con đường hảo ca ca có chuyện gì cũng suy nghĩ thay cho biểu muội, điểm kinh nghiệm vẫn tăng đều cũng chứng minh sách lược của nàng không sai.

Nhưng không hiểu sao gần đây Huyền Diệp bắt đầu động tay động chân với nàng, đây không phải là kịch bản dành cho con dâu nuôi từ nhỏ sao? Nàng là biểu muội, không phải con dâu nuôi từ nhỏ. Tuy nàng không nhớ rõ chuyện kiếp trước, nhưng nàng biết một điều, họ hàng gần không thể kết hôn. Đối với một cô gái hiện đại mà nói, bảo cô ấy gả cho anh trai mình thì thật là một chuyện quá mức kinh khủng, thế nên từ khi nàng xuyên không tới giờ chưa từng có ý nghĩ sẽ gả cho Huyền Diệp.

Nhưng Chi Lan cũng không ngờ, từ các dấu hiệu nàng có thể kết luận, nhất định nàng sẽ được gả cho Huyền Diệp, từ đó dễ dàng giải thích tại sao Mã Giai thị lại ghi tên vào “danh sách thù địch”, quả nhiên từ nay về sau phải đặc biệt đề phòng động vật giống cái bên cạnh Huyền Diệp. Nếu đã xác định chỉ có thể gả cho Huyền Diệp, nàng sẽ không giả vờ giả vịt, nàng đã đi theo con đường biểu muội một cách rất hoàn hảo, thêm một chút là thành con đường con dâu nuôi từ nhỏ, không khó khăn gì cả.

Chi Lan gật đầu, ngồi trên giường nở nụ cười âm hiểm, kế hoạch đào tạo vật nuôi trung thành, thật lưu manh, đúng không?!

Ở Aka Sô, Huyền Diệp đang rất lo lắng cho chuyện chung thân đại sự của bản thân, đối với chuyện phải lòng cô biểu muội khờ, hẳn cảm thấy bản thân rất vô tội. Lúc ban đầu, Huyền Diệp cũng chỉ cảm thấy biểu muội đáng yêu mà thôi, hẳn thật sự không phải kẻ luyến đồng. Đến tuổi thiếu niên bắt đầu có tình cảm nam nữ, thân thiết cùng hẳn từ ngày này sang ngày khác cũng chỉ có biểu muội, hẳn không có đối tượng nào khác. Hơn nữa nàng thật sự rất lơ mơ, hẳn tuyệt đối không thể để nàng gả cho người khác, làm thế không phải đưa nàng cho người khác bắt nạt sao?

Ba năm qua, biểu muội đã quen thói ý lại vào hẳn, hẳn cũng thành thói quen thay biểu muội giải quyết mọi chuyện, Huyền Diệp căn bản không thể tưởng tượng biểu muội mà gả cho người khác thì sẽ thành tình cảnh gì. Thế nên hẳn quyết định chịu thiệt thòi, tiếp nhận biểu muội, không để nàng đi gây tai họa cho người khác.

Nhưng sau này phải thay đổi chiến thuật một chút, ít nhất phải khiến nàng mau chóng ý thức được chuyện hẳn sẽ là chồng tương lai của nàng. Quả nhiên là con đường cách mạng, còn lắm gian truân.

Trong một đêm, ba con người khác nhau hạ ba quyết tâm khác nhau, nhưng tương lai sẽ thế nào thì không ai hay biết.

————— Đường phân cách “cuối cùng đã hạ quyết tâm” —————

Ngày hôm sau, trong cung Cảnh Nhân, Chi Lan đang ngồi kể chuyện hôm qua xuất cung đi chơi với Đông Quý phi.

“Cô cô, ngoài cung thật sự rất vui, nhưng quá đông người, hơi ồn ào.” Chi Lan kéo tay Đông thị làm nũng.

“Con đây, có thể xuất cung thì nên thấy thỏa mãn đi, biểu ca của con thỉnh cầu rất lâu mới được chấp thuận đấy.” Trước khi tiến cung, Đông thị cũng chẳng mấy khi ra khỏi nhà, thế giới bên ngoài tuy vui, nhưng dù sao cũng không phải thế giới của bà, hoàng cung mới là nhà của bà.

“Vậy mới nói biểu ca tốt nhất, thích biểu ca nhất.” Chi Lan nói rất đương nhiên.

“Không phải hôm qua con mới nói thích cô cô nhất sao? Sao đã đổi rồi.” Đông thị chỉ vào trán Chi Lan nói.

“Hôm qua là hôm qua, nhưng lúc này cháu lại thích cô cô nhất.” Chi Lan cảm thấy Đông thị thân thiết như mẹ ruột, thế nên hai cô cháu mới tự nhiên thế.

“Chỉ giỏi nịnh thôi, đã luyện chữ xong chưa?” Đông thị tuy chiều chuộng Chi Lan, nhưng về việc học tập vẫn rất nghiêm khắc.

“Sư phụ nói cháu đã hoàn thành giai đoạn ‘luyện mắt’, còn cần cố gắng.” Chi Lan thêm chút hoa lá cành cho lời khen của sư phụ.

“Kỳ thật sư phụ của con nói tuy con viết chưa tốt, nhưng cũng tính là biết thường thức và phân tích thư pháp, đúng không?” Đông thị rất hiểu Chi Lan, nhưng việc luyện chữ không thể thúc ép quá mức, Chi Lan đã rất cố gắng rồi, có điều thời gian ngắn ngủi, đến khi tuyển tú nữ vẫn còn năm năm, bà cũng không gấp gáp gì.

“Cô cô thật không hổ là tài nữ, sư phụ nói cháu đạt đến trình độ như cô cô là có thể xuất sư.” Chi Lan nịnh Đông thị.

“Con đây! Muốn chữ đẹp thì không được lười biếng, giờ con làm cũng coi như tốt rồi, đừng vội nản lòng, có công mài sắt có ngày nên kim” Đông thị tương đối tâm đắc với khả năng thư pháp của bản thân, quan trọng nhất vẫn là kiên trì.

“Cô cô, hôm qua cháu còn gặp một thiếu nữ quý tộc của Thượng Tam Kỳ họ Mã Giai, kỹ thuật thêu của chị ấy rất lợi hại, đã học tám năm rồi.” Chi Lan muốn nghe ngóng một chút về Mã Giai thị, thế nên tìm cách dò hỏi Đông thị.

“VẬY chắc là con gái của Mã Giai Cái Sơn, nhà bọn họ có năm anh em trai, chỉ có con bé là cô con gái độc nhất, bình thường rất được chiều chuộng, sao con lại gặp được con bé?” Thiếu nữ tộc Mãn cũng không mấy khi ra khỏi nhà, khi nào được mời tham gia yến tiệc mới có thể đi dự tiệc cùng người nhà.

“Chị ấy rất giỏi, có thể một mình trốn ra khỏi nhà, còn không bị ai phát hiện! Nhưng chị ấy cũng quá keo kiệt, không chỉ cho cháu biết trốn đi như thế nào.” Chi Lan bĩu môi, hoa chân múa tay.

“Cái Sơn dạy dỗ con gái thế nào không biết nữa, ta vẫn nghe nói tiếng tăm rất tốt, không ngờ...” Đông thị rất phản cảm với Mã Giai thị to gan, cách cách tộc Mãn có thể hào phóng có thể mạnh mẽ, nhưng quy củ nào cần thì vẫn phải giữ. Như Chi Lan dù bình thường có chút lơ đãng có chút bướng bỉnh, nhưng ở phương diện quy củ thì tuyệt đối tuân thủ.

“Nhưng Mã Giai tỷ tỷ cũng không cố ý, cô cô đừng trách mắng chị ấy, đều tại cháu không tốt, không nên bàn tán chuyện thị phi.” Chi Lan cúi đầu buồn bã, kỳ thật nàng không hề cố ý nói xấu Mã Giai thị, ai bảo cô ta ghi tên vào “Danh sách thù địch” chứ.

“Nhà đầu này, cho dù con không nói ta cũng có thể tra được. Chỉ là con quá lương thiện, thôi, sau này ta sẽ dạy dỗ con sau.” Đông thị cũng không hoài nghi rằng Chi Lan cố tình nói xấu Mã Giai thị, vì căn bản Mã Giai thị chẳng liên quan gì đến Chi Lan, chẳng xung đột gì với Chi Lan. Chi Lan vốn quen có gì cũng kể hết với Đông thị, bà rất hiểu tính tình Chi Lan, chỉ có trước mặt bà và Huyền Diệp Chi Lan mới còi mồm thân thiết thế.

“Cô cô đừng vì thế mà trách mắng Mã Giai tỷ tỷ, nếu không Chi Lan sẽ thành đứa mách lẻo.” Chi Lan nhăn mũi.

“Không nói chuyện đó nữa, mấy ngày nữa con có thể bắt đầu học bắn cung cưỡi ngựa, phải chú ý học tập cho tốt, cô nương tộc Mãn chúng ta không thể nhu nhược điệu đà như cô nương tộc Hán.”

“Thật à? Rốt cục có thể học cưỡi ngựa, biểu ca thường xuyên nhắc đến con ngựa Đạp Tuyết của anh ấy, thật ghen tị.” Thường ngày tán gẫu Huyền Diệp có đôi lúc nhắc đến con ngựa hần yêu thích nhất, Chi Lan vẫn ghi nhớ, lúc này rốt cục có cơ hội được nhìn thấy con ngựa kia, nói không chừng còn có thể cưỡi con ngựa đấy một lần, thế nên nàng rất hưng phấn.

“Không được cưỡi con ngựa đấy, chỉ được cưỡi con nào còn nhỏ hoặc tính hiền thôi, biết không?” Đông thị vừa nhìn Chi Lan liền biết nàng suy nghĩ gì, vì vậy lên tiếng ngăn cản trước, nếu không gặp sự cố gì thật chẳng biết làm sao.

“Dạ, Chi Lan sẽ ngoan ngoãn nghe lời sư phụ, không làm bừa.” Chi Lan gật đầu như gà mổ thóc.

“Ta sẽ dặn dò biểu ca của con, được rồi, đi nghỉ đi, buổi chiều còn phải học thêu.”

“Chi Lan xin cáo lui.” Chi Lan hành lễ xong lui ra.

Nằm trên giường, Chi Lan buông màn, bắt đầu nghiên cứu hệ thống. Vài năm trở lại đây nàng không đụng đến hệ thống, ngoài lúc xem “Danh sách thù địch” thì chỉ cần miễn kiểm điểm kinh nghiệm.

Trải qua ba năm học tập, mục “Tình huống đào tạo” của nàng đã lên lv3, từ “bé ngoan” trở thành “tiểu thực nữ”, đây là title của lv3. Huyền Diệp cũng lên thêm 2 level, hiện đang là lv3, từ “Biểu muội là biểu muội tốt” trở thành “Biểu ca là biểu ca tốt”. Nhờ đó nàng được tặng mười hai vạn điểm kinh nghiệm, hơn nữa ba năm chăm chỉ học tập, tổng cộng tích lũy được ba mươi vạn điểm kinh nghiệm.

Chi Lan trằm chằm cười trộm, giờ thì nàng không cần sợ ai hết. Là vì chồng tương lai sẽ thành Hoàng đế, thế nên Chi Lan cảm thấy nàng nên đề phòng chu đáo, chuẩn bị kỹ càng trước. Vì vậy nàng cần rằng bỏ ra mười vạn điểm kinh nghiệm mua một quyền bí tịch, tên quyền bí tịch này bị kiểm duyệt nên không hiện, chỉ còn lại lời giới thiệu. Giới thiệu viết đây là kinh thánh dành cho phái nữ, thế nên nàng quyết đoán mua.

Bí tịch bị che tên chia làm hai phần, phần một là tu “Thân”, phần hai là dưỡng “Tinh”. Tu “Thân” tức là làm mới thân thể và khí quan, làm đẹp từ trong ra ngoài. Dưỡng “Tinh” chính là các kỹ thuật song tu, Chi Lan nhìn mà đỏ mặt. Chi Lan trằm chằm ôm mặt, má ối, xấu hổ quá.

Vì thế, Khang Hi Đế tương lai, gặp phải nữ nhân như thế này, lại còn có quyền bí tịch kia, mong ngài bao dung nhiều hơn.

Chương 20: Luyện công Cưỡi ngựa

Sau khi nghiên cứu bí tịch bị che tên suốt một đêm, Chi Lan cảm thấy thật là mờ mịt đầu óc, so với JAV chỉ có hơn chứ không có kém, bảo sao phải che tên. Nếu không phải Chi Lan rồi hơi lẩn mò hệ thống, nhất định không thể tìm ra cuốn sách cấm suốt đủ tiêu chuẩn để bị ẩn luôn này.

Nàng có muốn luyện đâu, thật sự là rất xấu hổ, Chi Lan quyết đoán che mặt. Quyền sách này nhất định phải cất thật kỹ, trăm ngàn lần không thể để trẻ con nhìn thấy, nàng chính là một ví dụ cho cái gọi là gần mực thì đen. Danh khí thể vị gì đó, Chi Lan tỏ vẻ lãng quên.

Chi Lan vỗ vỗ lên mặt, có lẽ nên chọn một cái gì đó để luyện, các cụ nói “thực sắc tính dã” (tinh dục là một trong số các bản năng của con người), là thiếu nữ thời đại mới, nàng càng phải làm gương đi đầu. Bỏ qua phần quá trình, bỏ qua phần kết quả, Chi Lan bắt đầu kiếp sống luyện công trong tâm trạng hào hứng, hưng phấn, thẹn thùng v.v...

Bởi vì mãi mê luyện công suốt mấy đêm, thế nên hai mắt Chi Lan thâm quầng, khi xuất hiện trước mặt Đông Quý phi và Huyền Diệp, Huyền Diệp không kiềm chế được phải hỏi.

“Gần đây em mắt ngủ sao? Sao mắt thâm quầng thế này.” Huyền Diệp rất quan tâm tới sức khỏe của Chi Lan, trẻ con chín tuổi thì có gì để mà trần trọc với mắt ngủ, Huyền Diệp suy luận, nhất định có kẻ hạ độc.

Điều Đông thị nghĩ cũng không khác Huyền Diệp là bao, ý nghĩ đầu tiên của bà là có kẻ không nể mặt bà hạ thủ trong cung Cảnh Nhân. Chuyện đầu đã ngấm ngấm chôn hậu cung bà chứng kiến đã nhiều, cũng từng trải không ít, tự nhận là cung Cảnh Nhân tuy chưa đến mức bất khả xâm phạm, nhưng ít nhất cũng không có kẻ nào dám ra tay sau lưng bà. Đông thị lập tức có linh cảm không tốt, xem ra phải chỉnh đốn một phen.

“Dạ, không có việc gì, chỉ là gần đây ngủ không ngon.” Chi Lan không dám nói thật, chỉ trả lời qua loa.

“Tại sao ngủ không ngon? Hay là có đứa nô tỳ nào hầu hạ sơ suất.” Khi Đông thị nói những lời này, Chi Lan cảm nhận một cách rất rõ ràng có gió lạnh thổi qua, cung nữ mama có phản ứng ngay lập tức, vội quỳ sụp xuống dập đầu xin tha thứ.

“Cô cô, không liên quan đến bọn họ, không hiểu vì sao cháu mất ngủ thật.” Chi Lan vội vàng nói, nàng không muốn liên lụy người vô tội.

“Bỏ đi, nếu Đông cách cách đã cầu tình cho các người, tạm thời ta sẽ không phạt, nhưng không có lần thứ hai, nhớ rõ chưa?” Bình thường Đông thị rất dẫu dàng tốt tính, nhưng đó là khi không có ai hãm hại tới bà.

“Cô cô, ngài đừng nóng giận, đều tại Chi Lan không tốt, ngài yên tâm, sau này cháu sẽ không mất ngủ nữa.” Chi Lan rúc vào người Đông thị làm nũng.

“Mất ngủ cũng là bệnh, thỉnh thái y đến bắt mạch đi.” Đông thị không biết chân tướng, tất nhiên không cho rằng đó là mất ngủ đơn thuần, trong suy nghĩ của bà, đã phát sinh ở trong cung thì không có chuyện gì là chuyện nhỏ.

“Con cũng cho rằng nên thỉnh thái y xem mạch cho Chi Lan, tránh để bệnh nặng lâu ngày.” Huyền Diệp cũng đồng ý với suy nghĩ của Đông thị, ý kiến cá nhân của Chi Lan thì bị vùi dập không thương tiếc.

“Cách cách chỉ là gần đây mệt mỏi quá độ, thần sẽ kê cho cách cách mấy thang thuốc an thần, nghỉ ngơi thật tốt thì sẽ không có việc gì.” Thái y bắt mạch suốt nửa ngày, quả thật không nhìn ra vị Đông cách cách này có bệnh gì, nhưng nhìn đáng vẻ căng thẳng của Quý phi và Tam aka, vẫn kê đơn thuốc.

“Thân thể Đông cách cách thật sự không có gì đáng ngại, chỉ là mệt mỏi quá độ?” Đông thị rất tin tưởng vào y thuật của vị Lý Thái y này, vì ông ấy là Thái y xem bệnh riêng cho Hoàng thượng, sẽ không lừa dối bà.

“Hồi nương nương, cách cách rất khỏe mạnh, không có bệnh gì, chỉ cần chú ý nghỉ ngơi sẽ không có vấn đề gì.” Lý Thái y cung kính đáp.

Thái y đi rồi, Chi Lan cảm nhận sâu sắc lỗi lầm của bản thân, từ nay về sau nàng sẽ không thức khuya luyện công nữa, nhưng thấy người thân quan tâm như thế, thật ra nàng rất vui, cảm giác vui vẻ đến tận khi Huyền Diệp đề nghị đưa nàng đi cưỡi ngựa.

Đối với Chi Lan, cưỡi ngựa là một chuyện rất mới mẻ, ở hiện đại phải là con nhà đại gia thì mới có thể nghĩ đến chuyện đến trường đua ngựa mỗi ngày, không ngờ nàng không chỉ có cơ hội học cưỡi ngựa ở trường đua ngựa hoàng gia, còn có thầy dạy cưỡi ngựa là Hoàng đế tương lai. Chi Lan nghiêng đầu, nhìn con ngựa nhỏ màu đỏ thẫm bên cạnh, tâm trạng rất tốt.

“Đây là một con ngựa cái, rất thuần tính, hôm nay em sẽ học cưỡi với nó.” Huyền Diệp chọn lựa rất lâu mới chọn được con này.

Ai cưỡi ngựa cũng biết, ngựa là một động vật rất cá tính. Có con rất cứng đầu, bạn bảo nó chạy nó sẽ dừng lại ăn cỏ; có con ngựa lại rất kiêu ngạo, không cho bất cứ ai cưỡi lên; lại có con ngựa tính rất dữ dằn, bạn vừa ngồi lên yên nó liền phi như điên. Vì thế, Huyền Diệp phải người quan sát đã lâu, mới chọn được con ngựa cái tính rất dịu ngoan này, ngoại hình nó cũng đạt yêu cầu, mới có thể trở thành ngựa cho Chi Lan “ngự dụng”.

“Biểu ca, nó có tên không?” Chi Lan rất thích con ngựa này, nhất là đôi mắt ướt át của nó, nhìn rất ngoan ngoãn.

“Em là chủ nhân của nó, đương nhiên là do em đặt tên.” Huyền Diệp cố ý khảo sát văn chương của Chi Lan một chút, xem nàng có thể đặt một cái tên hay ho nào không.

“Dạ, vậy gọi nó là Tiểu Hồng đi.” Chi Lan vỗ nhẹ lên gáy Tiểu Hồng, “Ngươi cũng thích tên này, đúng không?”

Tiểu Hồng không để ý tới Chi Lan, tiếp tục vui đầu ăn cỏ, Huyền Diệp đứng cạnh giặt giũ khỏe môi.

“Đáng lẽ không nên hy vọng nhiều ở em, Tiểu Hồng thì Tiểu Hồng, ít nhất tả rất sát.” Huyền Diệp không nhắc lại đề tài đặt tên, “Hôm nay, trước hết dạy em cách lên ngựa, em nhìn cho kỹ.”

Huyền Diệp kiểm tra bộ yên cương trước, sau đó tay trái nắm dây cương, chân trái đạp vào bàn đạp, tay phải cầm vào vòng sắt ở cuối yên, chân trái dùng lực một chút liền dễ dàng xoay người lên ngựa. Chi Lan nhìn Huyền Diệp đầy sùng bái, không hổ là chân mệnh thiên tử, quả nhiên có tác phong Hoàng đế.

Huyền Diệp xuống ngựa rồi lại làm động tác lên ngựa thêm vài lần, sau đó giảng giải kỹ càng cho Chi Lan nắm được, rồi mới để nàng thử lên ngựa.

Chi Lan là một đệ tử ngoan, ít nhất cũng phối hợp rất tốt với Huyền Diệp. Nàng ngoan ngoãn học động tác lên ngựa của Huyền Diệp, động tác có chút cứng nhắc của người mới học, nhưng không ngã, cũng coi như thành công. Đương nhiên cũng là nhờ con ngựa ngoan ngoãn kia, suốt quá trình nó không hề có phản ứng nào là phản đối.

Chi Lan lên được lưng ngựa rồi có chút nóng lòng muốn cưỡi ngựa đi một chút, nhưng nàng cũng biết không thể lỗ mãng, phải học theo trình tự. Sau sự kiện luyện công năng học được một bài học sâu sắc, trước khi làm gì đều phải cân nhắc kỹ lưỡng, ít nhất không được để người thân lo lắng. Vì thế nàng ngoan ngoãn ngồi trên ngựa, chờ chỉ thị của Huyền Diệp.

Huyền Diệp rất hài lòng với sự ngoan ngoãn của Chi Lan, vì thế hẩn gật gật đầu. Đi vòng ra phía trước nắm dây cương của Tiểu Hồng, chuẩn bị dẫn Chi Lan đi một vòng.

“Thẳng lưng, thả lỏng người, không cúi đầu, mắt nhìn thẳng.” Chi Lan vâng lời, quả nhiên ngồi ổn định hơn.

“Biểu ca, lúc nào em có thể cưỡi ngựa chạy một vòng?”

“Còn quá sớm, từ từ sẽ biết, giờ học căn bản cho tốt đã.”

“Nhưng biểu ca bận vậy còn phải dành thời gian dạy em cưỡi ngựa.” Chi Lan cảm thấy Huyền Diệp đối với nàng quá tốt, khiến nàng vừa cao hứng lại vừa cảm thấy tội lỗi.

“Rốt cuộc biểu muội cũng biết suy nghĩ cho người khác, thật không dễ dàng gì. Tội tuy bận nhưng vẫn có thời gian dạy em cưỡi ngựa.” Huyền Diệp quay đầu nói mấy câu như thế rất kinh ngạc với sự quan tâm của Chi Lan.

“Biểu ca anh trách oan em, không lẽ ngày thường em không quan tâm tới anh? Ai dặn anh không được thức khuya mỗi ngày, ai thêu túi tiền bọc quạt tặng anh, ai nhớ đến anh mỗi ngày, biểu ca thật là xấu!” Chi Lan tức giận phản đối.

“Được rồi, biểu ca đùa em thôi, chưa gì đã kêu như ếch kêu.” Huyền Diệp cũng biết tiểu biểu muội thật lòng với hẩn, nếu không hẩn đã chẳng đối với nàng tốt như thế. Lớn lên trong cung, khó khăn gì chuyện phân biệt chân tình giả ý.

“Anh là biểu ca của ếch, anh cũng là ếch.”

“Ngụy biện, chịu thua em.” Huyền Diệp cười thầm, tiểu biểu muội hay lơ đãng, nhưng những lúc thế này sắc sảo chẳng kém ai.

Cười một hồi, Huyền Diệp nhìn trời, thấy đã đến lúc về, lần đầu cưỡi ngựa không nên quá lâu, nếu không đùi Chi Lan nguy to. Chi Lan cười một con ngựa nhỏ, nhưng người nàng cũng nhỏ, thế nên phải nhờ Huyền Diệp mới xuống ngựa được. Nàng vòng tay qua cổ Huyền Diệp, phi thường bất mãn vì phải nhờ người khác bế mới xuống ngựa được.

“Được rồi, không cần bấu môi, lần sau cho em tự xuống.” Kỳ thật Huyền Diệp cũng không lo lắng rằng Chi Lan không thể xuống ngựa, bé nàng xuống chỉ là do nhất thời ngựa tay thôi.

Chi Lan gật gật đầu, vừa chuẩn bị cùng Huyền Diệp trở về Cảnh Nhân Cung, liền gặp người không muốn gặp, nhất thời nàng có cảm giác “quả nhiên đã đến” và “rốt cuộc cũng đến”.

“Nô tỳ tham kiến Tam aka, Tam aka cát tường.” Na Nhân cách cách quả nhiên tìm đến khi Huyền Diệp và Chi Lan bắt đầu về.

“Đứng lên đi, Na Nhân cách cách hôm nay cũng đến cưỡi ngựa sao?” Huyền Diệp tuy không thiện cảm với Na Nhân nhưng cũng không ác cảm nhiều.

“Đúng vậy, không biết có cơ hội lĩnh giáo Tam aka một phen không?” Con gái thảo nguyên có khả năng cưỡi ngựa bẩm sinh, Na Nhân cũng không ngoại lệ.

“Thật đáng tiếc, Gia và biểu muội đang định trở về.” Huyền Diệp sẽ không bỏ mặc biểu muội để cười ngửa với người khác.

“Đúng vậy, khả năng cười ngửa của Na Nhân tỷ tỷ hẳn là rất lợi hại, đáng tiếc chúng ta phải vội về, nếu không nhất định tham khảo một phen, thật là đáng tiếc.” Chi Lan khẽ thở dài một tiếng, như thể không thể chiêm ngưỡng Na Nhân cười ngửa là một tổn thất lớn lao.

“Cô!” Na Nhân coi như có chút lý trí, cô ta hít sâu rồi lại thở ra, hào phóng nói: “Nếu đã như thế, đành chờ lần sau.”

“Na Nhân tỷ tỷ cứ từ từ tập luyện, chúng ta đi trước.” Chi Lan vẫy tay ra về không đành lòng, lòng thì đang cười thầm đắc ý đầy vẻ tiểu nhân, còn dám quyến rũ Huyền Diệp, không thấy hán không hề để cô vào mắt sao?

Sống trong cung lâu mà chẳng gặp biến cố sóng gió gì, Tị độc châu của Chi Lan hoàn toàn vô dụng. Nàng bận học đủ thứ mỗi ngày, cũng không rảnh suy nghĩ đến chuyện khác, mỗi tối hề lên giường là ngủ.

Huyền Diệp cũng bắt đầu theo Thuận Trị Đế vào triều học tập, ngoài lúc thỉnh an mỗi sáng Chi Lan rất ít khi gặp được hắn, điều này làm cho Chi Lan có chút dề ý. Trong tâm trạng bất an, kỳ tuyển tú nữ năm Thuận Trị thứ 25 đến gần.

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đừng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Trước ngày tuyển tú

Chính xác mà nói thì hoạt động tuyển tú nữ này là công lao của Thuận Trị, khi chuẩn bị phế Hoàng hậu đầu tiên, ông ấy đã hạ chỉ: “Khi định hôn, Duệ Vương cho rằng trăm còn nhỏ, chưa tự quyết định được. Việc sắc lập không phải ý nguyện của trăm, cung khốn Sâm Thương.”

Thuận Trị cảm thấy cuộc hôn nhân giữa ông ấy và Hoàng hậu trở thành bi kịch là vì Hoàng hậu không phải do ông ấy chọn, là Đa Nhĩ Cổn áp đặt cho ông ấy, thế nên cả hai người đều không có được hạnh phúc. Sau này, ông ấy cũng từng có ý định tự quyết định hôn nhân của bản thân.

Thế nhưng các đại thần không cho ông ấy phế hậu, vì lẽ đó ông ấy rất không vui. Trời không chịu đất thì đất phải chịu trời, Hoàng đế cứ mãi buồn bực, mọi người đành nói, ngài muốn phế hậu thì phế đi, Thái hậu thấy vẻ kiên quyết của con mình, cũng chỉ có thể lui một bước, để con phế hậu. Thuận Trị Đế rốt cục cũng vui vẻ trở lại, ông ấy lại hạ chỉ. “Xưa nay, muốn lập hậu phải tuyển chọn thận trọng, tìm người xứng đáng làm mẫu nghi thiên hạ. Khi định hôn, Duệ Vương cho rằng trăm còn nhỏ, chưa tự quyết định được. Việc sắc lập không phải ý nguyện của trăm, cung khốn Sâm Thương, không gánh được trách nhiệm với tông miếu. ... giáng làm Tĩnh Phi, sửa làm tiểu thiếp.”

Thuận Trị Đế không muốn bị ép duyên nữa, vì thế ba tháng sau khi phế hậu, ông ấy quyết định dùng phương pháp tuyển tú nữ để bản thân tìm được người tâm đầu ý hợp. Ông ấy chiêu cáo thiên hạ, “Tuyển lập Hoàng hậu, xét theo điển lễ, trong là nữ nhi của quan viên Mãn Châu, ngoài là nữ nhi của bối lạc Mông Cổ, thận trọng lựa chọn.”

Tuy nói tuyển tú nữ, nhưng không có nghĩa là ông ấy có quyền muốn chọn ai thì chọn. Thái hậu nương nương đã lui một bước, Thuận Trị cũng phải lui một bước, vì lẽ đó Hoàng hậu thứ hai của ông ấy vẫn đến từ tộc Khoa Nhĩ Tẩm Mông Cổ, một người con gái họ Bác Nhĩ Tề Cát Đặc.

Nhưng ít ra, Thuận Trị cũng có thể hãnh diện mà nói, ta không cần nhẫn nhịn nữa, trong Hoàng cung ta đã có tiếng nói của ta! Bởi vì sau khi ông ấy khỏi bệnh đầu mùa, mọi người đều tin tưởng vị Hoàng đế này chính là chân mệnh thiên tử. Không chỉ bởi những hành động quyết liệt sau đây, mà là vì đã có “tiền án”, thế nên ai cũng e dè.

Nói đến “tiền án” của Thuận Trị, thật lòng là kinh khủng. Ông ấy không chỉ phế hậu, còn tranh vợ của em trai, sau khi hại chết em trai lại sủng ái Đồng Ngạc Phi, Đồng Ngạc Phi qua đời, ông ấy thậm chí còn đòi xuất gia. Triều thần đã “miễn dịch” với hành vi của vị Hoàng đế này, có lẽ ông ấy có đòi phế hậu lần nữa cũng chẳng ai kinh ngạc.

Thuận Trị rất tâm đắc với chế độ tuyển tú nữ mà mình nghĩ ra, ông ấy cảm thấy bản thân cống hiến cho hậu thế một kiệt tác lớn lao. Vì thế, trước kỳ tuyển tú nữ năm Thuận Trị thứ 25, ông ấy quyết định khiến chế độ đó càng thêm hoàn thiện. Ông ấy lập ra tám cấp bậc cho phi tần hậu cung: Hoàng hậu một người, Hoàng quý phi một người, Quý phi hai người, Phi bốn người, Tần sáu người, các cấp bậc dưới đó như Quý nhân, Thường tại, Đáp ứng không hạn chế số lượng.

Thuận Trị cảm thấy chế độ này vô cùng hợp lý, cấp bậc cao tuyển bởi gia thế, cấp bậc thấp tuyển bởi yêu thích của cá nhân Hoàng đế. Ông ấy vui mừng hào hứng tìm đến cung Cảnh Nhân khoe với Quý phi trước tiên, nhân tiện đề cập đến chuyện chọn nữ nhân cho con trai.

“Lần này chọn cho Huyền Diệp mấy người đi, nó cũng đã lớn, vậy mà vẫn không có nữ nhân nào, người khác nhìn vào sẽ nói gì.” Thuận Trị “trải nghiệm” từ rất sớm, thế nên vô cùng tội nghiệp đứa con đã mười lăm tuổi vẫn còn là xử nam.

“Ý của Hoàng thượng là?” Đồng Quý phi cảm thấy phải hỏi cho rõ ràng, Hoàng đế dự tính chọn con gái nhà nào cho Huyền Diệp.

“Trước hết chọn hai trăm phúc tấn, sau đó chọn thêm mấy cách cách.” Thuận Trị đã đồng ý với Đồng Quý phi về chuyện đích phúc tấn của Huyền Diệp,

hiềm một nỗi người đầy vẫn chưa đến tuổi.

“Vậy Hoàng thượng định chọn con gái nhà ai?” Cười ai làm trắc phúc tấn cũng chỉ để tăng thế lực cho Huyền Diệp, thế nên phải xem ý kiến Hoàng đế thế nào.

“Cháu gái Sách Ni và con gái Át Tất Long, cách cách tùy nàng lựa chọn.” Thuận Trị rất hào phóng trao quyền tuyển chọn cách cách cho Đông Quý phi, nói chuyện riêng một hồi, Thuận Trị mới vừa lòng rồi đi.

Lúc này Đông Quý phi đang rất lo lắng cho cháu gái, dù sao Chi Lan cũng chỉ mới mười một tuổi, tuy tình cảm với Huyền Diệp hơn hẳn người thường, nhưng những nữ nhân kia nào dễ bắt nạt. Chờ đến lượt Chi Lan tham gia tuyển tú nữ, nói không chừng con trai con gái dòng thứ đã biết nói biết đi rồi. Vào lúc này thì tình thế bắt đầu gian nan với Chi Lan, vì thế Đông Quý phi đứng ngồi không yên, vội phái người thỉnh Huyền Diệp đến, để thăm dò ý tứ của hân.

Mấy năm nay Huyền Diệp bận tới mất tới mũi, đã quên chuyện tuyển tú nữ từ lúc nào không biết. Giờ nghe Đông thị nhắc tới, liền hiểu ý bà, trầm ngâm một chút rồi nói.

“Ngạch nương không cần lo lắng, con biết phải làm thế nào.” Tất nhiên hân sẽ không nói thẳng với Đông thị là hân phải lòng tiểu biểu muội, căn bản là không có chút ham muốn gì với nữ nhân khác, vì thế chỉ đưa ra một đáp án mơ mơ hồ hồ.

Huyền Diệp lớn lên trong hoàn cảnh cha mẹ yêu thương nhau, vì thế, trong quan niệm của hân, có tình cảm với một người con gái là chuyện rất bình thường. Hơn nữa, người con gái này lại là biểu muội của hân, thậm chí dòng máu trong người bọn họ còn có phần giống nhau. Huyền Diệp là người cầu toàn, nếu hân đã có người trong lòng, tất nhiên sẽ không để con dòng thứ ra đời trước khi đích phúc tấn vào phủ, nếu thật sự xảy ra chuyện đó, chẳng phải là thiệt thòi cho con trai trưởng của hân và biểu muội.

“Nếu lòng con đã có tính toán, ngạch nương cũng không cần nói nữa, chỉ hy vọng sau này con có thể khoan dung với biểu muội một chút, con bé còn nhỏ, tuy sống trong cung nhiều năm nhưng vẫn hiền lành, ngạch nương chỉ sợ... haizz!” Đông thị biết những lời bà đang nói có chút không thích hợp, nhưng bao năm qua bà nuôi nấng chăm sóc Chi Lan như con gái ruột, thật sự không đành lòng nhìn nàng bị nữ nhân khác bắt nạt chèn ép.

“Ngạch nương yên tâm, con sẽ chăm sóc biểu muội thật tốt.” Tất nhiên Huyền Diệp cũng biết tính tình biểu muội thế nào, nếu thật sự phải đối phó với nữ nhân khác, chắc chắn chịu được đến hiệp thứ hai. Nhưng hân đã có thói quen dàn xếp mọi chuyện hộ Chi Lan, thế nên không quan tâm đến vấn đề này.

“Hoàng ama của con chuẩn bị chỉ định cho con hai trắc phúc tấn là thiên kim gia tộc danh giá, tiếng tăm chắc cũng tốt. Nhưng nữ nhân tranh sủng, không có ai đơn giản hiền lành, con cũng nên đề phòng.” Vì sợ đắm chìm từ sắc sớm không tốt cho sức khỏe, Đông thị chưa từng chuẩn bị nàng hầu cho con trai, giờ lo lắng con trai có thể bị đắm nữ nhân kia bỏ bùa mê thuốc lú cho mê muội đầu óc.

“Con biết, cũng chỉ là nữ nhân mà thôi, còn có ngạch nương nhìn đến, bọn họ sẽ không dám làm bậy đâu.” Huyền Diệp cũng từng bị các cung nữ quyến rũ rất nhiều lần, nhưng chưa có cung nữ nào thành công. Trong mắt Huyền Diệp, ngoài người con gái hân thích, những người còn lại chẳng có gì khác nhau, nếu có chi là xuất thân cao quý hay hèn kém. Đối với cung nữ, Huyền Diệp tuyệt đối không cho vào mắt.

“Con còn nhỏ, không hiểu phụ nữ tranh đấu đáng sợ thế nào, vì quyền thế vì con cái có gì mà không dám làm, con tuyệt đối không thể coi thường.” Đại khái là bà mẹ nào cũng giống bà mẹ nào, đều sợ con trai mình bị mê hoặc, bị lừa gạt. Đông thị cũng không ngoại lệ, thế nên mới phá lệ nói nhiều thế dù biết con mình đã trưởng thành, chỉ hy vọng hân không vấp ngã trong tay nữ nhân.

“Con sẽ chú ý.” Huyền Diệp hiểu khổ tâm trong lòng Đông thị, thế nên không để ngoài tai, còn kiên nhẫn lắng nghe.

“Con đi gặp Chi Lan đi, mấy tháng nay ngày nào nó cũng ngóng trông con đến gây cả người.” Đông thị cũng nhìn ra tâm tư cháu gái, chỉ sợ là đã dành tình cảm cho Huyền Diệp, chỉ có điều vẫn chưa biết như thế là tốt hay là xấu.

Huyền Diệp nghe đến chuyện Chi Lan gầy đi thì đau lòng. Hành lễ với Đông thị xong liền lui ra, vội vàng tới thiên điện, muốn đi xác nhận tình trạng của biểu muội.

Lúc này Chi Lan đang âm thầm mắng Huyền Diệp, nàng biết sắp đến kỳ tuyển tú nữ, hơn nữa cũng biết Huyền Diệp nhất định sẽ được ban vài người, vừa nghĩ đến chuyện phải dùng chung đàn ông với nữ nhân khác nàng liền thấy khó chịu. Quan trọng là người đàn ông này là sở hữu của nàng, nàng sao có thể để người khác nhúng chàm, thế nên nàng nghĩ ngợi ngày đêm, chỉ hy vọng có thể nghĩ ra một biện pháp trước ngày tuyển tú.

Đông Quý phi thấy Chi Lan thất thần lo âu thì hiểu lầm, Chi Lan gầy đi không phải vì nhớ Huyền Diệp, nàng chỉ đang suy nghĩ sẽ phải xử lý Huyền Diệp thế nào, xử lý những nữ nhân bên cạnh Huyền Diệp thế nào. Thậm chí nàng còn từng nghĩ, biến Huyền Diệp thành kẻ lục căn không đầy đủ là được, dù sao nàng cũng không ghét bỏ hân.

Nhưng nếu biến Huyền Diệp thành thái giám thì thật khổ cho hân. Chi Lan rầu rĩ, thất thần nhìn kim thoa, rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ.

Huyền Diệp vừa vào cửa liền nhìn thấy Chi Lan nhủ mảy may ngồi đó, hai năm trôi qua, cô bé con đã dần thành một thiếu nữ. Vì hơi gầy đi, cảm nàng nhon hơn, khiến người khác nhìn mà đau lòng. Đôi mắt vốn long lanh giờ âm đạm, cúi mặt không biết đang nghĩ gì.

Đây là lần đầu tiên hân thấy Chi Lan trong trạng thái này, trong ấn tượng của hân, Chi Lan luôn vui vẻ hoạt bát, không buồn không lo, đột nhiên nhìn thấy tiểu biểu muội trong dáng vẻ mong manh yếu đuối, Huyền Diệp cảm thấy rất xót lòng.

Hắn đi ra phía trước cầm cây kim sắp đâm vào tay Chi Lan, nắm tay Chi Lan, bình tĩnh nhìn nàng.

Nếu là Chi Lan lúc bình thường, khẳng định sẽ đứng phắt dậy trách mắng hắn, nhưng nàng hiện tại vẫn cúi gầm mặt trong im lặng, không nhìn hắn, không nói tiếng nào. Huyền Diệp luống cuống, thời gian gần đây hắn bận nhiều việc không có thời gian dành cho Chi Lan, không ngờ chỉ mới mấy tháng nàng đã trở nên xa cách.

“Biểu muội đang nghĩ gì, tại sao vẫn cúi đầu, không muốn nhìn thấy biểu ca sao?” Huyền Diệp dịu dàng hỏi, hắn không muốn làm Chi Lan sợ.

“Không nghĩ gì cả.” Chi Lan lắc lắc đầu, cắn môi, nàng sao dám nói nàng đang do dự có nên biến Hoàng đế tương lai thành thái giám hay không.

“VẬY em ngẩng đầu lên nhìn tôi.” Huyền Diệp dùng tay nâng cằm Chi Lan, thấy nàng cắn môi, mắt róm rệ, như muốn òa khóc. Nhất thời cảm thấy bản thân thật quá tệ, sắp đến kỳ tuyển tú nữ, cả hoàng cung bàn tán xôn xao, nhất định Chi Lan cũng đã hay biết, lòng tất nhiên khó chịu, hắn không tới an ủi nàng đúng lúc, tất nhiên nàng phải tủi thân.

Kỳ thật khiến Chi Lan muốn khóc không phải là chuyện tuyển tú nữ, mà là nàng cảm thấy bản thân có thể nghĩ đến chuyện biến biểu ca thành thái giám, thật quá tệ hại, thế nên nàng áy náy, sự thật chứng minh hiểu lầm vô tình sinh ra như thế đấy.

Huyền Diệp cố nén lòng, nhưng cuối cùng vẫn không kiềm chế được, chỉ đơn giản vòng tay ôm Chi Lan, cúi đầu dỗ dành nàng.

“Biểu muội yên tâm, biểu ca quyết không phụ bạc em, cũng sẽ không để kẻ nào khác ức hiếp em.”

Nghe xong, Chi Lan càng thêm áy náy, sao nàng lại có suy nghĩ ác độc đến thế, biến một người đàn ông thành thái giám, đối với hắn là bi kịch cỡ nào chứ, hơn nữa người đàn ông này còn là Hoàng đế tương lai, là chồng của nàng. Rốt cuộc Chi Lan không ngăn được dòng nước mắt nữa phải òa khóc, huhu, nàng tuyệt đối sẽ không biến Huyền Diệp thành thái giám, cũng lắm thì khiến nữ nhân khác không thể chiếm được sủng ái, tuyệt đối không xuống tay với Huyền Diệp, huhu.

Huyền Diệp nghe Chi Lan khê thỏn thức mà lòng đau như cắt, chỉ có thể vỗ nhẹ lên lưng Chi Lan, cố gắng khiến nàng không khổ sở. Một lúc lâu sau, không nghe tiếng khóc nữa, hắn mới phát hiện Chi Lan đã gục lên vai hắn ngủ thiếp, má vẫn ướt vệt nước mắt, đáng thương như mèo con, khiến người khác thương xót không thôi.

Hắn nhẹ nhàng bế Chi Lan đặt lên giường, đắp chăn cho nàng, rồi mới rời khỏi cung Cảnh Nhân, xem ra hắn phải lên kế hoạch thật tốt. Huyền Diệp chưa từng biết Chi Lan có thể ảnh hưởng tới hắn nhiều như thế, đến khi tận mắt chứng kiến Chi Lan rơi lệ, hắn liền xác định được một điều, hắn không bao giờ muốn nhìn thấy nàng phải rơi lệ lần nữa.

Khi Chi Lan tỉnh lại thì trời đã tối, Đông thị thấy nàng ngủ say không đánh thức nàng, chỉ sai người để sẵn cơm canh chờ nàng tỉnh còn ăn. Nàng gắp gắp mấy hạt cơm, rồi lại buông đũa, tay phải chống cằm, nhìn bầu trời xa xăm ngoài cửa sổ, lòng cân nhắc xem nên làm gì bây giờ.

Đột nhiên đầu nàng lóe lên một ý nghĩ, nàng tự cốc đầu mình, sao lại ngốc như thế chứ, nàng vội lên giường, mở hệ thống, tuy chưa chắc đã hữu hiệu, nhưng thử cũng không mất gì, nếu có thể thành công thì từ nay về sau nàng không cần phải lo lắng nữa.

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đừng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Tâm thư Hồi âm

Chi Lan dành một buổi tối để viết một lá tâm thư gửi Cục quản lý thời không, đầu tiên kiểm điểm sâu sắc sai lầm của bản thân, nàng không nên lười biếng trong việc viết phản hồi, hơn nữa còn hạ quyết tâm, nếu lần này được Cục quản lý thời không giúp đỡ, nàng đồng ý mỗi tháng sẽ viết phản hồi với độ dài một vạn chữ. Sau đó trình bày một chút về tình huống của nàng, dùng những từ lay động lòng người diễn tả tình cảm nàng dành cho Huyền Diệp, sau đó trích dẫn nhiều ví dụ để chứng minh sự độc chiếm của tình yêu, lại thảo phạt chế độ hôn nhân ở xã hội phong kiến một phen, tiện đà đưa ra kết luận Huyền Diệp chỉ có thể làm chuyện thân mật với nàng.

Cuối cùng nàng khen ngợi hệ thống và Cục quản lý thời không hiểu rõ nghĩa lớn, hơn nữa đưa ra một đề nghị, xin một viên đan dược có thể khiến Huyền Diệp không thể thân mật với bất kỳ người phụ nữ nào khác ngoài nàng, nàng chấp nhận đổi bằng tất cả số điểm kinh nghiệm đang có. Cuối cùng, nàng gửi lời cảm ơn tới tất cả các cộng sự tại Cục quản lý thời không, hơn nữa kêu gọi tất cả các nữ đồng bào chung tay giúp đỡ nàng, thực hiện nguyện vọng suốt mấy nghìn năm của phái nữ, sau đó dùng câu thơ nổi tiếng “Một đời một kiếp chi đôi ta” làm câu kết. (Nhất sinh nhất thế nhất song nhân – bài Họa Đường Xuân, tác giả Nạp Lan Tĩnh Đức)

Nhìn lá tâm thư kết cấu chặt chẽ, luận điểm rõ ràng, dẫn chứng ăn khớp, logic súc tích, dùng từ chuẩn xác, tình cảm mộc mạc, Chi Lan cảm thấy đây nhất định là luận văn hoàn hảo nhất đời nàng, kiểm tra lại lần cuối soát lỗi chính tả xong, liền gửi đến Cục quản lý thời không.

Sau đó nàng buồn chán chờ đợi, kỳ thật cũng không lâu lắm đã nhận được hồi âm.

Nội dung hồi âm càng khẳng định chất lượng văn chương của bức thư mà Chi Lan đã gửi đi, tỏ vẻ các đồng sự nữ giới ở Cục vô cùng ủng hộ nàng, sắp

tới dự định tranh cãi với lãnh đạo, dù thế nào cũng phải giúp nàng có được loại thuốc đó, chủ yếu là, các nữ đồng sự gợi ý cho Chi Lan một biện pháp, đó là âm thầm dùng bí dược thủ tiêu hết nữ nhân bên cạnh Huyền Diệp, sau đó sẽ không có ai dám gả cho hắn nữa, thế là viên mãn. Nếu không đủ bí dược, các nữ đồng sự có thể cho vay không cần thế chấp.

Chi Lan đọc xong thư thờ dài, từ xưa đến nay, tranh cãi với lãnh đạo là gian nan nhất, tốn thời gian không nói làm gì, thống kê chung cho thấy là thường không có kết quả, nàng cũng chỉ có thể đặt hy vọng vào sức chiến đấu của các nữ cộng sự.

Nàng mở hệ thống, tìm kiếm thêm một lần nữa, nói không chừng có thể tìm thấy biện pháp nào đó. Chi Lan nghĩ, dù tương lai có phải chia sẻ “đưa chuột” với người khác hay không, nàng đều phải lên tinh thần chiến đấu sẵn sàng, ít nhất không thể để nữ nhân khác giăng bẫy. Có hệ thống giúp đỡ mà còn bị người khác bắt nạt thì nàng đập đầu vào miếng đậu phụ chết đi cho xong.

Tác phong của Thuận Trị Đế trước giờ rất cực kỳ, nghĩ gió sẽ làm mưa, sau khi dự định cho chung thân đại sự của đứa con, trong lúc rối rắm ông ấy quyết định phái người âm thầm khảo sát tiểu thư nhà Sách Ni và Át Tật Long, tránh hại đời con mình.

Kết quả báo lại, cháu gái Sách Ni ngoài việc có đôi lúc suy nghĩ không giống bình thường, còn thì hai tú nữ này rất đủ tư cách, tuy so ra thì kém Thanh Uyển của ông ấy, nhưng vẫn là một tiểu tài nữ. Về phần suy nghĩ không giống bình thường, ông ấy cho rằng tư tưởng mới mẻ như thế, tuy ông ấy không thích, nhưng không chừng con trai lại thích. Huống chi Sách Ni trung thành tận tâm, đã sắp gần đất xa trời, cũng nên cho nhà bọn họ hưởng ân điển.

Bên Đông Quý phi cũng chỉ bảo Chi Lan chu đáo, từ chuyện quần gia, đến đối phó với các loại nữ nhân thế nào, giáo sư đại học cũng không chuyên nghiệp được như bà. Chi Lan tập trung ghi nhớ kỹ những lời của Đông Quý phi, dù sao cũng là kinh nghiệm sống của người đi trước. Kỳ thật hệ thống cũng có bí tịch cung đấu, nhưng giá đắt, tận hai mươi vạn điểm kinh nghiệm, điểm kinh nghiệm của nàng đang đánh cược vào sự giúp đỡ của hệ thống. Nếu thật sự có loại thuốc giúp được nàng, thử hỏi nàng còn cần bí tịch cung đấu kia để làm gì, đứng bên lề làm khán giả là được.

Huyền Diệp cũng cố gắng dành thời gian cho Chi Lan, nhân tiện phái người đi thăm dò hai cô tiểu thiếp tương lai, dù sao biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Bởi vì thói quen, hắn không coi hai cô gái kia thành thế thiếp tương lai, mà coi là kẻ địch tương lai của biểu muội. Làm một biểu ca đầy trách nhiệm, đương nhiên phải dọn chướng ngại vật hộ biểu muội. Không thể không nói, kế hoạch đào tạo biểu ca của cô em đã thành công rực rỡ!

Đường phân cách “tuyển tú nữ: nơi quy tụ 5 Super Girls đang hot nhất”

Thời gian gần đây, phủ nào có con gái đến lúc tham gia tuyển tú nữ đều xô nhau, bởi vì mọi người đều biết tuyển tú nữ lần này là để chọn cho Tam aka. Tam aka là ai? Là con của Quý phi đang được sủng ái nhất, từ nhỏ đã được Thuận Trị yêu thương quan tâm đặc biệt, ai biết nhìn xa trông rộng đều hiểu đây nhất định là Hoàng đế tương lai. Thế nên mọi người đều phấn khởi, như trước mặt mở ra một con đường thênh thang lên tận trời.

“Con gái, con thật sự muốn gả cho Tam aka?” Cái Sơn chỉ có một cô con gái này, vẫn luôn nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa, giờ thấy con một mực đòi tiến cung, chỉ có thể hết lời khuyên can.

“Ama yên tâm, con gái nhất định không khiến cha phải thất vọng.” Mã Giai thị rất tự tin vào bản thân, dù sao thì ngoại hình ở kiếp này cũng rất được, không chỉ có diện mạo xinh đẹp động lòng người, ngay cả dáng người cũng rất gợi cảm. Cô ta nghĩ, có lẽ đó là lý do khiến Mã Giai thị trong lịch sử được Khang Hy sủng ái, trong vòng mười năm, từ năm Khang Hy thứ 6 đến năm thứ 16 liên tục sinh con. (Xì, có gì ghê ghớm đâu, mẹ đẻ Tứ gia cũng sinh con trong mười năm liên tục, sinh 6 nuôi được 5, đầu như bà này sinh 6 chỉ nuôi được 2)

Nhưng cô ta sẽ không giẫm vào vết xe đổ của Vinh Phi trong lịch sử. Mã Giai thị hoàn toàn bỏ ngoài tai lời của Cái Sơn, trong lòng cô ta giờ chỉ toàn suy nghĩ làm thế nào mới chiếm được sự sủng ái của Khang Hi.

Cái Sơn nhìn con gái cũng thừa biết con gái đang nghĩ gì, ông ấy thờ dài, quả nhiên là con lớn khó quản, chỉ hy vọng con gái tiến cung rồi có cuộc sống bình an.

Trong phủ của Sách Ni cũng đang nói về chuyện tuyển tú nữ, con trai trưởng Cát Bồ Lạt và con trai thứ Sách Ngạch Đồ của Sách Ni đều đang quỳ trước giường ông cụ. Sách Ni nằm trên giường, yếu ớt dặn dò.

“Lần này tuyển tú nữ, xem ra Hoàng thượng có ý định chọn Bảo Doanh làm trắc phúc tấn cho Tam aka.” Sách Ni ngừng một chút, thấy hai con vẫn cúi đầu lắng nghe, mới nói tiếp.

“Ta biết hai con không phục, cho rằng con gái nhà Hách Xá Lí hẳn phải là mẫu nghi thiên hạ, nhưng các con phải hiểu, triều đình này không còn như mấy năm trước.” Sách Ni ho khan mấy tiếng, “Hoàng thượng cũng rắn độc đoán, các con không được làm điều xằng bậy, thiên hạ này thủy chung là của Hoàng thượng, chỉ có đứng sau lưng Hoàng thượng, mới giữ được một đời bình an.”

Sách Ni biết con trưởng của mình không có vấn đề gì, là con người không có dã tâm, nhưng con thứ lại không an phận, nếu năm đó Hoàng thượng không qua khỏi, có lẽ Sách Ngạch Đồ sẽ có cơ hội thể hiện bản lĩnh, nhưng đáng tiếc.

“Lui hết ra đi, nhớ kỹ lời ta vừa nói.” Đại nạn xuống đầu, Sách Ni cũng chỉ có thể làm đến thế này, con lớn rồi, bỏ ngoài tai lời dặn của cha mẹ.

“Đại ca, anh bảo rốt cuộc Hoàng thượng suy nghĩ thế nào? Lại dự định phong nha đầu nhà họ Đông làm đích phúc tấn cho Tam aka, nhà họ Đông sao hiển hách bằng nhà chúng ta.” Sách Ngạch Đồ rất khó chịu, ông cảm thấy Hoàng hậu tương lai phải là cháu gái nhà mình mới đúng.

“Hoàng thượng tự có dự định của Hoàng thượng, chú cũng đừng nhắc tới chuyện này nữa, cẩn thận tai vách mạch rừng.” Cát Bồ Lạt luôn an phận thủ thường, thế nên rất bất đắc dĩ với người em trai.

“Nhưng tiểu nha đầu họ Đông kia cũng mới mười một tuổi, chờ đến lượt nó tham gia tuyển tú nữ, nói không chừng phủ của Tam aka đã không còn vị trí nào cho nó.” Sách Ngạch Đồ hạ giọng nói nhỏ, ông ấy rất có lòng tin vào Bảo Doanh, cô cháu gái này thông minh chừng chặc, ngoại trừ việc thỉnh thoảng có những ý tưởng mới lạ, tất cả các mặt khác đều là tiểu thư khuê các mẫu mực. Về chuyện ý tưởng mới lạ, Sách Ngạch Đồ thấy không có gì là xấu, đàn ông không thích khúc gỗ cứng nhắc.

“Nhị đệ cẩn thận ngôn từ, chuyện của hoàng gia không phải kẻ nô tài như chúng ta có thể nghị luận.” Cát Bồ Lạt cảm thấy Nhị đệ nhà mình thật quá lớn mật, ngay cả lời như thế cũng dám nói.

“Đại ca quá nghiêm túc rồi.” Sách Ngạch Đồ thấy mất hứng, liền cáo lui về nhà mình.

Cát Bồ Lạt về phòng, vừa nhìn thấy phu nhân của mình liền thở dài.

“Haizz, nha đầu Bảo Doanh.”

“Gia, ngài không cần quá lo lắng, Bảo Doanh lớn lên trước mắt chúng ta, chẳng lẽ ngài còn không rõ phẩm chất con bé?”

“Nhưng người mà con bé sắp gả có thể là Hoàng đế tương lai, nữ nhân ở hậu cung dễ đối phó lắm sao? Hơn nữa con bé luôn lạnh lùng hờ hững, bảo ta không lo lắng thế nào.” Cát Bồ Lạt cảm thấy con gái nhà mình cao ngạo quá, chỉ sợ tương lai phải chịu thiệt.

“Gia yên tâm, Bảo Doanh biết đúng mực, nhất định sẽ không để người khác ức hiếp. Hơn nữa, với điều kiện của Bảo Doanh, ai dám nói Tam aka sẽ không động lòng.” Phu nhân của Cát Bồ Lạt cảm thấy con gái nhà mình xinh đẹp tuyệt trần không phải nói, khí chất thoát tục như tiên nữ, cô gái như vậy, thử hỏi người đàn ông nào không hồn xiêu phách lạc.

“Hy vọng như thế.” Cát Bồ Lạt thở dài.

Hách Xá Lí Bảo Doanh đang chuẩn bị nghỉ ngơi, cô ta cho lui hết bọn nha hoàn, lên giường buông màn đi ngủ. Bọn nha hoàn cũng đều biết thói quen vị tiểu chủ tử này, khi ngủ không cho ai vào phòng gác đêm, chỉ cho phép đứng canh ở cửa phòng.

Bảo Doanh thấy trong phòng không còn người, cuộn chăn lại giả như có người đang đắp chăn ngủ, xoay người một cái đi vào không gian. Đây là không gian tùy thân cô ta có từ kiếp trước, sau khi chuyển thế vẫn thấy, có thể nói, chỗ dựa lớn nhất của cô ta chính là không gian tùy thân này.

Bảo Doanh cởi quần áo, cho thấy một thân thể vô cùng nữ tính, chậm rãi đi xuống suối nước nóng trong không gian. Từ khi biết bản thân xuyên không thành Hách Xá Lí thị Hoàng hậu đầu tiên của Khang Hi, cô ta luôn suy nghĩ xem tương lai phải làm gì. Kết quả lại phát hiện lịch sử đã bị ai đó thay đổi, cô ta chỉ có thể làm tiểu thiếp của Tam aka.

Tuy cô ta không coi trọng Khang Hi, nhưng không chấp nhận được chuyện người khác chà đạp bản thân như thế. Từ kiếp trước, Bảo Doanh đã nhờ không gian tùy thân mà sống rất thoải mái, lâu ngày hình thành tâm lý cảm thấy bản thân siêu việt hơn hẳn, mà cô ta cũng không thấy suy nghĩ đó có gì sai trái. Sau khi xuyên không, cô ta từng lên kế hoạch chờ con trai mình trưởng thành sẽ thủ tiêu Khang Hi, đương nhiên, nếu Khang Hi thật sự yêu cô ta, cô ta có thể cùng hắn quy ẩn núi rừng.

Nhưng nào ngờ lúc này, cô ta nhũn mỳ, quên đi, tiểu thiếp thì tiểu thiếp. Cô ta không hề hoài nghi về khả năng được sủng ái của bản thân, thậm chí cô ta còn suy nghĩ phải làm thế nào mới có thể khiến Khang Hi không thường xuyên quấy rầy cô ta. Bảo Doanh chỉ muốn tận hưởng cuộc sống của riêng mình, thế nên với cô ta mà nói, Khang Hi chỉ là bảo chứng cho vinh sủng và là người cho tình trùng mà thôi. Về chuyện những nữ nhân khác, chỉ cần không chọc đến cô ta, cô ta sẽ không chủ động gây sự, nhưng chẳng qua chỉ là một đám nữ nhân đáng thương hại. Hoàng đế tiếp theo, chỉ có thể là con của cô ta.

Bảo Doanh ra khỏi suối nước nóng, làn da ngọc ngà ướt át càng thêm long lanh, đôi chân thon dài, vòng eo nhỏ, còn có gương mặt thanh tân xinh đẹp, như một báu vật trần gian, bất cứ người phụ nữ nào đứng trước cô ta chỉ có thể tự ti hổ thẹn.

Cô biểu muội lơ đãng không biết đến khái niệm tự ti của chúng ta đang nấn nì Huyền Diệp mang mình đi nhìn lên.

“Biểu ca, anh dẫn em đi nhìn lên hai cô kia một lần thôi cũng được, nghe nói hai cô ấy rất xinh đẹp, thật sự muốn chiêm ngưỡng một phen.” Chi Lan lười kéo cánh tay Huyền Diệp làm nũng, nàng biết Huyền Diệp đã phái người điều tra hai cô vợ nhỏ tương lai đó rồi.

“Tôi không thể làm thế, không phải trước ngày tuyển tú sẽ có một buổi tiệc để các tiểu cô nương tụ hội sao? Em tham gia là gặp.” Huyền Diệp vẫn không kháng cự được tiểu biểu muội như xưa, nhưng hẳn thật sự không làm được chuyện kiêu đi nhìn lên tiểu thiếp tương lai, bị phát hiện thì rất mất mặt.

“Biểu ca, anh thật sự không giúp em sao? Chẳng lẽ anh không muốn nhìn xem hai người đấy xinh đẹp đến mức nào?” Chi Lan ngây thơ hỏi.

“Tôi chỉ biết có tiểu nha đầu đang ghen!” Huyền Diệp dịu dàng xoa đầu Chi Lan.

“Không phải ngày kia em sẽ về nhà sao? Về có thể đi dự tiệc, nhưng nhớ không được gây rắc rối, không được nghịch ngợm, nhớ kỹ chưa?” Huyền Diệp chỉ sợ Chi Lan vừa đi liền gây sự với hai cô kia, hẳn đã nghe ngóng qua, hai cô kia rất ghê gớm, hẳn sợ Chi Lan chịu thiệt.

“Em biết rồi, biểu ca anh thật dài dòng, em vốn rất giữ quy củ, sao gặp rắc rối được.” Chi Lan vừa nghĩ đến chuyện sắp gặp tình địch liền nhiệt huyết sôi trào, nàng nên chuẩn bị thứ thuốc nào để xuống tay đây.

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đừng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 23: Về nhà Mua thuốc

Việc đầu tiên Chi Lan làm khi về nhà là đi thỉnh an Hách Xá Lí thị, vì mỗi tháng đều về nhà mấy ngày, thế nên mẹ con không hề xa cách. Hách Xá Lí thị đang ngồi nghe người hầu báo cáo công việc, vừa thấy Chi Lan vào phòng liền bảo nàng ngồi xuống bên cạnh.

“Lại đây để ngạch nương nhìn, sao lại như gầy đi?” Hách Xá Lí thị nhìn gương mặt hơi gầy đi của Chi Lan liền đau lòng, lập tức liền sai người đi dọn nhà bếp thực đơn mấy ngày này nhớ tăng thêm thịt.

“Ngạch nương!” Chi Lan dựa vào người Hách Xá Lí thị, lòng như tan chảy, ấm áp dịu ngọt, quả nhiên có mẹ là hạnh phúc nhất trên đời.

Hách Xá Lí thị xoa đầu Chi Lan, có chút lo âu, Tam aka sắp cưới trắc phúc tấn, Chi Lan của bà phải làm sao bây giờ.

“Ngạch nương, Long Khoa Đa đâu rồi ạ? Tại sao con không thấy em?” Long Khoa Đa nhỏ hơn nàng bốn tuổi, đang đúng lứa tuổi hiếu động nghịch ngợm nhất, nhưng Chi Lan thật sự yêu thương cậu em trai đấy.

“Haizz, nó lại gây rắc rối, bị ama con nhốt trong phòng.” Hách Xá Lí thị nhắc tới đứa con trai thì liền thấy đau cả đầu, không chỉ nghịch ngợm hiếu động, còn thường xuyên đối đầu với cha.

“Đệ đệ lại chọc giận ama chuyện gì ạ?” Chi Lan đã quen với việc này, lý do là lần nào về nhà cũng được nghe nói.

“Hôm qua nó đánh nhau với Ngạc Luân Đại, mãi mới kéo ra được, ama con giáo huấn nó một chút, nó còn cãi lại. Vì thế, bị nhốt trong phòng chép phạt đã hai ngày rồi.” Hách Xá Lí thị không biết làm sao, cha nóng tính, con bướng bỉnh, chỉ khổ bà đứng giữa.

“Lại đánh nhau, sao hai người đây không chịu nói chuyện từ tế chứ, vừa thấy mặt liền gây hấn, gân hấn cãi vã một hồi tất nhiên sẽ ầu ẩu, rất vô nghĩa. Ama nữa, đã biết hai người bọn họ thích ầu ẩu còn để bọn họ đụng mặt nhau.” Ngạc Luân Đại rõ ràng là lớn hơn nàng một tuổi, nhưng độ chừng chặc thì thua xa nàng, còn thường xuyên ầu ẩu với em họ kém mình tận năm tuổi, Chi Lan cảm thấy ngạch nương và bác gái thật đáng thương.

“Không nói về Long Khoa Đa nữa, ngày mai phúc tấn An Thân vương tổ chức Thường hoa hội con có muốn đi không?” Chi Lan sống trong cung từ nhỏ, chưa từng tham gia hội hè tiệc tùng với các tiểu cô nương khác, Hách Xá Lí thị sợ Chi Lan không quen.

“Đi, con rất muốn đi.” Chi Lan vô cùng hào hứng.

“Vậy ngạch nương sẽ kể một chút về những người dự tiệc ngày mai, để con khỏi thành trò cười.”

“Ngạch nương yên tâm, cùng lắm thì bớt nói mấy câu, con tuyệt đối không thành trò cười.”

Hách Xá Lí thị nhìn Chi Lan đang tỏ vẻ rất tự tin, không đã kích nàng, khi nói về Thường hoa hội, đặc biệt cường điệu cháu gái của Sách Ní và con gái của Át Tất Long.

Chi Lan cũng ngoan ngoãn lắng nghe, nhưng thật ra chẳng nhớ được mấy. Ngày mai nàng phải tra xét tình hình quân địch, không phải đi kết giao bằng hữu, mà thời đại này thì bạn tâm giao nổi gì chứ, thời phong kiến đức lang quân là trời, tình bạn tốt đến đâu, lên kiệu hoa về nhà chồng là đặt dấu chấm hết.

Chi Lan nói chuyện với Hách Xá Lí thị xong, liền đi thăm Long Khoa Đa, kết quả bị quản gia ngăn cản.

“Đại cách cách, thật sự không phải nô tài cản trở, là Nhị gia dặn thế, không cho bất cứ ai gặp tiểu thiếu gia.” Quản gia đau khổ nhăn mặt, không biết kiếp trước ông ấy mắc tội nợ gì, để kiếp này phải đi làm quản gia cho nhà họ Đông.

“Ama nói ‘không cho bất cứ ai gặp’, ta không phải ‘bất cứ ai’, được rồi ông yên tâm đi, ama sẽ không trách ông đâu.” Chi Lan rất hiểu tính Đông Quốc Duy, qua một ngày là nguôi giận rồi, chỉ là ngại mất hình tượng thôi, vốn cũng không phải chuyện gì to tát.

Quản gia nghe xong cũng để Chi Lan đi vào, dù sao Nhị gia vốn thương yêu Đại cách cách nhất, chắc sẽ không có vấn đề gì? Thân nô bộc đúng là thiên thần gây cảnh.

Chi Lan vào phòng liền thấy Long Khoa Đa đang miu máu chép phạt, các nô tài xung quanh thì nom nóp lo sợ, chỉ sợ chọc giận tiểu tử tông.

“Các người đều lui ra đi, pha hai chén trà mang vào đây.”

Long Khoa Đa vừa nghe thấy tiếng đại tỷ thì biết là được cứu rồi, liền quăng bút, chuẩn bị cáo trạng với Chi Lan. Chi Lan không để ý đến hấn, nghiêm trang ngồi xuống. Long Khoa Đa bị ánh mắt Chi Lan làm cho run sợ, không dám nói gì.

“Ngồi đi, đứng làm gì, em cũng biết mình đã sai sao?” Chi Lan nhấp một ngụm trà, nàng cảm thấy đã đến lúc cần dạy dỗ đệ đệ, tuy rằng hiếu động không phải tội, nhưng em trai đã bảy tuổi, cần hiểu chuyện một chút.

“Chi, lần này thật sự không phải lỗi của em, Ngạc Luân Đại hấn thật sự hơi quá đáng.” Long Khoa Đa rất oan uổng, vốn nghĩ cứ tình tới, ai ngờ lại là sát tinh.

“Đây là anh họ, ai cho phép em lời tên ra gọi!” Chi Lan cảm thấy Long Khoa Đa thật sự cần được dạy dỗ, tính tình kiêu ngạo cũng không sao, nhưng phải biết lễ nghĩa cơ bản.

“Được rồi, chị, thật sự không phải lỗi của em, là Ngạc... anh họ gây sự với em. Anh ấy đến trước mặt em khoe đồ chơi mới mua ngoài phố, không phải là bắt nạt em không được ra khỏi nhà sao, em tức lên mới dùng vũ lực với anh ấy.” Long Khoa Đa nhận lỗi, Long Khoa Đa rất thân với chị, vì thế không muốn bị Chi Lan trách cứ

Chi Lan thấy Long Khoa Đa như thế liền mềm lòng, nàng cũng rất thương em, khi chưa tiến cung nàng thường xuyên chăm sóc em, sau khi tiến cung cũng không quên em, có đồ tốt lại gửi về nhà, thế nên tình cảm chị em của Chi Lan và Long Khoa Đa rất tốt.

“Em cũng không còn nhỏ, nên hiểu chuyện hơn, biết không?” Chi Lan thở dài, cũng chỉ có ở trước mặt Long Khoa Đa nàng mới có thể tìm về chút tự tin, đi theo Huyền Diệp nàng luôn bị giáo huấn, không thể tưởng tượng được nàng cũng có ngày giáo huấn người khác.

“Về sau không được động tay động chân với anh họ, nói thế nào cũng là anh của em, ngày nào cũng đánh nhau ra thế thống gì? Nếu em thừa thời gian quá, thì nên đọc sách học cưỡi ngựa học bắn cung, đừng quậy phá, khiến ngạch nương lo lắng.”

“Chi, em biết rồi.” Long Khoa Đa thấy Chi Lan có vẻ đã nói hết thì thở phào. Long Khoa Đa âm thầm nghĩ, lần sau nhất định không đánh nhau lúc đại tỷ sắp về nhà.

“Chi, em nghe nói lần này tuyển tú nữ là để chọn cho Tam aka, có thật hay không?” Long Khoa Đa thật sự lo lắng cho chị gái, tuy thích quậy phá, nhưng vẫn hiểu với những chuyện có tầm quan trọng, nếu con vợ lẽ sinh ra trước, vậy chị gái biết làm sao.

“Em nghe ai nói, đây không phải chuyện để chúng ta bàn luận, có cho Tam Aka hay không thì liên quan gì đến chúng ta.” Chi Lan chờ thư hồi âm của hệ thống đã nhiều ngày mà không thấy, đã quyết định tự tay hành động. Nếu nàng không có hệ thống, nói không chừng còn có thể chịu đựng cảnh chung chồng, bởi vì nàng không có biện pháp không năng lực. Nhưng giờ nàng có bàn tay vàng, có gì phải chịu thiệt thòi.

“Ai cũng bàn tán chuyện này, Ngạc... anh họ còn tìm em, bảo em an ủi chị, chị thật sự không lo lắng?” Long Khoa Đa tuy hay ầu đả với Ngạc Luân Đại, nhưng quan hệ giữa hai người không tệ, chỉ là không hòa thuận lắm.

“Nhìn chị có vẻ lo lắng lắm sao? Em chăm chỉ luyện chữ đi, để ama còn tha thứ.”

“Chị yên tâm, sau này em trưởng thành tuyệt đối không để kẻ nào bắt nạt chị.” Long Khoa Đa giờ tay thế, hấn cảm thấy Chi Lan nhất định là khó chịu trong lòng, chỉ là không nói ra.

“Được rồi, Long Khoa Đa của chúng ta trưởng thành rồi, có em quan tâm chị cảm thấy rất được an ủi. Vì hoài bão to lớn của em, giờ chép phạt tiếp đi, chị đi đi.” Có một em trai “ngoan” thật tốt, Chi Lan cười tủm tỉm.

“Cách cách, ngày mai cô muốn mặc bộ nào?” Bởi vì ngày mai là lần đầu tiên Chi Lan xuất hiện ở một buổi tiệc xã giao, thế nên Từ Quyên muốn cách cách nhà mình có thể thật lộng lẫy, cho mọi người biết thế nào là mỹ nữ đích thực.

“Gi cũng được.” Chi Lan không quan tâm chuyện đấy lắm, nàng còn chuyện khác quan trọng hơn.

“Các người đi ra ngoài trước đi, một người ở lại canh cửa là được, ta muốn nghỉ ngơi, đến bữa tối thì gọi ta dậy.” Chi Lan cời áo khoác lên giường nằm, nhắm mắt giả vờ ngủ. Chờ trong phòng không còn ai mới mở hệ thống, quả nhiên thấy một hồi âm, khi nàng đang nói chuyện với Long Khoa Đa đã nghe thấy chuông báo có hồi âm, vì thế mới vội vã trở về.

Hồi âm viết không có loại thuốc như nàng yêu cầu, nhưng có thể giới thiệu sản phẩm khác có tính năng tương tự, có điều giá rất đắt, số điểm kinh nghiệm nàng đang có không đủ. Sản phẩm kia, đơn giản mà nói là một bộ sản phẩm gồm hai viên đan dược, một viên cho nam, một viên cho nữ. Viên cho nam có thể nói là độc dược, ăn xong sẽ mất hết phản ứng sinh lý với phái nữ, nhưng vẫn có dụng vọng nếu không có nữ giới ở gần. Viên cho nữ là thuốc giải, người nữ ăn xong khi đến gần người nam có thể áp chế tác dụng của độc dược, do đó người nam lại bình thường trở lại. Là do các cộng sự nữ ở Cục gây sức ép, mới làm riêng cho Chi Lan, có thể nói là sản phẩm đặc biệt theo yêu cầu, vì thế mà giá cả cũng tương xứng, hai trăm vạn điểm kinh nghiệm.

Chi Lan đọc thư xong thở phào, không cần nàng phải vất vả lên kế hoạch hãm hại người khác nữa, có thứ này thì nhàn hơn nhiều. Tuy giá cao, nhưng nàng không sợ, cùng lắm thì không tiêu pha vào những thứ khác nữa, lúc này, ngoài việc nghĩ xem phải làm thế nào để không phải chia sẻ Huyền Diệp thì những chuyện khác chỉ là sỏi đá ven đường.

Chi Lan kiểm tra điểm kinh nghiệm, thấy thiếu hẳn một trăm vạn. Chi có thể mua độc dược trước, thật ra độc dược không hề đắt, giá chỉ có ba mươi vạn điểm kinh nghiệm, thuốc giải mới đắt, vì thế nàng còn ba năm tích lũy điểm kinh nghiệm. Chi Lan mua độc dược xong còn mua mấy viên thuốc dưỡng sinh cho người nhà, đương nhiên không thể thiếu thuốc làm đẹp, tuy giờ nghèo như con mèo, nhưng nghèo cũng không có nghĩa là không được làm đẹp.

Hơn nữa giờ là lúc phải đối đầu với cường địch, không được phép có tâm lý cầu may. Chi Lan bắt đầu súc sôi nhiệt huyết, thôi được rồi, nàng nhớ mang máng kiếp trước nàng cũng hơi thích đánh nhau, vì thế mới khoan dung với hành vi của Long Khoa Đa như vậy. Kiếp này tuy không phải đánh nhau,

nhưng nhìn đâu cũng thấy chiến tranh không khói súng. Thế nên nàng quyết định mai đi khảo sát tình hình kẻ địch, về sẽ vạch chiến lược đối phó, tranh thủ nhất kích tất sát.

Lần này, Chi Lan chọn khí chất bổ sung là tao nhã, hồn nhiên và dịu dàng, ngoài ra nàng còn mua thêm hai viên thuốc làm đẹp cho ngạch nương và Đông Quý phi. Hết tiền cũng chẳng sao, cùng lắm là vay nặng lãi hệ thống, dù sao thì hệ thống cũng không xiết nợ nàng được.

Giải quyết xong vấn đề lớn nhất, rốt cuộc Chi Lan cũng yên lòng, dù sao nàng cũng thật sự có tình cảm với Huyền Diệp, cho dù không thích Huyền Diệp, nàng cũng không muốn phải chung chồng. Kỳ thật bất cứ người phụ nữ nào cũng đều không muốn chia sẻ người đàn ông của mình, vì thế Chi Lan không cảm thấy suy nghĩ đầy quá đáng, nói đi cũng phải nói lại, nàng cũng không khiến Huyền Diệp phải ức chế cả đời, không phải còn có nàng sao? Thế nên Chi Lan không chút nghĩ ngợi an lòng đi ngủ, Huyền Diệp ở trong cung vẫn chưa biết hần sắp phải đối mặt với bi kịch lớn nhất của người đàn ông, a di đà Phật, thiện tai thiện tai.

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đừng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Thưởng hoa hội (1)

An Thân vương Nhạc Lạc là con trai thứ tư của A Ba Thái – con trai thứ bảy của Nỗ Nhĩ Cáp Xích. Nhạc Lạc là một chính trị gia có bản lĩnh, ngoài ra còn là một người đàn ông quả quyết, cứ nhìn từ việc ông ấy chết hai phúc tấn còn không nhụt chí lấy người thứ ba là đủ biết.

Người tổ chức Thưởng hoa hội là Hách Xá Lí thị – phúc tấn thứ ba của ông ấy, Hách Xá Lí thị này là con gái Sách Ni, từ khi gả cho Nhạc Lạc liên tục sinh ba trai ba gái, con trai lớn sinh năm Thuận Trị thứ 18, con trai nhỏ nhất mới ra đời năm Thuận Trị thứ 24. Đây là một người phụ nữ đáng nể, gần như là sinh con năm một, chưa kể một đứa đang nằm trong bụng mẹ.

Chi Lan nghe ngạch nương kể về thành tích của vị phúc tấn đầy xong thì ngây dại, là heo mẹ hay người không biết, sao có thể mắn đẻ như thế? Chi Lan chột vãi mồ hôi lạnh, một trong số các trắc phúc tấn của Huyền Diệp không phải là cháu gái của người phụ nữ “giỏi giang” kia sao? Liệu cô kia có mắn đẻ như thế không, có điều, cô ta có mắn đẻ Huyền Diệp cũng không có năng lực khiến cô ta mang bầu, vì thế Chi Lan lại vui vẻ.

“Cách cách hôm nay thật xinh đẹp, nhất định có thể nổi bật trước các tiểu thư khác.” Từ Quyên tương đối nhanh nhẹn, luôn thích ra mặt thay Chi Lan, trước mặt người ngoài Chi Lan vẫn kiểm soát nghiêm khắc, nhưng lúc bình thường tương đối khoan dung.

“Nói bừa gì đấy, hôm nay ra ngoài phải giữ miệng cho tốt, cấm gây phiền hà cho cách cách.” Uyên Ương là nha hoàn chừng chặc nhất, cũng là cánh tay phải của Chi Lan, Từ Quyên nghe thế hơi dẫu môi, ngoan ngoãn vâng lời.

“Được rồi, đi thỉnh an ngạch nương đi.” Chi Lan mặc áo gấm màu xanh nhạt thêu hình hoa cúc, cổ áo, tay áo, đường viền thêu hoa và hoa văn uốn lượn, càng tôn lên làn da trắng nõn của nàng. Đôi hài đế bình hoa màu ngà thêu trúc khiến nàng thon cao hơn, tựa một thiếu nữ thướt tha.

Chi Lan đến phòng Hách Xá Lí thị thỉnh an, ăn điểm tâm, rồi mới theo Hách Xá Lí thị lên xe ngựa.

“Người tổ chức Thưởng hoa hội hôm nay là phúc tấn An Thân vương, tuy nói sẽ không làm khó dễ con, nhưng ta đoán sẽ chẳng thân mật với con. Con cũng đừng tủi thân, cô ấy là con gái Sách Ni, tất nhiên phải thiên vị cho cháu mình.” Hách Xá Lí thị và phúc tấn An Thân vương tuy là họ hàng, nhưng ngày thường ít qua lại nên không có giao tình, bà chỉ biết vị phúc tấn kia thủ đoạn rất ghê gớm, bằng không đã chẳng thể sinh cho An Thân vương nhiều con nối dõi như vậy.

“Ngạch nương yên tâm, con sẽ không gây sự với cháu gái của bà ấy, huống chi sau này thiếu gì cơ hội, tội gì phải tuyên chiến từ hôm nay.” Nhiệm vụ hôm nay của Chi Lan là đi tra xét tình hình quân địch, không phải giao chiến, hơn nữa phúc tấn An Thân vương không liên quan với nàng, dù có làm khó nàng nàng cũng không khổ sở, cùng lắm thì phản kích một chút, trở về bị Huyền Diệp giáo huấn một hồi là cùng.

“Con đây! Dù sao thì không được gây rắc rối, nhớ kỹ chưa?”

“Ngạch nương, nhìn con giống kẻ chuyên gây rối lắm sao? Con là đứa trẻ giữ quy củ nhất, người khác hỏi con sẽ không nói, muốn gây rắc rối cũng không có cơ hội.” Chi Lan tự hỏi không biết hình tượng của nàng nát bét như thế từ lúc nào, trước mặt người ngoài nàng luôn cẩn trọng giữ quy củ, lý do gì khiến ngạch nương và Huyền Diệp nhận định nàng sẽ gây rắc rối.

Hách Xá Lí thị cũng biết tính tình con gái mình, khó tránh lo lắng, đây là thói quen chung của người làm cha mẹ, vì thế, nói theo một cách nào đấy, Tam aka đã chăm sóc biểu muội như con gái của mình.

Đến nơi, trước tiên Chi Lan theo Hách Xá Lí thị đi bái kiến phúc tấn An Thân vương, An Thân vương đang là cánh tay phải đắc lực của Thuận Trị, rất được Thuận Trị coi trọng, thế nên phúc tấn của ông ấy cũng được vinh dự lấy, cứ nhìn người đến dự tiệc hôm nay là biết. Phúc tấn các nhà khác đều vây quanh phúc tấn An Thân vương, hết lời ca ngợi tán tụng, khiến phúc tấn An Thân vương cười đầy mặt nể nang.

Khi mẹ con Chi Lan đến, phúc tấn An Thân vương tiếp đón rất nhiệt tình, còn kéo Chi Lan đến bên cạnh nói chuyện một hồi, rồi mới sai người đưa Chi Lan đến chỗ các tiểu cô nương. Trong suốt quá trình, Chi Lan đều gắng sức sắm vai một tiểu cô nương thẹn thùng rụt rè, nàng cảm nhận được một cách

rõ ràng là phúc tấn An Thân vương thấy vai diễn của nàng xong đối với nàng càng thêm nhiệt tình, chắc là cảm thấy dạng như nàng căn bản không xứng làm đối thủ của tiểu Hách Xá Lí thị.

Hoa viên phủ An Thân vương hôm nay thật náo nhiệt, bởi vì có rất nhiều tiểu cô nương tập trung ở đây, thế nên hoa viên thật sự trở thành “hoa viên”, cả một vườn đều là các thiếu nữ quyền quý tộc Mãn, ai nấy đều phục sức rất đẹp, tựa như những nụ hoa hàm tiếu. Sự xuất hiện của Chi Lan có kích thích nhất định tới các tiểu cô nương đang nói chuyện phiếm, dù sao đây cũng là cách cách tộc Mãn duy nhất được nuôi dạy trong cung, hơn nữa nghe nói còn được Tam aca yêu thương đặc biệt, là ứng cử viên tương lai cho vị trí đích phúc tấn.

Vì lẽ đó, Chi Lan vừa vào vườn liền phát hiện “danh sách thù địch” dài ra một cách chóng mặt, nàng dừng một chút, duy trì tư thế và nụ cười hoàn hảo đi vào.

“Là Đông gia muội muội đây mà, không biết em còn nhớ ta không, ta là Mã Giai Nguyệt Như. Qua bên này ngồi đi, để chúng ta còn trò chuyện.” Người lên tiếng là Mã Giai thị Nguyệt Như, cô ta rất nhiệt tình dẫn Chi Lan về bàn mình, lại thân thiết giới thiệu một lượt.

“Vị này là Nhị cách cách nhà Hách Xá Lí, Hách Xá Lí Bảo Doanh. Bên phải là Đại cách cách nhà Nữ Hồ Lộc, Nữ Hồ Lộc Xảo Phụng.” Khi giới thiệu, Chi Lan nghe thấy rõ ràng giọng của Mã Giai thị có chút là lạ, dường như là nghiêng răng nghiêng lợi.

“Chào các vị tỷ tỷ, em tên Đông Chi Lan.” Chi Lan chào hỏi với dáng vẻ thẹn thùng, cúi đầu đỏ mặt, giọng nói non nớt khiến một bộ phận lớn giảm địch ý, tiếp tục nói chuyện phiếm. Đề tài đương nhiên là xoay quanh hai thiếu nữ ngồi giữa, Bảo Doanh và Xảo Phụng.

Chi Lan thừa dịp không ai chú ý đến nàng lặng lẽ đánh giá hai tình địch, Hách Xá Lí Bảo Doanh nói tóm lại là đi theo phong cách tiên nữ, gương mặt xinh đẹp lại thêm khí chất lạnh nhạt khiến Chi Lan thấy áp lực gấp đôi, Nữ Hồ Lộc Xảo Phụng thì đi theo phong cách tiểu thư khuê các, mỗi cái nhử mảy mỗi lời nói ra đều rất phù hợp với dáng vẻ chủ mẫu một gia tộc lớn, cũng là một kinh địch đáng gờm.

Nếu nhìn thấy hai đối thủ này vào ngày hôm qua, có lẽ Chi Lan sẽ rất lo lắng phải đối phó thế nào, nhưng sau khi sở hữu viên thuốc “bất lực” kia, lòng của nàng đã bình tĩnh trở lại, bởi vì nàng đã chiến thắng quá nửa, phần còn lại chỉ là vấn đề thời gian.

“Sao Đông muội muội không nói tiếng nào, chẳng lẽ thẹn thùng?” Lòng Mã Giai Nguyệt Như rất hận Hách Xá Lí Bảo Doanh và Nữ Hồ Lộc Xảo Phụng, thấy mọi người vây quanh hai người đó càng không thoải mái, vì thế cô ta lên tiếng chuyển đề tài sang Chi Lan.

“Tỷ tỷ trêu em, đây là lần đầu tiên em tham gia bữa tiệc thế này, có chút căng thẳng.” Chi Lan vò vò khăn tay, nói khẽ. Thật ra lòng đang oán thầm, diễn tiểu bạch thỏ thật khó, nhất là là tiểu bạch thỏ hề nói là đỏ mặt.

Kỳ thật các cách cách xung quanh rất hứng thú với Chi Lan, chẳng qua nhìn dáng vẻ thẹn thùng của nàng nên mất hứng nói chuyện. Phần lớn các thiếu nữ ở đây là tú nữ sẽ tham gia kỳ tuyển tú sắp tới, Chi Lan tuy có tính uy hiếp, nhưng khả năng uy hiếp thật sự quá nhỏ, đối thủ nặng ký nhất vẫn là hai cách cách ở giữa.

“Nghe nói khả năng văn chương của Bảo Doanh muội muội rất tốt, không biết muội muội có thể cho tỷ tỷ tham khảo một phen không?” Nữ Hồ Lộc Xảo Phụng rốt cục bắt đầu nã pháo với Hách Xá Lí Bảo Doanh.

“Ngày thường ta cũng chỉ thích đọc sách linh tinh, không dám nhận là văn chương tốt.” Giọng Hách Xá Lí Bảo Doanh có phần lạnh nhạt, hơn nữa vẻ mặt cô ta không chút cảm xúc, có vẻ có chút cao ngạo.

Nét mặt Nữ Hồ Lộc Xảo Phụng cứng đờ, cô ta không ngờ Hách Xá Lí Bảo Doanh không nể mặt nhau như vậy, nhưng cô ta không sợ, tiếp tục tấn công.

“Muội muội khiêm tốn, có ai ở đây mà chưa đọc qua thơ muội muội làm ở Thượng hoa hội năm ngoái?” Nữ Hồ Lộc Xảo Phụng bắt đầu ngâm nga,

“Lơ lửng rèm Tương cửa khép hờ,

Đất băng chậu ngọc, khéo xinh chưa.

Lê đầy nhị trắng đành vay ngọc,

Mai sẵn hồn thơm cứ mượn bùa.

Cõi nguyệt tiên may tay áo trắng,

Buồng thu khách gạt hạt châu sa.

Ngượng ngùng biết ngộ cùng ai nhỉ?

Gió lạnh đêm mờ đứng ngẩn ngơ.”

[Thơ Vịnh hải đường trắng của Lâm Đại Ngọc, hồi ba mươi bảy, Hồng Lâu Mộng, tác giả Tào Tuyết Cần, người dịch: nhóm Vũ Bội Hoàng. Nhân vật Lý Hoàn bình luận về bài thơ này là: Về tình tứ phong lưu thì bài này hay hơn, nhưng về hàm súc hồn hậu thì vẫn phải nhường cho Hành Vu Quân (Bảo Thoa).]

Người xung quanh bắt đầu tán tụng bài thơ, Chi Lan nghe xong vội cúi đầu để che giấu tâm trạng khiếp sợ của bản thân, thì ra đối thủ này cũng là xuyên không! Mà còn là một cô gái xuyên không thích đạo văn và tỏ vẻ tiền nữ!

Mã Giai Nguyệt Như ngồi bên cạnh Chi Lan cũng tái mặt, quả nhiên ngoài cô ta vẫn còn người xuyên không khác, cô ta nhất định phải che giấu thật tốt, không thể như cái đồ ngu ngốc kia, chưa gì đã tự tố cáo bản thân.

“Không biết muội muội hôm nay đến đây có mang theo bài thơ nào mới làm không, để chúng ta cũng được thom lây với tài văn chương của muội.” Nữ Hồ Lộc Xảo Phụng vừa nói thế, mọi người liền đổ dồn ánh mắt về Hách Xá Lí Bảo Doanh, xem cô ta tiếp chiêu thế nào. Nữ Hồ Lộc Xảo Phụng nói lời này không chỉ ám chỉ Hách Xá Lí Bảo Doanh nhờ người khác làm thơ hộ, còn chuẩn bị lật mặt Hách Xá Lí Bảo Doanh.

Hách Xá Lí Bảo Doanh căn bản không quan tâm đến sự khiêu khích của Nữ Hồ Lộc Xảo Phụng, cô ta sai người mang bút mực đến, viết liền một lúc mấy bài thơ vịnh cúc. Lần này đến lượt Nữ Hồ Lộc Xảo Phụng mất mặt, vốn nghĩ thơ của Hách Xá Lí Bảo Doanh không phải do cô ta viết, không ngờ lại thành gậy ông đập lưng ông.

Chi Lan ngồi ngoài cũng phải thần phục, nhớ được nhiều thơ trong Hồng Lâu Mộng thế đâu phải chuyện dễ, cô gái xuyên không này thật là chăm học, có điều không biết thanh cao lạnh lùng là tính cô ta vốn thế hay là tỏ vẻ cho người khác xem. Cô em đang giả vờ làm một tiểu bạch thỏ bắt tài thẹn thùng rụt rè quyết định không nói gì, tiếp tục xem kịch mới là chính đạo.

Mã Giai Nguyệt Như vốn cũng định xem người mất mặt, ai ngờ đối phương nhớ được nhiều thơ cổ như vậy. Xem ra cô ta có bí tịch cung đấu vẫn chưa đủ, cần tăng cường khả năng ghi nhớ thơ từ cổ mới được. Vào lúc này, Mã Giai Nguyệt Như đã coi Hách Xá Lí Bảo Doanh thành đối thủ đáng gờm nhất từ khi sinh ra đến giờ, đều là người xuyên không, cùng gả cho một người đàn ông, người sống thì ta chết, hơn nữa quá nửa số tiểu thuyết cô ta từng đọc trước khi xuyên không có nữ chính tựa như hình tượng của Hách Xá Lí Bảo Doanh này, hờ hững thoát tục, thanh cao lạnh lùng cao ngạo. Không lẽ cô ta là vật hi sinh còn Hách Xá Lí Bảo Doanh là nhân vật chính, Mã Giai Nguyệt Như khủng hoảng, về nhà cô ta nhất định phải suy nghĩ ra một đối sách thật tốt.

Nữ Hồ Lộc Xảo Phụng thấy sức chiến đấu của Hách Xá Lí Bảo Doanh quá lớn, quyết định tạm thời bỏ qua, đổi qua mục tiêu khác để tấn công, vì thế cô ta nhắm ngay vào người nhìn có vẻ rất dễ bắt nạt là Chi Lan, chuẩn bị oanh tạc đích phúc tấn tương lai.

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đừng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Thưởng hoa hội (2)

“Đây là lần đầu tiên Đông muội muội dự tiệc thế này sao?” Nữ Hồ Lộc Xảo Phụng hỏi rất dịu dàng, vẻ mặt tươi cười chân thành, như một con cáo đang dụ dỗ con thỏ.

“Dạ.” Chi Lan như hoảng sợ, nói rất nhỏ.

Nữ Hồ Lộc nhìn bộ dạng đầy của nàng thì rất hài lòng, Hách Xá Lí Bảo Doanh nhìn Chi Lan đầy khinh miệt, không nói lời nào. Chi Lan vụng trộm lườm một cái khinh thường, hai tình địch này nông cạn quá.

Mã Giai Nguyệt Như đang ngồi cạnh Chi Lan cảm thấy có chút kỳ quái, mấy năm trước gặp Đại cách cách nhà họ Đông đâu như thế này, chẳng lẽ định chó sói đội lốt cừu non?! Mã Giai Nguyệt Như biết rõ chân tướng, vì thế quyết định sau này phải tránh xa Chi Lan một chút.

“Muội muội đừng e thẹn, tham gia thêm vài lần là sẽ quen thôi.” Trực giác Nữ Hồ Lộc Xảo Phụng mách bảo cô cách cách sống trong cung đã năm năm hẳn là không đơn giản thế, vì thế cô ta quyết định thăm dò.

“Dạ, là do lần đầu gặp các vị tỷ tỷ, thế nên không biết nói gì.” Chi Lan ngẩng đầu, nhìn Nữ Hồ Lộc Xảo Phụng bằng đôi mắt ngây thơ, vẻ mặt vô cùng thuần khiết không chút giả dối. Sự thật chứng minh thuốc làm đẹp của hệ thống rất có tác dụng, khí chất hồn nhiên khiến Nữ Hồ Lộc Xảo Phụng tin tưởng hoàn toàn rằng người trước mặt chỉ là một tiểu bạch thỏ nuôi trong nhà.

“Đông muội muội bình thường thích làm gì?” Nữ Hồ Lộc Xảo Phụng bắt đầu đề tài quen thuộc.

“Luyện chữ, học nữ công, em không có sở thích nào đặc biệt.” Chi Lan lựa chọn bỏ qua thú vui hàng ngày tìm đến Huyền Diệp để cùng giải trí chơi đùa.

“Muội muội ở trong cung không có bạn chơi cùng sao?” Nhất định phải hỏi thăm kỹ càng xem bên cạnh Tam aka còn tình địch tiềm ẩn nào không.

“Chỉ có một Na Nhân cách cách, chị ấy tiến cung bầu bạn với Thái hậu. Chị ấy rất tốt, cũng thích chơi với em, chỉ có điều không gặp thường xuyên.” Chi Lan vừa nghe liền hiểu ý đồ của Xảo Phụng, lập tức đưa ra một cường địch, các cô đều đi công kích cô ấy đi, chỗ dựa của cô ấy là Thái hậu đấy. Hơn nữa nàng cũng không nói dối, Na Nhân cách cách thật sự thích nàng, trong cung ai cũng nói vậy, chứ không làm gì còn lý do gì giải thích cho việc cô ấy thường xuyên “ngẫu nhiên gặp gỡ” nàng, chẳng lẽ là có ý đồ với Tam aka?!

Quả nhiên vừa nghe thế, những cô sắp được gả cho Tam aka liền vênh tai nghe ngóng, cô cách cách kia có tham gia kỳ tuyển tú nữ tới, lại là người của

tộc Khoa Nhĩ Tâm, có ưu thế cự ly vì sống trong cung, thật là đại địch, đại địch!

“Vị Na Nhân cách cách đây chúng ta cũng biết, nghe nói cô ấy là con người hào sảng nhiệt tình, chi đáng tiếc không có cơ hội gặp gỡ, nếu không đã thêm được một tỷ muội tốt.” Nhanh nói thêm về vị Na Nhân cách cách này đi, biết người biết ta trăm trận trăm thắng, còn nữa, ai muốn làm tỷ muội với cô ta, không giết cô ta đã tính là khách khí rồi.

Chỉ Lan thấy các cô cách cách khác đều có vẻ nghe ngóng về Na Nhân, nàng rất ngoan ngoãn nói tiếp: “Đúng vậy, Na Nhân cách cách rất lợi hại, kỹ thuật cưỡi ngựa của chị ấy rất tốt, so với Tam aka không hề thua kém nhiều!” Chỉ Lan ra vẻ bội phục khi nói đến Na Nhân. Chuyện này nàng không nói láo mà, mỗi khi nàng ngồi cùng ngựa với biểu ca, đều là Na Nhân cách cách đuổi theo sau.

Thế là quá đủ, Nữ Hồ Lộc Xảo Phụng ghen tỵ muốn bốc khói, cô ta còn chưa từng được phi ngựa với Tam aka, nhưng ngoài mặt cô ta vẫn duy trì được một thái độ rất hoàn mỹ. “Đồng muội muội cũng cưỡi ngựa sao?”

“Em không biết, cũng không dám cưỡi ngựa một mình, vì thế chỉ có thể đứng ngoài xem Na Nhân cách cách và Tam aka tỷ thí, rất phấn khích!” Chỉ Lan ra vẻ mát mẻ, ngưỡng mộ. Đúng vậy, nàng chỉ được cưỡi cùng một con ngựa với Huyền Diệp, không thể tự do phi nước đại là một việc rất buồn khổ, nhưng lại có thể nhìn thấy Na Nhân đuổi theo Huyền Diệp, cũng tính là bù đắp.

Vì thế ai nấy đều bị lừa, thật ra những cô cách cách kia cũng không ngốc, mà là Chỉ Lan có vẻ mặt rất chân thực, không chút sơ hở, lại thêm khí chất hồn nhiên do uống thuốc của hệ thống càng khiến người ta không thể hoài nghi.

“Tam aka rất thích cưỡi ngựa với Na Nhân cách cách sao?” Người hỏi câu này không phải Nữ Hồ Lộc Xảo Phụng, cô ta không kém thông minh đến thế. Chỉ Lan nhìn tiểu cô nương trước mắt, dường như không nhớ ra tên cô ta, nhưng cũng không ảnh hưởng, vì thế nàng trả lời.

“Em không biết.” Chỉ Lan vội vàng lắc đầu, nàng sẽ không bàn luận công khai về sở thích của biểu ca đâu, nàng là đứa bé giữ quy củ mà.

Cô nương kia thấy Chỉ Lan như thế, càng thêm khẳng định ý nghĩ trong lòng, Na Nhân cách cách rất nguy hiểm, cần tiếp xúc cẩn thận. Vì thế cô ấy không hỏi lại, quay đầu đi tiếp tục suy nghĩ.

Nữ Hồ Lộc tiếp lời với Chỉ Lan. “Muội muội cũng đừng giận, Tam aka là biểu ca của muội muội, nhất định sẽ dạy muội muội.”

Vừa nghe lời này, Chỉ Lan liền mếu máo như bị bắt nạt. Nàng nói, “Kỹ thuật bắn cung cưỡi ngựa của Tam aka rất tốt, cũng là một sự phụ tận tâm, chỉ là do em ngốc nghếch học không xong.” Nói xong nàng lại cúi mặt, xin lỗi biểu ca, nàng cũng chỉ nói thật thôi, còn người khác hiểu thế nào thì không liên quan tới nàng.

“Muội muội đừng khổ sở, cưỡi ngựa bắn cung không tốt thì có thể cải thiện ở lĩnh vực khác.” Vậy nói về sở trường của cô đi.

“Dạ, nữ công của em cũng không tệ lắm.” Chỉ Lan ngẩng đầu hưng phấn, rồi nàng ngẫm nghĩ một chút nhìn sang Mã Giai Nguyệt Như, do dự nói, “Nhưng vẫn không bằng Mã Giai tỷ tỷ, ba năm trước em từng gặp Mã Giai tỷ tỷ, kỹ thuật thêu của chị ấy rất tuyệt, Tam aka cũng phải tấm tắc khen ngợi.” Ai bảo vừa rồi cô hăm hại ta, hừ!

Tuy rằng hẳn từng khen một câu xã giao, nhưng cũng là khen mà. Chỉ Lan nói xong liền nhìn Mã Giai Nguyệt Như với đôi mắt long lanh, giống như đang nói “Chị xem em đã nén đau buồn kể chuyện Tam aka khen ngợi chị, chị cũng khen em một câu đi!”

Mã Giai Nguyệt Như nhìn thái độ Chỉ Lan liền biết tình hình không hay rồi, quả nhiên những ánh mắt nhìn cô ta bắt đầu sắc lạnh. Cô ta cười cười nói, “Muội muội khen quá lời, nữ công là chuyện vặt vãnh, điều chúng ta cần học là giúp chồng dạy con.” Mã Giai thị đối với nghe Tam aka khen ngợi thì rất vui vẻ, tuy rằng cảm thấy bị Chỉ Lan hăm hại, nhưng nhờ thế mà được nổi bật, cho nên quyết định trả thù sau.

“Không ngờ Mã Giai muội muội mới là chân nhân bất lộ tướng.” Nữ Hồ Lộc Xảo Phụng lời thì nói vậy, nhưng mắt lại nhìn Hách Xá Lí Bảo Doanh, ý muốn nói cô xem đi, cô thể hiện hết nên không phải chân nhân.

Hách Xá Lí Bảo Doanh vẫn đang không để ý tới Nữ Hồ Lộc Xảo Phụng, dù sao lời này cũng không phải nói với cô ta, cô ta còn đang nghĩ hai đối thủ của mình sao kém cỏi quá, một kẻ thì chỉ biết tấn công người khác, một kẻ thì nhất gan như chuột còn ngậy ngồ khờ khạo. Cô ta cũng có chút chú ý tới Mã Giai Nguyệt Như, dường như Mã Giai thị coi cô ta là kẻ địch, nói vậy lại là một kẻ muốn trèo cao, cô ta chẳng thêm quan tâm, vẫn ngồi bình thản không nói tiếng nào.

“Nghe nói tài đánh đàn của Nữ Hồ Lộc tỷ tỷ là nhất, khả năng nữ công của muội muội đâu đáng kể, chỉ là chút tài mọn thôi. Muội muội cũng đang học đàn, nhưng không có được nhạc cảm như của tỷ tỷ.” Mã Giai thị vừa thấy đề tài lệch ra khỏi bản thân liền kéo trở lại, còn thuận tiện tán tụng xã giao một câu. Tuy cô ta rất ghét Nữ Hồ Lộc Xảo Phụng và Hách Xá Lí Bảo Doanh, nhưng đứng dưới mái hiên nhà người ta không thể không cúi đầu, với gia thế của cô ta, vào phủ Tam aka cùng lắm chỉ là một cách cách, vì tương lai lâu dài, cô ta phải nhẫn nại vài năm.

Nữ Hồ Lộc Xảo Phụng nghe thế quả nhiên nở nụ cười, cô ta rất đắc ý với tài đánh đàn của bản thân, tuy hiện tại không thể thể hiện một phen, nhưng được tán tụng cũng rất tốt. “Muội muội quá khen, sau nếu có cơ hội nhất định phải cùng muội muội tham khảo góp ý một phen.”

“Các tỷ tỷ đều thật lợi hại.” Chỉ Lan cũng nhân tiện khen một câu hợp lý, kiểu tiệc tùng này thật nhàm chán, không công kích thì lại là nịnh bợ, đáng nản hơn là công kích trá hình nịnh bợ, mừng người khác xong là khen bản thân ngay, nàng nghe mà phát mệt.

“Muội muội còn nhỏ, chúng ta cũng chỉ là vì lớn hơn muội mấy tuổi thôi.” Hách Xá Lí Bảo Doanh lên tiếng, cô ta thật sự không chịu nổi cái thái độ khoe khoang của Nữ Hồ Lộc Xảo Phụng, cô ta viết liền mấy bài thơ cũng chưa tự đắc được như Xảo Phụng chưa đàn bản nào.

“Đúng vậy, chúng ta cũng chỉ ý lại việc sinh trước mấy năm, muội muội đừng nản lòng.” Nữ Hồ Lộc Xảo Phương lại nhìn Hách Xá Lí Bảo Doanh mà nói chuyện, ý là cô cứ tự cho là hơn ta một tuổi nên ra vẻ bình tĩnh chừng chặc, ta khinh!

Chỉ Lan nhìn là biết hai người này lại giao chiến, nàng cảm miếng điểm tâm ăn, quên đi, thích cắn xé nhau thì cứ việc, nàng đã hoàn thành nhiệm vụ, đừng liên lụy đến nàng.

Thường hoa hội kết thúc trong bầu không khí rất ôn hòa giả tạo, Chỉ Lan theo Hách Xá Lí thị trở về phủ. Rốt cục thoát thân, nàng nghĩ sẽ không bao giờ tham gia kiểu tiệc tùng công kích trá hình này nữa.

Hôm sau, Chỉ Lan bị triệu vào cung khẩn cấp, vừa hồi cung đã thấy Huyền Diệp đang chờ nàng ở cung Cảnh Nhân. Chỉ Lan vừa nhìn liền biết tình hình không hay rồi, nhắc chân chuẩn bị chạy trốn, đáng tiếc nàng chân ngắn, lập tức bị Huyền Diệp tóm được. Huyền Diệp kéo nàng vào phòng, ấn xuống ghế dài, chuẩn bị thực hiện trừng phạt nghiêm khắc —— đánh đòn, kết quả còn chưa xuống tay đã nghe thấy tiếng khóc nức nở.

Vì thế Huyền Diệp đành phải buông tay, nàng Chỉ Lan dậy rồi ôm, vỗ nhẹ lên lưng nàng dỗ dành, chờ Chỉ Lan nín khóc, mới bắt đầu tra hỏi.

“Hôm qua Thường hoa hội có vui không?” Giọng nói có phần âm u, rõ ràng là tình huống nguy hiểm.

“Cực kỳ buồn chán, chơi với biểu ca vẫn vui hơn.” Chỉ Lan ôm cánh tay Huyền Diệp bắt đầu làm nũng.

“Thật không? Tôi thấy em đùa vui vẻ lắm mà.” Huyền Diệp cảm thấy rất hưởng thụ với sự nũng nịu của Chỉ Lan, thế nên ngữ khí ôn hòa hơn một chút.

“Không hề, em chẳng hiểu nổi bọn họ nói gì, thật!” Chỉ Lan chỉ còn thiếu nước giọt tay lên thề.

“Đồ quỷ nhỏ, biểu ca đua ngựa với Na Nhân cách cách lúc nào, tám tám khen khả năng nữ công của Mã Giai thị lúc nào, tại sao tôi không biết.”

“Biểu ca, anh đẳng trí quá, mỗi lần đi cưỡi ngựa với anh không phải Na Nhân cách cách luôn đuổi theo đằng sau đấy thôi, về phần nữ công, không phải anh nói thêu cũng được đó sao. Em có nói láo đâu, chỉ là biểu ca đẳng trí, nhưng không sao, sau này em sẽ nhắc nhở anh.” Chỉ Lan hiên ngang lắm liệt tỏ vẻ sẽ không trách cứ sự đẳng trí của Huyền Diệp, còn khẳng khái sẽ nhắc nhở giúp.

Huyền Diệp tức muốn méo miệng, nhưng vẫn buồn cười xoa đầu Chỉ Lan. “Sau này không được đùa người khác như thế nữa, nếu bị phát hiện thì làm sao bây giờ, em cho rằng chỉ có em thông minh thôi sao.”

“Không phải còn có biểu ca thông minh đệ nhất thiên hạ sao? Em không sợ.” Chỉ Lan dùng đầu cọ cọ tay Huyền Diệp.

“Chỉ biết tìm tôi thu dọn tàn cục hộ em, bỏ đi, lần này không trách em nữa, từ nay về sau đừng dự tiệc kiểu đấy nữa.” Huyền Diệp cảm thấy sự phản kích của biểu muội rất đáng yêu, nhưng hẳn cũng sợ biểu muội bị nhóm nữ nhân kia dạy hư, hẳn thường xuyên giám sát vẫn hơn. Nếu không phải hẳn lo lắng cho biểu muội nên phải người theo dõi, nói không chừng biểu muội bị bắt nạt cũng không hay. Quả nhiên biểu ca đại nhân là một kẻ cực kỳ thiên vị, người nhìn kiểu gì thành biểu muội của người bị bắt nạt, nàng trên đùa người khác thì có.

“Dạ.” Chỉ Lan rất tán thành gật gật đầu, dựa vào vai Huyền Diệp, thoải mái ngủ thiếp đi, sáng sớm đã bị lôi ra khỏi chăn, khổ không nói được thành lời.

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đừng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 26: Đau lòng

Nửa đêm, Chỉ Lan nằm trên giường trần trọc mãi vẫn không ngủ được. Nàng tung chăn ngồi dậy, gỡ mái tóc đã rối bù, thờ dài. Trong tay nàng là một viên thuốc, thoát nhìn thì tầm thường nhưng thật sự thì có sức công phá ngang bom nguyên tử. Chỉ Lan nhìn nó chăm chú đến ngẩn người, không biết đang suy nghĩ gì.

Hệ thống kêu đình một tiếng, làm Chỉ Lan giật nảy người, nàng có chút sợ hãi mở hệ thống lên, đêm hôm khuya khoắt, đừng nói là có ma quỷ nào ghi tên vào “danh sách thù địch”, Chỉ Lan vội kéo chăn sát người.

May là chỉ có một lá thư, có thể gửi thư cho Chỉ Lan không ai ngoài người của Cục quản lý thời không. Chỉ Lan dụi mắt, mở hộp thư.

“Thân gửi khách hàng, có phải bạn đang buồn phiền vì viên đan dược bạn mua của công ty chúng tôi mấy hôm trước? Có phải bạn đang do dự không biết có nên sử dụng hay không? Có phải bạn đang lo lắng sử dụng thể nào mới an toàn không để lại tác dụng phụ? Công ty chúng tôi đã dự đoán đến tình huống này, để thực hiện lý tưởng vĩ đại của bạn, công ty chúng tôi đã dự thảo cho bạn rất nhiều phương án, nếu bạn không đồng ý, công ty chúng tôi vẫn còn phương án khác. Phương án cuối cùng này cam đoan không có vấn đề gì, nhưng cần bạn trả một giá rất lớn, nếu bạn có hứng thú, xin hỏi âm theo cú pháp Y (yes), nếu không hứng thú, xin hỏi âm theo cú pháp N (no).”

Đọc xong lá thư này, Chỉ Lan có cảm giác như bị lừa. Biện pháp cho Huyền Diệp uống thuốc “bắt lực” quả thật có chỗ nguy hiểm, không phải là nàng

không dám làm, mà là nếu làm mà bị phát hiện Huyền Diệp sẽ có cảm giác bị xúc phạm, lý do đó khiến nàng do dự. Lúc mua thuốc nàng chưa suy nghĩ đến vấn đề sau đây, giờ không thể không cân nhắc kỹ càng, vì lẽ đó nàng mất ngủ đã mấy ngày.

Hệ thống sao có thể trợ giúp vào thời điểm này chứ, hệ thống đã bao giờ chủ động liên lạc với nàng. Lúc trước nàng cầu cứu hệ thống cũng là do bản năng, không kỳ vọng nhiều. Chi Lan thật sự không muốn Huyền Diệp thân mật với người phụ nữ khác, nàng không rộng lượng dừng dừng đến mức cảm thấy chuyện đó không thành vấn đề, cũng không cảm thấy bản thân phải cam chịu sau khi có sự giúp đỡ của hệ thống. Trong suy nghĩ của Chi Lan, không cố gắng một lần là có lỗi với bản thân, dù kết cục có thể nào, ít nhất nàng cũng từng cố gắng nghĩ biện pháp chứ không phải là nhẫn nhục chịu đựng.

Tuy rằng xuyên đến cổ đại, nhưng trong xương cốt Chi Lan vẫn có tư tưởng của thiếu nữ hiện đại, nhận sự giáo dục hiện đại suốt hai mươi năm, không một cô gái nào thờ ơ được. Nàng chưa làm là vì vẫn đang suy nghĩ xem cho Huyền Diệp uống thuốc rồi thì sau đó phải thu dọn tàn cục thế này, trước khi nghĩ ra một phương án vẹn toàn nàng sẽ không ra tay, dù sao đến lúc tuyên tử còn mấy tháng nữa, tuyên xong đến lúc cưới gả lại thêm một thời gian, nàng không việc gì phải nóng vội.

Chi Lan hồi âm theo cú pháp Y, bởi vì nàng muốn xem thử xem biện pháp không có tác dụng phụ là gì, cái giá phải trả là gì. Rất nhanh sau đó, hệ thống hồi âm trở lại, biện pháp rất đơn giản, đó là nâng level của Huyền Diệp trong mục “tình huống đào tạo” đến một mức độ nhất định, hắn sẽ tự động trở thành người thủ thân như ngọc. Level hiện tại của Huyền Diệp là lv6, title “Biểu ca thích biểu muội”, đến khi hắn đến lv20 title “Thà bản thân chịu thiệt thòi cũng không để biểu muội chịu thiệt thòi”, hắn sẽ cam tâm tình nguyện xa lánh những nữ nhân khác.

Chi Lan lập tức tính toán xem bao lâu nữa sẽ lên đến lv20, nhận ra nhanh thì cũng phải vài thập niên. Chẳng lẽ nàng lại bắt chước nữ nhân khác, bỏ ra nửa đời trước lao tâm khổ tứ vì một người đàn ông, giúp hắn điều dưỡng thân thể, khiến tâm tình hắn sáng khoái, sau đó lại vui vẻ đưa tiễn hắn đi tìm nữ nhân khác. Chờ đến lúc hắn già không bay nhảy được nữa, rồi cuộc nổi lòng hảo tâm bỏ qua những nữ nhân khác quay về với nàng, không lẽ nàng lại mang ơn hắn ghen ngào coi đó là chân ái?!

Mẹ ơi, thế thì ở giá còn hơn, nàng có hệ thống thế nào chẳng sống được, nàng cũng không tin không thể tìm được một người đàn ông yêu nàng đến hết đời. Cùng lắm thì từ cung đấu trở thành điền văn, nàng tình nguyện đi làm ruộng cũng không muốn nhìn người đàn ông mình yêu ngủ với nữ nhân khác mỗi ngày, mà còn là chuyện nghĩa vụ phải thế. Nàng muốn hắn chỉ có nàng, tuyệt đối không thỏa hiệp.

Chi Lan cũng không ngờ, liên tưởng đến hành vi cuối cùng của hệ thống nàng nhận ra mình thật sự bị lừa, hệ thống dè dút tới lui nói cho cùng chỉ vì muốn nàng trả cái giá như nó mong muốn. Nếu nói ngay từ đầu là việc này không có hy vọng đâu, nhiều khả năng Chi Lan đã bắt đầu lên tinh thần, chuẩn bị cho một màn cung đấu khốc liệt.

Nhưng hệ thống tạo cho Chi Lan hy vọng, có điều biện pháp đó có vô số vấn đề khó giải quyết, tác dụng của viên thuốc là ở chỗ khiến Chi Lan không còn dừng dừng được nữa, bởi vì sau khi có được biện pháp giải quyết dù chưa thật thỏa đáng, nàng đã xác nhận cho ý nghĩ Huyền Diệp chỉ có thể là của nàng, vì thể hiện tại nàng không có cách nào từ chối lời đề nghị của hệ thống.

Vì thế nàng tiếp tục xem cái giá phải trả, quả nhiên hệ thống có thể nâng Huyền Diệp lên lv20 ngay lập tức, nhưng Chi Lan phải ký vào một hợp đồng. Nội dung hợp đồng cũng không phức tạp, thời hạn 20 năm, trong 20 năm Chi Lan phải hoàn thành tất cả các nhiệm vụ hệ thống đưa ra, không hoàn thành thì hệ thống có quyền xóa sạch.

Chi Lan đọc xong liền nổi giận! Đây rõ ràng là âm mưu quỷ kế của hệ thống, ngay từ đầu mục đích của nó đã là muốn nàng làm thân trâu ngựa. Nàng đoán rằng quản lý Cục có quy định bảo vệ quyền lợi của người xuyên không, ví dụ như không được ép buộc người xuyên không làm chuyện họ không muốn, thế nên hệ thống chỉ có thể bày trò khiến nàng nhận lời, như thế không tính là phạm pháp, bởi vì Chi Lan tự nguyện.

Chi Lan thật sự tức giận, nàng cảm thấy bản thân bị coi như trò đùa, lừa gạt thiêu đốt lý trí. Nàng quyết đoán tất hệ thống, trùm chăn, làm một chuyện vô cùng mất mặt ... là khóc.

Kiếp trước nàng cũng chỉ là một người bình thường, chưa va chạm với xã hội, chưa yêu đương, vì thế dù đã sống ở triều Thanh hơn mười năm, nàng vẫn ôm khát vọng về tình yêu. Chi Lan cảm thấy bản thân nhất định là cô gái xuyên không gốc nhất, cứ ôm ấp giấc mộng nhạt nhẽo “Một đời một kiếp chỉ đôi ta”, nếu bị cô gái xuyên không khác biết được chắc chắn sẽ cười nhạo.

Chi Lan trùm chăn khóc nức nở, nàng thích Huyền Diệp, vì thế cũng chỉ hy vọng Huyền Diệp có thể chỉ thích một mình nàng, nếu thật sự không được, nàng tình nguyện không lấy hắn làm chồng, ít nhất trong lòng nàng có thể ghi nhớ những kỷ niệm đẹp nhất với Huyền Diệp. Nàng thật sự không có cách nào tưởng tượng cảnh Huyền Diệp ôm ấp nữ nhân của hắn, âu yếm nói những lời tình tứ. Chi Lan cũng biết ích kỷ thế là không tốt, nhưng nàng là con người thà làm ngọc nát chứ không làm ngói lành, nhưng giờ đã chẳng còn biện pháp nào.

Giờ phút này Chi Lan cảm thấy mất tinh thần chưa từng có, từ khi xuyên không, nàng luôn tự thuyết phục bản thân, rằng có khả năng sẽ phải chung chồng, người đàn ông đó sẽ là ông trời của nàng, hắn bảo đảm cuộc sống của nàng, nàng sẽ cung cấp cho tất cả nhu cầu của hắn. Nhưng sau khi có hệ thống, nàng bắt đầu hy vọng xa vời, có ý nghĩ tiền thêm một bước.

Chi Lan cảm thấy có lẽ nàng sẽ giống như những cô gái xuyên không khác, chấp nhận số phận làm một phụ nữ bình thường ở thời phong kiến, chỉ hy vọng chồng nàng có thể ưu ái nàng hơn một chút trong cuộc chiến thế thiếp, sau đó tiếp tục sống hèn mọn đến chết. Nếu nàng làm tốt, vận mệnh ưu ái, có lẽ trước khi nàng chết, người đàn ông kia sẽ bố thí cho nàng chút chân tình ít ỏi, sau đó nàng có thể thanh thản nhắm mắt xuôi tay.

Nghĩ đến đó, Chi Lan thật sự khủng hoảng, nàng không muốn sống như thế, càng không muốn Huyền Diệp là người đàn ông đó. Nếu thật sự phải khuất phục trước vận mệnh, nàng sẽ không gả cho Huyền Diệp, nàng tình nguyện đứng xa xa nhìn hắn, không muốn thời gian từ từ bào mòn tình yêu của hai người, ít nhất trong ký ức của nàng, sẽ chỉ có thời gian mà Huyền Diệp là của riêng nàng.

Sáng hôm sau, mắt Chi Lan vừa sưng lại vừa đỏ, Chi Lan cố lắc đầu, vẫn không tươi tỉnh lên được. Nàng kéo kéo khóe miệng, cố gắng tạo ra một nụ cười, kết quả vẫn vô ích. Nàng là người lạc quan, nhưng không có nghĩa là nàng là loại không tìm không phải vô cảm, nàng cũng biết khổ sở biết buồn rầu biết bất an, chính là thứ cuối cùng của hệ thống đã khiến cảm xúc của nàng bùng nổ.

Chi Lan nhắm mắt lại, tự nói với bản thân nhất định có biện pháp, không thể khuất phục vận mệnh như thế, không đấu tranh một lần nàng chết không nhắm mắt. Đây là cuộc chiến của riêng nàng, kết quả cuối cùng chỉ có thắng lợi hoặc thất bại, nàng không chấp nhận được bất cứ áp án nào lừng lợ, nàng không có cách nào giống như lời của Trương Ái Linh, khiến bản thân lẫn vào bụi trần, nàng không nỡ được đóa hoa đấy.

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đùng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Phiên ngoại Vô Trách Nhiệm (1)

Khang Hi vừa tỉnh ngủ, chợt phát hiện ra có người ngủ bên cạnh mình. Hắn liền bừng tỉnh ngay lập tức, sao có thể có người ngủ bên cạnh hắn, tối hôm qua rõ ràng là nhiều tấu chương quá nên hắn ngủ lại cung Càn Thanh, vậy người bên cạnh hắn là ai?!

Khang Hi ngồi bật dậy, tấm chăn màu vàng trượt xuống, người bên cạnh có lẽ là thấy lạnh, xoay người kéo lại chăn, còn ầm ưm mấy tiếng. Khang Hi nhìn thấy tướng mạo người đó xong thì ngây người, đây không phải Hiếu Ý Nhân Hoàng hậu của hắn sao? Không phải nàng qua đời đã nhiều năm sao, sao có thể ngủ bên cạnh hắn! Hơn nữa cũng không có khả năng hắn ngủ lại chỗ phi tần, càng không thể chia chăn sẻ gối với nữ nhân khác!

Khang Hi càng nghĩ càng thấy không thích hợp, chỗ này tuyệt đối không phải cung Càn Thanh, hơn nữa trong phòng này ngoài hắn và nữ nhân bên cạnh không còn bất cứ thái giám cung nữ nào khác. Nhưng dù gì hắn cũng là Hoàng đế, ổn định tâm trạng xong, hắn cẩn thận quan sát phía trước của nữ nhân bên cạnh.

Tuy rằng gương mặt nàng rất giống Đông Giai thị, nhưng tuyệt đối không phải một người, Khang Hi cũng coi như là trải nghiệm vô số, nhưng chưa từng gặp nữ nhân nào đẹp đến thế, ngay cả Vệ thị cũng không bằng. Quả đúng là “Thêm một phần là dài, bớt một phần là ngắn, dặm phần thành quá trắng, thoa son thành quá đỏ. Mây biếc như lông chim trà, da như tuyết trắng, eo như thắt lụa.” (Đặng Đồ Từ Hảo Sắc Phú của Tống Ngọc)

Nữ nhân đang ngủ như cảm nhận được ánh mắt của Khang Hi, mở đôi mắt vẫn mờ mờ, khiến Khang Hi nhớ đến câu “Mi như viễn sơn, bờ môi như cánh hoa đào, tóc mây bông bành, đôi mắt long lanh”. Người nọ hé môi, nũng nịu gọi hắn.

“Biểu ca!” Tối hôm qua Chi Lan bị tra tấn tới khuya, đang muốn ngủ cho lại sức, ai ngờ sáng sớm đã bị Huyền Diệp làm cho tỉnh, phần nộ mà chưa có chỗ trút giận. Nàng thấy Huyền Diệp ngồi bật dậy nhìn nàng chằm chằm thần thờ, nàng cũng không yếu thế ngồi dậy, không màng chuyện tấm chăn trượt khỏi người nàng.

Vì thế Khang Hi liền thấy nữ nhân kia trùng mắt với hắn rồi cũng ngồi dậy, nhìn hắn không chút e dè. Trên người nàng vẫn hiện rõ vết bầm sau lần ái ân, một vẻ đẹp rất kích thích. Khang Hi cảm thấy có chút miệng đắng lưỡi khô, bộ phận nào đó nhanh chóng cứng rắn.

Chi Lan nhìn về không chút phản ứng của Huyền Diệp, nàng nghiêng đầu, dụi mắt, dùng tay sờ sờ lên mặt Huyền Diệp, đúng mà, đây đúng là Huyền Diệp mà.

“Biểu ca, anh làm sao vậy, sớm thế này tỉnh làm gì, em còn buồn ngủ, chỉ tại anh!” Chi Lan bĩu môi, lắc lắc cánh tay Huyền Diệp.

Khang Hi cảm thấy phần da thịt đụng chạm như có lực hút, khiến hắn không thể rút tay ra. Hắn đã bắt đầu nhận thức được, theo khung cảnh xung quanh hắn là hắn vẫn là Hoàng đế, nữ nhân trước mắt vừa gọi hắn biểu ca cũng chứng minh điều đấy, nữ nhân kia có lẽ là biểu muội Đông Giai thị của hắn, đúng vậy.

“Biểu ca, anh làm sao vậy, kỳ lạ quá.” Chi Lan hươu hươu tay trước mặt Huyền Diệp, giống như đang kiểm tra xem hắn có ngớ ngẩn không.

“Có phải vì ngạch nương và Hoàng ama sắp trở về không? Hay là triều đình có chuyện gì khiến anh phiền lòng? Sao lại thế này.” Chi Lan hoang mang, thậm chí nàng còn hoài nghi không biết bản thân đã tỉnh hay chưa, nàng cảm thấy người đàn ông đang nhìn nàng không phải biểu ca của nàng.

Khang Hi vẫn không nói tiếng nào, hắn bị mấy chữ “ngạch nương và Hoàng ama” làm cho kinh sợ, chỉ có thể lấy bất biến ứng vạn biến.

“A, chẳng lẽ em gây rắc rối?” Chi Lan nghĩ ngợi một hồi, gần đây nàng không hề trêu chọc đùa nghịch người nào, hậu cung cũng rất ổn, không phạm sai lầm nào.

“A! Em biết rồi! Nhất định là biểu ca đang mộng du!” Chi Lan như vỡ lẽ về tình trạng của người đối diện, gật gù như gà mổ thóc.

Khang Hi chỉ nhìn nàng đăm đăm, hắn thật sự cảm thấy hứng thú với nữ nhân đối diện, đã có ai dám nói chuyện với hắn bạo dạn như thế.

“Không đúng! Người không phải biểu ca! Người là ai?!” Nhìn về mặt Khang Hi, rốt cuộc Chi Lan cũng tỉnh táo hoàn toàn, nàng vội vàng kéo chăn che người, sắc mặt cũng trở nên tức tối, chỉ thiếu nước đập “kẻ giả mạo” trước mắt xuống giường. (Ồ ờ, mình nghĩ là ở không gian kia thì Đông Giai thị cũng

là vợ Khang Hi, có gì mà che nhĩ?)

“Không phải là trẫm nên hỏi nàng câu đấy sao?” Nói thế nào Khang Hi cũng là Hoàng đế, tố chất tâm lý siêu việt, ngữ khí khi nói câu này vẫn ung dung không nhanh không chậm.

“Người đi ra ngoài trước đã, ta muốn mặc quần áo.” Chi Lan mặc dù có chút kích động, nhưng cũng không sợ hãi, dù sao Hoàng ngạch nương và Hoàng amma sắp về rồi, xem “kẻ giả mạo” này làm được gì. Nàng nên dùng thuốc khống chế hấn trước hay là nghĩ biện pháp trước. Nhưng biểu ca của nàng đi đâu rồi, nghĩ đến đây mắt Chi Lan liền đỏ hoe.

Khang Hi vẫn rất phong độ, hấn ung dung rời giường, còn thuận tay kéo dây treo chuông ở đầu giường, quả nhiên có người tiến vào hầu hạ ngay lập tức.

Uyên Ương cảm thấy hôm nay Hoàng hậu nương nương và Hoàng thượng đều kỳ quái, nhưng Uyên Ương không thắc mắc gì, dụng bình phong, hầu hạ Chi Lan rửa mặt chải đầu thay quần áo. Ở bên ngoài, các cung nữ cũng có chút lúng túng, bởi vì bình thường Hoàng thượng không để bọn họ thay quần áo, việc đó đều do Hoàng hậu nương nương làm, nhưng nhìn Hoàng thượng bình tĩnh đứng đó, họ không dám nói gì, chỉ cúi đầu hầu hạ.

Chi Lan rất muốn khóc, sao vừa sáng sớm tỉnh lại đã không thấy biểu ca đâu! Chờ hấn trở về nàng nhất định phải trừng phạt hấn thật nghiêm khắc, phạt ba ngày không cho ngủ trên giường!

Chi Lan và Khang Hi bình tĩnh ăn sáng, không ai nói tiếng nào, sau đó Khang Hi lên triều. Chi Lan vốn không muốn để hấn đi, vì hấn chỉ là “kẻ giả mạo”, nếu hấn làm hỏng chuyện của Huyền Diệp thì biết làm sao, nhưng nàng không có năng lực ngăn cản, chỉ có thể nhìn “kẻ giả mạo” kia nghênh ngang phóng khoáng bước đi, thật là trêu tức nàng!

Khang Hi hỏi dò Lí Đức Toàn về sự tình đang xảy ra, tuy Lí Đức Toàn cảm thấy kỳ quái, nhưng cũng trả lời thành thật. Khang Hi vốn nghĩ hấn từng trải nhiều nên bình tĩnh lắm rồi, dù sao tám tuổi mất cha, mười tuổi mất mẹ, liên tục chết ba Hoàng hậu, ngoài ra còn chết n con trai, hấn tưởng bản thân đã đến cảnh giới mình đồng da sắt, không ngờ giờ sụp đổ hoàn toàn!

Tại sao năm nay mới là năm Khang Hi thứ 7, Thái thượng hoàng và Thái hậu đi du sơn ngoạn thủy là cái quái gì, rốt cuộc đây là chỗ nào chứ?! Lên triều, các quan thấy mặt Hoàng đế tối sầm như mực thì e dè không dám nói gì. Khang Hi nhìn vẻ nơm nớp lo sợ của họ, cũng không có hứng thú nói chuyện, mà hấn cũng không biết phải nói gì, vì vậy nhanh chóng bãi triều.

Cầm đến tấu chương thì toàn những chuyện hấn không biết, hấn buông tấu chương, quyết định đi gặp biểu muội, thương lượng cùng biểu muội một phen, nhân tiện thăm dò xem có nên giết người diệt khẩu không, chuyện thế này không thể để người khác biết.

Chi Lan cũng không ngốc, nàng ngồi ở cung Khôn Ninh, nghĩ ngay đến chuyện người thứ nhất mà “kẻ giả mạo” kia muốn thủ tiêu nhất định là nàng, thế nên nàng đã chuẩn bị rất kỹ, từ đan dược đến vũ khí, chỉ cần duỗi tay là lấy được. Nàng chỉ lo ngại duy nhất một điều là thân xác đấy là của biểu ca, nếu làm bị thương biểu ca thì biết làm sao giờ.

Quả nhiên không bao lâu Khang Hi đã đến, Chi Lan cho bọn người hầu lui hết, chỉ còn lại nàng và Khang Hi ngồi đối diện. Chi Lan luôn thi hành chiến lược địch bất động ta bất động, thế nên nàng chỉ nhìn Khang Hi đầy oán hận, không nói tiếng nào. Khang Hi lão luyện hơn nàng nhiều, hấn nhắc chén trà chậm rãi nhấp một ngụm, cuối cùng vẫn là Chi Lan hết kiên nhẫn trước.

“Nói, người là ai, tại sao lại ở trong thân thể của biểu ca ta, biểu ca ta đâu rồi?!” Chi Lan thật sự hận người trước mặt thấu xương, dám bắt cóc linh hồn biểu ca của nàng.

“Trẫm vừa tỉnh lại thì đã ở đây, thật ra trẫm thấy nên là trẫm hỏi mới đúng, nàng là ai? Ai cho phép nàng nói năng với Hoàng đế bằng thái độ đấy?!” Khang Hi đặt chén trà xuống bàn, khẩu khí rõ ràng là không để ý nhưng người khác lại phải run lên.

Có điều Chi Lan không hề sợ hãi, nếu không phải là sợ ném chuột vỡ bình hại đến thân thể Huyền Diệp, nàng đã khống chế tên này từ sớm.

“Ta đương nhiên là Hoàng hậu, là thể tử duy nhất của Huyền Diệp, nếu người thức thời thì mau giải thích đi, bằng không...” Chi Lan đã hạ quyết tâm không cho Khang Hi ra khỏi căn phòng này, hấn quá nguy hiểm, không chỉ chiếm thân xác của Hoàng đế, đáng sợ hơn là hấn có phong thái của một Hoàng đế thật sự, trước khi Huyền Diệp quay về nàng nhất định phải khống chế được tên này, không để hấn gây rắc rối.

“Ồ?! Tại sao trẫm không nhớ là bản thân có một phi tử như nàng?” Khang Hi cảm thấy nữ nhân đối diện giận dữ như con mèo con xù lông, hấn thật sự không tức giận mà còn muốn chơi đùa với nàng một chút. Dù sao hấn vẫn là Hoàng đế, không có ai làm gì được hấn, ngoại trừ nữ nhân cần được khống chế này.

“Người!” Chi Lan thật sự nổi giận, “kẻ giả mạo” kia thật quá đáng, dám dùng thân xác Huyền Diệp mà nói câu đó với nàng. Nàng cảm thấy không chừng Huyền Diệp vẫn đang ở trong thân xác đấy, chỉ có điều bị người kia đè nén. Thế nên nàng đổi thái độ, tựa như lúc bình thường nói chuyện với Huyền Diệp.

“Biểu ca, anh mau ra đi, có người giả dạng anh bắt nạt em!” Chi Lan nhanh chóng rom róm nước mắt, nhìn người đối diện chằm chằm, như thế đối diện không phải kẻ giả mạo mà là người thật.

Khang Hi vừa nghe thế liền xây xẩm, nhìn đôi mắt như muốn bật khóc của người trước mặt mà lòng đau nhói, như thế bản thân đang làm chuyện rất xấu xa.

Chi Lan thấy “kẻ giả mạo” như thế liền biết chiêu này hữu dụng, biểu ca anh phải mạnh mẽ hơn!

“Biểu ca, anh mà không quay lại em sẽ không bao giờ để ý tới anh nữa! Em nói thật!”

Rõ ràng là câu này có lực sát thương rất lớn, Khang Hi cảm thấy càng thêm chóng mặt, như thể có một người khác sắp thức tỉnh. Hắn vội cắn môi, để bản thân có thể giữ được tỉnh táo.

“Này! Người không được cắn, đây là môi của biểu ca, cắn bị thương thì biết làm sao! Người thôi ngay cho ta!” Chi Lan thấy “kẻ giả mạo” cắn chỗ mà vốn chỉ có nàng được cắn vội lên tiếng ngăn cản.

Khang Hi ngất xỉu, Chi Lan đỡ hắn, may mà nàng vốn khỏe mạnh. Diu Khang Hi lên giường, Chi Lan không dám rời đi, vừa nghĩ đến chuyện có thể không được gặp biểu ca nữa nàng liền òa khóc, không thể nào khống chế được.

Sáng hôm đấy, Huyền Diệp tỉnh lại, phát hiện không thể động đậy liền hiểu ra, hắn nhìn biểu muội mở to mắt nhìn hắn chăm chăm, lại thấy nàng nhìn hắn hoài nghi. Hắn thật sự muốn nổi điên, là ai dám chiếm thân xác của hắn, quá đáng hơn là kẻ đó còn dám nhìn biểu muội với vẻ thích thú mê muội.

May mà biểu muội thông minh, nhanh chóng phát hiện kẻ đó không phải hắn, Huyền Diệp cảm thấy lòng thật ấm áp, chỉ có thể là người thân thiết, quan tâm đến hắn nhất mới phát hiện ra kẻ giả mạo trong thời gian ngắn như thế. Nhìn biểu muội lập tức dùng chăn che khuất thân thể, Huyền Diệp càng hài lòng.

Cảm giác hài lòng chấm dứt khi “kẻ giả mạo” kia chuẩn bị lên triều, mẹ nó hắn dám lên triều! Huyền Diệp nhìn đáng vẻ muốn nói lại thôi của Chi Lan cũng biết nhất định là nàng không muốn để “kẻ giả mạo” ra ngoài, đáng tiếc Hoàng hậu không có quyền ngăn Hoàng đế lên triều.

Huyền Diệp chỉ có thể theo “kẻ giả mạo” lên triều, khi cảm nhận được ý nghĩ muốn giết Chi Lan diệt khẩu của kẻ kia, hắn tức không khống chế được. Chiếm thân xác của hắn còn muốn làm tổn thương người quan trọng nhất với hắn, Huyền Diệp không ngừng giãy dụa trong bóng tối, mong muốn lấy lại thân thể càng nhanh càng tốt.

Nghe Chi Lan lên án, nhìn Chi Lan rơi lệ, cơn tức giận của Huyền Diệp rốt cuộc bùng nổ chưa từng thấy, sau đó hắn cảm thấy đầu như nổ bùng một tiếng, trước mắt tối đen rồi hôn mê bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đừng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Phiên ngoại Vô Trách Nhiệm (2)

Không lâu sau Khang Hi cũng tỉnh lại, vừa mở mắt liền thấy Chi Lan khóc đến sưng cả hai mắt. Lòng hắn bắt đầu hâm mộ chủ nhân của thân xác này, hắn chẳng xác định nổi có người con gái nào sẽ rơi nước mắt vì thật lòng lo nghĩ cho hắn không.

Chi Lan thấy Huyền Diệp tỉnh lại thì vừa vui vẻ lại vừa sợ hãi, nàng sợ người tỉnh lại không phải biểu ca mà là một người đàn ông khác, nếu biểu ca thật sự không về được, nàng phải làm gì bây giờ. Đúng là cái tốt không linh cái xấu lại linh, nàng vừa nhìn ánh mắt liền biết người này không phải biểu ca. Vì thế Chi Lan quyết đoán cho hắn uống một viên thuốc không có tác dụng phụ, khiến người uống mất hết sức lực.

“To gan! Nàng cho trẫm uống thuốc gì?!” Khang Hi hoảng sợ, không lẽ nữ nhân này định đầu độc hắn, sau đó để con mình lên làm Hoàng đế. Giờ thì hắn chẳng còn chút ngưỡng mộ nào với chủ nhân thân xác này, không thể tưởng được người trước mắt lại là một mỹ nhân rắn rết.

“Người nghĩ cái gì?” Chi Lan vừa thấy vẻ mặt của hắn liền biết hắn suy nghĩ gì, nàng cảm thấy nhân phẩm của kẻ này rất tệ, chỉ có người nhân phẩm tệ hại mới có thể nghĩ về người khác như thế. “Thứ ta cho người uống không phải độc được, ta chỉ muốn người ở yên đây cho ta thôi, ta làm sao nhẫn tâm làm bị thương thân thể của biểu ca.”

Chi Lan đứng dậy đẩy Khang Hi vào phía trong, nàng ngồi xuống bên giường, chuẩn bị đàm phán cùng kẻ giả mạo không biết ở đâu đến này.

“Nàng muốn làm gì trẫm?” Khang Hi cảm thấy nữ nhân này rất to gan lớn mật.

“Ta không muốn làm gì người cả, chỉ muốn nói chuyện với người.”

“Nàng muốn nói chuyện gì?”

“Người thử nói xem ta nên nói chuyện gì, giờ người đang chiếm thân thể của biểu ca, đương nhiên ta không thể để người làm chuyện xấu, nếu người muốn hãm hại biểu ca của ta thì biết làm sao bây giờ. Bây giờ người cứ coi như dưỡng bệnh trước đi, chờ biểu ca trở về người có thể đi.” Chi Lan nói rất bình tĩnh, từ giờ nàng sẽ giám thị kẻ giả mạo này từng giây từng phút, để ngăn ngừa hắn làm sụp đổ hình tượng anh minh thần vũ của biểu ca.

“Nàng! Nữ nhân này! Nàng muốn làm gì?!” Khang Hi rất muốn gọi người tiến vào, nhưng hắn không thể kêu lớn, ý nghĩ duy nhất trong đầu hắn lúc này chỉ có, nữ nhân này đang muốn làm phản.

“Bình thường người hay làm chuyện xấu xa bị ỏi lắm đúng không, mới có thể cho rằng ai cũng muốn hãm hại mình. Giờ người không nhúc nhích được, chúng ta sẽ tâm sự, bắt đầu bằng chuyện gì đây?” Chỉ Lan nghiêng đầu, vốn dĩ vô cùng đáng yêu nhưng lọt vào mắt Khang Hi lại thành vô cùng đáng giận. “Không bằng chúng ta bắt đầu từ chuyện người là ai đi, người thấy thế nào?”

“Trẫm chính là trẫm!” Khang Hi quả thật không biết trả lời vấn đề này thế nào, chẳng lẽ hẳn có thể nói hẳn chính là Huyền Diệp, chính là Khang Hi?

“Được rồi, người không muốn nói thì thôi, nhưng mấy ngày tới người phải ở yên trong này, không được đi lại lung tung, không được ra ngoài bởi xấu hình tượng của biểu ca, không được phép lợi dụng thân phận biểu ca làm chuyện đại nghịch bất đạo.” Chỉ Lan không biết có nên gọi con trai đến đây không, nàng không hiểu chuyện triều đình cho lắm, tuy rằng không thể để kẻ giả mạo này nhúng tay vào chuyện quốc sự, nhưng cũng không thể vì thế mà bỏ bê chuyện quốc sự của biểu ca.

“Uyên Ương, vào đây.” Chỉ Lan phân công, “Người đi gọi Đại aka và Nhị aka đến đây, sau đó dặn Lý mama trông nom Đại Cách cách cho tốt, hôm nay không cho phép con bé ra khỏi phòng, bắt ở trong phòng đọc sách.” Uyên Ương nghe xong lui xuống ngay lập tức, Chỉ Lan thấy thế gật gù tâm đắc, không hề lo ngại của nàng.

Lần đầu tiên Khang Hi bị người khác giám sát, hiển nhiên là lòng có lo lắng, nhưng hẳn đã quen với việc không biểu lộ cảm xúc ra mặt, thế nên không có phản ứng gì.

“Nhị tử thỉnh an Hoàng ama, thỉnh an Hoàng ngạch nương.” Chỉ chốc lát, hai thiếu niên cùng đi vào, quy củ hành lễ.

Khang Hi đánh giá “con” của mình, tuy nói là Đại aka, nhưng thoát nhìn chỉ khoảng mười ba tuổi, nhỏ hơn Thái tử một chút, cao ráo sáng sủa, mi thanh mục tú, hành vi cử chỉ đứng đắn nho nhã, là một công tử phong độ khôi ngô. Thiếu niên nhỏ hơn khoảng mười tuổi, khẩu khí bệ vệ, nhưng ánh mắt cho thấy là một đứa bé rất khôn khéo.

Chỉ Lan gọi hai con lại, không biết nên giải thích thế nào, nói thế nào thì chuyện này cũng rất khó nói cho rõ ràng.

“Uhm, Đại Bảo lại đây.” Chỉ Lan vừa dứt lời chợt nghe thấy Khang Hi cười nhạo một tiếng, nàng hung hăng trừng mắt với Khang Hi, không quan tâm tới hẳn, kẻ chân tướng với con lớn.

Đại aka tên thân mật Đại Bảo tên chính thức tạm thời chưa tiết lộ vừa nghe xong, ánh mắt liền thay đổi, vốn ám áp tình cảm chuyển sang sắc thái nghiên cứu, sắc bén, toàn thân tỏa ra khí chất cao quý uy nghiêm. Khang Hi thấy sự thay đổi của Đại aka xong thì tự nhủ đứa “con” này không tệ, tuổi còn nhỏ đã có khí chất như thế, không phải tầm thường. Nhưng Khang Hi cũng tỉnh táo lại ngay lập tức, đây căn bản không phải con hắn, mà hẳn giờ chỉ như con dê chờ bị làm thịt.

Đại aka lại đi thăm với Nhị aka, tên thân mật Nhị Bảo tên chính thức tạm thời chưa tiết lộ tức giận, kẻ giả mạo này dám chiếm thân thể của Hoàng ama, vậy ngạch nương phải làm sao bây giờ. Nhị aka mặc hội chứng thân tượng người mẹ liền chạy đến bên người Chỉ Lan, chuẩn bị trấn an ngạch nương nhà mình.

“Không biết phải xưng hô với các hạ thế nào?” Đại aka lại khôi phục dáng vẻ vô hại khi nãy.

“Hoàng thượng.” Khang Hi không chút nghĩ ngợi liền trả lời, hẳn cũng không nói dối, mọi người đều gọi hắn là Hoàng thượng.

“Vậy thì vị ‘Hoàng thượng’ này, mấy ngày tới phiền ông chịu thiệt thòi một chút, chờ Hoàng ama của ta trở về ông sẽ được tự do.” Đại aka không hề nao núng trước câu trả lời của Khang Hi, vẫn ung dung phoi phoi như gió xuân.

Khang Hi bắt đầu có cảm giác sợ hãi, hẳn thật sự không ngờ được rằng nữ nhân kia lại to gan lớn mật đến mức cho hắn uống thuốc tê liệt, nàng dự định gì, định cùng con trai soạn vị sao?

Chỉ Lan không hề cảm thấy bản thân sai trái chỗ nào, giờ thiên tử bị cô hôn dã quỷ không biết lai lịch thế nào chiếm thân thể, chẳng lẽ nàng lại để tên cô hôn dã quỷ kia dùng danh hiệu của Hoàng đế phu quân ra ngoài làm loạn. Thế nên nàng quyết đoán xuống tay, sự thật chứng minh rất có hiệu quả.

Chuyện triều đình không phải vấn đề lớn, nàng rất tin tưởng vào con trai vẫn theo Huyền Diệp vào triều, quan trọng nhất là Thái thượng hoàng sắp về, chỉ cần đợi thêm vài ngày sẽ có người giải quyết tình thế này cho nàng.

“Người ở yên đây đi, mấy ngày nữa Thái thượng hoàng sẽ về, tốt hơn hết là người nên cầu trời để Hoàng đế quay lại thân xác này trước ngày đấy.” Chỉ Lan thật sự không muốn nhìn thấy hắn nữa, nàng không chịu nổi chuyện có kẻ dùng thân xác Huyền Diệp nhìn nàng bằng thái độ hoài nghi, soi mói thậm chí chán ghét.

Nhị aka vừa thấy mặt ngạch nương đôi sắc liền trùng mắt với tên đầu sỏ đang nằm trên giường, rồi điu ngạch nương ra phòng ngoài, kể chuyện cười làm nũng cho ngạch nương vui. Đại aka cũng là một kẻ mắc hội chứng thân tượng người mẹ, cũng bắt đầu tính toán xem nên trừng trị kẻ giả mạo khiến ngạch nương thương tâm này thế nào.

Huyền Diệp đang gầy dựa trong bóng tối rất hài lòng với hai con trai, mau đi dỗ dành ngạch nương đi, bằng không hẳn quay lại thân xác lại bị phạt không được ngủ trên giường.

Ba ngày sau, quả nhiên Thái thượng hoàng và Thái hậu bốn ba đường dài trở về, liền đi thẳng đến cung Khôn Ninh.

Khang Hi bị nhốt trên giường đã ba ngày, ngoài lúc ăn cơm và giải quyết nhu cầu cá nhân thì đều có người canh giữ, có lúc là Chỉ Lan, có lúc là “con

trai” của hần, mỗi ngày hần đều được tặng vô số ánh mắt lên án, hần tỏ vẻ bản thân đã sắp mất bình tĩnh.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Thuận Trị dù đã gần năm mươi tuổi, nhưng thần thái vẫn tinh anh, tuyệt không có vẻ già cỗi, đứng cùng Thái hậu chỉ như một đôi vợ chồng mới ngoài ba mươi.

“Hồi Hoàng ama, bốn ngày trước Hoàng thượng tỉnh dậy thì không còn là hần, con dâu sợ hãi, chỉ có thể nhanh chóng thỉnh Hoàng ama trở về chủ trì đại cục.” Chi Lan ngoan ngoãn trả lời, thanh âm có chút khàn khàn, người cũng gầy đi, nhìn thoáng qua cũng biết không dễ chịu gì.

Thái hậu đau lòng vỗ vỗ vai Chi Lan, lại nhìn Hoàng đế ở trên giường, chỉ cảm thấy lòng trào dâng chua xót, có chút đau lòng, bà cũng không biết tại sao lại có cảm xúc đấy.

Thuận Trị hỏi han một lúc, mới ra khỏi cung Khôn Ninh chuẩn bị đi thu dọn tàn cục.

Thái hậu vẫn ở lại, bà cảm thấy người nằm trên giường rất quen thuộc, dường như có người nói với bà rằng người trên giường cũng là con trai bà, thế nên bà bất giác hỏi một câu.

“Con cũng là Huyền Diệp sao?” Ngừ khí khẽ run, Thái hậu cũng không biết là bản thân muốn nhận được đáp án thế nào.

Khang Hi nhìn người rõ ràng là ngạch nương của mình, không biết phải trả lời thế nào. Hần rất muốn nói, đúng, nhưng nói không nên lời. Hần là con của bà, nhưng lại cũng không phải. Suốt mấy ngày nay, Khang Hi cảm thấy bản thân thật sự có chút hâm mộ chủ nhân thân thể này, nếu là bị đổi hồn, tức là Hoàng đế hiện tại không phải hần.

Thái hậu càng tới gần Khang Hi lại càng cảm thấy đó là con trai của bà, là đứa con ở kiếp trước, đứa con phải chịu rất nhiều thiệt thòi, đứa con mà bà đã bỏ lại khi hần chỉ mới mười tuổi, để hần một thân một mình đối mặt với vận mệnh gian nan. Thái hậu cũng không biết tại sao bản thân lại khẳng định được thế, bà nghĩ có lẽ là do tình mẫu tử mạch máu.

Thái hậu chỉ có thể bảo Chi Lan và các aka ra ngoài trước, bà có rất nhiều điều muốn nói với người con trai này.

“Con là Huyền Diệp? Huyền Diệp tám tuổi đã có cơ?” Thái hậu hơi nức nở, cho tới bây giờ, hối hận nhất đời bà là kiếp trước đã không bảo vệ được đứa con trai này.

“Người là ngạch nương?!” Khang Hi không thể ngờ người trước mặt thật sự là ngạch nương, năm đó hần không có năng lực, chỉ có thể tro mắt nhìn ngạch nương cam tâm tình nguyện chấp nhận cái chết, cho tới bây giờ hần vẫn không quên được vẻ mặt giải thoát thanh thản của ngạch nương.

“Đúng, là ta! Kiếp trước ngạch nương thật sự xin lỗi con, ngạch nương không thể che chở con, không thể ở bên con, tất cả là lỗi của ngạch nương.” Thái hậu khóc như mưa, bà không ngờ rằng mình có thể gặp lại đứa con từng gặp trong mơ vô số lần.

“Đều là lỗi của con, nếu không phải con còn nhỏ, thì đã không khiến ngạch nương phải làm thế, khiến ngạch nương phải ra đi.” Khang Hi không nhớ lần cuối cùng hần khóc là từ khi nào, nhưng lúc này hần thật sự muốn khóc, bao buồn bực tích tụ suốt mấy ngày qua đều tiêu tan, có thể gặp lại ngạch nương, thấy bà sống vui vẻ đúng là ông trời ban ân.

“Đừng khóc, đừng khóc.” Thái hậu nắm chặt tay Khang Hi, mình thì khuyên Khang Hi đừng khóc, nhưng bản thân lại để nước mắt lăn rơi xuống tay Khang Hi.

“Ngạch nương, cuộc sống của con rất tốt, ngạch nương không cần lo lắng cho con.” Khang Hi cảm thấy chủ nhân thân thể này sắp thức tỉnh, nhưng hần chưa muốn đi, hần vẫn muốn nhìn thấy ngạch nương, vẫn muốn được trò chuyện cùng ngạch nương.

“Cuộc sống của ngạch nương cũng rất tốt, Hoàng ama của con đối với ta rất tốt, kiếp này ngạch nương rất hạnh phúc.” Thái hậu lau nước mắt, nhưng lau mãi vẫn không xong.

“Con sắp phải đi, trước khi con đi, con có thể ôm ngạch nương không?” Khang Hi đấu tranh muốn ngồi dậy.

Thái hậu thấy thế vội vàng nâng Khang Hi dậy, Khang Hi ngồi dậy liền ôm Thái hậu, đây là ngạch nương, người mà lòng hần thương nhớ nhất.

Thái hậu vỗ về lưng Khang Hi, có giọt nước mắt lăn qua khóe môi, bà khẽ hát khúc hát ru vẫn dỗ dành Khang Hi ngày bé. Khang Hi chậm rãi nhắm mắt lại, trong mộng hần như trở lại lần đầu tiên gặp ngạch nương, nhờ qua được lần mắc bệnh đậu mùa hần mới được đón vào cung. Thứ gì trong cung cũng xa lạ khiến hần sợ hãi, Thái hậu nghiêm khắc, Hoàng ama hờ hững, chỉ có ngạch nương sẽ bế hần, hôn lên má hần, xoa lưng hần, khi hần gặp ác mộng sẽ ở bên hần hát khúc hát ru, “Bé ngoan ngủ cho mau lớn, giường cây cung lớn ...”

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đùng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 29: Nói chuyện Oan gia Xoa bóp

Sáng hôm đấy Huyền Diệp đến cung Cảnh Nhân thỉnh an cảm thấy rất ngoài ý muốn, bởi vì bình thường Đông Quý phi đang nói chuyện với Chi Lan. Hôm nay, lại thấy bảo Chi Lan thỉnh an xong đã trở về, Huyền Diệp có chút kỳ quái, không lẽ Chi Lan sinh bệnh ?

“Ngạch nương, tại sao hôm nay không thấy biểu muội?” Huyền Diệp vẫn quyết định hỏi, tránh việc suy diễn lung tung.

“Tôi qua con bé ngủ không ngon, thỉnh an xong xin phép về phòng nghỉ ngơi.” Đông thị thấy đôi mắt sưng đỏ của Chi Lan xong sao mà không hiểu nguyên nhân. Rõ ràng là đi gặp hai cô vợ nhỏ tương lai của Huyền Diệp về nên khổ sở thôi, cũng là phụ nữ, Đông thị rất hiểu cảm giác đấy.

Đông thị thấy thế vừa vui lại vừa lo, vui vì có người dành tình cảm chân thành cho Huyền Diệp, hơn nữa người đó lại là cháu gái của bà, lo là nghĩ cho cháu gái, một người con gái khi đánh mất trái tim không mấy khi có kết cục tốt. Lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, tất nhiên bà hy vọng con trai có thể ân ái với cháu gái, nhưng tình cảm vốn là chuyện khó mà phân giải cho rõ ràng.

Đông thị nghĩ Chi Lan còn nhỏ, có cảm xúc như thế là chuyện rất bình thường, nếu không phản ứng gì thì mới là đáng sợ. Đông thị không thể tưởng tượng được nếu Chi Lan vốn được Huyền Diệp yêu thương lại tỏ ra thờ ơ sau khi biết chuyện tuyển tú, nếu có tình huống đó, thờ ơ chỉ nói lên ba khả năng, khả năng thứ nhất là Chi Lan căn bản không quan tâm đến Huyền Diệp, khả năng thứ hai là Chi Lan đã tâm tư thâm trầm đến mức thủ đoạn, khả năng thứ ba là trước giờ Chi Lan chỉ diễn kịch trước mặt bà và Huyền Diệp, đây mới là chuyện đáng để thất vọng và đau khổ.

Vì thế Đông thị không hề trách cứ Chi Lan, nói thế nào cũng là cháu gái nhà mình, so với nữ nhân nhà khác thì tốt hơn nhiều.

“Con đừng lo lắng, nghe nói con phái người tra xét con gái nhà Hách Xá Lí và nhà Nữ Hồ Lộc, có kết quả gì không?” Đông thị ở trong cung nhiều năm như vậy, tất nhiên biết động thái nhỏ của Huyền Diệp, bà rất tán thành, không tra xét thì chỉ có đồ đàn.

“Cả hai đều không đơn giản, Hách Xá Lí nghe nói rất có tài, nhưng tính tình cao ngạo, Nữ Hồ Lộc thì rất khéo.” Huyền Diệp cũng đã xem qua tranh chân dung hai trắc phúc tần tương lai, dung mạo rất đẹp, một người trong trẻo lạnh lùng, một người đoan trang, tuy không phải kiểu đẹp mà hấp thích nhất, nhưng đối với diện mạo gia thế của cả hai hẳn đều hài lòng.

“Uh.” Đông thị nhìn sắc mặt Huyền Diệp cũng biết hẳn hài lòng về hai người kia, có người đàn ông nào ngại bản thân có nhiều nữ nhân, bà thầm thở dài cho Chi Lan.

“Con hài lòng là tốt rồi, còn hai tháng nữa sẽ đến kỳ tuyển tú, chẳng mấy chốc con sẽ thành gia lập thất, không chừng ngạch nương sắp được bế cháu.”

Đông thị cảm thấy phải nhắc nhở con trai một chút, bà nhìn thấu thế sự, tất nhiên là biết trong một gia tộc lớn, đặc biệt hoàng gia, mà con vợ lẽ lại ra đòi trước con dòng trưởng thì rất không hay. Hơn nữa tiếp nhận văn hóa Hán đã nhiều năm, các đại thần người Hán đều chủ trương lập người thừa kế phải là dòng trưởng, con trai trưởng của dòng trưởng là một thân phận hết sức quan trọng.

Nếu Thuận Trị đã cao tuổi hoặc đang có bệnh, để con vợ lẽ ra đòi coi như phòng hờ cũng được, mấu chốt là Đông thị hiểu rất rõ về sức khỏe của Thuận Trị, ít nhất cũng phải được bốn mươi năm nữa, việc gì phải vì ba năm ngắn ngủi mà để một đứa con trai trưởng nhưng dòng thứ ra đòi cho phiền hà. Hơn nữa Huyền Diệp mới mười lăm tuổi, giờ có con nhiều khả năng sẽ không khỏe mạnh, bà cũng không muốn thấy cháu nội vừa ra đời đã phải chết non.

“Ngạch nương lại chê cười con, con cái là chuyện duyên phận, không phải chỉ nói là được.” Huyền Diệp hiểu tâm tư ngạch nương, hẳn cũng không muốn để con trai dòng thứ ra đòi trước, chờ con trai dòng trưởng ra đòi rồi bàn tiếp.

“Chờ con cưới vợ sinh con, ngạch nương mới thấy yên tâm.” “Vợ” ở đây đương nhiên là chỉ Chi Lan.

“Con cũng muốn thực hiện nhanh một chút để ngạch nương sớm được yên tâm.” Ai bảo Chi Lan vẫn chưa đến tuổi tuyển tú, tuy rằng hài lòng với hai tiểu thiếp, nhưng Huyền Diệp vẫn muốn cưới tiểu biểu muội nhà mình hơn.

“Thôi, ngạch nương cũng mệt, con cũng nên chú ý sức khỏe.”

“Vậy con xin cáo lui.” Huyền Diệp lo lắng về Chi Lan, cũng muốn nhanh đi thăm, trong lòng hẳn, biểu muội rất quan trọng.

“Uh, con lui đi.” Đông thị đột nhiên cảm thấy không có tâm trạng, cũng chẳng còn hứng thú nói chuyện.

Chi Lan biết với tình trạng hôm nay của nàng thì không gặp người khác vẫn hơn, nàng không phải người thích đi ăn mày sự thương hại của người khác, đi thỉnh an Đông quý phi là chuyện không thể dừng, vì thế nàng thỉnh an xong liền cáo tội, xin phép về ngủ bù.

Nàng nằm chưa lâu Huyền Diệp đã đến, nhưng nàng thật sự không muốn gặp Huyền Diệp, gặp hẳn rồi thì biết nói gì. Chẳng lẽ dùng bộ dạng mếu máo này để gọi sự thương hại của Huyền Diệp, sau đó trút nỗi lòng với hắn, cho hắn biết nàng có tình cảm với hắn sao? Được rồi, giờ nàng không có cách nào biểu lộ chân tình, vậy nên quên đi.

Chi Lan bảo Uyên Ương nhắn với Huyền Diệp rằng nàng ngủ rồi, chỉ là đêm qua ngủ không ngon, không phải chuyện gì nghiêm trọng, hẳn không cần lo lắng. Uyên Ương nhìn Chi Lan lo lắng, khỏe mới giật giật nhưng không nói gì, nhanh chóng đi ra ngoài.

“Cách cách đâu?” Huyền Diệp bắt đầu sốt ruột, không biết Chi Lan thế nào.

“Tôi qua cách cách ngủ không ngon, thỉnh an Quý phi nương nương xong đã đi ngủ. Trước khi ngủ cách cách có dặn nô tỳ, nếu Tam aka đến, chuyển lời với Tam aka là ngài đừng lo lắng, cách cách ngủ dậy sẽ đến Aka Sở tìm ngài.”

Không biết Huyền Diệp đang suy nghĩ gì, gật đầu bước đi. Uyên Ương thở dài, quay về phòng thấy Chi Lan có vẻ như đã ngủ thật, mới rón rén lui ra ngoài.

Chi Lan thật sự mệt mỏi, thế nên nhanh chóng ngủ thiếp đi. Huyền Diệp trở về Aka Sở, hoàn thành bài tập Thuận Trị giao, trong lúc lơ đãng nghĩ đến Chi Lan, lòng có chút lo lắng. Huyền Diệp biết Chi Lan trước giờ ăn ngủ rất tốt, trẻ con thì có gì để mà phiền não. Từ lúc bắt đầu biết chuyện, Chi Lan đã có biểu hiện khác lạ, tuy nàng cố gắng tỏ vẻ bình thường, không nhắc gì đến tuyền tú trước mặt hắn, nhưng hắn vẫn tự cảm nhận được. Giống như trước kia, khi Hoàng ama đến thăm cung của phi tần khác, hắn cũng có thể thấy thái độ bình tĩnh che dấu cho sự đau lòng ở ngách nương.

Nghĩ đến chuyện tình cảm Chi Lan dành cho mình sâu đậm như thế, đáy lòng Huyền Diệp rất vui mừng, nhưng hắn sẽ phải nghĩ một biện pháp dỗ dành Chi Lan, nàng còn nhỏ, đối mặt với chuyện như thế tất nhiên khổ sở. Huyền Diệp không hề cảm thấy đó là biểu hiện của ghen tuông, ngược lại còn cho rằng biểu muội như thế mới là chân thật đáng yêu, chỉ vì giờ vẫn còn nhỏ, thêm vài năm nữa tất là sẽ có năng lực và thủ đoạn để đối phó với nữ nhân khác.

Không biết vì sao, nghĩ đến chuyện Chi Lan cũng sẽ trở thành một nữ nhân ghê gớm thủ đoạn, Huyền Diệp có chút không thoải mái, nhưng hắn không suy nghĩ lâu, vì quan trọng lúc này là phải hoàn thành công việc Thuận Trị giao. Vì thế Huyền Diệp thôi suy nghĩ phức tạp, bắt đầu làm bài tập.

Chi Lan tỉnh lại thấy mắt đã hết sưng, gật đầu hài lòng. Rửa mặt chải đầu xong, liền đến Aka Sở gặp Huyền Diệp, nàng chẳng phải đại minh tinh, buổi sáng không gặp Huyền Diệp là vì không muốn để hắn chứng kiến đáng vẻ chật vật của bản thân, nhưng giờ đã ổn thì phải qua nói lời xin lỗi, làm gì có ai ngu được hết một ngày.

Chắc là hôm nay bị sao quá tạ chiếu, vừa ra khỏi cửa liền gặp “đối thủ số mệnh” Na Nhân cách cách. Kỳ tuyền tú sắp đến, Na Nhân vốn tự tin vào bản thân càng thêm kiêu ngạo, khí chất đàn chị cũng rõ ràng hơn.

“Đồng cách cách đi đâu vậy? Chẳng lẽ là đi tìm Tam aka, có điều Tam aka sắp cưới vợ tới nơi, cô mà còn thường xuyên tìm hắn như vậy, sau này chị dâu hiểu lầm không hay đâu.”

“Cám ơn Na Nhân cách cách nhắc nhở, em cũng rất muốn biết chị dâu em là ai, nhưng em nghĩ chị ấy sẽ không vì chuyện nhỏ nhặt này mà hiểu lầm, Na Nhân cách cách nghĩ thế nào?” Chi Lan tuy là tinh thần không được tốt, nhưng sức chiến đấu không vì thế mà suy giảm, nàng coi như thông báo cho Na Nhân rằng Na Nhân không nằm trong số tú nữ sẽ được gả cho Huyền Diệp.

“Cái này chưa chắc, sắc mặt Đồng cách cách có vẻ không được tươi, chẳng lẽ là vì sắp đến kỳ tuyền tú nên ăn không ngon ngủ không yên? Thật ra Đồng cách cách đừng căng thẳng quá sớm như thế, chẳng phải ba năm nữa mới đến lượt cô sao?” Những năm gần đây Na Nhân đầu võ mồm với Chi Lan đã lên một tầm cao mới, không còn là cãi nhau kiểu nông cạn nữa.

“Cám ơn Na Nhân cách cách quan tâm, hình như cách cách cũng tham gia kỳ tuyền tú này. mấy ngày trước em có tham gia Thương hoa hội do phúc tấn An Thân vương tổ chức, gặp rất nhiều tỷ tỷ tham gia kỳ tuyền tú tới. Chi tiếc em tuổi còn nhỏ, không thể cùng các tỷ ấy.”

Na Nhân nghe xong mặt cứng đờ, “Đáng tiếc không thể tham gia cùng Đồng muội muội, muội muội đi một mình chắc lạ lắm lắm?”

“Không phải đâu.” Chi Lan lắc lắc đầu, “Các tỷ ấy đối xử với em rất tốt, hơn nữa các tỷ ấy đều là đại tài nữ, gặp rồi, Chi Lan mới biết cái gì gọi là nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên.”

Mặt Na Nhân càng gồng lên, châm chọc cô ta không có văn hóa sao? “Đồng muội muội cũng đừng nóng ruột, không phải còn thời gian ba năm sao?”

“Đúng vậy, may là còn thời gian ba năm.” Chi Lan đồng ý gật gật đầu, “Chi Lan xin chúc Na Nhân cách cách tuyền tú thuận lợi.”

“Cám ơn lời chúc của muội muội.” Na Nhân cảm thấy mỗi lần nói chuyện với Đồng cách cách đều như tự tát vào mặt mình, cô ấy vốn định cười nhạo Chi Lan, kết quả không làm được thì chớ còn bị chế nhạo là thiếu văn hóa.

“Chi Lan còn có việc, đi trước một bước.” Chi Lan không phải đặc biệt chán ghét cô cách cách Mông Cổ này, tuy rằng không yêu quý gì nhau, nhưng cô ấy không dùng thủ đoạn hãm hại nàng, cùng lắm cũng chỉ là nói mấy câu vu cơ trên tức nhau, nhưng cuối cùng lại thành tự chọc tức bản thân.

Vì thế Chi Lan thực sự hy vọng Na Nhân không bị gả cho Huyền Diệp, bởi vì có thể nào, cô cách cách kiêu ngạo đến từ Mông Cổ này cũng không được sủng ái, đừng nói đến có con. Chi Lan cảm thấy bản thân hôm nay hơi đa sầu đa cảm, nàng gạt ý nghĩ vô dụng đó ra khỏi đầu, tiếp tục đi đến Aka Sở.

“Biểu ca.” Chi Lan vừa vào cửa liền nhìn thấy Huyền Diệp đang xoa mi tâm, dáng vẻ mệt mỏi.

“Biểu muội lại đây.” Huyền Diệp buông bút, nhìn gương mặt hơi tái của Chi Lan, có chút lo lắng hỏi, “Có muốn thỉnh thái y đến xem không, sao sắc mặt lại kém thế này.”

“Biểu ca không cần lo lắng, chắc chắn mai sẽ ổn, biểu ca mới có vẻ mệt mỏi.” Chi Lan nhún nhún, đột nhiên nghĩ tới chuyện gì đấy, ấn Huyền Diệp ngồi xuống, nàng thì vòng ra sau lưng Huyền Diệp.

“Biểu ca nhắm mắt lại đi!”

“Em muốn làm chuyện xấu xa gì?” Huyền Diệp nghe lời nhắm mắt lại, đúng lúc hắn đang mệt, viết tấu chương liên tục hai thời thần, mắt cũng mỏi.

“Chẳng lẽ em chỉ toàn làm chuyện xấu xa? Biểu ca lại vu oan em” Chi Lan nhẹ nhàng xoa bóp huyết Thái Dương cho Huyền Diệp, đây là nàng học theo bí tịch bị che tên, sách nói cách xoa bóp này có thể giải tỏa một nhọc, khôi phục tinh thần nhanh chóng, Chi Lan vốn không ngờ bí tịch bị che tên lại ghi chép bí quyết đứng đắn, và thực tế chứng minh Chi Lan đã bị lừa.

Huyền Diệp cảm nhận mùi hương từ người Chi Lan, cảm nhận ngón tay non yếu mềm mại của nàng, dần dần quên hết chuyện phiền lòng, không còn mệt mỏi. Nhưng không lâu sau hắn liền cảm thấy không ổn, bởi vì một bộ phận nào đó không nghe lời mà thức tỉnh. Huyền Diệp cứng người, thật sự không muốn làm Chi Lan mất hứng, bởi vì hắn thật sự thư thái, nhưng lại không muốn Chi Lan phát hiện tình cảnh đáng ngượng ngùng của hắn, quan trọng nhất là hắn suýt nữa đã rên rỉ thành tiếng vì quá thoải mái. Vì thế Huyền Diệp chỉ có thể mở to mắt, làm ra vẻ đã khôi phục tinh thần.

Chi Lan không nghĩ ngờ, buông tay, ngồi xuống đối diện Huyền Diệp.

“Biểu ca, sau này anh một em có thể xoa bóp cho anh!” Chi Lan cười khê nói, nàng rất cao hứng vì có thể giúp được Huyền Diệp.

“Uh, vậy cảm ơn biểu muội trước.” Huyền Diệp không biết nên nhận lời hay không, rõ ràng cảm thấy không ổn thỏa lắm, nhưng thật sự muốn hưởng thụ lại cảm giác khoan khoái đấy.

“Em đã nói em sẽ không làm chuyện xấu mà.” Chi Lan nhăn mũi, không biết nghĩ tới chuyện gì lại vui vẻ nở nụ cười. “Thế là em cũng có thể giúp biểu ca rồi.”

Huyền Diệp nhìn biểu hiện cao hứng Chi Lan, lòng càng thêm ấm áp, hắn véo nhẹ mũi Chi Lan. “Vây từ nay về sau biểu ca phải nhờ cậy em”

“Vâng!” Chi Lan vẫn chưa biết phương pháp xoa bóp nàng tưởng là đứng đắn kỳ thật không hề đứng đắn, đến lúc nàng biết thì đã muộn.

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đừng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Mộng một đời (1)

Sắp đến ngày tuyển tú, Huyền Diệp tương đối chờ mong với hai trắc phúc tấn sắp vào cửa, tuy rằng hắn không có tình cảm với họ, nhưng cũng là một thiếu niên mười tám tuổi bồng bồng nhiệt huyết. Tuy rằng không phải cưới vợ cả, nhưng cũng coi là thành gia lập nghiệp, hai trắc phúc tấn không chỉ mang đến sự trợ giúp trên triều đình, quan trọng hơn là hắn sẽ trở thành một người đàn ông trưởng thành.

Nhưng khi nhìn thấy đôi mắt ngẩn lệ của Chi Lan, bao chờ mong bao tham vọng chợt tan chảy như băng dưới ánh mặt trời.

“Biểu ca, anh có thể chờ em không? Chờ em ba năm được không?” Thanh âm của Chi Lan có phần run rẩy, thể hiện tâm trạng dè dặt và không dám chắc.

Huyền Diệp không hiểu ý Chi Lan lắm, tất nhiên hắn sẽ chờ nàng, tới kỳ tuyển tú tiếp theo nàng sẽ thành vợ cả của hắn, vì thế Huyền Diệp nhìn Chi Lan hoang mang, chờ nàng nói nốt.

“Ý em là.” Dường như Chi Lan dùng hết quyết tâm mới nói được nốt, “Em có thể trở thành người đầu tiên của biểu ca không? Biểu ca bằng lòng chờ em không?”

Huyền Diệp đoán rằng lúc đó hắn có biểu hiện rất kinh hoàng, hắn chưa từng có ý nghĩ rằng cô biểu muội được hắn chăm sóc từ nhỏ đến lớn lại có ý nghĩ thế. Sâu trong đáy lòng hắn nói, ý nghĩ này rất đại nghịch bất đạo, mặc dù Chi Lan là người con gái hắn yêu, mặc dù nàng là đích phúc tấn tương lai của hắn, nhưng chẳng có lý do gì để hắn đồng ý với yêu cầu vô lý đó của Chi Lan.

Nhưng Huyền Diệp vẫn là Huyền Diệp, trong lòng hắn, Chi Lan không chỉ là người con gái hắn yêu, nàng còn là người thân của hắn, thế nên hắn đưa ra một đáp án mơ hồ, để hắn trở về suy nghĩ đã.

Huyền Diệp nghĩ đến đâu đâu cũng không hiểu tại sao Chi Lan lại đưa ra thỉnh cầu như thế, vì thế hắn quy thỉnh cầu đó thành dục vọng độc chiếm của thiếu nữ. Hắn vẫn luôn khoan dung với biểu muội, bởi vì trong những năm tháng trưởng thành của hắn, Chi Lan là một phần không thể thay thế. Hắn dạy nàng luyện chữ, dạy nàng học bài, nàng đánh đàn cho hắn nghe, thêu túi tiền tặng hắn, hai người như hai sợi của dây thừng, không thể chia tách.

Vì mấy lẽ đó, hôm sau gặp Chi Lan, Huyền Diệp trả lời hắn đồng ý, hắn nhìn thấy rõ ràng khi hắn nói lời hứa hẹn kia mắt Chi Lan như sáng rực lên, như một người sắp chết khát nhìn thấy ốc đảo. Kỳ thật Huyền Diệp cũng không cho rằng đó là một lời hứa hẹn, hắn chỉ coi đó như một thủ đoạn dễ dàng lừa trẻ con. Trong suy nghĩ của hắn, sở dĩ Chi Lan đưa ra yêu cầu đó chỉ là vì thiếu nữ giận dỗi thôi, cái nàng cần là thái độ của hắn, thế nên hắn chẳng nghĩ nhiều về chuyện này.

Tuyển tú xong, Hoàng ama chỉ định cho hắn hai trắc phúc tấn, hai cách cách, hắn cũng gặp qua bốn người, cả bốn đều có ngoại hình xinh đẹp, khí chất mỗi người một vẻ, thế nên hắn rất hài lòng. Dần dần hắn lại nhận ra Chi Lan không phải là tìm kiếm cảm giác an toàn một cách đơn thuần mà đưa ra yêu cầu đấy, nàng thật sự nghiêm túc. (Ngoài công chúa, quận chúa, con gái các bô lão, phi tần cấp thấp của các thân vương cũng gọi là cách cách, đích phúc tấn và trắc phúc tấn đều được ghi tên vào gia phả Hoàng gia, có địa vị cao hơn.)

Huyền Diệp cân nhắc trong lòng một hồi cuối cùng vẫn nhận lời với Chi Lan, hẳn là một người biết kiềm chế, vì thế hẳn tin tưởng vào năng lực kiểm soát bản thân. Nói cho cùng Chi Lan trong lòng hẳn không giống bất cứ nữ nhân nào khác, hẳn cũng hy vọng người đầu tiên của hẳn là biểu muội mà hẳn trân trọng từ nhỏ đến lớn.

Sau khi lấy hai cách cách, dù hẳn có đến phòng bọn họ, nhưng chỉ là đắp chăn ngủ đơn thuần, dù sao cũng chỉ là hai nữ nhân thân phận hèn mọn. Nhưng hẳn vẫn dùng cách này cách khác giúp bọn họ phá thân, bởi vì chuyện này không thể để Hoàng ama và ngạch nương biết, hẳn chỉ còn hạ sách đây để làm.

Huyền Diệp cảm giác được Chi Lan đối với hẳn càng thêm thân thiết, hẳn vui sướng với sự thay đổi đấy, cũng hưởng thụ thời gian ở riêng cùng Chi Lan, hẳn nghĩ nếu chỉ trả một cái giá nhỏ thế mà có thể khiến Chi Lan cao hứng như vậy, thì ba năm không chạm vào nữ nhân khác chẳng đáng kể gì.

Tình huống chỉ thay đổi cho đến khi Hách Xá Lí Bảo Doanh vào phủ, đem động phòng Huyền Diệp vốn không muốn chung đụng với cô ta, chỉ định qua đêm đơn thuần như với hai cách cách kia, thế nên hẳn mặc nguyên quần áo lên giường đi ngủ.

Lúc nửa đêm, hẳn cảm giác có một thân thể nóng bỏng trườn lên người hẳn, cởi quần áo của hẳn, vuốt ve ngực hẳn, đụng chạm vào hẳn bằng một làn da mịn nhẵn như tơ lụa, thế nên hẳn không chút do dự vận động cùng. Huyền Diệp nghĩ lúc đấy chắc là bị ma xui quỷ khiến, cả một đêm hẳn ở trên người Hách Xá Lí thị vận động liên tục không ngừng, như thể chỉ có thể mới dập được ngọn lửa thiêu đốt trong người. (chắc là bị hạ xuân được rồi)

Sáng hôm sau tỉnh lại, Huyền Diệp cứ nghĩ bản thân có giấc mộng xuân, nhưng nữ nhân nằm bên cạnh cho hẳn biết là hẳn phạm sai lầm rồi. Huyền Diệp không kể chuyện đó với Chi Lan, hẳn nghĩ chẳng có gì đáng nói, trong suy nghĩ của hẳn, ngủ chay bên hai cách cách là hẳn đã làm tốt lắm rồi, tuy Chi Lan đặc biệt, nhưng lời hứa hẹn hẳn làm đến thế là được rồi.

Khi nhận tin Hách Xá Lí thị có thai, Huyền Diệp đang chơi cờ cùng Chi Lan, một phút trước Chi Lan còn bấu môi đòi đi lại, một phút sau đã để quân cờ rơi cách xuống bàn, nhìn về mặt Chi Lan, Huyền Diệp như cảm thấy có thứ gì tan vỡ. Rốt cuộc Chi Lan chỉ há miệng thở dốc, không nói tiếng nào.

Huyền Diệp nhanh chóng về phủ, tuy rằng thời gian qua hẳn thường xuyên qua đêm cùng Hách Xá Lí thị, nhưng lần nào cũng phải người trông chừng cô ta uống thuốc tránh thai, cái thai này cô ta có bằng cách nào. Huyền Diệp tự tin thuộc hạ của hẳn sẽ không phản bội hẳn, vậy thì là nữ nhân kia có vấn đề, có lẽ cô ta may mắn, hoặc là cô ta dùng thủ đoạn.

Huyền Diệp thừa nhận bản thân có tham vọng chinh phục với người rời giường thanh cao lên giường nóng bỏng như Hách Xá Lí thị, cũng rất hưởng thụ cơ thể xinh đẹp nõn nà của cô ta, nhưng không có nghĩa là cô ta có thể lừa gạt hẳn. Huyền Diệp sẽ không bắt cô ta bỏ đứa con này, nhưng sẽ tìm cơ giam lỏng cô ta.

Đến lúc này, Huyền Diệp mới hiểu năm đó ngạch nương nói thủ đoạn đàn bà không đơn giản là thế nào. Hách Xá Lí thị có thể mang thai dưới sự canh phòng nghiêm ngặt của hẳn, liệu sau này có thể làm chuyện khác tương tự không. Nhưng giờ không phải lúc bận tâm đến vấn đề đấy, hẳn cần đi an ủi Chi Lan, biểu hiện của nàng khiến hẳn rất lo lắng.

Huyền Diệp tưởng tượng ra rất nhiều tình cảnh khác nhau khi gặp lại Chi Lan, hẳn chỉ không ngờ Chi Lan sẽ bình tĩnh ngồi đó, ánh mắt vô định không biết đang suy nghĩ gì. Hẳn không muốn thấy Chi Lan như thế, bởi vì nàng như thế khiến hẳn vừa thấy cần rút lương tâm vừa thấy đau lòng.

Chi Lan chấp nhận lời giải thích của hẳn rất dễ dàng, sau đó vẫn gắn bó với hẳn như trước, nhưng Huyền Diệp biết, tình yêu say đắm trong mắt Chi Lan dành cho hẳn đã dần phai pha, thay bằng hồ hững. Nhưng hẳn không sợ, hai năm nữa hẳn sẽ lấy được nàng, sau đó hẳn còn thời gian cả đời để làm Chi Lan quên đi sai lầm đó.

Hách Xá Lí thị sinh đôi một trai một gái, với nhà Ái Tân Giác La, long phượng thai vẫn là một chuyện hiếm gặp, Huyền Diệp cũng cho rằng hai đứa con này mang phúc khí đến, thế nên quãng thời gian đó hẳn rất phấn khởi, lần đầu làm cha khiến Huyền Diệp cảm thấy rất mới mẻ, hơn nữa Chi Lan thân thiết bằng thái độ xa cách, hẳn dần quên bằng Chi Lan, khi đến cung Cảnh Nhân thỉnh an gặp nàng chỉ hỏi qua loa một hai câu.

Huyền Diệp vẫn cho rằng qua một thời gian nữa Chi Lan sẽ hiểu, mà hẳn bận việc chính sự, bận đối phó với đám nữ nhân trong phủ. Nhưng trong lòng hẳn rất trống trải, hẳn nhớ tiểu cô nương thích làm nũng với hẳn, nhưng hẳn cũng không dám đi gặp Chi Lan, hẳn sợ thái độ xa cách và ánh mắt lạnh nhạt của nàng. Các nữ nhân trong phủ rất thân thiết với hẳn, kể cả Hách Xá Lí thị cao ngạo, nhưng bọn họ không yêu hẳn, nói chính xác là không yêu con người hẳn, cái bọn họ yêu là quyền lực và địa vị của hẳn.

Khi con hẳn lên hai (tuổi mụ), kỳ tuyển tú nữ năm Thuận Trị thứ 28 cũng đến. Huyền Diệp nghĩ rốt cuộc hẳn cũng lấy được Chi Lan, hẳn cũng cảm giác rằng thái độ Chi Lan dành cho hẳn dần thay đổi, dường như nàng lại trở về là một tiểu biểu muội luôn ỷ lại vào hẳn của trước kia. Vận mệnh trên người, thực tế phù phàng giáng cho hẳn một đòn tàn nhẫn.

Khoảnh khắc nghe tin Chi Lan bị người khác hạ độc vô sinh, đầu óc Huyền Diệp trống rỗng, hẳn suy nghĩ rất nhiều nhưng dường như chẳng nghĩ được gì, cuối cùng chỉ động lại nụ cười sáng trong rạng rỡ như ánh thái dương của tiểu cô nương gọi hẳn biểu ca. Hẳn đấy Hách Xá Lí thị ngăn cản, lên ngựa phi thẳng vào Hoàng cung.

Cung Cảnh Nhân vẫn chẳng có gì thay đổi, Huyền Diệp đẩy cửa, thấy Chi Lan lẳng lặng ngồi trên giường, cúi đầu chơi cườ liên hoàn bằng vàng hẳn tặng nàng, ánh chiều tà hiu hắt chiếu lên người Chi Lan, khiến nàng hư ảo.

“Biểu muội.” Giờ phút này Huyền Diệp không biết bản thân nên nói gì, sự bình tĩnh ung dung trong dĩ vãng của hẳn dường như chẳng còn gì.

“Biểu ca, anh đến rồi.” Chi Lan ngừng đầu, thái độ vẫn y như mỗi lần hẳn tới tìm nàng chơi đùa trong quá khứ.

Huyền Diệp đến ngồi cạnh Chi Lan, cầm cữu liên hoàn trong tay nàng đặt sang một bên, nắm chặt tay nàng.

“Biểu ca, lần này đến lượt em.” Chi Lan nói một câu không đầu không đuôi, Huyền Diệp nghe liền hiểu, lần trước là hấn lừa nàng, phụ bạc nàng, lần này đến lượt nàng.

“Đừng lo lắng, thái y nhất định có thể chữa được.” Huyền Diệp không biết là đang an ủi Chi Lan hay là đang an ủi chính mình.

“Biểu ca, anh đồng ý với em một chuyện được không?” Chi Lan như lại trở về một ngày của ba năm trước, Huyền Diệp bất giác cứng người.

Chi Lan nhìn dáng vẻ căng thẳng của Huyền Diệp, đột nhiên nở nụ cười. “Biểu ca, anh căng thẳng vì cái gì?”

“Không có gì, em nói đi.” Huyền Diệp cũng không biết bản thân sợ điều gì.

“Biểu ca, em muốn về nhà, được không?” Chi Lan nhìn Huyền Diệp khẩn khoản, xinh đẹp như hoa đào tháng ba.

“Được, tôi đi nói với ngách nương.” Huyền Diệp dịu dàng ôm Chi Lan, tham lam hít ngửi hương thơm từ người nàng. Chi Lan cũng tựa đầu vào vai Huyền Diệp, đưa bàn tay nhỏ bé cầm tay Huyền Diệp.

“Biểu ca, hai ta đều sẽ hạnh phúc, phải không?” Huyền Diệp đang trong cơn hoảng hốt, tuy nghe Chi Lan nói nhưng không nghe rõ ràng, có điều hấn vẫn gật đầu thay cho trả lời.

Ngày hôm sau Chi Lan trở về nhà họ Đông, không bao lâu thì có tin Chi Lan chết bất đắc kỳ tử.

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đừng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Mộng một đời (2)

Huyền Diệp đứng ngoài cổng Đông phủ, không thể nào bước qua cánh cổng bình thường kia. Hấn vẫn nhớ rõ lúc Chi Lan sáu tuổi, vì tuổi còn nhỏ nên mỗi lần về nhà là hấn đưa về. Hấn sẽ ôm nàng xuống xe, vẹo yêu mũi nàng, dặn nàng nhất định phải ngoan ngoãn nghe lời. Chi Lan nghe xong sẽ gật đầu, gạt bím tóc hấn, miệng còn than thở. “Biểu ca bắt nạt em.”

Mỗi lần tiến cung cũng là hấn đến thúc giục nàng, ôm cô bé khóc giàn giụa nước mắt vào ngực, dịu dàng dỗ dành sau đó đồng ý vô số điều kiện nàng mới chịu nín. Lúc đó Chi Lan như một con mèo con, làm gì cũng phải đi theo hấn, hấn cũng thành thói quen đi đâu cũng có một cái đuôi nhỏ theo sau.

Tám năm, Huyền Diệp dùng tay bịt mắt, phát ra những tiếng cười tự giễu trầm thấp. Từ năm sáu tuổi, Chi Lan như thành tiểu thị giả của hấn, hấn cầm tay nàng dạy nàng viết chữ, nàng nghịch ngợm bôi mực lên mặt hấn; hấn ôm eo nàng dạy nàng cưỡi ngựa, nàng vui vẻ giang tay cười giòn giã; hấn đứng sau lưng đẩy cho nàng đu cao, nàng quay đầu bảo hấn đẩy cao nữa. Rất nhiều kỷ niệm cũ, hấn vẫn nhớ không quên.

Huyền Diệp dùng sức lau nước mắt, bước qua cửa lớn Đông phủ. Chi Lan nằm lẳng lẳng trên giường, chỉ như đang ngủ. Huyền Diệp đột nhiên nhớ tới câu truyện cổ tích Chi Lan từng kể cho hấn, hoàng tử hôn công chúa ngủ say, và công chúa tỉnh lại. Lúc đấy hấn còn chê Chi Lan trẻ con, giờ lại nghĩ nếu điều đấy là thật thì tốt biết bao.

Huyền Diệp đuổi hết người ra ngoài để ở một mình với Chi Lan, hấn cần được bên nàng một lúc, ngắm nàng thật lâu. Hấn nghĩ, có lẽ Chi Lan chỉ đang bày một trò đùa để trừng phạt hấn, trừng phạt sự lừa dối của hấn, trừng phạt vì hấn không quan tâm tới nàng.

Huyền Diệp cứ ngồi như vậy, ngồi đến nửa đêm, hấn nhớ Long Khoa Đa lao vào, nhớ ánh mắt tràn ngập hận thù của Long Khoa Đa, đôi mắt kia rất giống đôi mắt Chi Lan, nhưng Chi Lan sẽ không bao giờ mở mắt gọi hấn hai tiếng biểu ca ngọt ngào nữa..

Huyền Diệp không nhớ bản thân đã về phủ thế nào, nhưng hấn có thể nhớ rõ sự quan tâm che giấu cho vẻ hờ hững vui sướng khi người gặp nạn của các nữ nhân trong phủ, đúng vậy, bọn họ vui sướng lắm, người con gái hấn yêu chết rồi, còn ai uy hiếp đến vị trí của bọn họ.

Huyền Diệp không nói tiếng nào, chỉ dùng ánh mắt lạnh lùng quét qua bọn họ rồi về thư phòng, hấn sẽ phải điều tra đến cùng, là nữ nhân nào hạ độc vô sinh với Chi Lan, tại sao Chi Lan lại ngã bệnh rồi đột ngột qua đời. Huyền Diệp cảm thấy trong lòng như có một ngọn lửa đang thiêu đốt mà không cách nào dập tắt, thiêu hấn sắp thành tro. Nhưng hấn vẫn là Huyền Diệp, vẫn là Tam aka, vì thế hấn không thể làm gì, chỉ có thể trải tờ giấy Tuyên Thành, lẳng lặng luyện chữ.

Lúc Chi Lan hạ táng Huyền Diệp không đến nhìn nàng, hấn không dám đi, hấn không điều tra được ai là kẻ đã hạ độc thủ, hấn không thể giúp nàng báo thù. Nhưng hấn có thể khẳng định có liên quan tới nữ nhân trong phủ hấn, nhưng hấn lại chẳng có cách nào trừng phạt trực tiếp bọn họ, bởi vì hấn không có chứng cứ.

Huyền Diệp nhìn Hách Xá Lí thị bé con đứng trước mặt hấn bảo hấn bình tĩnh, thầm nghĩ bóp chết cô ta, nếu không vì cô ta, nếu không vì cô ta, nhưng ở

trước mặt con hán chỉ có thể duy trì hình tượng người cha, có điều hán thực sự ghi hận với nữ nhân này.

Tháng ngày nhạt nhẽo trôi qua, hán cưới một cô gái khác làm đích phúc tấn, nhưng đêm đêm gần như hán đều mơ thấy Chi Lan, nàng nhìn hán tha thiết, “Biểu ca, anh có thể chờ em không? Chờ em ba năm được không?”

Sau đó hán dần quên Chi Lan, bên cạnh hán càng lúc càng nhiều nữ nhân, xinh đẹp, đáng yêu, dịu dàng, đoan trang, kiêu ngạo, lạnh lùng, nhưng không có ai khiến hán rung động như Chi Lan. Có điều hán thích bọn họ, thích thân thể bọn họ, thích sự nịnh nọt lấy lòng của bọn họ, cũng thích sợ hãi của bọn họ.

Sau khi hán đăng cơ, ngoài Hoàng hậu hán chỉ phong mấy phi tử, nữ nhân của hán rất nhiều, nhưng đa phần chỉ là Quý nhân Thường tại linh tinh. Hầu hết nữ nhân gả cho hán ngày đầu đều có cấp bậc thấp, Hách Xá Lí thị cũng chỉ được phong làm Tần, cặp sinh đôi của cô ta hán giao cho người khác nuôi dưỡng. Đương nhiên, hầu hết nữ nhân của hán đều không có quyền lợi nuôi con, không phải thế mới thú vị sao?

Chi Lan trở thành biểu tượng thất lạc trong cuộc sống của hán, hán không cho người khác nhắc tới nàng, cũng không cho phép bản thân nhớ tới nàng, hán niệm phong cung Cảnh Nhân, không cho ai ra vào. Hán từ chối tỏ thái độ với ngách nương muốn hỏi lại thời, có nữ nhân ngó ngàng sau phút ái ân hỏi hán tại sao lại khóa trái cung Cảnh Nhân, và cô ta không còn trông thấy ánh bình minh.

Các nữ nhân bên người hán thật ra rất đáng yêu, có người biết làm hỗn hợp đá vôi đất sét nung lên, rắn kết khi hòa với nước gọi là xi măng, có người biết làm thủy tinh, thậm chí còn có người nói với hán rằng cô ta biết trước các sự kiện lịch sử. Bọn họ dùng các ý tưởng phương pháp kiếm tiền khác nhau hấp dẫn hán, hán nhìn bọn họ như nhìn những trò hề, đột nhiên hán nhớ tới thỉnh cầu của Chi Lan, hán vì những nữ nhân này mà để mất nàng, thật nực cười.

Đường phân cách “nam tuần”

Huyền Diệp rất thích nam tuần, bỏ qua những công việc phải xử lý, cảnh sắc tươi đẹp của Giang Nam khiến lòng người mê đắm. Hán vẫn nhớ Chi Lan từng nói sau này sẽ cùng hán đến Giang Nam du ngoạn, lúc đấy hán trịnh trọng hứa với nàng, không biết rằng kết cục thế này.

Huyền Diệp cười cười, giờ hán không còn đau đớn trong lòng nữa, không nghĩ đến thì sẽ không đau, hán còn giang sơn Đại Thanh, còn vô số nữ nhân, thật ra hán cũng hạnh phúc, không phải sao? Hán mơ hồ nhớ đến câu cuối cùng Chi Lan nói với hán, “Biểu ca, hai ta đều sẽ hạnh phúc, phải không?”

Huyền Diệp ngồi trong tửu lâu lớn nhất Giang Nam, bên cạnh là một Thường tại mà hán đưa đi cùng, cô ta ân cần gấp thức ăn cho hán, thò thè nịnh hót hán. Huyền Diệp không ăn, hán không có cảm giác thèm ăn, hán quay đầu nhìn người đi dưới đường, như là nghĩ đến điều gì đó bất giác nở nụ cười. Có điều... nụ cười chưa kịp nở đã cứng đờ.

Bởi vì hán nhìn thấy người mà hán cứ ngỡ là sẽ không bao giờ gặp lại nữa, nàng đang vui vẻ dạo phố, một người đàn ông cao lớn lạnh lùng đi theo nàng, cầm trên tay rất nhiều đồ vật nhỏ xinh. Cây quạt tuốt khỏi tay Huyền Diệp, hán giật mình lao ra khỏi tửu lâu, đuổi theo.

“Chi Lan!” Huyền Diệp không màng giữ phong độ, hán muốn nhìn xem rốt cuộc người kia có phải Chi Lan hay không, có phải tiểu biểu muội của hán hay không. Nhưng hán không đuổi kịp, chỉ có thể thất hồn lạc phách trở về kinh.

Hán triệu kiến Long Khoa Đa, hán có rất nhiều chuyện muốn hỏi, lúc đấy sự tình phát sinh quá đột ngột, vì quá phần nộ và không chấp nhận được sự thật mà hán không suy nghĩ nhiều, sau tỉnh táo rồi thì không muốn nghĩ đến nữa. Giờ đột nhiên gặp người tương tự, trái tim vốn đã héo khô của hán dâng niềm hy vọng.

“Hạ thần thỉnh an Hoàng thượng, Hoàng thượng cát tường.” Từ ngày đó đến giờ, thái độ Long Khoa Đa dành cho Huyền Diệp vẫn kém thân thiện như thế, Huyền Diệp không truy cứu, hán biết tình cảm Long Khoa Đa dành cho Chi Lan.

“Hôm nay trăm triệu khanh tới là muốn hỏi khanh một chút, năm đó rốt cuộc là Chi Lan có qua đời thật không?!”

Long Khoa Đa giật mình, nhưng nhanh chóng bình tĩnh trả lời, “Năm đó chính mắt Hoàng thượng nhìn thấy thi thể tỷ tỷ, không lẽ Hoàng thượng không biết tỷ tỷ đã qua đời thật hay không?”

Chính là vì tận mắt nhìn thấy thi thể của Chi Lan mới khiến Huyền Diệp lúc đấy không chút hoài nghi, nhưng giờ phút này hán thật sự không tin tưởng vào những điều mình đã thấy tận mắt.

“Trăm nghìn thấy nàng ở Giang Nam” Huyền Diệp dừng một chút, “Thật ra nàng chưa chết, đúng không?”

“Tỷ tỷ của thần qua đời từ lâu rồi, làm sao có thể xuất hiện ở Giang Nam, chắc là có người giống người.”

“Thôi, có lẽ là trăm nghìn nhầm, khanh lui ra đi.” Huyền Diệp biết có hỏi nữa cũng chỉ là vô ích, chỉ có thể để Long Khoa Đa đi, hán muốn tự tay điều tra.

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đừng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Mộng một đời (3)

“Biểu ca, anh có thể chờ em không? Chờ em ba năm được không?” Chi Lan thấp thỏm hỏi, quả nhiên nhìn thấy Huyền Diệp lộ vẻ kinh hoàng, trái tim Chi Lan chùng xuống.

“Tôi về suy nghĩ rồi sẽ trả lời em.” Huyền Diệp suy nghĩ một chút, vẻ mặt như đang nhìn một đứa trẻ cố tình gây sự, Chi Lan buồn bực gật đầu. Nàng đánh cược với hệ thống, nếu Huyền Diệp thật sự nhận lời còn thực hiện được, hệ thống sẽ giúp đỡ nàng vô điều kiện, nếu Huyền Diệp không thực hiện được, Chi Lan sẽ phải ký hợp đồng với hệ thống nếu vẫn muốn hoàn thành mục tiêu.

Chi Lan thở dài, có hệ thống đào tạo chưa chắc đã là chuyện tốt, quả nhiên miếng pho mát miễn phí chỉ có ở trong bẫy chuột. Nhưng ngày hôm sau, sự thật cho thấy ông trời vẫn ưu ái nàng, bởi vì Huyền Diệp đồng ý với nàng.

“Biểu ca, anh thật tốt, từ nay về sau em sẽ không bắt nạt anh nữa.” Trong vòng tay Huyền Diệp, Chi Lan thầm suy nghĩ xem phải làm thế nào mới thể báo đáp tâm ý này của Huyền Diệp, bởi vì điều Huyền Diệp nhận lời rất đáng quý.

Ba năm sau.

Chi Lan nhìn bát thuốc ngọt ngào trước mắt, phớt lờ cảnh báo của hệ thống, một hơi uống hết.

“Biểu muội.” Chi Lan ngồi trên giường, vuốt ve cườ liên hoàn bằng vàng Huyền Diệp từng tặng nàng. Ngẩng đầu nhìn Huyền Diệp đi vào, đột nhiên cảm thấy hoảng hốt. Người trước mắt không còn là biểu ca đi đến đâu cũng cầm tay nàng, hân cao hơn ama, mặc thường phục của hoàng tử, thất lung treo túi hương mà nàng chưa từng thấy. Cô gắng làm ra vẻ bình thường, nhưng mắt nàng vẫn để lộ sự bối rối.

Chi Lan thầm nở một nụ cười trong lòng, “Biểu ca, anh đến rồi.” Vẫn như vô số lần hân từng đến tìm nàng.

Chi Lan nhìn Huyền Diệp ngồi xuống bên cạnh nàng, cầm cườ liên hoàn đặt sang một bên, cảm nhận sự ấm áp vẫn như ngày nào của lòng bàn tay hân. Chi Lan nghĩ, đã bao lâu rồi nàng không nhìn kỹ con người này. Hàng lông mày, đôi mắt ấy, rõ ràng rất quen thuộc, nhưng nàng lại chẳng thể tìm ra dấu vết lúc xưa.

“Biểu ca, lần này đến lượt em.” Đến lượt em vứt bỏ anh, không cần anh.

“Đừng lo lắng, thái y nhất định có thể chữa được.” Huyền Diệp dừng một chút, an ủi nàng như thể chưa từng biết chuyện. Thật ra nàng đâu cần an ủi, bát thuốc đó là nàng tự nguyện uống, không ai chữa được. Nếu chữa được, nàng rời khỏi Hoàng cung thể nào.

“Biểu ca, anh đồng ý với em một chuyện được không?” Một chuyện cuối cùng.

Nhìn Huyền Diệp đột nhiên cứng người, Chi Lan chỉ cảm thấy buồn cười, chẳng lẽ nàng là mãnh thú hồng thủy sao? Nàng đột nhiên nghĩ đến ba năm trước đây, tiếng cười càng thêm động lòng người.

“Biểu ca, anh căng thẳng vì cái gì?”

“Không có gì, em nói đi.”

“Biểu ca, em muốn về nhà, được không?” Chi Lan nhìn Huyền Diệp khản khoản. Nàng nhớ lúc mới tiến cung, nàng còn nhỏ, luôn muốn về nhà, mỗi lần như thế lại quán quít Huyền Diệp, chỉ cần hỏi Huyền Diệp sẽ nhận lời với nàng, nhưng giờ đã cảnh còn người mất.

“Được, tôi đi nói với ngách nương.” Vẫn là câu trả lời dĩ vãng.

“Biểu ca, hai ta đều sẽ hạnh phúc, phải không?” Chi Lan dựa vào vòng tay Huyền Diệp, thì thầm đến mức bản thân cũng không thể nghe rõ.

Đồng phủ.

“Con thật sự quyết định làm thế?”

Chi Lan gật đầu, Đông Quốc Duy như bị rút hết sức lực ngã ngồi xuống ghế, một lúc lâu sau, ông gật gật đầu.

“Thôi, để A Nhất A Nhị đi theo con, nếu không ta không yên lòng.” Giọng Đông Quốc Duy khản đi.

Hách Xá Lí thị ôm Chi Lan rơi lệ, Long Khoa Đa đứng bên cạnh vừa phẫn nộ vừa đau lòng.

Ngày hôm sau, Đông phủ truyền ra tin tức Đại cách cách Đông Chi Lan đã chết bất đắc kỳ tử.

Mười hai năm sau, Giang Nam

“Thiếp muốn cây trâm này, a, muốn cả ngọc bội kia nữa.” Chi Lan nhìn người bên cạnh một cái, quả nhiên hân mua theo ý nàng ngay lập tức.

Chi Lan cười hài lòng, bí mật gãi gãi lòng bàn tay hân, người nọ trừng mắt nhìn Chi Lan một cái, rõ ràng là một gương mặt góc cạnh, nở nụ cười lại như

khiến tất cả trở nên mềm mại, ánh mắt tràn ngập yêu chiều.

“Nhõng nhẽo như trẻ con, Đại Bảo thấy lại cười.”

“Hừ.” Rõ ràng sắp ba mươi tuổi, nhưng Chi Lan vẫn như thiếu nữ mười tám. “Chỉ tại chàng dạy hư Đại Bảo! Chàng là người cha tồi!”

Người nọ nghe xong lắc đầu bất đắc dĩ, “Đúng, đúng, đều tại ta không tốt.”

Chi Lan lại gạt đầu hài lòng, chuẩn bị tiếp tục mua đồ, hiếm khi xuống núi, đương nhiên phải đi dạo cho thỏa thích.

“Chi Lan!” Sau lưng dường như truyền đến một giọng nói quen thuộc.

“Có người gọi thiếp sao?” Chi Lan quay đầu hỏi chồng mình.

“Nàng nghe lầm.” Hần lắc đầu, cầm tay nàng, “Không phải nàng nói muốn đến Ngũ Sắc Cư mua điểm tâm cho Đại Bảo sao?”

“Đúng rồi, suýt nữa thì quên, may có chàng nhắc.” Chi Lan thè lưỡi, nhanh chóng quên thắc mắc.

Nhưng người bên cạnh nàng lại quay đầu, nhìn người đàn ông ăn mặc sang trọng, nở nụ cười trào phúng, ánh mắt lạnh như băng.

“Lão gia, phu nhân, hai người đã về.” Một nha hoàn mặt hơi dài nhìn Chi Lan như nhìn thấy cứu tinh.

“Lại như thế nào?” Chi Lan đã quá quen với chuyện mỗi lần về nhà lại được thông báo xảy ra chuyện. “Là Nhị thiếu gia hay là Tam thiếu gia?”

“Là Tam thiếu gia khóc nhớ phu nhân, dỗ thế nào cũng không nín.” Nha hoàn đau khổ trả lời.

“Được rồi, người lui ra đi, ta đến ngay.” Chi Lan bất đắc dĩ nhìn phu quân đứng bên cạnh, chỉ có thể thở dài, chuẩn bị đi tiếp tục nghiệp lớn dỗ con mỗi ngày.

“Sắp tới sẽ có người điều tra về phu nhân, cảnh giác đề phòng.” Chi Lan vừa đi, gương mặt đàn ông vốn hiền hòa đột nhiên sa sầm, căn dặn quản gia đứng cạnh.

“Lão gia yên tâm.” Quản gia cung kính đáp.

“Còn nữa, không được để cho phu nhân biết.” Người đàn ông thêm một câu.

“Vâng.”

Đường phân cách “Khang Hi lên sàn”

“Vẫn không điều tra được gì sao?” Khang Hi xoa mi tâm, thời gian này hần luôn mơ thấy chuyện trước kia, không đêm nào ngon giấc.

“Hồi Hoàng thượng, chúng nô tài ở Giang Nam nghe ngóng dò hỏi đã mấy tháng, vẫn không tìm được chút tin tức gì.” Người trả lời phủ phục trên sàn, có chút sợ hãi.

“Thôi, tiếp tục tra đi.” Đã gần một năm, vẫn chưa tra được bất cứ manh mối gì. Nhưng hần lại khẳng định đó là Chi Lan, vì không tra được chút manh mối gì mới là kỳ lạ. Hơn nữa, còn một người đàn ông bên cạnh Chi Lan. Lúc đấy, hần cảm nhận rất rõ rằng ánh mắt chế nhạo của kẻ đấy, chỉ chớp mắt đã chẳng thấy ai.

Thảo nguyên Ulanbato (thủ đô Mông Cổ hiện nay), năm Khang Hi thứ 21.

“Sức khỏe Hoàng ama thế nào rồi?” Người hỏi là Đại aka, một trong hai đứa con sinh đôi của Hách Xá Lí thị năm đó.

“Hồi Đại aka, Hoàng thượng uống thuốc xong đã đi ngủ.” Nhìn thì tướng Lí Đức Toàn cung kính trả lời, kỳ thật ông ấy chẳng tiết lộ gì.

“Vậy ngày mai Gia lại tới, nhờ Lý am đặt chăm sóc Hoàng ama.” Đại aka nghe thế là hiểu không thể khai thác gì từ Lí Đức Toàn, đành phải ra về.

“Có chuyện gì, Đại aka đến đây?” Giọng Khang Hi có vẻ suy yếu, trên thực tế tình trạng sức khỏe hiện tại của hần cũng không được tốt.

“Hồi Hoàng thượng, Đại aka nghe nói Hoàng thượng đã ngủ, bảo là ngày mai sẽ quay lại thăm Hoàng thượng.”

“Khụ, khụ, đến xem ta đã chết chưa đúng không?” Khang Hi ho đến đỏ mặt, hiển nhiên là rất tức giận.

Lí Đức Toàn quý gối cúi đầu, không dám nói gì, đợi một hồi lâu, thấy Khang Hi giống như đã ngủ, mới chậm rãi lui xuống.

“Đại aka, rõ ràng lúc này là cơ hội thích hợp, nương nương bảo ta nhấn với ngài, thời cơ tới không thể để mất, để mất rồi không thể lấy lại.” Trong lều Đại aka tụ tập mấy người, có một người đang nói.

“Nhưng mà...” Đại aka có vẻ do dự.

“Đại aka, ngài ngắm lại tình cảnh hiện tại của nương nương đi, nếu ngài...” Lời tuy không nói hết, nhưng Đại aka cũng biết là có ý tứ gì. Ngạch nương của hắn rõ ràng là phi tần đẹp nhất cũng có khí chất nhất hậu cung, nhưng cũng lại là phi tần thất sủng nhất.

“Được rồi, bốn ngày nữa hành động.”

Đêm hôm đó, trong lều Khang Hi.

“Đừng giận mà, thiếp chỉ vì không muốn để mặc biểu ca qua đời như thế, nói thế nào cô cô cũng từng đối với thiếp rất tốt.” Chi Lan làm nũng với người đàn ông bên cạnh.

“Chỉ một lần này, lần sau không được dùng cái cớ này nữa.” Giọng người đàn ông ảm áp hơn một chút.

“Dạ vâng, chàng phải tin thiếp chứ.” Chi Lan cười nói.

Rõ ràng tiếng hai người nói chuyện không nhỏ, nhưng người trong ngoài lều không hề phát hiện ra sự xuất hiện của hai người, Khang Hi cau mày nằm trên giường, toàn thân sốt cao, thoát nhìn rất khổ sở.

Chi Lan đi tới sờ trán hắn, lập tức tiếp nhận được một luồng sáng từ vong, nàng nhanh chóng gạt sang một bên.

Chi Lan lấy từ túi tiền ra một viên thuốc màu nâu, chuẩn bị mở miệng Khang Hi cho hắn uống.

“Để ta làm!” Xem ra người đàn ông lạnh lùng không thể chịu đựng cảnh vợ mình chạm vào người đàn ông khác.

“Vâng.” Chi Lan cũng không dám phản kháng, ngoan ngoãn đưa thuốc cho chồng, đứng sang một bên.

Sau khi uống thuốc một lúc, Khang Hi bớt sốt, hắn ậm ừ mấy tiếng, mờ mắt.

Chi Lan hoảng sợ, rõ ràng là không tỉnh mà, không lẽ thuốc có vấn đề, lát nữa về nàng phải phản nài gay gắt với hệ thống một phen, hệ thống chết tiệt chỉ thích chơi đùa nàng.

Khang Hi vừa mờ mắt liền nhìn thấy một người đàn ông cao lớn đứng trước mặt mình, ý nghĩ đầu tiên của hắn là các quý tử của hắn xuống tay với hắn, tiếp theo mới nhìn thấy Chi Lan đứng bên cạnh người đàn ông. Dung mạo nàng không thay đổi nhiều, chỉ là quyến rũ hơn trước kia một chút, đương nhiên hắn hiểu lý do, nhất thời đáy lòng trào dâng chua xót.

“Chi Lan, là em sao?” Giọng của Khang Hi khàn đặc.

“Dạ, biểu ca khỏe không?” Chi Lan nhìn nhìn người chồng đứng bên cạnh, thấy hắn không có phản ứng mới trả lời.

Khang Hi đương nhiên cũng thấy một màn đó, mắt hắn mờ mịt đi.

“Sao em lại ở đây?” Khang Hi đang thân chinh dẹp Cát Nhĩ Đan, thực sự để ý tới chuyện Chi Lan thần không biết quỷ không hay vào lều của hắn.

“A.” Chi Lan do dự một chút, “Em biết biểu ca bị bệnh, em có thuốc nên tới.”

Khang Hi nghe vậy rất vui vẻ, cũng không có ý định truy cứu chuyện tại sao Chi Lan biết hắn có bệnh, sau đó làm thế nào vượt qua tầng tầng lớp lớp canh phòng đến bên cạnh hắn. Hắn chỉ tham lam nhìn Chi Lan, như thể nhìn bao lâu cũng không đủ.

“Vị này là?” Khang Hi cũng không quên người đàn ông đối diện.

“Hắn là chồng em.” Chi Lan nói tới người đàn ông với thần thái hạnh phúc ngập tràn.

“Tôi có thể nói chuyện riêng với em được không?” Khang Hi hỏi Chi Lan, mắt lại nhìn người đàn ông có sắc mặt lạnh lùng kia.

Người đàn ông kia trầm ngâm một chút, gật gật đầu, dặn Chi Lan vài câu rồi mới ra khỏi lều.

Chi Lan nhìn chồng ra khỏi lều, thở phào nhẹ nhõm, đêm nay đã phải chịu không ít áp lực.

“Biểu muội, mấy năm nay em có khỏe không?” Dường như Khang Hi có rất nhiều điều muốn nói, nhưng cuối cùng lại chỉ nói được câu này.

“Dạ, em khỏe lắm, biểu ca không cần lo lắng cho em.” Thái độ của Chi Lan như thể trước mặt nàng chỉ là một người anh họ đơn thuần.

“Em đến chỉ để đưa thuốc cho tôi sao?” Khang Hi không hề phát hiện, hắn không xưng “trẫm” với Chi Lan.

“Vâng, thuốc kia rất có tác dụng, em sẽ để lại mấy viên nữa.” Chi Lan không cảm thấy có chỗ nào không ổn, giống như người trước mặt nàng không phải thiên tử, mà chỉ là một người bình thường.

“Em...” Khó khăn lắm Khang Hi mới hỏi được, “Em và hắn ở bên nhau như thế nào?”

Chi Lan nghĩ nghĩ, “Hắn tìm thấy em, sau đó em đến với hắn.” Ngữ khí của nàng rất nhẹ nhàng, như thể đang kể một chuyện vu vơ.

“Hắn có đối tốt với em không?” Khang Hi vẫn chưa từ bỏ ý định, hắn vẫn cảm thấy biểu muội không thể rời xa hắn, không mong đợi điều đấy.

“Dạ, tốt lắm, hắn không lừa dối em, hơn nữa chỉ có em là thể tử duy nhất, chuyện gì cũng nghe theo quyết định em.” Chi Lan trả lời với vẻ đắc ý, người đàn ông tuyệt vời đấy là của riêng nàng.

Khang Hi nhìn nụ cười rạng rỡ của Chi Lan, lòng chua chát. “Năm đó... tại sao em ra đi?”

Rốt cuộc mặt Chi Lan đổi sắc, nàng dừng một chút, “Biểu ca không biết sao?”

Khang Hi lắc đầu, hắn đã suy nghĩ suốt nhiều năm, hắn nghĩ có lẽ nếu năm đó hắn hoàn thành lời hứa ba năm thì Chi Lan sẽ không bỏ đi, nhưng trong tiềm thức lại cảm thấy không phải đáp án đấy.

“Em chưa từng nói với biểu ca.” Chi Lan như muốn nói hết những điều khiến nàng nản lòng ra, “Lúc đấy dù em có nói biểu ca cũng sẽ cho rằng em hoang tưởng, điều em muốn cũng chỉ có ‘Một đời một kiếp chỉ đôi ta’, dù đối phương chỉ là một nông phu tầm thường cũng không sao.”

Rốt cuộc Chi Lan cũng có thể nói hết những lời muốn nói với Khang Hi, “Anh thấy không, anh cho rằng đó là hoang tưởng, nhưng em thật sự tìm được rồi, vì thế em rất hạnh phúc.”

Khang Hi nghe xong thấy lòng mù mịt, có lẽ hắn đã biết đáp án này từ lâu, có điều hắn chưa bao giờ muốn thừa nhận.

Chi Lan thấy hắn hoang mang không nói, “Biểu ca, thời gian tới anh nhớ đề phòng cẩn thận!” Chi Lan nhớ đến chuyện nghe được bên ngoài lầu Đại aka, quyết định nhắc nhở Khang Hi.

“Uh, tôi biết.” Khang Hi đã biết ý đồ của Đại aka từ lâu, nhất là Hách Xá Lí thị lại biết trước rằng Khang Hi sẽ ngã bệnh ở chuyến đi này.

“Em phải đi rồi.” Chi Lan cảm thấy không còn gì để hàn huyên, hơn nữa băng sơn đại nhân còn chờ ở bên ngoài, nàng thật sự cảm thấy sức ép rất lớn.

“Em... chúng ta còn có thể gặp lại không?” Khang Hi rất muốn níu kéo Chi Lan, nhưng hắn cũng biết hắn không làm được.

“Chắc là không, nhất định biểu ca cũng sẽ hạnh phúc.” Chi Lan nói một câu không đầu không đuôi, nở nụ cười mà Khang Hi tưởng chừng chỉ có thể nhìn thấy trong mộng, nhanh chóng ra khỏi lầu, còn lại một mình Khang Hi không biết suy nghĩ gì.

“Đành lòng ra đi sao.”

“Chàng ghen? Quả nhiên đàn ông ghen là lúc đáng yêu nhất.”

“Ta không.”

“Rõ ràng là có.”

Tiếng đối thoại dần xa, Khang Hi rốt cuộc không kiềm chế được bùm mặt, đến tận lúc này hắn mới hay, thì ra hắn không trao được cho tiểu biểu muội hạnh phúc mà nàng mong muốn. Nếu, nếu còn có nếu... hắn cười phá lên, nước mắt lại lăn qua khóe miệng.

Mùa đông năm Khang Hi thứ 45.

Khang Hi nằm trên long sàng, bàn tay khô gầy nắm một cửu liên hoàn bằng vàng đã cũ, thì thào một cái tên không ai nghe rõ, cuối cùng nhắm mắt trong tiếng khóc rống của các đại thần và aka.

Cùng một lúc, Huyền Diệp ở Aka Sở và Chi Lan ở cung Cảnh Nhân đồng thời bùng tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đừng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Tỉnh mộng

Huyền Diệp lau mồ hôi trên trán, đang giữa đêm hè, qua cửa sổ, ánh trăng sáng ngời xuyên qua tấm màn mỏng. Hắn giơ tay ra trước mắt nhìn, xò ra rồi lại nắm lại, đây là đôi tay của một thiếu niên, không phải cánh tay khô gầy nắm cửu liên hoàn ở những giây phút cuối cùng của giấc mộng.

Huyền Diệp vừa mới yên lòng, chuẩn bị ngủ tiếp, lòng thầm nghĩ chỉ là một giấc mơ, tuy rằng giấc mơ rất chân thật lại quý dị, nhưng cũng chỉ là mơ. Hắn

vừa mới nằm xuống lại ngồi bật dậy, bởi bên cạnh gối đầu của hắn chính là một cữu liên hoàn bằng vàng, lóe sáng yếu ớt dưới ánh trăng sáng tỏ.

Huyền Diệp cảm thấy như bị ai đó bóp cổ, đây là cữu liên hoàn trong mơ, trong mơ hắn từng cầm nó, từng vuốt ve nó vô số lần, thậm chí hắn còn nhớ rõ từng hoa văn trên đó. Lúc này nó thật sự nằm bên gối hắn, tựa như trong giấc mộng kia, mỗi đêm trước khi ngủ hắn đều đặt nó bên gối.

“Người đâu!” Huyền Diệp hét to một tiếng, gian ngoài liền vang tiếng lạch cạch, tiểu thái giám gác đêm cầm một cây nến đi vào.

“Chủ tử có gì sai bảo.”

“Thắp đèn, pha một chén trà nóng cho ta.” Huyền Diệp nghĩ thêm một chút, “Chuẩn bị thư phòng, Gia muốn qua ngay.”

Tiểu thái giám cảm thấy rất kỳ quái, nhưng không thắc mắc gì, thắp đèn, mang vào một chén trà mới pha rồi mới lui xuống.

Huyền Diệp mặc áo khoác, ngồi vào ghế, cầm chén trà bằng sứ trắng, thấp thoáng sau làn hơi nóng từ chén trà là thần sắc kinh ngạc hoang mang. Một lát sau, hắn như hạ quyết định, buông chén trà, lại khôi phục tư thế trấn tĩnh của dĩ vãng.

“Chủ tử, thư phòng đã chuẩn bị xong.”

“Uh.” Huyền Diệp gật gật đầu, đứng dậy đi về phía thư phòng, để lại cữu liên hoàn lấp lánh.

Huyền Diệp cầm bút, hồi tưởng nội dung giấc mộng, sau đó bắt đầu viết lách gì đấy, nhất thời chỉ nghe tiếng sột soạt.

Đường phân cách “Chi Lan cũng tỉnh”

Chi Lan thở dồn dập, nằng rất ít khi nằm mơ, đừng nói tới chuyện vì mơ mà bừng tỉnh giữa đêm.

Nàng nhìn mặt trăng vừa tròn vừa sáng ngoài cửa sổ, nhất thời không xác định được bản thân đang ở đâu. Một làn gió khẽ thổi qua, màn lướt nhẹ lên tay Chi Lan, như cảm giác được điều gì đó, Chi Lan xòe tay, ngạc nhiên thấy một chiếc nhẫn bạc vô cùng đơn giản trong lòng bàn tay.

Chẳng lẽ đây không phải một giấc mơ, Chi Lan thử nhớ lại giấc mơ mà không được, chỉ biết là nửa trước nàng mơ thấy Huyền Diệp, nửa sau là một người đàn ông không rõ mặt. Rốt cuộc trong mơ đã xảy ra những chuyện gì, nàng cũng không nhớ rõ, chỉ cảm thấy dường như đã quên lãng một điều gì đó rất quan trọng.

Chi Lan vỗ vỗ ngực, chắc không phải gặp ma đâu. Nàng định ném chiếc nhẫn bạc đi, nhưng không biết vì sao lại không đành lòng, nàng nghĩ nghĩ một chút, lòng qua ngón áp út, không hiểu sao lại vừa vặn bất ngờ. Chi Lan mượn ánh trăng để nhìn, rõ ràng chỉ là một chiếc nhẫn rất mộc mạc, thế nhưng dưới ánh trăng lại có vẻ gì đó sang trọng.

Lòng Chi Lan có chút sợ hãi, nhưng lại cảm thấy an tâm, nàng suy nghĩ nửa ngày, quyết định cứ ngủ trước đã, nếu gặp ma quỷ thì “danh sách thù địch” đã báo với nàng.

“Thỉnh an quý phi nương nương, nương nương cát tường.” Tuy Chi Lan giật mình tỉnh giấc lúc nửa đêm, nhưng sau đó ngủ rất sâu, nhờ vậy sáng dậy tinh thần rất tỉnh táo.

“Đứng lên đi.” Đông thị hài lòng gật gật đầu nhìn Chi Lan.

Chi Lan hành lễ xong liền ngồi xuống vị trí đối diện Đông thị, bọn nha hoàn lần lượt bưng trà và bánh điểm tâm đặt lên bục. Chi Lan nhấp một ngụm trà thơm ngát, “Đúng là trà của cô cô rất ngon.”

“Trà ở đây không phải cũng vào miệng con hết sao?”

Chi Lan cười mỉm, “Cháu chỉ biết cô cô thương cháu nhất.”

“Chi giới nịnh thôi.” Đông thị nhìn Chi Lan cười vô tư, quyết định chuẩn bị tinh thần cho nàng trước vẫn hơn, “Hai tháng nữa sẽ đến kỳ tuyển tú, biểu ca của con sẽ được chỉ định vài người, con cũng đừng lo lắng.”

Chi Lan vừa nghe đến tuyển tú trong đầu liền hiện ra mấy hình ảnh không rõ ràng, nhưng tập trung mãi vẫn chẳng thể nghĩ ra. Đông thị thấy thần sắc Chi Lan có chút hoảng hốt, cho rằng nàng bị đá kích, liền đổi đề tài khác, chuyện thể này nhắc nhở một lần là đủ rồi.

Chi Lan giờ tay xoa huyệt Thái Dương, tay áo tuột xuống lộ ra chiếc nhẫn bạc ở ngón áp út.

“Mua chiếc nhẫn kia lúc nào, sao lại mua.” Đông thị không tiện nói thẳng rằng chiếc nhẫn này hơi rẻ tiền.

“Đây ạ?” Thái độ Chi Lan rất tự nhiên, không có vẻ gì là nói dối, “Lần trước cháu về nhà tìm thấy lúc dọn phòng, chắc là ai đấy tặng, cháu thấy cũng được nên đeo.”

“Con thích là được rồi.” Đông thị nghĩ có lẽ đã đến lúc dạy Chi Lan một khóa về việc giám định và thưởng thức châu báu.

“Vừa rồi tiểu thái giám của Huyền Diệp có qua đây nhắn Huyền Diệp có chút không thoải mái, một lát nữa con qua Aka Sở thăm nó hộ ta.” Đông thị có

chút lo lắng cho con trai, bà nghe Thuận Trị nói gần đây việc triều chính rất bận rộn, sợ Huyền Diệp lao碌.

“Vâng, biểu ca sẽ không sao đâu, cô cô không cần lo lắng.” Chi Lan thấy Đông thị lo lắng, nhanh chóng an ủi, kỳ thật thì lòng của nàng còn lo hơn.

“Thôi, nhìn là biết con không chờ được rồi, đi nhanh đi.” Đông thị vừa thấy thần sắc Chi Lan liền biết nàng nghĩ gì.

“Tam aka hôm nay làm sao vậy?” Chi Lan vừa đến Aka Sở, đã thấy tiểu thái giám nghênh đón nàng, nói vậy Huyền Diệp đã biết nhất định nàng sẽ tới.

“Hồi Đông cách cách, Tam aka chỉ là đêm qua ngủ không ngon, Tam aka bảo cách cách không cần lo lắng.” Tiểu thái giám này đi theo Huyền Diệp đã hai năm có lẽ, tất nhiên biết vị Đông cách cách trước mặt là người không thể đắc tội.

“Uh.” Chi Lan nghĩ đến đêm qua tim liền đập mạnh một nhịp, nhưng ngay lập tức cảm thấy bản thân cả nghĩ, có điều lòng nàng vẫn để tâm về giấc mơ quái lạ đêm qua.

“Biểu ca!” Chi Lan thấy Huyền Diệp hai mắt thâm quầng nhưng vẫn ngồi trước bàn viết lách gì đó, nàng cho rằng hẳn mệt mỏi vì công việc, chắc là không liên quan tới giấc mộng của nàng, thậm chí phào nhẹ nhõm.

“Biểu muội, em đến rồi.” Huyền Diệp nhìn Chi Lan đến ngây người, có cảm giác như đã xa cách rất lâu, đã không gọi hai tiếng biểu muội rất lâu. Vừa nghĩ đến giấc mộng, lòng Huyền Diệp liền có cảm giác bất an.

“Biểu ca, hôm nay anh làm sao vậy? Việc triều chính tuy quan trọng, nhưng sức khỏe còn quan trọng hơn!” Chi Lan đi đến trước bàn, rút bút trong tay Huyền Diệp đặt xuống, lại vòng ra sau lưng hắn, chuẩn bị xoa bóp cho hắn.

Huyền Diệp đã quen với việc xoa bóp của Chi Lan, vì thế hắn ngả người ra sau thoải mái nhắm mắt, dù sao Chi Lan xoa bóp cũng rất thư thái. Nhưng Chi Lan vừa vờn tay, Huyền Diệp bất ngờ cầm tay nàng.

“Biểu ca, anh làm gì vậy?” Chi Lan có chút oan ức.

Huyền Diệp không trả lời nàng, chỉ nhìn chiếc nhẫn bạc trên tay nàng chăm chăm. “Tại sao tôi chưa từng thấy chiếc nhẫn này?” Huyền Diệp vốn muốn hỏi thẳng chiếc nhẫn này ở đâu ra, nhưng hắn kiềm chế, chỉ ra vẻ như tò mò.

Chi Lan nghĩ nghĩ một chút, quyết định không nói dối Huyền Diệp, lòng nàng cũng có chút sợ hãi, rõ ràng là một chiếc nhẫn không rõ nguồn gốc, thế mà nàng lại đeo vào tay, còn không đành lòng tháo ra.

“Đêm qua em nằm mơ, tỉnh lại đã thấy nó ở trong tay, em cũng rất sợ hãi, nhưng không biết tại sao lại không muốn tháo ra.” Chi Lan cúi đầu có chút ừ ừ.

Tâm trí Huyền Diệp như bị bão tố cán quét, hắn từng nhìn thấy chiếc nhẫn bạc này trong mơ, tuy không thấy rõ ràng, nhưng tình huống đã thế này thì không thể sai được, chẳng lẽ Chi Lan cũng mơ như thế?! Nghĩ đến đây, Huyền Diệp đột nhiên khủng hoảng, đến tận lúc này hắn vẫn không xác định được giấc mơ kia là thế nào, nhưng nếu Chi Lan thật sự mơ thấy, nàng sẽ làm thế nào, liệu nàng có quyết định như trong giấc mộng?!

Huyền Diệp càng nghĩ càng hoảng, nhưng hắn biết hắn không được rối loạn, vì thế hắn duy trì vẻ mặt lo lắng. “Chiếc nhẫn này lai lịch không rõ ràng, không nên đeo.” Huyền Diệp bị chiếc nhẫn kia làm cho không thoải mái, chỉ muốn ném nó đi ngay lập tức.

“A.” Chi Lan không muốn tháo ra, nhưng nàng vốn quen dựa dẫm ý lại Huyền Diệp, thế nên miễn cưỡng tháo ra.

“Em còn nhớ đêm qua đã mơ gì không?” Huyền Diệp ra vẻ hỏi băng quơ.

“Em không nhớ.” Chi Lan lắc đầu, “Nhưng có mơ thấy biểu ca, có điều em không nhớ nội dung.”

Rốt cuộc trái tim căng thẳng của Huyền Diệp cũng được thả lỏng, may mà không nhớ kỹ, may mà đã quên.

“Vậy thôi không cần nhớ, chúng ta qua kia chơi một ván cờ đi.” Huyền Diệp vẫn nhớ ván cờ dở dang trong mộng, sau đó hắn không còn cơ hội chơi cờ với Chi Lan thêm một lần nào nữa.

“Vậy anh phải nhường em ba nước.” Chi Lan gờ ba ngón tay.

“Được rồi.” Huyền Diệp nhìn Chi Lan triu mến, cõi lòng trống trải như được lấp đầy trong nháy mắt.

Huyền Diệp tiến bước Chi Lan liền xoay người về thư phòng, hắn phải suy nghĩ cẩn thận một phen xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Đêm hôm qua khi nhìn thấy cửu liên hoàn, phản ứng đầu tiên của hắn là có kẻ âm mưu, nhưng hắn không nghĩ ra được kẻ nào có bản lĩnh vượt qua thủ vệ Hoàng cung lại thần không biết quỷ không hay đặt cửu liên hoàn bên gối hắn. Hơn nữa, còn là giống hệt cửu liên hoàn trong mơ.

Hôm nay nhìn thấy chiếc nhẫn bạc trên ngón tay Chi Lan, lòng hắn lạnh ngắt, rốt cuộc là ai, rốt cuộc là có mục đích gì. Nếu không phải thì tại sao, còn giấc mộng kia là thế nào. Nếu chỉ là một giấc mơ thì bỏ qua, nhưng cửu liên hoàn và nhẫn phải giải thích thế nào, nếu là thật, liệu có phải hắn sẽ đánh mất Chi Lan.

Huyền Diệp cầm tờ giấy, nhìn nội dung trên đó, nếu những điều ghi trên giấy là thật, vậy có lẽ giấc mơ kia không chỉ là mơ. Huyền Diệp gọi mấy người

tâm phúc, đưa tờ giấy cho họ.

“Các người đi tìm thợ thủ công giỏi nhất kinh thành, xem có thể làm ra sản phẩm theo phương pháp ghi trên giấy không?”

“Còn nữa, phải thêm vài người đi giám thị Hách Xá Lí Bảo Doanh, dùng thám tử ngầm của Hoàng ama, phải theo sát Hách Xá Lí thị mọi nơi mọi chỗ, theo dõi xem cô ta làm gì.”

Phân công xong cũng chỉ có thể chờ kết quả, chỉ cần nhận được kết quả, hẳn có thể xác định được giấc mộng kia mấy phần thật mấy phần giả.

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đừng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Nụ hôn đầu

“Biểu ca, chúng ta được xuất cung thật sao?” Chi Lan nhìn Huyền Diệp với vẻ vẫn không tin nổi, nàng tiến cung đã năm năm có lẽ, ngoài lúc về nhà mới chỉ xuất cung một lần duy nhất. Từ khi xuyên không đến triều Thanh nàng mới biết, thường xuyên xuất cung như Tiểu Yến Tử là chuyện bất khả thi, nhất là thiếu nữ khuê các. Thật ra, nàng gần bó sớm chiều với Huyền Diệp cũng là không hợp quy củ, chỉ là bề trên ngầm đồng ý nên không ai lên tiếng chỉ trích hai người thôi.

“Uh.” Huyền Diệp gật đầu, nhìn tiểu biểu muội bên cạnh với ánh mắt triu mến. Đến tận lúc này hẳn vẫn không xác định được giấc mộng kia là thế nào, nhưng có thể nào cũng không ảnh hưởng tới dự định của hắn, dự định quan trọng nhất đương nhiên là người mà hắn tâm tâm niệm niệm rất nhiều năm trong giấc mộng kia.

“Lần này chúng ta đi đâu?” Chi Lan ngược đầu hỏi, Huyền Diệp cao hơn nàng hẳn hai cái đầu, vì vậy nàng phải “ngưỡng vọng” hắn.

“Hôm nay đưa em đi xem một thứ rất thú vị.” Nhiệm vụ Huyền Diệp giao cho thợ thủ công đã có thành quả bước đầu, vì thế hắn xin phép Thuận Trị Đế cho phép xuất cung để nghiệm chứng.

“Thứ gì thế ạ?” Chi Lan rất hiếu kỳ, có thể khiến Huyền Diệp vốn khó tính đánh giá cao thì thứ kia nhất định là rất quý hiếm.

“Không nói, một lát nữa em sẽ biết.”

“Được rồi, xem đồ xong chúng ta có đi đâu không? Không lẽ cứ thế hồi cung?” Khó khăn lắm mới được ra ngoài một chuyến, Chi Lan có rất nhiều chỗ muốn đi.

“Đi Quảng Tế Tự.” Huyền Diệp quyết định tìm một cao tăng để hỏi về giấc mộng kỳ dị kia, nhưng lại không thể giống trống khua chiêng đi, chỉ có thể lặng lẽ.

“Lại đi chùa miếu?” Chi Lan từng rất kỳ vọng chùa miếu, nhưng lần trước nàng đến Long Phúc Tự rồi về cảm thấy chùa miếu chẳng có gì thú vị.

“Nghe nói Quảng Tế Tự có một cao tăng ra ngoài vân du mới về, chúng ta đến một lúc.”

“Cao tăng? Vậy được ạ.” Chi Lan chưa từng được gặp cao tăng, mà chính xác thì cả hai kiếp của nàng cũng không gặp mấy hòa thượng, không biết cao tăng kia có thật “cao tăng”.

Chi Lan ngồi trong xe ngựa, không dám vén rèm, bởi vì Huyền Diệp ngồi ngay bên cạnh nắm chặt tay nàng. Trong xe hơi bí, lòng bàn tay vã mồ hôi, Chi Lan rất muốn rút tay ra, nhưng thấy Huyền Diệp nắm chặt không buông, nàng cảm thấy có lẽ không nên manh động.

“Biểu muội.” Huyền Diệp đột nhiên mở mắt nhìn Chi Lan.

“Dạ?” Chi Lan vừa mới mở miệng liền thấy Huyền Diệp giơ tay xoa mặt nàng, ngón tay lướt qua hàng lông mày, bầu má, cuối cùng dừng lại nơi bờ môi mềm. Chi Lan chưa từng bị ai làm như thế, bất giác co người lại.

Huyền Diệp nhanh chóng vươn tay vòng qua lưng Chi Lan, ôm chặt nàng vào lòng. Chi Lan có chút sợ hãi, Huyền Diệp trước mặt thật sự kỳ quái, ánh mắt như có giông bão cần quét, tựa như muốn ăn tươi nuốt sống nàng.

“Biểu ca, anh làm gì vậy?!” Chi Lan có chút bối rối, nàng chưa từng đối diện với Huyền Diệp thế này, muốn tránh nhưng cánh tay kia giữ chặt lấy nàng.

“Lan nhi, em sẽ rời bỏ tôi sao?” Từ sau khi tỉnh mộng, Huyền Diệp cảm giác không còn khả năng khống chế tình cảm với Chi Lan, dĩ vãng hắn luôn cho rằng Chi Lan sẽ là thê tử của hắn, hạnh phúc của Chi Lan chỉ có thể là do hắn, nhưng trong giấc mộng kia hắn không giữ được Chi Lan, dù biết mộng chỉ là giả, nhưng hắn vẫn bị ảnh hưởng tâm trạng.

Chi Lan vừa nghe Huyền Diệp gọi hai tiếng “Lan nhi” liền nổi da gà, nàng sống hai kiếp lần đầu tiên nghe người khác gọi như thế, thật sự là rất buồn nôn,

nhưng vòng tay như gọng kìm của Huyền Diệp khiến nàng không thể không ngẩng đầu nhìn hắn.

“Biểu ca, anh nói gì vậy?” Ánh mắt Chi Lan có phần né tránh, nàng chỉ mới mười một tuổi, Huyền Diệp ý đồ dâm ô với trẻ em sao? Mặc dù Chi Lan thích Huyền Diệp, nhưng đến lúc bàn chuyện cưới xin còn lâu lắm, nói không chừng đến ngày nào đó nàng lại không muốn gả thì sao, vì thế nàng không biết trả lời thế nào.

Huyền Diệp thấy Chi Lan né tránh không nhìn hắn, cũng không đưa ra câu trả lời mà hắn mong muốn, trái tim trĩu nặng, nhưng cũng biết chuyện này không thể nóng vội. Hắn thôi giữ cầm Chi Lan, ôm Chi Lan sát vào lòng, ngửi mùi hương của riêng nàng, mới cảm thấy nỗi sợ hãi bóng gió được xoa dịu từ từ.

“Biểu ca?” Chi Lan vã mồ hôi, may mà nàng không dậm phẩn, nếu không chắc có thể đi đóng phim kinh dị khỏi cần hóa trang. Giữa ngày hè oi bức bị một người ôm chặt rất nóng, nẫu chột là người kia không có phản ứng gì, như ngủ thiếp đi rồi, hắn ngủ thiếp đi như thế, muốn nàng chết vì nóng sao?

Huyền Diệp khẽ “uh” một tiếng, rõ ràng là trời rất nóng, nhưng hắn không hề cảm thấy khó chịu, còn muốn ôm Chi Lan chặt hơn. Huyền Diệp thở phào nhẹ nhõm, quả nhiên là giữ chặt tiểu biểu muội trong lòng mới có thể yên tâm, cho dù giấc mộng kia có là thật, hắn cũng sẽ không cho Chi Lan cơ hội rời xa hắn.

“Biểu ca, em nóng quá, anh ... buông em ra có được không?” Chi Lan có cảm giác sắp tăng xông vì nóng.

Huyền Diệp nghe thế, do dự một hồi cũng buông nàng ra. Nhìn trán nàng lấm tấm mồ hôi, rút khăn tay ra lau mồ hôi cho nàng.

Chi Lan nhìn Huyền Diệp đã có vẻ đã khôi phục sự bình thường, cũng âm thầm thở phào một hơi, chẳng lẽ Huyền Diệp mắc chứng bất ổn tâm lý lúc dậy thì, có cần nâng tỉm trong hệ thống một viên thuốc cho hắn không.

“Nếu Lan nhi sợ nóng, về cùng tôi sẽ sai Tiểu Lý Tử đi lĩnh mấy khối băng rồi chuyển cho em, nhưng buổi tối không được dùng.” Băng đá quý hiếm, không phải thành viên hoàng tộc nào cũng có phần, Huyền Diệp là có ngạch nương là Quý phi, bản thân cũng là Hoàng tử đang được sủng ái nên mới được thêm một chút. Phần lớn hắn đều đưa sang cho Chi Lan, dù hắn cũng không thích nóng, nhưng hắn là đàn ông, trước giờ vốn yêu thương Chi Lan, nên phần của mình đều đưa cho Chi Lan.

“Cám ơn biểu ca.” Chi Lan cũng biết Huyền Diệp đối tốt với nàng, nợ nần cười cảm ơn.

“Chờ hành cung Nhiệt Hà tu sửa xong, mùa hè hàng năm sẽ đưa em đến đấy.” Thuận Trị Đế đã bắt đầu cho xây dựng trường sân Mộc Lan, đương nhiên phải tu sửa chỗ nghỉ ngơi trú chân dọc đường, hành cung Nhiệt Hà là một trong số đó, đáng lẽ năm Khang Hi thứ 42 mới bắt đầu kế hoạch kiến thiết hành cung, vì lịch sử đã thay đổi mà khởi công sớm hơn.

“Biểu ca thật tốt!” Chi Lan biết hành cung Nhiệt Hà chính là son trang Thừa Đức sau này, hình như nàng từng đến đấy du lịch, mặc dù không còn nhớ rõ, nhưng cũng biết đó là thắng cảnh nổi tiếng, đẹp không lời nào tả được.

“Chỉ lúc này em mới chịu nói biểu ca tốt.” Huyền Diệp cười chiều chuộng.

“Rõ ràng ngày nào em cũng nói biểu ca tốt, là biểu ca không nghe thấy thôi.” Chi Lan bác bỏ ý kiến của Huyền Diệp.

“Vậy cũng được.” Huyền Diệp nhìn đôi môi anh đào của Chi Lan, rất muốn nếm thử xem là mùi vị gì. Hình như từ tháng trước tâm trạng của hắn bắt đầu có biểu hiện dễ xúc động, nhất là khi ở cùng Chi Lan, mỗi lần Chi Lan xoa bóp cho hắn, hắn đều muốn ôm hôn cô gái nhỏ này. Nhưng hắn vẫn giữ được lý trí, hiện tại Chi Lan vẫn còn nhỏ, nếu dọa nàng sợ hãi thì mất nhiều hơn được, có điều lúc này hắn lại muốn đùa dai một chút.

“Nếu Lan nhi cảm thấy biểu ca đối tốt với em, vậy em có nên làm gì báo đáp?” Huyền Diệp có chút hài hước nhìn Chi Lan, xem xem nàng sẽ phản ứng thế nào.

“Em sẽ thêu tặng biểu ca một túi tiền?” Chi Lan thử dò xét hỏi.

“Túi tiền không đủ thành ý.” Huyền Diệp chỉ vào môi mình.

Chi Lan đỏ mặt nhìn Huyền Diệp đang có bộ mặt trêu chọc. Ở cổ đại thì tuổi này không còn nhỏ, thêm hai ba năm nữa là có thể lập gia đình rồi, Huyền Diệp làm thế là cợt nhả nàng.

Chi Lan từng là một người hiện đại, dù còn trẻ, nhưng kiến thức không hạn hẹp, nàng còn từng cùng bạn học lên xem AV của Nhật Âu Mỹ, hơn nữa còn tu luyện theo bí tịch bị che tên, theo lý thuyết không thể đỏ mặt một cách dễ dàng như thế, nhưng về mặt của Huyền Diệp thật sự rất khiêu khích, thế nên nàng nhu nhược đỏ mặt.

Huyền Diệp nhìn mặt Chi Lan đỏ đến tận mang tai, cười rất vừa lòng, hắn cũng không phải muốn ép Chi Lan hôn hắn, chỉ là nhìn đáng vẻ cảm dỗ người khác mà không hay của Chi Lan nên cảm thấy hơi thiếu khổng chế thôi.

Chi Lan vừa nhìn thấy thái độ coi thường của Huyền Diệp liền nổi giận, hôn thì hôn, nàng đánh liều nhắm mắt hôn. Không ngờ vừa chạm tới môi Huyền Diệp đã bị đầu lưỡi nóng bỏng cạy mở làn môi, Chi Lan cả kinh muốn rút lui, nhưng tay Huyền Diệp đã đặt lên lưng nàng, cứng rắn khiến nàng không thể động đậy, chỉ có thể để mặc Huyền Diệp thân mật.

Huyền Diệp cũng là nụ hôn đầu, cho dù trong mộng đã trải nghiệm một kiếp hắn cũng chưa từng hôn ai, hắn cảm thấy việc trao đổi nước bọt này có

phần ghê tởm, hướng hồ hấn chỉ coi những nữ nhân kia là đồ chơi. Huyền Diệp ngậm đôi môi mềm của Chi Lan, đầu lưỡi ngang ngược xông vào, cảm nhận một hương thơm không thể miêu tả, cảm giác mềm mại, ngọt ngào, đầu lưỡi không an phận quá đỗi. Huyền Diệp có chút không thể kiềm chế, bắt đầu tham lam mút lấy ngọt ngào từ Chi Lan.

Chi Lan chống tay lên ngực Huyền Diệp muốn đẩy ra, nhưng nàng vốn đã yếu hơn hẳn, lại vì tu luyện theo bí tịch bị che tên mà trở nên nhạy cảm, chỉ thân mật một chút đã cảm thấy toàn thân vô lực, nói gì đến nụ hôn ngang ngược này của Huyền Diệp, thậm chí nàng cảm thấy như không thở được nữa.

Huyền Diệp hôn đủ rồi cuộc buông tha Chi Lan, nhìn Chi Lan nước mắt lưng tròng gò má đỏ bừng cảm thấy tâm trạng rất tốt. Hắn hôn phớt lên trán Chi Lan, Chi Lan chỉ sững sờ nhìn Huyền Diệp, hoàn toàn chưa phản ứng lại được sau nụ hôn cưỡng ép kia.

“Biểu ca!” Chi Lan thật sự tức giận, nhưng giọng nói mềm nhũn không tạo chút uy lực nào, ngược lại chỉ khiến Huyền Diệp càng muốn bốc hỏa hơn.

“Được rồi, ngoan nào!” Huyền Diệp cũng sợ mạnh động tiếp sẽ khiến Chi Lan sợ hãi, vì thế ôm nàng vào lòng.

Chi Lan không còn sợ nóng nữa, so với sợ nóng thì nàng còn sợ Huyền Diệp làm chuyện cảm thú hơn, vì thế ngoan ngoãn ngồi yên.

Một lát sau xe ngựa ngừng lăn bánh, Huyền Diệp chỉnh trang y phục Chi Lan xong xuôi mới xuống xe, giờ tay muốn ôm Chi Lan xuống. Chi Lan có chút không tình nguyện, nhưng lại càng không muốn dẫm lên lưng người khác để xuống xe, thế nên lại ôm cổ Huyền Diệp để hắn đưa xuống.

Từ lúc xuống xe, Chi Lan né khỏi phạm vi công kích của Huyền Diệp như tránh nước lũ thú dữ, Huyền Diệp cũng không vạch trần nàng, hần rảo bước rồi lại cầm tay nàng kéo trở về. Chi Lan nghiêng răng ken két, nếu không phải đang ở nơi công cộng, nàng sẽ cho Huyền Diệp biết thế nào là vô cần.

“Được rồi, đừng tức giận, lát nữa biểu ca đưa em đi Thái Bạch Lâu, lần trước hồi cung không phải em đã nói món cá ở đây rất ngon sao?”

Chi Lan âm thầm lườm một cái, chẳng lẽ nàng lại bán thân vì một đĩa cá, quá coi thường nàng, ít nhất cũng phải là Mãn Hân toàn tịch. (bữa tiệc cung đình có ít nhất 108 món đặc sắc từ ẩm thực Mãn và Hán)

“Đi nào, hôm nay biểu ca đưa em đi xem một loại thủy tinh mới.” Huyền Diệp cũng biết tính tình Chi Lan, đổi đề tài khác, quả nhiên thấy Chi Lan bị đề tài thủy tinh hấp dẫn ngay lập tức, gạt đầu hài lòng.

“Thủy tinh?!” Chi Lan thật sự kinh ngạc, chất liệu hiện đại này đã xuất hiện rồi sao, nàng biết Trung Quốc phát hiện ra ngọc lưu ly từ rất sớm, nhưng thủy tinh không phải là chất liệu hiện đại sao.

“Lan nhi chưa từng nghe nói đúng không? Một lát nữa sẽ được thấy.” Huyền Diệp cảm thấy khó mà giải thích cho thỏa đáng, nhưng chỉ cần Chi Lan nhìn thấy tất là nàng sẽ kinh ngạc.

“Vâng, chúng ta cùng vào đi.” Chi Lan ổn định tinh thần, thủy tinh này nhất định là do một người xuyên không tạo ra, người xuyên không này chuyên nghiệp hơn nàng nhiều, còn biết chế tạo thủy tinh. Nhưng Chi Lan cũng không ngốc, lát nữa nhìn thấy nhất định phải ra vẻ kinh ngạc vô cùng.

Vì vậy Huyền Diệp cầm tay Chi Lan, mỗi người một tâm sự riêng đi vào xưởng sản xuất thủy tinh.

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đừng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Thủy tinh Cao tăng Kim cương

Huyền Diệp và Chi Lan vừa bước vào xưởng đã có rất nhiều người nghênh đón, Huyền Diệp chỉ bảo họ đứng lên rồi gọi chủ quản hỏi riêng.

“Tình hình sản xuất thủy tinh đến đâu rồi?” Huyền Diệp vốn định đi xem thủy tinh thành phẩm ngay lập tức, nhưng nhìn Chi Lan nóng bức mệt mỏi, suy nghĩ một chút liền nói, “Thôi, nghỉ ngơi một lát đã, đặt mấy khối băng trong phòng, pha trà, rồi mang mấy sản phẩm thủy tinh vào đây.”

Chủ quản vội vàng cúi đầu, cung kính trả lời, nhưng lòng đang méo xệch, nơi này kiếm đâu ra băng, ông chủ này rõ ràng là không biết khó khăn của nhân gian, xem ra chỉ có tìm cách vay mượn.

“Lan nhi vẫn còn nóng sao?” Huyền Diệp nhấp một ngụm trà, cảm thấy dễ chịu hơn nhiều.

“Không sao ạ.” Khi ở trong cung Chi Lan vốn không thấy khổ sở vì nóng, thứ nhất là vì có băng làm mát, thứ hai là có cung nữ quạt, lần này xuất cung thật sự mệt mỏi.

“Quảng Tế Tự là chỗ tránh nóng, một lúc nữa đến đấy sẽ dễ chịu hơn.” Huyền Diệp dỗ dành thuyết phục Chi Lan, để tránh việc nàng đòi về cung, hôm nay hẳn xuất cung, mục đích chính là tìm cao tăng giải mộng.

“Vâng, biểu ca, thủy tinh là cái gì ạ?” Chi Lan giả vờ thắc mắc.

“Một lát nữa em nhìn thấy sẽ biết.” Huyền Diệp thật sự không biết giải thích thế nào, thật ra có là người hiện đại cũng không biết giải thích.

“A.” Chỉ Lan đang suy nghĩ người làm ra thủy tinh là ai, nàng cảm thấy mười người xuyên không mà có một người biết làm thủy tinh thì đã là quá giỏi rồi, hơn nữa nhất định phải là học Hóa chuyên ngành, nếu không cũng là gia đình có xưởng sản xuất thủy tinh, so với những nhân tài xuyên không mang theo tri thức kỹ thuật hiện đại, nàng cảm thấy bản thân thật kém cỏi.

Huyền Diệp nhìn Chỉ Lan có phần mệt mỏi cũng không lo lắng, hẳn rất tự tin là Chỉ Lan nhìn thấy thủy tinh khẳng định sẽ thấy phấn chấn.

“Gia, đây là sản phẩm làm theo phương pháp ngài đưa.” Chủ quản đặt một hộp gỗ lên bàn.

Huyền Diệp mở hộp, bên trong quả nhiên là thủy tinh hẳn từng thấy trong mộng, kỹ thuật sản xuất vẫn còn thô sơ, nhưng không ảnh hưởng tới sức hấp dẫn của khối thủy tinh. Đó là một khối thủy tinh trong, cầm lên có thể mơ hồ thấy được cảnh vật bên trong, thời Thanh sơ mà làm được sản phẩm thủy tinh thế này phải nói là rất khá.

Chỉ Lan nhìn khối thủy tinh, không biết tại sao lại thấy giống đồ nhựa, nhưng nàng vẫn làm ra vẻ rất kinh ngạc.

“Biểu ca, thứ này thật đẹp, gần như trong suốt! Đây là thủy tinh sao?”

Huyền Diệp rất hài lòng với phản ứng của Chỉ Lan, gật đầu nói, “Thật ra đây mới chỉ là bán thành phẩm, khi kỹ thuật chế tạo tốt hơn sẽ làm được những sản phẩm còn tinh xảo hơn.”

Chỉ Lan gật đầu dù không hiểu hết, nàng thật sự không có hứng thú với thủy tinh, nhưng không muốn làm Huyền Diệp mất hứng.

“Biểu ca, ai nghĩ ra thứ này vậy? Thật thông minh!”

“Tôi cũng không biết, là thuộc hạ dâng lên.” Huyền Diệp không thể nói là thứ hẳn thấy trong mơ, vậy thì hoang đường quá.

“A.” Chỉ Lan biết không hỏi được gì nữa nên cúi đầu uống trà, nàng dùng hành động tỏ vẻ nàng rất buồn chán, muốn rời khỏi chỗ này.

Huyền Diệp cũng nhìn ra Chỉ Lan không muốn ngồi đây nữa, vì vậy hẳn cho báo cáo nhanh rồi lên đường đi Quảng Tế Tự.

“Gia, có băng rồi.” Tổng quản vừa dứt lời liền hối hận, sao chưa gì đã đi, hẳn đừng nói thì có phải là có thể mang băng đi trả cho người ta.

“Uh, đặt vào trong xe.” Nhìn Huyền Diệp không thèm quay đầu, tổng quản cảm thấy tổn thương sâu sắc.

Có khối băng trong xe quả nhiên dễ chịu hơn, Chỉ Lan nghĩ nếu có thể vén rèm thì càng tốt. Nhưng nàng không còn tâm trí nghĩ đến chuyện nóng hay không nóng nữa, bởi vì Huyền Diệp lại ngồi bên cạnh nàng.

“Biểu ca.” Chỉ Lan có chút sợ hãi, vì vậy thanh âm cũng nhỏ hơn.

“Có chuyện gì?” Huyền Diệp biết rõ Chỉ Lan đang nghĩ gì, nhưng vì đang muốn đùa nàng nên làm ra vẻ không hay biết gì.

“Không có gì ạ.” Chỉ Lan uể oải cúi đầu, nàng thật sự không có dũng khí báo Huyền Diệp ngồi xa ra một chút, cũng không nên ôm nàng hay hôn thân mật gì đó.

Huyền Diệp cười khê, không làm khó Chỉ Lan nữa, nhắm mắt suy nghĩ, Chỉ Lan cũng không nói gì, bình an vô sự đến Quảng Tế Tự.

Quảng Tế Tự là đạo trường của Luật Tông giai đoạn Thanh sơ, Luật Tông là một tông phái của Phật Giáo, vì nghiên cứu tuân thủ các điều giới luật mà gọi là Luật Tông. Từ năm Thuận Trị thứ 5, Thuận Trị Đế để Ngọc Quang luật sư khai đường truyền thành trong chùa, tính ra đã được 20 năm. Trong thời gian đó Quảng Tế Tự có trải qua nhiều lần tu sửa, nhưng vẫn duy trì được sự thịnh vượng từ thời Minh.

Quảng Tế Tự có ba đường vào, Huyền Diệp và Chỉ Lan đi đường bình thường, đi qua cổng là thấy Thiên Vương Điện nổi tiếng, bên trong có rất nhiều người đang dâng hương, quả nhiên hương khói thịnh vượng.

“Vị thí chủ, mời đi bên này.” Một tiểu sa di nhìn thấy nhóm Huyền Diệp đi vào nhanh chóng tới dẫn đường.

“Uh.” Huyền Diệp đương nhiên sẽ không tới mà không chuẩn bị trước, trước khi tới hẳn đã phái người báo với trụ trì, vì vậy trụ trì và vị cao tăng vẫn du mới về đang chờ hẳn.

“Lan nhi, em đi Đại Hùng Điện thấp nén hương trước. Biểu ca... biểu ca có mấy chuyện muốn nói riêng với trụ trì.” Huyền Diệp không thể nói hẳn muốn nhờ cao tăng giải mộng.

“Dạ, biểu ca đừng nói chuyện lâu nhé.” Chỉ Lan đá đá hòn đá nhỏ bên chân, lần xuất cung này chẳng có gì thú vị.

“Vậy em chờ anh, đừng đi lại lung tung biết không?” Huyền Diệp lại dặn dò bọn thuộc hạ mới đi theo tiểu sa di.

Trong phòng quả nhiên có hai vị hòa thượng đang chờ, một người mặc nhìn đẹp hơn một chút là trụ trì, vậy thì vị hòa thượng mặc mộc mạc kia chính là

cao tăng vân du mới về. Trụ trì nhìn Huyền Diệp đi vào, cúi người chào rồi đi ra, ông ấy biết có chuyện không nên nghe, ông ấy chỉ phụ trách làm trung gian liên lạc thôi.

“Không biết phải xưng hô với đại sư thế nào?” Huyền Diệp ngồi xuống hỏi.

“Bần tăng pháp danh Thường Hòa, thí chủ lần này đến đây có chuyện gì muốn hỏi bần tăng sao?” Vị hòa thượng Thường Hòa này không vòng vo tam quốc, hỏi thẳng Huyền Diệp muốn nói gì, dù ông ấy chỉ là hòa thượng, nhưng thời gian của hòa thượng cũng rất quý giá.

“Mấy ngày trước ta có một giấc mộng, giấc mộng đó rất chân thật, khiến ta không phân biệt được là thật hay giả.” Thật ra Huyền Diệp cũng không ôm hy vọng gì lớn, nhưng chuyện này huyền diệu khó giải thích, hẳn không giải quyết được chỉ có thể xin ý kiến chuyên gia.

“Không biết lý do gì khiến thí chủ đánh giá giấc mộng chân thật?”

“Bởi vì vật xuất hiện trong mộng thực sự tồn tại.”

Thường Hòa biết thiếu niên trước mắt thân phận cao quý, vì thế không hỏi mơ thấy chuyện gì, hơn nữa tuy ông ấy xưng là cao tăng, nhưng cũng là có chút thành tựu ở lĩnh vực pháp pháp thôi, đôi thành hiện đại chính là nhà nghiên cứu thuyết pháp, bảo ông ấy giả làm thân phận thì hơi quá sức. Nhưng dù gì Thường Hòa cũng là nhân vật thân kinh bách chiến, dễ dàng nói được những lời bông lung.

“Bần tăng thấy thí chủ tướng mạo bất phàm, cuộc đời nhất định suôn sẻ, nhưng nhân sinh mười việc có đến tám chín không được như ý, có lẽ giấc mộng là để cảnh tỉnh thí chủ.” Thường Hòa dừng một chút, “Thí chủ chỉ cần thuận theo tâm ý, đừng để ngoại vật cám dỗ là có thể gặp dữ hóa lành.”

Huyền Diệp cũng không biết hòa thượng này nói quá hay nói thật, hẳn cũng chỉ có thể gật đầu, quyết định trở về nghiền ngẫm thật tốt mấy câu đó

“Vậy cảm tạ đại sư.” Huyền Diệp chấp tay đứng dậy, tiểu biểu muội vẫn còn ở bên ngoài chờ hẳn, hẳn cũng không thể trì hoãn quá lâu.

“Thí chủ đi thông thả.” Thoạt nhìn Thường Hòa rất có phong phạm đại sư, nhưng ông ấy tự biết khả năng của mình, làm gì có ai nhìn tướng nhìn chữ mà nói được vận mệnh cả đời, giải mộng càng không phải sở trường của ông ấy, quý nhân có chuyện, đành lời ông ấy ra chống đỡ thôi.

Huyền Diệp vừa ra khỏi cửa liền thấy Chi Lan đang tán gẫu cùng một cô gái khác dưới tàng cây, dù nàng đang cười, nhưng Huyền Diệp dám khẳng định nha đầu này buồn chán không chịu nổi rồi. Huyền Diệp không nhanh không chậm đi đến, mới phát hiện người đang nói chuyện cùng Chi Lan là người hẳn chán ghét nhất trong giấc mộng kia, Hách Xá Lí Bảo Doanh.

“Nô tỳ tham kiến Tam aka, Tam aka cát tường.” Hách Xá Lí thấy Huyền Diệp đã đi tới, có chút không tình nguyện hành lễ, phải tự xưng là nô tỳ, cô ta cảm thấy rất tổn thương.

Huyền Diệp không thèm liếc đến cô ta nói với Chi Lan, “Em có vẻ buồn chán, chúng ta đi dạo phố một lúc.”

Hách Xá Lí phải nhún mình hành lễ vốn đã thấy ảm ức, nghe Huyền Diệp nói xong càng giận hơn, sao lại buồn chán, ý là nói chuyện với cô ta rất đáng chán sao?

Huyền Diệp nói xong mới làm ra vẻ như giờ mới thấy Hách Xá Lí, nói: “Đứng lên đi.” Cũng không hỏi “nàng là ai”, cầm tay Chi Lan đi luôn.

“Tam aka xin dừng bước.” Hách Xá Lí vốn luôn cho rằng Huyền Diệp chỉ nhìn thấy cô ta nhất định sẽ sững sờ ngỡ ngàng một phen, ngờ đâu hẳn chẳng buồn nhìn đã quay lưng đi. Dù cô ta không thích Huyền Diệp thậm chí có chút khinh thường, nhưng chỉ có thể là cô ta ghét bỏ hẳn, mà không phải là hẳn ghét bỏ cô ta, thế nên quyết đoán hành động để gây sự chú ý.

“Không biết vị tiểu thư này có chuyện gì?” Huyền Diệp quay đầu quan sát Hách Xá Lí.

“Không có gì, chỉ là nô tỳ và Chi Lan muội muội vừa gặp mà như đã quen, muốn tặng muội muội một lễ vật ra mắt.” Hách Xá Lí lấy từ trong túi tiền ra một viên kim cương màu hồng nhạt, viên kim cương kia long lanh trong suốt, Chi Lan vừa nhìn liền thích, nhưng nàng biết lễ vật ra mắt chỉ là cái cớ mà Hách Xá Lí lấy bừa, mục tiêu đích thực là Hoàng đế tương lai đứng bên cạnh nàng cơ.

“Ah? Vậy Gia thay mặt biểu muội cảm ơn.” Huyền Diệp cũng biết Hách Xá Lí chỉ đang gây sự chú ý với hẳn, nhưng Chi Lan có vẻ thích thứ đó, hẳn cũng coi như nhận.

“Chi Lan cảm ơn tỳ tỳ.” Chi Lan cũng cười nói cảm ơn, nhìn qua thật không khác nào hai chị em tốt.

“Đi thôi!” Huyền Diệp phớt lờ Hách Xá Lí, nắm tay Chi Lan quay lưng đi.

Hách Xá Lí nhìn bóng lưng hai người xa khuất, mới nhếch môi cười mỉa, trời càng cao ngã càng đau, chưa chắc tiểu Đông thị đã có mệnh để mà hưởng thụ tình yêu của bậc đế vương.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: công nghệ chế tác thủy tinh thời Khang Ung Càn rất phát triển, mọi người có thể đi xem chế phẩm thời kỳ đó, đẹp lắm.
~

Không lẽ đồng chí Hách Xá Lí chuẩn bị xuất chiêu? ~

Linh cảm mạch bảo tôi cô ta chỉ là vật hi sinh..

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đừng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Trước ngày tuyển tú (1)

Chi Lan ngồi trong phòng, quan sát viên kim cương dưới ánh mặt trời, kích cỡ khoảng nửa quả trứng gà, nếu khéo thì có thể chế tác thành cả một bộ trang sức, ở thời đại này cũng coi là một viên kim cương hoàn mỹ. Đáng ngại ở chỗ hể đưa tới gần Tị độc châu là Tị độc châu liền phát sáng, trước kia nàng mua Tị độc châu để đề phòng hậu cung thâm hiểm, nhưng từ ngày đó đến giờ nó chưa từng phát sáng, nàng gần như sắp quên.

Chi Lan nhìn cái tên đứng đầu “danh sách thù địch” rồi kéo xuống, trường hợp này nàng cảm thấy có phần khó nghĩ, dù sao bọn họ cũng có thể nói là đồng hương, vì thế Chi Lan không có ác cảm với Hách Xá Lí, nàng thật sự không có kiểu khải niệm người sống ta chết khi gặp thiếu nữ xuyên không khác. Ngược lại, có thể gặp một người từng sống ở xã hội hiện đại, nhận sự giáo dục hiện đại ở thế giới cổ đại này nàng còn cảm thấy có phần may mắn, tuy không nhất định phải thành bằng hữu, nhưng bị một “đồng hương” ám hại, nàng cảm thấy có chút bất ngờ.

Chi Lan cũng không biết rốt cuộc thì viên kim cương này có tác dụng gì, nhưng chắc cũng chỉ quanh đi quẩn lại làm người ta chết dần chết mòn hoặc không thể có thai đại loại thế, nàng thờ dài, quyết định vứt.

“Uyên Ương, ném viên đá này đi.” Chi Lan suy nghĩ một chút, lo có người thấy nó đẹp mắt sẽ nhặt lại, còn nói thêm, “Không được để người khác thấy rồi nhặt lại, biết không?”

Uyên Ương không hiểu tại sao chủ tử lại muốn vứt một vật đẹp mắt như thế, nhưng không thắc mắc nhiều, nhận viên đá rồi lui xuống, vừa ra đến cửa thì gặp Tam aka.

“Nô tỳ thỉnh an Tam aka, Tam aka cát tường.” Uyên Ương vội vàng hành lễ.

“Uh.” Huyền Diệp gật đầu, định đi tiếp, có lẽ do khả năng quan sát sắc bén, liếc mắt liền thấy viên đá màu hồng nhạt trong tay Uyên Ương

“Đây là...?” Huyền Diệp có chút nghi hoặc.

“Cách cách sai nô tỳ mang đi vứt.” Uyên Ương hầu hạ nhiều năm nên rất tinh ý, vừa nghe là biết Huyền Diệp muốn hỏi gì

“Vậy người lui ra đi.” Huyền Diệp cũng không hỏi nhiều, dù sao cũng chỉ là một viên đá, không thích vứt cũng tốt.

“Biểu ca sao anh lại tới?” Chi Lan đứng dậy thỉnh an Huyền Diệp, bình thường Huyền Diệp bận rộn công việc, giờ này lại tới thăm nàng nàng thật sự thấy kỳ quái.

“Không có gì, ngồi đi.” Huyền Diệp rất tự nhiên đi đến cầm tay Chi Lan, Chi Lan không biết nghĩ gì thoáng cái đã đỏ mặt

“Sao mặt lại đỏ thế này, nóng quá sao? Tôi bảo Tiểu Lý Tử mang băng qua vẫn chưa nhận được sao?” Huyền Diệp sờ trán Chi Lan, không lẽ sinh bệnh?

“Chắc là do trời quá nóng, băng em nhận được rồi, nhưng lúc này thấy chưa nóng quá nên không dùng.” Chi Lan có chút quần bách, “Biểu ca hôm nay không có công việc phải xử lý sao? Sao lại tới tìm em lúc này?”

“Hoàng ama chuẩn bị phái tôi đi Giang Nam một chuyến, mấy tháng nữa mới về, ngày mai xuất phát, tôi đến báo với em.”

Chi Lan cũng không hỏi Huyền Diệp đi làm gì, đây không phải vấn đề nàng nên tò mò, “VẬY đến lúc biểu ca trở về thì đã tuyển tú nữ xong xuôi.” Chi Lan nói lời này chính xác là để thăm dò, hơn nữa ý tứ rất rõ ràng, nàng tin Huyền Diệp cũng biết nàng muốn nói gì.

“Tiểu nha đầu ghen tuông sao?” Huyền Diệp véo mũi Chi Lan, cười rất vui vẻ. “Em yên tâm, biểu ca sẽ không phụ em.” Không biết tại sao Huyền Diệp đột nhiên nghĩ đến chuyện xảy ra trong giấc mộng kia, lòng trào dâng một mùi vị không thể diễn tả.

“Biểu ca trêu em, ai ghen chứ, anh muốn cưới bao nhiêu thì cưới, liên quan gì tới em.” Mặc dù Chi Lan nói thế nhưng thật ra lòng đang suy nghĩ xem phải làm thế nào mới có thể khiến Huyền Diệp ba năm không đụng vào nữ nhân khác.

“Không được nói bừa, tại sao lại không liên quan tới em?” Huyền Diệp vừa nghe Chi Lan nói thế liền hóa đá nụ cười, giọng điệu cũng lộ vẻ nghiêm khắc, khiến Chi Lan giật mình

“Biểu ca anh không sao chứ? Mấy ngày gần đây anh hơi kỳ lạ?” Chi Lan nghĩ Huyền Diệp trên xe ngựa hôm qua so với trước kia như một trời một vực, bình thường Huyền Diệp luôn có vẻ uyên thâm không bị làm khó bao giờ, nhưng mấy ngày gần đây tâm trạng của hắn có vẻ rất phập phồng, đối với một thành viên hoàng thất phải biết che dấu tâm tư thì đây không phải chuyện tốt.

“Tôi không có chuyện gì, nhưng lời vừa rồi sau này không được nhắc lại nữa, nhớ không?” Huyền Diệp dịu giọng hơn, nhưng vẫn thể hiện sự cứng rắn không cho phản đối.

“Vâng.” Chi Lan ngoan ngoãn gật đầu, thật ra vẫn không biết Huyền Diệp bảo không được nhắc lại là không được nhắc lại câu nào.

“Thế mới ngoan.” Huyền Diệp hài lòng, nhưng vẫn phải dặn dò Chi Lan mấy việc mới an tâm.

“Tôi đi xa em phải chú ý giữ gìn sức khỏe, trời nóng lấy băng ra dùng, phần băng hai tháng tới tôi chuyển cho em hết. Còn nữa, sau khi tuyên tú không được ngang bướng, tốt nhất không nên ra ngoài, tránh gây thị phi, đặc biệt đề phòng các tú nữ.”

Huyền Diệp hiểu Chi Lan rất rõ, có thông minh nhưng chỉ là khôn vặt, nếu phải so bản lĩnh thật, Chi Lan không tính là đối thủ mạnh, nhưng hẳn không bận tâm, nữ nhân của hắn hẳn sẽ bảo vệ tốt, hẳn không vô dụng như Khang Hi trong giấc mộng kia. Hơn nữa là một hoàng tử có tham vọng, hẳn cũng không hy vọng người con gái mình yêu là một người thủ đoạn ghê ghớm.

“Biểu ca yên tâm!” Từ khi xuyên không, Chi Lan sống đúng chuẩn của một tiểu thư khuê các, không ra cửa trước, không bước cửa sau, ngoài lúc ở trước mặt Huyền Diệp thì có cởi mở hơn, còn lại đều giữ nghiêm quy củ, nàng biết bản thân không sắc sảo gì, giữ quy củ mới bảo vệ được bản thân, chỉ cần không phạm sai lầm, sẽ không có ai bói móc được nàng.

“Tôi vừa thấy Uyên Ương nói em sai vứt viên đá màu hồng kia, sao đột nhiên lại chán rồi?”

“Không có gì.” Chi Lan không thể nói là viên kim cương kia có độc, nàng không muốn để Huyền Diệp biết chuyện kiểu đây, cánh hăm hại nhau còn nhiều, không thể lần nào cũng tìm Huyền Diệp cáo trạng.

“Uh, vứt đi cũng tốt, tôi sẽ tìm một khối ngọc Hòa Điền tặng em” Là một người cổ đại, Huyền Diệp vẫn thích ngọc hơn, hẳn hoàn toàn không có khái niệm gì về kim cương, trong mắt hắn đó chỉ là một viên đá hơi đẹp mắt.

“Cám ơn biểu ca, biểu ca ra ngoài nhất định phải chú ý an toàn, sớm ngày trở về.” Nếu không phải đồ trong hệ thống không thể lòi ra tùy tiện tránh sự hoài nghi của người khác, Chi Lan đã đưa đan dược giải độc cho Huyền Diệp mang theo.

“Em yên tâm, tôi còn việc phải làm, có chuyện gì không giải quyết được phải tìm ngạch nương, biết không?” Huyền Diệp vẫn chưa yên lòng.

“Dạ, đã biết.” Mặc dù Chi Lan cảm thấy Huyền Diệp có phần dông dài, nhưng cũng biết đây là biểu hiện của quan tâm, lòng rất ấm áp.

Huyền Diệp về Aka Sở cho gọi mấy tâm phúc tới.

“Điều tra thế nào rồi?” Huyền Diệp hạ quyết tâm phải an bài xong xuôi trước khi xuất phát, tránh việc hắn không có ở đây lại phát sinh tình huống bất ngờ.

“Hồi Tam aka, Hách Xá Lí thị quả thật có chỗ cổ quái, khi cô ta ngủ không cho người hầu kẻ hạ nào bén mảng vào phòng, Nghênh Xuân từng lén đi vào, phát hiện trên giường không có ai, nhưng một lúc sau lại không biết từ đâu hiện ra.” Người báo cáo là Ngụy Đông Đình, là con trai của nhũ mẫu của Huyền Diệp, lớn lên cùng Huyền Diệp, quan hệ thân thiết nên mới được Huyền Diệp giao nhiệm vụ này.

“Cái đứa Nghênh Xuân đây có tiết lộ với thám tử của Hoàng ama chưa?” Huyền Diệp xoay nhẫn ngọc trên ngón cái, hẳn biết không qua mặt được Thuận Trị, hẳn cũng không có ý định giấu diếm, có thể tạm coi đây là một cách thức trao đổi tin tức của cha con họ.

“Nô tài nghĩ Hoàng thượng cũng biết rồi.” Ngụy Đông Đình đáp.

“Biết là tốt rồi.” Huyền Diệp nghĩ đến kết cục của Hách Xá Lí trong mộng, nhếch môi cười mỉa, hắn đang buông tha cho cô ta sao? Hắn vốn định đích thân ra tay, nhưng lại phải đi làm nhiệm vụ, chỉ có thể mượn tay người khác. Nhưng cũng cho thấy đa phần chuyện trong mộng là có thật, đã làm được thủy tinh, xi măng đã phái người đi làm, Hách Xá Lí này cũng có vấn đề. Không phải là Huyền Diệp không tin giấc mộng kia, mà là hắn tin tưởng bản thân hơn.

“Hai tháng tới ngươi phải bảo vệ Đông cách cách thật tốt, nhiều khả năng có kẻ sắp ra tay.” Chưa nói dứt lời mà giọng đã âm trầm rét lạnh, Ngụy Đông Đình càng thêm khẳng định vị trí của Đông cách cách trong lòng chủ tử.

“Nô tài tuân mệnh.”

“Được rồi, lui xuống đi.” Huyền Diệp nhìn hoa nở bên ngoài, cười âm trầm, giờ chỉ là vấn đề thời gian, hắn nhất định phải giữ được Chi Lan.

————— Đường phân cách “Thuận Trị không liên quan” —————

“Các ngươi khẳng định?!” Sắc mặt Thuận Trị rất không tốt, có ai phát hiện ra chuyện tiểu thiếp tương lai của con trai mình có thể là yêu quái mà lại vui vẻ được chứ, nhất là ông ấy từng khoe với Thanh Uyển rằng đây là sự lựa chọn rất ưu việt.

“Hồi Hoàng thượng, nô tài tận mắt thấy Hách Xá Lí cách cách bỗng nhiên biến mất, lại đột ngột xuất hiện. Hơn nữa nô tài có dò la được từ bà vú nhà họ, vị cách cách này thường xuyên đưa ra những đồ vật kỳ quái, hôm qua gặp Đông cách cách còn đưa cho Đông cách cách một viên đá màu hồng nhạt.”

“Thật hoang đường, Sách Ni lại dạy dỗ ra được cô cháu gái như thế, được lắm.” Thuận Trị cảm thấy chẳng còn mặt mũi nào đi gặp Thanh Uyển.

Người báo cáo cảm nhận được sự tức giận của Hoàng đế, bắt đầu run rẩy, chỉ hy vọng Hoàng đế đừng giận cá chém thớt, nếu không khó giữ mạng nhỏ này.

“Các ngươi biết xử lý thế nào chưa?” Thuận Trị nhấp một ngụm trà cho xuôi cơn tức.

“Hoàng thượng yên tâm, nô tài nhất định xử lý thỏa đáng.”

————— Đường phân cách “Huyền Diệp sắp hồi cung” —————

Mấy ngày nữa là bắt đầu tuyển tú, đối với rất nhiều thiếu nữ đây là một sự kiện rất quan trọng, nhưng không liên quan đến Chi Lan, nàng vẫn tiếp tục cuộc sống học tập vất vả hơn cả thi đại học.

“Kỹ thuật thêu của cách cách đã thuần thục hơn nhiều.” Quế mama cảm mẫu thêu Chi Lan mới hoàn thành, gạt đầu hài lòng, vị tiểu chủ tử này không kiêu căng không nóng nảy, từ khi bắt đầu học thêu đến giờ không ngại vất vả, bà ấy thấy có được một đệ tử thân phận cao quý mà lại chịu khó như thế thật là vinh dự.

“Là nhờ Quế mama tận tâm chỉ dạy.” Quan hệ giữa Chi Lan và người của cung Cảnh Nhân không tệ, Quế mama dạy nàng thêu đã sáu năm, càng thân thiết hơn.

“Cách cách làm lão nô tôn trọng.” Quế mama nhớ đến lời căn dặn của Đông Quý phi, nói tiếp, “Nurong nurong nói, mấy ngày tới các tú nữ sẽ tiến cung, cách cách nhớ cẩn thận đừng va chạm với họ.”

“Mama yên tâm, Chi Lan hiểu, chỉ là...” Chi Lan do dự một hồi vẫn quyết định nói, “Mấy ngày trước ta có nghe cô cô nhắc đến Nhị cách cách nhà Hách Xá Lí, cô ấy làm sao vậy?”

“Nghe nói là đột nhiên ngã bệnh, lúc đầu bệnh tình rất nghiêm trọng, không biết tại sao lại khỏi sặc.” Quế mama nhớ Đông Quý phi từng có ý định kể chuyện này với Chi Lan, vì thế không giấu diếm, “Lúc đầu đã tiến cung báo là không thể tham gia tuyển tú, nhưng hôm qua lại báo là sức khỏe đã ổn, có thể tham gia tuyển tú.”

“A, là thế sao, cảm ơn mama.” Chi Lan có chút sợ hãi, tại sao lại ngã bệnh, bệnh đã kỳ quái, mà khỏi cũng kỳ quái, nhưng không liên quan tới nàng, giờ nàng chỉ quan tâm tới chuyện Huyền Diệp sắp hồi cung.

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?! Không phải đã bệnh tình nghiêm trọng rồi sao? Tại sao vẫn có thể tham gia tuyển tú!” Thuận Trị thật sự nổi giận, chỉ là một con nha đầu, độc chết là xong việc, ông ấy không ngờ một việc còn con con thế cũng không xong.

“Hoàng thượng bớt giận, nô tài thật sự thấy Hách Xá Lí cách cách ăn đồ ăn bỏ thuốc mỗi ngày, mấy ngày trước cả Sách Ni đại nhân cũng biết cô ta sắp không qua khỏi, không biết tại sao hôm qua lại bất ngờ khỏe lại.” Người báo cáo rất buồn bực, thuốc ông ấy bỏ vào thức ăn khẳng định là không có vấn đề, vậy mà giờ lại phải giờ đầu chịu báng.

“Thôi, các ngươi thêm người theo dõi, trăm nhất định phải biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?!” Lúc trước Thuận Trị cũng không coi trọng tiểu Hách Xá Lí thị cho lắm, nhưng giờ đúng là có vấn đề. Làm một Hoàng đế, đương nhiên Thuận Trị rất chú ý tới sức khỏe bản thân, ông ấy từng mắc bệnh đậu mùa suýt không qua khỏi, càng thêm coi trọng vấn đề, ông ấy nhất định phải điều tra ra bí mật của tiểu Hách Xá Lí thị.

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đừng Chạy (Một Kiếp Yêu Ngươi)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Trước ngày tuyển tú (2)

Huyền Diệp gió bụi phong trần về cung, báo cáo công tác với Thuận Trị Đệ xong liền về Aka Sở, hẳn phải biết lý do gì mà Hách Xá Lí Bảo Doanh còn chưa chết.

“Không phải Hoàng ama đã cho người giải quyết sao? Tại sao Hách Xá Lí thị vẫn khỏe mạnh?” Huyền Diệp bắt đầu giận dữ, hẳn không hề có ý định cưới nữ nhân đây, trong mắt hẳn Hách Xá Lí thị chẳng khác gì một quả bom hẹn giờ, phải nhanh chóng giải quyết.

“Hồi Tam Aka, nghe nói Hách Xá Lí cách cách ăn thứ gì không rõ, đột nhiên khỏe lại, Hoàng thượng rất tức giận, đã phái người đi thăm dò.”

“Các ngươi không tra xét nữa, phái một người lén đi theo, ngàn vạn lần không thể để cho Hoàng ama biết.” Nghĩ đến chuyện có thể dính dáng đến bí mật nào đó, Huyền Diệp không dám công khai phái người tra xét đến cùng, nếu tra ra chuyện nào đó không nên biết thì rất phiền, nhưng hẳn vẫn muốn biết Hách Xá Lí thị kia có cách gì khiến người sắp chết khỏe lại.

“Nô tài tuân mệnh.”

“Thời gian qua Đông cách cách có khỏe không?” Khiến Huyền Diệp lo lắng nhất có lẽ chính là Chi Lan, hẳn quyết không để chuyện trong giấc mộng phát sinh ngoài đời.

“Cách cách vẫn sinh hoạt như trước kia, có điều có người mua chuộc một nha hoàn nhị đẳng bên người cách cách, đã bị nô tài giải quyết.”

“Là thuộc hạ của ai?” Huyền Diệp thật sự giận dữ, nếu không phải hẳn chuẩn bị trước, có phải Chi Lan sẽ lại bị những nữ nhân kia làm tổn thương.

“Là người của Át Tất Long đại nhân.” Ngụy Đông Đình cảm thấy vị đại nhân kia cũng quá bạo gan, mấy ngày trước vừa có tin cách cách nhà Hách Xá Lí không thể tham gia tuyển tú, ông ấy liền hết nhân nãi bắt đầu dọn đường cho con gái nhà mình

“Điều tra ra rồi?” Huyền Diệp càng giận thì thái độ lại càng bình tĩnh, hẳn thật không ngờ lại có kẻ bề tôi dám to gan lớn mật vọng tưởng không chế hậu viện của hắn.

“Vâng, việc này là do đại cách cách nhà Nữ Hồ Lộc đề xuất, thứ thuốc kia có tác dụng làm người ta suy yếu dần, nô tài có nhờ thái y quen xem hộ, nếu dùng thuốc đó lâu thì không thể sống quá tuổi 20.” Ngụy Đông Đình vừa dứt lời liền cảm giác sức ép nặng nề, hẳn chỉ mong tìm thấy cái lỗ nẻ để trốn vào.

“Đã biết, lui ra đi.” Huyền Diệp trầm mặc thật lâu, rồi cuộc bình tĩnh cho lui.

Huyền Diệp ngồi một mình trong Aka Sở, nhìn rỗng rịch không biết suy nghĩ gì, cuối cùng hắn đứng lên, chỉnh trang y phục, sai Tiểu Lý Tử mang theo lễ vật của Đông Quý phi và Chi Lan đến Cảnh Nhân Cung.

“Cô cô, hôm nay biểu ca hồi cung thật à?” Chi Lan rất nhớ Huyền Diệp, hẳn đi đã hai tháng, không biết có gầy đi nhiều không.

“Uh, nghe nói mới trở về Aka Sở, có lẽ một lát nữa sẽ qua đây, tiểu nha đầu, nhớ biểu ca sao?” Đông Thị trêu ghẹo, thấy con trai và cháu gái tương thân tương ái như thế, bà rất vui.

“Nào có, cô cô trêu cháu.” Chi Lan nghiêng đầu giả như thẹn thùng, khiến Đông thị rất tức cười.

“Tốt lắm, một lát nữa nhớ đón biểu ca của con bằng bộ dạng này.” Đông Thị cầm khăn tay che miệng cười.

“Cô cô.” Chi Lan làm nũng, nàng cảm thấy làm nũng thân công nàng luyện tập mỗi ngày cùng Đông Quý phi đã rất thuần thục.

“Không trêu con nữa, không con lại cáo trạng với biểu ca.”

“Tam Aka đến!” Đông Thị vừa dứt lời Huyền Diệp đã đến.

“Thỉnh an ngách nương.” “Thỉnh an Tam Aka.” Thỉnh an xong hết, Huyền Diệp liền ngồi xuống bên cạnh Chi Lan.

“Con có khỏe không? Gầy đi nhiều.” Đông thị nhìn Huyền Diệp vừa gầy lại vừa đen hơn hai tháng trước rất đau lòng.

“Ngách nương yên tâm, con không sao, ngách nương nên bảo trọng thân thể.” Huyền Diệp cũng rất quan tâm ngách nương.

Chi Lan ngồi một bên ngoan ngoãn ngồi nhìn cảnh mẹ con trùng phùng.

“Gần đây Lan nhi có khỏe không?” Huyền Diệp quay đầu quan sát Chi Lan, thấy má nàng vẫn tròn đầy, gật đầu hài lòng.

Đông thị nghe cách xưng hô đó liền sùng sốt, sau đó nhìn Huyền Diệp và Chi Lan bằng ánh mắt đầy ẩn ý, Chi Lan thấy ánh mắt ẩn ý của Đông thị liền đỏ mặt, vốn định cúi đầu, lại cảm thấy cúi đầu là tố cáo bản thân đang chột dạ, vì vậy ngẩng đầu làm như không có chuyện gì trả lời, “Cảm ơn sự quan tâm của biểu ca, Chi Lan rất khỏe.”

Huyền Diệp nhìn Chi Lan ra vẻ nghiêm trang rất muốn trêu nàng, nhưng nghĩ có Đông thị đang ngồi nên bỏ ý định.

“Lần này đi Giang Nam, con có mang về cho ngách nương và biểu muội ít đồ, đều là đặc sản phương Nam, Tiểu Lý Tử đã đưa cho Lý mama.” Huyền Diệp nói.

“Uh, con đi xa về cũng mệt mỏi, trở về nghỉ ngơi trước đi.” Huyền Diệp tặng đồ, xác nhận ngách nương và biểu muội đều khỏe mới trở về Aka Sở, lần này đi Giang Nam hẳn thu hoạch tương đối, hơn nữa còn chuẩn bị xuất cung xây phủ riêng, có rất nhiều truyện phải giải quyết. Quan trọng nhất là, hẳn phải điều tra chân tướng chuyện hạ độc.

————— Đường phân cách “phủ Át Tất Long” —————

“Cách cách, sắp đến ngày tiến cung tuyển tú, cô cẩn thận một chút, giữ gìn đôi mắt.” Nhũ mẫu của Nữ Hồ Lộc Xảo Phụng thấy tiểu thư vẫn thêu, vội vàng khuyên nhủ.

“Vâng, pha hộ cháu một chén trà.” Nữ Hồ Lộc đặt mẫu thêu xuống, nhìn bầu trời đã tối, nghĩ đến cuộc sống sau khi tiến cung, trong lòng có chút mờ mịt.

“Cách cách đang suy nghĩ về chuyện tuyển tú sao?” Đại nha hoàn của Nữ Hồ Lộc thị hỏi, chủ tớ hai người rất thân thiết, mới có thể hỏi câu đó.

“Đúng vậy, mấy ngày nữa là tuyển tú rồi, không biết...” Từ sau lần nói chuyện mấy hôm trước cùng Át Tắt Long, Nữ Hồ Lộc Xảo Phuong thường xuyên hoảng hốt. Đúng là ma xui quỷ khiến mới đưa ra ý kiến đấy, từ khi Hách Xá Lý Bảo Doanh nửa cố ý nửa vô tình nhắc tới Đông cách cách đang sống trong cung, cô ta bắt đầu chú ý đến quan hệ giữa Tam Aka và tiểu Đông thị.

Trước đây Nữ Hồ Lộc Xảo Phuong không hề để tâm tới tiểu Đông thị, tiểu Đông thị còn nhỏ, ai biết ba năm sau sẽ làm được gì, tuy có lời đồn tiểu Đông thị sẽ được chỉ định làm đích phúc tấn cho Tam Aka, nhưng cô ta không tin lắm, vì nhà họ Đông cũng chỉ là dựa vào Quý phi mà được vinh hiển, không phải một gia tộc nắm nhiều thực quyền.

Nhưng tin tức nghe ngóng từ Hoàng cung rất không lạc quan, Tam Aka đối xử với Đông cách cách rất đặc biệt, sự đặc biệt đó trở thành chứng ngại vật lớn nhất với cô ta, cho dù Đông Chi Lan có là đích phúc tấn hay không, thì nữ nhân như thế cũng cần đề phòng. Sở dĩ cô ta hạ thủ lúc đó, là vì Tam Aka vắng mặt, hơn nữa có ai ngờ đến chuyện sẽ có người ám hại một tiểu cách cách không tham gia tuyển tú.

Nhưng dù sao Nữ Hồ Lộc Xảo Phuong cũng chỉ là một tiểu cô nương, dù được giáo dục kỹ càng về gia đấu, nhưng lý thuyết thì nhiều mà thực hành thì thiếu, lần đầu tiên hành động lại để thủ tiêu hẳn một con người, vì thế Nữ Hồ Lộc Xảo Phuong có phần sợ hãi. Cô ta vừa hy vọng con hầu kia thành công, lại không nghĩ hại chết cách cách nhà họ Đông như thế.

“Haizzz.” Nữ Hồ Lộc thị thở dài, nâng chén trà nhấp một ngụm, “Nghe nói Bảo Doanh cách cách đã khỏe?”

“Hôm qua Bảo Doanh cách cách đã khỏe lại, vì thế vẫn tham gia lần tuyển tú này.” Nhũ mẫu nói, bà ấy biết Hách Xá Lý thị là đối thủ nặng kí nhất của tiểu thư nhà mình, vì thế rất chú ý nghe ngóng tin tức, hơn nữa còn là chuyện lớn như thế.

“Thật ra không tham gia cũng tốt, Bảo Doanh việc gì phải cố chấp.” Quan hệ giữa hai cô cách cách nhà Nữ Hồ Lộc và Hách Xá Lý có chút kỳ quái, hai người vừa thấy mặt liền nã pháo với đối phương, nhưng lại vì đối phương là người bạn thời thơ ấu hiếm hoi của mình nên lại nương tay, chính vì thế mới không dẫn đến tình cảnh người sống ta chết.

“Cách cách giữ lời.”

“Cháu đã biết, mama lui xuống đi, để lại Yến nhi hầu hạ là được, cháu đi nghỉ.”

————— Đường phân cách “Thuận Trị không liên quan nhưng vẫn phải xuất hiện” —————

“Điều tra được chưa?” Thuận Trị ngồi trên long ý, không ngẩng đầu tiếp tục phê duyệt tấu chương.

“Hoàng thượng thứ tội, nô tài vô năng.” Người báo cáo thật muốn khóc, bọn họ thật sự không biết Hách Xá Lý cách cách đã ăn thứ gì mà qua khỏi.

Thuận Trị nghe thế mới ngẩng đầu lên, ông ấy vốn cho rằng chuyện này sẽ giải quyết rất nhanh gọn, chỉ là một tiểu nha đầu mà thôi, không ngờ tiểu nha đầu kia lại khiến ông ấy phải ngoài dự đoán những hai lần. Thuận Trị vốn định thủ tiêu Hách Xá Lý Bảo Doanh trước kỳ tuyển tú, xem ra không được, nhưng cũng không thể để tai họa như thế đến bên Huyền Diệp.

“Thôi, phái thêm vài người nữa giám thị cả ngày lẫn đêm, trăm không tin cô ta có khả năng thông thiên triệt địa.”

“Nô tài tuân chỉ.” Rót cuộc lại nhật về một mạng.

“Thanh Uyển, Hách Xá Lý thị có chút vấn đề, lần này tuyển tú không thể chỉ định cô ta cho Huyền Diệp.” Thuận Trị quyết định xong liền đi thông báo với Đông thị.

“Ý Hoàng thượng là?” Đông Thị cũng không biết Thuận Trị có ý gì.

“Trước hết phong cô ta làm Quý nhân.” Đông thị trợn mắt nhìn Thuận Trị kinh ngạc, không ngờ Thuận Trị có ý đấy.

Thuận Trị buồn cười vuốt má Đông thị, ôm vào trong ngực, “Đừng nghĩ bậy, chuyện về Hách Xá Lý thị, trăm điều tra rõ sẽ nói với nàng. Uyển nhi đừng ghen, lòng trăm chỉ có nàng.”

Đông thị nghe thế mới thả lỏng, không phải là bà ghen, mà là cảm thấy chuyện đoạt con dâu này có phần kinh khủng. Không biết Hách Xá Lý này có vấn đề gì, lại khiến Thuận Trị phải đặt trong tầm mắt để giám thị.

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đùng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 38: Tuyển tú (1)

Hách Xá Lí thị ngồi trong xe, nhớ tới mấy ngày hôm trước lại thấy hoảng hốt. Mấy ngày đó cô ta thấy sức khỏe suy yếu nghiêm trọng, nhưng không bận tâm nhiều, nước suối trong không gian tùy thân đủ cho cô ta khỏe mạnh đến ngày trăm tuổi. Nhưng sau đó tình trạng sức khỏe thay đổi khiến cô ta cảm thấy rất rõ ràng là bản thân bị hạ độc, hơn nữa độc tính rất mạnh, nếu không có nước suối trong không gian, có lẽ cô ta chẳng sống được đến ngày hôm nay. Hách Xá Lí sợ hãi sờ lên cổ, cô ta vẫn nhớ rõ cảm giác như chết đuối đấy, không thở được, còn như bị ai đó bóp cổ.

Hách Xá Lí cũng không biết là bị ai hạ độc, cô ta chỉ là một tú nữ nhỏ nhỏ, nếu có kẻ nào đó muốn thủ tiêu cô ta, chỉ có thể là tú nữ cũng tham gia lần này và có khả năng gả cho Tam Aka. Cô ta nâng lên đặt xuống mấy cái tên, cuối cùng vẫn không thể xác định, nhưng tiềm thức cô ta nhận định người hạ độc thủ là Nữ Hồ Lộc thị, chỉ có Nữ Hồ Lộc thị mới có động cơ và bản lĩnh làm chuyện đấy.

Đoàn xe chờ tú nữ lần bánh trong bóng đêm qua Thần Võ Môn, Hách Xá Lí xiết vạt áo, trời cũng không lạnh lắm nhưng cô ta thấy lòng như đóng băng. Hách Xá Lí thâm cổ vũ bản thân một phen, cô ta tin với tướng mạo bản thân cô ta có thể chiếm được sự sủng ái của Tam Aka, cô ta sẽ nhanh chóng sinh con trai trước khi tiểu Đông thị vào phủ, có thể mới tạo được chỗ đứng vững chắc.

Làm một thiếu nữ hiện đại, Hách Xá Lí rất rõ ràng tiểu Đông thị mới là đối thủ nặng ký nhất, cô ta nhìn ra được Tam Aka đối đãi với tiểu Đông thị không giống người khác, dù khác biệt chỉ là một chút cũng đủ để tiểu Đông thị có lợi thế to lớn. Vì thế cô ta mới tặng tiểu Đông thị viên kim cương kia, cô ta biết lịch sử, vì thế cũng biết tiểu Đông thị sống không thọ, cũng vì thế mà không có cảm giác áy náy nhiều, hơn nữa đó là đồ lấy từ không gian tùy thân ra, người khác có điều tra cũng chẳng tra được gì. Chỉ không nghĩ tới chuyện bản thân lại bị người khác ám hại.

“Đã đến Thần Võ Môn, mời các cách cách xuống xe.” Nghe tiếng thái giám, Hách Xá Lí thị ngừng suy nghĩ, cùng một đám tú nữ lần lượt xuống xe, xếp thành hàng đi vào Thần Võ Môn. Xung quanh cũng chỉ là những cô bé mười ba mười bốn tuổi, ở hiện đại mới là cuối cấp 2, vậy mà ở cổ đại này đã có thể lấy chồng sinh con. Hách Xá Lí thị thâm oán chế độ tuyển tú triều Thanh, may sao cô ta có nước suối trong không gian tùy thân, khiến thân thể trưởng thành sớm, không phải lo lắng nhiều.

Đi qua cổng tò vò là đến Thuận Trinh Môn. Đứng đầu là quan viên Hộ Bộ, chịu trách nhiệm tuyển chọn là các thủ lĩnh thái giám, Hách Xá Lí thị chưa từng tiến cung, vì thế không biết các thái giám kia là ai. Các tú nữ chia thành các nhóm năm người, tiến lên phía trước để các thái giám xem xét, các thái giám thấy đạt tiêu chuẩn thì lưu thẻ bài lại, tú nữ nào không được lưu thẻ bài có thể về nhà.

Không bao lâu liền đến lượt Hách Xá Lí, đối với sơ tuyển cô ta không chút lo lắng, dù sao đã mặc định sẽ là trắc phúc tấn cho Tam Aka rồi, đương nhiên thẻ bài của cô ta được lưu lại. Nhưng chờ đợi rất mất thời gian, khi tổng quản thái giám tuyển xong tú nữ cuối cùng thì đã là giữa trưa, những người không qua kỳ sơ tuyển có thể về nhà tính chuyện cưới xin, đã được chọn ở lại trong cung chờ ngày phục tuyển.

Một nhóm tú nữ khác đi vào, Hách Xá Lí Bảo Doanh không chút bất ngờ nhìn thấy Nữ Hồ Lộc Xảo Phương, trước kỳ tuyển tú hai người vẫn tính là có chút tình nghĩa, nhưng sau ngày hôm nay sẽ cùng trở thành trắc phúc tấn của Tam Aka, chỉ có thể người sống ta chết.

“Bảo Doanh muội muội.” Hiện nhiên Nữ Hồ Lộc thị cũng nhìn thấy Hách Xá Lí thị.

“Xảo Phương tỷ tỷ.” Hách Xá Lí cũng gật đầu chào hỏi.

“Mấy ngày trước nghe nói muội muội bệnh, đã khỏe hẳn rồi sao?” Nữ Hồ Lộc nhìn khí sắc hồng hào của Hách Xá Lí, nhìn xuôi nhìn ngược thế nào cũng không giống người mới ốm dậy, không lẽ là tin vịt.

“Tạ tỷ tỷ quan tâm, muội muội đã không có gì đáng ngại.” Hách Xá Lí trả lời có phần lạnh nhạt, nhưng đã bớt vẻ kiêu ngạo, giờ đang ở trong cung, cô ta biết nhất cử nhất động đều có người nhìn theo, điều cô ta muốn thể hiện cũng chỉ có không khúm núm không ngạo mạn, cũng không thể quá lạnh lạnh hay quá nhiệt tình.

“Tỷ tỷ cũng được an tâm” Nữ Hồ Lộc cũng không tự tìm mặt mặt, thấy Hách Xá Lí lạnh nhạt thế, cô ta quay đầu nói chuyện phiếm cùng các tú nữ khác, ngày đầu tiên của kỳ tuyển tú, các tú nữ rất căng thẳng, thừa dịp thái giám không có ở đây, tìm người an ủi.

Một lúc lâu sau, nhóm Hách Xá Lí mới được an bài phòng ở, bốn người một gian, tiện nghi cũng không tệ, dù sao cũng có thể là chủ tử tương lai, vì thế các nô tài không dám sơ suất. Cho đến khi Hách Xá Lí bình ổn được tâm trạng, mới phát hiện đã là lúc hoàng hôn, cô ta nhìn mặt trời lặn sau Tử Cấm Thành, lòng rất không bình yên, thậm chí còn có chút thấp thòm, chẳng qua đã sống hai kiếp, cô ta tập trung suy nghĩ phải làm thế nào mới có thể có được sự sủng ái của Tam Aka, có thể sinh ra Hoàng đế tiếp theo.

————— Đường phân cách “nữ chính lên sàn” —————

“Biểu ca, lần này tú nữ phục tuyển ở đâu?” Chi Lan tò mò hỏi, đã xong ngày sơ tuyển, mấy ngày nữa chính là phục tuyển.

“Chắc là ngự hoa viên.” Huyền Diệp không chút để ý trả lời, tiểu biểu muội đang quần quít hẩn liệu có thể hỏi câu đã từng hỏi trong mộng không, hẳn đã chuẩn bị một câu trả lời rất tốt, tại sao vẫn chưa hỏi.

“Ngự hoa viên sao ạ? Không biết đến lúc đó có thể đi nhìn lên một chút hay không.” Chi Lan nhìn Huyền Diệp nháy mắt một cái, may là Huyền Diệp đang lo lắng không hẳn là đã bị nàng làm cho đỏ mặt.

“Tôi cũng biết có tiểu nha đầu muốn đi, đến lúc đó tôi sẽ đi thử xem thế nào, nếu được sẽ đưa em theo.” Huyền Diệp suy nghĩ một chút quyết định thỏa mãn yêu cầu của tiểu biểu muội, dù sao cũng chỉ là đi ngó qua tú nữ, cũng không phải chuyện gì to tát.

Chi Lan vốn chỉ là nói đùa, nàng rất biết đi nhìn lên thế không đúng quy củ, không hề ôm hi vọng là Huyền Diệp sẽ nhận lời, không nghĩ lại được đi thật.

“Vây Chi Lan cảm ơn biểu ca trước!” Chi Lan cười híp mắt, nhìn Chi Lan cười vui vẻ, Huyền Diệp càng thêm buồn bực.

“Lan nhi không có gì muốn nói với biểu ca sao?” Huyền Diệp cũng không biết bản thân mong đợi gì, trong giấc mộng, Chi Lan hỏi câu kia rõ ràng có phần đại nghịch bất đạo, nhưng giờ phút này hẳn lại rất muốn nghe nàng hỏi câu đấy.

“A.” Chi Lan dẫu môi, nghĩ nửa ngày cũng không nghĩ ra được có chuyện gì cần nói với Huyền Diệp, nàng lắc đầu, “Em có chuyện gì cần nói với biểu ca chứ?”

Huyền Diệp nghe thế lòng có chút khó chịu, rõ ràng không hỏi mới là tốt nhất, hẳn cũng có thể được vấn đề kia buông tha, nhưng không hỏi lại khiến hẳn cảm giác rằng biểu muội không quan tâm tới hẳn nhiều lắm.

“Không có gì.”

Chi Lan nhìn sắc mặt Huyền Diệp không tốt, vội hẳn huyền về chuyển công cán Giang Nam.

“Biểu ca, Giang Nam rất đẹp sao?”

“Giang Nam rất đẹp, có cơ hội sẽ đưa Lan nhi đi.” Huyền Diệp đột nhiên nghĩ đến tên đàn ông đáng ghét kia đang ở Giang Nam, nhưng nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy

“Oa, biểu ca không được quên đâu, không biết tại sao, em rất muốn đi Giang Nam.” Chi Lan cảm thấy Giang Nam rất có duyên với nàng, có lẽ kiếp trước nàng sinh ra ở Giang Nam?

Nghe thấy lời đó, sắc mặt Huyền Diệp càng đen hơn, hẳn sẽ nghĩ xem sau này tuần du Giang Nam có đưa Chi Lan đi cùng không.

“Không nói đến Giang Nam nữa, gần đây em luyện chữ thế nào rồi?” Huyền Diệp tuyệt đối không muốn nghe thấy hai chữ Giang Nam từ mồm Chi Lan nữa, dứt khoát đổi đề tài khác.

“Sư phụ nói em viết chữ Khải đã có phần uyển chuyển mỹ lệ.” Chi Lan bắt chước dáng vẻ của sư phụ, thấp giọng, lắc lắc đầu, còn sờ sờ chòm râu không tồn tại.

Huyền Diệp nhìn điệu bộ của Chi Lan bật cười, hẳn không giám sát việc luyện chữ của nàng đã hai tháng, sợ nàng trể nải nên muốn kiểm tra. “Mang bản luyện chữ của em trong hai tháng vừa rồi qua đây cho tôi xem.”

Chi Lan trừng mắt nhìn Huyền Diệp, phẫn nộ đến thư phòng lấy bản luyện chữ, hoài nghi cả một bầu trời tư cách như nàng, thật xấu xa!

“Uh, quả nhiên có tiến bộ, nhưng không thể kiêu ngạo tự mãn.” Huyền Diệp thấy Chi Lan vừa nghe hẳn khen ngợi liền mắt sáng long lanh, nhanh chóng bồi thêm một câu, quả nhiên Chi Lan đang tươi cười xụ mặt xuống.

“Lan nhi lại đây.” Chi Lan nhìn Huyền Diệp với ánh mắt đề phòng, nàng chưa quên hành vi cầm thú của hẳn.

“Ngoan, biểu ca không phải mãnh thú hồng thủy, mau qua đây.”

Chi Lan chậm rì rì đi đến bên cạnh Huyền Diệp, đột nhiên bị hẳn kéo một cái ngã nhào vào lòng hẳn.

“Đúng là ôm Lan nhi thoải mái.” Đi ra ngoài hai tháng, Huyền Diệp rất nhớ nhung tiểu biểu muội, về cung chờ mãi mới đến lúc thân mật, trái tim thanh niên dậy thì đây sao động rột cuộc bộc phát.

Chi Lan đỏ mặt nhưng không gãy ra được, chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi yên, tránh việc nàng phản kháng lại thành kích thích “thú tính” của Huyền Diệp.

“Biểu ca, anh buông em ra, em không thờ được.”

Chi Lan cúi đầu, Huyền Diệp không nhìn thấy mặt của nàng, nhưng nhìn vành tai cũng đỏ bừng là biết nàng xấu hổ, vì vậy hẳn nghe lời thả lỏng Chi Lan.

“Lần này tuyển tú Lan nhi không cần lo lắng quá mức.” Huyền Diệp cảm thấy mặc dù Chi Lan không hỏi, nhưng hẳn vẫn phải nói lời cam đoan, nếu để Chi Lan ra đi thì hẳn không thể níu kéo.

“A.” Chi Lan cũng đang suy nghĩ chuyện tuyển tú, nàng không liên lạc với hệ thống đã rất lâu, vì yêu cầu của đối phương quá đáng, nàng chỉ còn cách cân não, bên nào hết kiên nhẫn trước thì bên đấy thua.

Hiển nhiên Huyền Diệp rất không hài lòng với câu trả lời lấy lệ đó của Chi Lan, nhưng hẳn lại không thể bắt chước giáo chủ gào thét (Mã Cảnh Đào) giữ vai nàng lay mạnh gào thét, vì thế hẳn nhẫn nại, cố gắng dùng thực tế chứng minh lời hứa của hẳn rất chân thành. Thật ra thì hẳn không nhận ra lời hứa của hẳn không có chút độ tin cậy nào, Chi Lan có thể “A” một tiếng đã là rất nể mặt rồi.

“Được rồi, không phải Lan nhi muốn đi xem tuyển tú sao? Mấy ngày nữa tôi sẽ dẫn em đến ngự hoa viên, nhưng không được nghịch ngợm, nếu bị phát hiện nhất định sẽ bị Hoàng ama giáo huấn.”

“Dạ, biểu ca thật tốt, thích biểu ca nhất!” Chi Lan nhìn Huyền Diệp sùng bái, quả nhiên là người làm Hoàng đế, ngay cả chuyện nhìn lên cũng không thể

làm khó hắn.

Kế hoạch nhìn lên của hai người được quyết định như thế.

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đừng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Tuyển tú (2)

Đêm trắng, Chi Lan nằm trên giường tiến hành hoạt động nhân lúc không ai thấy, đó là đại kiểm kê mục “tình huống đào tạo”. Nàng có chút kỳ quái nhìn mục của Huyền Diệp, một buổi sáng nọ, nàng ngủ dậy kiểm tra hệ thống thấy Huyền Diệp từ lv6 nhảy vọt lên lv10, có thể nói là nhanh như tên lửa, nàng chỉ có thể giải thích rằng hệ thống bị lag.

Chi Lan nhìn số điểm kinh nghiệm của mình, chỉ còn lại mười vạn, đây là nàng chăm chỉ cực khổ luyện tập các loại kỹ năng hàng ngày mới kiếm được, tuy không nhiều, nhưng ít thì cũng là mồ hôi công sức của nàng. Nàng mở thùng đồ lấy ra viên độc được trị giá ba mươi vạn điểm kinh nghiệm, nhìn viên thuốc này Chi Lan liền thấy đau lòng, đau mình mẩy, đau toàn thân.

Đúng là một đòn sát thủ, không nghi ngờ gì viên thuốc này là thứ không dùng được, vì nó quá mạo hiểm, Chi Lan quyết định chia nhỏ viên thuốc làm nhiều phần, nếu có ai dám chọc vào nàng, nàng sẽ mang phần thuốc chia nhỏ ra chiêu đãi người đàn ông của cô ta. Hừ, mặc dù Chi Lan đang nghĩ đến chuyện ác độc, nhưng thật ra cũng biết viên thuốc này là thứ không thể dùng, nàng không được xuất cung lấy đầu ra bán lĩnh hạ độc người khác, chỉ có thể hy vọng hệ thống chấp nhận cho trả lại viên thuốc nóng bỏng tay này.

Vì thế Chi Lan ổn định tâm trạng, quyết định nói lại liên lạc với hệ thống, nàng gửi một tin nhắn, cố gắng đề nghị một chương trình tán gẫu, vì gửi tin nhắn qua lại mất thời gian, dễ tạo thành hiệu lực.

Hệ thống nhanh chóng trả lời nàng, cần chương trình tán gẫu không thành vấn đề, nhưng phải đổi bằng một vạn điểm kinh nghiệm. Chi Lan đã quen với hành vi tiêu nhân của hệ thống, không thèm để ý, một vạn thì một vạn. Ngay lập tức, giao diện hệ thống xuất hiện một hình chim cánh cụt nhỏ, Chi Lan click vào nó, quả nhiên bên trong chỉ có một friend, chính là Cục quản lý thời không.

“Xin chào, xin hỏi bạn muốn phục vụ trên phương diện nào?” Chi Lan vừa online, đối phương liền gửi tin nhắn trực tuyến, còn dùng hình của taobao, thật là theo kịp thời đại.

“Bên bạn có nhận mua lại sản phẩm không?” Chi Lan lấy từ giao diện ra một bàn phím, bắt đầu gõ lạch cạch.

“Có thể, xin hỏi là sản phẩm nào?” Đối phương không hổ là làm trong ngành dịch vụ, thái độ rất ân cần.

“Là một viên đan dược không sử dụng được.”

“Mua lại 80% giá, bạn chắc chắn muốn bán?”

“Chắc chắn.”

“Vậy bạn hãy thao tác theo hướng dẫn sau, nhân tiện viết một comment khen ngợi nhé.”

Chi Lan thao tác nửa ngày, rốt cục trả hàng thành công, điểm kinh nghiệm của nàng thành ba mươi ba vạn. Chi Lan ngáp một cái, có lẽ ngày mai lại thương lượng với hệ thống về việc đào tạo Huyền Diệp tiếp, giờ nàng mệt mỏi, muốn đi ngủ.

Đường phân cách “tuyển tú”

Phục tuyển tiến hành ở ngự hoa viên, Thuận Trị cùng Thái hậu ngồi phía trên, phi tần ngồi phía dưới, đứng xếp hàng là các tú nữ. Hôm nay là ngày đầu tiên phục tuyển, gồm tú nữ của Chính Hoàng Kỳ và Tương Hoàng Kỳ.

Hách Xá Lí đứng trong hàng Chính Hoàng Kỳ, Nữ Hổ Lộc ở hàng Tương Hoàng Kỳ, hai người chính là hai tú nữ được chú ý nhiều nhất. Bởi vì không có nhiều tú nữ nên từng người sẽ lần lượt được gọi đến trước mặt Thuận Trị, không lâu sau đến lượt Hách Xá Lí.

“Tú nữ Chính Hoàng Kỳ Hách Xá Lí Bảo Doanh.”

Hách Xá Lí đi bước nhỏ, khi tới trước mặt Thuận Trị và Thái hậu hành lễ một cách rất chuẩn mực, cúi mặt chờ Thuận Trị hỏi.

“Ngươi chính là Hách Xá Lí Bảo Doanh? Ngẩng đầu cho trẫm nhìn.” Ngữ khí của Thuận Trị Đế có vẻ không để tâm, nhưng mắt lại nhìn Bảo Doanh chăm chăm.

“Nô tỳ tuân mệnh.” Hách Xá Lí ngẩng đầu, quả nhiên cảm nhận ánh mắt nóng rực của các phi tần, cô ta vẫn bình tĩnh nhìn mũi giày.

Thuận Trị Đế đánh giá tiểu cô nương có khả năng là yêu quái trước mắt, ngoại hình rất đẹp, toàn thân toát ra khí chất lạnh lùng trong trẻo, nữ nhân thể này rất dễ khiến đàn ông nảy sinh dục vọng chinh phục, đặc biệt là đàn ông hoàng gia. Thuận Trị thầm nói câu may mắn, nếu chỉ định nữ nhân này cho Huyền Diệp rõ ràng là tai họa.

Thái hậu thấy con mình nhìn tú nữ kia chăm chăm, liền đánh giá cẩn thận tướng mạo Hách Xá Lí, lòng chùng xuống, lẽ nào lại là Đồng Ngạc thị thứ hai

“Người có sở trường gì?” Thái hậu hắng giọng, lạnh nhạt hỏi.

“Nô tỳ biết làm thơ.” Hách Xá Lí có giọng nói rõ ràng tròn vành rõ chữ, rất dễ gây thiện cảm với người đối diện, đáng tiếc không có tác dụng với người đối diện.

“Vậy viết một bài thơ đi.” Thuận Trị nói, ông ấy rất rộng lòng khoan dung với tài nữ, vấn đề là tài nữ đó không được đột ngột biến mất rồi lại bất ngờ xuất hiện.

Tiểu thái giám nhanh chóng cầm giấy bút mực tới, còn bê một cái bàn tới, Hách Xá Lí đứng trước bàn, nghỉ một chút rồi hạ bút viết.

Sớm tối ma thơ lẫn quất hoài,

Quanh rào tựa đá khề ngâm chơi.

Sương kẻ ngọn bút thơ giàu tứ,

Trăng rơi trên môi giọng ngát mùi.

Mối hận ngấm ngầm đề chặt giấy,

Lòng thu giải tỏ biết chẳng ai?

Phẩm bình từ lúc nhờ Đào lệnh (Tức Đào Tiềm, người đời Tấn)

Cao tiết nghìn thu rộn khắp nơi.

[Thơ Vịnh cúc của Lâm Đại Ngọc, hồi ba mươi tám, Hồng Lâu Mộng, tác giả Tào Tuyết Cần, người dịch: nhóm Vũ Bội Hoàng. Nhân vật Lý Hoàn bình luận là bài thơ này hay nhất buổi thưởng cúc làm thơ.]

Tiểu thái giám trình bài thơ cho Thuận Trị xem, Thuận Trị là một Hoàng đế có văn hóa, ông ấy đọc thơ liền có lòng ái tài với Hách Xá Lí thị, nhưng đáng tiếc Hách Xá Lí thị có quá nhiều bí ẩn, tạo thành khúc mắc khó lòng giải tỏa. Thuận Trị đề thờ dài, “Lưu thể bài.”

Từ lúc Hách Xá Lí thị xuất hiện Thái hậu vẫn một mực quan sát Thuận Trị, vất vả lắm mới thủ tiêu được Đồng Ngạc thị, bà không thể để một con hồ ly tinh nữa vào cung, trong cung có một Đồng Quý phi đã là nhượng bộ lớn nhất của bà cụ, ai bảo Đồng thị chủ động xin đi chăm bệnh lúc Thuận Trị mắc đậu mùa, vì thế Thái hậu không thể khắc nghiệt với Đồng thị, nhưng Hách Xá Lí thị này thì không có lí do gì để nương tay.

Hách Xá Lí thị như đã biết trước kết quả này, hồ hững đi qua một bên đứng chờ, phớt lờ hết ánh mắt hâm mộ của các tú nữ. Chẳng mấy chốc lại đến lượt Nữ Hồ Lộc thị, cô ta căng thẳng nắm chặt tay, thả lỏng nét mặt, quy củ đi tới vấn an.

Thuận Trị thật sự để ý cô thiếu nữ sắp thành nữ nhân của con trai mình, nói thế nào cũng là nữ nhân đầu tiên của con trai, đương nhiên ông ấy không tính tới cách cách thị thiếp, trong lòng ông ấy, nữ nhân không được ghi tên vào gia phả hoàng gia đều chỉ là đồ chơi.

“Sở trường gì?” Thuận Trị lại hỏi, tuyển tú nữ của Thanh triều quan trọng nhất vẫn là gia thế, có tài nghệ thì tốt, không có cũng không sao.

“Nô tỳ biết đánh cổ cầm.” Giọng nói của Nữ Hồ Lộc thị rất dịu dàng, phối hợp cùng diện mạo hoàn toàn thể hiện bốn chữ “tiểu thư khuê các”.

“Đánh một bản đi.” Thuận Trị cảm thấy con mình thật may mắn, hai nữ nhân dự định gả cho hắn đều là tài nghệ song tuyệt, ngoài ra còn một Chi Lan được Đồng Quý phi đích thân nuôi dạy, được giáo dục bởi các đại sư danh tiếng, so với ông ấy năm xưa nhìn khắp hậu cung toàn là nữ nhân Mông Cổ, Huyền Diệp đúng là diễm phúc không ít.

Nữ Hồ Lộc đánh một khúc “Bình sa lạc nhật”, rất bài bản, nhưng chẳng rõ là ý vị gì.

Chi Lan nấp sau hòn giả sơn tóm tay Huyền Diệp đang đặt trên lưng nàng, hai địch thủ này quá đáng ghớm, Chi Lan quay đầu nhìn Huyền Diệp chăm chăm, muốn tìm ra chút dấu hiệu say đắm trên mặt hắn, may sao không có. Huyền Diệp rất muốn cười, nhưng mặt vẫn lạnh tanh, biểu hiện ghen tuông của tiểu nha đầu rất rõ ràng, hắn muốn làm ra vẻ không thấy cũng không được.

“Đừng cầu nữa, biểu ca thật sự chỉ thích mình Lan nhi.” Huyền Diệp kể tai Chi Lan thì thầm, nhiệt khí nóng bỏng khiến vành tai nàng đỏ bừng.

“Ai bảo anh thích em.” Chi Lan dẫu môi, quay đầu.

“Ha ha.” Huyền Diệp cười khê, vuốt tóc Chi Lan trấn an.

“Rối tóc em.” Chi Lan đưa tay muốn giữ cánh tay đang tác quái trên đầu nàng, kết quả lại bị Huyền Diệp tóm ngược.

“Ngaoan, đừng làm loạn, chúng ta xem tiếp.” Huyền Diệp nắm bàn tay nhỏ bé mềm mại của Chi Lan, tâm trạng rất tốt.

Chi Lan dậm chân, hoàn toàn đầu hàng trạng thái lưu manh này của Huyền Diệp. Nàng nghĩ nghĩ một chút, tình nghịch nói, “Tại đánh đàn của Xảo Phương tỷ tỷ thật tốt, thơ Báo Doanh tỷ tỷ viết cũng rất hay, không biết biểu ca thích ai nhất.”

“Nhiều mỹ nhân chỉ lăm chuyện phiên lòng!” Chi Lan rung đùi đắc ý chế nhạo.

Huyền Diệp bắt đầu nhìn Chi Lan, toàn nghĩ một đằng nói một nẻo, ghen tuông rõ ràng như thế, có đũa ngọc mới tin lời nàng. Vì thế hắn không nói gì, chỉ nắm chặt tay Chi Lan hơn.

Chi Lan thấy Huyền Diệp không phản ứng thì thấy không có gì hay, nhân vật chính đã xong, coi như đã hạ màn, nàng phải về Cảnh Nhân Cung luyện chữ, phải đánh bại cả hai nữ nhân kia trên lĩnh vực tài năng.

“Biểu ca, chúng ta về đi, hôm nay em chưa luyện chữ.”

“Uh, về, dù gì cũng chẳng có gì hay.” Huyền Diệp gật đầu, hắn vốn chờ mong hai rắc phúc tấn, vì phát hiện cả hai là nữ nhân độc ác mà mất hết hứng thú. Trong giấc mộng kia hắn trải nghiệm vô số, do đó mà yêu cầu trở nên cao hơn, tiêu chuẩn cao nhất đại khái là Chi Lan. Đã có người mà hắn thích nhất, những người khác chẳng có ý nghĩa gì.

“Biểu ca nghe em đàn đi, khẳng định không thua kém Xảo Phương tỷ tỷ.” Chi Lan kiêu ngạo đề nghị.

“Uh, biểu ca biết Chi Lan đàn giỏi.” Huyền Diệp không hề nói dối, Chi Lan rất có năng khiếu đánh đàn, dù chỉ mới học năm năm nhưng tiến độ nhanh hơn người bình thường nhiều.

“Biểu ca không lừa em chứ?” Chi Lan có chút hoài nghi.

“Đương nhiên không, nào, về luyện chữ.” Huyền Diệp cầm tay Chi Lan men theo núi giả rón rén quay về, Đông Quý phi thấy loáng thoáng, mỉm cười không nói gì, con lớn khó quản.

Thuận Trị quay đầu thấy nụ cười tươi như hoa đào của Đông Quý phi, nhất thời quên cả việc hỏi tú nữ. Thái hậu thấy Thuận Trị ngẩn ngơ, không có cách nào đành ho khan hai tiếng để đánh động, quả nhiên con lớn khó quản.

Trong Cảnh Nhân Cung, Thuận Trị Đế thoải mái ôm Đông thị, uể oải ngáp một cái. Thật ra từ sau lần bị bệnh đậu mùa, Thuận Trị không hề chạm đến nữ nhân khác, đương nhiên Đông thị không biết, Thuận Trị cũng không có ý định nói. Ông ấy tìm được đường sống trong chỗ chết nhìn thấu rất nhiều điều, thiên hạ rất nhiều nữ nhân, nhưng có thể cùng ông ấy tình đầu ý hợp, sống chết có nhau thì chỉ có một người này, vì thế ông ấy không hề thấy bản thân phải chịu thiệt thòi.

“Hoàng thượng thật sự muốn phong Hách Xá Lí làm quý nhân sao? Không phải cô ta có vấn đề sao? Liệu có nguy hiểm không?” Đông thị cũng nghe nói đến vấn đề của Hách Xá Lí, quan tâm hỏi, nếu thật là yêu quái thì Thuận Trị làm sao giờ.

“Không phải đã nói phải gọi ta là Phúc Lâm sao? Quên phải phạt!” Tay Thuận Trị bắt đầu làm loạn trên đùi Đông thị.

Đông thị nhắc nhở một tiếng, muốn gạt tay Thuận Trị ra nhưng không được. Thuận Trị nhìn Đông thị vừa hầu hạ xong lại không kiềm chế được, quay người đè lên, chẳng mấy chốc chỉ nghe tiếng rên rĩ và thở dốc.

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đừng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Tuyển tú (3)

“Xác định chuyện hạ độc thật sự do nhà Nữ Hồ Lộc làm?” Huyền Diệp chỉ cần nghĩ đến hậu quả trong trường hợp hắn không chuẩn bị trước liền tức giận.

“Hồi Tam Aka, dù làm rất kín đáo, nhưng chắc chắn là do Át Tắt Long đại nhân phái người hạ độc.”

“Được lắm, Nữ Hồ Lộc thì đúng là to gan.” Huyền Diệp nắm thật chặt ngọc bội trong tay, hắn đột nhiên thông cảm chuyện năm đó Hoàng amma đẩy Đồng Ngạc thị ra làm lá chắn cho ngạch nương, có điều nếu là hắn hắn sẽ không làm thế.

Nữ nhân tiến cung cũng chỉ để mưu cầu quyền lực, mục tiêu là được thị tẩm nhiều nhất có thể, được ban thưởng nhiều nhất có thể, ngoài ra còn có thể điều võ dương oai với người khác và chân ái của Hoàng đế, chỉ cần không rung động thì rất dễ dàng có được cuộc sống tốt. Huyền Diệp sẽ không tìm

người về chèn ép Chi Lan, hấn tin tưởng bản thân đủ năng lực bảo vệ Chi Lan.

“Phải thêm hai người bảo vệ Đông cách cách, không được sơ suất.”

“Nô tài tuân mệnh.”

“Lần trước bảo người huấn luyện cung nữ, đã làm xong chưa?” Huyền Diệp cảm thấy phái người âm thầm bảo vệ là chưa đủ, trước giờ hấn vốn cẩn thận, quyết không để xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

“Đã đưa hai người biết y thuật, hai người biết võ công vào cung, chờ đến kỳ tiêu tuyền có thể an bài bên cạnh Đông cách cách.”

“Được, đã điều tra lai lịch kỹ chưa?”

“Cả bốn đều là cô nhi, không còn người thân.” Ngụy Đông Đình đã nghĩ đến vấn đề này, không có người nỉu kéo mới có thể yên tâm.

“Cho người điều tra cẩn thận một lần nữa, nhất định không thể để kẻ khả nghi nào trà trộn vào.” Từ sau giấc mộng kia, Huyền Diệp hiểu được ít nhiều lòng dạ nữ nhân, thủ đoạn khó lòng phòng bị, cần tác vô ý này. Từ nhỏ hấn đã có thói quen lo lắng cho Chi Lan, lần này coi như thuận tay sắp xếp mấy người để Chi Lan không bị ức hiếp.

“Nô tài tuân mệnh.” Ngụy Đông Đình cảm thấy chủ nhân quan tâm tới Đông cách cách hơi quá, nhưng phận làm nô tài không có quyền lên tiếng, vì thế hấn chỉ âm thầm ghi tạc trong lòng, sau này đắc tội ai cũng không thể đắc tội Đông cách cách.

Từ sau khi có được chương trình tán gẫu, Đông cách cách không còn cảnh đêm đêm buồn chán, mặc dù trò chuyện cùng nàng cũng chỉ có người quản lý thích dùng hình taobao của Cục quản lý thời không, nhưng có người nói chuyện vẫn dễ chịu hơn là trầm trọc một mình.

“Bạn có vấn đề gì muốn giải quyết sao?” Mặc dù bị quấy rầy hàng đêm, nhưng người quản lý vẫn rất mềm mỏng ân cần, đúng là tấm gương của ngành dịch vụ.

“Lần trước bạn đã nói có thể khiến ‘tình huống đào tạo’ của Huyền Diệp hoàn thành trước thời hạn.” Tuyền tú đã kết thúc, Chi Lan cảm thấy bản thân bắt đầu phải chuẩn bị.

“Đúng vậy, nhưng bạn không ký hợp đồng.”

“Uh, không muốn ký.” Chi Lan chơi xấu.

“Thế này đi, nếu bạn có thể khiến Huyền Diệp ba năm không chung đụng với nữ nhân khác, chúng ta có thể giải quyết tất cả nỗi lo về sau của bạn, bạn có thể suy nghĩ vấn đề này.”

“Nỗi lo về sau là gì?” Chi Lan cảm thấy hệ thống rất thích giăng bẫy người ta, vấn đề nào cũng phải hỏi cho rõ ràng.

“Đương nhiên là những chuyện không có lợi với bạn phát sinh vì ‘tình huống đào tạo’ hoàn thành trước hạn.”

“Ví dụ cụ thể được không?” Chi Lan cố chấp đòi ví dụ.

“Đây là bí mật kinh doanh, bạn đã suy nghĩ kỹ chưa?”

“Nếu không làm được thì sao?” Nói chuyện với hệ thống quyết không thể sơ hở, hậu quả thế nào không chịu báo trước với nàng.

“Đương nhiên là bạn phải ký hợp đồng.”

Chi Lan suy nghĩ một chút, làm được thì tốt, không làm được nàng cũng không nhất định phải ký hợp đồng với hệ thống, lạng lẹ ra đi là được, nàng sẽ không dùng chung “dưa chuột” với nữ nhân khác đâu, “dưa chuột” đi đâu chẳng có.

“Được rồi.”

“Vậy quyết định như thế.”

Vì vậy Chi Lan bắt đầu kế hoạch ba năm, nàng gãi đầu, có thể nào nàng cũng không thiệt hại, giờ ngủ đã, mai tính tiếp.

Hách Xá Lý về nhà, an tâm chờ đợi tin tức trong cung, cô ta rất hài lòng với biểu hiện bản thân, không kiêu ngạo không siểm nịnh, điềm đạm khéo léo, chỉ chờ thánh chỉ là cô ta có thể lập gia đình.

Hách Xá Lý từng tưởng tượng ra rất nhiều tình huống khi nhận thánh chỉ, chỉ không ngờ thánh chỉ ban xuống không phải phong cô ta làm trắc phúc tấn cho Tam Aka, mà lại là phong làm quý nhân, nhanh chóng tiến cung.

Hách Xá Lý sờ sờ mặt mình, chẳng lẽ là nhan sắc này gây sự chú ý? Cô ta ngỡ ngác quỳ trên sàn, không hay biết chuyện người khác đã đứng lên hết, cô ta ngẩng đầu nhìn ama, sắc mặt của ông ấy không lấy gì làm vui vẻ, cho thấy vẻ không hiểu nổi. Cô ta thầm thở dài trong lòng, không lẽ đây là số mệnh của thiếu nữ Thanh xuyên?

Sách Ni bệnh không rời giường được, Thuận Trị Đế đặc biệt cho phép ông ấy không cần ra tiếp chỉ, nhưng ông cụ cũng nhanh chóng biết được tin Hoàng đế chọn cháu gái làm Quý nhân. Ông cụ muốn ngồi dậy, nhưng không có chút sức lực nào, cuối cùng chỉ có thể thở dài, nhìn bàn tay khô gầy của bản thân, không biết đang nghĩ gì.

Mấy ngày sau, Hách Xá Lý ngồi kiệu nhỏ tiến cung, trong mấy ngày qua cô ta đã suy nghĩ cặn kẽ, nếu không thể gả cho Hoàng đế tương lai, vậy gả cho Hoàng đế hiện tại cũng được. Cô ta có linh tuyến, có thể giúp Thuận Trị Đế điều dưỡng thân thể, hơn nữa cô ta trẻ tuổi xinh đẹp, được sủng ái là chuyện đương nhiên, cô ta chỉ không chắc liệu con trai của cô ta có thể cạnh tranh được với Khang Hi đại đế tương lai không. Hiện tại chỉ có thể hy vọng linh tuyến có thể giúp Thuận Trị Đế sống lâu thêm mấy chục năm, đến lúc đó Huyền Diệp sẽ tự trở thành Dận Nhưng thứ hai.

Hách Xá Lý Thị ngồi trong kiệu suy nghĩ rất nhiều, Chi Lan cũng ngồi ở Cảnh Nhân Cung bận khoản không kém. Nàng không thể hiểu lý do nào khiến Hách Xá Lý bị Hoàng đế triệu vào hậu cung, không phải ai cũng nói Hách Xá Lý sẽ thành trắc phúc tấn của Huyền Diệp sao? Chẳng lẽ Thuận Trị muốn noi gương Đường Minh Hoàng, cướp con dâu. May mà chuyện chỉ hỗn cho Tam Aka chỉ là lời đồn đại phong thanh, chưa có bằng chứng xác thực gì, bằng không Thuận Trị lại ghi thêm một thành tích vào mục “tiền án”.

“Đang suy nghĩ gì đây?” Huyền Diệp vừa vào cửa liền nhìn thấy Chi Lan ngơ ngác ngồi trên ghế.

“Không có gì ạ.” Chi Lan cười, chẳng lẽ nàng lại nói đang suy nghĩ tại sao vợ nhỏ của anh lại biến thành vợ nhỏ của cha anh.

Huyền Diệp nhìn Chi Lan có chút buồn bã không vui, nghĩ chắc là vì hấn, lần này tuyển tú hấn được chỉ định một trắc phúc tấn Nữ Hổ Lộc thị, hai cách cách Đồng thị và Nạp Lạt thị, hấn không có ấn tượng lắm với hai cách cách, nhưng đối với Nữ Hổ Lộc thị có thể nói là ấn tượng sâu sắc.

“Lan nhi không cần lo lắng quá mức. Biểu ca sẽ không phụ em thêm một lần nữa.” Vừa dứt lời Huyền Diệp liền sùng sốt, câu sau không giống lời của hấn, nhưng vô thức lại thốt ra lời.

“Biểu ca anh nói gì vậy?” Chi Lan cũng có chút nghi hoặc, không lẽ Huyền Diệp đã từng làm chuyện có lỗi với nàng, “dưa chuột” của hấn đã vậy bản?

“Biểu ca, có phải anh đã ... cùng với nữ nhân khác.” Chi Lan có chút ngưng ngưng, đây không phải câu hỏi thích hợp cho một thiếu nữ chưa xuất giá, nhưng trước giờ nàng không giữ ý với Huyền Diệp, giờ không chú ý liền hỏi luôn câu đang bận khoản trong đầu.

“Lan nhi nói gì, là ai nói với em điều đấy?” Dù Huyền Diệp da mặt dày cũng thấy khó chịu, rốt cuộc là ai lừa gạt tiểu biểu muội, nếu để hấn tìm ra nhất định hấn sẽ lôi kẻ đó đi đánh một trăm gậy.

“Không phải biểu ca vừa nói sao? Xem ra anh thật sự đã làm chuyện có lỗi với em.” Chi Lan ứa ra mấy giọt nước mắt, mếu máo đáng thương nhìn Huyền Diệp.

“Lan nhi đừng khóc.” Huyền Diệp vừa nhìn thấy Chi Lan khóc liền đầu hàng ngay lập tức, cũng không tra hỏi tiếp.

“Biểu ca hứa với em, trước khi cưới em tuyệt đối không chạm vào nữ nhân khác, Lan nhi đừng đau lòng.”

Chi Lan nghe thế thì ngây dại, nàng chưa nói gì sao Huyền Diệp đã tự động hứa hẹn, chẳng lẽ gần đây nàng ăn ở hiền lành quá nên trời thương?

Huyền Diệp nói ra những lời này xong cuối cùng cũng có cảm giác bỏ được tảng đá trong lòng, sau khi gặp cao tăng hấn nghiền ngẫm lời khuyên rất lâu, mặc dù không biết thật giả thế nào, nhưng không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất. Lần này đi Giang Nam đã làm ra xi măng, nếu giấc mộng chỉ là giả, vậy phải giải thích về xi măng và thủy tinh thế nào, còn có cái cửu liên hoàn quý dị kia và chiếc nhẫn trên tay Chi Lan

Huyền Diệp không dám đánh cược, ít nhất gì hấn cũng hiểu được tâm tư biểu muội, chính xác thì nữ nhân cả thiên hạ không có ai muốn chịu cảnh chung chồng, ngạch nương cũng vậy, mà biểu muội cũng vậy. Từ năm Thuận Trị thứ 18 Hoàng ama đã rất ít khi triệu phi tần khác thị tẩm, hấn cảm thấy ngạch nương cũng biết điều đấy, vì thế thái độ đối với Hoàng ama càng thân thiết thật lòng hơn xưa.

Nhìn thấy cha mẹ như thế, Huyền Diệp hiểu tâm tư Chi Lan, chỉ có ba năm mà thôi, nếu sau này ngồi lên vị trí cửu ngũ chí tôn kia, hấn sẽ còn gặp rất nhiều chuyện phải khống chế bản thân, nếu chỉ có ba năm mà không khống chế được, vậy hấn chỉ có nước trở thành một hôn quân không biết khó khăn của nhân gian?

Huyền Diệp liền kết chuyện giấc mộng với biểu hiện của Hoàng đế với nhau, hấn cảm thấy đó là thử thách dành cho hấn, Huyền Diệp trong giấc mộng kia nhất định không phải hấn, hấn sẽ không bị nữ sắc làm mê muội đến mức quên lời bản thân đã hứa.

Chi Lan không biết những ý nghĩ phức tạp trong đầu Huyền Diệp, chỉ là có chút không thể hiểu nổi, như thể không mua xổ số nhưng lại bất ngờ trúng năm trăm vạn, loại tâm tình này thật sự có chút khó diễn tả.

“Biểu ca anh thật tốt.” Chi Lan tiến tới ôm Huyền Diệp, giọng nghẹn ngào, đương nhiên nàng kiên quyết không thừa nhận bản thân bị Huyền Diệp làm cảm động. Nhưng sau này nàng sẽ tu luyện bí tịch bị che tên thật tốt, bí tịch kia ghi rất nhiều phương pháp giải tỏa, ít nhất không thể khiến Huyền Diệp bức bối đến phát bệnh.

“Uhm” Huyền Diệp cúi đầu lên tiếng. Rất lâu sau này, nhớ lại buổi chiều đẹp trời đấy, hấn vẫn thấy may mắn.

Làm ra quyết định này, Huyền Diệp cũng đã suy nghĩ kĩ càng, hoàn toàn không phải quyết định theo cảm tính, giờ hấn mười lăm tuổi, theo lời ngạch nương từng nói tuổi này không phải tuổi thích hợp cho chuyện phòng the. Để hoàn thành xi măng và thủy tinh, chắc sẽ mất vài năm không có thời gian

trầm mê trong nữ sắc, phải làm thế nào để khiến những thứ kia mang lợi ích cho bản thân hắn và Đại Thanh, hắn còn nhiều điều phải nghiền ngẫm

Hơn nữa hắn cũng không hy vọng con dòng thứ ra đời trước, trong mộng dù hắn đã phòng tránh đủ kiểu, nhưng vẫn không đề phòng được thủ đoạn của đám nữ nhân kia, lần này dứt khoát ngay cả cơ hội hắn cũng không cho, nếu bọn họ còn mang thai được thì hắn thật bội phục

Đương nhiên nguyên nhân quan trọng là hắn muốn gần gũi với Chi Lan, dù chỉ là cầm tay hay ôm đều khiến hắn ghi nhớ thật lâu, trên người Chi Lan có khí tức khiến người ta mê muội, vì tuổi còn nhỏ nên chưa gây sự chú ý, nhưng hắn thật sự cảm nhận được. Nếu Huyền Diệp biết đến thuốc phiện thì đã hiểu cảm giác đây là gì, vì vậy có lẽ Chi Lan nên cảm ơn bí tịch bị che tên chứ không phải Huyền Diệp.

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đùng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Thị tắm Xoa bóp

Hách Xá Lý ngồi trong thùng nước, vài cung nữ hầu hạ cô ta tắm rửa, cô ta nâng một cánh hoa hồng, lén hít lấy hương thơm. Hạnh phúc của việc xuyên không tới có đại là cả việc mặc quần áo cũng có người hầu hạ, cô ta cảm thấy bản thân thật sự đầu hàng trước viên đạn bọc đường này.

Tắm xong, Hách Xá Lý phải trải qua công đoạn mà cô ta rất không thích. Bị lột trần rồi bị khiêng đến tắm cung của Thuận Trị khiến cô ta cảm thấy nhục nhã, đây là quy định được đưa ra từ năm Thuận Trị thứ 18, ngoài Đông Quý phi được Thuận Trị đích thân đến Cảnh Nhân Cung thị tắm, tất cả các phi tần khác đều chịu cách đãi ngộ này. Nhưng Hách Xá Lý rất tự tin, sau hôm nay, Thuận Trị sẽ đích thân đến Thừa Can Cung thị tắm cô ta.

Đương nhiên Hách Xá Lý không biết một điều rằng, vì cô ta ở thiên điện của Thừa Can Cung, Thái hậu đã liệt cô ta vào sổ đen, xếp vào nhóm hồ ly tinh như Đông Ngạc thị.

Hách Xá Lý bị thái giám lột trần, chỉ mặc một tấm áo choàng voan mỏng, được thái giám đặt xuống long sàng, Thuận Trị đã nằm sẵn trên đó, hai tay sau gáy, nhắm mắt. Thuận Trị đang ở độ tuổi hấp dẫn nhất của đàn ông, lại là Hoàng đế, toàn thân toát lên khí độ ung dung cao quý.

Hách Xá Lý cởi bỏ áo khoác, trần truồng chui vào dưới chăn từ cuối giường, nằm cạnh Thuận Trị, chờ ông ấy sùng hạnh. Có lẽ lòng cô ta rất căng thẳng, nhưng nghĩ đến đây là cơ hội một bước lên mây, cô ta liền bình tĩnh trở lại. Nhất thời trong phòng chỉ có tiếng hô hấp, Thuận Trị không có phản ứng gì, như thể nằm bên cạnh không phải một thân thể nữ nhân đẹp hoàn mỹ mà chỉ là một bộ xương.

Thuận Trị xoay người đối diện Hách Xá Lý, không thể phủ nhận nữ nhân này có thân thể có thể mê hoặc bất cứ người đàn ông nào, làn da trắng nõn, bộ ngực căng tròn, vòng eo thon nhỏ, đôi chân thẳng tắp, ngoài ra còn gương mặt xinh đẹp và khí chất bất khả xâm phạm, đối thành một người có định lực kém hơn thì nhất định có chuyện rồi. Nhưng Thuận Trị Đế là ai chứ, từ nhỏ ông ấy đã sống cùng rất nhiều mỹ nữ, đời này trải nghiệm chưa được một trăm thì cũng phải tám mươi người, hơn nữa đã có người thương yêu nhất, có nhìn ai cũng thấy không bằng Đông Quý phi.

“Ngươi có biết tại sao trẫm lại phong ngươi làm Quý nhân không?” Thuận Trị dùng tay phải chống đầu, từ trên cao nhìn xuống Hách Xá Lý, nói chậm rãi.

“Nô tỳ không biết.” Hách Xá Lý đỏ mặt, có vẻ thẹn thùng e sợ nhìn Thuận Trị.

“Uhm, sau này ngươi sẽ biết, trước uống chén rượu đã.” Thuận Trị nhận chén rượu tiểu thái giám dâng đến, không chút thương hương tiếc ngọc dốc thẳng vào cổ họng Hách Xá Lý.

Hách Xá Lý ho khan mấy tiếng, nhanh chóng hôn mê bất tỉnh.

“Cầm dụng cụ đến đây, lấy cái nhỏ.” Thuận Trị mặc áo ngoài, chuẩn bị đến Cảnh Nhân Cung xem Đông Quý phi đang làm gì, thuận tiện an ủi dỗ dành người mình yêu.

Thuận Trị nhận dụng cụ bằng ngọc, thấy phần dưới của Hách Xá Lý đã ẩm ướt, khi thấy lạc hồng, Thuận Trị gật đầu hài lòng.

“Các ngươi thông minh một chút, cái gì nên nói cái gì không nên nói biết chưa?”

“Nô tui tuân mệnh.” Nhóm tiểu thái giám này đều là tâm phúc của Thuận Trị, chuyện này đã làm rất nhiều lần, tất nhiên không có vấn đề gì.

Vì vậy Thuận Trị đi tập kích Đông quý phi lúc nửa đêm, chỉ để lại Hách Xá Lý thị một mình với ảo tưởng.

Một lúc sau, Hách Xá Lý tỉnh lại thấy bên cạnh đã không còn ai, trên miếng lụa trắng là lạc hồng, người cũng đã được rửa sạch. Cô ta không nhớ được chi tiết chuyện đã xảy ra, chỉ có cảm giác sung sướng, cô ta không suy nghĩ nhiều, vừa sửa soạn một chút đã bị thái giám khiêng về Thừa Can Cung.

Buổi thượng triều hôm sau, Huyền Diệp dâng tấu chi tiết về thủy tinh và xi măng, mặc dù Thuận Trị từng có lúc muốn đi tu làm hòa thượng, nhưng ông ấy vẫn rất nhạy cảm với chính trị, vừa nghe đã biết đây là chuyện quan trọng, có lẽ là chuyện có lợi cho Đại Thanh. Nếu thật sự làm được hai thứ đó, phần tặc phía Nam tất là không duy trì được lâu.

Huyền Diệp có công được phong Bối lạc, ngoài ra Phúc Toàn cũng được phong, Phúc Toàn đã xuất cung xây phủ riêng, Huyền Diệp là vì Đông Quý phi muốn giữ hân thêm vài năm, nên chưa vội và xuất cung, vẫn ở tại Aka Sở.

“Không có chuyện gì nữa thì bãi triều, Tam Aka ở lại.” Mọi người đã quen với việc Tam Aka được đãi ngộ đặc thù, không ai có phản ứng gì, trật tự lui xuống. Về mặt Phúc Toàn có phần âm đạm, nhưng ánh mắt không có vẻ ghen ghét, Thuận Trị nhìn thấy hết, cảm thấy vừa lòng với Phúc Toàn.

“Công thức làm ra xi măng và thủy tinh là ai dâng lên?” Thuận Trị cảm ly trà nhấp một ngụm.

“Hồi Hoàng ama, là do người ở xưởng thủy tinh dâng lên.” Huyền Diệp không sợ Thuận Trị thăm dò, hân đã dàn xếp hết rồi.

“Uh, không được để lộ ra ngoài.” Chuyện tốt thế đương nhiên không thể để người ngoài có lợi, Huyền Diệp cũng biết điều đó, công thức hoàn chỉnh chưa từng lọt đến tay người khác.

“Nhi thần biết rõ.”

“Đã như thế, việc sản xuất thủy tinh giao cho con phụ trách.” Thuận Trị suy nghĩ một chút, “Đưa xưởng thủy tinh về trực thuộc Đường Tâm Điện.”

“Nhi thần tuân chỉ.” Huyền Diệp thầm tính toán chuyện mở rộng quy mô sản xuất thủy tinh, cung kính trả lời.

“Hôm qua trẫm thấy Quý phi có chút không thoải mái, nếu con rảnh rồi bãi triều đi thăm Quý phi đi.” Thuận Trị hơi mất tự nhiên, hôm qua ông ấy chọc giận Thanh Uyển trên giường, giờ phải con trai đi thăm dò trước.

Huyền Diệp nghe xong cảm thấy có chút kỳ quái, ngày nào hân cũng đi thỉnh an ngạch nương, tình hình bà thế nào hân rất rõ, xem ra là Hoàng ama chọc giận ngạch nương, giờ đặc biệt nhờ hân đi giảng hòa.

Trong Cảnh Nhân Cung, Đông thị mệt mỏi nằm trên giường, đêm qua đúng là mệt muốn chết, đến giờ vẫn rã rời. Chi Lan thấy thế rất tinh ý kể chuyện cười cho Đông thị vui, thấy Đông thị sắp ngủ thiếp đi, liền lấy chăn đắp cho bà rồi nhẹ nhàng ra khỏi phòng.

Vừa ra khỏi cửa liền thấy Huyền Diệp đi tới.

“Biểu ca, anh đến thăm cô cô sao?” Chi Lan ngược đầu hỏi.

“Đúng vậy, sao em không vào trong phòng mà lại đứng ngoài này?” Trời tương đối nắng, Huyền Diệp cầm tay Chi Lan vào phòng nằng.

Uyển Ương và Từ Quyên mang khối băng đặt vào phòng, lại pha một bình trà Bích loa xuân rồi mới đứng một bên chờ sai bảo.

“Hôm nay ngạch nương bị sao vậy?” Huyền Diệp có chút lo lắng, chẳng lẽ thật sự không thoải mái?

“Cô cô mệt, mới ngủ.” Chi Lan giằng khăn tay, không nhìn Huyền Diệp như mọi khi, nàng đang suy nghĩ không biết có nên cấp Huyền Diệp ít phúc lợi hay không.

“Ngạch nương không có việc gì là tốt rồi.”

Huyền Diệp nhìn Chi Lan then thùng một cách hiếm hoi, cảm thấy rất mới mẻ, vì thế hân rất muốn biết Chi Lan có chuyện gì không thể nói ra.

“Biểu ca, anh...” Chi Lan dừng một chút, “Khi nào hai cách cách kia đến Aka Sở? Sau này em còn có thể đến Aka Sở tìm anh không?”

“Mấy ngày nữa sẽ đến. Em sợ hai người đó sao? Bọn họ chỉ được ở trong phòng mình, không được ra phòng khách.”

“A, biểu ca để em xoa bóp đi, mấy ngày trước em có học Lý mama, bà ấy là người thường xoa bóp cho cô cô.” Chi Lan lòi một cái tên ra cho tăng độ tin cậy. Đúng là nàng có học Lý mama cách xoa bóp, nhưng không dùng phương pháp đấy, để bản thân có thể sở hữu “đưa chuột” mới nguyên, nàng cố được.

“Ồ? Vậy em bóp vai cho tôi đi, gần đây viết nhiều tấu chương nên đau vai.” Huyền Diệp hài hước nói.

“Vâng.” Chi Lan đi ra sau lưng Huyền Diệp dùng kỹ thuật của bí tịch bị che tên bóp vai cho hân, xoa bóp lên cả cổ và vai. Đây là lần đầu tiên nàng dùng phương pháp đặc biệt này, có chút căng thẳng, nhưng nhìn dáng vẻ hưởng thụ của Huyền Diệp, nàng dần thả lỏng tinh thần hơn.

Trong lúc Chi Lan và Huyền Diệp không chú ý, người hầu đã tự giác lui ra ngoài.

Huyền Diệp rất thích Chi Lan xoa bóp, mặc dù lần nào hân cũng sinh ra chút phản ứng không trong sáng, nhưng đã quen nên không còn bối rối, quần áo mấy lớp dày dặn, chỉ cần hân có thái độ nghiêm túc, sẽ không ai phát hiện hân có ý nghĩ không đúng đắn. Chi là lần này kích thích hơn hân mọi khi, Huyền Diệp hưng hăng cắn môi mới không rên rỉ thành tiếng.

Chi Lan cũng không nghe được tiếng rên của Huyền Diệp, ngón tay mảnh khảnh của nàng lại ấn vào huyệt sau tai, nhẹ nhàng ấn bóp xuống cổ. Huyền Diệp cảm thấy như một dòng điện truyền từ huyệt sau tai đến bộ phận nào đó, dường như mọi dây thần kinh cảm giác đều tập trung ở đầu ngón tay Chi Lan, nàng chạm đến đâu cũng tạo ra khoái cảm, chỉ hy vọng hân có thể không chế.

Huyền Diệp thở hắt ra, là một xử nam, bảo hấn miêu tả cảm giác này thì hơi khó, từng có cung nữ bạo gan khiêu khích, nhưng hấn không có cảm giác này. Chẳng lẽ là vì có tình cảm đặc biệt với biểu muội, vì thế mà nảy sinh cảm xúc chỉ có với nàng.

Huyền Diệp cảm giác hấn đã hiểu lý do Hoàng ama không tìm đến nữ nhân khác, nếu cùng người mình yêu thương thái thế này, tìm đến người khác không phải ghê tởm bản thân sao, ai lại bỏ sơn hào hải vị để đi ăn cám, ít nhất là hấn không muốn.

Chỉ Lan nhìn vẻ thoải mái của Huyền Diệp, gật đầu hài lòng, bí tịch bị che tên rất có tác dụng, nàng không tin có người nào có thể dụ dỗ Huyền Diệp, hưởng thụ khoái cảm cực độ rồi, yêu cầu của hấn sẽ khắt khe hơn nhiều, những nữ nhân không có kinh nghiệm không thể kích thích Huyền Diệp.

“Lan nhi lại đây.” Thanh âm của Huyền Diệp có phần khàn khàn.

Chỉ Lan đi đến bên cạnh Huyền Diệp, quả nhiên bị Huyền Diệp kéo vào lòng. Chỉ Lan động viên bản thân, Huyền Diệp đã vì nàng hy sinh rất lớn, thời đại này, Hoàng tử mười lăm tuổi thừa sức có con, Huyền Diệp vì nàng mà ngủ chạy ba năm, nàng cũng phải báo đáp hấn. Tình cảm là trao nhận, chỉ có điều nàng hơi nhỏ, thật sự có cảm giác bị dẫm ô.

Huyền Diệp sẽ không công nhận Chỉ Lan còn nhỏ, chủ yếu là Chỉ Lan dậy thì tốt, mặc dù chưa cao lắm nhưng đã không còn là bé gái, đã bắt đầu thành thiếu nữ. Nhưng hấn cũng không phải cảm thú, vì thế chỉ hôn lên trán nàng, ôm nàng vào lòng để tận hưởng cảm giác khoan khoái, Huyền Diệp thỏa mãn, quả nhiên chỉ có ôm Chỉ Lan lòng hấn mới không cảm thấy trống trải.

Nếu Chỉ Lan nhìn thấy mặt hấn, sẽ thấy hấn như một con báo đã no nê, giấu vuốt, lười biếng nghịch đuôi, nhàn nhã phơi nắng.

Một lúc lâu sau Huyền Diệp mới buông Chỉ Lan, hấn hôn má nàng, chỉnh xiêm y hộ nàng, chuẩn bị quay về Aka Sở công tác. Hấn nghĩ, ngày mai lại tìm biểu muội xoa bóp, còn về hai cách cách ba hôm nữa sẽ vào cửa, ngại quá, hấn quên rồi.

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đùng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Trưởng thành Thỉnh an

Chỉ Lan nhắm mắt nhìn trái giường, nàng lại cảm nhận thêm một lần nữa cái gọi là “phong cách đồ máu”. Xem ra người cô đại dậy thì sớm, giờ nàng mới mười một tuổi đã thấy chu kỳ, có lẽ cũng liên quan tới chuyện nàng ăn đồ bỏ từ nhỏ đến giờ.

“Uyên Ương, hôm nay thay trái giường.” Chỉ Lan rất bình tĩnh gọi nha hoàn đến dọn giường.

Uyên Ương là nhân tài đã được huấn luyện đặc biệt, nhìn trái giường dính máu mặt không đổi sắc, rất tự nhiên dọn đi, lấy từ trong tủ trái giường mới để thay.

“Cách cách đã lớn rồi.” Uyên Ương cảm thấy nên giải thích một chút, nhưng nhìn vẻ mặt ta biết rồi người không cần nói nữa, Uyên Ương lại thôi.

“Uhm” Chỉ Lan gật đầu, ngồi xuống trước gương trang điểm. Từ khi sản xuất được thủy tinh, gương trang điểm thành một đồ dùng phổ biến trong cung, xuất hiện trước mặt các tần phi được sủng ái, Chỉ Lan nhờ hưởng phúc của Đông Quý phi và Huyền Diệp, cũng có một tấm gương trang điểm sáng loáng.

“Hôm nay cách cách muốn cài hoa gì?” Từ Quyên cầm lược chải tóc cho Chỉ Lan, mặc dù ngày nào cũng chải đầu nhưng vẫn không thể kiềm chế sự ngưỡng mộ.

Chỉ Lan tiện tay chỉ một đóa hoa mẫu đơn màu hồng phấn bằng nhung, nàng không thích cài cắm cầu kỳ trên đầu, từ trước giờ vẫn thường cài đầu bằng hoa cỏ bằng vải, vì so với các đồ trang sức khác thì nhẹ hơn rất nhiều.

“Tóc cách cách thật đẹp.” Từ Quyên vuốt mái tóc trơn mượt của Chỉ Lan, tấm tắc khen.

Chỉ Lan gật đầu tán thành, nàng đã bỏ ra 3000 EXP mua đan dược dưỡng tóc, cứ nửa năm lại uống một viên, nếu không có hiệu quả mới là vấn đề. Mặc dù thuốc làm đẹp chu kỳ năm năm cũng có công dụng làm đẹp tóc, nhưng thuốc có tác dụng riêng biệt vẫn hơn.

“Hôm nay cách cách có đến Aka Sở không?” Uyên Ương hỏi.

“Không đi, Xảo Phụng tỷ tỷ sắp tới đây thỉnh an.” Chỉ Lan nhún nhai, Nữ Hồ Lộc Xảo Phụng thành trắc phúc tấn nửa năm trước, không đến một tháng đã dạy dỗ xong hai cách cách, vậy mà trong cung vẫn được tiếng hiền lành đức hạnh. Một trắc phúc tấn thì cần mấy tiếng hiền lành đức hạnh để làm gì, rõ ràng là vì nhắm nhe vị trí đích phúc tấn.

Hàng tháng, Nữ Hồ Lộc sẽ đến thỉnh an Đông thị, trắc phúc tấn vốn không có tư cách “thần hôn định tình”, nhưng Huyền Diệp cũng chỉ có cô ta là trắc phúc tấn duy nhất, vì thế thỉnh thoảng Đông thị vẫn triệu cô ta đến.

“Cách cách không cần lo lắng.” Uyên Ương khuyên nhủ, Uyên Ương theo Chi Lan vào cung, cũng rõ ràng tâm ý của Tam Aka, cho nên cũng không hy vọng tiểu thư nhà mình nghĩ quẩn.

“Ta có gì phải lo lắng.” Chi Lan rất tin tưởng Huyền Diệp, hẳn nói hẳn chờ nàng ba năm thì nhất định sẽ không nuốt lời. Quan trọng là ngày nào nàng cũng xoa bóp cho hắn theo phương pháp học từ bí tịch bị che tên để giúp hắn giải tỏa. Phương pháp xoa bóp này có tính gây nghiện, phối hợp cùng hương liệu điều chế theo công thức trong bí tịch, khiến người được xoa bóp chỉ có thể có phản ứng sinh lý với người xoa bóp, Huyền Diệp được Chi Lan xoa bóp mỗi ngày, vì vậy hắn sẽ không có nhu cầu sinh lý trừ phi đối phương là Chi Lan.

“Đi thôi, đi thỉnh an Quý phi nương nương, chắc là nương nương đến Từ Ninh Cung về rồi.” Thời gian qua Chi Lan đã đạt được chiều cao mong muốn, giờ nàng khoảng 1m4, thêm đôi hài đế bình hoa là 1m6, kể cả ở hiện đại cũng có thể tính là cao ráo.

Đồng thị vừa đi thỉnh an Thái hậu về, nghĩ đến Hách Xá Lý thị liền đau đầu, từ khi cô ta tiến cung hậu cung không được một ngày yên ổn, buổi thỉnh an nào cũng biến thành trận chiến của Thái hậu và Hách Xá Lý thị, đương nhiên Hách Xá Lý chưa từng chiếm được ưu thế với Thái hậu.

Dường như Thái hậu cũng biết Hách Xá Lý thị kia chính là Đồng Ngạc thị tiếp theo, ngày ngày nã pháo, mới đầu Đồng Thị còn có tâm trạng xem kịch, giờ chỉ thấy phiền, xem ra bà phải mở lời với Thuận Trị xem xem phải xử lý Hách Xá Lý như thế nào.

“Nương nương, hôm nay cách cách thấy chu kỳ.” Lý mama lặng lẽ nói thầm vào tai Đồng Quý phi.

Đồng Thị nghe vậy cười một tiếng, rốt cuộc cháu gái đã lớn, con trai thật đáng thương. “Băng vệ sinh ta bảo chuẩn bị đã có chưa?”

“Nương nương yên tâm, đã bảo tú nương làm rồi, vừa đưa mấy cái sang, đều đã giặt sạch phơi nắng.”

“Vậy là tốt, nhớ chuẩn bị cháo bổ máu, phải một mama dặn dò Đồng cách cách những điều cần thiết.” Đồng thị rất chú ý vệ sinh, vì vậy đã sai người chuẩn bị sẵn sàng, giặt sạch phơi nắng cẩn thận.

“Thỉnh an Quý phi nương nương, nương nương cát tường.” Chi Lan hành lễ một cách tao nhã, dù có là mama khó tính nhất cũng không thể tìm ra lỗi lầm nào.

“Mau qua đây ngồi, nhóc con nghịch ngợm giờ lớn rồi.” Đồng thị thấy sắc mặt Chi Lan không có vấn đề gì mới thôi lo lắng, lên tiếng trêu chọc.

“Cô cô.” Chi Lan vừa nhìn Đồng thị liền biết bà biết chuyện nàng có chu kỳ rồi, quả nhiên trong cung không tồn tại cái gọi là bí mật, nàng vốn đang nghĩ xem có nên tìm hệ thống đổi ít điểm kinh nghiệm lấy “có cánh”, xem ra không làm thật là chí lí.

Đồng thị biết tiểu cô nương đều e thẹn, vì thế không đùa dai.

“Nữ Hồ Lộc thị sắp đến đây thỉnh an, con đừng đi.” Đồng thị nói thế có ý gì đương nhiên Chi Lan biết, đơn giản là muốn cho người khác biết nàng có chỗ dựa mà thôi.

“Chi Lan đã biết.” Chi Lan nghịch ngợm nháy mắt với Đồng thị, lời thì có vẻ ngoan ngoãn, nhưng về mặt thì tình nghịch.

“Uh. Đây là trà Đại hồng bào núi Vũ Di mới tiến cống mấy ngày trước, con uống đi.” Đồng thị làm bộ chuẩn bị sai nha hoàn dâng trà cho Chi Lan, nhìn Chi Lan vui mừng rồi mới tiếc nuối nói, “Ồi ta dâng trí quá, hôm nay con không thể uống trà, pha cho cách cách một tách nước gừng với đường đỏ.”

Chi Lan xị mặt, biết là bản thân lại bị đùa giỡn rồi. Cô cô chắc là vì có tình yêu bồi đắp nên giữ được tinh thần vui vẻ, thỉnh thoảng còn có tâm trạng trêu đùa nàng.

Chi Lan tỏ vẻ nàng không so đo với người đang yêu, nàng nâng tách nước gừng ấm nóng nhấp một ngụm, quả nhiên thoải mái hơn nhiều. Chi Lan cũng biết Đồng thị quan tâm nàng, nếu không đã chẳng suy nghĩ chu đáo thế này. “Cảm ơn cô cô.”

“Thỉnh an Quý phi nương nương.” Nữ Hồ Lộc thị tới thật đúng lúc, sớm hơn thì Đồng thị chưa về, trễ hơn thì Đồng thị đã tán gẫu cùng Chi Lan, không có chỗ nào cho cô ta chen vào.

“Thỉnh an Xảo Phương tỷ tỷ.” Chi Lan đứng dậy hành lễ, nói thế nào nàng cũng chỉ là một cách cách không phẩm cấp được giáo dưỡng trong cung. Nữ Hồ Lộc thị thì là trắc phúc tấn của bồi lực, hơn nữa từ trước tới giờ Chi Lan vẫn giữ phép tắc trước mặt người ngoài, giờ cũng không muốn để người khác bói móc nên luôn hành lễ với Nữ Hồ Lộc thị.

Điều đó khiến Huyền Diệp càng thêm bất mãn với Nữ Hồ Lộc thị, tiêu biểu mọi yêu thương của hắn phải thỉnh an nữ nhân khác khiến hắn cảm thấy rất đau lòng, nhưng Chi Lan kiên trì, hẳn cũng chỉ có thể chờ đến lúc về Aka Sở đòi công bằng cho Chi Lan. Đương nhiên Nữ Hồ Lộc thị vẫn chưa biết lý do thực sự khiến Huyền Diệp nổi nóng với cô ta sau mỗi lần gặp Chi Lan, cô ta vẫn cho là Chi Lan hãm hại sau lưng cô ta, thật ra cô ta đoán cũng có phần đúng, chỉ có điều là Chi Lan không có ý.

Chi Lan cảm thấy nàng ở trong cung được Đồng thị và Huyền Diệp che chở đã là đặc biệt lắm rồi, Na Nhân cách cách đã trở về Mông Cổ lấy chồng, nàng không muốn người khác nói nàng thị sùng sinh kiêu, mang phiền toái đến cho Đồng thị và Huyền Diệp. Dù sao cũng chỉ là hình thức, không phải đại lễ gì to tát.

“Chi Lan muội muội khách khí.” Nữ Hồ Lộc không thể hiện gì ra mặt, nhưng lòng rất cao hứng, từ khi cô ta vào Aka Sở rất ít khi được Huyền Diệp thị tẩm, hơn nữa không bao giờ nhớ được quá trình, Huyền Diệp lại toàn tâm toàn ý đối đãi với Chi Lan, điều này khiến Nữ Hồ Lộc cảm thấy đáng lẽ năm

xưa nên hạ phương thuốc nào tác dụng ác liệt hơn.

“Quy củ không thể phế.” Chi Lan trả lời lãnh đạm, đứng dậy quay về chỗ ngồi nói chuyện với Đông thị, Nữ Hồ Lộc thị lúng túng bị phớt lờ, Nhưng cô ta cũng không có mục đích lấy lòng Đông Quý phi, cô ta không thể tới thỉnh an mẹ chồng nhiều, chỉ hy vọng có thể gặp được Huyền Diệp, cho hẳn biết lòng hiếu thảo của bản thân.

Huyền Diệp hạ triều liền đến Cảnh Nhân Cung, nửa năm trước, Thuận Trị đã giao chuyện làm xi măng cho hắn và Nhị Aka Phúc Toàn toàn quyền xử lý, nhiều việc bận rộn, chưa được rảnh rỗi để giải quyết Nữ Hồ Lộc thị. Từ khi biết Nữ Hồ Lộc hạ độc Chi Lan Huyền Diệp quyết định không cho cô ta yên ổn, có điều giờ vẫn cần cô ta chống đỡ trong hậu viện, thủ tiêu cô ta Thuận Trị lại chỉ định nữ nhân khác bù vào.

“Thỉnh an ngạch nương.” Ngoài Đông thị, Huyền Diệp cũng chỉ chú ý tới Chi Lan đang ngồi bên cạnh, thấy sắc mặt Chi Lan không được hồng hào như mọi khi, hẳn quyết định sẽ tâm bổ cho nàng.

Tam Aka hoàn toàn không nhận ra sự có mặt của trắc phúc tấn của hắn, Nữ Hồ Lộc thị tái mặt, đi tới thỉnh an Huyền Diệp, nhân tiện thể hiện sự có mặt của bản thân.

Huyền Diệp vừa nhìn thấy Nữ Hồ Lộc thị thỉnh an liền đổi vẻ mặt. “Nữ Hồ Lộc thị, cô ở đây làm gì, đi về trước đi.”

Nữ Hồ Lộc thị đang nhún người nghe thể run rẩy, hơi ngược đầu nhìn Huyền Diệp bằng ánh mắt nặng tình và lên án, rồi mới từ từ lui ra. Nếu để Chi Lan diễn giải ánh mắt kia, nhất định nàng sẽ dùng lời thoại đậm chất Quỳnh Dao “chàng vô tình, chàng lạnh lùng, chàng giận dữ vô cớ”.

Huyền Diệp hiển nhiên là không có té bào văn nghệ như thế, hắn không thèm liếc đến Nữ Hồ Lộc thị, đi thẳng đến bên cạnh Chi Lan ngồi xuống.

“Bình thường không phải Lan nhi thích uống trà nhất sao? Tại sao hôm nay lại uống nước đường đỏ?” Huyền Diệp nhìn chất lỏng trong tách, đây là nước đường đỏ mà?

“Không có gì.” Chi Lan then thùng cúi đầu, chuyện như thế làm sao nói ra lời được, Huyền Diệp hỏi rất có kỹ thuật, một câu là trúng hồng tâm.

“Đứa bé này.” Đông thị che miệng cười trộm, “Biểu muội của con giờ đã lớn.”

Huyền Diệp có chút nghi hoặc, rõ ràng không hiểu “đã lớn” và “nước đường đỏ” liên quan gì với nhau, nhưng hắn không hỏi tiếp. Trải qua một năm rèn luyện, Huyền Diệp đã chín chắn hơn rất nhiều, hắn gạt đầu, đổi đề tài.

Thừa Càn Cung không được vui vẻ như Cảnh Nhân Cung, Hách Xá Lý bị Thái hậu công kích đến nghiêng răng nghiêng lợi. Cô ta tiến cung đã một năm, số lần thị tẩm chỉ ít hơn Đông Quý phi, nhưng từ đây đến giờ vẫn chỉ là một Quý nhân, không được một phong hào gì, mỗi lần thị tẩm đều bị lộ trần khiêng đến long sàng của Thuận Trị, khiến cô ta căng tức tới hơn là cô ta vẫn chưa có con.

Không phải thiếu nữ Thanh xuyên là sẽ nhanh chóng mang bầu rồi sinh luôn long phượng thai sao? Hách Xá Lý tức giận lên giường buông màn, đuổi hết cung nữ thái giám ra ngoài, rồi mới lên đi vào không gian. Cô ta không hề biết mọi động tác của bản thân đã bị một người khác nấp trong phòng nhìn thấy hết.

“Một năm trời, tại sao vẫn không tra ra việc Hách Xá Lý thị bắt ngờ biến mất?!” Thuận Trị rất tức giận, lúc đầu ông ấy cho là sẽ nhanh chóng tra ra thôi, vậy mà một năm trời vẫn không có manh mối.

“Hoàng thượng bớt giận, nô tài từng thấy sau khi Hách Xá Lý quý nhân xuất hiện trở lại thì tay cầm thêm một đồ vật. Nô tài phỏng đoán, quý nhân có năng lực cách không thủ vật.”

“Tạm coi như thế, trăm sẽ đích thân thăm vấn, chuẩn bị thuốc chưa?!” Thuận Trị vì muốn tra ra bí mật của Hách Xá Lý đã chuẩn bị công phu, cho người chế ra một loại thuốc, chờ thời cơ thích hợp sẽ dùng để thăm vấn, ngoài ra Thuận Trị muốn biết năm đó cô ta ăn linh đơn diệu dược gì mà nhiều lần thoát chết.

Hách Xá Lý đang ở trong không gian tùy thân suy nghĩ xem phải dùng thứ gì đầu độc Thái hậu không biết bản thân sắp tai vạ đến nơi.

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đừng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Chặt vật

Chi Lan buồn bực nhìn băng vệ sinh trong tay, không ngờ vật này đã xuất hiện, may mắn là nàng đầu thai trong một gia đình giàu có, lại sống trong hoàng cung, có hơn mười băng vệ sinh, có thể dùng một cái vứt một cái, làm thành “có cánh” cũng được.

Chi Lan dùng ngón tay chọc chọc đầu mình, sao nàng lại ngốc như vậy chứ, người khác xuyên không nàng cũng là xuyên không, không chế tạo được xi măng thủy tinh đã đành, sao cả “có cánh” cũng không biết đường mà làm. Nàng thở dài, nhìn số điểm kinh nghiệm hơn một trăm vạn, có lẽ nên mua thêm

một quyển bí tịch.

“Khụ, khụ, người nói cái gì?!” Huyền Diệp đang vừa uống trà vừa nghe tiểu thái giám báo cáo, thiếu chút nữa thì sặc nước trà.

“Hồi Tam Aka, Đông cách cách là ... là có chu kỳ.” Tiểu thái giám xấu hổ đỏ mặt, tại sao tiểu thái giám lại phải biết chuyện đây chứ, thật là tổn thương sâu sắc.

“Đã biết, lui ra đi, chuyện này không được lộ ra ngoài.” Trong nháy mắt, Huyền Diệp khôi phục lại vẻ mặt đứng đắn, nói lên rằng trong đầu hắn vừa xuất hiện mấy hình ảnh không trong sáng.

Rốt cuộc tiểu biểu muội đã lớn, Huyền Diệp nghĩ đến đây liền mỉm cười, hắn quyết định tặng quà chúc mừng tiểu biểu muội. Nhưng biết tặng thứ gì, Huyền Diệp buồn bực suy nghĩ.

Đang trong tâm trạng buồn bực không chỉ có Chi Lan ở Cảnh Nhân Cung và Huyền Diệp ở Aka Sở, mà còn có Thuận Trị ở thiên điện Thừa Càn Cung.

“Hách Xá Lí thị, không lẽ ngươi không có gì muốn nói?” Sắc mặt Thuận Trị có chút sa sầm, thăm vắn đã hơn một canh giờ vẫn không được gì, thử hỏi có ai tươi tỉnh cho được.

“Thần thiếp thật sự không biết hoàng thượng đang nói đến chuyện gì.” Hách Xá Lí cố chịu đựng đau nhức thể xác, nhìn Thuận Trị bằng ánh mắt tủi thân, đúng là rất động lòng người, nếu đối diện là một người đàn ông khác thì nhất định đã kéo vào lòng đỡ dành một phen.

“Ngươi còn muốn ngụy biện sao?!” Thuận Trị nghĩ nếu thăm vắn không ra thì sẽ dùng hình.

Ban đầu Hách Xá Lí còn có chút ngạc nhiên khó hiểu, cô ta đến Từ Ninh Cung hạ độc từ lúc vẫn an, sao chỉ mới chốc lát đó mà Hoàng thượng đã biết. Sau mới phát hiện hạ độc là chuyện nhỏ, điều Hoàng thượng muốn biết là bí mật về không gian tùy thân của cô ta, nhưng cô ta chết cũng không khai, cũng lắm là trốn trong không gian cả đời.

“Hoàng thượng, thần thiếp bị oan!” Nếu chỉ nhìn thấy vẻ oan ức và giọng nói nghẹn ngào đấy, ắt hẳn Thuận Trị cũng không có lòng nào mà hoài nghi thêm nữa, nhưng một năm trời, tin tức ông ấy thu được suốt một năm trời cho thấy rất rõ ràng là con người trước mắt không phải yêu quái thì cũng đang giấu một bí mật rất ghê gớm.

Các đời Hoàng đế tìm kiếm bí quyết trường sinh bất lão đã mấy nghìn năm, Hoàng đế là người “tinh nắm quyền thiên hạ, say gối đùi mỹ nhân”, vậy nên Hoàng đế cũng là người mong muốn được trường sinh nhất. Khi Thuận Trị phát hiện ra Hách Xá Lí là dị nhân, ông ấy từng ảo tưởng có lẽ thần tiên là có thật.

Nhưng một năm giám thị đưa lại kết quả Hách Xá Lí này tuyệt đối là người hành sự độc lập một mình, vì vậy ông ấy chỉ còn cách dùng hình, đương nhiên ông ấy cũng nghĩ đến chuyện Hách Xá Lí có thể đột ngột biến mất, vì thế sau khi để cô ta uống thứ thuốc làm toàn thân vô lực và đau nhức, còn cho người trói lại, dùng công tay công cùng mấy thị vệ trung thành tận tâm có võ công.

“Vậy ngươi tiếp tục ở lại đây đi, sau này không cần vẫn an nữa, trẫm sẽ phái người đi nói với Thái hậu.” Thuận Trị đứng lên, phát tay áo đi ra, bên trong chỉ còn lại Hách Xá Lí thị toàn thân vô lực cùng mấy thị vệ.

Hách Xá Lí hồi hận muốn chết, cô ta vốn cho rằng bí mật của bản thân không thể bị phát hiện, vì quy luật là thế.

Tại sao các nữ chính khác thường xuyên ra ngoài lấy đồ này nọ không có ai hoài nghi, cô ta chỉ lên vào không gian lúc nửa đêm canh ba lại bị phát hiện, chẳng lẽ truyện này là thể loại ngược luyến tình thâm?

Về mặt Hách Xá Lí càng lúc càng méo mó, cô ta muốn vào không gian uống nước linh tuyền, nhưng nếu cô ta đi vào không chừng cả mấy thị vệ kia cũng vào theo, giờ cô ta chẳng còn sức lực nào phản kháng, đến lúc đó không chỉ bại lộ không gian và linh tuyền, có khi còn không giữ được tính mạng. Khả năng tốt thì có thể trở thành người cung cấp linh tuyền cho Thuận Trị, xấu nhất đương nhiên là chết.

Các thị vệ thấy người đẹp sắc nước hương trời đau đến nhăn nhó mặt mày, rất ăn ý cùng nhìn đi chỗ khác, không có gì đáng sợ hơn mỹ nữ ra tay.

Thuận Trị đang giận dữ, cần người an ủi, tất nhiên là đến Cảnh Nhân Cung, đi được nửa đường có người báo Thái hậu ngã bệnh. Suốt một ngày, cả hoàng cung không có chỗ nào yên ổn.

“Tô Mạt Nhĩ, thái y đã tới chưa?” Giọng nói của Thái hậu thể hiện sự suy yếu, sống trong chốn cung đình mấy chục năm cho bà cụ biết lần ngã bệnh này tất là có điểm bất thường, chỉ chưa biết ai làm, lẽ ra với địa vị hiện tại của bà cụ sẽ không có ai dám ra tay, nhưng ở trong hoàng cung này phải cẩn trọng mọi chuyện, sơ suất sẽ vấp ngã đau.

“Chủ tử chờ một chút, chắc sắp tới rồi.” Tô Mạt Nhĩ cầm khăn ngồi xuống mép giường lau mồ hôi cho Thái hậu, bà ấy cũng đang rất lo lắng, không chỉ vì tình chủ tớ gắn bó mấy chục năm, mà còn vì Thái hậu là chỗ dựa duy nhất của bà ấy.

“Khụ, khụ.” Thái hậu đột nhiên ho dữ dội, dọa Tô Mạt Nhĩ giật nảy người, nhanh chóng dùng thìa bón nước ấm cho Thái hậu.

“Ai gia thực sự đã già, đến mức có kẻ không còn e dè gì nữa mà xuống tay.” Ngờ kìa Thái hậu tuy thể lương, nhưng nhân thần lại lóe sáng, như một con sói nấp trong búp tối.

“Chủ tử?” Tô Mạt Nhĩ không tự giác nhìn bốn phía, có kẻ nào dám xuống tay với Thái hậu sao, hẳn là chán sống rồi.

Thái hậu sống mấy chục năm trong hoàng cung, có sóng gió gì chưa từng trải, vì thế bà cụ rất tự tin là có thể nhanh chóng lờ đi kẻ đầu sỏ ra ánh sáng. Hơn nữa người này phải nói là dạng ngu ngốc, người thông minh sẽ không dùng thứ thuốc có tác dụng ác liệt thế này, mà phải là loại thuốc có tác dụng từ từ, khiến người ta chết dần chết mòn, loại thuốc có tác dụng nhanh chóng thế này không phải lựa chọn hàng đầu.

“Chủ tử, thái y đến rồi.”

“Còn đứng ngây ra đó làm gì, nhanh thỉnh thái y vào!” Tô Mạt Nhĩ buông màn, Thái hậu vươn tay, phủ một tấm vải mỏng lên cổ tay. Thái y là một ông lão khoảng năm mươi tuổi, cúi đầu đi đến, quỳ gối trước giường Thái hậu, nghiêm túc bắt mạch.

“Trương Thái y, không biết Thái hậu nương nương có bệnh gì?” Tô Mạt Nhĩ thấy Thái y nhăn nhó mặt mày, lo lắng hỏi.

“Thỉnh Thái hậu nương nương để thần bắt mạch nốt tay kia.” Trương Thái y cảm thấy rất lúng túng, ông ấy hành nghề y đã lâu mới lên được chức này. Nhưng bệnh của Thái hậu rất cổ quái, mạch tượng rất khỏe mạnh, nhưng người thì như đến lúc hấp hối, Trương Thái y vã mồ hôi lạnh đầy lưng.

Ngay lúc Trương Thái y bắt đầu căng thẳng, Thuận Trị đã tới.

“Tại sao Thái hậu lại đột nhiên ngã bệnh?!” Thuận Trị nhìn Thái hậu đang nằm trên giường, cách một tấm màn khiến ông ấy không nhìn thấy rõ, nhưng rốt cuộc vẫn là mẫu tử liên tâm, mẫu thân sinh bệnh đương nhiên ông ấy lo lắng, vì thế gần chó đánh mèo.

“Hoàng thượng nguội giận, thần học nghệ không tinh, thật sự không biết Thái hậu nương nương mắc bệnh gì.” Trương Thái y quỳ mọp xuống, run rẩy rất đáng thương.

Thuận Trị hoàn toàn không có tâm trạng kính già yêu trẻ vào lúc này, Thái hậu ngã bệnh như giọt nước làm tràn ly, Thuận Trị giờ chẳng khác gì núi lửa phun trào.

“Gọi hết ngự y đến đây cho thăm!” Thời Thanh sơ, Thái y viện gồm mười một khoa, năm ngoái đã được Thuận Trị gộp lại làm chín khoa, theo thứ tự là bệnh người lớn, nhi khoa, thương hàn, phụ khoa, mụn nhọt, châm cứu, nhãn khoa, nha khoa, chấn thương chỉnh hình – giờ gọi hết Thái y đến theo ý Thuận Trị, ông ấy đúng là đang rất lo lắng về bệnh của Thái hậu.

Cả Thái y viện khốn khổ suốt một ngày, toàn bộ Thái y bị điều đến xem bệnh cho Thái hậu, còn phải xếp hàng lần lượt, bị thăm nhất là không ai tìm ra nguyên nhân căn cơ, tất cả chịu bó tay.

Bình thường các Thái y cũng coi như có kinh nghiệm, có vài phi tần muốn tranh thủ tình cảm, không bệnh cũng nói là bệnh, bọn họ có thể nhắm mắt kê một đơn thuốc vô thưởng vô phạt, nhưng tình hình Thái hậu thật sự nghiêm trọng, không phải lúc làm ầu, làm không tốt sẽ phải roi đầu, lần đầu tiên từ khi lập nước Đại Thanh, Thái y viện đứng bên bờ vực sinh tử.

Kẻ đầu sỏ cũng đang chật vật chẳng kém, Hách Xá Lí tê liệt ngã xuống giường, quần áo ướt đầm mồ hôi, sắc mặt xanh trắng, không còn chút vẻ tiền nữ nào.

Nhưng cô ta rất kiên định, cô ta tin chỉ cần khẳng khẳng không biết, Thuận Trị không thể trực tiếp thủ tiêu cô ta, hạ độc cô ta cũng không sợ, cô ta có linh tuyến căn bản không chết được, chờ lúc nào canh chừng sơ hở cô ta sẽ trốn vào không gian, chuyện có ra ngoài hay không suy nghĩ sau.

Hách Xá Lí nghĩ đến đây cúi đầu nở nụ cười, Thuận Trị Đế lúc này khẳng định không còn tâm trạng nào để ý đến cô ta, thứ thuốc cô ta dùng hạ độc Thái hậu đủ để cả Thái y viện phải sút đầu mẻ trán, bó tay chịu trói. Cô ta không muốn bà già kia được thoải mái, một năm nay Hách Xá Lí thật sự ghi hận Thái hậu, trong lòng cô ta, Thái hậu không khác gì mẹ phù thủy già, không đội trời chung.

Mấy thị vệ nghe tiếng cười của Hách Xá Lí liền có dự cảm không tốt, tiếng cười đó là đã phát điên hay là đang nghĩ ra âm mưu quỷ kế gì, xem ra phải báo cáo cho Hoàng thượng ngay.

“Thôi, các người lui ra hết đi, ai gia có chuyện muốn nói riêng với Hoàng đế.”

“Hoàng ngạch nương, chẳng lẽ?” Thuận Trị cũng đã nhận ra, khẳng định là có kẻ xuống tay hạ độc Thái hậu.

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đừng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Thẩm vấn Hãm hại

“Vẫn chưa điều tra ra là ai hạ độc sao?” Gương mặt Thái hậu hốc hác, như già đi mười tuổi chỉ trong một ngày.

“Hồi chủ tử, ngày hôm đó thỉnh an về có Hách Xá Lí Quý nhân đã bị Hoàng thượng giam lỏng trong Thừa Càn Cung, không biết nguyên nhân.” Tô Mạt

Nhĩ cũng không biết phải trả lời thế nào, Từ Ninh Cung cũng coi là khó lòng xâm phạm, vậy mà lại không tra ra được là ai hạ độc, hạ độc bằng phương pháp nào. Vì thế bà ấy cũng chỉ có thể đánh lạc hướng chú ý của Thái hậu.

“Hách Xá Lí sao?” Thái hậu che miệng ho khan vài tiếng, “Dù cô ta có dã tâm, cũng chẳng có được bản lĩnh đấy.” Đối với Hách Xá Lí, ấn tượng của Thái hậu là con người tự cho bản thân thông minh, vì vậy bà cụ không nghĩ rằng Hách Xá Lí có bản lĩnh làm ra chuyện kín kẽ không sơ hở thế này.

“Đã điều tra Đông Quý phi chưa?” Thật ra người mà Thái hậu nghi ngờ nhất là Đông thị, nếu bà cụ quy tiên, Đông thị chính là người quyền lực nhất hậu cung, Hoàng hậu “người vô hình” kia căn bản không có cách nào khống chế Đông thị.

“Đông Quý phi không có vấn đề gì.” Tô Mạt Nhĩ cũng hoài nghi Đông Quý phi, nhưng không tìm được chứng cứ nào, Đông Quý phi lại đang chiếm được thánh sủng, bà ấy không dám nói bừa.

“Ai gia biết cô ta là người thông minh, nếu không năm đó đã chẳng dứt khoát xin đi chăm bệnh.” Thái hậu đã thầm nhận định người hạ độc là Đông Quý phi, trong suy nghĩ của bà, không vấn đề mới là đáng nghi nhất, cả hậu cung này chỉ mình Đông thị có bản lĩnh đối đầu với bà, những người khác đều là một lũ vô dụng dần dần.

Dứt lời Thái hậu lại ho dữ dội, Tô Mạt Nhĩ hoảng hốt, vội vàng đi tới vỗ nhẹ lên lưng Thái hậu.

Thái hậu nhìn vết máu trên khăn, lòng trùng xuống, từng vượt qua biết bao chông gai, sao có thể thua dưới tay nữ nhân kia, bà cụ nhất định phải khiến Phúc Lâm thấy rõ bản chất thật của nữ nhân kia.

“Người đi thỉnh Hoàng đế đến đây, nói ai gia có việc muốn nói với hân.” Tô Mạt Nhĩ nhìn vẻ tàn nhẫn của Thái hậu, giật thót tim, không biết Thái hậu chuẩn bị chữa mũi dùi vào người nào.

“Cô ta vẫn chưa chịu khai gì sao?” Thuận Trị cảm thấy gần đây thật là làm gì cũng không thuận, đầu tiên là thăm vấn không ra, sau lại đến mẫu thân ngã bệnh. Máu chốt là cả Thái y viện không thể đưa ra chút phán đoán nào, cứ thế này thì chỉ còn nước chuẩn bị hậu sự.

“Hồi Hoàng thượng, Hách Xá Lí quý nhân một mực nói là không biết gì.”

“Trẫm đích thân qua đó.” Thuận Trị nghĩ đến bệnh tình của Thái hậu, càng sốt ruột muốn đến chỗ Hách Xá Lí thị, nhất định cô ta có linh đơn diệu dược, nếu không đã chẳng nhiều lần thoát chết.

Thiên điện Thừa Càn Cung, Hách Xá Lí nằm trên giường, dù Thuận Trị hạ lệnh giam lỏng, nhưng những nhu cầu cuộc sống không hề khắc nghiệt, đồ ăn hàng ngày vẫn theo tiêu chuẩn cũ, nhưng cô ta vẫn gây mòn trong thấy.

Mấy ngày nay Hách Xá Lí đều bị còng cùng thị vệ, không có cách nào đi vào không gian, hơn nữa còn bị ép uống thuốc mỗi ngày, vốn quen ăn sung mặc sướng, cô ta làm sao chịu nổi khổ sở như thế.

“Các người đi nhắn với Hoàng thượng hộ ta, ta đồng ý nói ra chân tướng.” Một thị vệ canh cửa nghe Hách Xá Lí nói thế liền sáng cả hai mắt, rốt cục có thể thôi làm việc canh cửa. Hân đang định đi tìm Hoàng thượng, đã thấy Thuận Trị mặc thường phục màu vàng đi tới.

“Trẫm đã đến, có gì thì nói nhanh đi.” Tiểu thái giám vén rèm, Thuận Trị đi vào ngồi xuống ghế, đối diện với Hách Xá Lí thị, quan sát xem liệu cô ta có ý định nói chân tướng hay không.

“Thứ cho thần thiếp vô lễ, không thể thỉnh an Hoàng thượng.” Hách Xá Lí lại nhìn Thuận Trị bằng ánh mắt đầy tình cảm, như thể đã quên rằng đau đớn thể xác cô ta phải chịu là do Thuận Trị ban cho.

“Không phải là thần thiếp không muốn nói với Hoàng thượng, chỉ là thần thiếp đã hứa với sư phụ, chưa đến lúc vạn bất đắc dĩ thì quyết không nói với người khác. Máy ngày nay thần thiếp đã suy nghĩ rất nhiều, Hoàng thượng là phụ quân của thần thiếp, là người thần thiết đáng tin cậy nhất của thần thiếp, vì thế chắc sư phụ cũng không trách thần thiếp.” Hách Xá Lí nói với giọng chân thành tha thiết, không có chút dấu hiệu dối trá nào.

“Nói tiếp.” Thuận Trị nhấp một ngụm trà, nhìn Hách Xá Lí soi mói.

“Lúc nhỏ, thần thiếp gặp một tiên nhân trong mộng, cho vì thế thần thiếp biết thuật ẩn thân. Chỉ có điều là sư phụ từng dặn dò thần thiếp, chuyện này không thể đề lộ cho người ngoài, vì thế thần thiếp mới không dám nói rõ với Hoàng thượng, sợ là sư phụ sẽ trách tội Hoàng thượng.” Hách Xá Lí cũng không biết bản thân lộ chân tướng lúc nào, cô ta đoán là lúc cô ta vào không gian bị người khác nhìn thấy, vì thế bịa ra một câu truyện thần tiên lừa Thuận Trị, cô nhân hân là đều kính sợ thần phật, chắc sẽ không hành hạ cô ta nữa.

“Ah?” Thuận Trị vốn đang có chút tin tưởng, nhưng rõ ràng là Hách Xá Lí thị không thật thà lắm, phần quan trọng nhất vẫn chưa chịu nói ra. “Chỉ có thể thôi sao?”

“Hoàng thượng thánh minh, thần thiếp đã nói tất cả những điều mình biết, tâm ý của thần thiếp với Hoàng thượng có trời đất chứng giám!” Hách Xá Lí biết phải làm thế nào mới có thể tác động được một người đàn ông, đơn giản là biểu hiện tình yêu đối với hân thôi.

“Vậy người nói xem người làm thế nào tránh được một kiếp trước kỳ tuyển tú?”

“Ý của Hoàng thượng là?” Hách Xá Lí nghe đến đó liền lúng túng, tức là Hoàng thượng đã hoài nghi cô ta từ trước kỳ tuyển tú, vậy chuyện triệu cô ta vào hậu cung phải chăng cũng là một âm mưu. Hách Xá Lí không ngu ngốc, trước đây cô ta chỉ là hơi tham vọng, nhưng sau khi thấy thái độ của Thuận

Trị thì cũng lơ mờ nhận ra là ông ấy phong cô ta làm Quý nhân chỉ để giám thị.

Mấy ngày trước Hách Xá Lí còn có lòng muốn cứu vãn, nhưng lúc này đã hoàn toàn lạnh ngắt tâm tư, lúc trước, cô ta muốn chiếm lấy tình yêu của Thuận Trị, để bản thân có một cuộc sống tốt, có tôn nghiêm trong chốn hậu cung. Không ngờ Thuận Trị đã phán cô ta vào tội tử hình từ lâu, ở cổ đại, không có người nào có thể có tình cảm với yêu quái hoặc thứ gì đó tương tự thế, huống chi Hoàng đế.

“Trẫm có thể tha cho ngươi một mạng, chỉ cần ngươi giao ra thứ thuốc năm đó đã cứu mạng ngươi.”

Hách Xá Lí nghe xong im lặng, cô ta đoán được Thuận Trị muốn sử dụng vào việc gì, mấy ngày trước cô ta đã lên hạ độc Thái hậu, giờ chắc gần đất xa trời rồi, vì thế Thuận Trị mới đến tìm cô ta. Nhưng cô ta không thể giao nước linh tuyền cho Thái hậu, có lần một rồi sẽ có lần hai, Thái hậu và Hoàng thượng sẽ không vì thế mà cảm kích cô ta, ngược lại sẽ càng thêm đề phòng cô ta, thậm chí có thể dùng trăm phương ngàn kế bắt cô ta cung cấp nước linh tuyền.

“Hồi Hoàng thượng, thần thiếp có thể đưa cho ngài, ngài có thể coi trời cho thần thiếp không?” Hách Xá Lí nhìn Thuận Trị bằng vẻ đáng thương, hy vọng ông ấy có thể thương hương tiếc ngọc mà buông tha.

Có thể làm Hoàng đế tất nhiên không phải kẻ ngốc, đương nhiên không thể tháo còng cho Hách Xá Lí, cô ta ăn thân đi thì làm sao tìm về được.

“Ngươi chịu khó đi, không thể tháo còng được.”

“Hoàng thượng, chẳng lẽ ngài không tin thần thiếp sao?” Hách Xá Lí thị dừng một chút, “Nơi cất thuốc chỉ có thần thiếp biết, cũng chỉ một mình thần thiếp vào được.”

“Chỗ đây chỉ một mình ngươi vào được?” Lời đó của Hách Xá Lí nhắc nhở Thuận Trị không nên để người khác biết địa điểm quan trọng như thế, Thuận Trị cũng rõ ràng đạo lý này, nhưng giác quan thứ sáu mạch bảo ông ấy là con người này đang dối trá.

“Đúng vậy.” Hách Xá Lí biết nói nhiều sẽ lộ tẩy, cô ta không thể tiết lộ bí mật, càng không muốn kéo theo mấy thị vệ vào không gian.

Thuận Trị nhìn Hách Xá Lí biết chèn ép thêm chỉ phản tác dụng, chớ cùng rút giậu, vì thế từ bi nói, “Vậy cứ để lại một thị vệ đi, bọn họ đều là người tin tưởng của trẫm, ngươi yên tâm.”

Hách Xá Lí cắn môi, một người thì một người, vào không gian rồi chẳng phải là tùy cô ta xử lý tên thị vệ đó, từ nhỏ tới giờ cô ta chưa từng phải chịu áp lực thế này, cùng lắm là trốn trong không gian cả đời. Cô ta chợt hồi hận trước kia vì lười mà không trồng rau dưa trong không gian, may mắn cô ta hay cất ít đồ ăn vào không gian, dù không duy trì được lâu nhưng lúc này cũng chẳng còn biện pháp nào khác.

Trước mắt chỉ có hai khả năng, bại lộ bí mật của không gian tất không phải kết quả tốt, cô ta không muốn cung cấp linh tuyền cho kẻ thù, vì thế chỉ còn cách trốn vào không gian.

Chờ các thị vệ tháo còng xong, Hách Xá Lí liếc mắt nhìn Thuận Trị, nổi căm hận trong ánh mắt khiến Thuận Trị cả kinh, muốn gọi người trời Hách Xá Lí lại thì cô ta đã biến mất cùng với thị vệ duy nhất còn còng.

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì đây?!” Thuận Trị ném tách trà xuống đất, lúc đầu ông ấy chỉ tưởng là Hách Xá Lí biết thuật ẩn thân, vậy thì chỉ cần còng cô ta với người khác sẽ không bị mất tung tích, nhưng giờ hai người sống sờ sờ đột ngột biến mất trước mắt, mặc dù có hơn ba chục năm rèn luyện trên cương vị Hoàng đế, ông ấy vẫn sợ hãi và tức giận.

Chuyện này không thể trách Thuận Trị, bởi vì cô nhân không biết đến không gian tùy thân, cho nên để Hách Xá Lí chạy thoát là tất nhiên, nhưng nếu cô ta xuất hiện trở lại thì tất là không chạy thoát.

“Phải người bảo vệ phòng này thật chặt cho trẫm, toàn bộ Thừa Càn Cung nội bất xuất ngoại bất nhập, bãi giá!” Thuận Trị không tin Hách Xá Lí có thể chạy thoát dưới tầm mắt của ông ấy, chuyện này khiến tôn nghiêm Hoàng đế tổn thương sâu sắc.

“Hoàng thượng, Thái hậu tìm ngài, hy vọng ngài đến Từ Ninh Cung một chuyến.” Tiểu thái giám bên cạnh Thuận Trị nom nớp lo sợ nhỏ giọng nói.

“Được, đi hỏi bẩm Thái hậu, trẫm đến ngay.” Thuận Trị cố gắng đè nén lửa giận, mới nhắc chân đi tới Từ Ninh Cung.

“Hoàng ngạch nương có thấy khỏe hơn không?” Thuận Trị lo lắng hỏi, dù một phút trước ông ấy từng rất giận dữ, nhưng giờ nhìn thấy Thái hậu tiêu tụy xanh xao, tức giận gì cũng bị thay thế bằng sự lo lắng cho Thái hậu.

“Hoàng đế không cần lo lắng, bệnh của ai gia không khỏe được.” Thái hậu nói với vẻ chán nản, từ ngày đăng cơ Thuận Trị chưa từng thấy đáng vẻ này của Thái hậu, Thuận Trị cả kinh, không biết Thái hậu chịu ức hiếp gì.

“Hoàng ngạch nương làm sao vậy? Chẳng lẽ đã tra ra kẻ nào hạ độc sao?”

“Haizzz.” Thái hậu không nói gì, chỉ thờ dài.

“Tô mama nhất định biết, mama nói xem rốt cục tra được gì.” Thuận Trị nhìn Thái hậu có vẻ không muốn nói tên kẻ đầu sỏ, lòng cảm thấy bất an.

Tô Mạt Nhĩ nhìn Thái hậu, suy nghĩ một chút rồi hạ quyết tâm nói, “Thuốc độc hạ trong đồ ăn của Thái hậu, mấy hôm trước Tiểu Lý Từ thấy một cung

nữ nhị đẳng trong cung Quý phi nương nương lên lút đến phòng bếp Từ Ninh Cung.”

“Hoàng thượng!” Thuận Trị phá hủy tách trà thứ hai trong ngày.

Tô Mạt Nhĩ nghe Hoàng thượng nói thế không thể nhận ra là hấn tin hay không, dù sao bọn họ đã chuẩn bị chứng cứ, chỉ cần điều tra nhất định sẽ tra tới Đông Quý phi.

“Trẫm đã biết, Hoàng ngạch nương nghỉ ngơi thật tốt, chuyện này trẫm nhất định sẽ tra rõ trắng đen.” Về mặt Thuận Trị không nhìn ra tâm trạng, giọng điệu cũng cực kỳ bình tĩnh, Thái hậu cũng không thể nhận ra là con trai mình đang suy nghĩ gì.

Chẳng mấy chốc Đông Quý phi ở Cảnh Nhân Cung cũng nhận được tin tức.

“Thái hậu muốn hãm hại ta sao?” Đông thị vuốt ve đồ bịt móng, nói chậm rãi.

“Nương nương, vậy phải làm sao bây giờ?” Lý mama có chút lo lắng.

“Con nha hoàn nhị đẳng trong lời của Thái hậu là ai?”

“Là Thu Hương, nhưng Thu Hương sao có thể làm thế?” Lý mama biết rất rõ về Thu Hương, là một cô con gái dòng thứ bị hất hủi, mẹ đẻ đã mất, bị đưa vào cung trong kỳ tiểu tuyển, Quý phi nương nương đối đãi với Thu Hương rất tốt, không có lý do nào lại phản bội Quý phi nương nương.

“Đừng nói vậy, chờ ngày mai xem kịch vui đi, Thái hậu đúng là già thật rồi.” Đông thị thờ dài nhìn tịch dương ngoài cửa sổ.

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đừng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Giải quyết Nằm mơ

“Con nha hoàn nhị đẳng mà Thái hậu nói là đưa nào?” Trong Càn Thanh Cung, Thuận Trị mệt mỏi bóp trán, khi Thái hậu nói thế, phản ứng đầu tiên của ông ấy là không tin, ông ấy tự tin bản thân hiểu rõ Thanh Uyển, nàng sẽ không làm chuyện như thế.

“Hồi Hoàng thượng, là một nha hoàn tên Thu Hương, hiện đang bị giam tại Từ Ninh Cung.”

“Nó khai thế nào?”

“Nô tài cũng chưa gặp Thu Hương, Thái hậu giam cô ta trong một phòng nhỏ.”

“Còn tiểu thái giám kia? Ngoài hấn còn ai thấy Thu Hương ra vào phòng bếp Từ Ninh Cung không?”

“Tên Tiểu Lý Từ kia một mực cam đoan nhìn thấy Thu Hương, lúc đêm đã khuya, hấn đi vệ sinh, thấy một nha hoàn đang lên lút, đi theo phát hiện là Thu Hương.”

“Còn thuốc độc? Là độc gì?”

“Lục soát được trên người Thu Hương, có tác dụng khiến người ta suy yếu dần, theo lời khai thì đã hạ được một thời gian ngắn.”

“Ồ? Vậy ngày mai trẫm tới Từ Ninh Cung thăm vấn cùng Thái hậu.” Thuận Trị biết rất rõ nếu Thái hậu đã ra tay thì sẽ không buông tha cho Thanh Uyển một cách dễ dàng, nhưng rốt cuộc là ai hạ độc thì vẫn đáng để cân nhắc.

“Tình hình ở Thừa Càn Cung thế nào?”

“Nô tài đã phái người canh giữ ở những chỗ quan trọng, chỉ cần Hách Xá Lí Quý nhân xuất hiện nhất định sẽ bị phát hiện ngay lập tức.”

“Uh, chú ý phòng ăn, hấn là cô ta sẽ tới đó.” Thuận Trị cảm thấy bản thân thật là một Hoàng đế gặp nhiều tai nạn, tại sao người khác không gặp phải thứ yêu quái biết thuật ẩn thân như ông ấy.

“Hoàng thượng anh minh.”

Đến tối muộn, Huyền Diệp ở Aka Sở cũng biết được tin Thái hậu hãm hại Quý phi, làm con, hấn tuyệt đối không thừa nhận lời cáo buộc đấy, nhưng hấn cũng không dám có phản ứng gì.

Huyền Diệp cũng có tay trong trong cung, nhưng những người đó vẫn chưa có vị trí gì quan trọng, hấn nhìn lâu dài, tất nhiên sẽ không để người của mình xuất đầu lộ diện sớm thế, cũng vì thế mà hấn chưa có được tin tức cốt lõi.

“Hoàng ama có động tĩnh gì?”

“Hoàng thượng phái người đi thăm dò Thu Hương, nhưng Thái hậu không thả người, Hoàng thượng không điều tra được gì.”

“Đương nhiên Hoàng ama sẽ không điều tra được, người có tin tưởng không?” Khi hỏi câu này Huyền Diệp thật sự có chút thấp thỏm, hẳn hy vọng Hoàng ama tin tưởng ngạch nương, nhưng cũng lại cảm thấy việc đấy hơi khó khăn với một Hoàng đế.

“Hoàng thượng không thể hiện cảm xúc gì, nô tài không biết.” Ngụy Đông Đình nghĩ thầm nếu hắn mà biết được ý nghĩ của Hoàng thượng thì cảm chắc cái chết, từ xưa tới nay có kẻ nào biết ý nghĩ của vua mà được chết già.

“Uh.” Huyền Diệp cũng biết câu hỏi này không thể trả lời, chỉ là thuận miệng mà hỏi, nếu Ngụy Đông Đình mà trả lời được thì mới là có vấn đề.

“Bên Đông cách cách thế nào?” Hỏi xong chuyện của ngạch nương tất nhiên phải hỏi đến chuyện của biểu muội, Huyền Diệp đúng là mệnh vất vả.

“Tam aka yên tâm, mấy ngày vừa rồi không có ai ra tay với Đông cách cách.”

“Vẫn phải cẩn thận, không được sơ suất.”

Bởi vì Thái hậu bị bệnh, tạm dừng việc phi tần thỉnh an, đổi thành mỗi ngày một người đến chăm bệnh, hôm đó đúng đến lượt Đông Quý phi.

“Nương nương, nếu hôm nay Thu Hương thật sự chỉ trích nương nương thì làm sao bây giờ?” Nhất đẳng nha hoàn Mặc Cúc của Đông quý phi hỏi.

“Người thấy thế nào?” Đông Quý phi nhìn gương mặt chỉ như mới đôi mươi trong gương, cười hài lòng.

“Nô tỳ không biết, nhưng nương nương anh minh, nhất định việc này không làm khó được nương nương.” Mặc Cúc cài một cây trâm ngọc cho Đông thị.

“Được rồi, hôm nay mặc bộ nào mặc đơn giản thôi, đừng để Thái hậu nhìn mà mất hứng.”

Đông thị đứng trước gương lớn đánh giá một lượt, thấy không có thứ gì có khả năng chọc giận Thái hậu, bà gật đầu, “Đi thôi.”

Từ cấm thành dần tỉnh lại sau giấc ngủ, dọc theo đường đi là rất nhiều cung nữ thái giám cúi đầu đi lại, Đông thị nhìn bức tường thành đã bao vây mình mấy chục năm, lòng thoáng thót, chẳng lẽ nửa đời sau nàng vẫn phải giam mình trong cái lồng này? Ý nghĩ vừa nảy ra liền bị đè xuống, trong Hoàng cung chẳng gì nguy hiểm bằng vọng tưởng.

“Thỉnh an Hoàng thượng, Hoàng thượng cát tường, thỉnh an Thái hậu, Thái hậu cát tường.” Đông thị không chút ngạc nhiên về sự có mặt của Thuận Trị, bà tự tin về vị trí của mình trong tim Thuận Trị, nếu hôm nay Hoàng đế không vội tới làm chỗ dựa cho bà, nói không chừng Thái hậu sẽ chẳng ngại ngần mà định tội bà luôn.

Thuận Trị nhìn Thanh Uyển thỉnh an bên dưới, ánh mắt triu mến, hôm nay ông ấy đặc biệt rút ngắn thời gian ngự triều, chính là để có thể đến Từ Ninh Cung cho sớm, tránh việc Thái hậu làm khó dễ Thanh Uyển.

Thái hậu vừa nhìn Thuận Trị liền biết đứa con trai này lại bị hồ ly tinh cho bùa mê thuốc lú, điều đó khiến bà cụ đặc biệt khổ sở, năm đó vì hắn, bà cụ phải chịu bao vất vả cực nhọc, tại sao hắn không hiểu, lại chỉ biết đối đầu với bà.

Thái hậu ho khan mấy tiếng, “Quý phi đã đến đấy ư.”

“Thái hậu hôm nay đã khỏe hơn chưa ạ?” Đông thị quỳ gối bên cạnh kéo lại chăn cho Thái hậu.

“Quý phi có lòng, có điều ai gia nào phải bệnh.”

“Thái hậu nương nương?” Đông thị tỏ vẻ kinh ngạc, dường như không hiểu tại sao Thái hậu lại nói thế.

“Ô Mạt Nhĩ, cho giải Tiểu Lý Tử và Thu Hương tới.” Dứt lời Thái hậu như muốn ngồi dậy, Đông thị nhanh chóng chèn một cái gối ra sau lưng Thái hậu, giúp bà cụ ngồi dậy.

Thái hậu xoa xoa tay Đông thị, trấn an nói, “Tất nhiên ai gia tin con, nhưng có lẽ nên để con nghe một chút.”

Về hòa thuận giữa Thái hậu và Đông thị lúc này thật như mẹ con, nhưng “thương nhau như thể mẹ chồng nàng dâu”, thật sự thế nào ai sáng suốt đều thấy rõ.

“Thần thiếp không dám.” Đông thị tỏ vẻ thụ sủng nhược kinh khiến khóe môi Thái hậu phải giật giật, nữ nhân hậu cung có người nào không xứng đáng cầm tượng vàng Oscar.

Chỉ chớp lát Tiểu Lý Tử và Thu Hương bị giải vào, run rẩy quỳ gối.

“Tiểu Lý Tử người nói đi.” Thuận Trị lên tiếng.

Tiểu Lý Tử thuật lại chuyện trông thấy tối hôm đó, đối chiếu với chứng cứ tra được đúng là không chút sơ hở.

“Thu Hương người có gì muốn giải thích không?” Thuận Trị nói lời này thật có phần không công bằng, không phải ông ấy không bênh vực Thái hậu, mà là ông ấy tin chuyện này tuyệt đối là do kẻ khác làm, nếu Thanh Uyển có lòng muốn đối phó Thái hậu sẽ chẳng dùng thủ đoạn ngu xuẩn này.

“Thu Hương có chuyện muốn nói.” Thu Hương ngẩng đầu lên, nước mắt ràn rụa nhìn Đông Quý phi áy náy.

“Xin lỗi Quý phi nương nương, Thu Hương không muốn nói dối.” Thu Hương nhìn Thái hậu một chút, hạ quyết tâm nói, “Là Thái hậu nương nương bắt nô tỳ nói thế, nô tỳ không còn cách nào khác.”

Thái hậu nghe đến đó mặt liền biến sắc, Thu Hương này rõ ràng đang ngoan ngoãn nghe lời, sao giờ lại giờ mặt, chẳng lẽ con nha hoàn này không nghĩ cho ama ngạch nương ở nhà nữa?

Thái hậu vì bệnh tương đối nghiêm trọng lại vội vã nên điều tra không được tỉ mỉ như mọi khi. Gia cảnh khó khăn của Thu Hương chỉ là do Đông Quý phi tung tin ra, ngay từ ngày đầu tiên Thái hậu ngã bệnh Đông thị đã nghĩ tới chuyện này, dù không biết Thái hậu sẽ dùng kẻ nào nhưng đã an bài chẳng sót một ai.

Thu Hương nói chưa rõ ràng, nhưng người nghe thì đều đã rõ cả, màn hài kịch chưa bắt đầu thì đã hạ màn, may mắn là chuyện chưa vỡ lở, vẫn cho qua trong êm thấm được.

“Trẫm thấy chuyện này chỉ là hiểu lầm, Thái hậu yên tâm, chuyện này trẫm nhất định sẽ tra rõ trắng đen, về phần Thu Hương, dám to gan vu oan Thái hậu và Quý phi, lôi ra ngoài.” Thuận Trị gạt chuyện này qua một bên một cách băng quơ, Thái hậu cũng không thể cố chấp, có gì người mất mặt nhất là bà cụ, Thuận Trị không chất vấn, bà cụ cũng chỉ có thể bỏ qua.

Sau khi bị lôi ra khỏi Từ Ninh Cung, Thu Hương liền được người khác lên an bài cho xuất cung, Đông thị tất nhiên sẽ không bạc đãi người trung thành, Thuận Trị thấy Đông thị phải chịu âm ức, cũng mất nhấm mất mớ bỏ qua, cũng chỉ là một cung nữ nhỏ nhỏ, với ông ấy thì sống chết thế nào cũng chẳng sao, chỉ cần Đông thị vui lòng là được.

Sau lần đó, khúc mắc giữa Thuận Trị và Thái hậu lại sâu thêm một chút, nhưng thấy Thái hậu bệnh mãi không khỏe được, ông ấy cũng không nói tiếng đã kích nào, chỉ ngầm ngầm đối tốt với Đông thị hơn, Huyền Diệp con quý nhờ mẹ, được Thuận Trị khen ngợi trên triều đình.

————— Đường phân cách “mộng xuân” —————

Trong Aka Sở, Huyền Diệp nhìn bóng dáng mông lung trên giường, nàng chỉ mặc một cái yếm màu đỏ, quần lụa mỏng màu trắng, từ góc độ này hẳn có thể thấy tấm lưng ong và bầu ngực thấp thoáng bên viền yếm.

Huyền Diệp từ từ đi tới bên giường, duỗi tay vén màn, trên giường là tiểu biểu muội Chi Lan, chỉ là mặt mày có lớn hơn bình thường một chút, thân hình cũng như này nở hơn. Nàng dẫu mới, tay ôm chân, chân tuột ra để lộ một bắp đùi trắng nõn, chân còn lại cũng kẹp chặt vào giữa.

Huyền Diệp nuốt nước bọt, vươn tay muốn chạm lên da thịt trơn mịn của Chi Lan, Chi Lan khẽ nói mơ gì đó, Huyền Diệp vội rút tay lại, lại nhìn kỹ Chi Lan một hồi lâu, thấy nàng không có vẻ gì là sẽ tỉnh lại, hẳn cúi đầu, ngậm làn môi ngọt ngào, bờ môi mềm như món ăn hấp dẫn nhất trên đời, đầu lưỡi hẳn khẽ đưa tới thăm dò, chạm qua đầu lưỡi, lướt qua hàm răng nàng.

Ngón tay Huyền Diệp như khiêu vũ trên làn da Chi Lan, từ cổ đến ngực, cuối cùng luồn vào yếm thêu uyên ương, hẳn vuốt ve bầu ngực đã không vừa một bàn tay, ngón trở xoa lên núm anh đào trên đỉnh, tay phải không nhìn được vòng qua cổ Chi Lan, tháo đi cái yếm vướng víu.

Sau một đêm triền miên, Huyền Diệp giật mình bừng tỉnh, hẳn nhìn xuống dưới, cười khò một tiếng, vừa mới nghe nói tiểu biểu muội đã lớn liền có mộng xuân, chẳng lẽ hẳn đã thêm muốn Chi Lan đến mức đây.

“Biểu ca, sao hôm nay anh hay ngắm người vậy?” Chi Lan nhìn Huyền Diệp như lạc cõi tiên, có chút kỳ quái.

“Không có gì.” Huyền Diệp cảm giác được hôm nay ánh mắt của hắn luôn không tự giác mà hướng đến ngực biểu muội, thế nên có phần bối rối.

“Biểu ca, hôm nay chúng ta vẫn đi cưỡi ngựa sao?” Đang lúc đẹp trời, Chi Lan chỉ muốn được lên ngựa phi một vòng.

“Lan nhi có thể cưỡi ngựa sao?” Huyền Diệp buột miệng hỏi xong mới nhận ra câu này thật ngớ ngẩn, quả nhiên Chi Lan đỏ mặt, nàng không ngờ Huyền Diệp cũng rõ rồi.

“Biểu ca, anh... Tại sao em không thể cưỡi ngựa?!” Chi Lan có chút thẹn quá hóa giận, chuyện riêng tư thế bị người khác nhắc đến thật là xấu hổ.

“Uh, chúng ta đi, nhưng hôm nay em phải cưỡi chung một ngựa với tôi, lúc này em không khỏe tôi không yên lòng.” Huyền Diệp cũng là có ý đồ riêng, nhưng không thể để Chi Lan biết.

Chi Lan cho là Huyền Diệp thật sự lo lắng cho mình, thế nên không phản đối, bọn họ vốn thường xuyên cùng cưỡi một con ngựa, nàng đã thành thói quen, người ngoài thấy cũng thành quen. Cũng là do Thuận Trị và Đông Quý phi ngầm tán thành, trong Hoàng cung, Hoàng đế là to nhất còn không nói gì, đương nhiên bọn nô tài không dám làm trái.

“Lan nhi lên trước đi, cẩn thận.” Huyền Diệp đứng cạnh Chi Lan, hôm nay hai người cưỡi con ngựa Đạp Tuyết của Huyền Diệp, là một con ngựa rất đẹp

và mạnh mẽ.

Huyền Diệp phi thân lên ngựa, ôm eo Chi Lan, vòng eo thon nhỏ khiến hấn nhủu mảy, biểu muội hình như hơi gầy, eo nhỏ như muốn gãy đôi, mặc dù Huyền Diệp thích nữ nhân có vòng eo thon, nhưng không có nghĩa là bao gồm cả Chi Lan, hấn hy vọng Chi Lan có thể có da có thịt hơn một chút.

“Lan nhi hình như hơi gầy, lát nữa về tôi sẽ dặn nhà bếp bồi bổ cho em.” Huyền Diệp cảm thấy bản thân nghĩ thật đúng đắn, giờ tiểu biểu muội dậy thì hấn phải trù tính cho nàng.

“Biểu ca mới là người nên bồi bổ.” Chi Lan véo cánh tay Huyền Diệp, bĩu môi, sao lại cứng rắn như thế chứ.

Huyền Diệp ôm thân thể mềm mại của Chi Lan, ngửi hương thơm thoang thoảng cả trong mơ, thỏa mãn thở dài một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đừng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Thái hậu quy tiên

“Tại sao hôm nay Lan nhi không chịu chuyên tâm?” Huyền Diệp kẻ tai Chi Lan nói nhỏ, còn cố tình phả hơi.

“Em không có, người không chuyên tâm là biểu ca thì có?” Sau lưng có một vật cứng rắn chèn vào, làm gì có ai không cảm giác được, Chi Lan rất muốn nói với vị biểu ca ngồi đằng sau, không phải là nàng không chuyên tâm, mà là nàng không có cách nào để chuyên tâm.

“Biểu ca rất chuyên tâm.” Giọng nói trầm thấp của Huyền Diệp khiến Chi Lan phát run.

“Em vừa nhớ ra em còn có việc, chúng ta đi về trước đi.” Chi Lan có chút không thích ứng được với Huyền Diệp thế này, chỉ muốn về Cảnh Nhân Cung.

Huyền Diệp cũng không miễn cưỡng, hôm nay hấn ăn đậu hũ của biểu muội thế là đủ rồi, không nên cố thêm, nếu dọa nàng phát sợ thì mất nhiều hơn được.

“Vậy được rồi.” Huyền Diệp xuống ngựa trước, rồi bế Chi Lan xuống, vốn dĩ Chi Lan đã có thể tự xuống ngựa, nhưng thấy Huyền Diệp kiên trì nàng cũng chỉ có thể thỏa hiệp.

“Đi thôi, tôi đưa em về Cảnh Nhân Cung.” Huyền Diệp chỉnh trang xiêm y cho Chi Lan, còn xoa đầu nàng.

“Em không phải trẻ con.” Chi Lan nhìn dáng vẻ như trông trẻ con của Huyền Diệp, than thở.

“Đúng vậy, Lan nhi ‘đã lớn’ rồi.” Huyền Diệp trêu chọc.

Chi Lan biết bản thân lỗ lòi, tuân theo nguyên tắc nói nhiều sai nhiều, không nói không sai, nàng quyết định phớt lờ Huyền Diệp, hấn nói gì nàng cũng mặc kệ.

“Lan nhi giận biểu ca sao? Biểu ca không hề nói sai, Lan nhi thật sự ‘đã lớn’.” Dứt lời còn cố ý liếc nhìn ngực Chi Lan.

Chi Lan biết thứ sườn xám trắng thuần này không thể phô bày đường cong nào, vì thế cũng rất rõ ràng là Huyền Diệp đang trêu nàng, nhưng nàng rộng lượng, không so đo với Huyền Diệp.

“Khụ khụ.” Huyền Diệp thấy Chi Lan không có phản ứng lại khôi phục thái độ đúng đắn, “Vừa rồi biểu ca chỉ đùa thôi, chúng ta trở về đi.”

“Vâng, em không trách anh.” Chi Lan cũng nghiêm trang đáp.

Huyền Diệp nhìn Chi Lan với vẻ bất đắc dĩ, dù sao hấn vốn đầu hàng biểu muội.

Hai người vừa về đến Cảnh Nhân Cung liền nhận được tin Thái hậu nguy kịch, Đông Quý phi đã đến Từ Ninh Cung trước, Huyền Diệp và Chi Lan nhanh chóng thay quần áo cưỡi ngựa ra rồi cũng đến Từ Ninh Cung.

Ngoài cửa chính điện Từ Ninh Cung có rất nhiều người đang đứng, tất cả phi tần đều có mặt, chỉ có Thuận Trị và thái y ở bên trong, ngay cả Đông Quý phi cũng phải đứng ngoài.

“Phúc Lâm” Thái hậu nhìn con trai, đột nhiên nghĩ tới lần đầu tiên gặp tiên đế, khi đó tiên đế còn là dưỡng của bà cụ, vậy mà sau đó lại thành phu quân.

“Con đây ạ.” Thuận Trị quỳ gối trước giường Thái Hậu, đằng sau là một nhóm thái y đang run rẩy.

“Ai gia không gắng được nữa.” Thái Hậu thì thào.

“Ngạch nương đừng đi, ngạch nương nhất định sẽ trường mệnh trăm tuổi.” Thái hậu đã gần đất xa trời, Thuận Trị cũng quên hết những bất hòa khúc mắc với bà cụ, giờ chỉ biết người đang hấp hối này là ngạch nương của ông ấy.

“Từ nay con phải giữ gìn sức khỏe, Đại Thanh giao lại cho con.” Thái hậu thấy tầm mắt càng lúc càng mờ hồ, nhưng bà phải nói hết những điều muốn nói, không thể ra đi thế này.

“Con phải đối tốt với tộc Khoa Nhĩ Tầm, đó là cố hương của ngạch nương, ngạch nương không còn cơ hội trở về, con phải... khụ khụ.” Thái hậu chưa nói xong đã ho dữ dội.

Thuận Trị gật đầu, “Ngạch nương yên tâm, con sẽ đối tốt với tộc Khoa Nhĩ Tầm.”

“Còn... còn Đông thị.” Thái Hậu nắm chặt tay Thuận Trị, “Đừng để cô ta mê hoặc, đàn ông nhà Ái Tân Giác La không thể mê muội trong tình yêu.”

Thuận Trị không nói gì, ông ấy không muốn lừa dối ngạch nương, càng không muốn lừa dối bản thân.

Thái hậu nhìn Thuận Trị liền nhớ tới tiên đế năm xưa, ông ấy yêu Thần Phi cũng với dáng vẻ này. “Hắn là con biết tiên đế chết như thế nào, nếu... nếu không có Thần Phi, ông ấy đã không ra đi sớm như thế!” (Chuyện tình của tiên đế – tức Thanh Thái Tông Hoàng Thái Cực với Thần Phi Hải Lan Châu có thể coi là một trong những chuyện tình cảm động nhất triều Thanh, Thanh Thái Tông cũng được xếp đầu bảng trong danh sách những người đàn ông si tình của nhà Ái Tân Giác La)

Thái hậu như là dùng hết sức lực mới nói được lời này, nhóm thái y trong phòng chỉ hận không thể bịt kín hai tai, tiên đế mất sớm hay muộn bọn họ không biết, giờ chỉ biết là bọn họ chết chắc rồi.

“Ngạch nương không sao chứ?” Thuận Trị vội vỗ nhẹ lên lưng Thái hậu.

“Con đã nhớ kỹ lời ngạch nương chưa?” Thái hậu thật sự không muốn chết, bà cụ còn rất nhiều chuyện chưa làm.

“Ngạch nương yên tâm, con nhớ kỹ.” Thuận Trị thấy Thái hậu đã đến lúc hấp hối.

“Về Tô Mạt Nhĩ, sau khi ai gia quy tiên, vinh dưỡng Tô Mạt Nhĩ.” Tô Mạt Nhĩ biết rất nhiều bí mật của bà cụ, nhưng Thái hậu nghĩ tình chủ tớ mấy chục năm, không muốn xử tử Tô Mạt Nhĩ, Tô Mạt Nhĩ là mối liên hệ cuối cùng của bà ấy với thảo nguyên Mông Cổ.

“Con nhất định sẽ đối tốt với Tô cô cô, ngạch nương yên tâm.” Lê nam nhi không dễ roi, Thuận Trị là Hoàng đế, sau khi hiểu chuyện chẳng mấy khi rơi nước mắt, nhưng lúc này không thể nào không chế.

“Phúc Lâm.” Thái Hậu đã không còn nhìn rõ nữa.

“Con ở đây.” Giọng Thuận Trị khàn đi, giọt nước mắt mặn chát lăn qua khóe miệng, rơi xuống sàn.

“Con phải sống tốt... sống tốt...” Thái hậu như lại nhìn thấy Đa Nhĩ Cỗ năm đó cưỡi ngựa về phía bà cụ, đôi này người bà cụ cảm thấy có lỗi nhất là ông ấy, năm đó Phúc Lâm quật xác, bà không thể ngăn cản, chỉ có thể trở mặt nhìn ông ấy chết không toàn thây.

“Đa Nhĩ Cỗ, Bồ Mộc Bồ Thái tới tìm chàng.” Thái hậu nghĩ nếu có kiếp sau, nhất định bà sẽ không đi lại con đường này nữa, con đường này rất đắng cay, hại bà, cũng hại cả tỷ ty và cô cô của bà, cô cháu ba người vì đàn ông nhà Ái Tân Giác La mà trở mặt thành thù, cuối cùng không ai có kết cục tốt.

Bà nhớ lại năm tháng ấu thơ, thích đi theo tỷ ty Cáp Nhật Châu Lạp, tỷ ty luôn dịu dàng nắm tay bà, nhỏ nhẹ kể chuyện cổ tích thảo nguyên, vậy mà cuối cùng lại là bà dồn tỷ ty vào đường chết.

(Hoàng Thái Cực – Hải Lan Châu và Đa Nhĩ Cỗ – Đại Ngọc Nhi chắc nhiều người biết rồi, nhưng Hải Lan Châu và Đại Ngọc Nhi đều là Hán danh, tên thật tiếng Mông Cổ phiên âm sang tiếng Hán của hai người lần lượt là Cáp Nhật Châu Lạp và Bồ Mộc Bồ Thái)

Nước mắt lăn qua khóe mắt, cuối cùng bà cụ nhìn con trai của mình, nhìn Từ Ninh Cung của mình, nhắm mắt trút hơi thở cuối cùng.

“Ngạch nương!” Thuận Trị gào khản giọng, như thể làm thế có thể đưa Thái hậu từ cõi chết trở về.

Người bên ngoài đồng loạt quỳ sụp xuống, Đông Quý phi thăm cả kinh, bà biết bà phải tra ra chuyện Thái hậu trúng độc, nếu không lời được kẻ hạ độc ra ánh sáng, chuyện này sẽ thành cái dăm trong lòng Thuận Trị.

Chỉ Lan nhìn cung điện đẹp đẽ sang trọng trước mắt, hẳn là Thái hậu cũng không thích chỗ này, giây phút cuối cùng đây, nhất định là bà cụ muốn được trở lại thảo nguyên bát ngát không có ưu phiền.

Thái hậu quy tiên, Thuận Trị Đế càng thương tâm, ông ấy thậm chí còn chuẩn bị để tang Thái hậu ba năm, đương nhiên những người khác cũng phải để tang Thái hậu ba năm. Các đại thần khuyên muốn rách môi mới có thể khiến Thuận Trị đổi ý, nhưng Thuận Trị cũng là con người cố chấp, đặc biệt là Thái hậu quy tiên khiến ông ấy càng thêm cảm giác áy náy.

Người thì đã chết, Thuận Trị nghĩ đến trước kia thái độ ông ấy dành cho Thái hậu chỉ có chống đối và lạnh lùng, càng nghĩ càng cảm thấy bản thân sai trái, vì thế quyết định phải để tang một năm, các đại thần liên quan cũng phải để tang, có điều là ba năm.

Quyết định của Thuận Trị Đế theo một góc nhìn nào đấy thật sự khiến người ta cảm động, nhưng vì ông ấy là Hoàng đế, hơn nữa còn là một Hoàng đế từng phế hậu còn thiếu điều xuất gia, các đại thần chỉ có thể cắn răng nhẫn nhịn, gặp phải một Hoàng đế bốc đồng như thế thật là đau khổ ghê gớm.

“Hoàng thượng, ngài đừng như vậy, Thái hậu cũng không hy vọng nhìn thấy ngài trong tình trạng này.” Đông Quý phi khuyên nhủ, Thuận Trị thật sự tiêu tụy đi rất nhiều, bà nhìn cũng không đành lòng.

“Uyển nhi, trầm chỉ có năng.” Thuận Trị nhìn nữ tử dịu dàng trước mắt mới cảm thấy dễ chịu hơn một chút, ông ấy cũng không giận chó đánh mèo Đông Quý phi, đối với ông ấy chuyện nào ra chuyện đấy, giận chó đánh mèo người khác không vấn đề gì, nhưng bảo giận chó đánh mèo nữ nhân của mình thì ông ấy không làm được.

“Hoàng thượng nói lời vô nghĩa gì vậy, ngoài thần thiếp, ngài còn giang sơn Đại Thanh, con dân Đại Thanh đều cần ngài, thần thiếp cũng cần ngài.” Đông Quý phi hai mắt đỏ hoe, bà cũng không hy vọng Thuận Trị suy sụp thêm nữa.

“Uyển nhi.” Thuận Trị ôm chặt Đông Quý phi, đã mấy ngày ông ấy không chợp mắt được, chỉ có ở bên Đông Quý phi mới an bình hơn một chút.

“Hoàng thượng.” Đông quý phi ôm thắt lưng Thuận Trị, vùi đầu vào ngực hắn, ngửi mùi long tiên hương quen thuộc, dần bình tĩnh hơn. Sau khi Thái hậu quy tiên, quá nửa chuyện của hậu cung đưa đến tay bà xử lý, Hoàng hậu là “người vô hình”, tính lại yếu đuối, bà phải mệt mỏi hơn rất nhiều.

“Uyển nhi cũng vất vả, nàng yên tâm, trầm sẽ giữ gìn sức khỏe.” Thuận Trị hôn lên trán Đông nói khẽ.

“Vâng.”

“Biểu ca, anh đừng khổ sở.” Chi Lan không biết an ủi người khác như thế nào, nhìn Huyền Diệp không biết phải nói gì.

“Uh, tôi không khổ sở, sao hôm nay Lan nhi lại đến đây.” Đối với việc Thái hậu qua đời, Huyền Diệp tương đối khổ sở, ngày thường Thái hậu đối với hắn rất tốt, dù chỉ có vài phần thật tình, nhưng thế cũng là đủ rồi. Có điều nghĩ đến chuyện trước lúc chết Thái hậu còn vu oan hãm hại ngạch nương, hắn lại cảm thấy không nên đau khổ vì Thái hậu như thế nữa.

“Em lo cho biểu ca nên tới.” Lý do rất đơn giản, nhưng Huyền Diệp lại cảm thấy rất ấm lòng.

“Uh, mấy ngày này làm phiền Lan nhi.” Huyền Diệp biết mấy ngày nay Chi Lan giúp Đông Quý phi rất nhiều việc, rất nhiều việc nhỏ đều là do Chi Lan giúp đỡ xử lý.

“Biểu ca anh nói gì vậy.” Chi Lan rất ít khi được nghe Huyền Diệp khích lệ đứng đắn, ngượng ngùng đỏ mặt.

“Ha ha, Lan nhi thật đáng yêu.” Nhìn Chi Lan, Huyền Diệp cảm thấy tâm trạng tốt hơn rất nhiều.

“Không nói chuyện với anh nữa, anh chỉ trêu em.” Chi Lan đứng dậy chuẩn bị về Cảnh Nhân Cung, thoạt nhìn tâm trạng Huyền Diệp không tốt, nhưng có thể lên tiếng trêu đùa nàng cho thấy hắn không có vấn đề gì.

“Lan nhi đừng đi.” Huyền Diệp kéo Chi Lan lại, hắn muốn ở cùng nàng thêm một lúc, cha con nhà Ái Tân Giác La cuối cùng đều gục ngã trong tay con gái nhà họ Đông.

“Vâng, em không đi.” Chi Lan thấy vẻ mặt Huyền Diệp lại âm trầm, nàng cũng có chút kích động, nắm chặt tay Huyền Diệp.

Hai người không nói tiếng nào, chỉ lẳng lặng ngồi cạnh nhau, Huyền Diệp nhớ tới một buổi chiều nhiều năm trước, cũng ở căn phòng này, Chi Lan ngủ trên giường, hắn ngồi một bên lẳng lặng đọc sách. Hai buổi chiều chậm rãi quấn vào nhau, tạo thành một nỗi kích động không thể không chế, giờ phút đó, lòng hắn yên lặng hạ một quyết định.

Ngày hôm sau, Hách Xá Lí thị biến mất đã mấy ngày bắt ngờ xuất hiện lại ở Thừa Càn Cung, ngoài ra còn người thị vệ biến mất cùng cô ta.

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đừng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Hách xá lí

“Người thật sự không muốn giúp ta sao?” Hách Xá Lí đau khổ nhìn Ngạch Nhĩ Đăng Bố, Ngạch Nhĩ Đăng Bố chính là người thị vệ cùng cô ta đi vào không gian, họ Qua Nhĩ Giai, rất được Thuận Trị Đế coi trọng, vì thế lúc đấy Thuận Trị mới để lại một mình hắn cùng Hách Xá Lí thị.

“Hồi tiểu chủ, nô tài vô năng, không có cách nào giúp tiểu chủ.” Ngạch Nhĩ Đăng Bố nhìn nữ nhân khóc như hoa lê trong mưa, không phải là không xúc động. Hắn đang tuổi thiếu niên biết yêu, đối diện lại là nữ nhân chưa từng được chiêm ngưỡng, không động tâm là không có khả năng.

“Ta không muốn bị coi là yêu quái.” Hách Xá Lí có chút kích động, “Chẳng lẽ ngươi nhẫn tâm nhìn ta bị xử tử sao?”

“Tiểu chủ chỉ cần giải thích rõ ràng với Hoàng thượng, Hoàng thượng anh minh, nhất định có thể hiểu cho tiểu chủ.” Ngạch Nhĩ Đăng Bô đương nhiên không muốn mỹ nhân hương tiêu ngọc vẫn như thế, nhưng chung quy hắn vẫn là người đàn ông sinh ra lớn lên trong chế độ phong kiến, từ nhỏ đã được dạy dỗ rằng quyền lực của vua do trời ban cho, tính cách lại thật thà trước sau như một, nếu có chuyện gì hắn không làm được thì nhất định đó là chuyện lừa dối Hoàng đế.

“Không, ngươi không hiểu, Hoàng thượng căn bản không có tình cảm với ta, làm sao có thể bỏ công hiệu cho nỗi khổ trong lòng ta?” Hách Xá Lí biết bản thân xinh đẹp, cô ta nhất định phải lợi dụng gương mặt mỹ miều này để kéo người đàn ông trước mặt về cùng một chiến tuyến.

Ngạch Nhĩ Đăng Bô không nói gì, Hoàng Thượng có tình cảm với ai không liên quan đến hắn, hắn chỉ là thấy Hách Xá Lí dung mạo xinh đẹp nên từ từ hơn mấy phần thôi, có điều cảm tình đó có thể nào cũng kém xa lòng trung thành với Thuận Trị.

“Ngạch Nhĩ Đăng Bô, ta nhớ không lầm, Hoàng thượng gọi ngươi như thế đúng không?” Hách Xá Lí chậm rãi đi về hướng Ngạch Nhĩ Đăng Bô.

“Tiểu chủ, ngài muốn làm gì?” Hách Xá Lí ôm thắt lưng Ngạch Nhĩ Đăng Bô, dọa hắn giật nảy người.

“Ngươi không thích nơi này sao? Chỉ cần ngươi giúp ta, ta nguyện ý cùng ngươi sinh sống tại thế ngoại đào viên này, muốn ra ngoài chúng ta cùng ra ngoài, muốn trở về cũng có thể trở về bất cứ lúc nào, nơi này sẽ là nhà của chúng ta, ngươi thật sự không muốn sao?”

Hách Xá Lí bất chấp tất cả, nếu Ngạch Nhĩ Đăng Bô không giúp cô ta, cô ta chỉ còn đường chết. Ngoại hình Ngạch Nhĩ Đăng Bô không tồi, thái độ hiền lành kia chắc cũng dễ khống chế, có điều đã bị hắn biết được bí mật, ra khỏi cung rồi nhất định phải thù tiêu hắn.

“Tiểu chủ thỉnh tự trọng.” Nhuyễn ngọc ôn hương trong lòng, Ngạch Nhĩ Đăng Bô khó tránh xúc động, phải công nhận thân hình của Hách Xá Lí đúng là báu vật nhân gian, người đàn ông nào thiếu sự tự chủ nhất định sẽ bị cô ta mê hoặc.

“Ngươi đã đụng chạm ta, giờ chúng ta không còn đường lui.” Hách Xá Lí ôm cổ Ngạch Nhĩ Đăng Bô, ngẩng đầu nhìn hắn bằng đôi mắt róm rộ, như thể cả thế gian chỉ còn mình hắn.

“Tiểu chủ, ngài...” Ngạch Nhĩ Đăng Bô rất muốn đẩy Hách Xá Lí ra, nhưng với một xử nam mà nói, chuyện này thật sự khó khăn. Có điều con người đẹp như tiên này không phải dễ hắn có thể chạm vào, đó là nữ nhân của hoàng đế, cho dù hoàng đế không có tình cảm, cũng không chấp nhận người khác làm chuyện vô lễ.

“Ngươi nhận lời ta sao?” Mùi thơm trên người Hách Xá Lí khiến Ngạch Nhĩ Đăng Bô có chút xao lãng tinh thần.

“Tiểu chủ thứ tội, nô tài trở về sẽ thỉnh tội với Hoàng thượng.” Ngạch Nhĩ Đăng Bô lui lại mấy bước, nhanh chóng quỳ xuống.

Hách Xá Lí thu nước mắt, lạnh lùng nhìn tên đàn ông không biết phân biệt trước mặt, khi chưa tiến cung cô ta từng gặp không ít con em Bát Kỳ, có ai là không ngoan ngoãn phục tùng cô ta, kiếp trước, số đàn ông đánh nhau đến đầu rơi máu chảy vì cô ta có thể xếp hàng từ đầu phố đến cuối phố, tại sao giờ lại gặp phải tên ngu trung mù quáng chủ động quyến rũ còn không mắc bẫy này cơ chứ.

Nhưng cô ta không vội, đây mới là ngày đầu tiên vào không gian, trong không gian tuy rằng không trồng trọt gì, nhưng vẫn có một ít đồ ăn, tiết kiệm cũng duy trì được mấy ngày, cô ta nhất định có thể khiến tên này cam tâm tình nguyện giúp mình.

“Nơi này là động phủ mà tiên nhân trong mộng ban cho ta.” Muốn người khác cam tâm tình nguyện, đương nhiên phải có mồi câu.

Ngạch Nhĩ Đăng Bô nghe vậy quả nhiên ngẩng đầu lên, khiếp sợ nhìn Hách Xá Lí, tuy rằng đã biết, nhưng cảm giác khi lạc vào không gian kỳ lạ vẫn là chân động, không biết hắn có cơ hội trở ra không.

Nghĩ đến mấy chữ “tiên cảnh” và “động phủ”, lòng Ngạch Nhĩ Đăng Bô chợt nóng hừng hực, nếu nhận lời với người trước mắt, vậy hắn có thể có được người đẹp như tiên nữ này, có năng lực ra vào tiên cảnh, thật là một vụ làm ăn có lời.

Nhưng Ngạch Nhĩ Đăng Bô còn trẻ đã trở thành tâm phúc tin tưởng của Thuận Trị đương nhiên là do con người hắn thành thật biết bốn phận lại thông minh, xem ra chỉ có Hách Xá Lí Quý nhân có thể ra vào động phủ này, cho dù nhận lời với cô ta, ra khỏi hoàng cung rồi chẳng có gì đảm bảo cô ta sẽ không thù tiêu hắn, vì một lời hứa hẹn mịt mờ mà khiến cả gia tộc bị liên lụy rất không đáng, có điều giờ phải đối trả với cô ta một chút.

Hách Xá Lí nhìn Ngạch Nhĩ Đăng Bô bắt đầu có vẻ do dự, biết là có cơ thành công, nhưng vẫn phải thử một phen, vì thế hai người mang những dự định riêng căn não trong vài ngày, cuối cùng cả hai đều tỏ vẻ thất hải lòng.

Khi hết đồ ăn, hai người bọn họ ra khỏi không gian, Hách Xá Lí cũng coi như may mắn, ngày cô ta ra khỏi không gian vừa đúng ngày Thái hậu quy tiên không lâu, thị vệ canh giữ ở Thừa Càn Cung giảm số lượng, thật là thuận lợi cho cô ta.

“Chúng ta đến nhà bếp kiểm chút đồ ăn đã, sau đó thăm dò xem có thể ra khỏi cung không, không thể ra khỏi cung thì tìm hiểu địa hình, tìm một chỗ hẻo lánh rồi lại tiến vào không gian.” Hách Xá Lí dặn dò Ngạch Nhĩ Đăng Bô một lần nữa, dù hai người đã thảo luận nhiều lần khi ở trong không gian, nhưng cô ta vẫn lo lắng.

Sự thật chứng minh giác quan thứ sáu của cô ta hoàn toàn chính xác, sau khi ra khỏi không gian, Hách Xá Lí liền bị Ngạch Nhĩ Đăng Bô trói chặt vào cột.

“Ngươi muốn làm gì?!” Hách Xá Lí vừa sợ vừa giận, cô ta không thể hiểu nổi tại sao tên đàn ông này lại thay đổi, chẳng lẽ cô ta bị hán lừa suốt mấy ngày qua?!

“Xin lỗi tiểu chủ, nô tài chỉ biết trung thành với Hoàng thượng.” Nói xong Ngạch Nhĩ Đăng Bô đẩy cửa, gọi thị vệ canh giữ Thừa Càn Cung đi báo với Thuận Trị.

Hách Xá Lí muốn đi vào không gian, lại phát hiện không sao vào được, vì cột sắt với một bức tường, bức tường lại sát với căn phòng bên cạnh, cô ta không có khả năng đưa cả một nửa Thừa Càn Cung tiến vào không gian.

“Tiểu chủ chờ ở đây một lát, nô tài trời tiểu chủ cũng chỉ là bất đắc dĩ, chờ Hoàng thượng tới nô tài sẽ thỉnh tội với Hoàng thượng.”

Khi Thuận Trị Đế đi vào Thừa Càn Cung nhìn thấy Ngạch Nhĩ Đăng Bô đang quỳ và Hách Xá Lí bị trói vào cột.

“Ngạch Nhĩ Đăng Bô, ngươi nói cho trẫm đã xảy ra chuyện gì?” Thuận Trị Đế ngồi xuống ghế, cầm tách trà hỏi.

“Hồi Hoàng thượng, chuyện là thế này.” Ngạch Nhĩ Đăng Bô không có ý định nói dối, đặc biệt là chuyện liên quan đến “tiên nhân” và “động phủ”, nếu dám dối trá, sẽ phải trả bằng tính mạng của hán và cả gia tộc.

Vì thế Ngạch Nhĩ Đăng Bô kể hết chuyện từ khi tiến vào không gian với Thuận Trị, quan trọng là hán xin được thỉnh tội, vì hán đã đụng chạm tới nữ nhân của hoàng đế, tuy rằng không phải hán tự nguyện, việc này hán chủ động nhắc đến trước, vì khó mà cam đoan là Hách Xá Lí sẽ không đồ vấy tội danh cho hán, chẳng gì bằng tiên hạ thủ vi cường.

“Ồ? Thật sự là động phủ của tiên nhân?!” Thuận Trị thật sự cảm thấy hứng thú, ông ấy thẳng lưng nhìn Hách Xá Lí thị chăm chăm, như thể cô ta là một viên châu báu

Hách Xá Lí bị nhìn đến mức da đầu run lên, chỉ có thể cúi đầu, cô ta biết thế là hết rồi.

“Vậy ngươi không ngại giới thiệu cho trẫm động phủ của tiên nhân đó chứ.” Thuận Trị có chút kích động, Tàn Hoàng Hán Vũ (Tàn Thủy Hoàng và Hán Vũ Đế) vì muốn trường sinh đã nỗ lực bao nhiêu, không ngờ ông ấy chưa làm gì đã nhặt được một miếng bánh ngon.

“Hồi Hoàng thượng, động phủ tuy là tiên nhân ban tặng, nhưng không có tiên gia chi vật, chỉ có nước suối chữa được bách bệnh, kéo dài tuổi thọ.”

Hách Xá Lí giờ chỉ còn hy vọng có thể dựa vào linh tuyến mà giữ được tính mạng, trong không gian, thần kì nhất chính là linh tuyến, cô ta chưa từng trông thấy nào trong không gian, vì vậy không biết chất đất trong đây có thần kỳ không. Nhưng cô ta biết nguyên tắc không thể giao hết lợi thế ngay lần chào hàng đầu tiên, vì vậy chỉ có thể chờ thái độ của Thuận Trị, mới tính xem nên làm gì tiếp theo.

“Trước kỳ tuyển tú ngươi là nhờ uống nước linh tuyến mà khỏe lại?” Nếu phát hiện ra linh tuyến này sớm hơn một chút, chẳng phải là cứu được Thái hậu? Nghĩ đến đây Thuận Trị liền thấy cảm giận Hách Xá Lí, con tiện nhân này, sao không chịu nói sớm.

“Đúng vậy.” Hách Xá Lí gật đầu, lòng cô ta căng thẳng, dù sao trước mặt cũng là Hoàng đế, cô ta không nắm bắt được tâm tư của ông ấy.

“Nếu nói như vậy, trước hết ngươi vào không gian lấy ít nước linh tuyến ra đây, trẫm nghĩ ngươi sẽ không muốn đói chết trong đây đâu?” Thuận Trị Đế nói lời này cũng là để thăm dò xem Hách Xá Lí có thành ý giao nước linh tuyến ra để đổi mạng không.

“Vậy xin Hoàng thượng để thị vệ Ngạch Nhĩ Đăng Bô cùng thân thiếp vào động phủ.” Hách Xá Lí chuẩn bị quy hàng, đến tận lúc này cô ta mới nhận ra Hoàng đế không phải kẻ có thể bị nữ sắc mê hoặc một cách dễ dàng, giờ cô ta chẳng còn tham vọng gì cao xa, chỉ hy vọng có thể giữ được mạng này.

“Được, trẫm cho các ngươi thời gian một khắc.” Thuận Trị xoay chiếc nhẫn ngọc trên ngón cái, chiếc nhẫn ngọc này là Thanh Uyển đưa cho ông ấy, ông ấy chưa từng tháo ra.

Hách Xá Lí thật sự chán nản rệu rã, cô ta oán hận trùng mắt với Ngạch Nhĩ Đăng Bô, rồi lập tức cùng Ngạch Nhĩ Đăng Bô đi vào không gian, chỉ chốc lát sau hai người mang hai tách trà đựng nước linh tuyến ra.

“Chắc ngươi cũng mệt mỏi, uống ngụm nước đi.”

Hách Xá Lí biết Thuận Trị vẫn chưa tin cô ta, nhưng cô ta thật sự không dám giờ trò nỡ, vì thế ngoan ngoãn uống một ngụm.

“Trẫm sẽ phái thái y đến đây canh giữ, nhân tiện thử hiệu quả của nước linh tuyến, hy vọng ngươi tự giải quyết cho tốt.” Là một Hoàng đế, đương nhiên Thuận Trị không dễ dàng tin tưởng nước linh tuyến này có hiệu quả, ông ấy vẫn chưa bị bốn chữ “trường sinh bất lão” làm cho mê muội, những thứ lại lịch không rõ cần tra xét cẩn thận.

Sự thật chứng minh lần này Hách Xá Lí không gạt người, nước linh tuyến cô ta mang ra rất có hiệu quả, có mấy người bệnh uống vào liền khỏe lại, vì thế Thuận Trị dành cho Hách Xá Lí mức đãi ngộ tốt hơn, ít nhất có thể ra khỏi phòng đi dạo trước cửa, tuy rằng vẫn bị rất nhiều người canh giữ, nhưng có thể hít thở không khí trong lành đã là tốt lắm rồi.

Nhưng chuyện ăn uống của cô ta thì khắt khe vô cùng, mỗi bữa ăn đều có người nhìn chăm chăm, ăn không hết sẽ mang đi ngay lập tức, không được nói chuyện với bất cứ ai. Người canh giữ ở đây đều là thân tín của Thuận Trị, hơn nữa toàn là tử sĩ, bọn họ không được về nhà cũng không được liên hệ với

bất cứ ai khác, nói dễ hiểu, thiên điện Thừa Can Cung trở thành nơi chỉ một mình Thuận Trị có quyền ra vào, những người khác coi như bị giam lỏng ở đây cả đời.

Ngoài Thuận Trị, những người biết chuyện nếu không bị giam lỏng trong Thừa Can Cung thì cũng bị thủ tiêu, về phần Ngạch Nhĩ Đăng Bô, coi như tương thưởng, Thuận Trị tìm trong gia tộc của hắn mấy người có năng lực để thăng quan, cũng coi như không phụ lòng trung thành của Ngạch Nhĩ Đăng Bô.

“Người không hối hận sao?” Hách Xá Lí bị giam đã hơn một tháng, tinh thần bắt đầu bức bối, không còn đáng vẻ tiền nữ ngày trước.

Ngạch Nhĩ Đăng Bô không nói gì, hắn không hối hận, từ nhỏ hắn đã được gia tộc che chở, đương nhiên nên cống hiến vì gia tộc, hắn dùng tự do cả đời đổi lấy phúc hưng của gia tộc, rất đáng giá.

Đây có lẽ là điểm khác biệt giữa người cổ đại và hiện đại, đó chính là điểm mà Hách Xá Lí không thể lí giải nổi, cô ta vẫn nghĩ hắn sẽ có chung tâm trạng hối hận như cô ta.

“Hách Xá Lí Quý nhân, người tới lấy nước linh tuyến hôm nay đã đến.” Một cung nữ đi vào nói với vẻ mặt lạnh tanh.

“Đã biết.” Hách Xá Lí có chút bức bối, nhưng không còn cách nào. Mỗi ngày Thuận Trị đều phái hai tâm phúc tới lấy nước, tuy bọn họ không biết bản thân đang làm gì, nhưng có sự giám thị của người khác nên không ai dám làm chuyện xằng bậy.

Thuận Trị theo dõi chuyện nước linh tuyến rất chặt chẽ, số lượng người ngoài Thừa Can Cung tham gia hạn chế tối đa, hơn nữa không ai biết chân tướng, có được hiệu quả đó là nhờ tác dụng của vương quyền trong thời phong kiến, vì thế Hách Xá Lí bị biến thành “máy bơm nước” trong đau khổ, nếu Thuận Trị biết chất đất trong không gian thần kỳ, nói không chừng Hách Xá Lí phải kiêm luôn cả việc trồng trọt.

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đùng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Ba năm

Vì uống nước linh tuyến mỗi ngày, Thuận Trị trẻ hơn tuổi thật phải đến mười tuổi, đứng cùng Đông Quý phi như một cặp tình nhân trẻ tuổi mới yêu. Tuy Thuận Trị không nói chuyện linh tuyến cho Đông thị biết, nhưng mỗi ngày đều cho người vụng trộm để Đông thị uống.

Những người khác không có được đãi ngộ đấy, không những thế còn phải để tang ba năm, đối với đàn ông thật không có chuyện gì tuyệt vọng hơn. Thời Hán có Hán Vũ Đế từng nói, có thể ba ngày không ăn, chứ không thể một ngày thiếu nữ nhân. Nếu ai cũng như thế thì đúng là diệt chủng rồi.

May mắn là chuyện cấm dục kín miệng một chút thì không ai biết, chỉ cần không có trẻ con ra đời, sẽ chẳng có ai đi giám sát xem bạn có làm chuyện không trong sáng mỗi đêm không.

Chuyện để tang khiến Huyền Diệp thấy thật buồn phiền, tuy hắn không có ý định chung đụng với ba nữ nhân trong hậu viện, nhưng việc để tang nhất định sẽ khiến kỳ tuyến tú bị lùi lại, vậy là hắn phải chờ thêm một năm mới cưới được tiểu biểu muội.

“Haizzz” Huyền Diệp thở dài, chuẩn bị đi Cảnh Nhân Cung tìm tiểu biểu muội để trị liệu nỗi đau lòng.

“Gia, ngài muốn ra ngoài sao?” Huyền Diệp còn chưa ra đến cổng đã gặp Nữ Hổ Lộc thị.

“Có chuyện gì?” Huyền Diệp đánh mặt hỏi, hắn rất ít khi dành cho Nữ Hổ Lộc thị thái độ hòa nhã.

“Thiếp thân lo lắng cho Gia, nghe nói mấy ngày nay Gia ăn không ngon miệng, thiếp thân đã tự tay nấu bát cháo dễ tiêu này.” Nữ Hổ Lộc ngoan ngoãn đáp, nhìn trái nhìn phải thể nào cũng thấy là thể hiện sự chăm lo cô ta dành cho Huyền Diệp, người ngoài biết nhất định khen hai chữ “đức hạnh”.

Nhưng Huyền Diệp không phải “người ngoài”, mục đích trong lòng Nữ Hổ Lộc thị, hắn rõ hơn ai hết, hắn nghĩ, trong mộng cô ta chết sớm lại không con, đời này cũng chỉ có kết cục đẩy thôi.

“Gia rất khỏe, cô lui ra đi.” Dứt lời Huyền Diệp gạt Nữ Hổ Lộc thị qua một bên để đi, chẳng buồn liếc mắt lấy một cái.

Nữ Hổ Lộc cảm thấy thật ảm ức, nhưng cô ta biết không thể nhận thua sớm như thế, cô ta tin, chỉ cần sắm tốt vai “đức hạnh” này ngày qua ngày, năm qua năm, cô ta sẽ không thành kẻ chiến bại.

————— Đường phân cách “rốt cuộc cũng qua ba năm” —————

“Biểu ca anh chạy nhanh quá! Em không đuổi kịp.” Chi Lan mặc một bộ đồ cưỡi ngựa màu đỏ rực, cưỡi con ngựa Tiểu Hồng, bắt mắt đuổi theo Huyền Diệp

Huyền Diệp dừng ngựa, quay đầu bắt đầu nói, “Ai bảo Lan nhi không chịu ngồi chung ngựa với biểu ca?”

Nhìn Huyền Diệp đưa lưng về mặt trời, Chi Lan không khỏi có chút hoảng hốt, Huyền Diệp đã thành một thanh niên cao lớn trưởng thành, khí chất trầm ổn và thân phận cao quý tạo thành một sức quyến rũ khó cưỡng.

Nghĩ vậy, Chi Lan không khỏi có chút thẹn thùng, hai người bên nhau đã được gần mười năm, đời người cũng chỉ là mấy lần mười năm, không biết tình cảm này có giúp bọn họ đi được đến lúc đầu bạc răng long.

“Suy nghĩ gì đây?” Huyền Diệp cười ngựa tới bên cạnh Chi Lan, nhìn khuôn mặt hồng lên vì nắng chỉ muốn vươn tay vuốt ve.

“Không có gì.” Chi Lan lắc đầu, “Sắp tuyển tú rồi.”

Bởi vì để tang Thái hậu, kỳ tuyển tú được dời từ năm Thuận Trị thứ 28 sang năm thứ 29, vì việc tuyển tú, Đông Quý phi cũng tăng cường huấn luyện dành cho Chi Lan, buổi cưỡi ngựa này là Đông Quý phi thấy nàng học hành vất vả mới bảo Huyền Diệp đưa nàng ra ngoài thư giãn.

“Lan nhi không cần vất vả như vậy.” Huyền Diệp có chút đau lòng, tất nhiên hắn biết vì có thể làm một đích phúc tấn tốt cho hắn Chi Lan đã cố gắng bao nhiêu, ngoài cảm kỳ thi họa còn có nữ công, quản gia, tuy nói không phải môn nào cũng tinh thông, nhưng môn nào cũng tính là có thành tựu, vì thế mà thời gian hai người bên nhau trong ba năm qua càng thêm ít ỏi.

Huyền Diệp bận rộn việc quan, Chi Lan lại tăng cường học tập, theo lý thuyết tình cảm thiếu niên rất dễ đổi thay, nhưng Huyền Diệp không vì ít có thời gian gặp nhau mà xa cách với Chi Lan, ngược lại, hắn thấy Chi Lan cố gắng đều là vì hắn, càng cảm thấy bản thân phải đối tốt với Chi Lan hơn.

“Em không vất vả.” Lời này là thật, Chi Lan cảm thấy đời này có thể nhận những điều kiện giáo dục tốt thế là vô cùng may mắn. Nàng thật sự trân trọng cơ hội này, thầy giáo tốt không phải ai cũng thỉnh được, nàng là nhờ phúc của Đông Quý phi, nhất định phải cố gắng học tập cho tốt.

Chi Lan không giống các thiếu nữ xuyên không khác mang theo tri thức đầy mình, thậm trí nàng còn chẳng nhớ được chuyện của kiếp trước, nhưng nàng biết làm người phải tự lập. Tuy rằng có nhiều kiến thức không có tính vận dụng thực tế, nhưng lại có tác dụng giảm bớt sự sợ hãi với tương lai.

“Uh, sắp tuyển tú rồi, Lan nhi muốn về nhà mấy tháng đúng không?” Huyền Diệp đã được nghe Đông Quý phi nói chuyện này, nhưng cụ thể thế nào hắn vẫn chưa biết.

“Vâng, trước kỳ tuyển tú em sẽ về nhà một tháng.” Ý của Đông Quý phi là muốn Chi Lan có thể ở cùng người nhà một thời gian trước khi đi lấy chồng, con gái đi lấy chồng như bát nước dấm đi, Chi Lan lại là gả vào nhà đế vương, người xưa vẫn nói “đưa con vào nội”.

“Vậy... Lan nhi về nhà nhớ giữ gìn sức khỏe.” Huyền Diệp có chút luyến tiếc, nhưng năm ngoái hắn đã bắt đầu xuất cung xây phủ, vẫn có thể đến Đông Phủ thăm Chi Lan.

“Biểu ca, anh yên tâm, anh đã bao giờ thấy em ốm đau chưa?” Nói đến chuyện sức khỏe, Chi Lan cảm thấy nữ nhân trong cung không có mấy người khỏe mạnh được như nàng, người nào cũng là gặp gió muốn bay.

Cả cô xuyên không Hách Xá Lí kia cũng đã ngã bệnh qua đời năm ngoái, làm cho Chi Lan thắc mắc trăm điều mà không tìm thấy lời giải, nhưng bầu không khí Hoàng cung lúc đấy rất quý dị, Chi Lan kiềm chế được không hỏi Đông Quý phi là đã xảy ra chuyện gì.

“Uh.” Huyền Diệp nghe đến đó lại bắt đầu nghĩ lạc đề, ví dụ như Chi Lan khỏe mạnh nhất định là liên quan tới việc hắn vẫn dốc sức thái y kê những phương thuốc tâm bồ cho nàng. Hoặc ví dụ như Chi Lan khỏe mạnh, con cái của hai người nhất định cũng khỏe mạnh.

“Biểu ca anh đang ngăn người sao?” Chi Lan nhìn Huyền Diệp như Columbus tìm ra châu Mỹ, ở trước mặt nàng, Huyền Diệp luôn rất già dặn, khiến nàng cảm thấy người trước mặt là một đại thúc trả hình shota.

Huyền Diệp mà cũng có lúc ngăn người trước mặt nàng?! Lag hệ thống sao?

“Không có gì, chúng ta về đi.” Huyền Diệp ho khan một tiếng, vì không muốn đánh mất hình tượng anh minh thần vũ, hắn phớt lờ câu hỏi của Chi Lan.

Chi Lan gật đầu, biết Huyền Diệp nhất định là đang cảm thấy bị đã kích, có ai bị người khác bắt gặp ngăn người mà không lúng túng. Chi Lan không muốn phá hủy hình tượng anh minh lòng người của nàng, vì thế cũng bỏ qua thái độ không bình thường của Huyền Diệp.

Thuận Trị Đế ngồi trong Càn Thanh Cung, uống tách trà pha từ nước linh tuyến khó tránh chuyện nghĩ tới Hách Xá Lí thị, thật ra ông ấy không hề muốn xử tử Hách Xá Lí, nói theo một cách nào đấy là ông chịu ân huệ của cô ta.

Trong ba năm, Thuận Trị cảm nhận rất rõ sự kỳ diệu của nước linh tuyến, vì thế ông ấy chấp nhận để Hách Xá Lí ở trong cung an hưởng đến già. Kỳ thật Hách Xá Lí không tính là người xấu, ít nhất trong cung còn nhiều người còn xấu xa hơn cô ta, cô ta chỉ là không tự biết vị trí bản thân, điều này cũng không phải lỗi làm lớn, làm người ai cũng có lúc như vậy.

Nhưng Thuận Trị thật sự không ngờ, hoặc là ông ấy đã nghĩ tới, chỉ không nghĩ rằng sẽ tới sớm như thế. Năm thứ hai kể từ khi phát hiện linh tuyến ông ấy phát hiện thêm một điều rằng chất đất trong không gian cũng thần kỳ, vì thế ông ấy sai Hách Xá Lí dẫn người vào không gian gieo trồng được liệu, rau dưa hoa quả, thực phẩm ông ấy ăn hàng ngày đều là từ không gian mà ra.

Nước linh tuyến cũng bị Thuận Trị lấy ra rất nhiều, ít nhất đủ cho ông ấy và Đông Quý phi uống trong một thời gian dài. Nhưng Hoàng đế bao giờ cũng

thận trọng hơn người khác, vì thế ông ấy chưa từng thôi đề phòng Hách Xá Lí, khi biết cô ta chuẩn bị hạ độc, ông ấy quyết đoán thủ tiêu cô ta trước. Thuận Trị thờ dài, trong hoàng cung không có chỗ cho kẻ không biết vị trí bản thân.

Hoàn cảnh sống của phụ nữ trong xã hội cổ đại rất khó khăn, có thể giống như Hách Xá Lí, được sống trong nhung lụa chốn cung đình an hưởng đến già, một đời áo com không lo là con số rất hiếm hoi. Đa số những phụ nữ khác đều phải nặng đầu suy nghĩ cho chồng cho con, thậm chí là đấu tranh thể thiếp.

Nhưng mục đích sống của mỗi người mỗi khác, có lẽ đối với Hách Xá Lí mà nói, tự do và tôn nghiêm đều quan trọng hơn sinh mạng, ban đầu cô ta thỏa hiệp chỉ là do chưa sẵn sàng đối mặt với cái chết mà thôi.

Hách Xá Lí đã chết, đương nhiên không gian cũng không còn, tin vui là Thuận Trị đã cho thu hoạch hết được liệu rau củ ra ngoài, nước linh tuyến cũng tích trữ rất nhiều, có điều sau này phải tiết kiệm.

“Hoàng thượng, kỳ tuyển tú năm nay ngài nghĩ thế nào?” Thuận Trị thật sự để tang Thái hậu một năm, sau đó càng thêm gần bó với Đông Quý phi, gần như ngày ngày ở lại Cảnh Nhân Cung.

“Trẫm thấy nha đầu nhà họ Đông được giáo dưỡng không tệ.” Thuận Trị vuốt mái tóc dài của Đông Quý phi, “Đều là công lao của Thanh Uyển.”

“Hoàng thượng.” Đông Quý phi tỏ vẻ bất mãn nhìn Thuận Trị, “Nếu Chi Lan không tự cố gắng, thần thiếp cũng chịu thua, Hoàng thượng bắt công, chi khen thần thiếp, không khen Chi Lan.”

“Được rồi được rồi.” Thuận Trị bắt đầu nói, “Trẫm biết nàng thương nha đầu họ Đông, tất nhiên sẽ không bạc đãi con bé, nàng yên tâm.”

Vì để tang nên ba năm qua hoàng tộc không có đứa trẻ nào chào đời, Thuận Trị nhìn tuổi trẻ nhưng lòng đã muốn bé cháu nội rồi, đương nhiên là con trai đầu lòng thì càng tốt.

Thuận Trị cũng không có ấn tượng gì sâu sắc với Chi Lan, bởi vì ông ấy không mấy khi gặp Chi Lan, Chi Lan là cách cách chưa lấy chồng, ông ấy là hoàng đế, cách biệt thân phận khiến hai người ít gặp mặt. Nhưng Đông Quý phi thường xuyên ti tê bên gối khen ngợi Chi Lan, vì thế ông ấy vẫn có ấn tượng tốt với Chi Lan.

“Ngoài Chi Lan, Hoàng thượng còn ứng cử viên nào khác?”

“Trẫm thấy con gái của Tam Quan Bảo không tệ, có thể phong làm trắc phúc tấn.” Thuận Trị đã xem qua danh sách tú nữ năm nay, không thấy nhiều người ưng ý, mà ông ấy cũng còn những người con trai khác, không thể bỏ mặc, vì thế chỉ có thể để Huyền Diệp chịu ít thiệt thòi.

“Về phần cách cách.” Thuận Trị nghĩ một chút, coi như cho con trai và con dâu thời gian ba năm còn cố gắng sinh con, “Đến kỳ đại tuyển tiếp theo rồi nói.”

Giờ Huyền Diệp là Quận vương, không thể có quá ít nữ nhân, nhưng Thuận Trị một lòng muốn Huyền Diệp sinh cho ông ấy một đứa con trai dòng trưởng, vì vậy chỉ có thể âm thầm nói tiếng xin lỗi Huyền Diệp.

Đông Quý phi nghe xong thờ phào nhẹ nhõm, tuy chỉ là cách cách, nhưng bớt một vẫn hơn là thêm một.

“Uyển nhi đừng nghĩ đến chuyện của Huyền Diệp nữa, trẫm thấy công tác của con mấy năm qua không tồi, nhất định là nhờ lúc bé được Uyển nhi dạy dỗ tốt.” Thuận Trị lại quy công lao sang Đông Quý phi, vốn dĩ cung phi không được tự tay nuôi con, Thuận Trị vì sủng ái Đông thị, gây áp lực với Thái hậu để Huyền Diệp được sống trong Cảnh Nhân Cung với mẹ.

“Hoàng thượng.” Đông Quý phi cảm thấy Thuận Trị gần đây càng lúc càng trẻ con.

Thuận Trị cười âu yếm, bế bồng Đông Quý phi đi về phía giường, bắt đầu một đêm không trong sáng.

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đừng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 49: Người nhà

Trước kỳ tuyển tú một tháng, Chi Lan xuất cung về nhà với sự cho phép của Đông Quý phi. Bởi vì mỗi tháng đều về nhà mấy ngày, nên thể nàng cũng không xa lạ với người nhà.

Trong mấy năm qua nàng có thêm một em gái ruột, các tiểu thiếp của ama cũng sinh được hai con dòng thứ. Chi Lan rất thân với em gái, nhưng với hai người em cùng cha khác mẹ chỉ là sơ giao.

“Ngạch nương, tại sao đại tỷ vẫn chưa về?” Long Khoa Đa luôn trông ngóng Chi Lan về nhà, không chỉ vì Chi Lan luôn mang quà cho hắn, mà là vì khi

Chỉ Lan ở nhà ama sẽ trở nên dễ tính một cách đặc biệt.

“Đồ khi con ngồi yên đi, ngồi xuống ngồi xuống, đứng làm gì?” Hách Xá Lí thị nhìn con trai với ánh mắt bất đắc dĩ, tuy bà trách móc thế, nhưng thật ra rất vừa lòng.

Long Khoa Đa còn ít tuổi nhưng đã biết nhìn mặt đoán tâm trạng, ưu điểm này càng thêm nhuần nhuyễn khi ở cùng ama, nếu không Đông Quốc Duy đã không yêu chiều con trai lớn này như thế, nguyên nhân chính là Long Khoa Đa chưa bao giờ vượt qua giới hạn, biết cái gì nên làm, cái gì không nên làm.

“Ngạch nương, đại tỷ?” Chỉ Hi ngồi bên cạnh Hách Xá Lí thị nghiêng đầu hỏi, cô bé vừa tròn hai tuổi, nói còn chưa sõi, chỉ có thể nói những từ đơn giản.

“Hi nhi thật ngoan, con có nhớ đại tỷ không?” Hách Xá Lí thị bế Chỉ Hi lên lòng.

“Có nhớ ạ!” Chỉ Hi vỗ vỗ tay cười thích thú.

“Không uống công đại tỷ thương con như vậy.” Hách Xá Lí rất cao hứng khi thấy các con của mình yêu thương đùm bọc nhau.

“Ngạch nương, lần này đại tỷ trở về có thể ở lại bao lâu?” Trong lòng Long Khoa Đa có thể nói là cực kỳ ác cảm với Tam Aka Huyền Diệp, bởi vì từ khi hấn còn nhỏ đã thấy Huyền Diệp đến Đông Phủ đón Chỉ Lan đi, trong ấn tượng của hấn, người biểu ca đó là kẻ cướp tỷ tử của hấn.

“Lần này có thể ở lại một tháng.” Nói xong Hách Xá Lí thị lại ngậm ngùi, con gái lớn sắp tham gia tuyển tú, tuy rằng gả cho Tam Aka, danh phận cũng là đích phúc tấn, nhưng bà vẫn cảm thấy cuộc hôn nhân này không tốt. Cho dù sau này thật sự có thể lên làm chủ tử nương nương, thì chẳng qua cũng chỉ là một oán phụ cao cấp.

“Ngạch nương không cao hứng cho tỷ tử sao?” Long Khoa Đa thấy Hách Xá Lí thị ngậm ngùi, tò mò hỏi.

“Đương nhiên cao hứng, nhưng con còn nhỏ, có chuyện chưa biết.” Hách Xá Lí thị lấy lại tinh thần, loại chuyện này sớm muộn gì Long Khoa Đa cũng sẽ minh bạch, trong nhà có một phượng hoàng chưa chắc đã là chuyện tốt, ít nhất đối với Long Khoa Đa mà nói, vừa là trợ lực, cũng là trở ngại.

“Con đã lớn rồi.” Long Khoa Đa ưỡn ngực, muốn chứng minh cho Hách Xá Lí thị thấy hấn đã là một nam tử hán.

“Uh, vì thế con phải bảo vệ đại tỷ, biết không?” Hách Xá Lí thị thật sự rất yêu thương Chỉ Lan, vì thế luôn nhắc nhở Long Khoa Đa phải bảo vệ Chỉ Lan, Chỉ Lan và cả nhà bọn họ là có vinh cùng vinh, nhục cùng nhục.

“Ngạch nương yên tâm!” Long Khoa Đa khẳng định chắc nịch.

Không lâu sau, một xe ngựa của Hoàng cung dừng trước cửa lớn Đông Phủ.

“Lan nhi xuống đi.” Huyền Diệp xuống xe ngựa trước, đứng chờ một bên.

“Lan nhi ở nhà phải chú ý giữ gìn sức khỏe, ngoan ngoãn nghe lời, biết không?” Huyền Diệp không muốn xa Chỉ Lan, nhưng nghĩ đến chuyện cô gái yêu kiều này sắp thành vợ của hấn thì lòng liền nóng hừng hực.

“Biểu ca anh cũng vậy, dù bận việc triều đình cũng phải nhớ nghỉ ngơi đầy đủ.” Chỉ Lan biết tính Huyền Diệp cầu toàn, hễ làm việc là không thiết nghĩ ngơi.

“Uh, mấy ngày nữa tôi sẽ đến thăm em, mấy rương đồ sau xe ngựa là quà tôi gửi biểu mọi người, bảo gả sai vật bê vào cho em.”

“Biểu ca thật đông dài.” Chỉ Lan vụng trộm nhăn mặt.

“Không biết tốt xấu.” Nếu không phải đang ở cửa lớn Đông Phủ, Huyền Diệp nhất định sẽ giáo huấn một phen.

“Em biết lỗi rồi, nhưng biểu ca sẽ không trách em đâu, đúng không?” Chỉ Lan nhìn Huyền Diệp cười nịnh nọt, đây là tuyệt chiêu của Chỉ Lan, chỉ cần nàng đầu hàng, Huyền Diệp sẽ không truy cứu.

“Một tháng tới em ở nhà nghỉ ngơi thật tốt, đừng lo nghĩ gì.” Huyền Diệp không muốn Chỉ Lan cảm thấy áp lực trước kỳ tuyển tú, vốn cũng chỉ là một kỳ kiểm tra rất bình thường, theo ý hấn, kể cả tuyển tú cũng không cần, trực tiếp gả Chỉ Lan cho hấn là được.

“Vâng, biểu ca yên tâm.” Chỉ Lan đương nhiên sẽ không bỏ lỡ cơ hội này, một tháng này nàng sẽ tận hưởng cùng người nhà, hưởng thụ thiên luân chỉ nhạc.

“Tôi không vào nhà, em thay tôi hỏi thăm sức khỏe cậu và mọi người.” Huyền Diệp giờ đã là Quận vương, phải can trọng trong việc kết giao với đại thần trong triều, đặc biệt là giờ hấn sắp kết hôn với Chỉ Lan, không muốn thời điểm quan trọng này bị người khác bới móc.

“Vâng, biểu ca, hẹn gặp lại.” Chỉ Lan gật đầu, nàng đang rất nóng lòng muốn đi gặp ama ngạch nương.

“Không có lương tâm.” Huyền Diệp nhìn Chỉ Lan cũng biết là nàng nóng lòng lắm rồi, cười bất đắc dĩ, nhìn Chỉ Lan đi vào Đông Phủ mới xoa người hồi cung.

“Ngạch nương” Thành an xong Chi Lan liền quán lấy Hách Xá Lí thị.

“Tỷ tỷ, xấu hổ!” Chi Hi dùng ngón trỏ cào cào lên mặt mình.

“Dám chê cười ta, Hi nhi lại đây.” Chi Lan bế Chi Hi lên lòng, ôm một đứa trẻ con vừa thom vừa mềm đúng là thoải mái vô cùng, khó trách ngày bé ngạch nương thích bế nàng thế.

“Tỷ tỷ.” Chi Hi hôn lên má Chi Lan.

“Thật ngoan.” Chi Lan cũng hôn Chi Hi, đùa Chi Hi cười khanh khách

“Đại tỷ.” Long Khoa Đa âm ức, hẳn có phải không khí đâu, tại sao mọi người lại phớt lờ hẳn?

“Long Khoa Đa ghen tị sao?” Hách Xá Lí thị trêu ghẹo nói.

“Con không ghen.” Long Khoa Đa quay mặt đi, rất rõ ràng là thể hiện thái độ mọi người đã không để ý hẳn thì hẳn cũng không để ý tới mọi người.

“Được rồi, không trêu em nữa.” Chi Lan cũng biết giới hạn, đặc biệt là cậu em trai thân thiết từ bé này.

Chi Lan nói chuyện với mẹ và hai em rất lâu, đến khi Đông Quốc Duy về phủ thì đã là lúc ăn cơm tối.

Danh gia vọng tộc có quy tắc không nói khi đang ăn, Chi Lan phớt lờ thái độ muốn nói lại thôi của Long Khoa Đa, bình tĩnh ăn cơm.

“Đại a đầu đã lớn rồi.” Sau khi ăn xong, Đông Quốc Duy nói một câu sâu xa.

“Điều ama có thể làm cho con không nhiều, con cũng biết con nhất định sẽ được gả cho Tam Aka. Đừng thẹn thùng, hôm nay ama nói chuyện này, thứ nhất là hy vọng con chuẩn bị về mặt tâm lý, thứ hai là muốn con biết cả Đông Phủ đều luôn đứng sau lưng con.”

Đông Quốc Duy giống như có chút không thích ứng được với mấy lời có phần ủy mị đấy, ông ấy ho khan vài tiếng, “Nếu bị ức hiếp cũng đừng nhịn nhục, tuy chưa chắc ama đã giúp được con, nhưng ít nhất cũng có thể cùng con nghĩ giải pháp.”

Chi Lan nghe xong rất cảm động, nàng biết người đứng đầu một gia tộc như Đông Quốc Duy có thể nói ra những lời này không dễ dàng gì, tâm ý bên trong khó mà có thể diễn tả thành lời.

“Nữ nhi biết, ama và ngạch nương không cần lo lắng cho nữ nhi, những chuyện lắt léo nữ nhi cũng hiểu, sẽ không để người khác ức hiếp.” Nói thế nào Đông Quý phi cũng là một cao thủ cung đấu, dưới sự dạy dỗ của bà, Chi Lan tuy chưa đạt đến trình độ cao thâm, nhưng không phải người dễ bắt nạt.

“Uh, sống trong Hoàng gia cũng chẳng phải tốt đẹp, nếu ama có cách sẽ chẳng để con dấn thân, haizzz!”

Đông Quốc Duy thờ dài, tỷ tỷ của ông ấy đã dấn thân vào chốn ăn thịt người đấy, tuy nhìn thì thấy vinh hoa phú quý, nhưng khổ cực đằng sau có mấy ai hay biết. Giờ lại đến con gái ông ấy, chẳng khác nào dầy vò ông ấy thêm lần nữa.

Những lời hai cha con nói với nhau thật sự có thể phán vào tội đại nghịch bất đạo, nhưng Đông Quốc Duy không cần lén lút, nếu đến cả người trong phủ còn không quản được thì ông ấy làm quan cái nổi gì.

“Ama giữ lời, Tam Aka và Quý phi nương nương đều đối với nữ nhi rất tốt, ama yên tâm” Chi Lan khuyên nhủ, nàng không muốn người nhà phải lo lắng cho nàng như thế, hơn nữa ama và ngạch nương không còn trẻ, bắt đầu loáng thoáng sợi bạc, bắt ama ngạch nương phải lo lắng, nàng thật sự thấy đau lòng.

Đông Quốc Duy sao không biết ý định an ủi của Chi Lan, cho dù lúc này Tam Aka nâng niu Chi Lan như trân bảo, nhưng có người đàn ông nào không lăng nhăng, ông ấy cũng là đàn ông, đương nhiên hiểu đàn ông nghĩ gì, chỉ hy vọng cháu trai có thể niệm tình mà đối tốt với đại a đầu hơn một chút.

“Ama cũng không nói nhiều nữa, ngạch nương con có mấy lời muốn dặn dò con.”

Đông Quốc Duy đi rồi, Chi Lan lại bị Hách Xá Lí thị giáo dục một hồi.

“Con và Tam Aka có nhiều năm tình cảm, chắc hẳn sẽ không bạc đãi con, nhưng mà...” Hách Xá Lí thị biết thiếu nữ tuổi này rất dễ mơ mộng, nhìn dáng vẻ ngây thơ của Chi Lan, bà cảm thấy phải nói rõ ràng vẫn hơn.

“Con phải hiểu một điều, sau này Tam Aka sẽ không chỉ có mình con, nhưng con ngàn vạn lần đừng ghen tuông với người khác, lúc nào cũng phải thể hiện sự khoan dung độ lượng, cứ để họ tự đấu đá với nhau, con đứng ngoài châm ngòi khiêu khích là được.”

“Chỉ cần con là đích phúc tấn, sẽ không có ai vượt mặt con, phải để bọn họ biết trong nhà ai là người nói một thì không có hai, hiểu không?”

Kế tiếp Hách Xá Lí thị lại chỉ cho Chi Lan rất nhiều kinh nghiệm trạch đấu, Chi Lan nghe rất nhiệt tình, gật gù liên tục, ai nói nữ nhân cổ đại kém thông minh, rõ ràng là bậc thầy khôn khéo.

Nhưng Chi Lan không cần lo lắng vấn đề trạch đấu cung đấu, nếu trái tim người đàn ông ấy nghiêng về phía bạn, có phát sinh chuyện gì hẳn cũng che chở

cho bạn, muốn đấu cũng không đấu nổi, cùng lắm cũng chỉ là tọa sơn quan hổ đấu.

Chi Lan nằm trên giường, cười toe toét, nàng đã thắng ván cá cược với hệ thống, hệ thống cũng đã nhận lời khi nàng gả cho Tam Aka sẽ nâng “tình huống đảo tạo” hoàn thành trước hạn, trong ba năm qua, Huyền Diệp đã lên đến lv13, tốc độ có thể nói là nhanh hơn bình thường, ai bảo Huyền Diệp cứ mấy ngày lại mơ thấy Chi Lan một lần.

Điểm kinh nghiệm của Chi Lan cũng nhiều đến choáng váng, nàng không mua sắm gì nhiều, bởi vì nàng cảm thấy đây chỉ là vật ngoài thân, hơn nữa nói không chừng đến một ngày nào đó hệ thống sẽ không tồn tại nữa, nếu nàng cứ ỷ lại mãi, sau này muốn sửa sẽ rất khó khăn.

Kể ra Chi Lan cũng không cần gì nhiều, kỹ năng nàng có được đều do ngày ngày luyện tập, hỗ trợ lớn nhất nàng có được từ hệ thống là có thể khiến Huyền Diệp không chung đụng với nữ nhân khác. Nhưng nàng cũng không chủ quan, lòng người vốn dễ thay đổi, nếu cứ ỷ vào hệ thống, lâu dần thị sùng sinh kiêu, sẽ có ngày đến Huyền Diệp cũng không chịu nổi.

Tuân theo nguyên tắc chân tình đổi chân tình, Chi Lan quyết định sẽ đối tốt với Huyền Diệp, trước kia nàng không có cơ hội, thành thân sẽ có thể chăm sóc Huyền Diệp. Nghĩ đến đây nàng lại cúi đầu cười e thẹn, rất có dáng vẻ thiếu nữ hoài xuân.

Một tháng trôi qua rất nhanh, ít nhất là đối với Chi Lan thì chỉ như một cái chớp mắt, ngày mai nàng sẽ ngồi xe la trở lại Từ cấm thành, từ nay về sau vận mệnh của nàng sẽ liên quan chặt chẽ với Huyền Diệp, cho đến lúc chết.

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đừng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Tuyển tú

“Đồng cách cách thỉnh đi lối này.” Thái giám dẫn đường đương nhiên biết đây là cách cách sống trong cung từ nhỏ, rất ân cần dẫn đường cho Chi Lan.

Đón nhận các ánh mắt ghen tị xung quanh, Chi Lan bình tĩnh đi theo thái giám, nàng không phải người thích dùng đặc quyền, nhưng người khác đã nhận định nàng thích dùng đặc quyền thì nàng không việc gì phải giải thích.

Nhìn cảnh sắc xa lạ chung quanh, Chi Lan có chút hoảng hốt, tuy nàng tiến cung đã nhiều năm, nhưng phạm vi hoạt động chỉ giới hạn trong Cảnh Nhân Cung Aka Sở và Ngự hoa viên, đây là nơi nàng chưa từng tới.

Sau khi qua vòng sơ tuyển, nàng cùng các tú nữ khác được sắp xếp ở trong Chung Túy Cung, kiếp này Chi Lan chưa từng tiếp xúc với các tiểu cô nương cùng lứa, vì vậy lần ở chung này có thể nói là một trải nghiệm đáng nhớ.

Vấn đề ở chỗ các tú nữ đa phần đều có kiểu bằng mặt không bằng lòng, vì thế Chi Lan cũng không thân thiết với ai, chỉ biết chú ý chuyện bản thân. Các tú nữ kia cũng biết Chi Lan là kinh địch, có ý tứ cô lập nàng, chỉ là không thể hiện quá rõ ràng.

Trong số các tú nữ, có một người không thể không nhắc đến là Quách Lạc La thị, Chi Lan không biết tên cô ta là gì, chỉ biết ama cô ta là một tá lĩnh của Trương Hoàng Kỳ. Đông Quý phi từng ám chỉ với Chi Lan, Quách Lạc La thị này về sau sẽ là “tỷ muội tốt” với nàng, vì thế Chi Lan tương đối chú ý đến cô ta. Nhưng hai người không chung một kỳ, ít cơ hội bắt chuyện.

Gương mặt Quách Lạc La thị rất rạng rỡ, diện mạo sáng ngời, dáng người đầy đặn gợi cảm, nếu dùng một loài hoa để hình dung, chi hoa hồng mới xứng đáng với khí chất của cô ta.

Chi Lan thuộc Hán Quân Kỳ, sau vòng sơ tuyển mấy ngày mới đến lượt nàng. Hôm đấy, địa điểm không còn là Ngự hoa viên, mà là ở hậu điện Khải Tường Cung. Tú nữ hai kỳ đứng xếp hàng trong điện, chờ thái giám tuyên triệu.

Có mấy tú nữ rất căng thẳng, lại không dám giằng khăn tay như ngày thường, chỉ có thể cúi đầu, nhìn mũi hài. Chi Lan đứng hàng đầu một nhóm, đợi thái giám gọi tên, nàng mới ung dung quy củ tiến lên trước.

“Đồng thị Chi Lan khấu kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn tuế, khấu kiến Hoàng hậu nương nương, Hoàng hậu nương nương cát tường.” Hôm nay Đông Quý phi không xuất hiện để tránh dèm pha, Chi Lan đã biết từ trước.

Thuận Trị nhìn thiếu nữ đi đứng từ tốn ở dưới, nhớ mang máng lần đầu tiên nhìn thấy thì cô nương này vẫn chỉ là một cục bột nhỏ, tròn vo như một quả cầu tuyết, mới mười năm mà đã trưởng thành thế này.

“Trẫm nghe nói người có sở trường nữ công, thêu một đôi hoa mai đi.” Thuận Trị không muốn làm khó Chi Lan, cũng không muốn Chi Lan biểu hiện tài nghệ, đây là con dâu định trước rồi, sở trường gì có con trai ông ấy biết là đủ, những người khác không có tư cách xem.

“Nô tỳ tuân mệnh.” Chi Lan lùi sang một bên bắt đầu thêu hoa mai, nàng thêu đã rất thành thạo, không gặp chút khó khăn nào. Hoàng hậu tiếp nhận bức thêu do thái giám dâng lên, hài lòng gật đầu.

“Luu thẻ bài.” Thuận Trị kết luận, đến giờ phút này ông ấy thực sự chán ngấy việc tuyển tú, tuy trước mắt đều là những cô nương yếu đuối, trẻ trung lại xinh đẹp, nhưng ông ấy không có chút hứng thú nào.

Chỉ Lan về Chung Túy Cung thu dọn đồ đạc, chuẩn bị xuất cung chờ thánh chỉ, vừa ra đến cửa liền gặp tiểu thái giám đến tìm nàng.

“Thỉnh an Đông cách cách, nô tài là Tiểu An Tử trong phủ Tam Aka, là Tam Aka phái nô tài tới tìm cách cách.”

“Là người đấy ah, Tam Aka có chuyện gì sao?” Chỉ Lan nhận ra thái giám này, hẳn cũng là người được Huyền Diệp tin dùng.

“Tam Aka thỉnh Đông cách cách đến Aka Sở một chuyến, sau đó sẽ hộ tống cách cách hồi phủ.” Huyền Diệp tuy đã xuất cung xây phủ, nhưng vì trong cung cũng không có thêm Aka nào ra đời, nên vì vậy chỗ của hắn trong Aka Sở vẫn được giữ nguyên, Huyền Diệp vẫn thường xuyên vào cung ở trong Aka Sở.

“Uh.” Ở trong cung không thể tùy tiện đi theo một thái giám lạ mặt, nhiều khả năng sẽ rơi vào một cái bẫy kinh khủng. Huyền Diệp cũng nghĩ đến điều đấy nên mới phái Tiểu An Tử đi.

Chỉ Lan vào Aka Sở liền thấy Huyền Diệp đang luyện chữ, “Lan nhi, em tới rồi.” Huyền Diệp buông bút, nâng Chỉ Lan đang chuẩn bị thỉnh an.

“Biểu ca!” Chỉ Lan mới thỉnh an được một nửa đã bị kéo lên, đành phải dẫu môi lên án Huyền Diệp.

“Vội tôi mà còn cần hành lễ sao? Đã nói bao nhiêu lần em vẫn không chịu nghe lời.” Huyền Diệp cầm tay Chỉ Lan ngồi xuống ghế.

“Biểu ca, mọi người vẫn nói ‘lễ nhiều không ai trách được’.” Chỉ Lan phản đối.

“Em hay ngụy biện lắm, em thích hành lễ thì chiều em vậy, nhưng khi không có người ngoài không được hành đại lễ.” Huyền Diệp biết Chỉ Lan ngại có người nào nhìn thấy nên mới kiên trì hành lễ.

“Dạ biết.” Chỉ Lan gật đầu.

“Hôm nay tuyển tú thế nào? Có ai bắt nạt em không?” Huyền Diệp biết hôm nay đến lượt Chỉ Lan phục tuyển, vừa tan triều liền về Aka Sở ngồi chờ, muốn biết Chỉ Lan phục tuyển thế nào.

Thật ra hắn toàn lo thừa, Chỉ Lan đã là đích phúc tấn chỉ định cho hắn từ lâu, Thuận Trị sẽ không làm khó Chỉ Lan, những người khác càng không dám bắt nạt Chỉ Lan.

“Tuyển tú tốt lắm ạ, Hoàng thượng bảo em thêu một đôi hoa mai, Hoàng hậu nương nương xem xong cũng rất hài lòng!” Chỉ Lan cảm thấy khả năng thêu của mình rất được, “Không có ai bắt nạt em, biểu ca anh đừng lo lắng, hơn nữa, em là người dễ bị bắt nạt sao?”

Huyền Diệp không trả lời, hắn cảm thấy Chỉ Lan là người rất vô tư, từ nhỏ đã được hắn che chở, không hiểu lòng người hiểm ác, lại càng không thủ đoạn như những nữ nhân khác.

“Uh, Lan nhi thông minh nhất.” Huyền Diệp đã quen khích lệ Chỉ Lan, hắn phát hiện chỉ cần khen một câu, hai mắt Chỉ Lan sẽ sáng long lanh, hắn rất thích dáng vẻ đấy.

Quả nhiên, Chỉ Lan lộ vẻ hưng phấn, “Biểu ca, em đã thấy Quách Lạc La thị.”

Từ nhỏ Chỉ Lan đã thích báo cáo với Huyền Diệp chuyện như kiểu hôm nay gặp ai, ngày mai thấy ai, Huyền Diệp sẽ dạy Chỉ Lan phải đối phó thế nào, vì thế nghe Chỉ Lan nhắc tới Quách Lạc La thị Huyền Diệp cũng không lạ.

“Lan nhi ghen sao?” Hiển nhiên Huyền Diệp cũng biết trắc phúc tấn của hắn là ai.

“Ai ghen chứ, em thấy biểu ca thật may mắn.”

Biết Chỉ Lan khẩu thị tâm phi, Huyền Diệp cũng không vạch trần. “Tôi đã điều tra về Quách Lạc La thị, nghe nói cũng thật thà, em không cần lo lắng, sau này vào phủ, nếu cô ta không an phận, em toàn quyền xử lý, nếu xử lý không được thì giao cho tôi, không thể chủ quan.”

“Biểu ca em biết rồi, cô cô đã dạy bảo em rồi, em sẽ không để anh bị người khác chê cười.” Chỉ Lan cảm thấy Huyền Diệp đúng là coi nàng như con gái rồi, lời đấy mà cũng nói ra được, để người khác nghe thấy thì nàng đúng là hồng nhan họa thủy.

“Được rồi, biểu ca mặc kệ, giao hết cho em.” Thôi thì khích lệ, Huyền Diệp trải qua giấc mộng kia, đương nhiên biết lòng dạ nữ nhân hiểm độc, hắn làm sao dám yên tâm đặt Chỉ Lan vào giữa bầy sói. Tuy là nhận lời miệng, nhưng lòng vẫn thầm nghĩ phải phái thêm người đi bảo vệ Chỉ Lan.

“Vâng, thế mới được.” Chỉ Lan vừa lòng, mục tiêu của nàng là trở thành một nữ nhân xứng đáng với Huyền Diệp, bằng không đã chẳng cố gắng như vậy, nếu dựa dẫm vào sự bảo vệ của Huyền Diệp, tình cảm sẽ dần bị những sự phiền lòng bào mòn. Lúc đầu có thể Huyền Diệp cảm thấy cam tâm tình nguyện, lâu dài sẽ thấy nàng là gánh nặng, nàng sẽ không để chuyện đó phát sinh.

Vì thế hai người lại một lần lệch tần sóng, may là xuất phát điểm vẫn là muốn điều tốt cho đối phương, vì thế không đến nỗi không thể giao tiếp.

“Một lát nữa tôi sẽ đưa em về, nhiều khả năng là, khụ khụ, trước ‘chuyện kia’ không thể gặp nhau.” Huyền Diệp ngưng ngưng một cách hiềm hoi.

“Chuyện kia?” Chi Lan nghĩ một lát, chắc là nói trước hôn lễ, nhưng biểu ca lúc này thật là đáng yêu.

“Uh, vì thế mới tìm em để nói qua về chuyện trong phủ.” Huyền Diệp không có ý định nói chuyện mất hứng đẩy vào đệm động phòng hoa chúc.

“Biểu ca thật tốt!” Chi Lan chỉ còn thiếu nước tặng Huyền Diệp card “người tốt”, trên đời này có người chồng nào tri kỉ như vậy sao, nàng thật sự rất hạnh phúc.

“Hiện tại trong phủ chỉ có một rắc rối, hai cách cách, hai cách cách kia đã bị Nữ Hồ Lộc thị dạy dỗ đến nơi đến chốn, có thể nói là Nữ Hồ Lộc thị nói gì nghe nấy. Về phần Nữ Hồ Lộc thị, cô ta là người có thủ đoạn, em phải cẩn thận một chút, nhưng chắc chắn cô ta không dám bắt kính công khai với em, có điều ngầm ngầm thì phải đề phòng.”

Huyền Diệp phân tích đơn giản mấy cô kia, cũng không nhiều thông tin, nhưng đối với người chưa biết gì như Chi Lan thì thế đã là rất tốt rồi.

“Cám ơn biểu ca.” Chi Lan thật lòng cảm tạ.

“Chỉ cảm ơn suông thôi sao?” Huyền Diệp hỏi ngược lại.

Chi Lan biết Huyền Diệp yêu cầu mát xa, nàng thức thối đứng lên, đi vòng ra sau lưng Huyền Diệp, nhẹ nhàng xoa bóp cho hắn. Huyền Diệp thờ phào nhẹ nhõm, đã rất nhiều ngày không được hưởng thụ sự chăm sóc của tiểu biểu muội, hắn thật sự không chịu đựng nổi.

Chi Lan hỏi phủ cũng chỉ chờ thánh chỉ, bởi vì là đích phúc tấn của Quận vương, nên chắc thánh chỉ sẽ đến sớm, không phải ngày mai chính là ngày kia. Tối hôm đó, Hách Xá Lí thị cầm một quyển tranh đi tới phòng Chi Lan.

“Ngạch nương còn việc chưa nói với con.” Hách Xá Lí cũng có chút ngại ngùng, nhưng nghĩ đến sau này còn phải dạy cả con gái nhỏ, bà lại bình tĩnh, “Con phải chú ý học những điều được vẽ trong quyển tranh này, học tốt Tam Aka sẽ càng thêm yêu thương con.”

Đương nhiên Chi Lan biết quyển tranh đây là gì, nhưng nàng vẫn cố tỏ vẻ ngây thơ không biết gì chờ Hách Xá Lí thị nói tiếp.

“Đây là đôn luân chi lễ, con đừng e thẹn, không biết có thể tới hỏi ngạch nương, tối nay con xem đi, ngày mai ta sẽ dạy cụ thể hơn.” Vì tiền đồ của nữ nhi, Hách Xá Lí thị gạt bỏ nỗi ngại ngùng, không có người đàn ông nào thích khúc gỗ trên giường, bà nhất định phải chỉ dạy con gái chu đáo.

“Nữ nhi đã biết.”

Hách Xá Lí thị đi rồi, Chi Lan tùy tiện giờ quyển tranh kia ra, hình vẽ tương đối đơn giản, ngoài tư thế thì không diễn tả được gì, nếu là người không biết gì nhìn thấy, chắc cũng chẳng hiểu tranh vẽ gì.

Chi Lan cũng không bài xích, nàng đã có sách giáo khoa cho vấn đề này từ lâu, không cần đến thứ này. Nhưng để thể hiện là chưa biết gì, vẫn cần nghĩ mấy câu để đi hỏi Hách Xá Lí thị.

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đừng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Hôn lễ

Ngày hôm sau, trong cung phái người đến Đông Phủ thông tri Đông Quốc Duy tiến cung, tiếp chỉ ở Càn Thanh Môn, đây là ưu đãi dành riêng cho đích phúc tấn của hoàng tử, người bình thường không có đãi ngộ này.

Chi Lan thật sự không dự đoán được ưu đãi đặc biệt đây, nể nang thôi thế này mà nàng lại phải áo mũ chỉnh tề đứng chờ ở Càn Thanh Môn, người khác không đau lòng nhưng nàng đau lòng.

Tuy lòng thâm oán, nhưng Chi Lan vẫn biểu hiện thật cao hứng thật chờ mong, hoàn toàn phù hợp với tâm trạng của một tú nữ sắp thành đích phúc tấn của hoàng tử.

Đông Quốc Duy nhanh chóng đi sửa soạn mũ áo chỉnh tề, cùng tán lễ đại thần đi tới Càn Thanh Môn. Đông Quốc Duy đến Càn Thanh Môn quỳ ở bậc thềm phía Đông, mặt hướng về phía Bắc, tán lễ đại thần quay mặt về hướng Tây tuyên đọc thánh chỉ, “Có chỉ, nay lấy con gái họ Đông gả cho hoàng tử Huyền Diệp làm đích phúc tấn.”

Đông Quốc Duy tiếp chỉ tạ ơn, sau ba quỳ chín lạy mới lui ra ngoài. Tay cầm thánh chỉ, lòng ngổn ngang cảm xúc, người làm cha khắp thiên hạ, có ai gả con gái mà lòng không ngậm ngùi.

“Gia, hôm nay ngài tiến cung có thuận lợi không?” Hách Xá Lí thị hỏi, tuy biết nhất định sẽ không có chuyện xấu, nhưng không biết hỏi câu gì khác.

“Uh, ngày thành hôn của Chi Lan là ngày mừng năm tháng chín, còn nửa năm, chuyện hồi môn đồ cưới xin làm phiền phu nhân.”

“Gia yên tâm, hồi môn đồ cưới đã bắt đầu chuẩn bị từ lúc sinh hạ Chi Lan.”

“Uh, chuẩn bị xong nhớ làm danh sách trình cho Hoàng thượng xem, không thể để mất lễ nghi thể diện, cũng không thể xa xỉ lãng phí quá mức.”

Mấy năm trước, Thuận Trị biết chuyện hồi môn đồ cưới của Nhị Aka Phúc Toàn cưới đích phúc tấn chẳng khác là mấy so với hồi môn đồ cưới của ông ấy khi làm lễ đại hôn cưới Hoàng hậu, mới hạ đạo thánh chỉ này, hồi môn đồ cưới phải liệt kê thành danh sách để ông ấy xem qua, thứ gì lãng phí xa hoa quá sẽ cắt giảm, sau đó lại giao cho Nội Vụ Phủ lưu lại.

“Đồ dùng trong nhà đã chuẩn bị tốt chưa?” Đông Quốc Duy lại hỏi.

“Đạ, đồ gỗ đã mua đủ, đồ gia dụng đã chuẩn bị đủ.” Hồi môn của các thiếu nữ quý tộc thời Thanh bao gồm cả bàn ghế, thậm chí giường tủ chăn màn cũng là do nhà gái chuẩn bị.

“Tam Aka có nói lúc nào đến không ạ?” Dựa theo lễ nghi, Tam Aka sẽ chọn một ngày tốt đến Đông Phủ bái lạy ama và ngách nương của phúc tấn.

“Hắn là mấy ngày thôi, nàng hãy chuẩn bị chu đáo, đừng sơ suất với Tam Aka.” Đông Quốc Duy đáp.

Trong Quận vương phủ, Huyền Diệp cũng biết tin Đông Quốc Duy đã tiếp chỉ, hắn đang tính xem nên chọn ngày nào để đến Đông Phủ, tuy chưa chắc đã được nhìn thấy Chi Lan, nhưng hắn vẫn rất chờ mong.

“Khâm Thiên Giám quyết định ngày thành hôn chưa?”

“Hỏi Tam Aka, ngày thành hôn là mừng năm tháng chín.”

“Mừng năm tháng chín, tức là còn nửa năm nữa?” Huyền Diệp không vui.

“Trắc phúc tấn kia lúc nào vào phủ?”

“Hỏi Tam Aka, là mừng tám tháng sáu.”

“Uh, đã biết, người lui ra đi, đừng rút người theo dõi Quách Lạc La thị về.” Huyền Diệp nghĩ ngợi, thật ra hắn cũng không ghét bỏ Quách Lạc La thị, nhưng tướng mạo khí chất của cô ta không phải sở thích của hắn, hơn nữa hắn vốn muốn không chế các nữ nhân của mình trong lòng bàn tay.

Chi Lan cũng đã biết ngày thành hôn, vì để có thể gả cho Huyền Diệp trong trạng thái tốt nhất, nàng phải bảo dưỡng bản thân thật tốt, hơn nữa Huyền Diệp đã không còn ít tuổi, vậy mà vẫn chưa có đứa con nào, nàng cảm thấy rất áy náy, cũng muốn nhanh chóng sinh cho Huyền Diệp mấy cục bột nhỏ.

Chi Lan từng thông qua chương trình tán gẫu hỏi hệ thống là đan dược mua từ hệ thống có tác dụng phụ hay để lại di chứng không, hệ thống rất nghiêm túc cam đoan với nàng, vật phẩm trao đổi theo phương pháp đồng giá, sẽ không phát sinh tác dụng phụ gì, nàng có thể yên tâm sử dụng. Nếu xảy ra vấn đề có thể khiếu nại lên giám đốc của Cục, vì thế nàng không cần lo lắng vấn đề này.

Chi Lan nhận được lời cam đoan xong an tâm mua mấy viên đan dược dưỡng thân, chủ yếu là để dùng sau khi thành thân với Huyền Diệp vì đó là đan dược phụ khoa.

Về phần đan dược làm đẹp, nàng đã dùng hơn mười năm, lúc kết hôn vừa vặn trùng với giai đoạn thứ tư. Lần này nàng chọn khí chất bổ sung là tao nhã, dịu dàng, quyến rũ, hồn nhiên.

Chi Lan cảm thấy ít nhất ở giai đoạn này nàng vẫn không thoát được khí chất hồn nhiên. Kỳ thật nếu một nữ nhân có thể sống trong hạnh phúc cả đời, vậy thì đến già vẫn có thể có được sự ngây thơ rạng rỡ của thiếu nữ, Chi Lan chân thành hy vọng nàng cũng có thể duy trì được tâm trạng đấy.

Ngoài thuốc làm đẹp tổng hợp, còn thuốc làm đẹp tóc, đẹp da, đẹp móng... loại gì cũng có, Chi Lan xem hoa cả mắt, vì muốn khiêm tốn một chút, nàng chỉ chọn ba loại thuốc trên.

Hơn nữa vì sắp đến hồi trạch đấu, nàng còn cần đổi mấy thứ bảo vệ bản thân. Chi Lan không muốn chủ động hại người, thứ nhất là vì Huyền Diệp sẽ không sủng hạnh nữ nhân khác, về vấn đề này, Chi Lan chỉ có thể nói xin lỗi những nữ nhân khác của Huyền Diệp, nhưng là nàng sẽ không thỏa hiệp với vấn đề này, vì thế chỉ có thể cố gắng cung cấp cho những người kia một cuộc sống no ấm đầy đủ, đương nhiên điều kiện tiên quyết là bọn họ phải an phận thủ thường, không ngấm ám hại nàng và các con.

Thứ hai là nàng có hệ thống có thể nói là ăn gian khá nhiều, nếu nàng còn suốt ngày mưu tính đi hại người, nàng cảm thấy ông trời sẽ thấy không vừa mắt mà tiêu diệt nàng.

Chi Lan lại mở hệ thống lên xem, cuối cùng mua một món đồ cảnh báo nguy hiểm giá ba mươi vạn EXP, món đồ này cũng không có tác dụng gì nhiều, nhưng nó sẽ nhắc nhở cho người mang nó trước lúc phát sinh nguy hiểm, tuy rằng nó không thể nói cụ thể về nguy hiểm, nhưng so với việc hàng ngày lo âu đề phòng đã là tốt hơn nhiều rồi.

Chi cần có báo động trước, Chi Lan có thể phái người đi điều tra, đi giải quyết. Hệ thống cũng không phải vạn năng, nếu Chi Lan không tạo được thế

lực bản thân trong hậu viện, có bao nhiêu hệ thống cũng là không đủ. Chi Lan thở dài, đúng là nhiệm vụ thì nặng mà đường thì xa, không thể lơ lửng.

Mùng năm tháng tư, Huyền Diệp mặc lễ phục đi tới Đông Phủ, đi cùng hần còn có Nội đại thần, Tán dật đại thần, thị vệ, hộ quân... rất có khí thế. Đông Quốc Duy đứng ngoài cổng chờ Huyền Diệp từ sáng, khi hần đến liền nghênh đón vào phủ.

“Cậu đừng câu nệ lễ tiết, chúng ta vốn là cậu cháu, cháu lại cưới Chi Lan, thân càng thêm thân, sau này nếu Huyền Diệp có làm gì sai trái mong cậu thông cảm” Huyền Diệp là hoàng tử mà nói ra những lời này thật sự khiến Đông Quốc Duy thụ sủng nhược kinh.

Huyền Diệp nói như vậy đương nhiên là có lo lắng của hần, nhà họ Đông là nhà ngoại của hần, giờ hần lại cưới trưởng nữ Đông gia, hần và Đông gia có thể nói là liên quan chặt chẽ. Trước lúc đăng cơ, nhà họ Đông chính là trợ lực của hần, để làm người đứng đầu gia tộc Đông Giai thị, Đông Quốc Duy thích hợp hơn Đông Quốc Cương nhiều, thiện chí với ông cậu chi có lợi mà không có hại. Hơn nữa trên mặt tình cảm, Huyền Diệp cũng nguyện ý dành cho người nhà Chi Lan sự tôn trọng và ưu đãi.

“Nô tài không dám” Đông Quốc Duy không dám nói gì, tuy thái độ của Huyền Diệp rất thân thiện, nhưng ông ấy cũng không dám làm ra chuyện vượt giới hạn.

“Cậu quá khách sáo, cháu đã lâu không được gặp Chi Lan, không biết nàng có khỏe không?” Kỳ thật đây mới là mục đích chính của Huyền Diệp, hần không được gặp tiểu biểu muội đã nhiều ngày, trong nửa năm tới chắc cũng chẳng khá khẩm gì hơn. Tuổi trẻ cuồng nhiệt mà không được gặp được người con gái mình yêu, thật là rất khó chịu.

“Thỉnh Tam Aka yên tâm, Chi Lan rất khỏe.”

Tối chính sảnh, Huyền Diệp làm lễ bái lạy Đông Quốc Duy và Hách Xá Lí thị, Đông Quốc Duy và Hách Xá Lí thị lại hoàn lễ Huyền Diệp ba bái, hoàng quyền trong thời phong kiến thật không biết chịu thiệt thòi.

Huyền Diệp nhận lễ xong nhìn Đông Quốc Duy chằm chằm, hy vọng ông cậu có thể tạo ra một tình huống “tình cờ gặp gỡ” nào đó, cho hần gặp Chi Lan một chút, ví dụ như đưa hần đến chỗ nghỉ ngơi nào đó, mà Chi Lan lại ở ngay gần đấy.

Đông Quốc Duy là cáo đã thành tinh, tất nhiên hiểu ý tứ của Huyền Diệp. Nhưng ông ấy sẽ không cho phép tiểu tử này đi gặp Chi Lan, là đàn ông ai chẳng biết con cá mất mới là con cá to.

Nếu Tam Aka đã nóng lòng như thế, càng nên giăng co tiếp, tiểu biệt thắng tâm hôn, đến khi thành thân, Tam Aka mới càng có thể nhiệt tình đến mức tối đa, Đông Quốc Duy vuốt râu suy nghĩ.

Trước thái độ vờ như không hiểu của Đông Quốc Duy, Huyền Diệp đành bất đắc dĩ ra về. Thời gian hai tháng trôi qua như một cái nháy mắt, Quách Lạc La thị vào phủ liền bắt đầu gây hấn với Nữ Hồ Lộc thị, điều này rất hợp với nguyện vọng của Huyền Diệp, hần không muốn Nữ Hồ Lộc thị là thế lực độc tôn trước lúc Chi Lan vào phủ, hai người giăng co thế rất tốt, Huyền Diệp càng tận lực châm ngòi xem kịch.

Tối ngày mùng bốn tháng chín, Hách Xá Lí thị lại nhắc lại với Chi Lan một lượt về những việc cần làm và chú ý vào lễ thành hôn, Chi Lan nghe đến mơ màng màng, nàng rất muốn đi ngủ, sáng mai còn phải dậy sớm, với danh sách mà Hách Xá Lí thị đã nhắc đi nhắc lại, nàng nghe tai phải ra tai trái.

Quả nhiên trời còn chưa sáng Chi Lan đã bị một nhóm nha hoàn bà già lôi dậy, nàng nhắm mắt để mặc họ làm gì thì làm. Điềm tâm cũng chỉ ăn mấy miếng, đây là Uyên Ương khó khăn lắm mới tiếp tế cho nàng được, bình thường tân nương chỉ được uống một chén canh.

Đến buổi tối, Chi Lan mặc lễ phục, đi theo tùy thị nữ quan lên kiệu. Sắc trời đã tối, đi trước kiệu là mười sáu người đèn lồng và hai mươi người cầm đuốc. Có tám thái giám nâng kiệu, nên Chi Lan cũng không thấy xóc nảy, không lâu sau đã đến phủ đệ của Huyền Diệp.

Sau khi Huyền Diệp bắn tên đá kiệu, Chi Lan được nữ quan dìu ra khỏi kiệu, rồi theo nữ quan đi thẳng vào nhà trong.

“Thỉnh Vương gia và phúc tấn giao bái” Một mệnh phụ hỗ trợ hướng dẫn.

Huyền Diệp và Chi Lan làm theo hướng dẫn, xong được chỉ ngồi xuống bục, nữ quan rót rượu cho Huyền Diệp và Chi Lan, uống rượu hợp cẩn xong, mệnh phụ lại thỉnh hai người hướng về hướng Đông và hướng Tây giao bái, đến lúc đấy mới xong lễ hợp cẩn.

Đến khi các mệnh phụ đi ra hết Chi Lan mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, hôn lễ cổ đại thật sự rất mệt, may mà nàng không phải người chịu nhiều sức ép nhất.

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đừng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Đêm động phòng

Huyền Diệp kích động nhìn mỹ nhân tựa ngọc trước mắt, hần chưa từng nhận ra tiểu biểu muội đã trưởng thành thế này. Lần đầu gặp rõ ràng nàng chỉ là

một cục bột nhỏ chảy nước miếng, chớp mắt đã trở thành một thiếu nữ chìm sa cá lặn.

“Lan nhi muốn ăn chút gì không?” Huyền Diệp dịu dàng hỏi.

“Muốn ạ.” Chi Lan gật đầu, nàng đói muốn xiu.

Huyền Diệp nhìn đôi mắt ngây thơ như nai con của Chi Lan, thân dưới liền căng thẳng. Nhưng hắn còn phải ra ngoài tiếp khách, tạm thời phải khống chế bản thân.

“Đề tôi bảo Tiểu An Tử mang cho em món gì dễ tiêu, em cũng đừng ăn nhiều quá, đã không ăn gì suốt cả ngày, chỉ nên ăn bát cháo thôi, không sẽ đau dạ dày.” Huyền Diệp nói xong vươn tay định tháo món đồ nặng trĩu trên đầu Chi Lan xuống cho nàng dễ chịu.

Nhưng Huyền Diệp loay hoay mãi vẫn không biết tháo thế nào.

“Tôi ra ngoài trước, một lát nữa sẽ quay lại, nếu em mệt thì nghỉ ngơi trước đi, ngoan.” Huyền Diệp hôn lên trán Chi Lan, dặn dò mấy câu mới quay lại bữa tiệc.

Huyền Diệp vừa đi, Chi Lan liền sai Uyên Ương giúp nàng cởi bộ áo cưới và mũ đội đầu, lại pha một bồn nước nóng rắc thêm cánh hoa để ngâm mình, ngâm mình xong mới mặc quần áo chui vào chăn. Nàng không ngủ, chỉ là suy nghĩ trong lúc chờ đợi.

Nàng và Huyền Diệp có thể coi như là không chín không được, đúng là thanh mai trúc mã điển hình, nhưng những điều đấy cũng không giúp nàng bớt thẹn thùng. Nghĩ đến chuyện sắp tới, nàng liền không kiềm chế được mà che mặt.

Chi Lan thầm động viên bản thân, cố gắng nhớ lại những điều bí tịch chỉ dẫn, nhờ vậy mới đỡ căng thẳng. Tiếp theo nàng lại vụng trộm ăn một viên đan được cất trong túi tiền, viên đan được đẩy dùng cho đêm đầu tiên, có tác dụng giảm đau, cũng tránh bị thương.

Về chuyện sinh con, nàng lên kế hoạch để Huyền Diệp dưỡng thân trước rồi mới có con, cha mẹ sức khỏe tốt mới có thể cho ra đời những đứa con mạnh khỏe. Như ở hiện đại, rất nhiều bậc cha mẹ trước khi quyết định có con đều kế hoạch cai thuốc kiêng rượu, ngủ sớm dậy sớm.

Không lâu sau Huyền Diệp đã trở lại, mặt hắn đỏ bừng, không biết là vì tâm trạng tốt hay là vì rượu. Chi Lan vội đứng dậy, chuẩn bị hầu hạ hắn rửa mặt, đây là lần đầu tiên nàng thực hiện nghĩa vụ phúc tấn.

“Biểu ca muốn tắm rửa không?” Chi Lan vắt khăn lau mặt cho Huyền Diệp, vì chênh lệch chiều cao, nàng phải ngước đầu mới nhìn thấy Huyền Diệp.

“Uh, Lan nhi giúp tôi tắm qua.” Huyền Diệp uống không ít rượu, cũng bạo hơn ngày thường, nếu bình thường nhất định là hắn không dám nói lời càn rỡ như thế.

“Được rồi, niệm tình anh uống nhiều như thế.” Chi Lan đã lên tinh thần từ trước nên không e thẹn, cho lui hết thị nữ trong phòng, nàng không muốn lúc riêng tư với Huyền Diệp lại có người đứng cạnh nhìn.

Huyền Diệp vốn tưởng Chi Lan sẽ không nhận lời, ai ngờ Chi Lan không những nhận lời, còn nhận lời rất nhanh chóng. Vì thế Huyền Diệp ra vẻ đại gia, duỗi thẳng hai tay chờ Chi Lan cởi quần áo.

Chi Lan nhìn bộ dạng say khướt của hắn không nói gì, dù sao cũng chỉ có nàng có thể cởi quần áo của hắn, để người khác đụng vào nàng sẽ rất không vui.

Khi Chi Lan ở nhà từng được huấn luyện chuyện này, vì thế nhanh chóng cởi quần áo của Huyền Diệp đến chỉ còn quần đùi. Nàng cũng không đỏ mặt, kiếp trước nàng chẳng lạ gì đàn ông cởi trần, thế này cũng chỉ coi như thêm chút hình ảnh.

Huyền Diệp thì không nghĩ thế, trong tưởng tượng của hắn, tiểu biểu muội của hắn sẽ ngại ngần không nhận lời sau đó e thẹn nhìn hắn, sau đó hắn mới có thể phóng khoáng bước tới đùa giỡn tiểu biểu muội. Sao tình huống lại trái ngược thế này, chẳng lẽ nàng không hài lòng với dáng người của hắn?

Huyền Diệp nhìn lại thân hình mình, đúng vậy, cơ bắp thật hoàn mỹ, đường cong thật hoàn mỹ, ngay cả màu da cũng thật hoàn mỹ, hắn đã tham khảo ý kiến của những người khác, tại sao tiểu biểu muội lại không có phản ứng gì.

Huyền Diệp lắc lắc đầu, không nghĩ vấn đề đó nữa, hắn còn chuyện quan trọng hơn phải làm.

“Lan nhi, chúng ta tắm chung đi?” Huyền Diệp ngồi trong thùng tắm, hưởng thụ vì được Chi Lan kì lưng, thoải mái hỏi.

“Biểu ca, hôm nay chắc anh uống nhiều rồi, anh ngồi yên đừng nhúc nhích, em đang bận.” Chi Lan không hề sợ Huyền Diệp động tay động chân, người đang say rượu đều là hồ giấy mỏng, nếu không có người giúp nói không chừng đi còn không vững.

“Ồ.” Huyền Diệp nghe lời một cách hiềm ho, ngoan ngoãn ngồi trong thùng tắm nhắm mắt dưỡng thần, nếu không phải người hắn nhúc nhích, Chi Lan sẽ cho rằng hắn đã ngủ.

“Tắm xong rồi, biểu ca đứng lên mặc quần áo đi.” Vừa rồi Huyền Diệp vào thùng tắm mới tự cởi quần đùi, thế nên Chi Lan cũng chưa nhìn thấy hắn khỏa thân, giờ Huyền Diệp đứng lên với bộ dạng ướt át, có thể nói là phơi bày toàn bộ.

May là trời đã tối, không chắc Chi Lan thiếu điều mù lòa, nàng âm thầm ca thán.

Chi Lan cũng chỉ bối rối một chút, sau đó lại khôi phục tinh thần, bình tĩnh lau người cho Huyền Diệp. Người ta vẫn nói “ngắm mỹ nhân dưới đèn”, quả nhiên Huyền Diệp dưới ánh đèn càng nhìn càng tuần tú. Vai rộng, eo hẹp, cặp mông săn chắc, cơ bắp vạm vỡ, nếu ở thời hiện đại rất thích hợp làm người mẫu nội y. Nhưng ở thời đại này thì chỉ một mình nàng có thể ngắm nhìn thôi, Chi Lan nghĩ cũng có chút tiếc nuối.

Huyền Diệp có chút say nhưng vẫn cho rằng bản thân rất tỉnh, tựa như chuyện hần rất rõ ràng chuyện tiếp theo cần làm là gì.

“Lan nhi, lại đây.” Vừa nói xong Huyền Diệp liền kéo Chi Lan vào lòng. Đến lúc này thì hần say rồi, nghĩ và làm đã khác nhau rất nhiều.

Chi Lan rất thông cảm cho biểu ca đang say, nàng không giãy dụa, chờ Huyền Diệp ôm đủ mới cầm tay dịu hần rồi đẩy hần nằm lên giường.

Huyền Diệp cảm thấy tự tôn đàn ông bị tổn thương nghiêm trọng, hần ngồi bật dậy, nhìn Chi Lan chăm chăm, khôi phục dáng vẻ hùng hực khí thế.

“Biểu ca ngoan, chúng ta ngủ đi.” Chi Lan cảm thấy không tranh luận với Huyền Diệp thì hơn, người say thì còn biết đạo lý nào nữa.

Huyền Diệp tuy là hoàng tử, nhưng hoàng tử cũng là người, người thì cũng có lúc say, hơn nữa nàng biết, tư lượng Huyền Diệp quả thật không cao, ngày thường ghét bị chuốc rượu, hôm nay say thế này nhất định do cao hứng.

“Uh.” Huyền Diệp nói xong bắt đầu động thủ cởi quần áo Chi Lan, hần khỏe hơn nên nàng không ngăn được, thôi để hần cởi, cởi cũng không phải tội.

Huyền Diệp cởi xong nhìn Chi Lan chăm chăm, khiến nàng nổi da gà. Chi Lan vội kéo chăn, chuẩn bị phốt lờ con ma men, che đèn đi ngủ.

Huyền Diệp thấy Chi Lan xoay người mới có phản ứng lại, hần vội vàng chui vào trong chăn, xoay Chi Lan lại, để nàng đối mặt với mình, kéo nàng lên, rồi mới hôn mê mải.

“Biểu ca, em không thờ được.”

“Lan nhi kiên trì một chút.”

“Biểu ca đừng liếm chỗ đấy, rất ngứa.”

“Lan nhi chịu đựng một chút.”

“Biểu ca anh đừng động đây nữa, anh xem anh làm tuột hết chăn rồi.”

“Uh, vậy kéo chăn lên.”

“Biểu ca anh đừng nhìn, nến không sáng, anh không nhìn rõ được đâu.”

“Lan nhi thật đẹp.”

“Biểu ca anh đang làm gì vậy?!”

“Lan nhi đừng sợ.”

“Em không sợ, anh nhắm chỗ rồi.”

“Nhắm sao?”

“Tôi tìm được rồi, Lan nhi đợi chút.”

“Biểu ca nhẹ chút, đau quá.”

“Chỉ đau một lúc thôi, Lan nhi chịu đựng.”

Rốt cục thành công, trong đầu Chi Lan cũng xuất hiện tiếng đối thoại của hệ thống.

“Chúc mừng người sử dụng hoàn thành kết nối cùng đối tượng đào tạo, từ nay về sau bản hệ thống sẽ dốc hết sức trung thành phục vụ bạn, trước tiên sẽ nâng lên lv20 ngay lập tức, nếu sau này có vấn đề gì, mời liên hệ với bản hệ thống, bạn đã thắng lời đánh cược ba năm, bản hệ thống sẽ cung cấp các dịch vụ hỗ trợ sau đó, mời bạn nhanh chóng liên hệ với bản hệ thống thương lượng về các hạng mục công việc cụ thể, chúc bạn đêm tân hôn thú vị.”

Chi Lan hiện ba vạch đen trên trán, nhưng nhanh chóng bị Huyền Diệp cuốn vào cơn lốc không trong sáng.

“Biểu ca nhanh quá, chậm một chút chậm một chút.”

“Không chậm lại được.”

“Biểu ca! Không muốn chỗ đấy!”

“Là chỗ này sao?”

“Dừng lại dừng lại!”

“Lan nhi không thật thà.”

“Biểu ca chúng ta ngủ đi, em mệt mỏi quá.”

“Lan nhi đừng ngủ, thêm một lần nữa.”

“Không muốn không muốn, anh tránh ra.”

“Lan nhi ngoan, nghe lời.”

“Ngày mai không cho phép anh lên giường, oa oa...”

Đêm đó hình ảnh bị kiểm duyệt từ đầu giường đến cuối giường, từ ban đêm đến bình minh.

Huyền Diệp cảm thấy bản thân có một giấc mộng, chân thật tốt đẹp hơn tất cả các giấc mộng hân từng có, trong mộng hân đi tới một chỗ rất chật hẹp, chỗ đấy xiết chặt lấy hân không cho hân ra. Nếu nhất định phải hình dung, hân sẽ miêu tả bằng mấy từ ảm áp ảm ướt, hút chặt lấy hân, dù sao hân cũng không muốn ra.

Nhưng giấc mộng nào cũng có lúc tỉnh, vì thế Huyền Diệp tỉnh lại nhìn thấy tiểu biểu muội ngủ bên cạnh, tấm thân trắng nõn lấm tấm dấu hôn thì rất khiếp sợ. Chẳng lẽ là do hân làm ra? Không phải hân nên dịu dàng nhẹ nhàng quan tâm cho biểu muội ấn tượng tốt về đêm đầu tiên, để sau này thuận tiện tiến hành sao? Sao sự tỉnh lại vượt ra ngoài sự khống chế của hân mà thành thế này?

Huyền Diệp tỉnh lại cảm thấy đúng là uống rượu hỏng chuyện, hơn nữa quyết định từ nay về sau không ai được phép uống rượu trong tầm mắt của hân, lý do Khang Hi đại đế ghét uống rượu chẳng lẽ là do đêm động phòng này?

Tuy rằng suy nghĩ trong đầu vô cùng đứng đắn, nhưng cảnh tượng trước mặt thật sự rất quyến rũ, vì thế Huyền Diệp lại không đứng đắn. Nghĩ đến chuyện còn phải tiến cung thỉnh an, mới không chế bản thân.

“Lan nhi tỉnh nào.” Huyền Diệp nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn non mềm của Chi Lan, ý đồ dùng hành động đẩy đánh thức nàng.

“Biểu ca.” Chi Lan tỉnh liền nhìn Huyền Diệp bằng đôi mắt vô tội, “Hôm qua anh thật xấu xa!”

Lời lên án này thật nghiêm túc, cũng thật nghiêm trọng, nếu không giải quyết tốt, trực giác Huyền Diệp mách bảo nó sẽ tạo ảnh hưởng tiêu cực tới cuộc sống hài hòa tương lai.

“Xin lỗi Lan nhi, tối hôm qua biểu ca uống rượu, không nhớ được nhiều, chẳng lẽ biểu ca đã làm chuyện rất quá đáng sao?” Huyền Diệp hỏi vói vẻ mờ mịt.

Chi Lan nhìn ánh mắt chân thành của Huyền Diệp, lại nhìn đến khóe môi đang hơi nhếch lên của Huyền Diệp, nhìn mãi vẫn không xác định được là Huyền Diệp có nói dối không, vì thế nàng rộng lượng gạt đầu.

“Vậy được rồi, đêm nay không được như vậy nữa!” Chi Lan không ngờ nàng vừa dứt lời Huyền Diệp liền nhào tới chặn lời nàng bằng nụ hôn. Sau đó Huyền Diệp còn tỏ vẻ đôi môi anh đào kia rất mê người nên hân phải cắn vài cái.

Huyền Diệp quần lấy Chi Lan một lúc lâu mới rời giường mặc quần áo rửa mặt, xét thấy Chi Lan có ý chiếm hữu cao, vì thế nàng sai người bê nước vào, tự tay rửa mặt chải đầu cho Huyền Diệp, lại giúp hân mặc xong quần áo mới cho hân xuất hiện trước mắt quần chúng.

“Cả việc đẩy Lan nhi cũng ghen sao?” Huyền Diệp hỏi vậy nhưng lòng đang rất cao hứng, bởi vì hân cũng không cho phép thái giám vào phòng.

“Em rất ghen đó.” Chi Lan bĩu môi, bộ dạng lọn chết không sợ nước sôi.

“Lan nhi thật đáng yêu.” Huyền Diệp kéo Chi Lan ngồi xuống trước bàn trang điểm, cầm lược chải đầu cho nàng.

“Tóc Lan nhi thật đẹp.” Huyền Diệp lưu luyến không thôi vuốt ve mái tóc óng mượt như tơ của Chi Lan, xuyết xoa tán dương. “Những chỗ khác cũng rất đẹp.”

Nghe xong câu khích lệ sâu xa kia, Chi Lan hưng hăng trừng mắt với Huyền Diệp, sáng sớm đã bắt đầu đùa giỡn nàng, chẳng lẽ nàng dễ bị bắt nạt thế sao? Nhưng cái trừng mắt đó lọt vào mắt Huyền Diệp thật vô cùng tình tứ, hân vẫn vui vẻ vuốt tóc Chi Lan, không hề tức giận.

“Lan nhi còn đau không?”

“Đau cái gì ạ?” Chi Lan không phản ứng kịp, nhưng nghĩ một chút liền hiểu chắc là nhờ tác dụng giảm đau của viên thuốc, nàng không có chút khó chịu

nào.

“Chuyện đấy... có một chút không thoải mái, anh không nói thì em cũng quên.”

“Tiểu nha đầu lơ đãng.” Huyền Diệp cũng không cảm thấy kỳ quái, hẳn không phải nữ nhân, cũng không biết đêm đầu đau đớn thế nào, hẳn chỉ là vì lo lắng cho Chi Lan mà tìm Thái y hỏi han một chút.

“Tôi có đến Thái y lấy thuốc, một lát nữa thỉnh an về sẽ bôi thuốc cho em.”

“Ồ.” Chi Lan đỏ mặt, cúi đầu không nói.

“Đừng thẹn thùng, không thoải mái chỗ nào phải nói với tôi, biết không?”

Chi Lan gật đầu, có thể gặp được một trọng phu tri kỷ như vậy, nàng thật sự quá may mắn.

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đừng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Ngọt ngào

Sau ngày thành hôn, hoàng tử và đích phúc tấn sẽ phải vào cung thỉnh an Hoàng thượng và Hoàng hậu, đương nhiên còn cả mẹ đẻ của Huyền Diệp là Đông Quý phi, vì Thái hậu đã quy tiên, số người cần thỉnh an giảm từ bốn còn ba.

“Lan nhi có thể đi sao?” Huyền Diệp hỏi có chút hoài nghi, tối qua hẳn đã ép buộc rất lâu, giờ lại phải thỉnh an, hẳn có chút hối hận vì hành động càn rỡ tối hôm qua.

“Biểu ca, không đúng, hẳn phải gọi anh là Gia, em, không đúng, hẳn là thiếp thân.” Chi Lan tự hỏi tự trả lời sửa cách xưng hô.

“Lúc không có người khác lại xưng hô như cũ đi, Gia và thiếp thân nghe rất không tự nhiên.” Huyền Diệp buồn cười nhìn Chi Lan.

“Vâng, em cũng thấy vậy.” Chi Lan thì thầm, trong nhất thời cảm thấy như có một bí mật nhỏ với riêng Huyền Diệp, nhin không được cười trộm.

“Nha đầu ngọc thích cười ngây ngô.” Huyền Diệp nhìn nhóm nha hoàn thái giám đứng cách mấy bước chân, bắt đầu nói.

“Hôm nay đi thỉnh an đừng căng thẳng, cứ từ tốn quy củ như ngày thường là được.” Huyền Diệp cảm thấy lễ nghi của Chi Lan tốt lắm, không cần lo lắng, nhưng vẫn dặn dò một câu.

“Vâng.” Máy lão Đại trong cung Chi Lan đều gặp rất nhiều lần rồi, vì vậy không hề căng thẳng, rất thuận lợi hoàn thành việc thỉnh an Hoàng thượng Hoàng hậu, tiếp theo là đến Cảnh Nhân Cung.

“Em có cảm giác như về nhà mẹ đẻ.” Chi Lan cười hi hi.

“Ngạch nương nghe thấy nhất định sẽ rất vui.” Huyền Diệp cũng biết Đông Quý phi coi Chi Lan như con gái, giờ cháu gái thành con dâu, thân càng thêm thân.

“Không biết gần đây cô cô thế nào, có khỏe mạnh không.” Chi Lan đã nửa năm không gặp Đông Quý phi, cũng rất nhớ bà.

“Ngạch nương vẫn khỏe, cũng rất nhớ em, tôi sẽ để hai người tâm sự riêng, một lúc nữa tôi qua đón.” Huyền Diệp nghĩ thật chu đáo, quan hệ mẹ chồng nàng dâu xưa nay vốn không hòa hợp, nhưng không phải trong trường hợp Đông Quý phi và Chi Lan, vì thế Huyền Diệp rất cao hứng, ít nhất hẳn không bị kẹt giữa hai bờ chiến tuyến.

“Vâng, cảm ơn biểu ca.” Chi Lan vui vẻ nói lời cảm tạ.

Hành đại lễ với Đông Quý phi xong, Huyền Diệp rất thức thời rút lui, để lại Đông Quý phi và Chi Lan tâm sự riêng tư.

“Ta thấy khí sắc con rất tốt, nhưng lát nữa hồi phủ vẫn phải chú ý nghỉ ngơi.” Từ ngày hôm qua Đông Quý phi đã ngóng trông đôi vợ chồng son, bà biết con trai mình không ham mê nữ sắc, hy vọng Chi Lan có thể thay đổi tình thế này.

“Vâng, ngạch nương không cần lo lắng, Chi Lan không có việc gì.” Chi Lan sửa cách xưng hô khiến Đông Quý phi nghe rất khoan khoái.

Đông thị có thể nói là nhìn Chi Lan lớn lên, nuôi dưỡng Chi Lan từ năm sáu tuổi, so với Huyền Diệp còn chăm sóc gần gũi hơn, có thể nói là như con gái ruột, giờ nghe tiếng ngạch nương thật sự cao hứng.

“Uh, giờ con nên chịu khó tắm rửa, nhanh chóng cho ngách nương bế cháu.” Đông thị chờ mong cháu nội đã lâu, bắt đầu đi là Chi Lan nhỏ tuổi, giờ Chi Lan đã thành hôn, bà cũng bắt đầu nghĩ đến chuyện bế cháu.

“Ngách nương, không phải do mình con định đoạt.” Chi Lan đỏ mặt, ý tứ của nàng là con cái là lộc trời cho, nhưng Đông thị lại hiểu sang hướng khác.

“Con không cần sợ đám nữ nhân trong phủ, nếu bọn họ dám mê hoặc Huyền Diệp, con hãy dùng danh nghĩa đích phúc tấn đe dọa, có gì ta làm chỗ dựa cho con.” Đông thị cũng biết trong phủ Huyền Diệp đều là mỹ nhân, Huyền Diệp lại đang lúc thiếu niên nhiều nhiệt huyết, lại đã giữ đạo hiếu ba năm, không biết có giữ được bản thân không.

“Biểu ca là ngách nương dạy dỗ, sao có thể bị mê hoặc.” Chi Lan kéo tay Đông thị làm nũng, thuận tiện nịnh nọt. Giờ nàng và Đông thị là mẹ chồng nàng dâu, nói không chừng sau này sẽ có ngày này sinh mẫu thuận, ngọn nguồn cũng chỉ có thể là Huyền Diệp, nàng không thể để Đông thị cảm thấy Huyền Diệp giờ có vợ quên mẹ.

“Đồ leo mép, muốn ngách nương quản biểu ca thay con sao? Tiểu nha đầu chỉ thích nhân thân mình.” Đông thị tuy nói thế nhưng cười rất vui vẻ, không có người mẹ nào tình nguyện nhìn một nữ nhân khác thay thế vị trí của mình trong lòng con trai, cho dù có là con dâu mình nuôi dưỡng từ bé như con gái ruột cũng không phải ngoại lệ.

“Bởi vì ngách nương là người đối tốt với Chi Lan nhất.” Chi Lan lại làm đẹp lòng Đông thị, “Sau này Chi Lan có chỗ nào không biết còn phải tìm ngách nương chỉ bảo, ngách nương đừng ghét bỏ con.”

“Được rồi, ta còn có thể ngăn cản không cho con tới Cảnh Nhân Cung sao?” Đông thị cũng biết Chi Lan dễ mềm lòng, có khả năng không đối phó được với những nữ nhân tàn nhẫn trong phủ Huyền Diệp, vì vậy cũng tình nguyện hỗ trợ, bà cũng không muốn một ngày nào đó lại phải nghe tin con mình sùng thiếp diệt thế.

“Con biết ngách nương thương con nhất.” Chi Lan rúc vào bên người Đông thị, vô cùng hưởng thụ sự ấm áp của tình mẹ con.

“Việc thế nhiệm vụ lúc này của con là phải tắm rửa cho tốt, không được bận tâm những chuyện khác.” Đông thị dặn dò, bà biết rất nhiều nữ nhân vừa về nhà chồng liền vội vàng đầu tư quyền lực, tuy bà không phản đối, nhưng vẫn cho rằng có thể nào cũng không quan trọng bằng việc sinh con nối dõi.

Hơn nữa nếu quá vội vã đầu tư quyền lực, khẳng định sẽ không có kết cục tốt, ít nhất sẽ khiến Huyền Diệp bị ấn tượng là một nữ nhân tham vọng, sau này muốn đảo ngược hình tượng rất khó khăn. Muốn đầu tư quyền lực phải hiểu đạo lý mưa dầm thấm lâu, dục tất bất đạt.

“Vâng.” Chi Lan gật đầu, nàng là Đông thị đích thân nuôi lớn, suy nghĩ cách nhìn nhận vấn đề không khác nhiều so với Đông thị, quyền lực thật ra đều nằm trong tay người chồng, nếu trong lòng người chồng đã không có chỗ cho bạn hay đã ghét bỏ bạn, có tranh quyền đoạt lợi thế nào cũng là vô dụng.

Vì vậy việc cần làm lúc này của Chi Lan là phải nhanh chóng có được trái tim Huyền Diệp, mặc dù hệ thống đã cam đoan, nhưng nàng vẫn hy vọng có thể dùng khả năng của bản thân chiếm được tình cảm của Huyền Diệp. Về phần quyền lực trong phủ, chỉ cần Huyền Diệp dành tình cảm cho nàng, khẳng định sẽ không bạc đãi nàng.

Chi cần Huyền Diệp nói một câu, cho dù là người đã tranh đoạt suốt ba năm như Nữ Hồ Lộc thị cũng sẽ trở thành hai bàn tay trắng ngay lập tức. Ai bảo thời đại này phụ nữ phải phụ thuộc vào đàn ông, huống hồ người đàn ông này lại là người sẽ quân lâm thiên hạ.

“Con hiểu được thế là tốt rồi, không uổng công ngách nương dạy dỗ con nhiều năm như thế.” Đông thị rất hài lòng vì Chi Lan hiểu chuyện, với phụ nữ, quan trọng nhất là có con, sinh được con trai tức là có chỗ đứng vững chắc. Quyền lực sùng ái chỉ là mây trắng ngang trời, chỉ có đứa con do mình sinh ra mới là vững chắc nhất.

Chi Lan tâm sự với Đông thị thêm một lúc lâu mới thấy Huyền Diệp tới đón nàng về.

“Em nói chuyện gì với ngách nương?” Huyền Diệp ngồi trong xe ngựa, nhìn Chi Lan cười tủm tỉm, tò mò hỏi.

“Nói chuyện làm thế nào để ngách nương có thể nhanh chóng bế cháu.” Chi Lan chớp chớp mắt, nghịch ngợm thăm thò vào tai Huyền Diệp.

“Nha đầu hư, đêm nay tôi nhất định phải trừng phạt em.” Huyền Diệp bị nàng làm cho lòng như bốc hỏa, thầm nghĩ nhanh chóng về phòng cho tiểu biểu muội biết sự lợi hại của hắn.

“Em không sợ, bởi vì biểu ca thương em nhất, đúng không?” Chi Lan rất thành thạo việc làm nũng thế nào để Huyền Diệp đầu hàng, quả nhiên Huyền Diệp nghe thế liền biết buổi tối không thể quá đáng, nếu không sáng hôm sau Chi Lan sẽ nói hắn không thương nàng, không xót nàng.

Chi Lan thấy trò mèo của mình thành công thì rất cao hứng, cười như mèo ăn vụng. “Biểu ca thời gian nghỉ kết hôn chỉ có ba ngày sao?”

“Lan nhi không nhớ xa tôi?” Huyền Diệp cũng muốn được nghỉ thêm, nhưng triều đình nhiều chuyện công vụ, không thể cùng Chi Lan lâu hơn, có phần áy náy.

“Đầu phải là biểu ca không về nhà, chẳng lẽ biểu ca dự định về nhà mà không qua với em?” Chi Lan làm bộ như ghen tuông, muốn xem xem Huyền Diệp sẽ có phản ứng gì.

“Lan nhi lại nói lung tung, em còn không hiểu biểu ca sao?” Huyền Diệp ôm Chi Lan vào lòng hôn lên trán nàng. Thời gian yêu thương Chi Lan hắn còn không đủ, sao có thời gian đi tình tứ với nữ nhân khác.

“Em đùa thôi.” Chi Lan bấu môi, dựa đầu vào lồng ngực Huyền Diệp, ngửi mùi long tiên hương quen thuộc.

“Đã đói bụng chưa? Buổi sáng cũng chưa ăn nhiều, về phủ ăn chút gì trước rồi hãy để mọi người thỉnh an.” Huyền Diệp không ngại bắt các nữ nhân trong phủ chờ đợi, coi như dần mặt ban đầu, cho bọn họ rõ thái độ của hắn.

“Vâng, em muốn ăn bánh táo. Biểu ca cũng phải ăn nhiều một chút, bận việc quan gây cả người.”

“Sao Lan nhi lại biết biểu ca gây?” Huyền Diệp trêu chọc.

“Nhờ tối hôm qua nên biết, biểu ca đừng nghĩ trêu em, em không then thùng đâu.” Từ tối hôm qua tới giờ, Chi Lan bị trêu đã thành quen, không còn sợ Huyền Diệp nữa.

“Hừm, Lan nhi thật to gan.” Huyền Diệp nói xong không biết gì mà lại cúi đầu cười. Chi Lan nghe mà dựng tóc gáy, cảm giác như mắc bẫy.

Về phủ, Chi Lan và Huyền Diệp thay xiêm y mới chậm rãi đi ăn.

“Đầu bếp trong phủ làm bánh táo ngon thật, còn ngon hơn trong cung.” Chi Lan rất thích mùi vị ngọt ngào của thứ bánh này.

“Chẳng phải là đặc biệt đi tìm đầu bếp phục vụ em đấy thôi.”

“Cám ơn biểu ca!” Chi Lan cảm thấy đời này câu nàng hay nói nhất chính là cảm ơn Huyền Diệp.

“Cám ơn cái gì, ăn hợp khẩu vị là tốt rồi.” Huyền Diệp đưa tách trà cho Chi Lan, “Ăn từ từ, đừng nghẹn.”

“Vâng.” Chi Lan ăn hai cái bánh táo, cảm thấy đã lững dạ mới sai Uyên Ương đưa khăn, lau miệng, cùng Huyền Diệp rửa tay, rồi mới cho người truyền nhóm Nữ Hồ Lộc thị đang chờ tiến vào.

Nữ Hồ Lộc thị vừa vào liền thấy Chi Lan, chỉ cảm thấy tiểu Đông thị so với mấy năm trước còn đẹp hơn, lòng thầm kinh ngạc, cô ta hạ thứ thuốc độc tương đối mạnh, đáng lẽ tiểu Đông thị không thể hồng hào mạnh khỏe thế này được.

Quách Lạc La thị lần đầu tiên nhìn thấy Chi Lan trong khoảng cách gần, khi tuyển tú hai người chỉ là thấy nhau từ xa. Tuy luôn nghe nói đích phúc tấn rất đẹp, nhưng cô ta vốn không tin hoàn toàn, tưởng mạo cô ta có thể coi là lộng lẫy rạng ngời, từ nhỏ đến lớn chưa từng gặp ai đẹp hơn bản thân. Cho đến khi gần vào phủ Tam Aka mới biết trong phủ người người đều là mỹ nhân, tuy chưa đến mức chìm sa cá lặn hoa nhường nguyệt thẹn, nhưng đều là mỗi người một vẻ.

Quách Lạc La thị vốn tự cảm thấy bản thân may mắn, Tam Aka giữ đạo hiếu ba năm, trước lúc đích phúc tấn vào phủ sẽ chỉ có cô ta là người mới duy nhất, theo lý thuyết, cô ta nhất định sẽ được sủng ái. Chẳng ngờ Tam Aka không chút ham mê nữ sắc, một tháng có quá nửa thời gian nghỉ ở thư phòng, những ngày còn lại tuân thủ chặt chẽ quy luật trắc phúc tấn bốn ngày cách cách hai ngày.

Quách Lạc La thị nhìn đích phúc tấn ngồi trên, không biết đích phúc tấn duyên dáng tao nhã này có thể khiến Tam Aka thôi lạnh nhạt với nữ sắc hay không.

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đừng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Chuẩn bị

Chi Lan cảm giác rõ ràng ánh mắt vụng trộm đánh giá của các nữ nhân bên dưới, nàng cũng không giận, mỹ nhân không sợ bị người khác nhìn lên.

“Thỉnh an đích phúc tấn.” Bốn nữ nhân đồng thời hành lễ, thoạt nhìn thì quy củ không có gì để chê trách.

“Đứng lên đi.” Chi Lan ngồi ngay ngắn, vẻ mặt nghiêm túc, chuẩn bị bắt đầu sắm vai một đích phúc tấn nghiêm khắc giữ quy củ.

Thấy Chi Lan đổi sắc mặt Huyền Diệp cười bất đắc dĩ, hắn biết tiểu biểu muội bắt đầu đóng kịch, năm đó khi Nữ Hồ Lộc thị còn chưa tuyển tú, trong Thương hoa hội nàng đã giả vờ nhút nhát ngây ngô, không biết lúc này định giả vờ thế nào, hy vọng những nữ nhân này không bị nàng lừa.

Nữ Hồ Lộc thị cúi đầu thầm tính toán rốt cuộc tiểu Đông thị này là dạng người gì, chỉ có biết rõ đối phương mới có thể tìm thấy điểm yếu để khống chế.

Quách Lạc La thị không nghĩ nhiều đến thế, cô ta chỉ chờ xem đích phúc tấn làm trò cười mà thôi, Tam Aka không mê nữ sắc cùng đích phúc tấn như hoa như ngọc, ghép đôi thế nào cũng thấy khập khiễng, nhưng cô ta nhanh chóng cười không nổi.

“Từ nay về sau phúc tấn chính là nữ chủ nhân trong phủ, mệnh lệnh của nàng chính là mệnh lệnh của gia, không nghe lời nàng chính là không nghe lời gia,

hiểu chưa?” Huyền Diệp dần mạnh tách trà xuống bàn nghe cạch một tiếng, lời ra lệnh nặng nề như một đòn giáng vào lòng mỗi người nghe.

Nhóm Nữ Hồ Lộc thị càng cúi thấp đầu hơn, giằng khăn như muốn rách, nhưng biểu tình trên mặt vẫn cung kính không chê vào đâu được.

“Xem ra đều hiểu rồi, vậy kính trà đi.” Huyền Diệp nhìn bốn người hồi lâu, chờ đến khi bọn họ xuất hiện thần sắc kinh hoàng, mới chậm rãi lên tiếng.

“Nô tỳ tuân mệnh.” Nữ Hồ Lộc thị biết Huyền Diệp làm thế là tạo uy cho phúc tấn, lòng cô ta thầm nâng sự uy hiếp của tiểu Đông thị lên một bậc mới.

Quách Lạc La thị có phần bất mãn, cô ta vốn là người dễ kích động, chẳng qua gả vào hoàng tộc nên kiềm chế bớt đi thôi, nhưng vẫn là thẳng tính hơn người khác. Lần này kính trà thấy Tam Aka bảo bọc tiểu Đông thị, lòng cô ta rất khó chịu, lòng thầm nhủ nhất định sẽ đòi lại món nợ hôm nay, sùng thiếp diệt thù không phải chuyện hiếm.

“Xin kính trà phúc tấn.” Nữ Hồ Lộc thị là phúc tấn đầu tiên, có thể nói là lão nhân, vì thế cô ta kính trà đầu tiên.

Chi Lan nhấp một ngụm trà, lại ban cho Nữ Hồ Lộc thị một vòng tay bằng vàng do Nội Vụ Phủ chế tác. “Giữ gìn sức khỏe, vì gia khai chi tán điệp mới là chính đạo, cô cũng là lão nhân trong phủ, nhất định biết rõ quy củ, ta không nói nhiều nữa.”

Nữ Hồ Lộc thị nhận vòng tay, trang sức Nội Vụ Phủ chế tác ra tinh xảo hơn đồ ở ngoài rất nhiều, nhưng món đồ này lại chỉ là người khác ban cho. Nữ Hồ Lộc thị cầm vòng tay, cung kính hành lễ rồi mới lui ra.

Đến lượt Quách Lạc La thị, tuy cô ta cúi đầu có vẻ phục tùng, nhưng toàn thân vẫn toát lên một vẻ bướng bỉnh bất tuân, điều này làm cho Chi Lan có chút dè dặt, nàng vụng trộm liếc nhìn Huyền Diệp, thấy hắn không có vẻ gì là hứng thú hoặc là muốn chinh phục mới nhẹ nhàng thở phào.

Đàn ông đều có thói hư tật xấu, cho dù là đàn ông tốt cũng vậy, bọn họ đều là động vật săn mồi, ham muốn săn đuổi con mồi và tận hưởng quá trình đấy, Chi Lan không hy vọng Huyền Diệp cũng là người đàn ông như vậy. Người đàn ông chân chính phải là người tìm kiếm lạc thú ở việc chinh phục lý tưởng, chứ không phải nữ nhân.

Thật ra Huyền Diệp cũng có ít nhiều hứng thú với Quách Lạc La thị, hắn rất ít khi thấy nữ nhân vừa biết giữ quy củ mà vẫn thể hiện được sự cá tính bướng bỉnh. Có điều lòng hắn đã bị Chi Lan chiếm trọn, không có thời gian rảnh đi chinh phục nữ nhân khác, hơn nữa hắn cũng không cảm thấy hấp dẫn giới tính với nữ nhân khác, thiếu yếu tố đấy thì các nữ nhân trong phủ chẳng khác gì đồ dùng gia đình.

Chờ bốn nữ nhân kính trà Chi Lan xong, Huyền Diệp thức thời đi tránh mặt, tiếp theo là lúc Chi Lan thể hiện, hắn không cần ở lại gây áp lực cho nàng. Biểu ca đại nhân chợt có cảm giác biểu muội nhà mình sắp bay cao, thoát ly khỏi tầm bảo hộ của hắn, hắn vội lắc đầu, gạt ý nghĩ đấy đi, dù Chi Lan có bay cao thế nào, vẫn sẽ ở trong lòng bàn tay hắn.

“Các cô đều vào phủ sớm hơn ta, tuổi cũng lớn hơn ta, theo lý thuyết cũng sẽ hiểu biết hơn ta.” Chi Lan nhấp ngụm trà, hài lòng nhìn vẻ bất mãn của các nữ nhân đối diện. Tuổi tác quả nhiên là điểm yếu của nữ nhân, tuy rằng che giấu rất tốt, nhưng Chi Lan lớn lên trong Hoàng cung, khả năng xét lời nói xem sắc mặt đã đến mức lão luyện rồi, làm sao có thể bị lừa.

“Cho nên sau này nếu ta có sai trái chỗ nào mong các cô thông cảm.” Dịch nghĩa ra là ta có làm gì thì các cô cũng phải cố mà chịu đựng.

“Trong phủ đã quy định rõ ràng rồi, ta ít tuổi, khó tránh có người không phục, chỉ còn cách bắt mọi người chịu thiệt thòi, từ nay về sau xảy ra chuyện gì đều xử lý theo quy củ, không có ngoại lệ vì nhân tình.” Chi Lan vuốt ve đồ bội móng (*), nàng không thích vật này lắm, nhưng nó là đạo cụ cần thiết để tỏ vẻ thời thượng.

“Mọi người chắc đều hiểu rõ nghĩa lớn, chỉ có tuân theo quy củ ta mới có thể không phạm sai lầm không đối xử bất công với mọi người.” Vì thế nếu người nào muốn xúc xiểm đâm bị thóc chọc bị gạo, giả vờ đáng thương, thật xin lỗi, không có cửa đâu.

“Tạm thời ta chỉ có thể nghĩ sao nói vậy, dù sao chúng ta đều là người một nhà, ngày tháng còn dài, hôm nay chỉ nói đến thế thôi, ta cũng mệt mỏi rồi, đi nghỉ ngơi trước, ngày mai thỉnh an sẽ nói chuyện với mọi người sau.” Chi Lan không cho đám nữ nhân kia cơ hội lên tiếng, vịn Uyển Ương quay lưng đi, để lại các nữ nhân trừng mắt nhìn nhau.

Nữ Hồ Lộc thị thật không ngờ tiểu cô nương ẹ lệ nhút nhát lại có thể lợi hại đến thế, nói mấy câu liền chặn hết mọi đường của bọn họ. Hơn nữa không phải tiểu Đông thị nên xưng hô tỳ muội thân thiết như đạo lý sao, tại sao lại không chút nề mặt nhau như vậy, không sợ Gia thấy được cho rằng tiểu Đông thị không rộng lượng sao?

Chi Lan đương nhiên sẽ không xưng hô tỳ muội với đám nữ nhân đó, căn bản nàng cảm thấy không cần tạo quan hệ tốt với bọn họ, chỉ cần bọn họ an phận nàng sẽ dành cho bọn họ đãi ngộ tốt, không cần bên nào phải lấy lòng bên nào.

Đích phúc tấn chính là đích phúc tấn, chỉ cần tuân theo quy củ, sẽ không ai chê trách được gì, xem ra trong ba ngày nghỉ kết hôn nàng sẽ phải đưa ra thêm mấy quy định mới.

Chi Lan ngáp một cái, chuẩn bị về phòng ngủ bù, vừa vào đã phát hiện có kẻ đang nằm uể oải trên ghế dài

“Đã nói xong rồi?” Huyền Diệp còn có chút không thích ứng với Chi Lan trong hình tượng nữ chủ nhân, dù sao Chi Lan trong lòng hắn chỉ là tiểu cô nương thích làm nũng.

“Vâng, mệt chết đi được!” Chi Lan nhăn mặt, “Vì thế em không cho bọn họ cơ hội lên tiếng liền quay lưng đi.”

Huyền Diệp nhìn đáng vẻ đắc ý của Chi Lan cũng cười, “Không thích nói chuyện với họ thì thôi, làm khó bản thân làm gì?”

“Em nào có làm khó bản thân, em chỉ làm khó bọn họ thôi, biểu ca anh thật bất công.” Chi Lan ngồi lên lòng Huyền Diệp, ngả đầu lên vai hắn, cầm bàn tay hắn sờ nắn.

“Giờ mới nhận ra tôi bất công sao? Trước kia để tâm đi đâu.” Huyền Diệp cầm tay âu yếm Chi Lan.

“Biểu ca anh thật tốt.” Chi Lan rút tay lại, vòng tay ôm thắt lưng Huyền Diệp, Huyền Diệp cũng thuận thế ôm Chi Lan vào lòng.

“Rót cục Lan nhi cũng là của tôi.” Huyền Diệp hít một hơi thật sâu, cho tới bây giờ hắn mới chính thức cảm thấy giấc mộng quỷ dị luôn khiến hắn lo âu kia đã rời xa.

“Biểu ca trêu người ta.” Chi Lan vui đầu vào lòng Huyền Diệp, “Chẳng lẽ em còn có thể gả cho người khác sao? Biểu ca thật khờ.”

Nào ngờ Huyền Diệp vừa nghe xong liền xiết chặt Chi Lan, “Em đương nhiên không thể gả cho người khác, ai cũng không được.” Trong đầu Huyền Diệp hiện lên bóng dáng người đàn ông kia, sắc mặt không được nhẹ nhõm như vừa rồi.

“Đương nhiên.” Chi Lan cảm thấy cảm xúc của Huyền Diệp có chút kỳ lạ, vì thế không trêu đùa như bình thường.

“Đúng rồi, biểu ca.” Chi Lan ngẩng đầu lên, nhìn Huyền Diệp chăm chú. “Chúng ta nên chuẩn bị cho em bé.”

“Chuẩn bị điều gì?” Nói đến đây tay Huyền Diệp bắt đầu giờ trò xấu xa.

Chi Lan nhẹ nhàng vuốt ve bàn tay lộn xộn của Huyền Diệp, cổ ra vẻ nghiêm túc, “Không phải chuẩn bị thế này, ý em là biểu ca nên bắt đầu bảo dưỡng thân mình, không thể uống rượu, không thể thức khuya, cũng không thể đến phòng nữ nhân khác.”

“Ồ? Máy yêu cầu trước thì không vấn đề, nhưng yêu cầu cuối cùng là vì lý do gì?”

Huyền Diệp vốn không có dự định chung đụng với các nữ nhân kia, trước khi cưới Chi Lan là vì đã hứa với nàng, sau khi cưới Chi Lan là vì không có hứng thú với nữ nhân, đối với hắn, cùng với Chi Lan chính là cực lạc, không phải là hắn chưa từng nhìn đến các nữ nhân khác, mà là không cảm thấy rung động.

Nghĩ đến chuyện bản thân có thể giữ mình trong sạch, không bị sắc đẹp cám dỗ, Huyền Diệp cảm thấy rất hài lòng, trên đời này không có người đàn ông nào muốn thừa nhận bản thân là kẻ háo sắc, đàn ông thời phong kiến lại càng như thế.

Hơn nữa nghĩ đến chuyện Chi Lan sẽ khổ sở thương tâm nếu phải nhìn thấy hắn đến phòng nữ nhân khác, lòng hắn cũng đau xót theo, xem ra hắn thật sự ngã gục trong tay cô gái nhỏ này rồi. Có điều hắn không ngờ Chi Lan lại trực tiếp đưa ra yêu cầu này, điều đó khiến lòng hắn hiếu kỳ, bởi vì hắn biết Chi Lan không phải người cố tình gây sự như thế.

“Đấy đều là những điều ngạch nương chỉ dạy cho em, anh xem, ngạch nương nhờ tuân thủ phương pháp đấy, mới có thể sinh được một người con trai anh minh thần võ như biểu ca.” Chi Lan nịnh bợ, “Vì để có thể sinh một em bé lợi hại như biểu ca, chúng ta nên nghe theo lời ngạch nương.”

“Ngạch nương nói thế nào?” Không thể không nói Chi Lan nói lời này thật đúng trọng tâm, Huyền Diệp đương nhiên rất hài lòng với bản thân, nếu có thể sinh được một con trai trưởng giống như hắn, vậy thật đúng là không còn gì tốt hơn.

“Ngạch nương nói, anh kê tai lại đây.” Chi Lan kể ra những điều hai bên nam nữ phải chuẩn bị trước khi mang thai với Huyền Diệp, vừa là kinh nghiệm Đông thị chia sẻ với nàng, vừa là học theo bí tịch. Ví dụ như tính toán chu kỳ, xác định lúc nào tốt cho việc mang thai, ví dụ như trước khi muốn có thai thì nên kiêng quan hệ vợ chồng một tháng.

Huyền Diệp nghe xong sau cũng hiểu được vì sao Chi Lan không cho hắn đến phòng nữ nhân khác, tuy hắn không hiểu ý nghĩa y học của những điều Chi Lan nói, nhưng cũng biết “nhất tích tinh thập tích huyết”. Thông suốt rồi, có thể thấy yêu cầu của Chi Lan đúng là hợp lý, hơn nữa nàng vì sức khỏe của em bé mà không giấu diếm ý nghĩ bản thân, hiển nhiên là rất tin tưởng hắn, hắn không thể phụ bạc sự tin tưởng đấy.

“Lan nhi yên tâm, biểu ca sẽ không để em thất vọng.” Huyền Diệp không định nói cho Chi Lan biết chuyện hắn sẽ không chung đụng với những người kia, nói ra Chi Lan nhất định sẽ không đồng ý. Nàng là đích phúc tấn, tất nhiên sẽ phải suy nghĩ cho đại cục, lòng có thương tâm khổ sở thế nào cũng sẽ cố gắng ra vẻ tươi cười bảo hắn đến chỗ người khác, nhưng hắn không muốn Chi Lan phải chịu ảm ức đấy.

“Vâng.” Chi Lan đương nhiên biết Huyền Diệp chỉ có thể có một nữ nhân duy nhất là nàng, nhưng nàng vẫn tỏ vẻ đại lượng. “Chờ em có bầu rồi, biểu ca tất nhiên có thể đến chỗ trắc phúc tấn hoặc cách cách, đều tại Lan nhi tùy hứng, khiến biểu ca chịu thiệt thòi.”

Huyền Diệp vừa thấy Chi Lan rung rung nước mắt liền đau lòng, hắn căn bản không thấy thiệt thòi, bắt ép hắn làm việc hắn không muốn làm mới là thiệt thòi, mà chuyện này hắn cũng không cảm thấy có chỗ nào không đúng, làm thế chỉ chứng minh hắn là chính nhân quân tử không bị nữ sắc mê hoặc. Hơn nữa Hoàng ama cũng chung thủy với ngạch nương, hắn làm thế không thấy có vấn đề gì.

Nếu Thuận Trị Đế biết đạo lý thượng bất chính hạ tắc loạn, khẳng định ông ấy sẽ không để Huyền Diệp biết chuyện mình độc sủng Đông Quý phi, Thuận Trị vốn là muốn mượn miệng con trai nói với người mình yêu, tự mình khoe thành tích bản thân thì thấp kém quá. Chẳng ngờ cha nào con nấy, con trai ông ấy cũng học tập phương pháp đối phó hậu cung để đối phó với nữ nhân hậu viện.

“Chúng ta bắt đầu từ ngày mai đi? Như vậy nói không chừng sang năm ngạch nương có thể bế cháu.” Chi Lan hưng phấn nói.

“Uh, Lan nhi nói thế nào thì làm thế.” Huyền Diệp tưởng tượng đến đứa con đáng yêu của bản thân, cũng nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đừng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Có gian tử lâu

Sáng sớm ngày hôm sau, Chi Lan xoa eo đau nhức, rồi giường rửa mặt trước ánh mắt trêu tức của Huyền Diệp.

“Lan nhi, đến giúp biểu ca mặc quần áo.” Chi Lan không muốn người khác ở trong phòng những lúc riêng tư, vì thế những chuyện như mặc quần áo, chải đầu tết tóc đều là Chi Lan làm, Huyền Diệp cũng rất hưởng thụ cuộc sống vợ chồng bình thường này.

“Không đến, không có sức.” Chi Lan bĩu môi, miệng nói nhưng tay vẫn mở tủ lấy ra một bộ thường phục màu xanh mặc cho Huyền Diệp.

“Tôi muốn mang túi tiền em đưa ngày hôm qua.” Huyền Diệp nhìn Chi Lan bận rộn sửa soạn cho hắn lòng rất vui vẻ.

“Vâng, em sẽ làm cho biểu ca thêm mấy cái.” Tốt nhất là để anh không có cơ hội mang túi tiền của người khác làm.

“Còn hai ngày nghỉ kết hôn, Lan nhi muốn làm gì?” Huyền Diệp nghĩ cuộc sống của Chi Lan rất nhàn chán, ngày nhỏ ở trong cung không được xuất cung, giờ gả cho hắn cũng chỉ có thể ở trong phủ là một phụ nhân không ra cửa lớn không bước cửa sau, vì thế hắn muốn nhân hai ngày này đưa Chi Lan ra ngoài du ngoạn một chút.

“Em không có ý tưởng đặc biệt gì, biểu ca có chủ ý gì sao?” Chi Lan thật sự không biết ngoài đường phố có chỗ nào để chơi bời thăm thú, nàng là một trạch nữ điển hình, số lần ra khỏi nhà đi dạo phố có thể đếm trên đầu ngón tay.

“Nghe nói ngay bên cạnh cổng Đông Tứ mới mở một tửu lâu, tên là ‘Có gian tửu lâu’, bày biện nội thất và thực đơn đều rất mới mẻ, hôm nay tôi dẫn em đi thưởng thức?” Huyền Diệp cũng là nghe Thường Ninh khen ngợi, gần đây Thường Ninh rất thích đến chỗ đấy.

“Có gian tửu lâu, tên này thật là kỳ quái.” Chi Lan cảm thấy tên này rất quen thuộc, tương tự như những cái tên đã nghe ở kiếp trước, giống kiểu “Có gian trà quán”, “Có gian khách sạn”, chẳng lẽ kiểu tên đấy bắt nguồn từ thời cổ đại?

“Uh, tôi nghe Thường Ninh khen đồ ăn ở đấy rất ngon, gần đây nó thường đến đó, nói không chừng còn có thể gặp nó ở đó.”

“Ồ.” Chi Lan không hề háo hức gặp Thường Ninh, nguyên nhân sâu xa của mối nghiệt duyên giữa nàng và Thường Ninh là do khi còn bé nàng và Thường Ninh thích tranh giành Huyền Diệp chơi với mình, nói trắng ra là hai đứa trẻ con tranh giành tình cảm, nàng thắng Thường Ninh thua, vì thế mỗi lần Thường Ninh trông thấy nàng đều hậm hực không vui.

“Sao đây, Lan nhi sợ?” Huyền Diệp cũng biết quan hệ giữa Chi Lan và Thường Ninh, nhưng hắn cảm thấy không hề đến mức nghiêm trọng, ít nhất tuy rằng ngoài mặt Thường Ninh không thân thiết gì với Chi Lan, nhưng trong lòng thì không đến mức thâm thù đại hận.

“Việc gì em phải sợ Ngũ thúc, hắn sắp cưới đích phúc tấn đúng không?” Chi Lan cười hề hề, nàng nhất định phải giễu cợt chú em chồng này một phen.

“Uh, là trưởng nữ của Lang trung Bái Khố Lễ, em lại đang mưu tính chuyện gì đúng không?” Huyền Diệp bắt đầu mường tượng ra cuộc “đại chiến” của Thường Ninh và Chi Lan.

“Nào có, chắc gì đã gặp Ngũ thúc.” Chi Lan chải đầu tết tóc cho Huyền Diệp xong, vừa lòng nhìn dáng vẻ anh tuấn của hắn, trượng phu nhà mình đúng là nhìn thế nào cũng thấy đẹp.

“Uh, tay nghề biểu muội không tồi.” Huyền Diệp xem xét bản thân, quả nhiên rất phù hợp với thẩm mỹ của hắn.

“Đương nhiên.” Nếu Chi Lan có đuôi, nhất định đang vênh lên trời.

“Chúng ta đến Long Phúc Tự dâng hương trước, sau đó đi dạo, lúc nào đói bụng thì đến ‘Có gian tửu lâu’.” Huyền Diệp sai thái giám dọn đồ ăn sáng lên, thấy Chi Lan đã ăn tương đối, mới gạt đầu hài lòng.

“Em hơi gầy, nên ăn nhiều hơn một chút.” Nói xong Huyền Diệp lại quay đầu dặn Tiểu An Tử, “Đồ ăn sáng trong phủ hôm nay là ai làm, thường.”

“Biểu ca em ăn rất tốt, hơn nữa em cũng rất khỏe mạnh.” Kiếp này Chi Lan là kiểu ăn mãi cũng chỉ thế mà không béo thêm được, nếu là kiếp trước dù có đang mơ nàng cũng cười đến lúc tỉnh, nhưng từ khi Huyền Diệp bắt đầu chú ý đến vấn đề ăn uống của nàng, chuyện ăn không béo này thành nỗi đau thâm kín của nàng

“Trước kia tôi không có cách nào giám sát chuyện ăn uống của em, sau này sẽ cho người trông chừng em, điểm tâm đồ ăn vặt phải ăn bớt lại, chủ yếu ăn đúng bữa. Không phải em thích ăn rau dưa sao, tôi sai mấy thôn trang ngoài thành đều trồng thứ rau em thích ăn, biểu ca không tin không thể vỗ béo cho em.” Huyền Diệp véo má Chi Lan, hần cảm thấy đáng về phúng phính ngày nhỏ vẫn đáng yêu hơn.

“Vâng, cảm ơn biểu ca, lúc nào chúng ta đến thôn trang thăm thú?” Chi Lan có chút ý nghĩ kỳ lạ, nàng biết không có khả năng, chỉ tùy tiện hỏi một câu thôi.

“Thôn trang trồng rau thì có gì hay để thăm thú, năm trước tôi đã mua hai thôn trang có suối nước nóng, đến mùa đông sẽ đưa em đi.” Huyền Diệp cảm thấy biểu muội là do ra khỏi nhà quá ít, vì thế mới đến nỗi cả thôn trang trồng rau cũng muốn đi thăm thú, làm cho hần cảm thấy có chút đau lòng.

“Suối nước nóng?” Chi Lan vừa nghĩ đến suối nước nóng thuộc sở hữu bản thân thì kích động, hận không thể đến mùa đông ngay lập tức.

Huyền Diệp thấy Chi Lan cao hứng không đành lòng nói với nàng rằng rất có khả năng năm nay nàng không đi được, bởi vì... Huyền Diệp nhìn chăm chăm vào bụng Chi Lan, Huyền Diệp tốt bụng nghĩ, quên đi, thôi tạm thời không dả kích nàng.

“Mấy tháng nữa mới có thể ngâm suối nước nóng, thật đáng tiếc.” Chi Lan thầm tính toán ngày tháng trong lòng.

“Vì thế sẽ đưa em đi nếm thử món ngon kia trước, lẩu và đồ nướng của ‘Có gian tửu lâu’ đều rất đặc sắc, nhưng lát nữa không được ăn nhiều, chỉ được ăn đến bảy phần no thôi, biết không?”

Chi Lan gật gù đầu, lòng lại thầm oán Huyền Diệp trước sau bất nhất, lúc thì nói nàng phải ăn nhiều một chút, lúc lại nói nàng không thể ăn nhiều, thật là một biểu ca mâu thuẫn.

Đến khi Huyền Diệp và Chi Lan dạo hết phố phường thì đã là lúc giữa trưa, bắt đầu nắng gắt.

“Biểu ca còn phải đi bao lâu nữa?” Chi Lan đã thấy đói bụng.

“Ngay kia thôi, nhìn thấy chưa?” Huyền Diệp chỉ một tấm bảng hiệu không xa.

Chi Lan ngẩng đầu, quả nhiên là “Có gian tửu lâu”, trang trí bên ngoài cũng không khác các tửu lâu khác, không biết bên trong giấu càn khôn gì.

“Chào khách quan, xin hỏi ngài đi mấy người?” Vừa vào cửa liền nhìn thấy một tiểu nhị ăn mặc sạch sẽ.

“Cho chúng ta một phòng riêng.” Huyền Diệp nhìn cách bày biện trong tửu lâu, gọn gàng trang nhã, hơn nữa tiểu nhị đều mặc quần áo giống nhau, thoát nhìn rất có phong thái. Bàn ghế cũng rất sạch sẽ, không có dấu vết bữa bãi bẩn thỉu, khách đang dùng bữa cũng im lặng, không có người nào ồn ào mất trật tự.

“Biểu ca, tửu lâu này cũng không tệ lắm, rất sạch sẽ.” Chi Lan biết Huyền Diệp có bệnh ưa sạch sẽ, thật ra nàng cũng thế, ở trong cung phú quý đã quen, không chịu được sự dơ dáy.

“Uh, nếu đồ ăn ở đây hợp khẩu vị, mua đầu bếp về phủ.” Huyền Diệp không thèm để ý nói, gian tửu lâu này không tệ, nhưng không thể đến mỗi ngày, nếu Chi Lan thích, hần sẽ mua đầu bếp về phủ.

“Nếu người khác không muốn thì đừng ép uống, đầu bếp trong phủ nhiều như vậy, không cần mua thêm.” Chi Lan không phải là đang nổi lòng đồng tình hay thương hại gì đó, ở cổ đại chuyện này chỉ là chuyện rất bình thường, được làm đầu bếp riêng trong vương phủ sẽ được đãi ngộ tốt hơn ở ngoài thế này nhiều, nàng chỉ là không muốn để một người xuất thân không rõ ràng vào phủ.

“Uh, nghe Lan nhi.” Huyền Diệp cũng biết bản khoản trong lòng Chi Lan, hần có mấy huynh đệ, giờ xem ra hần là người có khả năng nhất, hơn nữa các huynh đệ của hần có vẻ không có ý tứ gì khác, đúng là một tình huống tốt.

Nhưng lòng người khó dò, thành viên hoàng gia càng thêm phức tạp, nếu nghĩ theo hướng tiêu cực, nói không chừng hần tới đây ăn cơm là do Thường Ninh an bài, vậy thuận thế cài một đầu bếp vào phủ hần là chuyện không phải không có khả năng.

Không phải Huyền Diệp nghi ngờ Thường Ninh, mà là thói quen cẩn tắc vô áy náy, lúc nào cũng nghĩ trước sau mọi nhẽ.

Chi Lan không suy nghĩ phức tạp như Huyền Diệp, nàng chỉ cảm thấy mỗi nô tài trong phủ đều phải điều tra kỹ càng, chỉ có kẻ gốc mới tùy tiện dẫn một kẻ cha căng chú kiết vào vương phủ.

Không lâu sau món lẩu và đồ nướng Huyền Diệp gọi được dọn lên, mùa đông trong hoàng cung cũng thường ăn lẩu, nhưng là lẩu phương Bắc (nhiều gia vị nặng) với thịt dê, không phải nồi nước lẩu đỏ bốc khói vì cay như này.

“Biểu ca, ăn được sao?” Chi Lan có phần chần chừ, nàng không thích ăn cay, món ăn trong cung cũng thiên về nhạt, nàng sợ ăn cay thể này tới về tiêu chảy.

Huyền Diệp cũng có chút hoài nghi nhìn nồi nước lẩu không biết đã cho bao nhiêu hạt tiêu, “Bỏ đi, chúng ta ăn thịt nướng.”

Thịt nướng được nướng rất tốt, còn rắc thêm hành, thơm nức mũi, khiến người ta nhìn mà nuốt nước miếng.

“Món này rất ngon.” Chi Lan ăn một miếng thịt bò nướng, cảm thấy rất thỏa mãn.

“Cũng không tệ lắm” Hiển nhiên là Huyền Diệp ra ngoài ăn uống nhiều hơn Chi Lan, vì thế chỉ khích lệ qua loa.

“Ông chủ tửu lâu này thật sáng tạo, cũng đông khách nữa.” Khi Chi Lan đến thấy tầng một đã kín chỗ.

“Tam ca, hai người thật sự đến đây?” Thường Ninh chưa thấy người đã thấy tiếng.

“Ngồi xuống nói chuyện từ từ đi, quy củ của người đâu?” Huyền Diệp lờ mắt nhìn Thường Ninh, tuy bọn họ ra ngoài phải che dấu thân phận, nhưng nhất cử nhất động vẫn phải phù hợp với thân phận hoàng tử.

“Ca, đệ sai rồi.” Thường Ninh vừa rồi là do cao hứng, nhất thời quên mất người đối diện là Tam ca nổi tiếng nghiêm khắc.

Chi Lan thấy Thường Ninh từ con hổ thành con mèo, nhin không được che miệng cười trộm.

“Ca, anh xem cô ta không giữ quy củ!” Thường Ninh phẫn nộ tố cáo, hần quả nhiên không nên ngồi cùng bàn với Đông Chi Lan.

“Cô cái gì mà cô, nàng là chị dâu của người.” Huyền Diệp trừng mắt nhìn Thường Ninh, lại gấp một miếng thịt dê vào trong bát Chi Lan.

“Sao Ngũ thúc lại biết chúng ta ở đây?” Chi Lan thấy Thường Ninh sắp tức giận, vội đánh trống lảng.

“Ta quen biết ông chủ chỗ này, đương nhiên biết.” Thường Ninh không giải thích cụ thể, nhưng Chi Lan cũng nghe hiểu, xem ra quan hệ giữa Thường Ninh và ông chủ chỗ này không tầm thường.

“Đừng để bị kẻ khác lừa gạt.” Huyền Diệp biết người em trai này tính dễ xúc động lại không chịu suy xét, nói không chừng đã tùy tiện tiết lộ thân phận với người khác.

“Ca anh không thể nói bừa, người ấy không phải con người như thế.” Thường Ninh vội vàng phản bác, điều này khiến Huyền Diệp rất hiếu kỳ, người nào có thể khiến Thường Ninh bảo vệ như vậy, Thường Ninh vì chuyện con trẻ mà không thân thiện với Chi Lan đến tận lúc này, vậy mà lại vì một người xa lạ tranh luận với hắn.

“Ồ? Nói vậy ông chủ này là một người tâm tư nhạy bén, người kết giao với hắn ta không phản đối, nhưng vẫn phải cẩn trọng.” Huyền Diệp cũng là có lòng hảo tâm, Thường Ninh tâm tư đơn giản tính tình lại bướng bỉnh, chưa đến lúc tranh đấu vì quyền lực lợi ích, Huyền Diệp cũng rất có lòng làm một người anh tốt.

“Đó là do anh chưa gặp người ấy.” Thường Ninh than thở, “Rất may là chưa gặp.”

“Người nói cái gì?” Thường Ninh nói câu kia lí nhí như tiếng muỗi, Huyền Diệp không nghe rõ.

“Không có gì, đồ ăn ở đây ngon chứ?”

“Không phải người nghĩ ra, vênh vào cái gì?” Chi Lan nhìn dáng vẻ kiêu ngạo của Thường Ninh, không kiềm chế được phải bới móc một câu.

“Cô thì nghĩ ra được sao?” Thường Ninh nhìn Chi Lan khiêu khích, “Cô đã nấu được cơm chưa?”

“Người!” Chi Lan buông đũa chuẩn bị cãi vã với Thường Ninh một trận, nấu cơm là vết thương lòng của nàng, cho dù là Huyền Diệp thích trêu nàng cũng không dám lấy nấu cơm ra làm đề tài.

Huyền Diệp nghe thế liền biết hỏng rồi, từ nhỏ Chi Lan đã thích ăn, vì thế đã xin Đông Quý phi dạy nàng nấu cơm, nữ tử tộc Mãn tuy rằng không cần xuống bếp, nhưng biết làm thì càng tốt, Đông Quý phi cũng không phản đối.

Kết quả Chi Lan được phong làm sát thủ nhà bếp, nguyên liệu nào vào tay nàng cũng thành món ăn khó nuốt. Bởi vì chuyện đấy, Chi Lan khổ sở rất lâu, mãi mới chấp nhận được chuyện bản thân không có khả năng bếp núc.

“Ta không biết nấu cơm thì sao, biểu ca sẽ không để ta xuống bếp!” Chi Lan quyết định lôi kéo đồng minh, đây vốn là chính sách từ trước đến nay của nàng.

“Đúng vậy, trong phủ rất nhiều đầu bếp, chị dâu người an tâm quản gia là được.” Huyền Diệp quả nhiên là đứng về phe Chi Lan, “Chờ phúc tấn của người vào cửa, liệu người có nỗ lực để nàng xuống bếp không?”

“Phúc tấn gì chứ, đệ không thích.” Thường Ninh vừa nghe Huyền Diệp nhắc đến phúc tấn chưa cưới về liền sa sầm nét mặt.

“Lời này mà người có thể nói sao?” Nếu vừa rồi Huyền Diệp là nói đùa, thì lúc này đã là nghiêm túc.

“Đệ không thích cô ta, đệ ... đệ đã có người thầm thương trộm nhớ!” Thường Ninh đỏ mặt, nói có vẻ chột dạ.

“Thầm thương trộm nhớ thì nạp vào phủ là được, đích phúc tấn là để tôn trọng, không phải nữ tử bình thường nào cũng có thể so sánh, lời vừa rồi đừng

nhắc lại.” Huyền Diệp là con người rất coi trọng thân phận địa vị, trong quan niệm của hắn chỉ có đích phúc tấn do Hoàng ama chỉ hôn mới có thể coi là một nửa “thê tử”, những nữ nhân kia của hắn chỉ là đồ chơi, đương nhiên Chi Lan không giống thế.

“Là nữ tử nhà ai?” Thật ra trong lòng Huyền Diệp đã ác cảm với nữ tử kia, trước khi lấy chồng mà lời kéo đàn ông cho thấy nữ tử kia không an phận. Thời đại này, cho dù là thiếu nữ Mãn Châu cũng không phải bạ ai cũng gặp, người mà Thường Ninh thương nhớ chắc không phải thiếu nữ Bát Kỳ.

Thường Ninh thấy Huyền Diệp nghiêm túc, ấp úng không nói lời nào, hắn biết tính tình Tam ca, nếu biết người đó là ai, nhất định sẽ làm khó nàng.

“Biểu ca, Ngũ thúc cũng không còn là trẻ con, tất là nhận thức được chuyện bán thân đang làm, anh vẫn chưa ăn gì mà.” Chi Lan thấy không khí căng thẳng, vội hoà giải. “Ngũ thúc cũng ăn đi.”

Huyền Diệp nhìn vẻ mặt khẩn cầu của Chi Lan, thờ dài, dù sao thì hắn cũng không quản được đệ đệ này, chỉ có thể khuyên nhủ vài câu, có nghe hay không không nằm trong quyền hạn của hắn. Nói cho cùng cũng chỉ là một nữ nhân, không đáng để làm tổn thương tình huynh đệ.

Thường Ninh nhìn Chi Lan cảm kích, ba người lại ăn uống như chưa có chuyện gì, nói cười một hồi sắc mặt Huyền Diệp và Thường Ninh dần vui vẻ hơn.

Đột nhiên, có tiếng gõ cửa vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đừng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Ông chủ Trần

“Biểu ca?” Chi Lan không muốn người không liên quan quấy rầy.

“Bên ngoài có thị vệ, chắc là tiểu nhị.” Huyền Diệp cũng không thích bị quấy rầy lúc ăn cơm, nhưng thị vệ không ngăn cản chắc là không có vấn đề gì.

“Vào đi.” Thường Ninh nhìn Huyền Diệp vội lên tiếng, không biết người gõ cửa có phải người ấy không.

“Các vị khách quan, đây là rượu đặc biệt độc quyền của tiểu điểm, hôm nay là sinh nhật ông chủ, mời tất cả các quan khách một chén miễn phí.” Nói xong tiểu nhị đặt bình rượu xuống bàn, lại lui ra ngoài.

“Vị ông chủ này cũng thật hào phóng.” Chi Lan thờ dài, nơi này đãi khách như thế, hắn phải tặng bao nhiêu chén rượu mới đủ chứ.

“Tại sao ta không biết hôm nay là sinh nhật người ấy, tại sao người ấy không nói cho ta biết.” Thường Ninh đột nhiên không tranh cãi với Chi Lan, chỉ lẩm bẩm, ngây ngẩn như mất hồn.

“Ta thật hiếu kỳ, vị ông chủ này rốt cục là người phương nào, lại khiến Ngũ đệ nhớ mãi không quên.” Huyền Diệp nhìn đáng vẻ mất hồn của Thường Ninh cũng có hứng thú.

“Người ấy chẳng qua chỉ là mở một tửu lâu, nào có gì đặc biệt.” Thường Ninh hơi đỏ mặt, vội gấp một miếng thịt bò. “Chúng ta uống rượu đi.”

“Rượu này màu đỏ?!” Chi Lan rót một chén rượu rồi rất ngạc nhiên, ở cổ đại mà nhìn thấy một chén rượu tương tự cocktail thì thật khó tránh cảm giác hãi hùng, lại liên tưởng đến tên tửu lâu, Chi Lan liền ngộ ra, nhân sĩ xuyên không quả nhiên đi đến đâu cũng gặp.

“Từ từ đã, đừng uống vội.” Huyền Diệp nhắc chén rượu, gấp cho Chi Lan một miếng gạch cua xào cà. “Ăn nhiều một chút.”

“Cho người thử đã.” Thường Ninh rất nóng lòng muốn thử, nhưng cũng không dám ăn uống thứ đồ ăn chưa được thử.

“Thế nào?” Một thường thiện thái giám dùng ngân châm thử qua rồi lại nhấp một ngụm, Thường Ninh quan sát một lát thấy hắn không có phản ứng đặc biệt lập tức hỏi.

“Hồi Ngũ gia, rượu này có vị thanh, cay nhẹ, không giống những thứ rượu bình thường.” Thường thiện thái giám lần đầu tiên uống thứ rượu này, không biết phải miêu tả thế nào.

“Vậy để Gia thử.” Thường Ninh cầm một chén rượu đầy, nhấp một ngụm.

“Cũng không tệ lắm.” Dứt lời liền một ngụm uống hết.

“Rượu này chưa biết có say không, người uống ít một chút vẫn hơn.” Huyền Diệp không có hứng thú với rượu, uống rượu là ngược với đạo lý dưỡng sinh của hắn, có thể sẽ không uống.

“Chị dâu có muốn ném không?” Thường Ninh dụ dỗ, hắn biết Chi Lan rất dễ say, vì thế muốn xem nàng tự bồi xấu.

“Nếu Ngũ thúc đã thích như vậy, ta sẽ không đoạt thứ người khác thích.” Chỉ Lan biết từ lượng bản thân, không cho hẳn đạt được mục đích.

“Vị ông chủ này đã hào phóng như vậy, chúng ta cũng không thể keo kiệt, đúng không?” Thường Ninh uống rượu xong mặt càng thêm đỏ, nói chuyện cũng lớn tiếng hơn. “Đi gọi tiểu nhị vào đây!”

Thị vệ ngoài cửa lập tức tìm tiểu nhị vừa đưa rượu, “Xin hỏi các vị khách quan có gì sai bảo?”

“Hôm nay là sinh nhật của ông chủ?” Sắc mặt Thường Ninh có chút không vui, “Nếu người ấy đã hào phóng như vậy, Gia cũng không thể keo kiệt, ngọc bội này người giúp ta tặng cho người ấy, chúc người ấy năm nào cũng được như ngày hôm nay, tuổi nào cũng được vui như buổi sáng nay!” Thường Ninh lấy từ trong túi tiền ra một miếng ngọc ngời liên trụy (*), xem ra đã chuẩn bị để tặng từ lâu.

“Cám ơn khách quan, nhưng ông chủ đã căn dặn, không được tùy tiện nhận quà và tiền của khách đưa.” Tiểu nhị đã được huấn luyện nghiêm chỉnh, không đợi Thường Ninh cự tuyệt, còn nói thêm, “Hôm nay cũng đúng ngày ông chủ đến quán thị sát, để tiểu nhân đi hỏi ông chủ.”

“Đi đi!” Thường Ninh vừa nghe ông chủ cũng đến quán, liền mỉm cười.

Một lát sau tiểu nhị quay lại, nhưng không có ông chủ đi cùng.

“Các vị khách quan thứ lỗi, ông chủ nói không tiện gặp người, nói vị Gia này nhất định có thể hiểu được ý tứ ông chủ, bảo tiểu nhân nhận lễ vật, xin gửi lời cảm tạ đến Gia.” Tiểu nhị cảm thấy ông chủ có chút ngạo mạn, mấy người này rõ ràng không phải người thường, không biết nếu giận lên liệu có san bằng chỗ này không.

“Đúng vậy, tại sao Gia lại quên chứ.” Thường Ninh tự gõ đầu mình, “Vậy người lui ra đi.”

Huyền Diệp lạnh lùng chứng kiến cuộc nói chuyện, xem ra Thường Ninh rất dễ tâm đến người này, thân phận hoàng tử như bọn hắn rất hiếm khi bị cự tuyệt, không thể tưởng được người luôn sĩ diện như Thường Ninh bị từ chối mà không hề bức bối. Huyền Diệp càng thêm hiếu kỳ, chẳng lẽ là một nhân vật tài hoa hơn người, cũng rất khiêm tốn, Huyền Diệp nổi lên ý niệm kết giao.

“Ngũ đệ, vị ông chủ đó đã biết người tới đây, theo như người nói, hai người hẳn là có giao tình không nhạt, nếu là bằng hữu tại sao lại tránh mặt.” Huyền Diệp bắt đầu đồ thêm dầu vào lửa.

“Người ấy đã không muốn lên đây, em cũng không miễn cưỡng.” Thường Ninh nghe Huyền Diệp nói cũng có chút dao động, nhưng nghĩ đến chuyện Tam ca thu hút như thế, hẳn lại do dự.

“Từ khi nào Ngũ thúc trở nên am hiểu lòng người như vậy, giờ ta mới biết.” Chỉ Lan thấy Huyền Diệp có tâm tư xem náo nhiệt, nàng cũng không cam lạc hậu, bắt đầu chen ép Thường Ninh.

“Xem ra vị ông chủ này khẳng định là một người hiếm có khó tìm, bằng không Ngũ đệ làm sao có thể cất giấu không muốn giới thiệu với Tam ca?” Huyền Diệp biết Thường Ninh bình thường không chịu nổi một đòn, không ngờ lúc này lại kiên định đến thế. Chẳng lẽ Thường Ninh dự định thu kê kia làm mưu sĩ, nghĩ đến đó, Huyền Diệp lại càng thêm khẳng định.

“Gặp thì gặp, nhưng Tam ca không thể cướp người ấy!” Thường Ninh đánh liều, gặp thì gặp, nếu người ấy thật sự thích Tam ca, cũng chỉ có thể trách bản thân nhìn nhầm người.

“Trẻ con.” Huyền Diệp có tâm phúc của bản thân sao lại đi cướp người của Thường Ninh, thật không biết Thường Ninh nghĩ gì, nhìn hắn có vẻ khao khát người tài thế sao?

“Tam ca không được đòi ý!” Thường Ninh cũng có chút ý tứ khoe khoang, hẳn biết Tam tẩu đẹp khó ai bì kịp, nhưng người này cũng không thua kém nhiều, tuy là không bằng Chỉ Lan, nhưng tính tình ngay thẳng, hơn nữa không ngày ngo khờ khạo như các thiếu nữ khuê các bình thường.

“Uh, người đi thỉnh hẳn đến đây đi!” Huyền Diệp buồn cười nói, hy vọng mưu sĩ tiên sinh này đừng khiến hắn thất vọng, thật là mời chào mời miệng mới thấy được.

“Tiểu nhân thỉnh an Gia, không biết các vị Gia tìm tiểu nhân có chuyện gì?” Người đi tới mặc trường bào màu xanh, khi hành lễ ống tay áo trượt xuống lộ ra cổ tay trắng nõn, giọng nói trong trẻo như chim hoàng anh.

Chỉ Lan đánh giá dãi tai bấm lỗ của “ông chủ”, lòng dằng cảm giác chuyện cũ tái diễn. Ngoại hình có vẻ yếu đuối, nhưng vẻ mặt lại có phần quật cường, Chỉ Lan hiểu được lý do gì khiến Thường Ninh thích nữ tử này.

Huyền Diệp hiển nhiên cũng hiểu “ông chủ” này chẳng phải mưu sĩ gì, mà chỉ là một nữ nhân, mà cũng có nhiều chi tiết ám chỉ rằng đây là nữ nhân Thường Ninh thích. Huyền Diệp có chút tức giận, thứ nhất đương nhiên là vì nữ tử trước mắt không biết tốt xấu, biết thân phận bọn họ còn dám làm bộ làm tịch, thứ hai hẳn bị Thường Ninh coi là kẻ háo sắc nên nổi giận.

“Tiểu nhân gì chứ, Gia không thích nghe nàng xưng hô như vậy.” Thường Ninh tùy tiện nói, nhìn Chỉ Lan khiêu khích, xem đi, có người xinh đẹp xấp xỉ cô.

Chỉ Lan không bắt được ý nghĩ của Thường Ninh, nàng thường xuyên nhìn thấy người đẹp, dù có bắt được ý nghĩ của Thường Ninh nàng cũng không

quan tâm, thế gian này nhất định không chỉ có một mỹ nữ là nàng.

“Thỉnh Gia bớt giận, Gia thân phận cao quý, tiểu nhân chỉ là thảo dân, sao dám cùng Gia xưng hô ngang bằng.” Cô chủ quán tuy lời nói có vẻ hạ mình, nhưng thần sắc không kiêu ngạo không siểm nịnh, khiến người khác rất có thiện cảm.

“Lại là câu này.” Thường Ninh nói với vẻ bất đắc dĩ, nhưng hắn cũng không có cách nào. “Tại sao không nói với Gia hôm nay là sinh nhật nàng?”

“Thảo dân bình thường không làm sinh nhật, lần này đưa rượu cũng chỉ là thủ đoạn tuyên truyền cho tửu lâu thôi.” Cô chủ quán không hề giấu diếm, nói thẳng mục đích tặng rượu.

“Ngũ thúc, hai người nói lâu như vậy, vẫn chưa giới thiệu cô chủ này với chúng ta.” Chỉ Lan nhìn không được hỏi, nàng rất hứng thú với cô chủ quán này.

“Nàng họ Trần, là cô chủ quán này.” Thường Ninh giới thiệu đơn giản, bọn họ đều biết cô chủ là nữ, không tiện nói tên, chỉ nói họ.

“Ồ.” Chỉ Lan vẫn tò mò, nhưng thấy cô chủ là nữ một mình mở một tửu lâu, chắc cũng là thân bất do kỷ, vì thế không hỏi nhiều.

Huyền Diệp không nói gì, hắn vẫn đang đánh giá cô chủ, tuy cúi mặt cup mi, nhưng toàn thân toát lên khí chất giới giang, rất không giống người thường, không biết Thường Ninh có thể khống chế nữ tử thế này hay không.

“Trước đây tiểu nhân không lên là vì tiểu nhân là phận nữ, xuất đầu lộ diện cũng là vì mưu sinh bức bách, thỉnh các vị Gia tha thứ cho tiểu nhân.” Vị Trần cô nương này không ngốc, Thường Ninh không nói thân phận của hắn, nhưng cô ta đoán được là rất cao quý, lúc trước cô ta cự tuyệt lên đây đúng là có phần thiếu suy nghĩ.

“Không có gì.” Thường Ninh xua tay, giải thích, “Nàng nghĩ thế rất đúng, chỉ là ca ca của Gia thật sự hiếu kỳ về nàng, vì thế mới mời nàng lên đây.”

Trần cô nương nghe thế mới vụng trộm đánh giá Huyền Diệp ngồi cạnh Thường Ninh, dáng người cao ráo, mặt mày rõ nét, trang phục sang trọng, dù đang cười nhưng toát lên sự lãnh đạm.

“Gia cũng không có chuyện gì, chỉ muốn xem xem rốt cục là ai khiến Ngũ đệ nhà Gia nhớ mãi không quên.” Huyền Diệp nói lời này là thăm dò, hắn muốn xem xem nữ tử này nghĩ thế nào, có tình cảm với Thường Ninh hay không.

“Gia nói đùa, Ngũ gia thân phận cao quý, tiểu nhân sao dám phiền Ngũ gia thương nhớ.” Lời này chính là một lời từ chối khéo léo, người thông minh không phí nhiều lời, hai câu đã nói hết rõ ràng.

“Hiếu Nguyệt... nàng!” Thường Ninh luống cuống, hắn không phải người ngu, hắn đã biết Hiếu Nguyệt không có tình cảm với hắn, nhưng hắn quen thói ngang ngược từ nhỏ, có thể dễ dàng tha thứ cho sự lãnh đạm của Hiếu Nguyệt chỉ vì hiện tại hắn đang rất thích nàng, vì thế mà có lòng kiên nhẫn với nàng.

“Thường Ninh!” Huyền Diệp nghe đến đây là hiểu, thì ra là chàng có tình thiếp vô ý, không biết Trần cô nương này thật sự không có tình cảm với Thường Ninh, hay là đang giả vờ vuơ buơng để trối. Không phải Huyền Diệp luôn nghĩ xấu cho người khác, mà là thân sơ khác nhau, đương nhiên hắn sẽ nghĩ cho đệ đệ của mình.

“Cô chủ Trần, người lui xuống đi.” Huyền Diệp cảm thấy bản thân phải nói chuyện với Thường Ninh một phen, nếu đồn đến tai Hoàng ama thì Thường Ninh nguy to.

“Cám ơn Gia, vậy tiểu nhân xin cáo lui.” Trần cô nương nhìn Huyền Diệp cảm kích, tim đập loạn một nhịp.

Huyền Diệp không thèm để ý gật đầu, Trần cô nương có chút thất vọng, nhưng không thể giải thích tại sao.

“Cô chủ, hai vị công tử này.” Dáng vẻ muốn nói lại thôi của tiểu nhị khiến Trần cô nương thấy tức cười.

“Kính thành thiếu gì quý nhân, ra đường va phải ai chẳng là con em Bát Kỳ, người không cần ngạc nhiên, làm tốt bổn phận là được.” Trần cô nương nghĩ chuyện vừa rồi lại nhũn mày, cô ta không ngờ Thường Ninh theo đuổi dai dẳng như thế, ngày nào cũng đến tửu lâu trồng cây si. Kiểu công tử đây cô ta gặp nhiều rồi, nhưng cô ta không có hứng thú với các bé trai.

“Cô chủ, vị công tử kia mỗi lần tới lại hỏi tìm cô, cô xem?” Tiểu nhị dè dặt hỏi.

“Bảo hắn ta không ở đây, dù sao mỗi tháng ta cũng chỉ đến một lần.” Trần cô nương nhớ tới người đàn ông có vẻ trưởng thành chín chắn kia, đây mới là sở thích của cô ta.

“Vâng.” Lòng tiểu nhị thấy hơi tàn nhẫn, vị Gia kia vừa nhìn liền biết không đơn giản, nếu muốn dùng quyền thế cưỡng ép cô chủ, chắc chắn cô chủ không thể phản kháng, nhưng lời này không đến lượt hắn nói.

“Hôm nay phản ứng lúc tặng rượu thế nào?” Trần cô nương bắt đầu hỏi đến công việc, chỉ có kiếm nhiều tiền mới có thể có cuộc sống ổn định vững chắc, nam nhân là chuyện sau này.

Trong phòng riêng, Huyền Diệp nghiêm túc nhìn Thường Ninh, chẳng qua vì có mặt Chỉ Lan, hắn mới không trực tiếp giáo huấn.

“Vị cô nương này chính là người ngươi thích?”

“Vâng.” Thường Ninh cúi đầu, có chút ngượng ngùng.

“Ta thấy cô ta không muốn gả cho ngươi, hơn nữa cô ta là tộc Hán, ngay cả làm cách cách (phi tần cấp thấp của thân vương) cũng không đủ tư cách, ngươi dám chắc cô ta sẽ nhận lời?” Huyền Diệp không muốn đả kích Thường Ninh, nhưng đây là sự thật.

“Em muốn cưới nàng thì tất nhiên sẽ thuyết phục nàng nhận lời.” Thường Ninh có chút lo lắng, nhưng vẫn rất kiên trì.

“Ngươi sẽ cưới đích phúc tấn trong nay mai.” Huyền Diệp nhấp ngụm trà, “Nếu ngươi không làm ra chuyện điên rồ gì, chuyện này ta sẽ che giấu Hoàng ama giúp ngươi.”

Thường Ninh do dự một chút, gật gật đầu, “Cám ơn Tam ca.”

“Được rồi, bữa cơm này thật là lắt léo, Ngũ thúc cũng là người lớn, tất tự biết phải làm thế nào, biểu ca ăn thêm thịt đi.” Chi Lan lại bắt đầu giảng hòa, nhưng đã không thể vui vẻ trở lại nữa.

“Làm sao vậy?” Ngồi trong xe ngựa hồi phủ, Huyền Diệp ôm Chi Lan, lo lắng nhìn vẻ mặt mệt mỏi của nàng.

“Không có gì, cô chủ Trần kia thật lợi hại, chắc là trong nhà có nỗi khổ gì.” Chi Lan không nói tiếp, nhưng Huyền Diệp cũng hiểu, xã hội phong kiến rất khắc khe với phái nữ, vị Trần cô nương này sau này chắc chắn dễ lập gia đình, hiếm có nhà chồng nào chịu đựng được những lời dèm pha.

“Tôi thấy cô ta cũng không phải người đơn giản, nàng phí công lo nghĩ gì?” Huyền Diệp véo mũi Chi Lan.

“Em chỉ là nhất thời xúc động, cảm thấy bản thân rất hạnh phúc.” Chi Lan vui mừng vào lòng Huyền Diệp, cảm nhận sâu sắc may mắn của bản thân.

“Em là do rảnh quá mới suy nghĩ linh tinh, hết thời gian nghĩ kết hôn sự vụ mua bán trong phủ đều giao hết cho em, em sẽ bận ngập đầu.” Huyền Diệp buồn cười nói.

“Em muốn sinh em bé, làm sao quản được nhiều chuyện như vậy.” Chi Lan giật tóc Huyền Diệp, “Nếu làm em mệt cực cùng sẽ không về đâu.”

“Uh uh.” Huyền Diệp trả lời lấy lệ, việc này nhất định phải giao cho Chi Lan, nàng có thể giao bớt việc cho tâm phúc, giao cho những nữ nhân khác hẳn không an tâm.

“Biểu ca, anh nói xem Ngũ thúc sẽ làm thế nào?” Chi Lan đang rất có tâm trạng hóng chuyện thị phi.

“Với tính tình Thường Ninh, tôi thấy bọn họ sẽ còn giằng co lâu.” Huyền Diệp không hề coi trọng Thường Ninh và Trần cô nương, hai người đều bướng bỉnh, quan trọng là thân phận không thích hợp.

“Vâng, hy vọng Ngũ thúc có thể đối tốt với đệ muội, nhưng chắc khó lòng.” Xuất thân Ngũ đệ muội cũng không đặc biệt cao quý, chỉ sợ Thường Ninh không thêm kiêng nể.

“Tôi sẽ để mắt đến nó, em yên tâm.” Con em quý tộc rất ít người thật lòng yêu thương đích phúc tấn, đại đa số đều là tương kính như băng, nhưng có khúc mắc gì cũng không làm rùm beng, vì vỡ lở ra thì mất mặt, chỉ làm trò cười cho thiên hạ.

“Vâng.” Chi Lan nghĩ đến Trần cô nương lại có chút tâm thần không yên, rõ ràng là một cô gái độc lập mạnh mẽ, tại sao nàng lại có cảm giác đầy chữ.

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đừng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 57: Quản gia

“Tôi phải vào triều, Lan nhi ngủ tiếp đi.” Huyền Diệp hôn Chi Lan, chuẩn bị đứng dậy.

“Đã nói em sẽ mặc quần áo cho biểu ca mà.” Chi Lan ôm chần ngồi dậy, “Biểu ca quay lưng lại, em muốn mặc quần áo.”

“Được được, tôi không nhìn là được.” Huyền Diệp miệng nói nhưng người không nhúc nhích, nhìn Chi Lan chăm chăm.

“Em nói rồi em sẽ không thẹn thùng.” Chi Lan giống như động viên bản thân thêm can đảm, “Biểu ca hôm nay khi nào về?” Chi Lan bình tĩnh gỡ cánh tay quấy rối của Huyền Diệp, nhanh chóng mặc quần áo.

Huyền Diệp ra về tiếc nuối, “Tan triều sẽ về, chuyện trong phủ làm phiền Lan nhi.”

“Vâng.” Chi Lan gật đầu, xỏ giày đi lấy quần áo cho Huyền Diệp.

“Hôm nay biểu ca vẫn tuần tú như mọi khi.” Chi Lan giúp Huyền Diệp thắt đai sam, lại tự tay treo ngọc bội túi tiền cho hắn, đánh giá Huyền Diệp một phen, cười hài lòng, kiễng chân hôn lên má Huyền Diệp, “Ăn sáng trước rồi đi.”

“Một lát nữa bọn họ đến thỉnh an, em cũng đừng hiền quá.” Huyền Diệp vừa ăn cháo vừa dặn dò.

“Em biết em biết.” Chi Lan nhìn chăm chăm món gà cuộn trứng, không ngẩng đầu.

“Hôm nay Tiểu Lý Tử sẽ tìm em thỉnh an, hắn là thủ lĩnh thái giám nội viện, sau này có chuyện gì đều có thể tìm hắn.” Huyền Diệp sợ Chi Lan vẫn chưa rõ, bèn nói thêm, “Cao quản sự quản lý ngoại viện cũng tới, hai người bọn họ sẽ trình sổ sách cho em, chủ yếu là em xem chuyện mua bán của nội viện và tình hình thu hoạch của các thôn trang ngoại viện, những chuyện khác từ từ xem sau.”

Trước khi Chi Lan vào phủ, những việc này Huyền Diệp giao hết cho tâm phúc, hắn sẽ không đem trách nhiệm quan trọng thế giao vào tay mấy nữ nhân kia. Nếu không có Chi Lan, giao cho nữ nhân khác cũng không sao, nhưng đến khi đích phúc tấn vào phủ, nhất định sẽ vất vả một thời gian dài mới có thể thu lại quyền lực, Huyền Diệp đương nhiên sẽ không để Chi Lan chịu thiệt thòi đấy.

“Phủ ta có nhiều thôn trang lắm sao?” Chi Lan có phần tò mò, thu nhập của phủ chỉ có hai nguồn, là bổng lộc và từ thôn trang.

“Nhiều lắm, không nhớ cụ thể.” Ở triều Thanh, mỗi Vương gia đều có rất nhiều đất đai rải rác khắp nơi, người nhiều có hơn vạn khoảnh, nhưng nhiều khi lợi tức một năm của một thôn trang chỉ mua được một đôi giày của Vương gia đi dưới chân.

“Ồ.” Chi Lan gật đầu, không biết sở hữu của phủ tông cộng có bao nhiêu khoảnh, không thể tưởng tượng năng cũng thành bà địa chủ, sau này còn là bà địa chủ lớn nhất thiên hạ.

Huyền Diệp lấy khăn lau miệng, “Tôi đi trước, nếu em mệt thì nghỉ tiếp đi.”

“Em không mệt, bọn họ cũng đang chờ ở bên ngoài.” Chi Lan lắc đầu, nàng không có hứng thú dùng phương pháp này ra oai phủ đầu với các nữ nhân khác.

“Cứ để bọn họ chờ!” Huyền Diệp rửa tay, “Đừng gắng sức, nếu không muốn nói chuyện với bọn họ thì cứ đuổi hết về phòng.”

“Em biết, biểu ca cũng vậy, chú ý thân thể.” Chi Lan đứng dậy chỉnh lại cổ áo cho Huyền Diệp, tiễn hắn ra cửa, nhìn hắn lên ngựa đi khuất mới quay vào.

“Chủ tử, cho bọn họ tiến vào chưa?” Uyên Ương bê một bát chè đường phen hạt sen cho Chi Lan.

“Uh.”

“Thỉnh an phúc tấn.” Bốn nữ nhân mỗi người một vẻ, Nữ Hồ Lộc thị mặc kỳ phục màu lục, tươi mát mà chín chắn. Quách Lạc La thị mặc màu hồng phấn, càng thêm tươi đẹp. Hai cách cách mặc xiêm y màu xanh, bộ dạng phục tùng cúi mặt, rất quy củ.

“Đứng lên đi.” Chi Lan nhìn bộ xiêm y màu đỏ thẫm của mình, chọn màu nổi thế này thật phù hợp.

“Hôm nay là lần đầu tiên các cô tới thỉnh an, ta cũng không có nhiều quy định, quy định trong phủ chính là quy định của ta, các cô không cần gò bó quá.” Chi Lan cười, thân thiết như em gái nhà bên, “Hon nữa ta còn ít tuổi, nhất định sẽ có lúc thiếu chu toàn, mong các cô tha thứ.”

“Phúc tấn nói vậy làm tỷ thiếp tổn thọ, phúc tấn vốn là nữ chủ nhân trong phủ, ở trước mặt phúc tấn tỷ thiếp không dám làm càn.”

Nữ Hồ Lộc thị đã biết Tam aka quan tâm tiểu Đông thị từ lâu, chỉ là không nghĩ quan tâm đến mức đấy. Người của cô ta đã nghe ngóng được chuyện Tam aka sẽ giao hết quyền lực trong phủ vào tay phúc tấn, cho thấy Tam aka tin tưởng tiểu Đông thị tuyệt đối, sách lược đối phó với tiểu Đông thị của cô ta cũng sửa lại, ít nhất không thể chống đối ra mặt.

“Nữ Hồ Lộc tỷ tỷ nói rất đúng, tỷ thiếp tuy vào phủ sớm, nhưng sao dám so với phúc tấn, phúc tấn lớn lên trong cung, nhất định là hiểu biết hơn tỷ thiếp, phúc tấn nói lời này thật khiến tỷ thiếp hổ thẹn đến chết.”

Quách Lạc La thị cũng phụ họa thêm, đứng dưới mái nhà người ta, không thể không cúi đầu, trong phủ ngoài Gia thì không còn ai to hơn phúc tấn, ai dám trái lời phúc tấn, muốn thị sủng sinh kiều cũng phải được Gia sủng ái trước đã.

“Mọi người đều nói như vậy, ta cũng tự phụ gọi mọi người một tiếng muội muội.” Chi Lan rất không thích xưng hô tỷ muội với nữ nhân trong phủ, nhưng nàng lại không thể ê cô này cô kia, tỷ thiếp tỷ thiếp càng nghe càng phiền. Dù sao nàng cũng là bà lớn, ai cũng phải gọi nàng tỷ tỷ.

“Các vị muội muội cũng đừng quá khiêm tốn, sau này chúng ta chính là người một nhà. Trước đây trong phủ không có nữ chủ nhân, quy củ cũng có phần rời rạc, sau này ta sẽ soạn lại một bộ quy định trình Gia xem xét, nếu Gia đồng ý, từ đây về sau chúng ta cứ dựa theo quy định đấy mà xử lý mọi việc, trong phủ hòa thuận, chúng ta mới có thể vui sống, đúng không?”

Mục đích chính của Chi Lan hôm nay là thông báo chuyện nàng sẽ soạn một bộ quy định, tất cả mọi người đều phải dựa theo ý nàng mà hành xử. Đương nhiên Chi Lan cũng không ác ôn gì mà soạn ra một bộ quy định hà khắc ngặt nghèo, chỉ cần tuân theo đúng quy định, nàng sẽ không làm khó dễ ai, có thể nói là dựa trên quy tắc người vui ta vui cả nhà cùng vui.

“Phúc tấn nghĩ thật chu đáo.” Bàn tay Nữu Hồ Lộc thì giấu trong tay áo lặng lẽ nắm chặt, phúc tấn này cũng không phải bù nhìn, sau này phải cẩn trọng.

“Phúc tấn yên tâm, tỳ thiếp nhất định sẽ tuân thủ quy định.” Quách Lạc La thị cũng không phải người ngu, phúc tấn tuy nói tỳ muội thân thiết, nhưng ai dám quá phận.

Hai cách cách cũng lần lượt thể hiện quyết tâm, lần tiếp kiến này đưa đến kết quả lấy Tam aka làm trung tâm, lấy quy định của đích phúc tấn làm cơ sở để sinh tồn trong vương phủ.

Uyên Ương tiễn hết đám nữ nhân kia về phòng, “Chủ tử muốn nghỉ ngơi không?”

“Ta yếu ớt đến thế sao, mới nói chuyện một lúc đã phải nghỉ, Tiểu Lý Tử và Cao quản sự đến chưa?” Chỉ Lan buồn cười nhìn Uyên Ương.

“Đã chờ ngoài sân.” Uyên Ương bóp vai cho Chỉ Lan.

“Uyên Ương thật khéo tay.” Chỉ Lan khép mắt hưởng thụ, “Đi thỉnh hai người bọn họ tiến vào, dâng trà, mang mấy món điểm tâm lên.”

Từ Quyên đi thực hiện, chuẩn bị đi thỉnh hai nhân vật giữ thực quyền trong phủ.

Chỉ Lan cũng rất tò mò về hai người kia, không thể nghi ngờ bọn họ là tâm phúc mà Huyền Diệp nể trọng, nếu không Huyền Diệp đã không giao hết quyền lực trong ngoài phủ cho bọn họ. Chỉ Lan rất tin tưởng mắt nhìn người của Huyền Diệp, vì vậy nàng sẽ không ngạo mạn, hai người bọn họ tuy là nô tài, nhưng có lúc lại ảnh hưởng đến vận mệnh chủ nhân.

“Nô tài thỉnh an phúc tấn.” Tiểu Lý Tử hơi thấp, cười có chút nịnh nọt nhưng không khiến người ta nảy sinh cảm giác bức bối. Cao quản sự hơi béo, là bao y (tầng lớp nô lệ) thuộc kỹ mà Huyền Diệp chỉ huy, có lẽ vì là quản lý chuyện ngoài phủ, ông ta có vẻ khôn khéo chừng chặc hơn Tiểu Lý Tử.

“Xin đứng lên, mời ngồi.” Chỉ Lan giữ vẻ nghiêm túc, đây là lúc chuyển giao quyền lực, tất nhiên nàng phải nghiêm chỉnh.

“Hai vị đừng khách khí, các người vẫn thay gia quản lý chuyện vương phủ, xem ra đều là người có bản lĩnh. Tuy Gia nói muốn chuyển lại cho ta quản lý, nhưng ta là người mới vào phủ, vẫn chưa quen thuộc, hôm nay cũng hy vọng hai vị kể lại tình hình trong phủ cho ta được rõ.”

“Phúc tấn khách khí.” Cao quản sự vừa thấy đã biết là người lời ít ý nhiều, hiệu suất làm việc cao, hẳn giới thiệu đơn giản tình hình ngoài phủ, tiếp theo lại cung kính trình bày mấy quyển sổ sách cho Uyên Ương, “Đây là sổ sách hai năm gần đây của thôn trang, thỉnh phúc tấn xem qua.”

“Uh.” Chỉ Lan nhận sổ sách, đặt xuống một bên, giờ chưa phải lúc xem, “Lý tổng quản, người là phụ trách việc nhân sự và mua bán nội viện, người cũng giới thiệu đơn giản cho ta đi.”

“Nô tài tuân mệnh.” Tiểu Lý Tử là người biết ăn nói, mất thời gian một khắc mới giới thiệu xong, hẳn cũng trình sổ sách nội viện cho Chỉ Lan.

“Mấy ngày tới vẫn nhờ các người quản lý, chờ ta xem sổ sách xong, sẽ cùng Gia thương lượng những chuyện tiếp theo.” Chỉ Lan thấy hai người không có vẻ mặt lạ, mới nói tiếp, “Nhưng các người hãy yên tâm, sẽ không thay đổi nhiều.” Đây coi như trấn an bọn họ, Chỉ Lan vẫn mù mờ chuyện trong phủ, chỉ có hiểu rõ mới có thể đứng bệnh hốt thuốc. “Các người lui ra trước đi.”

Chờ Tiểu Lý Tử và Cao tổng quản đi rồi Chỉ Lan mới bóp trán, “Mang sổ sách vào thư phòng, ta qua ngay.” Huyền Diệp biết Chỉ Lan thích luyện chữ, sắp xếp cho nàng một thư phòng để dùng riêng.

“Vâng, chủ tử mệt mỏi sao, hay nghỉ ngơi một lát đã.” Người lên tiếng là nha hoàn do Huyền Diệp đưa đến, tên Tư Kỳ, là người phụ trách chuyện ăn uống của Chỉ Lan.

“Uh.” Ngồi từ sáng đến trưa, Chỉ Lan cũng thấy buồn chán, “Đưa ta đi dạo hoa viên.”

Khi Chỉ Lan dạo hoa viên, Thuận Trị Đế đang phiền lòng chuyện tam phiên, khi ông ấy mới tức vị vì đối phó với triều đình Nam Minh đã tiêu hao rất nhiều nhân lực vật lực, Bát Kỳ Đại Thanh và lực đầu doanh của Ngô Tam Quế, mấy chục vạn đại quân nhanh chóng khiến quốc khố trống rỗng.

Đến năm Thuận Trị thứ 17, cả Đại Thanh thu được 875 vạn lượng, vậy mà chỉ một tỉnh Vân Nam chỉ đến 900 vạn lượng, vì thế nói “Thiên hạ chi phú, tam phiên hao kỳ nhị” đã là tốt lắm rồi. Vì để tập trung quyền lực về tay, Thuận Trị tiêu diệt xong Nam Minh đương nhiên là muốn triệt phiên.

Nhưng Thuận Trị trưởng thành hơn Khang Hi trong lịch sử, ông ấy không định dùng thủ đoạn cứng rắn, nếu tạo thành “tam phiên chi loạn” thì mất nhiều hơn được, đương nhiên lý do quan trọng nhất là từ khi chế tạo được thủy tinh và xi măng, quốc khố đã dồi dào hơn nhiều, không lâm vào tình huống chỉ chi không thu như mấy năm trước, vì thế ông ấy cũng có thời gian cân nhắc kỹ hơn.

Thuận Trị không lo lắng về chuyện Ngô Tam Quế tạo phản, người biết nhìn xa trông rộng đều thấy Đại Thanh đang lúc hưng thịnh, Ngô Tam Quế là kẻ biết suy tính, sẽ không manh động lúc này. Nếu năm đó Thuận Trị thật sự không qua khỏi, giờ Ngô Tam Quế có tạo phản không cũng khó nói, nhưng Thuận Trị không chỉ không chết, còn mở rộng chính sách tập quyền trung ương, từ khi chế tạo được thủy tinh và xi măng, danh tiếng của Thuận Trị lại càng vang xa. Giờ Ngô Tam Quế chỉ có thể cụp đuôi mà sống, hy vọng Thuận Trị cho mình an hưởng tuổi già.

“Huyền Diệp, con nghĩ thế nào về chuyện triệt phiên?” Thuận Trị vốn định giao chuyện này cho Huyền Diệp, nhưng Huyền Diệp vừa đại hôn, làm thế thì thật là một ama không phúc hậu.

“Nhi thần cho rằng nên đối xử khác nhau, lần lượt triệt phiên theo giai đoạn.” Huyền Diệp này cũng không phải Khang Hi trong lịch sử, hấn chưa lên làm Hoàng đế, vài năm trở lại đây Thuận Trị vẫn hòa hoãn với tam phiên, hấn cũng không đến mức muốn loại bỏ tam phiên triệt để. “Như vậy có thể từ từ khiến mối liên kết lợi ích chung của tam phiên tan rã, tự nhiên có thể không chiến mà thu được binh của người.”

“Được, con về viết tấu chương trình lên.” Thuận Trị gật đầu, càng thêm vừa lòng.

Huyền Diệp rời khỏi Càn Thanh Cung, nghĩ phải nhanh chóng về cùng Chi Lan sinh con trai trưởng, hấn suy nghĩ thấy Thuận Trị đã chuẩn bị đem việc này giao cho hấn, nếu làm tốt, hấn càng tới gần vị trí kia hơn. Huyền Diệp lòng nóng như lửa, cảm thấy bản thân đúng là đang lúc sự nghiệp tình yêu thăng hoa, chỉ hận không thể mọc cánh bay ngay về phủ cùng Chi Lan thân mật.

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đừng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Lại mặt

“Biểu ca, anh về sớm vậy, sao không báo người thông báo một tiếng, để em ra cửa đón.” Chi Lan vốn ngồi trong thư phòng xem sổ sách, Huyền Diệp vừa vào cửa liền cho người hầu lui hết ra ngoài.

“Không cần, Lan nhi đang xem sổ sách sao?” Huyền Diệp thấy Chi Lan đứng liền giữ ngồi lại ghế, nhẹ nhàng vuốt ve cổ Chi Lan.

“Biểu ca, đừng sờ, rất ngứa.” Chi Lan né tránh.

“Thật sự rất ngứa?” Huyền Diệp cúi đầu phà hơi vào tai Chi Lan, thấy nàng e thẹn mới hài lòng kéo nàng đứng lên, còn hấn ngồi xuống ghế.

“Lan nhi cũng ngồi đi.” Huyền Diệp nhàn nhã ngồi ghế, Chi Lan nhìn nhìn Huyền Diệp, lại nhìn sang cái ghế cách đó, quyết đoán chuẩn bị tách xa Huyền Diệp.

“Lan nhi sao lại bỏ gần tìm xa?” Huyền Diệp vươn tay kéo nàng ngồi lên lòng.

“Biểu ca!” Chi Lan vòng tay qua cổ Huyền Diệp, “Đang là ban ngày ban mặt mà!”

“Đúng là đang ban ngày, chẳng lẽ có chuyện gì không thể làm lúc ban ngày sao?” Huyền Diệp ngậm vành tai Chi Lan.

“Biểu ca, xin anh.” Chi Lan cúi đầu cầu xin tha thứ, hy vọng Huyền Diệp có thể nổi lòng hảo tâm mà buông tha nàng.

“Xin tôi cái gì?” Huyền Diệp lần tay vào trong áo, ý đồ giờ trò xấu xa.

“Đừng ở trong này.” Chi Lan thật sự là xấu hổ chết đi được, giữa ban ngày còn là ở trong thư phòng, để người khác biết thì nàng còn mặt mũi nào.

“Muộn rồi.” Huyền Diệp gạt áo Chi Lan, tâm tình của hấn hiện tại có chút phấn khích, dạo đầu một chút liền mạnh mẽ tiến công.

“Biểu ca!” Mới đầu còn có chút ngăn cản, nhưng vì Chi Lan luyện bí tịch bị che tên, toàn thân nhanh chóng mềm nhũn, Huyền Diệp ôm lấy nàng, vận động dồn dập.

“Lan nhi thật là một bảo bối.” Huyền Diệp chưa từng có nữ nhân khác, nhưng hấn khẳng định nữ nhân khác không thể mê hồn như Chi Lan, khiến người khác muốn ngừng mà không được.

Chi Lan không nói gì, nàng mặt muốn ngất, ngứa đầu rung rung nước mắt, không nói ra lời.

Sau cơn kích tình, Huyền Diệp ôm Chi Lan, vỗ nhẹ lưng nàng, xiêm y của hai người vẫn rất ôn hòa, ngoài mấy vết nhàu thì không thể nhìn ra vừa qua một hồi đại chiến.

“Lan nhi ngoan.” Huyền Diệp hôn phớt lên môi Chi Lan, “Lần sau biểu ca sẽ không cần rời như vậy.”

“Thật chứ?” Chi Lan nghe thế mới ngẩng đầu, mắt vẫn ngân nước, nhìn Huyền Diệp lại nổi tâm tư khác.

“Thật sự.” Huyền Diệp chột dạ sờ mũi, “Biểu ca giúp em mặc quần áo.”

“Em muốn tắm rửa.” Chi Lan nhú mày, nàng vừa bị bắt nạt, giờ phóng túng bản thân.

“Được, chúng ta tắm rửa.” Huyền Diệp sửa sang lại quần áo, chỉnh lại xiêm y cho Chi Lan, đánh giá một phen, thấy không còn chỗ nào bất ổn mới bế bổng nàng lên, dùng chân đá cửa. Thư phòng này chỉ cách phòng ngủ Chi Lan mấy bước chân.

“Mang một bồn tắm vào đây.” Huyền Diệp sai người hầu, lại nhìn Chi Lan đang vui mặt vào ngực hấn trốn tránh, “Vào phòng rồi, Lan nhi có thể ngẩng đầu.”

Chi Lan trừng mắt nhìn Huyền Diệp, thật là ngượng chết người, “Biểu ca, anh bảo em sau này làm người thế nào?”

“Bọn họ không dám dèm pha đâu, em yên tâm.” Huyền Diệp đặt Chi Lan xuống giường, “Bảo Uyên Ương vào xõa tóc em ra, được không?”

Mỗi tối Huyền Diệp đều phải vuốt tóc Chi Lan chán chê mới ngủ, lúc không có người lại muốn Chi Lan xõa tóc, Chi Lan tốt tính mới chịu được yêu cầu cổ quái này của hấn.

“Vâng, dù gì cũng chuẩn bị đi tắm.” Chi Lan ngồi trên giường, hai má hồng hồng, ngáp một cái, mắt vẫn nhắm lẹ.

“Ngoan, tắm xong chộp mắt một lúc.” Huyền Diệp vuốt ve bàn tay nhỏ bé.

Đến khi Huyền Diệp và Chi Lan tỉnh dậy thì đã quá bữa tối, “Lan nhi dậy đi, ăn chút gì rồi ngủ tiếp.” Huyền Diệp dùng tay phải chống đầu, buồn cười nhìn Chi Lan mắt vẫn nhắm ngủ, tay trái vuốt ve mái tóc đen bóng của nàng.

“Vâng, biểu ca sẽ qua thư phòng sao?” Chi Lan dụi mắt, hai tay ôm chần nhìn Huyền Diệp.

“Uh, gần đây hơi bận, Lan nhi đừng trách biểu ca bỏ bê em.” Huyền Diệp véo mũi Chi Lan, “Nếu nhớ biểu ca thì tới thư phòng, biết không?”

“Không đi.” Chi Lan lắc đầu lia lịa, nàng không dám đến thư phòng nữa.

“Lan nhi lại nghĩ đi đâu đấy?” Huyền Diệp chỉ vào trán Chi Lan, “Nhớ mang canh cho biểu ca.”

“Vâng, canh gà canh vịt canh bò câu, mỗi ngày một kiểu, được chưa ạ?” Chi Lan đột nhiên giữ cánh tay Huyền Diệp, đưa lên miệng cắn, “Biểu ca ăn ngon thật!”

“Lan nhi ăn còn ngon hơn biểu ca, có muốn biểu ca chứng minh không?” Huyền Diệp trêu tức hỏi.

“Em đùa thôi mà, biểu ca chúng ta rời giường đi.” Chi Lan thông minh đánh chống lảng, nếu kích thích thú tính của người này, đừng nói đêm nay, đến sáng mai cũng chẳng cần đến giường.

“Uh, hôm nay ăn rồi, ngày mai lại ăn tiếp.” Dứt lời Huyền Diệp liền đứng dậy cầm xiêm y của Chi Lan tới, “Biểu ca mặc quần áo cho Chi Lan nhé?”

“Biểu ca, anh làm được sao?” Chi Lan nhìn Huyền Diệp hoài nghi, nàng nghe lời đứng lên, giang tay, chờ Huyền Diệp làm lúng túng.

“Thử là biết.” Tay Huyền Diệp hoạt động rất linh hoạt, Chi Lan tròn mắt há mồm phát hiện kỹ thuật mặc quần áo của Huyền Diệp cũng không tệ lắm.

“Quả nhiên không có gì làm khó được biểu ca.” Ánh mắt sùng bái của Chi Lan khiến Huyền Diệp thấy rất hưởng thụ, không uống công hấn quan sát nha hoàn hầu hạ Chi Lan mặc quần áo.

“Giờ đến lượt Lan nhi.” Huyền Diệp chỉ quần áo đang treo, rồi lại chỉ vào mình.

Chi Lan rất thành thạo mặc quần áo cho Huyền Diệp, “Biểu ca, sắp phải lại mặt.”

“Là ba ngày nữa đúng không?” Huyền Diệp nghĩ nghĩ.

“Vâng, ngày đó nhất định phải đi từ sáng sớm.” Bởi vì lại mặt chỉ có thể ở đến giữa trưa là cùng, vì thế đi sớm thì có nhiều thời gian hơn.

“Hôm đấy tôi đi cùng em, tối mới cần hồi phủ.” Huyền Diệp chu đáo đề nghị.

“Biểu ca anh thật tốt.” Chi Lan ôm thắt lưng Huyền Diệp, cọ cọ quần áo của hấn.

“Vẫn như trẻ con.” Huyền Diệp xoa đầu Chi Lan, nhớ tới Chi Lan hồi nhỏ vẫn hay năn nỉ hấn cho về nhà, cũng cọ đầu vào quần áo hấn thế này, lòng mềm nhũn ra. “Đã lâu không gặp Long Khoa Đa, không biết tiểu tử kia có tiến bộ không.”

“Đệ đệ rất ngoan, biểu ca không được bắt nạt.” Chi Lan đứng là tròn mắt nói dối, đàn ông nhà họ Đông mà ngoan thì chẳng có ai đáng gọi là thô lỗ.

“Uh, biểu ca chỉ bắt nạt em.” Huyền Diệp ôm Chi Lan, hôn lên tóc nàng, hấn rất hưởng thụ cuộc sống vợ chồng này, cũng chỉ có ở bên tiểu biểu muội trái tim hấn mới được nghỉ ngơi.

Đường phân cách “lại mặt”

“Đưa danh sách quà biểu lại mặt cho ta xem.” Chi Lan bận rộn sổ sách suốt mấy ngày, ngay cả danh sách quà biểu lại mặt cũng không xem xét được, chỉ có thể giao cho Uyên Ương.

“Được rồi, thêm một phần sâm Lão Sơn, cả dược liệu trong kho của ta cũng thêm vào. Bổ sung cả đồ chơi cho trẻ con nữa.”

“Vâng, chủ tử uống tách trà đi.”

“Uh, chuyện ăn uống người nhớ chú ý.” Chỉ Lan không cho phép có sơ suất gì trong lúc nàng đang chuẩn bị mang bầu, “Khi nào có thực đơn người đưa cho Tư Kỳ xem, sau đó để Tư Kỳ và Tư Hòa canh chừng nhà bếp cho ta.”

“Vâng.” Uyên Ương cũng biết tầm quan trọng của vấn đề ăn uống, Chỉ Lan vào phủ rồi việc đầu tiên làm là chấn chỉnh nhà bếp.

Ngày lại mặt, Huyền Diệp và Chỉ Lan dậy rất sớm, Huyền Diệp còn xin phép Thuận Trị nghỉ một buổi lên triều, để có thể đi cùng Chỉ Lan.

“Bộ đây đẹp rồi, không cần thay nữa.” Huyền Diệp nhìn mà chóng mặt, tuy ngắm người mình yêu thay quần áo là hưởng thụ thị giác, nhưng cứ ảm hiện trước mắt mãi thật là nguy hiểm. Quan trọng nhất là, Huyền Diệp ghen tị.

“Ngày thường không thấy Chỉ Lan tí mỉ như thế.” Nếu không phải dẫu môi sẽ ảnh hưởng đến hình tượng anh minh thần võ, khẳng định là môi Huyền Diệp có thể dẫu đến mức treo được bình nước tương, nhưng chỉ khi ở riêng với Chỉ Lan, Huyền Diệp mới để lộ tính tình trẻ con.

“Bởi vì ngày nào em cũng gặp biểu ca, nếu ngày nào cũng kén cá chọn canh thế này, bỗng lộc của anh chỉ đủ để em mua xiêm y trang sức.” Rõ ràng là Chỉ Lan không sợ Huyền Diệp, những lúc thế này Huyền Diệp chẳng khác gì hổ giấy.

“Dù sao chúng ta còn có thôn trang, sau này Lan nhi thích xiêm y thế nào thì may thế, bỗng lộc của biểu ca sẽ giao hết cho em.” Huyền Diệp là người đàn ông hào phóng, đặc biệt là người hán yêu, sủng bao nhiêu cũng chưa đủ.

“Ai cần bỗng lộc của anh, mặc bộ này đi.” Huyền Diệp có chút tức tối nhìn tiểu biểu muội điểm trang lộng lẫy, sao lúc đây hán lại u mê đồng ý cho nàng về nhà đến tối chứ.

“Lát nữa về nhà không cho khóc nhè.”

“Biểu ca thấy em khóc khi nào?”

“Từ lúc sáu tuổi đến lúc mười tuổi, lần nào về nhà cũng khóc.”

“Người đây không thể là em, biểu ca anh nhớ lắm rồi.”

“Ồ? Vậy có lẽ nên ở đến trưa rồi hỏi phủ.”

“Là em là em, nhất định là em!”

“Thế mới ngoan, vậy ở đến bữa tối.”

“Cám ơn biểu ca.”

Xe ngựa nhanh chóng đến Đông phủ, cả nhà Đông Quốc Duy đã chờ sẵn.

“Nô tài tham kiến Khang Quận vương, phúc tấn Khang Quận vương.” Chỉ Lan vừa xuống xe liền thấy người nhà đông loạt quỳ xuống, nhất thời nghẹn ngào.

“Xin đứng lên.” Huyền Diệp nâng Đông Quốc Duy, “Cậu thật khách khí.”

“Ama ngạch nương mau đứng lên, mọi người quỳ như vậy nữ nhi biết làm sao cho phải.” Chỉ Lan cũng tiến đến nâng Hách Xá Lí thị.

“Chúng ta vào thôi.” Chỉ Lan dùng ánh mắt hỏi Huyền Diệp, Huyền Diệp gật đầu, đoàn người vào Đông phủ.

“Tôi có chuyện muốn nói riêng với cậu, Lan nhi đi trước vậy.” Huyền Diệp không đành lòng nhìn dáng vẻ nghẹn ngào của Chỉ Lan, vì vậy chỉ giữ Đông Quốc Duy, để Chỉ Lan đoàn tụ cùng mọi người.

“Tỷ, tỷ phu có bắt nạt tỷ không?!” Vừa đến phòng khác Long Khoa Đa liền vội hỏi Chỉ Lan, rất có tinh thần đòi công bằng cho tỷ tỷ.

“Biểu ca sao có thể bắt nạt ta, tiểu hài tử đừng nghĩ bừa.” Đối ngoại Chỉ Lan rất bảo vệ quyền uy của Huyền Diệp.

“Vậy là tốt rồi, em thấy tỷ phu cũng là người tốt.” Long Khoa Đa lập tức thay đổi vẻ mặt, như thể hán và Huyền Diệp là tương giao chí cốt đã nhiều năm.

“Đồ láu cá!” Chỉ Lan ôm cô bé hán đang dắt tay là Chi Hi, “Chi Hi dạo này có ngoan không?”

“Ng ngoan!” Chi Hi rút ngón tay đang ngậm ra, chỉ vào Hách Xá Lí thị, “Ngạch nương nói, Hi nhi ngoan!”

“Cả nhà đều ổn, con không cần lo lắng.” Hách Xá Lí thị ngồi trên bục, vẫy tay bảo Chỉ Lan đến ngồi cạnh, “Nay con đã là phúc tấn Quận vương, đừng trẻ con nhõng nhẽo nữa, phải đối tốt với Tam aka, không thể ghen tuông.”

“Ngạch nương, con biết rồi.” Chi Lan biết Hách Xá Lí thị muốn tốt cho nàng, nếu không đã chẳng nói lời này, “Ngạch nương và ama có khỏe không?”

“Hai chúng ta rất khỏe, ta thấy quà con mang về có hơi nhiều, Tam aka có biết không?”

“Ngạch nương yên tâm, biểu ca biết, hần còn bảo con bổ sung thêm.” Chi Lan giải thích, Huyền Diệp sẽ không so đo chuyện đấy, tặng quà người thân cũng là có qua có lại, huống hồ đây lại là thân càng thêm thân, không đưa nhiều mới là kẻ keo kiệt.

“Sao lúc này còn gọi là biểu ca, phải gọi là Gia, để Tam aka nghe được còn ra thể thống gì.” Hách Xá Lí thị không rõ lắm về tình cảm của Huyền Diệp và Chi Lan, vì thế dạy dỗ theo tiêu chuẩn vợ chồng bình thường.

“Sau này nữ nhi sẽ chú ý.” Chi Lan không phản bác, hiếm hoi mới được về nhà một lần, cho dù là ngạch nương trách mắng nàng cũng thấy ấm lòng.

“Còn nữa, con đã gả cho Tam aka thì đừng vun vén cho Đông phủ nữa, Long Khoa Đa và Ngạc Luân Đại sẽ tự cố gắng tạo sự nghiệp.”

“Con biết.” Chi Lan gật đầu, mắt ngấn lệ, trước ngày nàng xuất giá ama và ngạch nương nói Đông phủ luôn làm chỗ dựa cho nàng, nhưng lại không muốn nàng vì Đông phủ mà tạo thành hiểu lầm với Huyền Diệp.

“Được rồi, đã lấy chồng còn khóc, nhanh sinh cháu ngoại cho ngạch nương bế, biết không?” Hách Xá Lí thị không can thiệp nhiều vào chuyện của con, bà biết còn xem ý trời, cũng không muốn tạo áp lực với Chi Lan.

“Ngạch nương yên tâm, sang năm ngạch nương sẽ có một cháu ngoại bụ bẫm.” Chi Lan nín khóc mỉm cười.

“Vậy ngạch nương sẽ chờ.” Hách Xá Lí thị bắt đầu kể những chuyện vặt trong nhà với Chi Lan, ví dụ như Long Khoa Đa lại chọc giận Đông Quốc Duy như thế nào, Ngạc Luân Đại lại cãi nhau với Long Khoa Đa, hay Chi Hi ngày nào cũng âm ỉ đòi gặp đại tỷ.

Chi Lan tựa vai Hách Xá Lí thị, cảm thấy cuộc sống hạnh phúc bắt nguồn từ những điều rất nhỏ nhặt, giữa những cùi gạo dầu muối mới là hạnh phúc thật sự.

Thời gian trôi rất nhanh, chớp mắt đã đến lúc Chi Lan phải hồi phủ, không biết lúc nào mới được gặp lại, nghĩ đến đây Chi Lan lại ngậm ngùi.

“Đừng khổ sở, nhanh sinh cho biểu ca một em bé bụ bẫm, em sẽ không có thời gian để buồn bã nữa.” Huyền Diệp xoa xoa phần bụng phẳng lì của Chi Lan, “Nói không chừng giờ đã có rồi.”

Chi Lan quả nhiên mất tập trung, “Sao nhanh vậy được, nhưng sang năm chắc chắn có em bé.”

“Uh, tối nay về chúng ta tiếp tục cố gắng.” Huyền Diệp ôm chặt Chi Lan, thỏa mãn hít sâu một hơi, chỉ cầu ngày nào cũng được thế này, được ở bên người mình yêu, kiếp này an ổn, năm tháng bình an.

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đừng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Mang bầu

Huyền Diệp và Chi Lan gắn bó như keo sơn, ba tháng sau, các nữ nhân khác rốt cục đứng ngồi không yên, trước đây mỗi tháng Huyền Diệp còn đến phòng họ một hai lần, giờ đã ba tháng không được thấy tăm hơi, sao có thể không hoảng. Thỉnh an ngày hôm đó, Chi Lan được nghe một loạt lời khóc than ghen ngào, chỉ còn thiếu nước nói trắng ra là phúc tấn đừng giữ rịt lấy Gia nữa, chúng tôi cũng cần Gia ban ơn mưa móc!

Chi Lan vuốt cằm tự hỏi một phen, nàng tin tưởng Huyền Diệp sẽ không chung đụng với nữ nhân khác, ít nhất là thời điểm này, nhưng để Huyền Diệp đến phòng nữ nhân khác dù chỉ là đắp chăn bông nói chuyện lòng nàng cũng không thoải mái, phải làm thế nào đây, Chi Lan xoa mi tâm, xem Huyền Diệp định thế nào có vẻ là lựa chọn đúng đắn nhất.

“Biểu ca.” Chi Lan muốn nói lại thôi nhìn Huyền Diệp, khuôn mặt rung rung nước mắt khiến Huyền Diệp đau nhói lòng.

“Lan nhi hôm nay làm sao vậy, ai chọc giận em?” Huyền Diệp ôm Chi Lan an ủi.

“Không có gì, nhưng biểu ca nên đến phòng người khác.” Chi Lan không giả vờ ra vẻ, nàng thật sự mất hứng.

“Ai ăn nói bậy bạ với em?!” Huyền Diệp lập tức nghiêm túc, hần quân gia nhân trong phủ rất nghiêm, người của Hoàng ama và ngạch nương ở trong phủ hần cũng biết là kẻ nào, tin hần độc sủng Chi Lan không thể truyền vào trong cung, trừ phi những nữ nhân kia hoặc tên nô tài phản chủ nào đó tâu lên.

“Biểu ca anh đừng phản ứng quá, không có ai ăn nói bậy bạ trước mặt em, có điều em quán quít lấy anh đã ba tháng, em...” Chi Lan thật sự không muốn để Huyền Diệp đến phòng nữ nhân khác, nhưng nàng không thể nói thẳng như thế, phải nghĩ cách diễn đạt uyển chuyển, thật là sâu muốn chết.

“Lan nhi yên tâm, biểu ca sẽ xử lý tốt.” Huyền Diệp cảm thấy phải cảnh cáo các nữ nhân trong phủ một lượt, hơn nữa con trai trưởng của hần và Chi Lan còn chưa chào đời, làm sao có thời giờ đến phòng nữ nhân khác.

“Thật chứ?” Chi Lan nhìn Huyền Diệp chờ mong.

“Đương nhiên là thật, nha đầu ngốc.” Huyền Diệp buồn cười nói.

“Tôi mai tôi đến phòng Nữ Hồ Lộc thị, nhưng em đừng ngủ, nhớ chờ tôi.”

“Biểu ca?” Chi Lan làm bộ thắc mắc, đương nhiên nàng biết Huyền Diệp chỉ ghé qua, nhưng nàng vẫn tỏ vẻ không hiểu.

“Rồi em sẽ biết, nhất định phải chờ tôi.”

Sau khi biết tin Huyền Diệp sẽ đến phòng Nữ Hồ Lộc thị, các nữ nhân giằng rách mấy cái khăn tay.

“Không ngờ Gia vẫn thích Nữ Hồ Lộc thị nhất, cô ta bình thường rất giỏi giả vờ hiền lành ra vẻ hào phóng, thỉnh an hôm nọ cũng không kêu oan với mọi người, ngược lại còn ra vẻ coi phúc tấn là chủ, chỉ đâu đánh đó, thật đáng ghét!” Quách Lạc La thị ngồi trong phòng, nhìn tà dương bên ngoài, bức bối đến cực điểm.

“Chủ tử đừng nóng, theo ngu kiến của nô tỳ, Nữ Hồ Lộc thị nhất định là đi cầu cạnh ninh nọt phúc tấn.” Bà vú Tào thị của Quách Lạc La thị nói.

“Vú nói phúc tấn có tin tưởng cô ta không? Theo cháu thấy, phúc tấn đây bên ngoài nhìn thì bình thân mềm mỏng, kỳ thật sẽ không thỏa hiệp với ai.” Quách Lạc La thị trào phúng, cô ta không hề coi trọng kẻ sách của Nữ Hồ Lộc thị.

“Chủ tử nên cẩn thận, nói không chừng phúc tấn sẽ hợp tác cùng Nữ Hồ Lộc thị, phúc tấn không thể độc chiếm Gia, đến lúc mang bầu nhất định sẽ chọn một người để trợ giúp, chỉ không biết chọn ai.”

“Nhưng nhất định sẽ không chọn Nữ Hồ Lộc thị, Nữ Hồ Lộc thị xuất thân địa vị cao như vậy, ai dám nuôi ong tay áo?” Quách Lạc La thị thổi thổi móng tay mới nhuộm. “Vú thấy nha hoàn của phúc tấn đều ưa nhìn đúng không?”

“Chủ tử đúng là cao kiến, nhưng tối nay Gia sẽ đến phòng Nữ Hồ Lộc thị.” Tào thị nhắc nhở Quách Lạc La thị phải chú ý, nếu không đến lúc thỉnh an ngày mai lại để Nữ Hồ Lộc thị nói mấy câu mà mất bình tĩnh, rất không nên.

“Cháu biết, vú không cần lo lắng, trước kia có lẽ cháu sẽ đối đầu với cô ta, nhưng lúc này cô ta quá coi thường cháu rồi.” Quách Lạc La thị tính tình cao ngạo nhưng không ngu dốt, cô ta vẫn ra vẻ nóng nực này, không phải để người khác cho rằng cô ta dễ lợi dụng sao.

“Chủ tử anh minh.” Tào thị cũng hiểu Quách Lạc La thị từ khi gả cho Tam aka đã thay đổi rất nhiều, nhưng thay đổi rất đáng vui mừng.

“Gia nói lúc nào qua, có ăn tối không?” Nữ Hồ Lộc thị vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ hỏi.

“Hồi trắc phúc tấn, chủ tử nói sau bữa tối sẽ qua.” Tiểu An Tử cung kính đáp.

“Thật sao? Cảm ơn An công công, Mẫu Đơn, tiền An công công.” Nữ Hồ Lộc thị không hỏi Tam aka dùng bữa ở đâu, cô ta tự biết đúng mực, không làm việc quá phận.

“Chủ tử có dùng cơm tối không?” Thục Dược hỏi.

“Không, uống một chén canh thôi, nhanh đi đun nước, chuẩn bị nước thơm chưa?” Nữ Hồ Lộc thị vịn khăn, cô ta đã lâu không được thị tắm, lòng vừa chờ mong lại vừa khấn trương.

“Chủ tử đừng lo lắng, với nhan sắc của cô, Tam aka nhất định sẽ sủng ái.” Người lên tiếng là bà vú Đồng thị của Nữ Hồ Lộc thị.

“Nhưng đã bốn năm rồi.” Nói đến đây Nữ Hồ Lộc thị liền buồn bực, khi mới gả cô ta đầy hùng tâm tráng chí, dự định thừa dịp cô ta là nữ nhân có địa vị cao nhất trong phủ mà nhanh chóng sinh mấy con dòng thứ, dựa vào gia thế của cô ta cũng có ít nhiều cơ hội tranh giành.

Đáng tiếc trời không chiều lòng người, chưa có được sự sủng ái của Gia thì Thái hậu quy tiên, còn gặp phải Hoàng đế động kinh, hạ chỉ bắt mọi người để tang ba năm, vì lý do đó đến tận lúc này Nữ Hồ Lộc thị vẫn chưa hoàn thành được hoài bão to lớn.

“Lúc trước là không còn cách nào, chủ tử không thể nản lòng, với điều kiện của cô, có người đàn ông nào không động lòng chứ?” Đồng thị cảm thấy bản thân chỉ nói thật, nữ nhân như Nữ Hồ Lộc thị dù ở đâu cũng nên được đàn ông nâng niu yêu chiều, chỉ có điều Tam aka là tính hoa đặc biệt, không thuộc phạm vi đàn ông bình thường.

“Mama nói rất đúng, hy vọng đêm nay có thể thành công.” Nữ Hồ Lộc thị sờ sờ bụng, nếu có thể một lần sinh con trai là tốt nhất.

Nữ Hồ Lộc thị còn chưa chuẩn bị xong xuôi Huyền Diệp vội vàng tới, khiến Nữ Hồ Lộc thị kinh ngạc mừng rỡ, cho rằng việc đó chứng tỏ Gia coi trọng cô ta.

“Thỉnh an Gia.” Nữ Hồ Lộc thị mặc kỳ phục màu hồng phấn, cài đầu bằng một bông hoa tươi còn đọng sương, vừa tắm xong nên da ướt át mềm mại, tỉnh tứ nhìn lên Huyền Diệp, thẹn thùng đáng yêu khiến người khác chỉ muốn kéo vào lòng thân mật.

“Đứng lên đi.” Đáng tiếc Huyền Diệp là kẻ không biết lãng mạn, không liếc đến Nữ Hồ Lộc thị đã đi thẳng vào phòng ngồi xuống ghế dài

“Gia.” Nữ Hồ Lộc thị ngượng ngừng thỏ thẻ, không ngồi xuống.

“Nô tài lui hết ra.” Huyền Diệp phẩy tay, đuổi hết người hầu.

Tìm Nữ Hồ Lộc thị đập loạn, mặt đỏ như thoa son.

“Nghe nói lúc thỉnh an hôm qua có người bắt mẫn với phúc tấn, phúc tấn có chỗ nào không đúng sao?” Ngờ khí của Huyền Diệp không rõ giận hay vui, Nữ Hồ Lộc thị cũng không biết rốt cục Huyền Diệp đang giúp ai khởi binh vãn tội, nhưng đêm nay Huyền Diệp đến phòng cô ta, có lẽ là để phúc tấn thôi mang tiếng độc sủng.

“Phúc tấn đối với bọn thiếp rất chu đáo, nhất định là hôm qua có vị muội muội nào lỡ lời làm phúc tấn hiểu lầm.” Nữ Hồ Lộc thị vừa mở miệng liền phải sạch bản thân, dù là Huyền Diệp giúp ai, cũng không phải chuyện của cô ta, đừng liên lụy đến cô ta.

“Ồ? Là ai lỡ lời?” Huyền Diệp vốn dự định tra hỏi kỹ càng, hẳn biết những nữ nhân này sẽ không trả lời thật, nhưng không ảnh hưởng tới việc hẳn khiến bọn họ quay lại cắn xé nhau.

“Thiếp thân không biết.” Nữ Hồ Lộc thị luôn tạo hình tượng hiền lành dịu dàng, làm sao có thể đi dèm pha người khác. Vì thế cô ta cần môi gian nan lác đầu, vừa thể hiện lòng trung thành với Gia lại vừa thể hiện sự thiện lương.

“Nàng đừng sợ hãi, chẳng lẽ phúc tấn bắt nàng chịu ách ức, hay là nữ nhân khác bắt nạt nàng?” Huyền Diệp không muốn xem Nữ Hồ Lộc thị giả vờ đáng thương khả ái, vì thế đánh lạc hướng.

Nữ Hồ Lộc thị thụ sủng nhược kinh nhìn Huyền Diệp, Gia chưa từng dùng giọng điệu dịu dàng thế để nói với cô ta. “Không có ai bạc đãi thiếp thân, thiếp thân sống rất tốt.” Về mặt tui thân giọng nói tui thân, không biết còn tưởng rằng thật sự có người ngược đãi cô ta.

“Nhưng sao Gia lại nghe Quách Lạc La thị nói lúc thỉnh an hôm qua là cô trách tội phúc tấn, nói phúc tấn không cho Gia đến phòng người khác?!” Huyền Diệp đột nhiên cao giọng, dọa Nữ Hồ Lộc thị sợ thót tim, cô ta vội quỳ xuống thỉnh tội.

“Gia, thiếp thân bị oan, lúc thỉnh an hôm qua thiếp thân không nói gì, nhất định là Quách Lạc La muội muội nghe lầm.” Nữ Hồ Lộc thị tuy rằng sợ hãi, nhưng vẫn duy trì hình tượng, kiên quyết không tố cáo trước mặt Gia, đương nhiên ám chỉ không tính.

“Có lẽ vậy, ngày mai Gia lại đi hỏi Quách Lạc La thị, bắt cô ta trả lại trong sạch cho nàng.” Huyền Diệp nâng Nữ Hồ Lộc thị đứng dậy, “Không nói chuyện này nữa, đi ngủ.”

Nữ Hồ Lộc thị đang sợ hãi, vừa nghe Huyền Diệp nói muốn thị tắm, lại hoan hỉ trở lại.

“Uống chén rượu trước đi.” Nữ Hồ Lộc thị đã quen với yêu cầu cổ quái này của Tam aka, trước khi thị tắm đều ban chén rượu trợ hứng, cô ta uống xong chén rượu liền thấy hai mắt mờ mẫn nhìn Huyền Diệp, tay bò lên thắt lưng Huyền Diệp.

Huyền Diệp không kiên nhẫn đẩy cô ta lên giường, “Biết làm gì tiếp theo chứ?”

Tiểu An Từ vội gạt đầu, lấy ra một dụng cụ bằng ngọc, Huyền Diệp nhìn động tác thành thạo của Tiểu An Từ, không ở lại mà quay lưng đi thẳng. Trong viện không có một kẻ hầu người hạ nào, không ai biết nhân vật chính đã ly khai.

“Biểu ca anh quay lại thật?” Chi Lan mặc quần áo ngủ ngồi trên giường, ngạc nhiên nhìn Huyền Diệp.

“Không lẽ biểu ca lại gạt em.” Đến khi đến bên cạnh Chi Lan, Huyền Diệp mới cảm thấy thả lỏng được.

“Ai nói biểu ca gạt người em sẽ giáo huấn kẻ đó trước tiên!” Chi Lan cười hi hi nịnh nọt.

“Nha đầu lanh lợi, đến hầu hạ biểu ca tắm rửa.” Huyền Diệp nhú mày, hẳn không ngại cực khổ buông tha mỹ nhân nhất định phải đòi lại chút bù đắp.

“Nô tỳ tuân mệnh.” Chi Lan nhảy xuống giường, học theo động tác nha hoàn thi lễ. “Chủ tử thỉnh thay quần áo.”

Huyền Diệp thấy Chi Lan như thế rất mới mẻ, vì thế hẳn rất tự nhiên giang tay nhắm mắt để Chi Lan cởi quần áo.

“Chủ tử thỉnh đi bên này.” Chi Lan như thay đổi thành người khác, vừa kinh hoàng lại vừa sợ hãi, giống như lần đầu tiên nhìn thấy thân hình chủ nhân.

Huyền Diệp hứng thú quan sát Chi Lan trong dáng vẻ con thỏ nhát gan, đi theo nàng.

“Nhanh nhen một chút.” Huyền Diệp ngồi trong bồn tắm, gác tay lên thành bồn, thích thú nhìn Chi Lan bận rộn.

“Nô tỳ tuân mệnh.” Chi Lan kính cẩn cầm khăn, dè dặt lau người cho Huyền Diệp.

“Chủ tử tha mạng, nô tỳ, nô tỳ...” Trong lúc lo lắng khẩn chạm phải chỗ không nên chạm, Chi Lan đỏ mặt, cảm không được mà bỏ cũng không xong.

“Tiếp tục.” Huyền Diệp nheo mắt nhìn Chi Lan.

“Dạ.” Chi Lan cắn môi, cảm khăn tiếp tục lau phần bụng cho Huyền Diệp.

“Lau xuống dưới.” Huyền Diệp ra lệnh.

“Nô tỳ, nô tỳ không dám.” Chi Lan phát khóc, rụt rè nhìn Huyền Diệp, thiếu chút thì Huyền Diệp cũng phải mềm lòng.

“Ngươi đã dám quyến rũ Gia sau lưng phúc tấn, còn gì không dám làm?” Huyền Diệp nâng cằm Chi Lan, nói bằng giọng khinh miệt.

“Nô tỳ không dám, nô tỳ chỉ là... nô tỳ chỉ là ái mộ gia, chưa từng có ý nghĩ phản bội phúc tấn, nhưng nô tỳ thật sự không khống chế được.” Hai hàng lệ ứa ra rơi xuống lòng bàn tay Huyền Diệp.

“Ồ? Gia tốt đến vậy sao? Sau đêm nay Gia gặp phúc tấn nói muốn ngươi thì thế nào?” Huyền Diệp đứng lên, mấy giọt nước lỏng lạnh chảy qua lồng ngực tinh trắng, cuối cùng hòa vào nước trong bồn.

“Nô tỳ không dám.” Chi Lan nhìn Huyền Diệp si mê, lại giống như hoảng hốt, vội vàng cự tuyệt.

“Phúc tấn đã không biết, có gì mà ngươi không dám.” Huyền Diệp ôm eo Chi Lan, “Tắm cùng với Gia.”

“Nô tỳ tuân mệnh.” Như cô bé Lộ Lem không cưỡng được sự hấp dẫn mà mù quáng đâm đầu vào vòng tay Hoàng tử. Chi Lan ngoan ngoãn để mặc Huyền Diệp cởi quần áo.

“Nếu đêm nay biểu hiện tốt, ngày mai Gia sẽ cho ngươi hầu hạ tiếp.” Huyền Diệp trêu chọc khiến mặt Chi Lan đỏ như tôm luộc.

“Có thể được Gia sủng ái một đêm, nô tỳ đã đội ơn trời đất, nô tỳ vốn là phận tôi tớ hèn mọn, sao dám cùng Gia... cùng Gia...” Chi Lan chưa nói hết đã bị Huyền Diệp dùng ngón hôn chặn lời.

“Tiểu yêu tinh, đóng kịch vui lắm đúng không, đêm nay Gia phải cho nàng biết cái giá trêu vào Gia!” Huyền Diệp oán hận, dịu dàng ôm Chi Lan vào bồn tắm.

Sau một đêm quay cuồng, Chi Lan hạ quyết tâm không bao giờ chơi trò nhập vai nữa.

“Chủ tử, chu kỳ của ngài vẫn chưa thấy.” Uyên Ương cao hứng nói, như thể Chi Lan đã có bầu.

“Thế sao? Nhưng dù có bầu thì vẫn ít ngày, gần đây có ai động thủ không?” Chi Lan dịu dàng xoa bụng, đứa con nàng chờ mong rốt cục cũng đến rồi.

“Hồi chủ tử, gần đây Nữ Hồ Lộc trắc phúc tấn và Quách Lạc La trắc phúc tấn học hặc rất gay gắt, tạm thời chưa có ai động thủ với phúc tấn.”

“Không biết biểu ca đã làm thế nào, chắc là châm ngòi ly gián.” Cuộc sống của nữ nhân hậu viện rất nhàm chán, không học hặc với nhau thì cũng chẳng có gì để làm.

“Chủ tử muốn truyền thái y không?”

“Không truyền thái y vội, ta muốn là người đầu tiên báo với biểu ca.” Chi Lan có thể khẳng định như vậy vì hệ thống đã nhấn tin cho nàng, chúc nàng mang thai vui vẻ.

“Gia, phúc tấn nói thỉnh ngài đến phòng phúc tấn.” Tiểu Lý Tử vừa thấy Huyền Diệp về liền thông báo ngay lập tức, hẳn biết rõ ràng, trong phủ này có thể đắc tội ai tuyệt đối không thể đắc tội với phúc tấn.

“Phúc tấn có nói chuyện gì không?” Huyền Diệp đang định đi đến thư phòng ngừng bước, Chi Lan rất ít cho người đến tìm hắn, nhất định là đã xảy ra chuyện gì đấy, nghĩ đến đó, Huyền Diệp vội vàng bước đi.

“Phúc tấn chưa nói.” Tiểu Lý Tử thấy Huyền Diệp có phản kích động, nghĩ một chút rồi bổ sung, “Nhưng phúc tấn có vẻ rất vui.”

Huyền Diệp nghe vậy ngừng lại, nhìn Tiểu Lý Tử chằm chằm, “Rất vui?”

Tiểu Lý Tử vờ mờ hồi, áp lực từ người Gia quá nặng. “Vâng.”

Huyền Diệp cũng thôi lo lắng, chỉ cần không phải chuyện xấu là được, bước chân nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

“Lan nhi.” Huyền Diệp thấy Chi Lan chuẩn bị hành lễ, vội ngăn cản.

“Biểu ca, anh bảo người hầu lui xuống hết đi.” Chi Lan mỉm cười nói.

“Chuyện gì phải thần bí vậy?” Huyền Diệp cầm tay Chi Lan ngồi xuống ghế.

“Anh sờ thử xem.” Chi Lan cầm tay Huyền Diệp, áp lên bụng mình.

“Chẳng lẽ?!” Đầu tiên Huyền Diệp không hiểu, rồi nhanh chóng hiểu ra, hưng phấn hỏi.

Chi Lan gật đầu, ngượng ngùng cúi mặt.

“Chúng ta có con?!” Huyền Diệp đã sớm dự đoán được ngày này không xa, nhưng không ngờ nhanh như vậy, hân hân không thể ôm Chi Lan xoay vài vòng.

“Vâng, em bé đã ở trong bụng.” Chi Lan nói rất nhẹ nhàng, nhưng nội dung thì như một quả pháo oanh tạc Huyền Diệp.

“Ha ha!” Đây là lần đầu tiên Huyền Diệp cười to trước mặt Chi Lan, sự hưng phấn của hân khiến Chi Lan cũng bị hút theo, trong lúc nhất thời hai vợ chồng cùng cười ngây ngốc.

“Đúng rồi! Sao ta có thể quên chứ, nhanh truyền thái y!” Huyền Diệp ảo não vỗ đầu.

“Giờ muộn rồi, ngày mai hãy truyền.” Chi Lan cảm thấy không cần ngạc nhiên như vậy.

“Chưa muộn, mặt trời vừa xuống núi thôi.” Huyền Diệp đứng bật dậy, truyền người đi tìm thái y, Chi Lan thấy hân vì đưa con mà làm chuyện thất thố như thế, lòng rất ảm áp.

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đùng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Tiến cung

“Thái y, phúc tấn thế nào?” Thấy vẻ sốt ruột của Tam aka, viện phán của Thái Y Viện thăm xác định vị trí của Tam phúc tấn.

“Hỏi Tam A Ca, Tam phúc tấn mang thai ít ngày, mạch tượng chưa rõ ràng, nửa tháng nữa nhất định có thể chẩn đoán chính xác hơn.” Viện phán cân nhắc một chút, thai nhi này dù có cũng mới được một tháng, chưa thể chẩn đoán chính xác, nhưng nhìn dáng vẻ chờ mong của Tam aka, ông ấy đành đưa ra một đáp án lập lờ.

“Vậy nửa tháng sau lại thỉnh Viện phán đến phủ bắt mạch cho phúc tấn.” Huyền Diệp chấp tay, giờ hân không có tinh thần tâm sự với thái y, toàn bộ sự chú ý đều đặt trên người tiểu biểu muội.

Thái y rất hiểu tâm trạng của người lần đầu làm cha, rất thức thời mà cáo lui, để Chi Lan và Huyền Diệp riêng tư.

“Biểu ca yên tâm, nhất định đã có em bé.” Huyền Diệp đương nhiên tin tưởng Chi Lan đã có bầu, nhưng hân không hiểu sao Chi Lan có thể khẳng định như thế.

“Làm sao Lan nhi biết?”

“Bởi vì em bé báo mộng cho em, không chừng tới nay cũng sẽ báo mộng cho biểu ca.” Chi Lan thề thốt, dứt lời còn gật đầu.

“Vậy em bé là trai hay gái?” Huyền Diệp ngồi trên giường, vuốt tóc Chi Lan.

“Em bé không nói.” Chi Lan bĩu môi.

“Vậy để tới nay tôi hỏi, ngày mai nói cho em.” Huyền Diệp nhìn Chi Lan trêu mếu, ánh mắt ngập tràn âu yếm.

“Vậy biểu ca phải hỏi rõ ràng, em cảm thấy em bé của chúng ta nhất định rất thông minh, không chừng sẽ gạt anh.” Chi Lan nói như chuyện thật, Huyền Diệp rất muốn hỏi sao nàng lại chắc chắn thế.

“Uh, ngủ đi.” Huyền Diệp nắm tay Chi Lan, thấy nàng ngủ say mới nhẹ nhàng rút tay ra.

“Gọi Tiểu Lý Từ đến thư phòng của ta.” Gương mặt vừa dịu dàng lập tức trở nên lạnh lùng cứng rắn, Huyền Diệp đi nhanh về hướng thư phòng, hân có rất nhiều chuyện phải an bài.

“Gần đây nữ nhân trong phủ có động tĩnh gì không?” Huyền Diệp ngồi trên ghế, gõ ngón tay xuống mặt bàn.

“Hồi chủ tử, tạm thời vẫn chưa.” Tiểu Lý Từ run rẩy hồi đáp, hôm nay Tam aka có vẻ gì đó rất dọa người.

“Phúc tấn có thai, người biết phải làm gì chứ?”

“Cung hi chủ tử cung hi chủ tử, nô tài sẽ phái người kiểm tra giám sát việc ăn uống và đồ dùng của phúc tấn, sẽ không để sơ suất gì.” Tiểu Lý Tử vàng tỏ thái độ, nếu phúc tấn có bất trắc gì hẳn đừng mong sống tiếp, vì mạng nhỏ của mình, hẳn sẽ phải giám sát nữ nhân hậu viện chặt chẽ hơn.

“Người hiểu được là tốt rồi, nhưng thế là chưa đủ, người của ta cài vào hậu viện bắt đầu cho hành động được rồi, nếu có ai muốn xuống tay, lập tức bấm báo, sau đó...” Huyền Diệp không nói hết câu, nhưng từ ngữ âm trầm nặng nề thì có thể đoán đoạn sau không tốt lành gì.

“Nô tài tuân mệnh.” Tiểu Lý Tử vờ mờ hồi, làm nô tài quả là khó sống.

“Chuyện hậu viện mấy ngày tới giao cho người, làm tốt có thưởng, nếu có sai lầm, chức tổng quản này người không cần làm nữa.”

Tiểu Lý Tử ra khỏi thư phòng, gió đêm lùa vào quần áo lạnh run, hẳn nhìn khoảng sân rộng, hy vọng những nữ nhân kia sẽ không làm chuyện ngu xuẩn, miễn cho hẳn việc phải thu dọn tàn cục.

“Người nói cái gì?! Phúc tấn tuyên thái y?” Nữ Hồ Lộc thị xoay vòng ngọc trên cổ tay, “Cô ta có sao?”

“Hồi chủ tử, không có tin tức chính xác, nhưng khả năng đó rất lớn.”

“Cô ta đúng là may mắn!” Nữ Hồ Lộc thị sờ bụng, “Nhưng có bầu chưa chắc đã sinh con, sinh con chưa chắc đã nuôi lớn, mama nói đúng không?”

“Chủ tử định...?” Đồng thị hoảng sợ nhìn Nữ Hồ Lộc thị.

“Vị phúc tấn này được sủng ái quá, nếu cô ta mất một đứa con, khóc lóc cáu kỉnh, người nói xem Gia còn có thể chịu đựng cô ta không?”

Nữ Hồ Lộc thị đúng là hiểu Huyền Diệp, Huyền Diệp là kiểu đàn ông tiêu biểu, hẳn không có nhiều kiên nhẫn dễ dàng nữ nhân, nếu nữ nhân không biết điều, vận mệnh chỉ có một. Nhưng Nữ Hồ Lộc thị đánh giá sai địa vị của Chi Lan trong lòng Huyền Diệp, nếu đứa bé này gặp bất trắc, tội đồ thứ nhất trong nhận định của Huyền Diệp nhất định là nữ nhân hậu viện.

“Chủ tử định làm thế nào?” Đồng thị do dự, giờ căn cơ không sâu, manh động thật sự có phần mạo hiểm.

“Mama hồ đồ, mama quên Thục Dục là con nhà nào sao?”

“Chủ tử anh minh!” Đồng thị nhớ tới Thục Dục liền thở phào, có một nhân tố đặc lực như thế coi như thêm mấy phần thành công. “Nhưng Thục Dục này liệu có đáng tin không?”

“Người do ama đưa tất nhiên đã điều tra kỹ, chúng ta cứ yên tâm dùng đi.” Nữ Hồ Lộc thị nhìn Thục Dục có vẻ chất phác đang cúi đầu đứng một bên, cúi đầu nở nụ cười.

Nửa tháng sau, Thái y quả nhiên chẩn đoán Tam phúc tấn Đồng thị đã có bầu nửa tháng, nô tài trong phủ Tam aka được thưởng ba tháng tiền lương, tất cả đều vui sướng hy vọng nữ chủ nhân sinh một aka. Đương nhiên, ngoại trừ bốn nữ nhân ở khu nhà phía Tây.

“Lan nhi dự cảm quả là chuẩn xác, quả nhiên có.” Từ sau khi thái y chẩn mạch, Huyền Diệp luôn cười ngây ngô.

“Đương nhiên, các con ở trong bụng em sao em lại không biết.” Chi Lan vênh mặt, kiêu ngạo sờ bụng.

“Các con?” Huyền Diệp dù đang ngây ngô nhưng vẫn rất nhanh nhạy.

“Vâng, không chỉ có một.” Chi Lan nghĩ đến tin nhắn chúc mừng long phượng thai của hệ thống ngày hôm qua lại thấy buồn cười, lần đầu tiên nàng phát hiện hệ thống dễ thương đến thế.

Huyền Diệp nghe xong liềm trầm ngâm, thời đại này mà sinh đôi thì chẳng khác nào bước một chân qua Quỷ Môn Quan, sơ suất nhỏ cũng khó lòng mà giữ mẹ hay con, huống chi lại là hai bé trai.

“Biểu ca, anh đang lo sao? Sức khỏe em tốt lắm, em bé nhất định có thể bình an chào đời, hơn nữa là một trai một gái.”

Huyền Diệp nghe xong không hề cảm thấy thoải mái hơn chút nào, nguyên nhân là hẳn cho rằng Chi Lan chỉ đang suy nghĩ linh tinh mà thôi, thái y chưa chẩn ra sao nàng đã biết, về chuyện song thai chờ mấy tháng nữa để thái y chẩn tiếp, một hồi sau hẳn mới nhận ra bản thân đã quá căng thẳng.

“Uh, Lan nhi nhất định sẽ mẹ tròn con vuông.” Huyền Diệp nghĩ nhất định phải đến Thái Y Viện tìm mấy thái y chuyên về phụ khoa thỉnh đến phủ hướng dẫn tiền sản.

“Vì thế, biểu ca không cần lo lắng.” Chi Lan cũng không hy vọng Huyền Diệp sẽ tin tưởng nàng, nàng chỉ muốn là người đầu tiên thông báo với Huyền Diệp thôi, không tin thì chờ đến lúc sinh ra sẽ tin.

“Chuyện trong phủ nên giao cho Tiểu Lý Tử, em đừng lao tâm, an tâm dưỡng thai.”

“Biểu ca không nói em cũng giao, việc nhiều phát mệt.” Chi Lan bất mãn, quần gia thật sự rất vất vả, nếu không mang thai đương nhiên không thành vấn đề, có thai rồi không thể vất vả nữa.

“Người khác muốn quần cũng không được, em lại ngại phiền.” Huyền Diệp kéo chân cho Chi Lan.

“Có người của biểu ca quản hộ em rất yên tâm, sau này có thể làm chỉ tay năm ngón.” Chi Lan cảm thấy quyền lực tuy quan trọng, nhưng không thể vì quyền lực mà bỏ mặc sức khỏe, hơn nữa nàng rất tin tưởng Huyền Diệp.

“Vậy em làm chỉ tay năm ngón một năm đi.” Huyền Diệp rất hưởng thụ sự tin tưởng Chi Lan dành cho hắn, cũng đánh giá cao nàng vì không ham hố quyền lực.

“Biểu ca phải bảo vệ em và các con thật tốt.” Chi Lan ngồi dậy, ôm Huyền Diệp, gục đầu vào vai hắn rầu rĩ.

“Lan nhi yên tâm, có biểu ca ở đây.” Đây là người con gái hắn yêu thương nhất và đứa con hắn mong chờ, sao có thể để người khác làm tổn thương.

“Ngày mai phải tiến cung, hôm nay nghỉ ngơi sớm đi.” Huyền Diệp rửa mặt xong liền tự cởi áo ngoài lên giường, xác định Chi Lan không bị hờ tay hờ chân ra khỏi chăn mới ôm nàng chuẩn bị ngủ.

“Biểu ca, là ngạch nương triệu kiến sao?” Chi Lan nghịch tóc Huyền Diệp hỏi.

“Uh, chắc ngạch nương sẽ phái mấy mama có kinh nghiệm đến chăm sóc em.” Huyền Diệp giữ tay Chi Lan, không cho nàng nghịch.

“Ồ, vậy biểu ca còn ngủ với em được không?” Chi Lan cảm thấy có mama chăm sóc rất tốt, hơn nữa vì là người từ trong cung nên có gì cũng có thể nhờ họ báo với Đông Quý phi, nhưng nhất định họ sẽ ngăn cản Huyền Diệp ngủ cùng nàng, thậm chí còn khuyên Huyền Diệp đến phòng nữ nhân khác.

“Em yên tâm, nhưng... có khả năng mấy ngày nữa tôi sẽ đi Vân Nam.” Huyền Diệp nhóm dậy, áy náy thú nhận.

“Là Hoàng ama phải đi sao?” Chi Lan có phần không vui, nhưng không có cách khác

“Uh, có lẽ sẽ phải đi mấy tháng, Lan nhi ở trong phủ giữ gìn sức khỏe, nhớ mỗi ngày phải viết cho tôi ba lá thư báo bình an.” Huyền Diệp cũng rất lo lắng, nhưng cũng không còn cách nào, tam phiên cấp bách, lần này hắn đến Vân Nam cũng không phải giống trống khua chiêng, mà là lặng lẽ lên đường.

“Vâng, Vân Nam đường xá xa xôi, biểu ca phải cẩn thận, nghe nói chỗ đấy nhiều rắn rít còn trùng biểu ca phải mang mấy đại phu đi cùng.” Chi Lan cảm thấy thời gian tới nhất định sẽ không nhàm chán, không chỉ phải đề phòng nữ nhân trong phủ, còn phải lo lắng cho Huyền Diệp ở Vân Nam xa xôi.

Ngày hôm sau, trong Cảnh Nhân Cung, Đông Quý phi tươi cười nhìn Chi Lan, còn thường xuyên liếc đến bụng nàng, khiến Chi Lan đỏ mặt vì ngượng.

“Hôm nay ta triệu con tiến cung là có hai chuyện.” Tâm trạng của Đông thị đang rất tốt, rốt cục sắp được làm bà nội. “Chuyện thứ nhất hẳn là Huyền Diệp đã nói với con, ta định phái mấy mama chăm sóc con.”

Chi Lan gật đầu, nàng đã chuẩn bị tâm lý trước. “Nhờ có ngạch nương nghĩ chu đáo.”

“Chuyện thứ hai là Huyền Diệp lên đường ta sẽ đón con vào cung dưỡng thai.” Đông thị thấy Chi Lan gật mình, càng cao hứng.

“Huyền Diệp sắp phải đi Vân Nam, con mới về nhà chồng, trong phủ nhất định có chỗ chưa kiểm soát được, nó không ở trong phủ, không có ai làm chủ cho con, đề con dọn vào trong cung, thứ nhất là con ở trong cung đã quen, thứ hai là có ta ở đây, không ai dám hãm hại con.”

Đông thị chẳng ngại nói thẳng, bà làm thế cũng vì lo lắng cho Chi Lan, một bà bầu khó lòng sát sao việc trong phủ, Huyền Diệp lại không ở trong phủ, không ai hỗ trợ, vừa phải quản gia vừa phải phòng thân, nếu tổn thương đến cháu nội của bà thì biết làm sao.

“Ngạch nương thật tốt!” Chi Lan nghe mà như mở cờ trong bụng, dọn vào trong cung thì nàng coi như thả lỏng một nửa, từ khi Thái Hậu quy tiên, Đông thị là lớn nhất hậu cung, Hoàng hậu là người vô hình, bình thường cũng không quan tâm chuyện gì, vì thế nếu hỏi chỗ nào an toàn nhất thì chẳng đâu bằng Cảnh Nhân Cung. Các nữ nhân của Tam aka có ghê gớm thế nào cũng chẳng thể vươn tay vào tận Hoàng cung mà hại nàng, cho dù có thể thì cũng chỉ là đưa đầu vào chỗ chết.

“Vậy quyết định như thế, ba ngày nữa Huyền Diệp lên đường, ba ngày nữa con dọn vào cung, không cần mang theo đồ đạc gì, trong cung đều có đủ, chọn người tin cậy đi cùng là được.” Đồ dùng của Chi Lan Đông thị đều phải xem qua một lần, người hầu cũng điều tra kỹ càng, mấy nha hoàn bà già vẫn hầu hạ Chi Lan cũng bị điều tra lại, con đâu cháu sớm không thể qua loa.

“Con dâu tạ ơn ngạch nương!” Chi Lan cười vui mừng tạ ơn, có Đông Quý phi, nàng không cần lo lắng đề phòng ngày này qua ngày khác.

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đừng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Dưỡng thai

Ba ngày sau, ngoài cổng Khang Quận vương phủ, Chi Lan nước mắt lưng tròng nhìn Huyền Diệp chuẩn bị lên đường đi Vân Nam, từ kinh thành đến Vân Nam mất rất nhiều thời gian, tuy nàng không biết Huyền Diệp phải đi làm gì, nhưng nhất định là chuyện rất quan trọng. Vì thế nàng cảm thấy Huyền Diệp nói mấy tháng cũng là một vấn đề, ba tháng là mấy tháng, chín tháng cũng là mấy tháng, chỉ hy vọng Huyền Diệp có thể trở về trước khi con chào đời.

“Lan nhi đừng tiến nữa, tôi đi rồi em vào cung phải nghe lời ngách nương, chịu khó an thai, không thể tùy hứng.” Huyền Diệp rất muốn ôm Chi Lan, nhưng ngại đang đứng ngoài cổng, xung quanh nhiều thị vệ.

“Vâng, biểu ca nhất định cũng phải cẩn thận, em cất vào hành lý của anh thuốc do thái y phối chế sẵn, tác dụng cách dùng cũng đã liệt kê, nếu có bệnh phải dùng ngay.”

Chi Lan đã làm một việc rất mạo hiểm, nàng hỏi xin thái y rất nhiều loại thuốc, sau đó đổ hết thuốc đi thay bằng đan dược của hệ thống, có thuốc giải độc thuốc dưỡng sinh, thứ đan dược nào có khả năng dùng đến nàng đều mua, may mắn là thuốc dạng viên thì thứ nào cũng tương tự thứ nào, nếu không thì nàng gặp rắc rối to.

“Uh, nhờ có Lan nhi chu đáo.” Huyền Diệp cảm thấy Chi Lan đang lo lắng vô cớ, nhưng lòng hẳn rất vui.

“Biểu ca nhất định phải nhớ đến em, còn nữa, trăm ngàn lần không thể mang nữ nhân khác trở về, nếu không các con sẽ không tha thứ cho anh!” Chi Lan nghiêm túc nói.

“Lại ghen tuông, biểu ca sẽ không chạm vào nữ nhân khác.” Huyền Diệp kể tai Chi Lan thì thầm, “Tôi đi rồi, phải chịu khó dưỡng thai, viết thư cho tôi.”

Dứt lời Huyền Diệp xoay người lên ngựa, quay đầu ngựa lên đường.

“Phúc tấn mau quay vào đi, ngoài này gió lớn.” Huyền Diệp ngồi trên lưng ngựa, có vẻ cao lớn hơn rất nhiều, Chi Lan ngẩng đầu chợt thấy ánh mặt trời thật chói mắt.

“Gia thuận buồm xuôi gió.” Chi Lan vẫy tay tiễn Huyền Diệp, đến khi bóng hắc đã khuất xa mới quay vào, Huyền Diệp không cho nhóm Nữ Hồ Lộ thị ra tiễn nên bọn họ đang chờ Chi Lan trong phòng.

“Lần này Gia sẽ đi mấy tháng, trong phủ chỉ còn mấy người đàn bà chúng ta, vì thế ta hy vọng các vị muội muội có thể tuân thủ quy củ, không có việc gì thì đừng ra khỏi cửa.” Chi Lan tâm tình không tốt, ngữ khí cũng nặng nề.

“Các người cũng biết ta mang thai, Quý phi nương nương thông cảm cho ta mang thai lần đầu, đón ta vào cung dưỡng thai, từ bây giờ, sự vụ lớn nhỏ trong phủ đều do Lý tổng quản và Cao tổng quản quản lý, có điều gì bất mãn chờ Gia trở về rồi nói, biết chưa?” Hiếm khi Chi Lan nghiêm khắc thế này, nhóm Nữ Hồ Lộ thị không dám ý kiến gì, chỉ có thể cung kính dạ vâng.

“Mọi người thận trọng là được rồi, chiều nay ta tiến cung, các người cũng về đi.” Chi Lan không có hứng thú dài dòng với các nữ nhân này, vẫy tay cho bọn họ lui ra.

“Chủ tử, vậy phải làm sao bây giờ, người của chúng ta sao vào được trong cung?” Đồng thị căng thẳng, mất rất nhiều công sức mới thuyết phục được Thục Dược nhận lời làm chuyện thương thiên hại lý như thế, giờ phúc tấn không ở trong phủ chẳng phải là phí công vô ích.

“Hoảng cái gì, cô ta cũng đâu phải một đi không trở lại, ở tạm có thể ở đến ngày sinh con sao? Hơn nữa việc này càng chờ lâu càng tốt, sát ngày sinh mới gặp sự cố có thể khiến vô sinh vĩnh viễn, không phải tốt hơn sao?” Nữ Hồ Lộ thị phản hận một cách hiểm hoi, có thể thấy cô ta e dè Chi Lan nhiều đến thế nào.

“Chủ tử đúng là nhìn xa trông rộng, nô tỳ kiến thức hạn hẹp.” Đồng thị cũng suy nghĩ cẩn thận, phúc tấn này trốn được một ngày không trốn được cả đời, chỉ cần cô ta hồi phủ, nhất định sẽ thành công.

“Phía Thục Dược không còn khúc mắc gì chứ?”

“Đầu tiên cô ta không muốn làm, nhưng nô tài tốn rất nhiều công sức thuyết phục, cuối cùng cô ta cũng nhận lời.” Đồng thị thuyết phục nhất định không chỉ đơn giản là dùng lời nói, nhưng biện pháp gì thì Nữ Hồ Lộ thị không có hứng tìm hiểu.

“Trần an cô ta, thuận tiện nhìn xem cô ta có thật sự trung thành không.” Chuyện này nếu thành công nhất định Gia sẽ không ngại lật tung cả phủ để điều tra, vì thế không thể sơ hở.

“Nô tỳ tuân mệnh.” Đồng thị giống như đang nhìn thấy giây phút chủ tử của mình giẫm lên phúc tấn.

Chi Lan cũng không biết Nữ Hồ Lộ thị đang âm mưu gì, nàng đang nôn nghén, không nghĩ được gì.

“Chủ tử không sao chứ? Uống ngụm nước đã!” Chi Lan tiến cung rồi liên tục nôn nghén, không ăn uống được gì, Đồng Quý phi đã sai nhà bếp nghĩ cách.

“Không có việc gì.” Chi Lan lắc đầu, trong bụng nàng nhất định là hai hồn thể tiểu ma vương, chưa được hai tháng mà đã hành năng.

“Chủ tử có ăn chút điểm tâm đi.” Uyên Ương bưng một đĩa điểm tâm nhà bếp chế biến đặc biệt, phụ nữ có thai vừa nôn xong không thể ăn đồ ăn lỏng, chỉ có thể ăn mấy món mát giữ nước.

“Uh, bưng lại đây.” Chi Lan cố nén cơn buồn nôn, mất rất nhiều sức lực mới ăn được mấy miếng điểm tâm.

“Chủ tử muốn tuyên thái y không?” Từ Quyên không kiềm chế được hỏi.

“Không cần, hôm qua thái y vừa tới đây thôi? Ta nôn là dễ chịu, thêm một thời gian nữa sẽ hết buồn nôn.” Hệ thống có thuốc chống nôn, nhưng Chi Lan không dám uống, ai biết có tác dụng phụ hay không, vì em bé nàng chịu đựng, nôn thì lại ăn, cố gắng sẽ vượt qua.

“Giúp ta đi dạo, buồn bức phát bệnh mất.” Thời gian đầu của thai kỳ nên chịu khó tản bộ, đặc biệt là lúc nôn nghén.

“Chủ tử cẩn thận.” Vừa thấy Chi Lan đứng dậy Uyên Ương nhanh chóng tiến đến giúp, giờ Chi Lan đi đến đâu cũng phải có một đoàn người hộ tống, đồ ăn thức uống đều phải qua sự kiểm tra của mấy nhân viên chuyên nghiệp, gấu trúc cũng không được nâng niu quý trọng bằng thai nhi trong bụng nàng.

Thuận Trị tất nhiên biết lúc con dâu mang thai mà phái con trai đi xa thì thật không tốt, hơn nữa đây lại là đứa cháu vàng bạc đầu tiên, về con của Nhị aka Phúc Toàn? Ngại ghê, Dự Quận vương năm ngoái sinh một con gái, vậy nên có thể nói Thuận Trị đã cố gắng không ít sức lực cho cuộc sống hạnh phúc của Chi Lan.

“Hệ thống có onl không?” Vì mang bầu mà Chi Lan bị cấm tất cả các hoạt động giải trí, tản bộ trong sân là hết lời khuyên can lại thêm thái y cam đoan mới được Đông Quý phi đồng ý, vì thế Chi Lan chỉ có thể giết thời gian bằng cách quấy rầy hệ thống hàng ngày.

“Bạn có việc gì sao?” Hệ thống rất hòa nhã, không hề bức bối vì bị Chi Lan quấy rầy.

“Không có việc gì thì không thể tìm bạn sao?” Chi Lan nghiêng đầu.

“Đương nhiên có thể, hệ thống luôn trung thành phục vụ bạn, nếu bạn không có việc gì tôi phải quay lại làm việc.”

“Tôi có việc.” Chi Lan nhấc tay.

“Vậy xin hỏi bạn có chuyện gì?”

“Tôi thật sự có long phượng thai sao?” Chi Lan hoài nghi.

“Hệ thống sẽ không lừa gạt khách hàng, bạn thật sự mang bầu một trai một gái!”

“Vậy ai lớn hơn?”

“Bé trai là ca ca, bé gái là muội muội.”

“Bạn có thể nhìn giúp tôi xem biểu ca đang làm gì được không?” Chi Lan đưa ra một yêu cầu vô liêm sỉ.

“Xin lỗi, tạm thời hệ thống chưa cung cấp dịch vụ này.”

“Vậy lúc nào mới cung cấp?” Chi Lan không có việc gì làm, chỉ có thể trêu hệ thống làm vui.

“Đây là cơ mật kinh doanh.” Hệ thống đã quen với thú vui hỏi những câu nhạt nhẽo của Chi Lan, bình thản trả lời.

“Quý công ty có nhiều khách hàng không?” Chi Lan rất hiếu kỳ vấn đề này.

“Khách hàng của công ty chúng tôi đều được lựa chọn kỹ càng rồi mới quyết định.” Hệ thống nghiêm túc trả lời, đây là liên quan đến hình ảnh công ty.

“Vậy vì sao lại chọn tôi?” Chi Lan trở vào hình chim cánh cụt trên màn hình.

“Đây là chuyện cơ mật.” Chẳng lẽ lại nói vì sai lầm mà chọn phải một người ngây ngô như cô? Chi Lan vốn không phải mục tiêu đầu tiên.

“Ồ, không ngờ lại chọn được một lựa chọn tinh tế như tôi đúng không?” Chi Lan cao hứng gật gù.

“Vì thế bạn phải tiếp tục cố gắng!” Hệ thống bắt đầu muốn ói, khách hàng này thật tự tin quá.

“Cố gắng làm gì?” Chẳng lẽ muốn nàng đi chinh phục châu Âu, chinh phục thế giới, sau đó chinh phục toàn vũ trụ? Nghĩ đến đây, Chi Lan che miệng nở nụ cười vì sự hước của bản thân, còn nhìn ngó trái phải, lo người khác thấy bộ dạng ngốc nghếch của nàng. Kỳ thật Chi Lan không phát hiện bộ dạng của nàng thật ra đã ngốc nghếch từ đầu rồi, vì nàng trùm chần tán gẫu với hệ thống.

“Đương nhiên là cố gắng làm chuyện mà bạn muốn.” Hệ thống buồn bức, chẳng lẽ có thể khiến Chi Lan đi chinh phục vũ trụ sao, hay làm phi thuyền vũ trụ với thương hiệu Huyền Diệu?

“Hay bạn kể cho tôi nghe trải nghiệm công việc đi?” Chi Lan cho rằng hệ thống đã gặp qua rất nhiều khách hàng cực phẩm, nàng có thể nghe giải trí.

“Bạn là khách hàng đầu tiên của tôi.”

Nếu không vì là khách hàng đầu tiên, nếu không vì muốn tích lũy kinh nghiệm. Hệ thống việc gì phải chịu đựng khách hàng phiền phức này. Nhưng người xuyên đến triều Đường triều Tống đều bận rộn chinh phục thiên hạ, thu tóm hậu cung. Làm gì có ai nhàn rỗi như khách hàng này, suốt ngày rêu hệ thống online tán gẫu, cực trường, ngài thu hồi tôi đi!

“Ồ, vậy bạn là người mới sao, không trách được, tha thứ cho bạn.” Cuối cùng Chi Lan đã hiểu tại sao nàng không tin tưởng hệ thống, vấn đề không nằm ở nàng, mà vì hệ thống là người mới.

“Hệ thống còn nhiều chỗ muốn khám phá, hy vọng bạn có thể hợp tác cùng.” Hệ thống thăm oán hận, gì mà người mới, gì mà lần đầu tiên, khách hàng này không biết đàn ông dị ứng nhất là mấy từ đó sao?!

“Vậy bạn cố lên, tôi mệt rồi, mai lại tán gẫu, chúc ngủ ngon.” Chi Lan sáng khoái tinh thần, ngáp một cái, tắt hệ thống, không trùm chán nữa, sau đó đi ngủ.

Hệ thống quần rung rung nước mắt đi tìm Cục trưởng cục quản lý thời không, lúc trước sao lại nhàn rỗi muốn làm việc này chứ, để trả mỗi hạn này, đêm nay quyết không cho Cục trưởng ngủ trên giường.

Chi Lan nôn nghén một tháng rồi thôi, cùng với đó là nàng ăn nhiều đột biến, mỗi ngày ăn năm bữa, vì để thỏa mãn nhu cầu của nàng, nhà bếp Cảnh Nhân Cung làm việc 24/24.

“Chủ tử, có thư của Tam aka.” Chi Lan đang ăn, nghe tin có thư rất muốn đứng lên, nhưng bụng quá nặng nề, ảnh hưởng nghiêm trọng đến năng lực hành vi của nàng.

“Nhanh đưa cho ta.” Huyền Diệp đi xa đã sáu tháng, nàng ở trong cung đã sáu tháng, mặc dù ở trong cung vô cùng thoải mái, nhưng nàng vẫn muốn Huyền Diệp về hơn.

Thư của Huyền Diệp quanh đi quẩn lại vẫn thế, trước hỏi tình hình Chi Lan, tiếp theo biểu đạt nỗi nhớ nhung của hắn, sau đó kể mấy chuyện gặp trên đường đi, cuối cùng dặn Chi Lan phải giữ gìn sức khỏe, vẫn chưa xác định được ngày về, chỉ dặn Chi Lan ngoan ngoãn nghe lời, an tâm dưỡng thai.

Chi Lan thờ hớn hên gấp gọn lá thư, bà bầu dễ dãi, nàng cũng không ngoại lệ, nạn nhân trực tiếp là hệ thống, nạn nhân gián tiếp là Cục trưởng đại nhân, đức ông chồng Huyền Diệp nhờ đi công tác nên tránh được một kiếp, thật là đáng mừng.

“Múc một bát cháo sùan cho ta.” Chi Lan quyết định biến đau thương thành sức mạnh, ăn xong lại đi tìm hệ thống than thở.

Hai tháng chậm rãi trôi qua, bụng Chi Lan đã to đến mức không nhìn thấy chân, mỗi đêm nàng đều bị chuột rút, đi vệ sinh lại càng phiền toái, may sao nàng là giai cấp đặc quyền, bên người có hơn mười kẻ hầu người hạ, cũng coi như bù đắp chút tiếc nuối vì Huyền Diệp không ở bên.

“Thái y nói là song thai?” Đông Quý phi khẩn trương hỏi, tuy thái y đã chặn ra chuyện này từ mấy tháng trước, nhưng Đông thị vẫn chưa tin tưởng.

“Chủ tử không cần lo lắng, thái y nói chín phần mười là long phượng thai.” Lý mama nói khẽ.

“Long phượng thai?!” Đông thị không biết là đang vui hay đang ngạc nhiên, “Chuyện đấy cũng chán được sao?”

“Vị Vương thái y này nhưng là thánh thủ phụ khoa, hôm nay nô tỳ nghe hắn nói, đã chặn ra chuyện này từ mấy tháng trước, nhưng đến hôm nay mới dám chắc.” Lý mama cũng thật cao hứng, long phượng thai đấy, vẫn là chuyện hiếm ở nhà Ái Tân Giác La.

“A đi đà Phật, Bò Tát phù hộ.” Đông Quý phi nghe thế mới yên tâm, con gái nhà họ Đông bọn họ không thua kém ai.

“Huyền Diệp có nói lúc nào trở về?” Đông Quý phi nghĩ đến đây lại mất hứng, con dâu đã sắp sinh, con trai thì vẫn bên ngoài.

“Tam aka mới phái người báo ngày mai sẽ về đến kinh thành, nhưng vẫn giấu Tam phúc tấn, nói là muốn cho phúc tấn niềm vui bất ngờ.”

“Ta già rồi, không hiểu nổi, niềm vui bất ngờ thì niềm vui bất ngờ, đừng thành sợ hãi bất ngờ là được.” Đông thị cảm thấy bản thân bắt đầu không theo kịp thời đại, chẳng lẽ giờ đang chuộng “niềm vui bất ngờ”, bà có nên thử cùng Phúc Lâm chăng? Đông thị không ngờ bản thân nói một câu liên hóa thật, niềm vui bất ngờ thành sợ hãi bất ngờ.

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đùng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Sinh con

“Chủ tử, ngài không có việc gì chứ?” Từ sáng sớm Chi Lan đã thấy tâm thần không yên, ngay bánh trứng hấp cũng chẳng thiết ăn.

“Không thấy thèm ăn, đúng rồi, gần đây trong phủ thế nào?” Chi Lan lau miệng, vịn tay Uyên Ương chậm rãi đứng lên, chuẩn bị ra ngoài tản bộ.

“Lý tổng quản nói trong phủ vẫn bình yên, chủ tử không cần lo lắng.” Uyên Ương cẩn thận giúp đỡ Chi Lan, Từ Quyên thấy Chi Lan chuẩn bị đi dạo, nhanh nhẹn vén rèm, lại sai tiểu thái giám đi trước dọn hết chướng ngại vật trên đường.

“Uh, các nữ nhân kia có an phận không?” Chi Lan đi vài bước bắt đầu thở hổn hển, bởi vì bụng nàng thật sự quá lớn.

“Chủ tử yên tâm, hai vị trắc phúc tấn rất im hơi lặng tiếng, ngay cả cửa phòng cũng không ra.” Trong phủ vắng bóng cả nam chủ nhân và nữ chủ nhân, không còn động lực tranh đấu, chỉ có thể đóng cửa tự kỷ.

“Ồ? Vậy là tốt rồi, xem ra ta còn phải chờ thêm một thời gian mới có thể hồi phủ, nếu để loạn lên chỉ làm trò cười cho thiên hạ.” Chi Lan bắt đầu mệt mỏi, “Vào lương đình phía trước nghỉ ngơi một chút.”

“Chủ tử mời ngồi.” Từ Quyên đặt lên ghế một tấm đệm rồi mới để Chi Lan ngồi lên.

“Kia là ai?” Chi Lan vừa ngồi xuống liền nhìn thấy mỡ biếu ca đi tới từ xa xa, nhất thời cả kinh, mắt hoa lên, nàng không nằm mơ chứ? “Ngươi mau nhìn giúp ta, kia có phải Tam aka không?”

“Chủ tử, nô tỳ... nô tỳ thấy đúng vậy.” Từ Quyên do dự trả lời, đúng là Tam aka.

“Nhanh, nhanh, điu ta đứng lên.” Chi Lan chống tay vào eo định đứng lên.

“Chậm một chút chậm một chút!” Huyền Diệp vốn muốn cho Chi Lan niềm vui bất ngờ, không ngờ hần vừa vào vườn đã thấy biếu muội mang thai đang ngồi trong lương đình.

“Đừng vội, tôi đến đây em đừng động!” Nếu không phải ngại bên cạnh có người thì Huyền Diệp đã muốn chạy cho nhanh, bụng lớn như vậy nếu ngã làm sao bây giờ.

“Anh là biếu ca?” Nhóm Uyên Ương tự giác lui ra ngoài, để biếu ca biếu muội riêng tư.

“Tôi không phải biếu ca chẳng lẽ em là biếu ca? Em chậm một chút, ai bảo em đứng lên, ngồi đi nào ngồi đi nào, sao bụng lại lớn thế này?” Huyền Diệp vừa mới cáo lui Thuận Trị liền đi thẳng đến Cảnh Nhân Cung, hần cũng tương tượng rất nhiều, nhưng không thể tương tượng là lại lớn thế này.

“Thái y nói là long phượng thai, đương nhiên lớn, bên trong có những hai bảo bối đấy!” Chi Lan kêu ngao vỗ vỗ bụng.

“Dừng tay!” Huyền Diệp kinh hồn táng đảm nhìn động tác của Chi Lan, “Vỗ hống thì biết làm sao?!”

“Anh hung dữ với em! Anh vừa về liền hung dữ với em?!” Chi Lan tái mặt, tính làm mình làm mẩy của bà bầu nổi lên, “Anh còn không báo với em là anh đã về, chẳng lẽ anh thật sự dẫn nữ nhân khác trở về?!” Dứt lời Chi Lan bắt đầu òa khóc.

Huyền Diệp lần đầu tiên đối mặt với cảnh này, không phải là Chi Lan sẽ triu mến ôm hần sau đó thổ lộ hết một phen tương tư thổn thức sao?

“Đừng khóc đừng khóc, biếu ca định tặng em một niềm vui bất ngờ, làm sao có nữ nhân gì, chỉ suy diễn.” Huyền Diệp vội đưa tay lau nước mắt Chi Lan, “Khóc nữa sẽ xấu lắm.”

“Hức, thật sao?” Chi Lan vừa nghe đến xấu liền nín khóc, “Biếu ca.”

“Sao?” Huyền Diệp dịu dàng hỏi, chắc nàng định biểu lộ tình cảm đây.

“Em... em muốn...” Chi Lan cắn cắn môi, có chút ngượng ngùng.

“Lan nhi đừng thẹn thùng, biếu ca hiểu.” Huyền Diệp cầm tay Chi Lan, biếu muội quả nhiên rất muốn hần.

“Thật sao? Vậy chúng ta đi thôi.” Chi Lan cảm thấy Huyền Diệp không hổ là Khang Hi đại đế tương lai, nàng chưa nói hần đã hiểu.

“Gấp vậy sao, nhưng còn bụng của em?” Huyền Diệp kinh ngạc, biếu muội thật nồng nhiệt, tuy rằng hần cũng rất muốn, nhưng bụng biếu muội không cho phép.

“Bụng của em không thành vấn đề, biếu ca nhanh chút đi nhanh chút đi.” Chi Lan ôm cánh tay Huyền Diệp làm nũng.

“Thái y nói thế nào, em đã hỏi ý kiến thái y sao?” Huyền Diệp bắt đầu đỏ mặt, cảm giác như sắp làm chuyện vô liêm sỉ, có phần áp lực.

“Đây là chuyện rất bình thường, thái y nói không thể có nhin!” Chi Lan dẫu môi khó chịu, sao hôm nay biếu ca lại lảng nhảng thế không biết.

“Tôi đỡ em dậy, đi từ từ thôi.” Phần “con” trong tâm lý Huyền Diệp tự đâm binh bịch, tại sao lại thử thách hần thế này.

“Vâng, nhanh trở về phòng.” Chi Lan đỏ mặt, nếu không trở về phòng thì không nhịn được mất.

Huyền Diệp nhìn dáng vẻ gấp gáp của Chi Lan, đối với tiểu biểu muội nhất thời không biết là phiền muộn hay là hưng phấn.

“Biểu muội, tôi giúp em.” Cởi quần áo, Huyền Diệp còn chưa nói xong Chi Lan đã bỏ hần lại.

“Chuyện này có Uyên Ương là được, biểu ca đi cùng làm gì.” Chi Lan thật sự ngượng ngùng, sao có thể để Huyền Diệp giúp nàng đi vệ sinh.

“Có Uyên Ương là được.” Những lời này không ngừng lặp đi lặp lại trong đầu Huyền Diệp, chẳng lẽ khi hần đi xa tiểu biểu muội của hần đã... đã... Huyền Diệp không kiềm chế được xông vào, vừa vặn thấy Chi Lan đang mặc quần.

“Biểu muội...?” Huyền Diệp chỉ vào Chi Lan, biểu muội đã ham muốn đến thế sao?

“Oa!” Chi Lan vừa thấy Huyền Diệp liền òa khóc, may là không bị bắt gặp lúc đang đi vệ sinh, nhưng cảm giác xấu hổ do phải đi vệ sinh liên tục vì đang mang bầu vẫn bạo phát. “Biểu ca nhìn lên em đi vệ sinh!” Chi Lan thút thít.

“Đi vệ sinh?” Huyền Diệp nhìn cái bô bên cạnh, nháy mắt mặt đỏ bừng.

“Vừa rồi biểu muội muốn nói là muốn... muốn đi vệ sinh?” Huyền Diệp gian nan hỏi.

“Oa oa, biểu ca anh tránh ra, em không muốn gặp anh.” Chi Lan lau nước mắt, rất dọa người. “Ồi!” Vì kích động, bụng đột nhiên đau nhói.

“Làm sao vậy?” Huyền Diệp tiến lên ôm Chi Lan, “Đừng khóc đừng khóc, là biểu ca không tốt.”

“Hình như... hình như đau đẻ!” Chi Lan cảm thấy có gì đó chảy ra, “Uyên Ương, nhanh... nhanh đi thỉnh thái y, còn... còn bà đỡ... còn phải báo cho cô cô.”

Nhất thời cả phòng rối loạn, Huyền Diệp chân tay luống cuống đứng một bên, đột nhiên cảm thấy bản thân về kinh mà không báo với Chi Lan là một quyết định sai lầm.

“Biểu ca, đỡ em lên giường nằm.” Chi Lan nhìn Huyền Diệp nở nụ cười an ủi, vẻ mặt thương tâm của Huyền Diệp khiến nàng khổ sở.

“Biểu ca, may mà anh đã về.” Chi Lan nằm trên giường, bụng vẫn đau, nhưng cố chịu đựng để nói chuyện với Huyền Diệp, Huyền Diệp về định tặng nàng một niềm vui bất ngờ, không ngờ nàng lại tặng Huyền Diệp một sợ hãi bất ngờ.

“Em bé sắp ra đời rồi, biểu ca ra ngoài chờ em, một lúc là xong.” Sợ Huyền Diệp lo lắng, Chi Lan nói rất nhẹ nhàng.

“Lan nhi đừng sợ, biểu ca ở trong này.” Huyền Diệp nghe thế mới sực tỉnh, nắm chặt tay Chi Lan, “Hôm nay là biểu ca không tốt, là biểu ca khiến Lan nhi sợ hãi.” Nhắc đến cú phản lưới nhà của bản thân, Huyền Diệp lại thấy tự giận chính mình.

“Từ sáng nay em đã cảm thấy rồi, là em bé muốn ra đời.” Chi Lan cười nói, đây vốn không phải lỗi Huyền Diệp, không thể bắt hần áy náy, “Không liên quan tới biểu ca.”

“Lan nhi đừng nói nữa.” Mặt Huyền Diệp bắt đầu hoe đỏ, nhìn Chi Lan đau đớn mà hần lại không giúp được gì, “Tôi chỉ ở ngay ngoài kia, có việc gì phải gọi tôi ngay, nhớ không?” Huyền Diệp giúp Chi Lan lau mồ hôi vã đầy trên trán.

“Biểu ca mau đi ra đi, một lúc... một lúc là xong thôi.” Chi Lan hít sâu một hơi, đuổi Huyền Diệp ra ngoài.

“Uyên Ương, Uyên Ương.” Theo bản năng, Chi Lan tìm đến người tin cậy nhất là Uyên Ương, “Bà đỡ đâu?”

“Chủ tử chịu đựng một chút, đã đến rồi, đang rửa tay.” Uyên Ương cũng có phần hoảng.

“Uh.” Chi Lan bình tĩnh lại, vừa rồi là bị sự xuất hiện bất thành hình của Huyền Diệp làm kích động, giờ Huyền Diệp không ở bên cạnh, nàng cũng thả lỏng tinh thần. Lần sau đi vệ sinh nhất định phải khóa cửa, nhưng chẳng nấy chốc nàng chẳng còn tâm tư nghĩ đến chuyện đó.

“Đau.” Chi Lan tóm tay Uyên Ương, từ nhỏ nàng chỉ sợ đau, không ngờ sinh con lại đau như vậy.

“Chủ tử uống một bát canh đi.” Từ Quyên thổi cho nguội, ngồi xổm bên giường bón cho Chi Lan.

“Chủ tử đừng sợ, cố chịu một lúc là xong.” Tay Uyên Ương bị tóm đến đau, “Lúc này ngài đừng kêu, lát nữa cần nhiều sức.”

“Ta biết.” Chi Lan không ngừng tự động viên, nhưng vẫn rất sợ hãi. “Biểu ca, ta muốn biểu ca.”

“Tam aka ở ngay ngoài kia, chủ tử đừng sợ, chúng ta đều ở đây bên ngài.” Uyên Ương tuy chưa từng sinh con, nhưng có thể lý giải sự sợ hãi vô cớ này.

“Em bé không sao chứ?” Chỉ Lan mặc dù có tri thức lý luận, nhưng đây là lần trải nghiệm thực tiễn đầu tiên, vì thế lo lắng cảm xúc pháp phò của mình ảnh hưởng tới em bé trong bụng.

“Các tiểu chủ tử đều còn ở trong bụng chủ tử, một lát nữa sẽ chào đời.” Uyên Ương an ủi.

“Không có việc gì là tốt rồi, làm cho ta thứ gì đó lót dạ, nếu không lát nữa sợ không có sức.” Chỉ Lan vừa nghĩ đến em bé liền không sợ, cảm giác đau không đáng gì, một lát nữa sẽ còn đau hơn, nàng cần ăn để tích lũy chút sức lực.

“Phúc tấn dùng lực thêm một chút, đã mở mười ngón.” Chỉ Lan sinh con tương đối thuận lợi, âm đạo mở nhanh, bà đỡ cũng thờ phào nhẹ nhàng, mạng của bọn họ đặt hết trên người em bé, nếu sơ suất gì, ngày này sang năm chính là ngày giỗ của bọn họ.

Huyền Diệp ở bên ngoài sốt ruột chờ đợi, hần hôm nay thật là một tên phản lưới nhà, tất cả là vì đầu óc tà ác của hần hiểu lầm tiểu biểu muội hồn nhiên, cuối cùng còn hại nàng sinh non. Huyền Diệp ở trong lòng hung hăng phi nhổ bản thân, sau đó vênh tai nghe ngóng tình huống.

“Phúc tấn thế nào rồi?” Huyền Diệp nghiêm mặt, tóm một thái giám chuẩn bị đưa nước hỏi.

“Hồi, hồi Tam aka, phúc tấn ổn lắm, sinh... sinh rất thuận lợi.” Tiểu thái giám lắp bắp, còn nuốt nước bọt.

“Được rồi, mau vào đi!” Vừa nghe Chỉ Lan không có việc gì, Huyền Diệp liền bót căng thẳng.

“Ngạch nương, Chỉ Lan không có việc gì chứ? Sao nàng không lên tiếng?”

Đông Quý phi mới tới không lâu, nghe thấy con trai hồi thế liền lườm khinh thường, “Nếu giờ con bé kêu sẽ mất sức, còn nữa, con tặng niềm vui bất ngờ gì đây, sao đang yên đang lành lại sinh non?”

Vào lúc này không có gì quan trọng bằng cháu nội, “Người xem người vừa ra khỏi cửa là đi một mạch cả tám tháng, để con dâu lại một thân một mình là kiểu gì. Còn nữa, nếu không phải ta đón Chỉ Lan vào cung, các nữ nhân của người có thể ăn con bé đến chẳng còn mẩu xương.” Đông quý phi thừa dịp Huyền Diệp á náy hạ gục các nữ nhân kia.

“Bọn họ sao dám!?” Đông quý phi không hổ là ngạch nương Huyền Diệp, lập tức đánh trúng điểm yếu của Huyền Diệp, khiến tình cảm hần dành cho Chỉ Lan thêm sâu sắc, sự ghét bỏ nữ nhân khác thêm bùng phát.

“Giờ mới nói có tác dụng gì, Chỉ Lan đang mang song thai, không biết...” Đông quý phi lấy khăn chấm khóe mắt, không phải bà bất công, chỉ là đứng trên góc độ phụ nữ thấy thương cho Chỉ Lan. Hơn nữa bà cũng không làm gì, chỉ là khiến con trai thêm đau lòng thôi.

“Đều là lỗi của con.” Huyền Diệp vò đầu, sau này hần sẽ đối tốt với tiểu biểu, đối tốt với em bé, sự tình hôm nay đều là lỗi của hần.

“Sinh rồi sinh rồi, chúc mừng Quý phi nương nương, chúc mừng Tam aka, Tam phúc tấn sinh một bé trai!” Một thời thần sau, rốt cục bên trong báo một tin mừng.

“Còn đứa nữa?” Đông quý phi khẩn trương hỏi, bà từng sinh con tất nhiên biết sinh con khó khăn thế nào.

“Vẫn còn trong bụng phúc tấn, nhưng bà đỡ nói phúc tấn chịu khó an thai, sinh rất thuận lợi.” Mama đi ra báo tin cũng rất cao hứng.

“Vây là tốt rồi.”

“Lại sinh rồi, phúc tấn lại sinh một tiểu cô nương.” Nghe được tin tức này Huyền Diệp mới dám thở phào nhẹ nhõm.

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đùng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 63: Long phượng

“Mau quần tã cho em bé rồi bế cho bồn cung nhìn một chút.” Đông Quý phi nhìn trời trong xanh, gió không lớn, mới sai bà đỡ bế em bé cho mình. “Còn nữa, báo tin với Hoàng thượng.”

“Ôi, đây là cháu nội bản cung sao?” Bé trai được bế ra trước, nét trên khuôn mặt có chút giống Huyền Diệp, mắt nhắm mắt nhắm như con khi nhỏ, nhưng trong mắt Đông Quý phi thì khả ái nhất thế gian.

“Huyền Diệp, lại đây, đây là con trai trưởng của con!” Huyền Diệp đã thấy nhưng không ngờ con mình lại nhăn nhoe như khi thế, hần thấy hơi khó thương. Huyền Diệp thật sự không dám chê xấu, tránh chọc giận ngạch nương đang cao hứng.

“Cho ta xem con gái của ta đi.” Con gái nhất định là dễ thương hơn con trai, “Đây là con gái của Gia!?” Sao vẫn là khi, Huyền Diệp bị đá kích sâu sắc.

“Cháu gái của bổn cung quả nhiên cũng rất dễ thương, nhanh bế vào, đừng để trúng gió.” Đông Quý phi vừa lòng nhìn hai cháu nội, nhìn thấy con trai có vẻ nhân nhố hất hủi thì nổi giận.

“Huyền Diệp!” Nghe thấy giọng nói đầy âm khí của Đông Quý phi, Huyền Diệp cười nịnh bợ.

“Con vào thăm Lan nhi!” Nói xong liền đi thẳng vào phòng sinh, ngạch nương lúc này thật đáng sợ!

“Tam aka, ngài không thể vào!” Một mama vội vàng khuyên nhủ, đàn ông làm sao vào phòng sinh được, xúi quẩy thì sao.

“Đề hấn vào đi.” Đông Quý phi không mê tín chuyện ấy, năm xưa sinh Huyền Diệp, Phúc Lâm vào phòng sinh, cũng đâu thấy xúi quẩy gì.

“Lan nhi, em có khỏe không?” Huyền Diệp vừa vào cửa đã thấy mùi máu tươi, dù đã lau dọn nhưng mùi máu chưa mất. Chỉ Lan nằm bất động trên giường, trán buộc mảnh lụa, tóc rối, sắc mặt tái nhợt, môi đã bị cắn chảy máu, giống như vừa trải qua một hồi đau khổ.

“Biểu ca.” Chỉ Lan quay đầu, âm thanh suy yếu, “Con của em đâu?”

“Hai đứa ổn lắm, tôi vừa nhìn, đều rất dễ thương.” Huyền Diệp ngồi xổm bên giường, vuốt ve mặt Chỉ Lan, “Cám ơn Lan nhi.”

“Biểu ca, em muốn nhìn con.” Chỉ Lan mím môi, phối hợp cùng sắc mặt tái nhợt có hiệu quả bất hủn, Huyền Diệp rất ít khi thấy Chỉ Lan quật cường thế này, không biết tại sao lòng có chút không thoải mái.

“Uh, tôi gọi mama bế lại đây ngay.” Thật ra Huyền Diệp không muốn Chỉ Lan chú ý em bé nhiều, Chỉ Lan có bầu chưa bao lâu thì hấn đi xa, không tham gia quá trình mang bầu, vì thế không có quá trình bồi dưỡng tình cảm với em bé.

Hiện tại trong mắt Huyền Diệp, em bé chỉ là hai biểu tượng, con trai dòng trưởng và con gái dòng trưởng, nhưng nữ nhân trước mắt là người hòa chung xác thịt với hấn, sao nàng có thể chú ý tới người khác ngoài hấn, dù là con của hấn cũng không được.

“Con của chúng ta rất dễ thương đúng không?” Mặc dù lòng không nghĩ vậy, nhưng Huyền Diệp có biểu hiện của một ama rất chuẩn mực.

“A, em bé này giống biểu ca.” Chỉ Lan cười cười, “Mùi giống biểu ca, cầm cũng giống, là ca ca đúng không?”

“Uh, đây là muội muội.” Huyền Diệp chỉ em bé bên cạnh, “Tại sao không giống Lan nhi?” Huyền Diệp cau mày, hấn muốn có một cô con gái bé bỏng mềm mại như tiểu biểu muội khi còn bé.

“Đúng vậy, muội muội có phần giống Hoàng ama!” Không nghi ngờ gì Thuận Trị là một người đàn ông đẹp trai, nhưng con gái giống ông ấy chưa chắc đã tốt.

Huyền Diệp quan sát cẩn thận một phen, quả nhiên mắt và lông mày rất giống Thuận Trị Đế, có thể tưởng tượng ra cô bé này lớn lên sẽ có dáng vẻ anh khí của thiếu nữ Mãn Châu.

“Hoàng ama biết nhất định sẽ rất yêu chiều em bé.” Huyền Diệp nói thế là an ủi Chỉ Lan, nếu được Hoàng ama yêu chiều, cuộc sống của con gái sẽ không khó khăn.

“Uh, biểu ca em mệt.” Chỉ Lan vừa sinh xong, tuy quá trình thuận lợi, nhưng cũng là tổn thương nguyên khí, nói mấy câu liền muốn nghỉ ngơi.

“Tôi ở bên cạnh em, em ngủ đi.” Huyền Diệp hôn lướt lên mặt Chỉ Lan, “Lan nhi ngoan, biểu ca sẽ luôn bên em”

Chỉ Lan nghe xong mỉm cười nhẹ nhõm, nàng hé miệng, không biết muốn nói gì, cuối cùng chỉ ngẩn ngơ rơi nước mắt.

“Biểu ca em nhớ anh.”

“Tôi cũng rất nhớ Lan nhi.” Huyền Diệp đợi một ngày rồi cuộc cũng đợi được Chỉ Lan nói câu này.

“Biểu ca sau này đừng rời bỏ em lâu như vậy, em rất sợ.” Thời gian vừa rồi nàng luôn giật mình tỉnh giấc giữa đêm, chân bị chuột rút, không thể xoay người, thường xuyên muốn đi vệ sinh, buồn nôn, mệt mỏi, thích ngủ, đủ loại khó chịu khiến nàng nhớ đến Huyền Diệp.

Nàng muốn Huyền Diệp ở bên bóp chân cho nàng khi chuột rút, muốn Huyền Diệp giúp nàng khi nàng không thể xoay người, muốn Huyền Diệp đưa nàng đi vệ sinh, muốn Huyền Diệp dịu dàng dỗ nàng ngủ khi nàng mất ngủ, nhưng mỗi ngày tỉnh lại lại chỉ có một mình.

“Xin lỗi Lan nhi, biểu ca không ở bên em.” Huyền Diệp nói với giọng buồn bã, hấn bỏ lỡ nhất thời gian vất vả nhất của Chỉ Lan, điều đấy khiến lòng hấn rất áy náy.

“Lần sau biểu ca ở bên em.” Chỉ Lan tui thân rất nhiều, nhưng nàng biết đấy không phải lỗi của Huyền Diệp, nếu hấn ở bên nàng, nhất định sẽ khiến nàng thành bà bầu hạnh phúc nhất thế giới.

“Uh, biểu ca sẽ luôn ở bên Lan nhi, chăm sóc Lan nhi cả đời.” Huyền Diệp bỗng thấy xúc động dâng tràn, nghĩ rằng là để bản thân chịu thiệt thòi cũng không để nàng rơi lệ, hấn ổn định tâm trạng, “Lan nhi nhanh nghỉ ngơi đi, tôi cam đoan em tỉnh lại sẽ thấy biểu ca ngay lập tức.”

“Thật không?” Nhìn Chi Lan hai mắt long lanh, Huyền Diệp vội vàng gật đầu.

“Biểu ca thật sự không đi?”

“Không đi.”

“Nếu không thấy biểu ca thì biết làm sao?”

“Phạt biểu ca kiếp sau cũng ở bên em.”

“Vâng.”

Khi Chi Lan tỉnh lại trời đã tối đen, trong phòng thấp nhen, bóng dáng Huyền Diệp hắt lên tấm bình phong. Chi Lan cười hài lòng, sinh cho hấn thêm mấy đứa con, chịu khổ thêm mấy lần nường cũng chịu được.

“Biểu ca?”

“Lan nhi tỉnh sao?” Huyền Diệp đi vòng qua bình phong, nhìn Chi Lan chuẩn bị ngồi dậy, vội bước tới đỡ nường, lót gối ra sau lưng nường. “Đói bụng sao?”

“Vâng, em muốn ăn thứ gì đó, em bé đâu?”

“Em bé ngủ rồi, để tôi bảo phòng bếp làm ít đồ ăn.” Để có thể ở đây chăm sóc Chi Lan, Huyền Diệp đã tốn rất nhiều công phu, nhưng Chi Lan không cần biết.

“Biểu ca, em có thể đặt tên thân mật cho con không?” Chi Lan nhìn Huyền Diệp chờ mong, nường đã nghĩ sẵn tên rồi.

“Đương nhiên có thể, Lan nhi nói đi.” Huyền Diệp hơi co giật khoe miệng, hấn đã được chứng kiến khả năng đặt tên của Chi Lan, thật sự không dám khen ngợi.

“Ca ca gọi là Đại Bảo, muội muội gọi là Tiểu Bối!”

“Lan nhi đặt tên rất hay, chúng ta cứ gọi thế đi.” Huyền Diệp không đành lòng đá kích Chi Lan, hơn nữa Chi Lan đã đặt tất là tốt.

“Vâng, còn một việc nữa.” Chi Lan dè dặt nhìn Huyền Diệp, thấy hấn vẫn kiên nhẫn dịu dàng mới dám nói, “Em muốn mỗi ngày cho con bú một lần, có được hay không?”

Huyền Diệp há mồm định từ chối, đây là lãnh địa của hấn, sao có thể để người khác xâm phạm, nhưng nhìn ánh mắt khẩn khoản của Chi Lan, hấn không thể cự tuyệt ra lời.

“Uh... nhưng chỉ được một lần một ngày.”

“Cám ơn biểu ca!” Chi cần Huyền Diệp nhận lời nhất định nường sẽ nghĩ được biện pháp gạt những người khác.

“Em chỉ cần chịu khó nghỉ ngơi tắm rửa, đừng suy nghĩ nhiều.” Huyền Diệp bưng bát cháo mới nấu đến, thổi thổi, “Há mồm nào.”

“A.” Chi Lan ăn cháo còn lăm nũng như hồi bé, “Nữa!”

“Ừ ừ.” Huyền Diệp cười sủng ái, lại bón cho Chi Lan một thìa. “Nóng không?”

“Vừa đủ nóng, biểu ca thật lợi hại!”

Huyền Diệp bắt đắc dĩ, dù được khen nhưng hấn nghe mà đau lòng.

Nếu Chi Lan có bầu quý như gấu trúc, thì nường ở cữ như thần tiên. Huyền Diệp dọn hết cả thư phòng về, làm việc công, ăn ngủ đều ở bên, đúng là công dân gương mẫu điển hình gọi là có mặt.

“Biểu ca, em muốn gặp Đại Bảo.” Điều duy nhất khiến Chi Lan bất mãn là Huyền Diệp luôn nghĩ ra vô số lý do ngăn nường gặp con.

“Đại Bảo vừa ngủ.” Huyền Diệp nói dối không cần chớp mắt.

“Lừa đảo, em nghe thấy Đại Bảo đang khóc.” Chi Lan không chút do dự vạch trần Huyền Diệp.

“Đây là Tiểu Bối.” Huyền Diệp buồn bực, hiệu quả cách âm của phòng ốc thời đại này thật quá kém.

“Vậy em muốn gặp Tiểu Bối.” Chi Lan không chịu buông tha.

“Tiểu Bối vừa tè, mama đang thay tã.” Được rồi, thật ra cả hai bảo bối đều đang tỉnh táo ở phòng bên cạnh.

“Lại tè sao?” Chi Lan nheo mắt hoài nghi.

“Uh, để tôi giúp em thông sữa trước, rồi cho người bế bảo bối qua đây.” Huyền Diệp đưa mắt nhìn công cụ nuôi bảo bối. “Hai đứa còn nhỏ không đủ sức mút ra sữa, để tôi giúp.”

“Biểu ca anh lại thế rồi.” Chi Lan khẽ than, nhưng không ngăn cản Huyền Diệp, hẳn đã nhìn một năm, coi như bồi thường một chút.

“Không được hút nhiều, không lát nữa sẽ không đủ sữa cho bảo bối!” Chi Lan nhìn Huyền Diệp không có ý dừng, vội ngăn cản.

“Sao lại không đủ, Lan nhi đừng lo lắng.” Nói xong lại vui đầu tiếp tục, để Chi Lan buồn bực không thôi.

Chi Lan chán nản, chuyện thế này đã phát sinh rất nhiều lần, theo lý thuyết Huyền Diệp cũng có thể yêu thương Đại Bảo Tiểu Bối, nhưng rõ ràng hẳn không có nhiều tình cảm như Thuận Trị và Đông Quý Phi.

“Ngày mai em hết ở cử, chúng ta sẽ hồi phủ.” Chi Lan rất tiếc nuối khi không được chứng kiến Bảo Bảo Bối Bối làm lễ tắm ba ngày, tiệc đầy tháng ngày mai nàng có thể thăm dự. Để biểu hiện sự coi trọng long phượng thai, Thuận Trị đặc biệt cử hành tiệc đầy tháng trong cung.

“Uh, ở trong cung có chút bất tiện, hồi phủ cũng tốt.” Huyền Diệp hiện vẻ quyết đoán, nữ nhân trong phủ cần được giáo huấn một chút.

“Đại Bảo và Tiểu Bối đã tỉnh chưa? Em muốn chơi với con.” Chi Lan quyết định nếu Huyền Diệp còn ngăn nàng tương thân tương ái với bảo bối thì nàng sẽ không tương thân tương ái với Huyền Diệp nữa.

“Được được, tôi bảo mama bế qua đây.” Huyền Diệp cũng biết đâu là giới hạn, ít nhất cũng phải để Chi Lan gặp long phượng thai một lần mỗi ngày.

Đại Bảo như cảm ứng được Chi Lan, vừa được bế vào liền ngo ngoáy về phía Chi Lan. Tiểu Bối giữ thể diện cho ama, vẫn đang ngủ say.

“Bé Đại cách cách đi ngủ, đừng đánh thức.” Chi Lan nhìn con gái đang ngủ, buông tha cho ý nghĩ véo má.

“Đại Bảo, rớt cuộc ngách nương cũng được thấy con.” Chi Lan nhận Đại Bảo từ tay mama, hôn mặt em bé, ngũ quan của long phượng thai đã nảy nở ít nhiều, da căng trắng hồng, không còn vẻ nhũn nheo của loài khi nữa.

“Đại Bảo cũng nhớ ngách nương sao?” Nhìn con ra sức dụi vào lòng mình, Chi Lan rất vui mừng.

“Đại Bảo nói gì vậy? Nói yêu ngách nương sao?” Nhìn con trai mấp máy môi, Chi Lan cũng bắt đầu tự hỏi tự trả lời.

Huyền Diệp nhìn Chi Lan và Đại Bảo đối thoại bằng vẻ ghen tỵ, hừ một tiếng quay đầu đi, mắt không thấy tâm không phiền. Chiếm đoạt sự chú ý của Chi Lan đều phải để phòng, con của hai người cũng không ngoại lệ.

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đừng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Tiệc đầy tháng

Tiệc đầy tháng của bảo bối cử hành trong cung, hai đứa bé có thể nói là đôi long phượng thai đầu tiên của hoàng thất từ ngày Đại Thanh khai quốc, hơn nữa Huyền Diệp công tác tốt, đã thương lượng được cùng Thượng Khả Hỷ Cảnh Tinh Trung chuyển triệt phiên, vì thế Thuận Trị Đế rất cao hứng, ông ấy đã tỏ thái độ, nhất thời long phượng thai có thể nói là phong quang vô hạn.

“Chủ tử, ngày mai ngài muốn mặc bộ nào?” Uyên Ương đứng ngoài bình phong hỏi.

“Mọi người có đến xem ta đâu, đẹp cho ai nhìn, người cứ chọn đi.” Chi Lan thoải mái ngâm mình, trả lời không thèm để ý. Ở cử không được tắm rửa, nàng sắp nghẹn chết rồi.

“Chủ tử đừng nói như vậy, giờ ai chẳng biết ngài là người có phúc, đều muốn lây chút phúc khí.” Uyên Ương vốn không phải con người nịnh bợ, vì thế Chi Lan nghe rất cao hứng.

“Không phải ta có phúc, mà là Đại Bảo Tiểu Bối có phúc.” Nhắc đến con, Chi Lan liền vui vẻ, “Người xem hai đứa thật là ngoan, so với trẻ con khác dễ nuôi dễ chăm hơn nhiều.”

“Hai tiểu chủ tử tất nhiên là có phúc.” Uyên Ương phụ họa, hai bảo bối đều không hay khóc quấy, quả là dễ chăm.

“Mai là hồi phủ rồi, người đã an bài chuyện trong phủ xong chưa?” Đây là chuyện quan trọng không thể qua loa, nàng không ở trong phủ đã tám tháng, ai biết trong phủ giờ thành tình trạng gì rồi, nàng không sợ cho bản thân, mà là hai bảo bối còn quá nhỏ.

“Chủ tử yên tâm, nô tỳ đã báo với Lý tổng quản, hần nói Tam aka đã an bài tất cả.” Chi Lan không có căn cơ trong phủ, vì thế mới phải lo lắng, may mắn ở chỗ nam chủ nhân đứng về phía nàng, nàng tin Huyền Diệp sẽ không để người khác tổn thương đến nàng và bảo bối.

“Vây là tốt rồi, làm tiệc đầy tháng xong sẽ hồi phủ, nhân tiện xem xem gần đây các nữ nhân trong phủ làm gì.”

Chi Lan tự biết nhất định có người động thủ, khi nàng mang bầu không tiện xử lý, nhưng giờ thì tiện rồi, ít nhất cũng phải giết gà dọa khỉ, tránh việc có kẻ có mắt không trông hãm hại bảo bối.

“Chủ tử gây thật là nhanh.” Từ Quyên vừa giúp Chi Lan lau người vừa nói.

“Uh, xem ra buộc vải vào bụng đúng là hiệu quả.” Chi Lan sờ sờ bụng, tuy rằng không nhỏ được như trước kia, nhưng ít nhất không đến nổi rỏ mỡ ở bụng.

“Thái y nói sức khỏe chủ tử hồi phục rất tốt.” Uyên Ương giúp Chi Lan mặc quần áo.

“Đều là công lao của biểu ca.” Chi Lan gật gù, thần sắc kiêu ngạo, Huyền Diệp chăm sóc nàng rất tốt.

“Công lao gì của ta vậy?” Nhắc Tào Tháo Tháo liền đến, Uyên Ương cùng Từ Quyên thức thối lui xuống.

“May nhờ có biểu ca em mới hồi phục được thế này.” Chi Lan tiến tới kéo tay Huyền Diệp làm nũng.

Huyền Diệp rất hưởng thụ sự khích lệ của Chi Lan, hần nhếch môi cười, “Phản thưởng đâu?”

“Chờ hồi phủ được không?” Chi Lan méo mào.

“Được rồi, tạm thời buông tha cho em.” Huyền Diệp tỏ vẻ rộng lượng khiến Chi Lan nhìn hần đầy cảm kích.

“Em không cần lo nghĩ chuyện trong phủ, tôi sẽ giải quyết.” Huyền Diệp không nói rõ nhưng ý tứ đã rõ ràng, Chi Lan không cần giết gà dọa khỉ, hần sẽ tự làm.

“Không lẽ thật sự có người giờ trò?” Chi Lan nghe ra ý tứ bên trong, trước đây nàng không dám chắc có người không an phận, nhưng Huyền Diệp nói thế coi như là xác nhận.

“Em không cần lo nghĩ, Đại Bảo và Tiểu Bối vừa tỉnh, chúng ta qua xem đi.” Sau một tháng, rốt cuộc Huyền Diệp cũng tìm được chút cảm giác làm cha.

Lúc này Đại Bảo và Tiểu Bối đang nằm trên giường i i a a, chân đạp lung tung, Đại Bảo thỉnh thoảng ngẩng đầu, Tiểu Bối chỉ biết làm một động tác duy nhất.

“Bảo bối của ngạch nương!” Chi Lan vừa nhìn thấy hai cục cứng liền kích động, “Ngạch nương ôm một cái.” Chi Lan cẩn thận ôm lấy Tiểu Bối, nhìn cô bé nhắm mắt chỉ còn một khe hở, rất cao hứng thom lên má.

Đại Bảo như bất mãn vì ngạch nương bế em gái chứ không bế mình, mở to hai mắt nhìn Chi Lan chăm chăm, theo lý thuyết em bé mới sinh chưa nhìn thấy rõ, nhưng Chi Lan cảm giác Đại Bảo đang dùng ánh mắt lên án nàng.

“Biểu ca anh bế Tiểu Bối trước đi.” Huyền Diệp cũng biết bế em bé, chẳng qua hần kiên quyết không bế Đại Bảo mà thôi, lý do rất gượng gạo, bởi vì Đại Bảo là bé trai.

“Xin lỗi Đại Bảo, ngạch nương không quan tâm tới con.” Chi Lan bế Đại Bảo vừa hôn vừa dỗ dành, Đại Bảo nghe thế mới cười khanh khách.

“Ngày mai là tiệc đầy tháng, hôm nay cho bọn trẻ ngủ sớm đi.” Mỗi ngày Chi Lan đều kiên trì tương tác với bảo bối nửa canh giờ, Huyền Diệp cũng không có biện pháp.

“Được rồi.” Chi Lan lưu luyến không rời đặt Đại Bảo xuống, lại bế Tiểu Bối, rồi mới cùng Huyền Diệp trở về.

Tiệc đầy tháng ngày hôm sau, đôi long phượng thai tất nhiên là nhân vật chính, hai nữ mẫu bế hai đứa bé đứng hai bên Thuận Trị, để biểu hiện sự coi trọng, Thuận Trị còn đích thân đọc lời khấn đầy tháng, vì thế nhóm tôn thất càng thêm nhiệt tình với đôi long phượng thai.

“Đây chính là đôi long phượng thai đầu tiên của nhà Ái Tân Giác La, Hoàng thượng thật có phúc.” Người lên tiếng là An Thân vương Nhạc Lạc, có thể nói ông ấy là Vương gia có địa vị nhất, vì thế ông ấy mở lời thật là thỏa đáng. Sau Nhạc Lạc, các âm thanh khen ngợi liên tục hướng về phía hai em bé đã sắp nhắm mắt ngủ vui.

“Tam đệ muội thật có phúc.” Người đang nói là đích phúc tấn của Phúc Toàn – Tây Lỗ Khắc thị, năm ngoái cô ấy vừa sinh một con gái, vì thế rất hâm mộ Chi Lan sinh long phượng thai.

“Nhị tẩu đừng nói vậy, nhị ca thường khen ngợi Đại cách cách mà.” Đại cách cách đương nhiên là chỉ trưởng nữ của Phúc Toàn, thật ra Chi Lan không giỏi an ủi người khác, vì thế cũng hơi có phần khô khan.

“Không cần an ủi ta, giờ ta cũng chỉ mong Đại Nha có thể bình an trưởng thành.”

Tây Lỗ Khắc thị tự biết thân biết phận, phụ thân chỉ là một nhị đẳng thị vệ, luận gia thế cô ấy không đủ tư cách làm đích phúc tấn của Quận vương, nhưng Hoàng thượng đã chỉ hôn, ngoài tuân theo còn cách nào. Sinh con đầu lòng là gái, không phải cô ấy không nhìn ra sự thất vọng của Phúc Toàn, con gái lại yếu ớt bẩm sinh, có thể trưởng thành không thật sự khó nói.

“Mọi người đều nói trước nở hoa sau đậu quả, lần sinh nở tiếp theo của nhị tẩu nhất định là một bé trai bụ bẫm” Nạp Lạt thị lên tiếng, cô ấy là người vợ Thường Ninh cưới nửa năm trước, nhưng từ sắc mặt không được rạng rỡ có thể thấy cuộc sống của cô ấy cũng không vui vẻ.

“Hy vọng được như lời ngũ đệ muội.” Tây Lỗ Khắc thị cũng gạt hết buồn lo, đang ngày vui không nên làm Hoàng thượng mất hứng.

Ba người chưa quá thân thiết, vì thế cũng chỉ là hàn huyên, Chi Lan rất muốn hỏi Nạp Lạt thị về chuyện giữa Thường Ninh với Trần cô nương, nhưng không tiện đề cập, nhưng nàng không hỏi không có nghĩa là Nạp Lạt thị không nhắc tới.

“Tam tẩu, em biết chị nhiệt tình, chắc chị cũng biết chuyện Gia nhà em...” Chưa dứt lời Nạp Lạt thị đã ngen ngào, đáng lý không nên nhắc đến chuyện này vào lúc này, nhưng cô ấy thật sự hết cách rồi, cô ấy nghe Thường Ninh nói Chi Lan và Tam aka cũng từng gặp Trần cô nương, vì thế không kiềm chế được muốn hỏi một câu, rốt cuộc là tuyệt sắc thế nào có thể khiến Thường Ninh bất chấp thế.

Chi Lan đương nhiên cũng nghe nói qua Thường Ninh và Trần cô nương thành trò cười thế nào, thật ra chuyện phát sinh khi nàng đang dưỡng thai, bởi vì tinh lực không đủ lại đang ở trong cung, vì thế nàng không chú ý nhiều, nhưng sau đó chuyện trở nên rất rùm beng, thậm chí ngay cả Thuận Trị cũng bị kinh động.

“Ngũ thúc chỉ là nhất thời hồ đồ, chờ thêm một thời gian nữa chú ấy hiểu ra sẽ không có gì.” Chi Lan cũng chỉ có thể nói như vậy, nàng biết rõ tính tình Thường Ninh, kéo không đi, đánh thì chạy, lúc này Nạp Lạt thị làm căng nhất định không phải lựa chọn hay.

“Không phải em ghen tuông, Gia muốn nạp thiếp cũng không vấn đề gì, nhưng Trần cô nương lại...” Nạp Lạt thị là phụ nữ cổ đại điển hình, cô ấy cũng không cần Thường Ninh dành tình yêu cho mình, chỉ cần để mặt mũi cho đích phúc tấn là được, về vấn đề Thường Ninh thích ai cô ấy không có tư cách quản lý.

Nhưng chuyện lần này Thường Ninh làm mất hết mặt mũi, nói thế nào cô ấy cũng là đương gia chủ mẫu, đương nhiên phải hỏi rõ ràng, “Nghe Gia nói tam tẩu cũng từng gặp Trần cô nương, không biết rốt cuộc cô ấy là nhân vật phượng nào?”

“Ta cũng không rõ, chỉ từng gặp qua một lần, nhớ mang máng là một cô gái quật cường.” Chi Lan có chút không xác định, nàng không có ấn tượng xấu với Trần cô nương.

“Cũng đúng, nếu không quật cường sao có thể làm ra chuyện thế này?” Nạp Lạt thị cũng không ghét Trần cô nương, ngược lại rất kính nể dũng khí của cô ấy, nhưng đứng ở lập trường đích phúc tấn của Thường Ninh mà nói, cô ấy cảm thấy Trần cô nương có phần quá đáng.

“Chuyện cũng qua rồi, ngũ đệ muội đừng nghĩ ngợi nữa, nhanh chóng sinh con cho ngũ đệ mới là chuyện đúng đắn.” Tây Lỗ Khắc thị an ủi.

“Đúng vậy, ngũ thúc còn trẻ, khó tránh có lúc bốc đồng, mong ngũ đệ muội có thể bao dung hơn.” Nói thế nào Chi Lan cũng là thanh mai trúc mã với Thường Ninh, tuy rằng có lúc cãi cọ, nhưng lúc quan trọng vẫn lên tiếng đỡ lời hộ hân, hơn nữa phá một tòa miếu cũng không bằng phá hoại một cuộc hôn nhân, tất nhiên nàng phải khuyên mấy lời.

“Cám ơn hai vị tẩu tẩu.” Nạp Lạt thị vẫn có chút buồn bã, từ sau chuyện kia Thường Ninh vẫn rầu rĩ không vui, nhìn gì cũng churóng mắt, cô ấy cũng chỉ có thể ở trong phủ làm người vô hình, mong lúc Thường Ninh hết hứng đừng nhớ ra cô ấy.

“Đừng nói những chuyện mất hứng này nữa.” Tây Lỗ Khắc thị cảm thấy có nghĩa vụ xốc lại bầu không khí, “Đại Nha nhà ta đã bắt đầu biết đi rồi.”

Vừa nói đến con Chi Lan cũng hưng phấn, cùng Tây Lỗ Khắc thị thảo luận vấn đề nuôi dạy con, Nạp Lạt thị lắng nghe, thỉnh thoảng hỏi một câu, ba người hàn huyên rất hòa thuận, tàn tiệc còn hẹn Chi Lan làm thưởng hoa hội để gặp nhau.

Kết thúc tiệc, Chi Lan mệt mỏi trở về Cảnh Nhân Cung. Đông Quý phi thấy nàng như thế, không giữ lại nói chuyện mà cho nàng về nghỉ luôn.

“Đã thu dọn đồ đạc hết chưa?” Chi Lan xoa vai, thật ra nàng thấy hoàng cung còn giống nhà mình hơn là vương phủ.

“Thu dọn hết rồi.” Uyên Ương thấy Chi Lan có vẻ không vui, đánh bạo hỏi, “Chủ từ hôm nay làm sao vậy, để tôi bóp vai cho.”

“Không có gì.” Chi Lan đang nghĩ chuyện Trần cô nương, nhưng không hợp nói với nhóm Uyên Ương, vấn đề liên quan đến thể diện hoàng gia, đóng cửa bàn luận với biểu ca vẫn hơn.

Tối hôm nay Huyền Diệp về vương phủ trước, vì thế Chi Lan không có cơ hội xì xào thị phi với hân, nhưng nàng vụng trộm hạ quyết tâm, nhất định phải hỏi đến cùng chuyện của Trần cô nương và Thường Ninh!

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đừng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 65: Màn hài kịch

Chi Lan vừa xuống xe ngựa liền thấy Cao tổng quản và Tiểu Lý Tử đứng chờ ngoài cổng, “Mấy tháng qua xin đa tạ hai vị tổng quản.”

“Phúc tấn khách sáo, nô tài tôn thọ mắt?” Tiểu Lý Tử nhanh tay nghênh đón Chi Lan vào.

“Nô tài chỉ làm tốt bổn phận, không dám nhận lời đa tạ của phúc tấn.” Cao tổng quản đi sau Chi Lan nửa bước, “Sổ sách tám tháng vừa rồi nô tài đã chuẩn bị đầy đủ.”

Cao tổng quản quả nhiên là một con người đáng tin cậy, nữ chủ nhân hỏi phủ chuyện đầu tiên ông ấy làm không phải chào đón nịnh bợ mà là báo cáo công tác, có lẽ Huyền Diệp coi trọng đức tính đây mà trọng dụng ông ấy.

“Sáng sớm mai ông tới tìm ta đi.” Hôm nay Chi Lan không có tâm trạng nghe sổ sách, nàng muốn đi sắp xếp phòng ở cho hai bảo bối, còn muốn moi tin thị phi hoàng gia từ biểu ca, sổ sách chỉ là mây bay.

“Vâng.” Cao tổng quản hơi gồng cơ mặt, trả lời rất chuẩn mực.

“Chủ tử ngài muốn đi xem phòng của Đại aka và Đại cách cách trước không?” Tiểu Lý Tử rất hiểu lòng người, lập tức đoán được chuyện Chi Lan quan tâm nhất.

“Cát đồ đặc xong rồi đi, Lý tổng quản ở lại dẫn đường.” Cao tổng quản không tiện đi vào hậu viện, liền để lại Tiểu Lý Tử hầu hạ.

Cát đồ đặc xong, Chi Lan liền đi xem xét phòng của bảo bối, hiện tại hai bảo bối ở phòng bên cạnh, Huyền Diệp đã tỏ ý là hai bảo bối lớn hơn thì sẽ để dọn ra viện riêng.

“Vứt hết hương đốt trong phòng.” Chi Lan bắt đầu căn dặn, “Chăn màn đều giờ ra, lộn ruột chăn ra xem xét kỹ lưỡng, phơi nắng rồi mới có thể dùng.”

Tiểu Lý Tử vừa thán phục sự tỉ mỉ của phúc tấn, vừa khom người trả lời.

“Không được đặt bất cứ hoa cỏ gì trong phòng, đồ dùng bằng sứ phải kiểm tra kỹ mới được dùng, túi cho trẻ con cần vứt hết đi.” Chi Lan không chỉ nói với Tiểu Lý Tử, mà còn là nói với tất cả người hầu phụ trách chăm sóc long phượng thai.

“Trái thâm lông dê kín sản, những góc cạnh nhọn dùng bịt mềm bịt lại.” Một năm nữa nhất định tiểu bảo bối sẽ bắt đầu biết đi, coi như chuẩn bị cho tương lai thôi, dù có hơi sớm nhưng tha thứ cho Chi Lan mắc chứng bảo bọc con.

“Lý tổng quản bố trí phòng này không tồi, đã chọn người chăm sóc tiểu chủ tử chưa?” Trong phủ có nô tài trong phủ, trong cung có nô tài trong cung, vì thế hỏi phủ lại phải chọn người một lần nữa.

“Hỏi phúc tấn, nô tài đã an bài từ mấy tháng trước, nô tài đã quan sát cẩn thận một thời gian, hẳn là đều không có vấn đề.” Tiểu Lý Tử có thể lên đến vị trí này tất nhiên là có chỗ hơn người, kỳ thật khi Chi Lan vừa mang thai hẳn đã bắt tay lo liệu.

“Nhờ có Lý tổng quản nghĩ chu đáo, nhưng ta muốn không chỉ ‘hẳn là’ mà phải ‘chắc chắn’, những người này xin nhờ Lý tổng quản để mắt chặt chẽ hộ ta.” Nếu thực sự có người tính động thủ, giấu mình một thời gian không phải chuyện khó, vì thế không thể lơ là một giây một phút.

“Nô tài tuân mệnh.” Tiểu Lý Tử nghĩ đúng là chồng nào vợ nấy, câu nào cũng giống hệt những lời Tam aka đã nói.

An bài chuyện của bảo bối xong, Chi Lan liền chuẩn bị đi gặp nhóm tinh dịch cách mặt đã lâu. “Để hai vị trắc phúc tấn và cách cách đến sảnh chính chờ ta.”

“Tham kiến phúc tấn, phúc tấn cát tường.” Chi Lan vừa vào cửa liền nghe thấy tiếng thỉnh an.

“Các vị muội muội xin đứng lên.” Chi Lan ngồi ở ghế chủ đánh giá bốn nữ tử cúi đầu phía dưới, thời gian tám tháng không để lại dấu vết trên mặt họ, nhìn qua thì không khác gì lúc nàng mới rời phủ, chỉ là thái độ cung kính hơn.

“Cung hi phúc tấn sinh được quý tử.” Nữ Hồ Lộc thị có vẻ mặt rất chân thành tha thiết, không thể nhìn ra chút dấu hiệu nào của việc cô ta từng có ý định hãm hại Chi Lan và đứa con.

“Đúng vậy, long phượng thai là chuyện hiếm gặp ở đời người, không biết tỷ thiếp có được cơ hội lấy chút phúc khí của phúc tấn.” Quách Lạc La thị nói chuyện luôn vào thẳng vấn đề, cô ta đề nghị được gặp long phượng thai.

“Đại aka và đại cách cách đã ngủ, hôm nay chắc không lấy được phúc khí.” Chi Lan cười cười, “Tám tháng vừa rồi ta và Gia đều không ở trong phủ, không biết các vị muội muội sống có tốt không.”

“Ngoài việc ngày đêm nhớ mong phúc tấn và Gia thì tất cả đều tốt.” Quách Lạc La thị cười nói, như thể tỷ muội thân thiết.

“Ta nào có tài đức gì để các vị muội muội mong nhớ, nhớ mong Gia còn lỗi ta vào.” Chi Lan cũng không ngại đùa mấy câu, “Hôm nay thời tiết đẹp, tối nay làm bữa cơm đoàn viên, các người đừng đến muộn.”

Huyền Diệp đã trở lại đương nhiên cũng phải để các nữ nhân này gặp một lần, bằng không mỗi người nhỏ nước bọt cũng đủ dìm chết nàng. Vừa dứt lời, các nữ nhân ở dưới liền kích động.

“Được rồi, nhìn mọi người sốt ruột thế ta cũng không giữ, chuyện của Gia ngày mai nói sau.” Chi Lan cũng chờ mong Huyền Diệp hồi phủ, tinh thần hóng thị phi đang thiêu đốt nàng.

“Gia ngài đã trở lại.” Huyền Diệp vừa xuống ngựa liền thấy tiểu biểu muội đứng ngoài cổng chờ mình, nhất thời có cảm giác thụ sủng nhược kinh.

“Ngoài này gió lớn, sao phúc tấn lại ra?” Ít khi gọi Chi Lan như thế, Huyền Diệp có chút không quen. “Chúng ta đi vào trước đi.”

“Biểu ca!” Vừa đóng cửa Chi Lan liền khôi phục bản tính, mở to mắt nhìn Huyền Diệp chờ mong.

“Lan nhi hôm nay thật nhiệt tình, có chuyện muốn hỏi biểu ca sao?” Huyền Diệp chỉ chỉ vai mình.

Chi Lan cũng rất biết điều, đi tới bóp vai cho Huyền Diệp, “Hôm qua em nghe nói chuyện này.”

“Vòng vo không phải kiểu của em, có gì nói đi.” Huyền Diệp buồn cười nhìn Chi Lan do dự.

“Là về ngũ thức.” Chi Lan cảm thấy Huyền Diệp cứng người, “Biểu ca anh đừng nóng giận, em không hỏi nữa.”

“Không có việc gì.” Huyền Diệp cũng hiểu được bản thân phản ứng hơi quá, hấn vỗ vỗ tay Chi Lan, “Cũng không có gì, tôi không nói thì em cũng sẽ biết.”

Nói đến chuyện này Huyền Diệp lại giận sôi, hấn đã biết từ sớm Trần cô nương kia là tai họa, trước khi đi hấn đã dặn dò Thường Ninh hành sự cẩn trọng, người ta không muốn thì thôi, chẳng lẽ có thể làm chuyện cưỡng ép dân nữ, kết quả Thường Ninh không đặt lời nào vào tai.

“Khi còn ở trong cung...” Chi Lan đột nhiên nhận ra bản chuyện này với Huyền Diệp cũng không phải ý kiến hay, “Em nghe người ta nhắc đến chuyện này, nhưng... em cảm thấy ngũ thức không phải con người như vậy.”

Đấy đúng là ý nghĩ thật lòng của Chi Lan, cũng là nguyên nhân khiến nàng tò mò, nàng cảm thấy Thường Ninh dù có chút tự đại ngạo mạn, nhưng nhân phẩm không tệ, hơn nữa từ lần ăn chung nàng có thể cảm nhận Thường Ninh thật lòng thật dạ với Trần cô nương, dựa theo hiểu biết của nàng về Thường Ninh, nếu hấn đã thích Trần cô nương thì sẽ không làm chuyện cưỡng ép dân nữ.

“Dù hấn có làm hay không thì giờ cũng phải gánh hậu quả!” Huyền Diệp cũng biết Thường Ninh có điểm yếu không chịu cân nhắc, thật ra cũng khó mà nói ai đúng ai sai, tùy vào vấn đề lập trường thôi.

Bắt đầu vốn rất đơn giản, từ khi Thường Ninh quen biết Trần cô nương liền phải lòng si mê, Tương Vương có ý thần nữ vô tâm, sở thích của Trần cô nương là đàn ông trưởng thành có tương lai hứa hẹn, hơn nữa cô ấy cũng không biết thân phận của Thường Ninh, vì thế hoàn toàn không để ý đến Thường Ninh.

Thường Ninh bị từ chối càng hăng, ngày ngày đến quán trồng cây si, mang đến tặng người nhà Trần cô nương rất nhiều thứ, điều gì nghĩ được hấn đều làm cả rồi. Tuy rằng rất giống kiểu hoa hoa công tử tán gái, nhưng không thể nghi ngờ sự thật lòng của Thường Ninh, chỉ là không nắm được trọng điểm thôi, khiến cho Trần cô nương càng ngày càng phản cảm hấn, cho rằng hấn là bọn công tử nhà giàu vô công rồi nghề.

Thường Ninh có khổ mà không nói nên lời, nhưng không muốn buông tay, không ngờ đúng lúc đấy Trần cô nương lại gặp một trượng phu hoàn hảo trong cảm nhận, còn nhanh chóng tâm đầu ý hợp, đến khi hai người bàn chuyện cưới xin Thường Ninh mới hay biết, hấn nhất thời kích động đi tìm Trần cô nương nói hết tình cảm của mình.

Trước khi đến tìm Trần cô nương hấn đã định công khai thân phận, trước kia không nói thân phận vì muốn dùng chân tình làm Trần cô nương cảm động, giờ chỉ có nói ra thì còn chút cơ hội.

“Hiểu Nguyệt, nàng thật sự không có chút tình cảm nào với ta sao?” Thường Ninh có phần tổn thương, đây là lần đầu tiên hấn thật sự thích một người, thậm chí hấn còn không xưng là Gia với nàng, sợ nàng phản cảm.

“Ta sẽ lập gia đình trong nay mai.” Trần cô nương thích đàn ông tự lực cánh sinh có chí hướng, vì thế Thường Ninh ngày ngày chơi bời lêu lổng khiến cô ấy rất chán ghét.

“Ta... nhưng mà ta.” Ngay trước lúc Thường Ninh chuẩn bị nói ra thân phận thì cửa bị đá văng, một người đàn ông cao lớn cường tráng bước vào, khoảng ba mươi tuổi, khí chất dù không tôn quý bằng Thường Ninh, nhưng có sự hấp dẫn của đàn ông trưởng thành, nhìn trang phục cũng là con em Bát Kỳ.

“Người là kẻ vẫn đeo bám Hiểu Nguyệt sao?” Thường Ninh là thành viên hoàng thất, từ nhỏ đã thành thạo chuyện nhìn mặt đoán ý, bản lĩnh nhìn người của hấn lợi hại hơn Trần cô nương nhiều, liếc mắt liền nhìn ra ánh nhìn thô bạo của người đàn ông kia.

Thường Ninh vẫn là một thiếu niên ngây thơ, chưa từng thích ai cũng chưa từng trải nghiệm lòng người hiểm ác, quá trình hấn khiến Trần cô nương rời khỏi người đàn ông kia là bị nện một trận như tử, còn bị lôi đến nha môn.

Màn hài kịch trở nên rùm beng, Trần cô nương cùng người đàn ông của mình không nể mặt tổ cáo Thường Ninh. Thường Ninh lần đầu tiên bị đánh, còn bị cô nương mình thích cho là kẻ lưu manh háo sắc, cay đắng khiến Thường Ninh mất lý trí, công khai thân phận.

Chuyện kinh động đến Phủ doãn phủ Thuận Thiên, ngay cả Thuận Trị cũng hay biết, không cần biết Thường Ninh có lỗi hay không, lời xì xào Thường Ninh “cưỡng ép dân nữ” đã lan khắp kinh thành.

“Sự tình là như vậy sao?!” Chỉ Lan kinh ngạc, nàng không ngờ lại là một cú phản lưới nhà thế.

“Haizzz.” Huyền Diệp thở dài lo lắng cho đệ đệ nhà mình, “Em bảo nó thích ai không được, lại cứ phải chọc vào Trần cô nương.”

Huyền Diệp cảm thấy đệ đệ mình vẫn tính là rất lương thiện, giai đoạn Thanh sơ, con em Bát Kỳ nếu ưng ý thiếu nữ tộc Hán nào, dường như đều cướp luôn về nhà, mặc kệ thiếu nữ kia tình nguyện hay không. Thường Ninh lấy lễ đối đãi đã là cá biệt, huống hồ trong danh sách những người đàn ông tiềm năng để lấy làm chồng, Thường Ninh chắc chắn xếp trong top 10, không thể tưởng tượng được thích một cô gái mà cũng không có được.

“Trần cô nương này cũng là một người không sợ cường quyền.” Thật ra Trần cô nương không hề hay biết thân phận Thường Ninh, chỉ cho rằng hấn là con em Bát Kỳ bình thường, bởi vì thủ đoạn của hấn rất mềm mỏng, nên thế Trần cô nương cho rằng hấn không có bối cảnh gì.

“Em không nhìn thấy bộ dạng ngăn ngại của cô ta lúc đấy.” Đánh giá của Huyền Diệp dành cho Trần cô nương có chút phức tạp, thật ra màn hài kịch này không phải lỗi của cô ta, cô ta chỉ làm theo lời người đàn ông kia thôi, nếu không phải Thường Ninh thân phận đặc thù, đây chỉ là một cuộc cãi nhau chẳng có gì đặc biệt, tựa như vở kịch vẫn diễn mỗi tháng. Hai con em Bát Kỳ gây sự với nhau vì một cô gái, chuyện quá bình thường.

“Sau đó Trần cô nương và người đàn ông kia thế nào?” Chỉ Lan có chút tò mò.

“Thường Ninh thả bọn họ, đã là cưỡng ép dân nữ, còn có thể thế nào nữa?” Nói thế nào cũng là người con gái đầu tiên hấn thích, Thường Ninh sẽ không dón Trần cô nương vào chân tường, nhưng lòng hấn nghĩ gì cũng khó mà biết được.

“Không biết Trần cô nương có hối hận không?” Chỉ Lan có chút chần chừ, nàng cảm thấy Trần cô nương hấn là sẽ không muốn làm tiểu thiếp, nhưng xuất thân thế làm chính thê cũng khó, người đàn ông Bát Kỳ kia khẳng định là có chỗ hơn người, mới có thể khiến Trần cô nương quyết định gắn bó cùng hấn.

“Ta làm sao biết được.” Huyền Diệp bật cười, “Chuyện cũng được nửa năm rồi, nghe nói Trần cô nương đã xuất giá.”

“Vâng, không biết ngũ thúc giờ thế nào?” Chỉ Lan có chút lo lắng.

“Nó còn dám thế nào?” Huyền Diệp lại hung hăng mắng Thường Ninh một hồi, “Hoàng ama điều nó đến Công Bộ rèn luyện, tôi thấy nó chẳng còn thời gian nào tơ tưởng chuyện tình cảm.”

“Như vậy là tốt rồi.” Chỉ Lan gật đầu, chỉ hy vọng Trần cô nương và Thường Ninh đều có thể hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đừng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Đồng cách cách

“Lan nhi, ngày mai ta sẽ phải đến chỗ nữ nhân khác.” Huyền Diệp nhớ lại lời cảnh cáo của Thuận Trị, có chút bất đắc dĩ, hấn hồi phủ đọc sùng Chỉ Lan hai tháng, không biết kẻ nào ton hót với Thuận Trị.

“Vâng.” Chỉ Lan đã sớm biết sẽ có ngày này, Huyền Diệp có thể không chạm vào nữ nhân khác đã là nhượng bộ lớn nhất. Hơn nữa giờ không chạm vào, không có nghĩa là tương lai không phải chạm vào, bọn họ vẫn là tân hôn, tất nhiên tình cảm thấm thiết, nhưng nói không chừng sẽ đến lúc nhìn nhau thấy chán. Chỉ Lan cũng không tin tưởng cam đoan của hệ thống, nếu ngày nào đó hệ thống đột nhiên biến mất nàng đâu thể tìm Hiệp hội người tiêu dùng để phản nản, vì vậy con đường đào tạo biểu ca còn rất dài.

“Tôi nghe nhũ mẫu nói Đại Bảo đã có thể ngẩng đầu?” Huyền Diệp không muốn Chỉ Lan mất hứng vì thế đổi đề tài.

“Vâng, lúc nằm sấp đã có thể ngẩng đầu, nằm ngửa cũng rướn được!” Chỉ Lan dùng tay so sánh, “Nhưng Tiểu Bối vẫn chưa làm được.”

“Tôi thấy không phải Tiểu Bối không làm được, mà là lười.” Huyền Diệp nửa an ủi nửa đùa, cô con gái này không thích vận động, Đại Bảo mất hứng còn có thể hô mấy tiếng, Tiểu Bối mất hứng chỉ bĩu môi.

“Đúng vậy, dù dùng đồ chơi đùa nghịch con bé cũng không chịu nhúc nhích.” Nói đến đây Chỉ Lan liền có chút uể oải, nàng đâu có sinh ra một em bé

vấn tĩnh, rõ ràng là một em bé có diện mạo đầy khí thế mà.

“Tiểu Bối còn nhỏ, sau này dạy dỗ là được.” Huyền Diệp không cho rằng con gái mình là quỷ lười, hẳn đã quên đạo lý giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, vì thế mười mấy năm sau nhìn đến cô con gái lười biếng thích ở trong nhà hẳn chỉ có thể thở dài.

“Vâng, em cũng nghĩ vậy, nhưng tính tình Đại Bảo có phần bá đạo, cũng phải chú ý dạy dỗ.” Ý thức lãnh địa của Đại Bảo rất mạnh, tuy chưa hiểu chuyện nhưng đã biết tranh giành tình cảm với em gái, chỉ cần Chi Lan đi dỗ Tiểu Bối mà không chú ý đến bé, bé sẽ dùng vô số phương pháp gây sự chú ý với Chi Lan.

“Bé trai khó tránh bá đạo, em đừng lo lắng.” Thật ra có thành viên hoàng thất nào không bá đạo, chỉ là mỗi người nguy trang bằng một mặt nạ khác nhau thôi.

Chi Lan gật gù đầu, em bé thật sự không dễ nuôi, có thể nói mỗi em bé đều là ác ma với vô bọc thiên sứ.

Ngày hôm sau Huyền Diệp phải bắt đầu cuộc sống “lưu luyến bụi hoa”, vẫn theo lệ cũ, hàng tháng trắc phúc tấn bốn ngày, cách cách hai ngày, những ngày còn lại là sở hữu của phúc tấn. Vì thế trong phủ Tam aka cũng bớt chút mùi ghen tuông, thay bằng mùi thuốc súng.

“Đã gửi hết thiệp mời Thường hoa hội ngày mai chưa?” Thường hoa hội lần này là lần đầu tiên Chi Lan dùng thân phận Tam phúc tấn tiến vào vòng giao tế lẫn quần của phúc tấn trong triều, đáng lẽ đã phải làm từ năm trước, vì mang bầu tiến cung mà trì hoãn đến giờ.

“Chủ tử yên tâm, đã chuẩn bị xong xuôi.” Ngày mai tương đối nhiều khách, không chỉ có phúc tấn, còn có một phu nhân của các đô thống, tham lĩnh.

“Ngày mai người dẫn Tư Kỳ Tư Họa để mắt trông nom hai tiểu chủ tử.” Chi Lan nhìn danh sách trong tay, đây là giới thiệu về các vị phúc tấn phu nhân sẽ đến ngày mai, nàng phát hiện một cái tên quen thuộc là Mã Giai Nguyệt Như.

“Mã Giai thị này gả cho một Tá lĩnh sao?” Chi Lan chỉ vào danh sách hỏi.

“Hồi chủ tử, Mã Giai thị Nguyệt Như tham gia kỳ tuyển tú năm 25 sau đó được chỉ hôn cho Qua Nhĩ Giai tá lĩnh.” Khi đó Qua Nhĩ Giai vẫn chưa phải Tá lĩnh, chính xác là năm sau mới được thăng chức.

“Ồ.” Chi Lan vẫn nhớ cô xuyên không này, nghĩ đến chuyện ngày mai có thể gặp đồng hương cũng có chút chờ mong.

“Nhị tẩu đến thật là sớm.” Chi Lan đón Tây Lỗ Khắc thị, cười chào hỏi.

“Tam đệ muội lần đầu tiên tổ chức yến hội, tất nhiên ta phải đến sớm.” Tính tình Tây Lỗ Khắc thị và Phúc Toàn có phần giống nhau, đều là người phúc hậu.

“Nhị tẩu ngồi đi, em ra đón Ngũ đệ muội.” Chi Lan sai Uyển Ương dâng trà và trái cây rồi mới ra ngoài đón người khác.

Chờ khách đến đủ Chi Lan mới thở phào, đây là lần đầu tiên nàng lộ diện xã giao, may là nàng thân phận tôn quý, không cần đi lấy lòng người khác, chỉ cần tiếp đãi nhóm phúc tấn phu nhân chu đáo là được.

“Tam tẩu mau tới đây ngồi.” Nạp Lạt thị thấy Chi Lan đã đón khách xong, liền rủ rê ba chị em dâu cắn hạt dưa buồn chuyện.

“Hôm nay Ngũ đệ muội khí sắc không tồi.” Chi Lan quan sát một chút, so với mấy tháng trước thì tươi tỉnh hơn nhiều.

“Giờ ai chẳng biết Ngũ thúc và Ngũ đệ muội cảm sát hòa mình.” Tây Lỗ Khắc thị trêu ghẹo.

“Thật sao? Ta đã nói Ngũ thúc nhất định sẽ hiểu ra mà.” Chi Lan cũng cao hứng cho Nạp Lạt thị.

“Đừng trêu em.” Nạp Lạt thị có chút thẹn thùng, “Ít nhiều cũng là nhờ Trần cô nương.”

“Là sao?” Chi Lan tò mò.

“Cô ấy và chồng ra nước ngoài.” Nạp Lạt thị thật sự rất bội phục nữ nhân này, đắc tội Thường Ninh sau đó lập tức nghĩ giải pháp rồi nhanh chóng chạy trốn.

“Ra nước ngoài?” Chi Lan đã nghe Huyền Diệp kể, vì giáo sĩ Ferdinand Verbiest, Thuận Trị chuẩn bị huấn luyện một đội hải quân, noi theo Trịnh Hòa đi Tây Dương tuyên dương quốc uy, nhưng Trần cô nương và chồng ra nước ngoài thế nào.

“Lên đường cùng một nhà buôn Quảng Châu, không biết Trần cô nương lấy đâu ra ý tưởng đấy.” Tây Lỗ Khắc thị cũng nghe nói qua về vị Trần cô nương này, lúc trước để giữ thể diện hoàng gia, tôn thất định âm thầm thủ tiêu Trần cô nương. Nhưng vì muốn tránh điều tiếng mà chờ đến lúc sự việc lắng xuống, kết quả không ngờ Trần cô nương cũng hơn người, tranh thủ thời gian cùng chồng chạy trốn.

“Đúng vậy, em cũng bội phục Trần cô nương.” Nạp Lạt thị biết thật ra có sự giúp đỡ của Thường Ninh, tuy hẳn hận người đàn ông kia nhưng không đành lòng nhìn Trần cô nương bị thủ tiêu, vì thế lên phái người giúp bọn họ ra đi, mắt không thấy tâm không phiền.

Ba nữ nhân họp lại là đủ để buồn chuyện, vì thế ba chị em dâu nói từ chuyện Trần cô nương đến chuyện tiểu thiếp tôn thất, lại từ tiểu thiếp tôn thất nói

đến con em quý tộc, các chuyện đang được bàn tán trong thành đều được nhắc đến không sót chút gì.

“Hai người có biết Mã Giai thị không?” Sau khi Thường Ninh tu tỉnh, Nạp Lạt thị cũng khôi phục tính tình hoạt bát, trong ba người, cô ấy chính là người ưa thị phi nhất.

“Là Mã Giai Nguyệt Như sao? Ta từng gặp vài lần.” Chi Lan cũng rất muốn biết về chiến tích của cô gái xuyên không đấy.

“Cô ta lợi hại lắm, hai người có biết biệt danh của Qua Nhĩ Giai tá lĩnh không?” Nạp Lạt thị che miệng cười.

“Biệt danh gì mà khiến em phải cười?” Tây Lỗ Khắc thị hỏi.

“Là ‘thê quán nghiêm’, còn là do Mã Giai thị lan truyền, rất chuẩn xác.” Lần đầu tiên Nạp Lạt thị nghe tên này đã cười đau ruột, nào có đại lão gia bị nữ nhân quán lý.

“Qua Nhĩ Giai tá lĩnh không ngại sao?” Tây Lỗ Khắc thị có chút kinh ngạc.

“Đấy mới là chỗ kỳ lạ!” Nạp Lạt thị giả vờ ho khan vài tiếng, “Hắn không chỉ không ngại, còn càng thêm sủng ái Mã Giai thị, con cái đều do Mã Giai thị sinh ra, các thiếp thất khác chỉ có thể đứng một bên.”

“Lợi hại như vậy sao!” Chi Lan phục sát đất, đấy mới là tấm gương để noi theo chứ, còn cả Trần cô nương đã ra nước ngoài, Chi Lan cảm thấy bản thân thật kém cỏi.

“Ai nói không phải đâu, nhưng không biết Mã Giai thị dùng phương pháp gì.” Nạp Lạt thị đẩy về hiếu kỳ, chỉ thiếu nước gạt thẻ diện qua một bên tìm Mã Giai thị xin chỉ dạy.

“Ngũ đệ muội không cần hâm mộ người khác, Ngũ thúc đối với em không phải cũng rất tốt sao.” Chi Lan nói, tình cảm như uống nước, ấm lạnh tự biết, không nên hâm mộ ai.

“Chị nói cũng đúng.” Nạp Lạt thị khôi phục nụ cười, lại cùng Chi Lan bàn tán chuyện khác.

“Phúc tấn, Đồng cách cách ngắt xiu.” Từ Quyên có chút kích động, những người khác nghe xong lại khôi phục vẻ bình thường.

“Đưa Đồng cách cách về phòng, sau đó đi thỉnh thái y.” Chi Lan có chút khó chịu. Lúc này mà ngắt xiu chẳng phải tát nàng một cái. “Nhị tẩu, Ngũ đệ muội, thật xin lỗi, ta đi xem vị cách cách kia một chút, hai người cứ tán gẫu đi.” Người dự tiệc đều là những người tình tường, ai nấy đều hiểu Đồng cách cách nhân bữa tiệc gây sự chú ý, xét thấy Tam aka đang là hoàng tử được sủng ái nhất, không ai dám xi xào về chuyện thê thiếp của hắn.

“Cô mau đi đi, nhị tẩu sẽ giúp cô tiếp đãi.” Tây Lỗ Khắc thị chu đáo nói.

“Cám ơn nhị tẩu.” Chi Lan cười cảm ơn, đi đến chỗ Đồng cách cách.

“Cô ta mắc chứng gì vậy, trước đó có biểu hiện gì lạ không?” Chi Lan không ngờ bữa tiệc đầu tiên do nàng tổ chức lại bị người chị em “vừa tốt vừa cũ” phá hỏng. “Khó ở sao?”

“Nô tỳ cũng không biết, giống như là...” Uyên Ương chần chừ, “Lúc ăn cá Đồng cách cách có nôn khan, nói là không chịu được mùi cá.”

“Người nói cái gì?!” Chi Lan dừng bước, nhìn chăm chăm Uyên Ương, khiếp sợ mà hỏi.

“Nô tỳ nghĩ là Đồng cách cách có...” Uyên Ương không dám nói lời dối trá, nhìn chăm chăm hòn đá dưới chân, chỉ hận không kiếm được cái lỗ nê để trốn.

“Có...? Có bầu?!” Chi Lan buột mồm, hoàn toàn không nhận ra lòng bàn tay đã bị hằn móng tay.

“Chủ tử ngài không sao chứ?” Từ Quyên thấy Chi Lan thở dồn dập, người run run, vội bước tới đỡ lấy Chi Lan.

“Ta không sao.” Chi Lan hít sâu một hơi, rõ ràng rất quen thuộc nơi này, vậy mà giờ nhìn đâu cũng thấy mờ mịt mất phương hướng.

“Thái y đến chưa?” Một hồi lâu sau Chi Lan mới nói chuyện được.

“Đã đến chỗ Đồng cách cách.”

“Chúng ta cũng đi xem đi, dù sao cũng là cốt nhục của Gia.” Tuy trong lòng đang rối bời, nhưng Chi Lan cũng biết phải đi an ủi tình địch và con của cô ta.

“Thái y, không biết Đồng cách cách bị sao vậy?” Chi Lan khéo léo hỏi một câu, không nhìn ra chút thất thố nào.

“Chúc mừng Tam aka, chúc mừng Tam phúc tấn, Đồng cách cách đã có thai hai tháng.” Thái y vừa nói dứt lời liền thấy dựng tóc gáy, ông ấy rùng mình rồi lại nói, “Đồng cách cách có chút suy nhược, chú ý tâm bồi là được.”

“Xin cảm tạ thái y, không biết cần tắm bổ thể nào?” Chi Lan lộ vẻ lo lắng.

“Tiểu nhân sẽ kê đơn gửi phúc tấn, phúc tấn cho người bốc thuốc theo đó là được.”

“Làm phiền thái y, Uyên Ương đưa thái y đi bốc thuốc.” Chi Lan nói xong đến bên giường quan sát Đồng thị, đây là lần đầu tiên nàng thấy rõ diện mạo Đồng thị, trước kia Đồng thị luôn cúi đầu, cũng không thích nói nhiều, quả nhiên chỗ không sửa mới là đáng sợ nhất.

“Phúc tấn, tỳ thiếp...” Ánh mắt Đồng thị lộ rõ vẻ sợ sệt.

“Người đang có cốt nhục của Gia, đây là chuyện tốt, người an tâm dưỡng thai, không cần bận tâm chuyện khác.” Chi Lan vỗ vỗ lên tay Đồng thị, thái độ ôn hòa, khiến ai cũng thấy thân thiết.

“Tỳ thiếp đa tạ phúc tấn.” Đồng thị giãy dụa định đứng dậy thỉnh an.

“Giờ người đang là phụ nữ có thai, không cần đa lễ.” Chi Lan ấn Đồng thị nằm xuống, không cho cô ta xuống giường. “Phụ nữ có thai đều thích ngủ, từ ngày mai không cần thỉnh an buổi sáng, ta sẽ báo chuyện này với Gia.”

“Đa tạ đại ân phúc tấn.” Đồng thị vâng vâng dạ dạ về sợ sệt.

“Được rồi, ta còn phải đi báo tin vui với Gia, người nghỉ ngơi trước đi, chờ Gia xong việc sẽ tới thăm người.” Chi Lan cố gắng đè nén lửa giận, nàng thật sự chúng mắt cái bộ dạng sợ sệt như cô dâu mới của Đồng thị, như thể thường ngày nàng vẫn ngược đãi cô ta.

“Tỳ thiếp cung tiễn phúc tấn.”

Chi Lan ra khỏi sân mới thấy dễ thở hơn, “Bảo Lý tổng quản phái người đi báo với Gia, nói Đồng cách cách có thai.”

Giọng Chi Lan có chút mơ hồ, không có sự ngọt ngào của dĩ vãng mỗi khi nhắc tới Huyền Diệp, Uyên Ương cũng không biết an ủi Chi Lan thế nào, chỉ có thể yên lặng đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đừng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: Chân tướng (1)

“Người nói cái gì? Ai mang thai?!” Huyền Diệp kinh hoàng, hắn đang xem sổ sách ở Hộ Bộ, đột nhiên có người đến báo rằng nữ nhân mà hắn chưa hề chạm đến mang thai, nhất thời Huyền Diệp chỉ muốn bóp chết “phụ nữ có thai” Đồng cách cách kia.

“Cung hỉ Gia, Đồng cách cách có thai hai tháng, thái y đã chẩn mạch, nói là thai nhi rất khỏe mạnh.” Bị phái tới là một thái giám không hiểu thời thế, không nịnh bợ được thì chớ lại thành giật râu hổ, Huyền Diệp nghe câu cung hỉ mà như muốn bùng nổ.

Những nữ nhân này được lắm, trong mộng hắn cho uống thuốc tránh thai bọn họ vẫn có bầu được, giờ hắn không gieo hạt mà bọn họ cũng nảy mầm, không biết đứa con hoang trong bụng Đồng thị là của ai. Huyền Diệp lần đầu tiên bị cảm sùng cảm thấy rất khó chịu, bưng bưng lửa giận.

“Đi, Gia hỏi phủ.” Huyền Diệp đi rất nhanh, hận không thể lập tức tóm cổ áo Đồng thị hỏi gian phu là ai, nhưng hắn không thể để người khác phát hiện sự thất thố của bản thân, chuyện này chỉ có hắn được biết, tự tôn đàn ông không thể lấy ra đùa.

“Đúng rồi, phúc tấn biết chưa?” Huyền Diệp có chút chột dạ.

“Phúc tấn phái tiểu nhân báo tin cho Vương gia.” Tiểu thái giám có chút khó hiểu, không phải Vương gia nên thưởng cho hắn sao, tại sao sắc mặt càng lúc càng khó coi.

“Vậy sao?” Huyền Diệp cắn răng gần từng tiếng, đúng là nằm cũng trúng đạn, hắn bị oan mà.

Hỏi phủ, Huyền Diệp không đến gặp Đồng thị trước mà lập tức đi tìm Chi Lan.

“Phúc tấn ở trong phòng sao?” Thấy Uyên Ương và nhóm hầu gái đứng ngoài cửa, Huyền Diệp càng lo lắng.

“Hồi chủ tử, phúc tấn đã đợi trong phòng nửa canh giờ.” Từ Quyên nói.

“Uh, Gia vào, các người đứng canh ngoài này, không được tiến vào.” Dường như Huyền Diệp đã tưởng tượng ra phản ứng của Chi Lan, bởi vì chuyện này đã từng phát sinh trong mộng.

“Lan nhi.” Huyền Diệp dè dặt đi tới, ngồi xổm trước mặt Chi Lan.

“Biểu ca, anh đã về.” Về mặt Chi Lan trông rỗng, rõ ràng là đang ngẩn người.

“Uh, hôm nay không có việc gì, vì thế về sớm.” Huyền Diệp cầm bàn tay đang run lên của Chi Lan, muốn an ủi nàng.

“Ah, chúc mừng biểu ca, Đồng cách cách có thai, anh đi thăm trước đi.” Chi Lan ngẩng đầu nở nụ cười gượng gạo với Huyền Diệp, tuy nàng bị đánh bại, nhưng không thể bại một cách khó coi.

“Lan nhi đừng cười.” Huyền Diệp dùng tay che mắt Chi Lan, hẳn không có cách nào đối diện với ánh nhìn âm thầm đầy.

“Biểu ca thật lạ, anh nhanh đi thăm Đồng cách cách đi, cô ấy không khỏe, vừa rồi còn ngất xỉu, thái y nói thân mình hư nhược, cần được tắm bổ.” Chi Lan kéo Huyền Diệp đứng lên, sáng giọng.

“Lan nhi, em không sao chứ?” Huyền Diệp không tin Chi Lan có thể bình tĩnh như thế, nhất định là nàng đang đóng kịch.

“Em có thể có vấn đề gì, biểu ca sắp có thêm một đứa con là chuyện đáng vui mừng mà, đúng rồi, em quên phải người báo với ngạch nương.” Chi Lan gõ đầu, “Đầu óc tệ quá.”

“Lan nhi em đừng như thế.” Huyền Diệp hoảng hốt, hẳn thà là Chi Lan đánh hắn mắng hắn chứ không thể nhìn nàng chịu đựng kiểu này, trong mộng nàng cũng làm như thế không có vấn đề gì, sau đó cao bay xa chạy.

“Cái thai kia...” Huyền Diệp nói có phần khó khăn, chuyện này hẳn cũng không muốn cho những người khác biết, nhưng không thể để biểu muội hiểu lầm.

“Cái thai kia khỏe mạnh lắm.” Chi Lan không muốn nghe, nàng nghĩ Huyền Diệp chỉ muốn giải thích nguyên nhân xuất hiện đứa bé, ngoài rượu say loạn tính nàng không nghĩ được nguyên nhân nào khác nữa.

“Biểu ca đi nhanh đi, em cũng có việc phải làm.” Chi Lan đẩy Huyền Diệp ra ngoài, nàng biết làm như vậy không ổn, nhưng nàng không muốn chịu đựng thêm nữa.

Huyền Diệp không thể hiểu nổi, hẳn còn chưa giải thích mà, bỏ đi, hiện giờ Chi Lan đang không vui, chờ tối muộn rồi nhắc lại, giờ đi hỏi nữ nhân kia đã.

“Các người ra ngoài hết.” Huyền Diệp vừa vào phòng liền đuổi hết bọn người hầu.

“Gia, tỳ thiếp thỉnh an Gia.” Đồng thị về mặt thẹn thùng rồi giường thỉnh an Huyền Diệp.

“Tiện nhân, nói, cái thai là của kẻ nào?!” Huyền Diệp thật sự nổi giận, hẳn đã lên kế hoạch âm thầm thủ tiêu Đồng thị, vì thế không cần giữ hình tượng với người chết.

“Gia, ngài đang nói gì vậy?” Lúc này đến lượt Đồng thị ngỡ ngàng, cái thai này rõ ràng là của Tam aka, chẳng lẽ Tam aka hoài nghi cô ta?!

“Lòng thiếp dành cho Gia có trời đất chứng giám! Cái thai này tuyệt đối là của Gia!” Đồng thị nức nở, cô ta thật sự căm hận kẻ nào đã dèm pha trước mặt Tam aka.

“Trời đất chứng giám? Người còn có thể dùng thành ngữ? Người không biết ý nghĩa câu mình vừa nói đúng không?!” Huyền Diệp ngồi xuống ghế, nhìn gương mặt vô tội của Đồng thị, càng xem càng giận, hận không thể bóp chết cô ta ngay lập tức.

“Gia, tỳ thiếp bị oan, Gia có thể điều tra, tỳ thiếp tuyệt đối không làm chuyện có lỗi với ngài.” Đồng thị thề thốt, cô ta thật sự không làm chuyện vụng trộm, vì thế không sợ Huyền Diệp điều tra.

“Không vụng trộm thì cái thai của người ở đâu ra, người không uống thuốc tránh thai Gia phải người đưa sao?” Để tránh kỹ xảo của mình bị phát hiện, sau mỗi lần “sùng hạnh” Huyền Diệp đều ban thuốc tránh thai.

“Chắc là đứa bé này phúc lớn mạng lớn.” Đồng thị sờ bụng, “Nếu tỳ thiếp làm chuyện có lỗi với Gia, tỳ thiếp và đứa con này sẽ bị thiên lôi đánh chết!”

“Người thấy hôm nay trời đẹp nên mạnh mẽ thề thốt đúng không?” Huyền Diệp cười lạnh, “Cái thai trong bụng người là của ai, Gia cho người thời gian một đêm để suy nghĩ, nếu không...”

Thật ra lòng Huyền Diệp cũng rất băn khoăn, chuyện này có phần không hợp lý, bởi vì Đồng thị quả thật không giống đang nói dối, hơn nữa dựa vào năng lực điều hành của hắn, Đồng thị khó lòng vụng trộm mà không bị phát hiện.

“Điều tra rõ ràng cho Gia, cái thai trong bụng Đồng thị là thế nào!” Huyền Diệp cảm thấy bản thân đang bị mương ra đùa, còn là bị nữ nhân hậu viện đùa, hẳn cảm thấy thật sự khó lòng chịu đựng, lại càng khiến hắn thêm nhớ Chi Lan.

“Phúc tấn vẫn ở trong phòng sao? Đã ăn tối chưa?” Huyền Diệp loay quanh một lúc lâu mới có đủ dũng khí đi tìm Chi Lan giải thích.

“Phúc tấn nói không dối, muốn nghỉ ngơi.” Uyên Ương quay ra nói.

“Sai nhà bếp làm món điểm tâm nào dễ tiêu mang lại đây.” Huyền Diệp đẩy cửa đi vào, trong phòng không thắp đèn nhưng ánh chiều tà cho thấy Chi Lan đang nằm trên giường.

“Lan nhi đang ngủ sao?” Huyền Diệp đi tới ngồi mép giường đưa tay sờ trán Chi Lan.

Hàng mi Chi Lan khẽ lay động, không nói chuyện.

“Thật ra... thật ra... cái thai đấy không phải của tôi.” Huyền Diệp chợt nhận ra những lời đấy không hề khó nói, ngược lại còn như trút được một gánh nặng, “Tôi không hề sùng hạnh cô ta.”

“Cái thai không phải của anh?!” Chi Lan xoay người ngồi bật dậy, vẻ mặt kinh ngạc khiến Huyền Diệp phải cười.

“Tôi cũng kinh ngạc như em” Huyền Diệp buông tay theo thói quen, hần phát giác khi ở cùng Chi Lan hần luôn tìm được sự bình tĩnh, vừa rồi lòng như lửa đốt, giờ đã có tâm trạng trên dưới.

“Biểu ca anh không sao chứ?” Chi Lan không kinh ngạc mà là kinh hoàng, không phải là Huyền Diệp nên nổi giận sao, sao lại khí định thần nhàn như thế.

“Đồng thị khẳng khẳng không làm chuyện vụng trộm, tôi đã sai người điều tra.” Huyền Diệp ôm Chi Lan, không để nàng nhìn thấy vẻ mặt hung ác của mình.

“Tôi sẽ khiến kẻ đầu sỏ trả một cái giá xứng đáng!” Huyền Diệp không quan tâm là ai làm, nếu để hần tra ra thì kết cục chỉ có một.

“Biểu ca, xin lỗi, em...” Chi Lan cảm thấy Huyền Diệp còn thâm hơn cả nàng, đàn ông thời đại này mà bị vợ cấm sùng thì chẳng khác gì thiên thần bị bẻ cánh.

“Em không làm chuyện có lỗi với tôi mà, khờ quá.” Trên đời này, ngoài cha mẹ, người không có khả năng phản bội hần nhất chỉ có tiểu biểu muội.

“Em hiểu lầm biểu ca, còn giận đối với anh.” Chi Lan là đứa trẻ ngoan có sai thì nhận, vì thế nàng thành khẩn xin lỗi.

“Lan nhi ghen đến thế sao.” Huyền Diệp bật cười, “Chúng ta chờ xem rốt cuộc là kẻ nào bày trò, mục đích là gì.”

Huyền Diệp cũng không trông cậy có thể điều tra ra ngay lập tức, nếu Đồng thị dám làm chuyện đấy trước mắt hần, khẳng định là giấu đuôi tốt lắm, giờ hần cần dụ rấn ra khỏi hang.

“Biểu ca định làm thế nào?” Chi Lan tưởng rằng Huyền Diệp đang rất giận, không ngờ hần còn có thể bình tĩnh làm mèo vờn chuột.

“Tất nhiên là...” Huyền Diệp kể tai nàng thì thầm, Chi Lan gật đầu phụ họa.

Vì thế, ngày hôm sau, cả phủ đều biết chuyện Đồng thị mang thai, hơn nữa Gia còn đặc biệt cho phép không phải thỉnh an phúc tấn mỗi ngày, còn ngày ngày đến thăm cô ta, rồi ban thưởng rất nhiều.

“Sao Đồng thị lại may mắn thế, một tháng được có hai ngày mà cũng có thai được.” Quách Lạc La thị giằng khăn, mặt xanh mét.

“Theo nô tỳ thấy, Đồng thị là thứ không có nền tảng, cái thai đấy sinh được hay không còn chưa chắc.”

“Chẳng lẽ có người muốn động thủ?” Quách Lạc La thị hưng phấn, cô ta không tính động thủ, chỉ là một tiểu cách cách mà thôi, không đáng để mạo hiểm.

“Nghe nói là bên phúc tấn...” Tào thị ám chỉ.

“Phúc tấn sao có thể?” Thật sự kỳ quái, phúc tấn vừa sinh long phượng thai, theo lý thuyết sẽ không để tâm đến cái thai còn chưa rõ là trai hay gái.

“Theo nô tỳ thấy, phúc tấn là vì thấy khoảng cách quá ngắn.” Tào thị cảm thấy phúc tấn lo lắng về một đứa con trai dòng thứ tuổi tác tương đương với Đại aka, vì thế muốn chuẩn bị trước.

“Cũng khó trách, có phúc tấn nhà ai thích vợ lẽ sinh con.” Quách Lạc La thị nhếch môi cười, nữ nhân hậu viện ai nấy đều lòng dạ độc ác, ngay cả một phúc tấn tuổi đời còn ít cũng thế.

“Đây là cơ hội tốt cho chủ tử, đến lúc đó nếu phúc tấn đắc thủ, vừa vắn nhất cử lưỡng tiện.” Tào thị cổ động Quách Lạc La thị đi tố giác phúc tấn.

“Ngươi khẳng định cô ta sẽ động thủ?” Quách Lạc La thị cũng không phải một kẻ không biết cân nhắc.

“Một con nha hoàn nhị đẳng trong viện của phúc tấn là do nô tỳ cài vào, chúng ta cứ xem đã, nếu cô ta động thủ, chúng ta sẽ nắm đằng chuôi.”

“Chờ xem thế nào đã, bên phía Nữ Hổ Lộc thị thế nào?” Quách Lạc La thị quan tâm nhất vẫn là đối thủ cũ.

“Đồng thị là cùng phe cô ta, có lẽ cô ta còn đang lên kế hoạch nuôi con của người.” Tào thị bĩu môi, bà ta cũng ghét đối thủ số mệnh của chủ tử nhất.

Khi Lạc La thị đang nói chuyện, bên phía Nữ Hồ Lộc thị cũng không nhàn rỗi.

“Phúc tấn thật sự chuẩn bị động thủ?”

“Nô tỳ cũng không xác định, nhưng nghe ngóng được từ một kẻ cài bên Quách Lạc La trác phúc tấn.”

“Ta thấy phúc tấn hồ đồ rồi, nhưng hồ đồ mới tốt, ta đỡ phải giúp một tay.” Nữ Hồ Lộc thị nhìn hoa nở trong sân, “Hoa nào nở được trăm ngày, phúc tấn được sủng ái thế là đủ rồi, cũng nên cho cô ta nếm chút cảm giác của chúng ta.”

Nghĩ đến đêm nọ của hai tháng trước, Nữ Hồ Lộc thị run lên, cô ta chưa từng bị ai làm nhục, hơn nữa lại còn là Gia của cô ta.

“Ngươi cho là những chuyện ngươi làm Gia không biết sao?”

“Từ nay về sau ngươi an phận ở trong phòng cho Gia, không được ra ngoài nửa bước.”

“Ngươi cho là ngươi so được với phúc tấn? Một sợi tóc của nàng cũng quan trọng hơn ngươi.”

“Đừng để Gia phải nhìn thấy bản mặt giả nhân giả nghĩa đáng ghê tởm của ngươi nữa.”

Từng lời từng chữ rạch vào tâm can cô ta, từ ngày đó cô ta luôn tự nhủ, nhất định phải khiến phúc tấn trả giá.

“Bỏ đi, chúng ta giúp phúc tấn đi, bằng không cô ta nhất thời mềm lòng thì biết làm sao?”

“Vâng, để nô tỳ đi làm.”

“Nhớ cho kỹ, không được để lại manh mối.” Nữ Hồ Lộc thị vò nát đóa hoa trong tay, cô ta không tin phúc tấn thoát được lần này.

Phủ của Tam aka ban đêm yên tĩnh đến mức không thể nhìn ra chút sóng gió nào, Đồng thị run rẩy trong phòng, “Cái thai này thật sự là của Tam aka, ta không gạt người.” Những lời này bị gió đêm thổi bay, không ai để ý.

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đừng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: Chân tướng (2)

“Đã tung tin chưa?” Bề ngoài Chi Lan không có chút khổ sở nào, ngược lại còn có vẻ nắm chắc tình huống.

“Hồi chủ tử, Quách Lạc La trác phúc tấn và Nữ Hồ Lộc trác phúc tấn hẳn là đều biết rồi.” Uyên Ương đáp, cô ấy thật sự không ngờ chân tướng lại là như vậy.

“Biết là tốt rồi, ngươi nói xem Nữ Hồ Lộc trác phúc tấn sẽ giúp ta thế nào?” Chi Lan buồn cười nhìn sổ sách trong tay, thật cả tin. “Lư Ly, ngươi qua đây nói xem.”

“Nô tỳ không dám.” Lư Ly chính là người của Quách Lạc La thị cài vào bên cạnh Chi Lan.

“Sao ngươi có thể không dám? Không phải là ta còn cần dựa vào ngươi đi hãm hại Đồng cách cách sao?” Chi Lan vẫn cười nhưng Lư Ly lại thấy vẻ mồ hôi lạnh, sáng sớm đã bị gọi vào, cô ta chỉ nghĩ là việc cô ta là gian tế bị phát hiện mà thôi, không ngờ phúc tấn biết cả chuyện này.

“Lư Ly ơi Lư Ly, ngươi nói xem tại sao ta giữ ngươi?” Chi Lan đứng dậy đi đến bên cửa sổ, “Hoa ngoài vườn nở rất đẹp? Tay nghề của hoa tượng thật tốt, ngươi nói phải không?”

“Nô tỳ, nô tỳ không biết.” Lư Ly quỳ trên mặt đất run rẩy, cô ta vẫn nghĩ phúc tấn là người mặc kệ sự đời, hôm nay mới hay bản thân đã sai.

“Ngươi làm sao có thể không biết đây?” Chi Lan nhìn hoa bách hợp trong bình, “Đây là hoa do hoa tượng mới đưa đến hôm nay, ngươi thấy có đẹp không?”

Chi Lan rút một đóa bách hợp, khẽ ngửi, “Không biết sau này còn có thể nhìn thấy những đóa hoa đẹp thế này không?”

“Nô tỳ...” Lư Ly nhắm mắt, lòng thầm nói tiếng xin lỗi, “...Nô tỳ có tội.”

“Tội của ngươi ta đều biết, ngươi cũng không cần nhận tội, ta chỉ cần ngươi chuộc lỗi, hiểu không?” Chi Lan vuốt ve đóa bách hợp, “Mang hoa đi đi, ta ngửi mùi không quen.”

“Ngươi là người thông minh, nếu không ta đã không giữ ngươi, ngươi nói xem, chủ tử của ngươi chuẩn bị cho ngươi giúp ta thế nào, lại còn dùng trò hạ được?” Chỉ Lan cười, “Thực Được thật là đáng thương, đi đi lại lại vì các ngươi, ngươi nói đúng không?”

Lưu Ly giặt mình, thì ra phúc tấn biết cả Thực Được, vậy sao phúc tấn không ngăn cản.

“Ngươi có vẻ nghi hoặc?” Chỉ Lan nhấp một ngụm trà, “Ngươi cứ làm theo yêu cầu của chủ tử ngươi đi, trước khi làm nói với ta một tiếng là được.”

Lưu Ly nhìn bình hoa trống không, gật gật đầu.

“Ta thích nói chuyện cùng người thông minh. Ta tìm ngươi lâu thế chắc chủ tử của ngươi nghi ngờ rồi, ngươi có biết nên nói thế nào không? Cần ta dạy ngươi không?”

“Nô tỳ biết nên làm thế nào, thỉnh phúc tấn yên tâm.” Lưu Ly đã khôi phục vẻ trấn định, nếu đã quyết định phản bội, không làm thì thôi, đã làm là phải làm tới cùng.

“Tốt lắm, ngươi lui xuống đi.” Lưu Ly lui rồi Chỉ Lan mới lộ vẻ mỉm cười, nàng không thích tính kế tới lui, nhưng vì ổn định cuộc sống với Huyền Diệp, cần dùng chút thủ đoạn.

“Phúc tấn, tại sao ngài...?” Uyên Ương đánh bạo hỏi.

“Tại sao biết mà không ngăn cản?” Tay Chỉ Lan khẽ run dưới làn vải áo, đây là lần đầu tiên nàng tính kế người khác, không bất an là giả, trước đây nàng chưa từng nghĩ đến chuyện hãm hại ai, nhưng một khi bắt đầu bị hãm hại, nàng phải ăn miếng trả miếng tương đương.

“Ta ngăn cản lần này thì cũng còn lần sau, ta chỉ muốn biến lần này thành lần cuối cùng.”

Lúc Chỉ Lan mới nghe tin Đồng thị mang thai nàng rất khiếp sợ, nàng tin tưởng Huyền Diệp sẽ không dối nàng chung đụng với nữ nhân khác, vì thế cái thai đó khẳng định là một âm mưu, âm mưu nhằm vào nàng hoặc một ai khác, vì thế nàng cũng thuận nước đẩy thuyền nhốt mình trong phòng.

Suy nghĩ nửa ngày Chỉ Lan đại khái cũng đoán được đã xảy ra chuyện gì, chỉ không nghĩ Huyền Diệp thật sự giải thích với nàng, nàng không đuổi hắn đi thì chắc sẽ bật cười lộ tẩy trước, không biết biểu ca định dùng lý do gì giải thích, chắc không phải rượu say loạn tính chứ?

Đến tối nàng cũng được biết, Huyền Diệp nhận định Đồng thị vọng trọng, trời biết có kẻ nào dám vọng trọng trong Vương phủ, thái giám sao? Vì thế nàng chỉ có thể nín cười an ủi biểu ca đáng thương “bị cấm sùng”, thật sự rất đáng cười.

Kẻ tiểu nhân ở đáy lòng Chỉ Lan cười to, nàng không lợi dụng tốt cơ hội này chẳng phải phí hoài những kiến thức đã học. Không ngờ Nữ Hồ Lộc thị tự đưa chuôi dao cho nàng nắm, dùng thủ đoạn ngu ngốc nhất. Liên quan đến con nôi dỗi đều là chuyện đại sự, hơn nữa với góc nhìn của Huyền Diệp còn là đụng chạm đến vấn đề tự tôn đàn ông, đến lúc sáng tỏ chân tướng nhất định Nữ Hồ Lộc thị không chỉ là cấm túc đơn giản.

Cho nên đêm qua Chỉ Lan thì thảo với Huyền Diệp mấy câu, cũng chỉ là nói để nàng làm chuyện này mà thôi, nàng muốn cho Huyền Diệp biết nàng đã không còn là tiểu cô nương chỉ biết trốn sau lưng hấn.

Nhưng Chỉ Lan vẫn có chút ý đùa, dù sao nếu nàng lập tức sửa cái ý nghĩ có kẻ vọng trọng của Huyền Diệp, nói không chừng hấn thẹn quá hóa giận giận chó đánh mèo lên nàng thì biết làm sao, vì thế nàng thủ đoạn một chút, phải để Huyền Diệp xem trọn vở này, hấn mới có thể nhận thức một cách chân chính nữ nhân hậu trạch lợi hại thế nào.

“Phúc tấn định ngày kia động thủ?” Quách Lạc La thị vượt ve tờ giấy Lưu Ly trình lên, không biết suy nghĩ gì.

“Chủ tử ngài...?” Tào thị cảm thấy đây là một cơ hội tốt, nhất định phải nắm bắt.

“Chờ phúc tấn động thủ rồi nói, không phải Nữ Hồ Lộc thị định nuôi con người khác sao? Để hai người đẩy so chiêu trước đã.” Quách Lạc La thị chưa định ra mặt phen này.

“Nhưng...” Tào thị định khuyên tiếp, bắt đắc dĩ Quách Lạc La thị đã quyết.

Ngày thứ năm từ ngày có tin Đồng thị mang thai.

“Bê hết đi, ta không ăn!” Đồng thị gạt hết bát đĩa trên bàn xuống, “Các ngươi đi gọi Gia lại đây, ta có chuyện muốn nói với Gia!”

“Chủ tử ngài nên ăn một ít đi, ít nhất cũng phải suy nghĩ cho đứa bé trong bụng.” Nha hoàn của Đồng thị dọn hết chén đĩa thức ăn trên sàn lại bê một mâm thức ăn khác đến.

“Đứa bé trong bụng?” Đồng thị ngăn người nhìn bụng mình, “Đúng! Đây là cốt nhục của Gia, ta nhất định phải sinh ra.”

Sắc mặt Đồng thị tái nhợt, quầng mắt thâm đen, cô ta cầm đĩa ăn mấy miếng, thăm ảo tưởng về hình dáng đứa con, “Nhất định nó rất giống Gia, có thể là mắt, có thể là mũi, đến lúc đó Gia sẽ tin tưởng ta.”

Nói xong Đồng thị nở nụ cười si ngốc, trong ánh nến leo lét, quý dị không nói nên lời.

Nửa đêm, trong phòng Đồng thị truyền ra tiếng la hét đau đớn, chỉ chốc lát, toàn bộ phủ Tam Aka đều thấp đèn.

“Đi thôi, cá cần câu rồi.” Nữ Hồ Lộc thị mặc quần áo, chuẩn bị đi thưởng thức sự rớt đài của phúc tấn.

“Chủ tử anh minh.” Đồng thị đi theo Nữ Hồ Lộc thị, cảm thấy chủ tử nhà mình tiên đoán như thần, phúc tấn đáng chết kia còn không ngoan ngoãn xuống ngựa.

“Đừng lộ sơ hở.” Nữ Hồ Lộc thị nhìn nhũ mẫu đang có vẻ hả hê liền bực mình, sao bên cạnh cô ta không có ai thông minh chút chứ.

Nữ Hồ Lộc thị là người có mặt cuối cùng, cô ta vừa vào liền thấy Huyền Diệp và Chỉ Lan đã ngồi ghé chủ, dưới có Quách Lạc La thị và Nạp Lạt thị, cô ta ung dung thảnh thơi rồi cũng ngồi.

Chỉ Lan đưa mắt nhìn Huyền Diệp, thấy hắn không có ý định nói gì mới lên tiếng.

“Đáng lẽ đã khuya thế này không nên gọi mọi người đến, nhưng đây cũng coi là đại sự trong phủ, vì thế ta nghĩ đều nên cho các vị muội muội được biết.”

Chỉ Lan nhìn bốn nữ nhân một lượt, ai nấy đều có vẻ ngạc nhiên tò mò rất chuẩn mực, Chỉ Lan gật gật đầu, nài nỉ vừa lòng với biểu hiện của bọn, chỉ có như vậy đến khi Huyền Diệp biết chân tướng mới càng chấn động.

“Đêm hôm còn gọi mọi người đến là Đồng cách cách trúng độc sảy thai, cô ấy cảm thấy là có kẻ hãm hại, xin Gia đòi lại công bằng, vì thế chỉ có thể bắt các vị muội muội tạm chịu thiệt thòi.”

“Đưa Tịch Mai vào đây.” Tịch Mai là đại nha hoàn bên cạnh Đồng thị, chuyện ăn uống của Đồng thị là do cô ta phụ trách.

“Nô tỳ bị oan, nô tỳ làm sao có thể hại chủ tử của chính mình cơ chứ.” Tịch Mai nước mắt giàn giụa, chỉ thiếu nước đập đầu vào cột để chứng minh sự trong sạch.

“Chuyện ăn uống của Đồng cách cách là do ngươì phụ trách, xảy ra vấn đề đương nhiên phải bắt đầu điều tra từ ngươì.” Chỉ Lan không hề bị ảnh hưởng bởi vẻ ngoài của Tịch Mai, nàng đâu phải công tử đa tình dễ mà thương hoa tiếc ngọc, kêu oan bằng dáng vẻ hoa lệ sau mưa chẳng tác động gì đến nàng.

“Hôm nay nô tỳ đau bụng, vì thế không thể theo dõi quá trình nấu nướng từ đầu đến cuối.” Tịch Mai vừa dứt lời nước mắt lại tuôn rơi.

“Ồ, nếu ngươì vô tội, vậy ngươì khác có tội, ngươì điểm tên chỉ mặt một kẻ cho ta.” Chỉ Lan ung dung nói, dường như đang chơi đùa chứ không phải thăm vấn.

“Nô tỳ, nô tỳ không biết.” Tịch Mai hiển nhiên cũng thật không ngờ Chỉ Lan lại có phản ứng này, nhất thời ngơ ngác nói không ra lời.

“Ngươì không biết thì kẻ đó chính là ngươì, kéo xuống đánh năm mươi gậy, xem ra Đồng cách cách đúng là nuôi ong tay áo rồi.”

Tịch Mai cứ thế bị lôi ra ngoài, “Được rồi, xem ra việc này là nha hoàn làm bậy sau lưng chủ, mọi ngươì về đi.”

Nữ Hồ Lộc thị bối rối, tại sao phúc tấn không tra tiếp, chẳng lẽ phúc tấn đã biết nếu tra tiếp sẽ lộ ra kẻ đầu sỏ chính là phúc tấn?

“Tỳ thiếp có chuyện muốn nói.” Nữ Hồ Lộc thị không kiềm chế được, nếu không tra chẳng phải cô ta tổn công vô ích, hơn nữa sao Gia có thể để phúc tấn làm chuyện hoang đường như thế.

“Nữ Hồ Lộc muội muội có điều gì muốn nói, hay ngươì biết là ai làm?” Huyền Diệp cũng nhìn Nữ Hồ Lộc chăm chăm, như thể nếu cô ta không nói sẽ không bỏ qua.

Nữ Hồ Lộc thị trầm nghĩ không ổn rồi, phúc tấn chờ cô ta rơi vào bẫy này mà, nhưng cô ta vẫn tin tưởng bản thân.”Tỳ thiếp cho rằng sau lưng Tịch Mai nhất định có ngươì chủ mưu, nếu không một con nha hoàn nhỏ nhoi sao dám làm ra chuyện tày đình như thế.”

“Nhưng Tịch Mai không chịu nói, bản phúc tấn cũng không có cách nào.” Chỉ Lan buông tay, “Chẳng lẽ Nữ Hồ Lộc muội muội có ý kiến gì sao?”

“Tỳ thiếp chỉ cảm thấy nếu Tịch Mai dám hạ được thì khẳng định là có ngươì mua chuộc, đến phòng cô ta tìm xem có thứ gì đáng ngờ không sẽ ra.” Nữ Hồ Lộc thị nói ra một biện pháp rất ngu ngốc.

“Điều muội muội nói ta cũng biết, đáng tiếc phòng Tịch Mai không có thứ gì đáng ngờ.” Chỉ Lan ra vẻ buồn rầu, Huyền Diệp ngồi bên cạnh nín cười nhìn Chỉ Lan diễn kịch, hẳn biết ai chủ mưu màn sảy thai này, nhưng chưa tìm ra cha đứa trẻ.

Đương nhiên không tìm thấy gì rồi, sao có thể dùng biện pháp ngu xuẩn thế để hãm hại phúc tấn, mục đích của cô ta là kéo dài thời gian, kéo dài đến khi Tịch Mai nói ra, cũng chỉ có dùng nghiêm hình bức cung thì lời khai mới càng đáng tin.

“Phúc tấn, Tịch Mai nói cô ta khai.” Một thị vệ tiến vào bẩm.

“Chịu khai là tốt rồi, lôi vào đây.” Quả nhiên Tịch Mai đã rất thâm, quần đầy máu, ngay cả môi cũng bị cắn nát, ánh mắt tan rã, nhìn như sắp bất tỉnh.

“Nô tỳ khai, đừng đánh nữa.” Tịch Mai run run nói.

“Ồ? Vậy là ai làm?” Chi Lan ung dung chờ Tịch Mai khai.

“Là... là Quách Lạc La trắc phúc tấn sai nô tỳ làm” Tịch Mai như hết hy vọng, áy náy nhìn Quách Lạc La thì một cái, “Nô tỳ xin lỗi trắc phúc tấn, dù sao nô tỳ cũng chết đến nơi rồi, như vậy cũng coi như không không uống cho tiêu aka trong bụng Đồng cách cách.”

Nói xong Tịch Mai liền chuẩn bị cắn lưỡi tự sát, Chi Lan đã có chuẩn bị, sao để cô ta chết, thì vệ nhanh tay giữ cầm, Tịch Mai lại ngây dại.

Huyền Diệp cũng nghi hoặc, tuy hẳn hiểu hục hặc trên triều, nhưng chưa hiểu biết nhiều về nữ nhân hậu trạch, những gì chứng kiến trong mộng cũng chỉ là bề nổi của tảng băng chìm. Trong ấn tượng của hẳn, bất hòa giữa nữ nhân với nhau chỉ là những chuyện vặt vãnh cãi vã nhỏ, không ngờ nữ nhân đã nhẫn tâm thì không thua gì đám cáo già trong triều.

“Phúc tấn, tỳ thiếp bị oan, tỳ thiếp tuyệt đối không làm” Quách Lạc La thì nhanh chóng phản ứng, lập tức quỳ xuống nghẹn ngào nhìn Chi Lan và Huyền Diệp, mắt rung rung lệ, giọng điệu chân thành, thật là một diễn viên giỏi.

“Người nào cũng kêu oan, ta không phải Thanh Thiên đại lão gia, không có bản lĩnh giải oan cho các người.” Chi Lan nhìn Nữ Hổ Lộ thì mặt không đổi sắc, “Ta cũng tin tưởng Quách Lạc La muội muội sẽ không làm chuyện này, nhưng người phải đưa ra bằng chứng mới thuyết phục được mọi người.”

“Nô tỳ không làm, tuyệt đối không điều tra ra nô tỳ.”

“Vậy, chúng ta bắt đầu tra từ Tịch Mai, ta chắc đêm nay cũng không ai ngủ được.” Chi Lan quay đầu cười với Huyền Diệp, sáng mai chân tướng có thể rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đừng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Chân tướng (3)

“Biểu ca uống chút trà đi, sáng mai còn phải lên triều, hay anh đi nghỉ trước, em tra xong sẽ báo lại với anh.” Chi Lan đau lòng đưa cho Huyền Diệp một chén trà, “Hay để qua đêm nay rồi tra, cũng chỉ là chuyện hại người người hại thôi.”

Chi Lan cúi đầu uể oải, “Em không ngờ có người làm chuyện tày đình thế này trong phủ, đều tại em không trông nom cho tốt.” Chi Lan ôm thất lưng Huyền Diệp như gấu koala ôm cây, đây về mong được an ủi mong được vỗ về.

“Lan nhi quá nhân từ, biểu ca còn không điều tra được những lắt léo bên trong, tiểu nha đầu làm sao hiểu được.” Huyền Diệp véo nhẹ lên mũi Chi Lan, “Đừng khổ sở, qua đêm nay là tra ra thôi.”

“Tất nhiên rồi, anh thấy em có lợi hại không, nếu không phải em bọn họ sẽ không chịu khai thật đâu.” Chi Lan cười híp mắt, “Như lời em nói đây, đánh năm mươi roi, anh xem Tịch Mai nói rồi đây thôi? Nếu thật sự vô tội thì chỉ tên điểm mặt một kẻ có tội ra, nhất định có thể tìm được kẻ chủ mưu.”

“Ngạch nương dạy em như thế sao? Sao không học được chút thủ đoạn nào vậy?” Huyền Diệp bật cười, tiểu biểu muội lớn rồi, nhưng không có hẳn vẫn không ổn.

“Em đã tổng kết những điều ngạch nương dạy, đây gọi là tinh túy đích thực.” Chi Lan lắc đầu, “Hôm nay không được chơi với Đại Bảo Tiểu Bối, tại các nữ nhân kia không tốt, đang yên đang lành lại đấu đá.”

Huyền Diệp nhìn Chi Lan thở dài thườn thượt, vừa buồn cười vừa đau lòng, Chi Lan được hẳn bảo bọc từ nhỏ, tuy rằng biết lòng người hiểm ác, nhưng lại chưa từng trải nghiệm. Có chuyện gì cũng có hẳn giải quyết trước rồi, làm chồng, hẳn cần một người bạn đời có thể cùng hẳn đối mặt với khó khăn, nhưng làm biểu ca, hẳn lại hy vọng tiểu biểu muội có thể sống mãi trong tháp ngà.

Hai tâm trạng phức tạp từ sau ngày thành hôn càng thêm rõ ràng, biết rõ đích phúc tấn phải là một người có thủ đoạn có bản lĩnh, nhưng hẳn lại thầm mong Chi Lan có thể sống vô tư mỗi ngày. Huyền Diệp cũng không cần người bạn đời của mình là một người ngây thơ không biết thế sự, hẳn chỉ mong nàng có thể sống vui vẻ một chút, tự tại một chút.

“Đã làm mẹ rồi vẫn như trẻ con, tôi không mệt, tra ngay đêm nay đi, tôi cũng muốn nhìn xem rốt cuộc những nữ nhân kia muốn làm gì.” Huyền Diệp vỗ về Chi Lan cười lạnh, hàng ngày hẳn lên triều đã đủ phiền, về nhà cũng chỉ có Chi Lan không toan tính không lợi dụng cho hẳn sự thoải mái, hẳn tham luyến thứ tình cảm ấm áp vừa như tình thân vừa như tình yêu, không cho phép bất cứ kẻ nào phá hoại.

“Em không lớn, dù có già vẫn chỉ là tiểu biểu muội của biểu ca.” Chi Lan thầm cười trộm, có một số việc Huyền Diệp không cần biết, ví dụ như thủ đoạn nàng không kém, ví dụ như có những lúc nàng cũng rất nhẫn tâm, hẳn chỉ cần biết nàng vĩnh viễn là tiểu biểu muội hẳn quay đầu là thấy đang nắm tay hẳn.

“Uh, vẫn là tiểu biểu muội sáu tuổi chảy nước miếng?” Huyền Diệp chế nhạo.

“Em chảy nước miếng bao giờ? Nhất định là biểu ca lại nhớ lắm, trí nhớ kém quá.” Chi Lan chối.

“Vương gia, phúc tấn, Lý tổng quản ở bên ngoài cầu kiến.” Thị vệ lên tiếng phá vỡ không khí hài hòa, rõ ràng cùng trong một viện, bên Chi Lan và Huyền Diệp âm áp hài hòa, phòng bên kia thì nặng nề căng thẳng.

“Bảo Lý tổng quản chờ ở phòng khác, chúng ta qua ngay.” Chi Lan đứng dậy chỉnh quần áo cho Huyền Diệp, “Không có việc gì không thể nói với người khác, chúng ta đi xem xem Lý tổng quản tra được gì.”

Chi Lan biết chuyện Lý tổng quản tra được tất có liên quan tới nàng, nhưng nàng không sợ, nàng muốn để những người khác cũng biết, muốn Huyền Diệp tận mắt chứng kiến nàng bị hãm hại. Chỉ có như vậy mới có thể khiến Huyền Diệp hiểu được sự tàn nhẫn của cuộc chiến hậu viện, cho hắn biết nữ nhân hậu trạch có thể biến một phút mềm lòng của đàn ông thành cả đời đau khổ.

Khi đó hắn sẽ tự cảnh tỉnh chính mình, nếu lúc đấy hắn xử lý Nữ Hồ Lộc thị nhẫn tâm hơn một chút, dứt khoát hơn một chút, đừng chỉ là cảm tức hay vài câu mắng mỏ đơn giản, đã không có chuyện hãm hại vu oan ngày hôm nay.

Sau này Huyền Diệp sẽ còn gặp nhiều nữ nhân hơn nữa, sẽ có những người lợi hại hơn Nữ Hồ Lộc thị, biết cách vờ vịt hơn Nữ Hồ Lộc thị, thậm chí hắn còn có thể gặp người thật lòng yêu thương hắn, nhưng cũng còn ý nghĩa gì. Trải qua lần này, Huyền Diệp sẽ hiểu được bộ mặt thật của đàn bà, rõ ràng về sự lợi hại tàn nhẫn của phái nữ. Trong lòng hắn, sẽ gieo xuống một hạt mầm nhỏ, chờ thời cơ thích hợp mọc rễ nảy mầm rồi dần dần thành một cây đại thụ tán lá che trời.

Tuy rằng Chi Lan lừa gạt Huyền Diệp, nhưng nàng không hối hận, đây chỉ là một kĩ xảo nhỏ trong tình yêu thôi, mỗi người đàn bà đều phải có, đó hoa tình yêu rất quý giá, không chỉ dùng chân tình tưới bón, còn cần thủ đoạn che chở. Tựa như việc trồng trọt, bạn có thể dùng tình yêu chăm sóc nó mỗi ngày, tưới nước bón phân, nhưng không thể dùng tình yêu đi cảm hóa còn trùng gây hại, bạn chỉ có thể dùng thuốc trừ sâu.

Nếu chỉ là một người bình thường, sống qua loa cho hết ngày là được, nhưng tình yêu của nàng đặt trên người một vị hoàng đế, vì vậy chỉ có thể dùng cách của bản thân bảo vệ tình yêu không để có được này.

“Lý tổng quản, tra được điều gì người nói đi, xong còn giải tán, mệt cả đêm rồi.” Chi Lan ngáp một cái, đáng vẻ không thèm quan tâm làm Lý tổng quản phát hoảng, hắn vốn định vụng trộm báo cáo, không ngờ phúc tấn lại báo cáo công khai, không xong rồi.

“Tại sao không nói?” Chi Lan tò mò hỏi, không hay biết Lý tổng quản đã vã mồ hôi ướt lưng, làm sao có thể nói tra ra kẻ đầu sỏ là phúc tấn, là tiểu biểu muội thương yêu của Tam aka? Ôi, hắn còn muốn sống thêm mấy năm mà.

“Nô tài, nô tài không dám.” Tiểu Lý Tử hướng về phía Chi Lan nháy mắt, đáng tiếc phí công vô ích, Chi Lan quyết không để ý tới hắn.

“Tiểu Lý Tử, có chuyện gì nói đi.” Huyền Diệp lên tiếng, được rồi, Tiểu Lý Tử chỉ có thể kinh hồn táng đảm báo cáo với Huyền Diệp.

“Nô tài tra được kẻ liên lạc với Tịch Mai là nha hoàn nhị đẳng trong viện của phúc tấn tên Lưu Ly, hai người là đồng hương, bình thường quan hệ rất tốt. Lưu Ly là gian tế của Quách Lạc La trặc phúc tấn cài vào bên cạnh phúc tấn, sau khi biết tin Đồng cách cách mang thai phúc tấn lên kế hoạch thủ tiêu cái thai, vì thế dùng Lưu Ly để giả họa cho Quách Lạc La trặc phúc tấn, dưới sự uy hiếp của phúc tấn, Lưu Ly chỉ có thể phản bội Quách Lạc La trặc phúc tấn, vì thế Tịch Mai mới cho rằng kẻ chủ mưu là Quách Lạc La trặc phúc tấn.”

Dứt lời, cả phòng lặng ngắt, Quách Lạc La thị tràn ngập hận ý vụng trộm nhìn chằm chằm Chi Lan, Nữ Hồ Lộc thị cúi đầu che giấu nụ cười hả hê, Nạp Lạt thị tiếp tục giả làm tượng gỗ.

Huyền Diệp càng nghe biểu tình càng nghiêm túc, dần thành dữ tợn. Hắn thật không ngờ chuyện còn liên lụy đến Chi Lan, thật nực cười, Huyền Diệp xiết tay vịn, trán nổi gân, thoạt nhìn rất đáng sợ.

“Người nói cái gì?” Chi Lan sức tĩnh, không còn vẻ ủ oải buồn ngủ, việc đầu tiên nàng làm là nhìn sang Huyền Diệp.

Huyền Diệp cũng nhìn Chi Lan, thấy trong mắt nàng sự khiếp sợ, bối rối, khẩn cầu, cuối cùng biến thành niềm tin vào hắn. Huyền Diệp giận dữ cười lớn, cái bấy này thật không tồi, nếu cái thai trong bụng Đồng cách cách thật sự là của hắn, nếu hắn và Chi Lan chỉ là một cặp vợ chồng bình thường, kết cục hiện giờ của Chi Lan không có gì để nghi ngờ. Đáng tiếc, hắn hoàn toàn không giận dữ đến mất lý trí.

“Lý tổng quản người xác định là phúc tấn làm?” Giọng của Huyền Diệp trở nên lạnh buốt, sắc bén như dao.

Tiểu Lý Tử tỏ vẻ vô tội, không hề liên quan tới hắn, “Nô tài cảm thấy có uẩn khúc trong đó, chỉ là lời khai một phía của Lưu Ly, không thể khẳng định là phúc tấn chủ mưu. Nếu Lưu Ly có thể phản bội Quách Lạc La trặc phúc tấn, đương nhiên cũng có thể phản bội phúc tấn, nô tài đoán rằng vẫn còn uẩn khúc bên trong.”

Huyền Diệp nghe xong rất vừa lòng, nét mặt cũng thả lỏng hơn, Tiểu Lý Tử cũng chỉ nói lời thật lòng thôi. Tiểu Lý Tử thầm vỗ ngực, làm nô tài đi theo chủ, hắn không cần biết ai làm, chủ từ bảo kẻ nào làm thì là kẻ đó làm, chân tướng gì chứ, đúng là làm khó người ta mà.

“Giải Lưu Ly vào đây, bản phúc tấn muốn hỏi cô ta, ta uy hiếp cô ta thế nào, giả họa cho Quách Lạc La trặc phúc tấn thế nào.” Chi Lan như sư tử tức giận, bắt đầu muốn bảo vệ lãnh địa.

“Người chính là Lưu Ly? Hầu gái trong viện của ta sao?” Chi Lan đã bắt đầu tức giận, “Nếu người là hầu gái của ta sao có thể chỉ trích chủ nhân, người

giỏi lắm, nếu ta thật sự muốn làm chuyện đây nhất định sẽ không tìm người.”

Huyền Diệp thấy Chi Lan giận đến mê sảng, vội vàng cắt lời, “Phúc tấn đừng nói nữa, nghe xem con nha hoàn này ngụy biện thế nào.”

Chiều này quá tuyệt, các nữ nhân còn lại trợn tròn mắt, Tam aka thật sự bắt công nghiêm trọng, trực tiếp nhận định lời khai của người khác thành dối trá. Khăn trong tay Nữ Hồ Lộc thị bị giằng sắp rách, sao Gia không tức giận, không phản nộ chứ, không phải Gia nên thăm vấn phúc tấn đến nơi đến chốn sao, làm sao có thể, làm sao có thể...

“Nô tỳ không hề nói láo, nô tỳ nói câu nào cũng là thật.” Lư Ly dập đầu bôm bốp.

“Vậy người nói xem phúc tấn đã uy hiếp người thế nào?” Huyền Diệp đã thăm phán tội tử hình cho con nha hoàn trước mặt.

“Nô tỳ có người nhà ở quê, phúc tấn dùng tính mạng cha mẹ uy hiếp nô tỳ, Tịch Mai cũng vì thế mà không thể không đi hại cái thai trong bụng Đồng cách cách, nô tỳ không dám xin Gia giữ mạng nô tỳ, chỉ cầu xin cho cha mẹ được bình an.” Lư Ly đã dập đầu đến tóc máu.

Huyền Diệp nhú mày, con nha đầu đáng chết, dám hãm hại biểu muội của hần. “Đây chỉ là lời khai một phía của người, ta hỏi người câu này, người đã hạ được thế nào?”

“Phúc tấn đưa thuốc, nô tỳ không biết.” Lư Ly lắc đầu, tỏ vẻ không biết.

“Ta đưa cho người lúc nào?” Chi Lan bình tĩnh, chuẩn bị phản kích.

“Mấy ngày trước phúc tấn có triệu nô tỳ, chỉ cần tra là rõ.” Lư Ly giống như không tiếc giá nào.

“Ngày đó ta triệu người chỉ là do thấy hoa nở đẹp, sai người đi bảo hoa tượng hàng ngày đưa hoa bách hợp đến, thế nào mà thành uy hiếp người?”

“Thuốc ta đưa người là thuốc thế nào? Thuốc viên hay được liệu hay dạng bột? Lúc đấy có ai chứng kiến? Ta bảo người hạ được lúc nào, ở đâu?” Chi Lan tiếp tục hỏi.

“Nô tỳ, nô tỳ nhớ là dạng bột, lúc đấy có Uyên Ương Tử Quyên chứng kiến, phúc tấn sai nô tỳ hạ được vào bữa tối của Đồng cách cách tối hôm đấy.” Lư Ly có chút chần chừ.

“Được, Gia, thiếp thân muốn triệu ngự y của Thái y viện đến đây chẩn mạch cho Đồng cách cách, chứng minh sự trong sạch của thiếp.”

“Vương gia, phúc tấn, nô tỳ có chuyện muốn nói!” Thục Dược đứng sau lưng Nữ Hồ Lộc thị đột nhiên lên tiếng, Nữ Hồ Lộc thị sùng sốt, Chi Lan sùng sốt, ngay cả Huyền Diệp cũng ngẩn người, con nô tỳ này là người ở đâu ra đây.

“Thục Dược! Đây không phải chỗ cho người lên tiếng, Đồng mama lời nó xuống cho ta.” Nữ Hồ Lộc thị thấy tình hình không ổn, thế cục sắp ổn định, sao có thể để kẻ khác phá hoại.

“Nô tỳ có chuyện muốn nói, kẻ chủ mưu thật sự là Nữ Hồ Lộc trắc phúc tấn!” Thục Dược bị Đồng mama lời đi, miệng cũng bị bịt, không thể nói mạch lạc nhưng ai cũng nghe thấy, không ai ngờ thăm vấn đến đây lại phát sinh chuyện này.

“Buông nó ra!” Huyền Diệp đã lên tiếng, Đồng thị chỉ có thể phản nộ buông tay, bà ta hung hăng trừng mắt với Thục Dược, hiển nhiên ai cũng nhận ra để nhận xét.

“Thuốc là do nô tỳ đưa cho Lư Ly, chủ tử đích thực của Lư Ly là Nữ Hồ Lộc trắc phúc tấn!” Thục Dược quay đầu nhìn Nữ Hồ Lộc thị, sau đó điên cuồng cười phá lên, “Người cũng có ngày hôm nay! Lúc trước người vì muốn ta hãm hại đứa con trong bụng phúc tấn đã dùng đệ đệ uy hiếp ta, rõ ràng ta đã nhận lời, tại sao người vẫn giết đệ đệ của ta, tại sao, tại sao?!”

Thục Dược khóc đến tê tâm liệt phế, “Nhà ta chỉ có nó là độc đinh, người hại chết nó, người... người là đồ lòng lang dạ sói, heo chó không bằng!”

Nữ Hồ Lộc thị bị những lời lên án đầy làm ngây dại, cô ta chỉ bảo nhũ mẫu đi thương lượng với Thục Dược, không ngờ lại là như thế! Đồng thị cũng ngơ ngác, bà ta làm rất kín đáo, sao lại bại lộ.

“Ha ha, muốn người ta không biết trừ phi mình đừng làm, khi người muốn hãm hại phúc tấn ta liền biết cơ hội đã đến, cơ hội để mọi người thấy rõ tâm địa rắn rết của người.”

Thục Dược lau nước mắt, “Vương gia, Đồng cách cách căn bản không hề mang thai! Là Nữ Hồ Lộc trắc phúc tấn sai nô tỳ dùng thuốc khiến Đồng cách cách có thai giả.”

Nếu vừa rồi chỉ là màn hài kịch, thì giờ là quả bom thật sự, khiến Huyền Diệp không thể không vỗ tay khen ngợi Nữ Hồ Lộc thị. Từ khi cha sinh mẹ đẻ đến giờ mới thấy có nữ nhân dám lừa gạt hần, lúc trước hần chỉ cảm tức cô ta, xem ra nhân từ với đám nữ nhân này là tàn nhẫn với chính mình.

Huyền Diệp vừa nghĩ liền hiểu mục đích sâu xa, hiểu được liền thấy lạnh ngắt tâm tư, hậu viện của hần sao lại có thứ đàn bà nhẫn tâm độc ác đến thế, nếu không phải Chi Lan được đón vào cung đường thai, ngày hần trở về chắc mất cả vợ lẫn con!

Thật nực cười, hần còn nghĩ phải người âm thầm theo sát là có thể bảo vệ Chi Lan và con, sự thật chứng minh hần đã sai lầm, hần tự đại, hần coi thường

những nữ nhân này. Lúc mới bắt đầu có ai không tỏ vẻ vô tội, khả năng diễn kịch không thua kém gì các phi tần.

Không chỉ đám nữ nhân, ngay cả những mama hầu gái cũng không đơn giản, đối với bọn chúng, nói lời dối trá chỉ như ăn cơm uống nước hàng ngày, đây là hậu viện của hân, đây là nữ nhân của hân sao.

“Lư Ly, người còn gì muốn nói không?” Chi Lan hỏi tội con nô tỳ phản chủ.

“Nô tỳ không còn lời nào để nói.” Lư Ly nghe Thục Dục nói xong liền rũ người hết hi vọng, “Lời Thục Dục nói là thật.” Cô ta cúi đầu run rẩy, “Chuyện nô tỳ làm đều vì cha mẹ trong nhà, nô tỳ xin lỗi phúc tấn, nô tỳ vẫn chỉ có một câu nói đây, chỉ hy vọng Vương gia và phúc tấn có thể tha mạng cho người nhà nô tỳ.”

Rốt cuộc mọi chuyện cũng an bài, Nữ Hồ Lộc thị vạn vạn không ngờ lại bại trong tay một con nô tỳ, cô ta quỳ trên sàn nhìn Vương gia phúc tấn, nắm tay run run, chỉ cần còn sống là còn hy vọng, cô ta còn gia tộc Nữ Hồ Lộc chống lưng, cô ta nhất định có thể ngóc đầu trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đừng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Trưởng thành

Ngày hôm sau, đám nha hoàn người hầu ở phủ Khang Quận vương bắt đầu một ngày mới như bình thường, vẫn những công việc múc nước nấu nước nấu cơm không có gì thay đổi.

Chuyện đêm hôm qua trở thành cảm kị trong phủ, trước còn có kẻ hiếu kỳ chuyện đã xảy ra, nhưng sau khi có vài kẻ hầu bị xử lý, mọi người liền kính nhi viễn chi với viện phía Đông, dần dần không còn ai bàn tán về chuyện đêm đó, người từng là Nữ Hồ Lộc trắc phúc tấn cũng từ từ ra khỏi tầm mắt mọi người.

“Nạp Lạt thị vẫn niệm kinh trong tiểu Phật đường?” Sự tình đã qua được mấy ngày, các nữ nhân của Huyền Diệp an phận không ít, Nạp Lạt thị vốn luôn thu mình còn xin Huyền Diệp ban một ân điển, xin được xây một Phật đường trong phòng, ngoài việc thỉnh an Chi Lan, gần như không ra khỏi phòng.

“So với Nữ Hồ Lộc thị thì cô ta thông minh hơn.” Chi Lan cảm thán, “Cô ta muốn niệm kinh thì cho niệm kinh, chuyện vừa rồi cô ta cũng chỉ đổ thêm dầu vào lửa thôi.”

Chuyện của em trai Thục Dục thật ra là Nạp Lạt thị tiết lộ cho Thục Dục biết, kể ra cũng thật trùng hợp, Nạp Lạt thị cũng không biết Nữ Hồ Lộc thị định làm gì, nhưng dùng đầu ngón chân để nghĩ cũng biết là chỉ có hại người thôi, vì thế cô ta cho người nghe ngóng, khi phát hiện Đồng mama uy hiếp Thục Dục rồi thì tiêu em trai Thục Dục, cô ta đã báo cho Thục Dục biết.

Thật là một viên phân chuột làm hồng nòi cháo, dù Nữ Hồ Lộc muốn làm gì cũng thất bại. Nhưng Nạp Lạt thị thật không ngờ một ý niệm lại khiến cô ta đâm đầu vào vũng nước đục, vì thế chỉ còn cách đầu hàng Chi Lan, dùng hành động thể hiện với Chi Lan rằng cô ta an phận, cô ta vô tội.

Thật ra kẻ chủ mưu vẫn là Nữ Hồ Lộc thị, Chi Lan chỉ thuận nước đẩy thuyền thôi, khi viên ngọc “cảnh báo nguy hiểm” phát sáng, Chi Lan còn có cảm giác rất cuộc cũng đến. Đồng thị mang thai rồi nhanh chóng sảy thai càng khẳng định ý nghĩ của nàng, vì thế mới có một màn kia.

Nhắc tới Nữ Hồ Lộc thị thật là ví dụ điển hình cho nữ nhân hậu trạch, an bài một màn tác động gần như tất cả những người khác, chỉ cô ta “không phiền là dính thân”, những nữ nhân khác thì chỉ có thể đâm đầu xuống bùn.

“Tin tức đã tới tai Vương gia chưa?”

“Vương gia hẳn là đã biết, nhưng mà... làm vậy có ổn không?” Uyên Ương thực lo lắng, cô ấy cảm thấy như chọc giận Vương gia.

“Có gì không ổn, ta cũng đến lúc trưởng thành rồi, không phải sao?” Chi Lan nhìn bản thân trong gương, rõ ràng vẫn là nét mặt ngây thơ trong sáng nhưng nàng đã đủ thủ đoạn vờn Nữ Hồ Lộc thị như mèo vờn chuột, nhưng sao vẫn không thấy vui vẻ?

Chi Lan thờ dài, quả nhiên nàng không có tố chất làm “thiếu nữ nghệ thuật”, đi xem bảo bối đang làm gì có vẻ hay hơn.

“Tiểu chủ tử tỉnh chưa?” Chi Lan đứng dậy ra ngoài.

“Vừa tỉnh, Đại aka đang âm ỉ đòi có người chơi cùng.” Uyên Ương cười nói, em bé sáu tháng tuổi đã làm được không ít hành động.

“Uh.” Chi Lan rào bước nhanh hơn.

“Uyên Ương và Tử Quyên ở lại, những người khác lui ra ngoài hết.” Nhóm nô tài đã quen với thói quen quý đệ này của phúc tấn, mỗi ngày kiên trì ở riêng cùng tiểu chủ tử nửa canh giờ, không biết làm gì trong phòng, dù sao cũng không liên quan tới bọn họ, nhắm mắt giữ miệng mới là bốn phận.

“Đại Bảo còn nhận ra gạch nung không?” Chi Lan bế Đại Bảo lên, Đại Bảo nhìn Chi Lan, ngửi ngửi thấy là mùi hương quen thuộc mới bỏ ngón tay đang mút ra, nhìn Chi Lan không chớp mắt, tùm áo Chi Lan, nói tiếng sao Hỏa.

“Tia a!” Tiểu Bối bên cạnh không muốn bị bỏ rơi bắt đầu lần qua lần lại gây sự chú ý với Chi Lan.

“Uyen Ương.” Chi Lan đưa Đại Bảo cho Uyên Ương, nhẹ nhàng bế Tiểu Bối, vỗ về lên lưng cô bé, Tiểu Bối thấy bản thân đã thành công nở nụ cười không răng với Chi Lan, sau đó bắt đầu mút ngón tay bụ bẫm trắng trẻo.

“Đừng mút, không được mút ngón tay.” Chi Lan nói chậm rãi từng từ, nàng hươ hươ ngón tay mình rồi làm động tác mút. Không ngờ Tiểu Bối hoàn toàn không hiểu cho lòng Chi Lan, ngược lại còn học theo nàng, hươ hươ tay mình rồi cười khanh khách.

Lần này đến lượt Đại Bảo bắt mẫn, bé bữu môi, đưa tay về phía Chi Lan, há miệng chuẩn bị dùng tiếng khóc thu hút sự chú ý.

Chi Lan đã quen với phương thức tác chiến này của Đại Bảo, nàng sai Từ Quyên dùng chân làm thành một vòng tròn, sau đó ý bảo Uyên Ương đặt Đại Bảo vào giữa. Quả nhiên Đại Bảo vỗ chân không để ý tới Chi Lan, cậu bé chống vào chân, nhờ thế có thể ngồi vững.

“Đại Bảo, thật thông minh!” Chi Lan chỉ chỉ Đại Bảo, lại dùng ngón tay ra dấu tuyệt hảo, quả nhiên Đại Bảo cao hứng vỗ tay nở nụ cười, vì vỗ tay nên tay không chống nữa, kết quả ngã ngửa ra sau.

Từ Quyên tiến tới bế Đại Bảo, hiển nhiên Đại Bảo không hài lòng với thất bại, vịn người khỏi vòng tay Từ Quyên, muốn Từ Quyên thả mình xuống.

“Đặt Đại aka xuống giường đi, đỡ dưới nách đừng để ngã là được.” Chi Lan nhìn thế liền bảo Từ Quyên giúp Đại Bảo đứng, Đại Bảo thấy đứng được, liền nói tiếng sao hỏa to hơn, như muốn cho những người khác đều biết cậu bé đã đứng được.

Đáng tiếc Tiểu Bối không hề để ý tới ông anh khoe khoang của mình, sự chú ý của cô bé dồn hết vào khuyên tai của Chi Lan, nhưng tay ngắn không sờ được.

“Nhìn này, đây là chuông.” Chi Lan thấy thế đặt Tiểu Bối xuống giường, lấy từ túi tiền ra một cái chuông, nghe tiếng chuông cả hai em bé đều hưng phấn, Đại Bảo rướn người về phía trước, tỏ vẻ muốn lấy chuông trong tay Chi Lan.

Chi Lan đặt chuông vào tay Đại Bảo, lại lấy ra một cái nữa đặt vào tay Tiểu Bối, hai em bé bắt đầu lắc leng keng.

Đại Bảo lắc chuông một hồi cũng chán, vung tay ném chuông đi, sau đó bắt đầu cười khanh khách. Chi Lan lắc đầu bất đắc dĩ, nhặt chuông, hươ hươ trước mặt Đại Bảo, thấy cậu bé không có vẻ muốn chơi mới cất đi.

Đại Bảo bắt chước Chi Lan lắc đầu, vẻ mặt cũng bắt chước y hệt, Chi Lan lại làm mặt quỷ, Đại Bảo cũng nhăn mặt theo, một lớn một nhỏ bắt đầu trò chơi bời đắp tình cảm.

“Vẫn đang chơi sao?” Huyền Diệp hỏi phù phát hiện Chi Lan không có trong phòng liền biết đang ở chỗ bảo bối.

“Biểu ca cũng qua đây đi, nói chuyện với các con.” Em bé đã phát âm được một số từ đơn giản, vì thế khi nói phải nói thật chậm, câu ngắn dễ hiểu.

Huyền Diệp không thích ứng với việc chơi với em bé, tuy hồi nhỏ Hoàng ama có chiều hấn nhưng cũng không làm những việc này, có thể nói các phụ thân cổ đại đều tạo hình tượng nghiêm phụ rất thành công.

Chi Lan cũng không thêm để ý, nàng tiếp tục làm mặt quỷ và nói tiếng sao hỏa với bảo bối, còn cảm mấy miếng gỗ để bảo bối với.

“Bảo bối mệt rồi, để nhũ mẫu cho bú đi.” Chơi nửa canh giờ em bé sẽ mệt, phải cho bú rồi cho đi ngủ, Huyền Diệp cũng nhớ rõ trình tự này để lên tiếng nhắc nhở.

“Vâng.” Chi Lan hôn tạm biệt Đại Bảo và Tiểu Bối, nhìn hai đứa con bú rồi mới cùng Huyền Diệp về phòng.

Huyền Diệp về phòng liền cho người hầu lui hết, nghiêm mặt, nếu bảo Chi Lan miêu tả, nàng sẽ nói giống như cô chủ nhiệm hồi trung học.

Chi Lan nheo mắt, miễn cưỡng nở nụ cười, tỏ vẻ xun xoe pha một ấm trà cho Huyền Diệp, rồi nịnh bợ bóp vai, thấy Huyền Diệp có vẻ thả lỏng hơn mới thở phào nhẹ nhõm.

“Biết sai chưa?” Huyền Diệp hưởng thụ rồi chậm rãi nói.

“Biết ạ biết ạ!” Chi Lan gật đầu như gà mổ thóc.

“Sai ở đâu?” Huyền Diệp nhắm mắt dưỡng thần hỏi.

“Sai là không nói thật với biểu ca.” Chi Lan méo máo nhìn Huyền Diệp, đáng tiếc Huyền Diệp đã rất kinh nghiệm nhắm mắt trước đó, không thể dùng chớp mắt thần công tấn công hấn.

“Còn gì nữa?” Huyền Diệp nhếch môi, Chi Lan lo nhận sai bỏ lỡ khoảnh khắc đấy.

“Tự quyết định, không bàn bạc với biểu ca.” Chi Lan cúi gằm.

“Còn gì nữa?” Huyền Diệp vẫn không buông tha.

“Hết rồi ạ.” Chi Lan lắc đầu, hết thật mà.

“Hết thật sao?” Huyền Diệp mở mắt, mặt không đổi sắc nhìn Chi Lan.

“Hết thật mà ạ.” Chi Lan ý đồ dùng vẻ mặt khẩn thiết tác động Huyền Diệp.

“Haizz.” Huyền Diệp thở dài, “Không ngờ biểu muội trưởng thành rồi, còn học được cách dùng thủ đoạn đùa giỡn biểu ca.” Dứt lời còn lắc đầu, đáng về đau đớn tổn thương khiến Chi Lan cảm thấy mình đúng là tội không thể tha.

“Em có nói với biểu ca đấy thôi?” Chi Lan giải thích, nếu thật sự muốn lừa Huyền Diệp nàng đã không giao chứng cứ trước lúc phát sinh màn kịch, ai bảo Huyền Diệp không nghĩ ra ngay, thật sự không thể trách nàng.

“Ai cho em dùng phương pháp mập mờ thế?” Huyền Diệp vỗ vỗ đùi, “Không thể nói chuyện trực tiếp với biểu ca sao?”

“Em sợ dọa biểu ca sợ?” Chi Lan tự giác ngồi xuống đùi Huyền Diệp, “Em nghe chuyện mà sợ hết hồn, vì không muốn biểu ca khổ sở, em mới dùng biện pháp uyển chuyển hơn.”

“Uyển chuyển đến mức hôm nay tôi mới được biết?” Huyền Diệp lại chỉ chỉ vào cổ mình.

“Ai bảo biểu ca quan tâm không đúng mức, nếu anh nghiêm túc như chuyện công khăng định còn làm tốt hơn em, mỗi người một chuyện môn.” Chi Lan vòng tay qua cổ Huyền Diệp.

“Nhưng gạt tôi thì sai là sai, em nói xem nên phạt thế nào.” Huyền Diệp nheo mắt cười, tội gì không tranh thủ đòi quyền lợi.

“Biểu ca muốn làm thế nào cũng được, tùy ngài xử lý.” Chi Lan phả hơi vào tai Huyền Diệp, còn chớp chớp mắt với hắn.

“Tôi thích nhất mấy chữ cuối cùng.” Huyền Diệp ôm Chi Lan đứng lên, ném đùa nàng lên giường, thả màn, *đoạn này bị kiểm duyệt*.

Rạng sáng hôm sau, “Biểu ca, em đói bụng.”

“Vẫn chưa no sao?”

“No rồi no rồi! Tuyệt đối no rồi!”

“Lần sau còn lừa biểu ca không?”

“Còn lừa biểu ca thì là con cún.”

“Cấm nói linh tinh, em là con cún thì tôi và bảo bối là gì.”

“Em lỡ lời.”

“Biết là tốt rồi.”

“Xin lỗi biểu ca, biểu ca thật tốt.”

“Đừng tưởng nịnh bợ một hai câu thì tôi có thể tha thứ cho em dễ dàng.”

“Vậy còn phải thế nào?”

“Sai lầm lần này của em tương đối nghiêm trọng, vì thế trừng phạt cũng phải nghiêm trọng.”

“Trừng phạt thế vẫn chưa đủ sao?”

“Em nói gì? Gió lớn tôi không nghe rõ.”

“Chưa đủ chưa đủ, đương nhiên trừng phạt chưa đủ, chỉ cần biểu ca nguôi giận, thế nào cũng được.”

“Uh, vậy lại trừng phạt tiếp.”

Vì thế, *đoạn này tiếp tục bị kiểm duyệt*.

“Chủ tử, Vương gia không tức giận sao?” Uyên Ương bất an hỏi, cô ấy biết chuyện nên rất lo lắng cho.

“Đương nhiên tức giận, thế này còn không gọi là tức giận sao?” Chỉ Lan theo bản năng xoa eo, giờ vẫn còn đau.

Quay lại chuyện đây, lúc đầu Chỉ Lan không muốn cho Huyền Diệp biết mình có thủ đoạn, nhưng không muốn Huyền Diệp tiếp tục đánh giá mình mình là tiểu cô nương không rành thế sự, vì thế nàng tính nhân cơ hội này cho Huyền Diệp biết nàng đã trưởng thành. Trước đêm đó, Chỉ Lan giao hết chứng cứ cho Huyền Diệp, trong đó đương nhiên bao gồm những chuyện Nữ Hồ Lộ thị đã làm, quyết định của nàng rất đơn giản, nếu Huyền Diệp nhìn ra vấn đề thì để hấn làm, nếu hấn không nhìn ra thì nàng đi làm.

Thật không may Huyền Diệp cố chấp muốn đi tra gian phụ, thậm chí bỏ lỡ tin tức quan trọng, sau đó Chỉ Lan giúp Huyền Diệp một phen, để hấn chứng kiến tận mắt cuộc chiến của nữ nhân hậu trạch, cũng khiến hấn hiểu thêm về nỗi khổ và sự bất đắc dĩ của nàng.

Ở chung lâu như vậy Huyền Diệp sao không nhận ra tối đó Chỉ Lan diễn kịch, tuy nàng diễn rất đạt nhưng đôi mắt hấn không che dấu nhiều cảm xúc, vì thế Huyền Diệp nhìn thấy hết về đặc ý hải lòng của Chỉ Lan.

Khi về phòng Chỉ Lan cũng vẫn quần quít lấy hấn, thoát nhìn như con mèo con hoàn thành nhiệm vụ quan trọng chờ phần thưởng, thấy hấn không có phản ứng thì hệt hẵng mấy ngày. Khi đó hấn không hiểu chọc giận biểu muội thế nào, hôm nay mới hiểu thì ra là vì không khích lệ nàng.

Huyền Diệp nhìn chứng cứ vừa giận vừa tức cười, đây là lần đầu tiên hấn ý thức được tiểu biểu muội đã trưởng thành, dưới sự dạy dỗ của hấn nàng đã thành một phụ nữ thông minh bản lĩnh, còn biết dùng cách của mình cho hấn biết nàng đã trưởng thành.

Nhưng thế không có nghĩa là Huyền Diệp có thể tha thứ cho sự giấu giếm của Chỉ Lan, hấn cũng biết Chỉ Lan có mục đích gì, đơn giản chỉ là muốn hấn chứng kiến sự tàn khốc của nữ nhân tranh đấu. Hấn không có cách nào khác chỉ trích nàng, nếu không phải vì lời của hấn, nàng đã không phải đối mặt chuyện này. Hơn nữa nếu không phải Chỉ Lan phản ứng nhanh, có lẽ nàng chỉ có thể ngờ ngạc chịu tiếng oan, vì thế Huyền Diệp chọn một phương pháp trừng phạt ôn hòa nhất, không tổn hại tình cảm nhất.

Huyền Diệp nghĩ từ này về sau hấn có thể yên tâm, bởi vì biểu muội đã trưởng thành, đủ để sánh vai hấn. Hấn sẽ nắm tay nàng, đi đến chỗ cao nhất Đại Thanh, ngày nào đó nhắm mắt xuôi tay, cùng hấn ra đi sẽ không chỉ có một cái cửu liên hoàn đã cũ, mà là vô số hồi ức với biểu muội.

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đừng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71: Phiên ngoại Vô Trách Nhiệm (1)

Dận Nhưng tỉnh lại phát hiện bản thân không chút sức lực, tay chân không thể nhúc nhích, hấn muốn gọi người đến hầu hạ, nhưng chỉ có thể phát ra những tiếng oa oa. Những tiếng oa oa này dọa hấn giật nảy người, chưa kịp suy nghĩ cẩn thận hấn đã ngủ thiếp đi tiếp.

“Sao hôm nay Đại Aka mệt mỏi vậy.” Chỉ Lan ôm Đại Bảo lo lắng, ngày thường Đại Bảo rất hoạt bát, vậy mà giờ vẫn ngủ.

“Trình thẻ bài triệu thái y trong cung đi.” Chỉ Lan nghĩ ngợi một chút, sờ trán Đại Bảo thấy không nóng mới yên lòng.

Dận Nhưng cảm nhận được một bàn tay ấm áp đặt lên trán mình, chẳng lẽ là Hoàng ama đến thăm hấn? Chẳng lẽ Hoàng ama vẫn quan tâm hấn? Nghĩ đến đây Dận Nhưng liền thấy phấn chấn, hấn bị nhốt ở cung Hàm An đã bốn năm, không ai để ý hấn sống chết thế nào, hấn chỉ có thể chờ đợi sống qua những ngày giam cầm.

Dận Nhưng rất muốn nói với Hoàng ama hấn đã suy nghĩ cẩn thận, hấn sẽ không kiêu căng vô lối như trước nữa, hấn có thể lại là một Thái tử khiến Hoàng ama hài lòng, một Thái tử khiến các đại thần hài lòng, chỉ cần cho hấn thêm một cơ hội, chỉ cần một cơ hội mà thôi.

“Oa oa oa.” Dận Nhưng mở miệng rồi phát hiện hấn chỉ có thể khóc như em bé mới sinh, hơn nữa mắt hấn không nhìn thấy rõ ràng, chỉ mơ hồ cảm nhận được ánh sáng, nhưng cũng chỉ là cảm nhận.

“Đại Bảo đừng khóc, Đại Bảo đừng khóc, ngạch nương đây.” Chỉ Lan vỗ về lưng Đại Bảo, dịu dàng an ủi, thấy Đại Bảo nín mới đứng lên.

“Thái y vẫn chưa tới sao?” Chỉ Lan nhìn Dận Nhưng ngờ ngờ ngạc ngạc, lòng rất lo lắng.

“Thái y đang đến, chủ tử đừng hoảng hốt.” Thật ra Uyên Ương cũng rất bất an, nếu tiểu chủ tử xảy ra chuyện gì cô ấy khó mà ăn nói.

“Hôm qua là ai chăm sóc Đại Aka, gọi đến đây!” Chỉ Lan đề thấp giọng tới đa, nhưng Dận Nhưng vẫn nghe thấy loáng thoáng.

Đại Aka là chi hấn sao? Khi bị giam cầm hấn từng ảo tưởng nếu có thể quay lại quá khứ thì tốt, nhưng tình huống này là sao đây, chẳng lẽ hấn biến thành kẻ hấn không ưa nhất là Dận Đề, hay chỉ là một tôn thất bình thường?

Nghe người phụ nữ trước mắt hình như là ngạch nương kiếp này tỉ mỉ hỏi về tình trạng của hấn, lòng Dận Nhưng cảm thấy rất ấm áp, từ khi bị phế đã rất lâu rồi không có ai quan tâm tinh thần hấn thế nào, dù hấn bình thường hay phát cuồng, ai nấy đều chỉ biết hấn là phế thái tử, “phế thái tử” thành thương hiệu của hấn, rốt cuộc thế nào mà ai nấy đều bỏ mặc hấn.

“Nói như vậy tức là hôm qua Đại aka vẫn bình thường?” Chi Lan đè nén sự tức giận, nếu bình thường sao đến hôm nay lại dờ dẩn thế.

“Hồi phúc tấn, hôm qua nô tỳ đồ Đại aka đi ngủ, sáng nay Đại aka tỉnh lại, khóc vài tiếng rồi lại ngủ tiếp, rồi từ lúc tỉnh lại lần nữa thì dờ dẩn.” Nhũ mẫu cũng thật vô tội, ngày hôm qua thật sự không có bất cứ bất thường gì, vì thế nhũ mẫu cũng chỉ biết nói vậy.

“Thôi, giờ không phải lúc truy cứu trách nhiệm.” Chi Lan phiền muộn phẩy tay cho nhũ mẫu lui, con trẻ yếu ớt, bình thường dù là nàng hay nhóm người hầu đều chăm sóc rất tỉ mỉ, có lẽ là nàng buồn lo vô cớ?

Dù sao Dận Nhưng cũng đã làm Thái tử mấy chục năm, suy nghĩ cẩn thận về tình cảnh hiện tại xong liền lên kế hoạch tương lai, trước hết hẳn phải làm rõ chuyện bản thân là ai sau đó mới tính tiếp được, về chuyện ngách nương, nếu người đối tốt với hẳn, sau này hẳn cũng sẽ che chở người.

Trong lòng Dận Nhưng không tin cái gọi là “tình cảm vô điều kiện”, ngay cả Hoàng ama hẳn tin tưởng sùng bái như thế cuối cùng cũng vì thế lực của hẳn có thể uy hiếp ông, mà tìm đủ mọi lý do phỉ hấn. Nói thế nào hẳn cũng là Hoàng ama nuôi lớn, làm sao có thể làm việc tệ hại đến thế, dù sau này hẳn có phóng túng chút, nhưng không đủ để phỉ hấn. Về chuyện nam sủng, hẳn chỉ chơi bời tìm chút mới mẻ thôi, khi Hoàng ama phát hiện hẳn cũng đã bỏ rồi. Đã muốn gán tội có gì chẳng xong, quyền quyết định ở người có quyền, thái tử có là cái gì, chẳng phải muốn phỉ là phỉ, muốn lập là lập.

Dận Nhưng nở nụ cười, dù sao giờ hẳn cũng chỉ là một đứa trẻ, vận mệnh nằm trong tay người khác, nếu bị phát hiện chiếm giữ thân xác của đứa trẻ này, chắc chỉ còn đường chết, vì thế hẳn phải giả làm một đứa trẻ bình thường mới được.

Chi Lan thấy Dận Nhưng nở nụ cười cũng thờ phào nhẹ nhõm, “Xem ra là ta căng thẳng quá độ, Đại Bảo vẫn rất khỏe mạnh đúng không.” Chi Lan cao hứng hôn hai má Dận Nhưng, Dận Nhưng cứng người trong một khoảnh khắc rồi lại khôi phục bình thường.

“Tiểu Bối đâu? Bế lại đây cho ta xem”

Dận Nhưng nghe nói mình còn có một huynh đệ hoặc tỷ muội, cũng cố xoay đầu xem người thân này, nhưng xoay đầu mới phát hiện mắt không nhìn rõ, vì thế Thái tử giả buồn bực, thôi thì nhắm mắt cho đỡ phiền muộn.

“Sao hôm nay Tiểu Bối lại ngoan vậy?” Chi Lan đặt Dận Nhưng xuống, bế Tiểu Bối, chậm rãi nói chuyện với Tiểu Bối, không biết vì sao trong lòng Dận Nhưng có chút không thoải mái, hẳn tạm kết luận là di chứng trùng sinh, về phần cụ thể là di chứng gì, thái tử giả tò mò biết để làm chi, dù sao cảm xúc không thoải mái đây tuyệt đối không phải cảm xúc của hẳn.

“Biểu ca anh về rồi, anh bế Đại Bảo đi, không con lại buồn.”

“Tôi không bế Đại Bảo, để tôi bế Tiểu Bối.” Chi đùa, mỗi lần hẳn bế Đại Bảo Đại Bảo đều khóc âm ỉ, tựa như có thù cùng hẳn từ kiếp trước, tội gì hẳn phải rước phiền.

“Đó là vì Đại Bảo còn nhỏ, khóc là chuyện bình thường.” Chi Lan giải thích thay con mình.

“Mỗi lần tôi bế nó liền khóc, đây là bình thường sao?” Huyền Diệp ngồi xuống bên cạnh Chi Lan, bế Tiểu Bối, sờ mặt Dận Nhưng vài cái, thế mới vừa lòng mà quay sang chơi với Tiểu Bối.

“Sao biểu ca lại chấp nhặt với con.”

Dận Nhưng nghe lâu như vậy cũng hiểu vài điều, ngách nương và ama của hẳn là biểu huynh muội, hơn nữa tình cảm không tệ, ít nhất không xưng hô với nhau là Gia và thiếp thân, cho thấy ama của hẳn rất sùng ái ngách nương. Dận Nhưng rất vừa lòng, kiếp trước ngách nương của hẳn là Hoàng hậu, kiếp này cũng không thể thua kém, có thể nào cũng phải là chính thất đi, bằng không bảo Thái tử giả kiếp trước là đứa con duy nhất của dòng trưởng, aka cao quý nhất Từ Cẩm Thành phải chấp nhận thế nào.

Dận Nhưng giả làm em bé qua ngày tháng, hẳn phát hiện đóng giả trẻ con không khó, em bé rất hiếm khi tỉnh táo, đại đa số thời điểm hẳn đều đang ngủ, tỉnh lại liền cố gắng nghe ngóng tin tức, bắt đầu dĩ ngách nương và ama của hẳn chỉ biết nói những lời tình tứ, khiến hẳn chỉ hận không có đôi tai to hơn, thật là kích thích.

Một ngày nọ Thái tử giả nghe được ngách nương gọi tên ama, hẳn sững sờ như trúng gió, Huyền Diệp không phải là Hoàng ama anh mình thân vĩ trí tuệ uyên thâm của hẳn sao? Lòng Dận Nhưng thầm nhủ, người đàn ông ngày ngày dịu dàng chiều chuộng ngách nương tuyệt đối không thể là Hoàng ama lạnh lùng vô tình của kiếp trước.

Vì thế thái tử giả lừa mình dối người, hẳn bắt đầu cự tuyệt nói chuyện với “kẻ giả mạo” kia, tình cảm hẳn dành cho Hoàng ama rất phức tạp, phức tạp đến mức tạm thời hẳn không thể đối mặt với người giống bề ngoài, trùng tên trùng thân phận với Hoàng ama.

“Ngách nương.” Dận Nhưng ôm đùi Chi Lan, đã hơn một năm trôi qua nên hẳn đã thấy rất rõ ràng, ngách nương tâm tư đơn giản lại thương hẳn, quan trọng nhất là ama rất yêu ngách nương, vì thế Thái tử giả mò côi mẹ từ lúc mới chào đời lần đầu tiên cảm nhận được thế nào gọi là “Trẻ có mẹ như châu báu”.

“Có phải ama lại bắt nạt Đại Bảo không?” Chi Lan bế Dận Nhưng bụ bẫm lên lòng, hôn má con trai.

“Ama hư!” Dận Nhưng mếu máo nói, kỹ năng diễn kịch này thật sự rất đơn giản. Thái tử giả được mẹ yêu chiều dần thành muốn gì cũng không được, dăm bữa nửa tháng lại gây sự với Huyền Diệp một phen, sau đó đến tìm Chi Lan cáo trạng, sau đó Chi Lan sẽ giúp hẳn giáo huấn Huyền Diệp,

cuộc sống này thật sự quá tuyệt diệu.

Ai bảo kiếp trước ngài bắt nạt con, ai bảo kiếp trước ngài giam con, ai bảo kiếp trước ngài phế con. Dận Nhưng thầm đánh hình nhân trong lòng, nhưng mặt vẫn đầy vẻ âm ức rất tội nghiệp.

“Biểu ca!” Tuy rằng Huyền Diệp đã giải thích rất nhiều lần, nhưng Chi Lan không tin Đại Bảo biết gạt người, trẻ con hơn một tuổi làm sao biết nói láo, vì thế chỉ có thể là Huyền Diệp bắt nạt Đại Bảo còn không thừa nhận, vì thế Thái tử gia lừa gạt Chi Lan thành công.

“Biểu muội.” Huyền Diệp mới là oan uổng, đứa con trai này thật quá thông minh, thông minh đến mức hẳn phải nghiêng răng nghiêng lợi. Rõ ràng lần nào cũng là nó đến khiêu khích hẳn, đến tai Chi Lan lại luôn thành lỗi của hẳn, xú tiểu tử này một mực trốn sau lưng biểu muội treu tức hẳn, thật đáng giận!

Kỳ thật thái tử gia cũng không cố tình, nhưng giờ hẳn chỉ là trẻ con, trẻ con phải ra dáng trẻ con, hơn nữa trải qua một năm quan sát, hẳn xác định hẳn làm vậy sẽ chỉ khiến ama và ngạch nương có cơ liếc mắt đưa tình, hẳn không sợ.

Trước giờ Thái tử gia đều là lên kế hoạch rồi hành động, vì thế đây không phải là trả thù Hoàng ama, chỉ là hẳn đang giả làm trẻ con mà thôi, thật sự chỉ là kế hoạch thôi, hẳn sẽ không dùng cách thức ấu trĩ thế để đả kích Hoàng ama đâu, hừ!

Về chuyện có thể làm Huyền Diệp buồn phiền hay không, thái tử gia tỏ vẻ kiếp trước hẳn ngoan vậy chẳng phải kết cục vẫn rất thảm sao, vì thế kiếp này mượn được “gió đông” ngạch nương, nhất định phải phát tiết hết mình, Hoàng ama dù lòng dạ hẹp hòi thế nào chắc không đến nỗi chấp nhặt với đứa con hơn một tuổi chứ?

Khi Dận Nhưng hơn hai tuổi còn được tiến cung, gặp người mà kiếp trước chỉ nhìn thấy trong tranh, hẳn cũng đã làm rõ thân phận kiếp này. Hoàng mã pháp (ông nội tiếng Mãn) sống rất khỏe mạnh, hơn nữa thoát nhìn còn có thể sống thêm mấy chục năm, hoàng mã ma của hẳn là một đại mỹ nữ dịu dàng như nước, Hoàng mã pháp không yêu Đông Ngạc Phi mà độc sủng hoàng mã ma, cụ nội vốn kỳ vọng hẳn rất nhiều đã quy tiên nhiều năm trước.

Hồi phủ Dận Nhưng liền bệnh nặng một hồi, hẳn không hiểu nỗi kiếp trước là mộng hay kiếp này mới là mộng. Ngạch nương hoàng hậu của hẳn không có ở hậu viện của ama, hẳn thậm chí không biết người ở chốn nào, ngạch nương kiếp này thương hẳn lo lắng cho hẳn lại là đường mẫu của lão Tứ, chẳng lẽ đây là trời cao trừng phạt hẳn kiếp trước từng cặp kè với nam sao.

Thái tử gia bệnh suốt một tháng, đến khi hẳn nhận thức lại thì ngạch nương đã tiêu tụy đến mức gió thổi bay, ánh mắt ama nhìn hẳn rất phức tạp, ngoài đau lòng còn ghen tị, hẳn tỏ vẻ ama kiếp này thật không còn thuốc chữa.

Sau đó Dận Nhưng dần thông suốt, dù kiếp nào là mộng cũng được, giờ hẳn sống ở đây, có ngạch nương thương yêu, còn có một ama mặc hẳn bắt nạt, thái tử gia cảm thấy đây là ông trời bồi thường cho hẳn, nhưng khi hẳn chuẩn bị hưởng thụ cuộc sống mới này, hẳn phát hiện muội muội yêu quý cũng là trùng sinh.

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đùng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72: Phiên ngoại Vô Trách Nhiệm (2)

Khang Hi từ từ đi vào giấc ngủ trong tiếng ru dịu dàng của Đông quý phi, hẳn có thể cảm giác được một người khác đang thức tỉnh trong thân thể này, nhưng không quan hệ, có thể nhìn thấy ngạch nương một lần nữa hẳn đã thấy thỏa mãn rồi, hẳn thật sự thỏa mãn rồi, tình lại hẳn sẽ lại là vị hoàng đế lạnh lùng quyết đoán.

Có điều... thế này là sao?! Cánh tay mềm nhũn trắng trẻo bị bấm, thanh âm bi bô, trời ơi, chẳng lẽ hẳn vẫn chưa trở về?! Đại Thanh của hẳn làm sao bây giờ, nước không thể một ngày không có vua, nếu yêu quái chiếm thân thể của hẳn thì phải làm sao. Thái tử của hẳn làm sao bây giờ, thái tử còn chưa đến hai mươi, làm sao đối phó với nhóm lang sói trên triều, làm sao vượt qua những ngày tháng không có ama?!

Nội tâm Khang Hi rơi lệ, thân thể cũng thút thít, nhưng thanh âm này không giống thanh âm của bé trai. Dù sao Khang Hi cũng là hoàng đế, hẳn ngừng khóc, vụng trộm thò tay xuống dưới kiểm tra.

“Huhuhu!” Nha hoàn gác đêm hoảng sợ, ngồi bật dậy, thấp đèn rồi chạy tới xem em bé nằm trên giường.

“Đại cách cách, đại cách cách.” Nha hoàn khề gọi, nhưng đáp lại vẫn chỉ có tiếng khóc đinh tai nhức óc, nha hoàn hoảng hốt, hôm nay là lần đầu tiên cô ấy trực đêm, mama nghĩ đại cách cách bình thường rất ngoan, buổi tối cũng không khóc quấy mới giao cô ấy trực đêm, không ngờ lần đầu tiên đã gặp sự cố.

Nha hoàn vội vàng rót chén nước định bón cho tiểu chủ tử, kết quả vừa đụng vào tiểu chủ tử đã bị đẩy ra.

“Cút!” Khang Hi đau khổ muốn chết, sao mạng hẳn lại khổ thế chứ.

“Đại cách cách, cô không có việc gì chứ?” Nha hoàn nơm nớp lo sợ hỏi.

“Cút!” Khang Hi không muốn nói chuyện, thậm chí giờ hắn còn không muốn sống, bất cứ ai phát hiện mình biến thành một bé gái đều khó mà vui vẻ, hơn nữa hắn vốn còn là một người đàn ông đã trải nghiệm vô số nữ nhân.

Nha hoàn sợ hãi, vội chạy đi gọi người, thật ra lúc Khang Hi khóc nhũ mẩu đã tỉnh rồi, vì thế nha hoàn chưa ra đến cửa nhũ mẩu đã vào.

“Đại cách cách không thoải mái sao?” Nhũ mẩu trừng mắt với tiểu nha hoàn, dịu dàng dỗ dành Khang Hi.

Khang Hi không nói tiếng nào, giờ hắn không thể để người khác biết mình không phải chủ nhân thân thể này, lần trước rõ ràng hắn xuyên vào chính mình còn bị Hoàng hậu hạ được bất động trên giường. Lần này hắn còn xuyên vào một tiểu cô nương, tuy nói nhà này thoát nhìn phú quý, nhưng nếu bị phát hiện chắc chắn sẽ bị thiêu chết như yêu quái.

“Không có việc gì, mơ ác mộng.” Khang Hi thật sự không quen được với giọng nói mềm nhũn này, nhưng không còn cách nào khác, nếu muốn sống chỉ có thể đóng kịch.

“Vậy để nhũ mẩu canh cho cô, đừng sợ đừng sợ, mộng không có thật.” Nhũ mẩu ngồi xuống bên giường Khang Hi, bắt đầu hát ru. Ý thức Khang Hi tỉnh táo nhưng thân thể này mệt mỏi, vì thế chẳng mấy chốc liền ngủ thiếp đi.

“Đại cách cách nên tỉnh đi, đến lúc đi thỉnh an phúc tấn rồi.” Nhũ mẩu thấy tiểu chủ tử vẫn ngủ, liền cùng mấy hầu gái chủ động mặc quần áo cho Khang Hi, Khang Hi được hầu hạ đã thành thói quen, vì thế rất thành thạo giờ tay giờ chân há mồm.

“Đêm qua Đại cách cách có ngủ được không?” Nhũ mẩu lo lắng nhìn tiểu chủ tử, nếu bị phúc tấn biết, chắc chắn sẽ bị trừ lương, người trong phủ đều biết phúc tấn lo lắng cho Đại aka và cách cách thế nào.

“Uhm” Khang Hi giả vờ dụi mắt, hắn đang cân nhắc xem phải đối phó với ngạch nương của thân thể này thế nào.

“Thỉnh an ngạch nương.” Khang Hi cũng từng thấy người khác thỉnh an, vì thế bất chước cũng không thua kém nhiều, nói đi cũng phải nói lại, đứa bé hai tuổi thỉnh an cũng không thể đòi hỏi nhiều.

“Sao hôm nay Tiểu Bối lại ngoan thế này?” Chi Lan đưa mắt ý bảo nhũ mẩu bé Khang Hi cho nàng.

Khang Hi hoảng hốt trong lòng, đừng nói vừa gặp đã bại lộ chứ, hắn đành cúi đầu không nói lời nào, hắn không biết là mỗi ngày Chi Lan đều hỏi câu này với long phượng thai, may là Tiểu Bối vốn là cô bé ít nói, Chi Lan cũng không để ý.

“Ta nghe nói tối hôm qua đại cách cách thấy ác mộng, rốt cuộc là sao?” Chi Lan dịu dàng ôm Khang Hi vào lòng, lo lắng hỏi.

“Ngạch nương, không có việc gì.” Khang Hi nghe thế ngẩng đầu trả lời, không nên chuyện bé xé ra to, không có lợi cho hắn.

Có điều ngẩng đầu mới nhìn thấy ngạch nương của thân thể này, nhìn thấy liền muốn khóc, đây không phải biểu muội của hắn sao? Chẳng lẽ hắn thành con gái biểu muội, biểu muội gả cho người khác?! Khang Hi vẫn đối xử với Đông thị rất đặc biệt, nàng là biểu muội của hắn, là người thân của hắn, vì thế hắn tự nguyện trao cho nàng vinh sủng mà nữ nhân khác không có, nhưng biểu muội phúc mỏng đã qua đời từ khi còn trẻ.

Khang Hi hận không thể ngắt xiu tại chỗ, lần trước hắn xuyên thành chồng của nữ nhân này, không đúng, hắn vốn là chồng của nàng, nhưng lần này là thế nào đây, nữ nhân của hắn biến thành ngạch nương của hắn, chẳng lẽ trời cao ghen tỵ với sự anh minh thần võ của hắn, vì thế dùng cách này đả kích hắn.

“Tiểu Bối thật sự không có việc gì sao?” Chi Lan mở to mắt nhìn Khang Hi chăm chăm, may sao Khang Hi thân kinh bách chiến, so ra thì Thái tử gia cũng không bằng, vì thế hắn cũng thành công lừa gạt Chi Lan.

“Con buồn ngủ.” Khang Hi cầm vạt áo Chi Lan, giờ hắn chỉ có thể tìm kiếm sự che chở của biểu muội.

“Ng Sloan, ngạch nương hát cho con nghe nhé.” Chi Lan bắt đầu hát khúc đồng dao Tiểu Bối thích nghe nhất, khi Khang Hi đang giả bộ ngủ thiếp, bên ngoài có tiếng bẩm báo, thái tử gia cũng đến thỉnh an.

“Thỉnh an ngạch nương!” Thái tử gia bình tĩnh thỉnh an, vừa chuẩn bị tìm tới chỗ ngồi quen thuộc, kết quả lại phát hiện muội muội thân yêu đã chiếm mất rồi.

Thái tử gia bĩu môi, được rồi, hắn rất yêu thương muội muội, dù sao cũng là người thân của hắn. Oái, từ khi nào thì hắn coi thân nhân của thể xác này thành thân nhân của mình? Thái tử gia nghĩ ngợi một hồi quyết định không suy tư vấn đề rối rắm này nữa, hai năm hạnh phúc khiến Thái tử gia từng trải biết bao lên voi xuống chó tham luyến, người thân thì là người thân đi.

Vốn là hắn chiếm thân thể của người khác, nói đi cũng phải nói lại, hắn chưa từng gặp ngạch nương của mình, cũng chưa từng được hưởng tình mẫu tử, hai năm qua Chi Lan tỉ mỉ chăm sóc yêu thương khiến hắn thật sự coi Chi Lan là ngạch nương của mình.

“Ngạch nương, muội muội đã ngủ chưa ạ?” Dận Nhưng đi đến bên bực, dùng tay nhỏ bé chọc chọc vào mặt muội muội.

Khang Hi co giật khóe miệng, thì ra hắn còn có ca ca, hắn giả vờ mờ to mắt, khoảnh khắc nhìn thấy tướng mạo người đối diện thì hai mắt lóe lên, Dận Nhưng cũng bị tia sáng lóe lên đấy thu hút, hắn nhìn muội muội bản khoắn, chẳng lẽ hôm nay hắn đặc biệt đẹp trai?

Khang Hi rút cục mất bình tĩnh, sao ca ca của hắn lại có tướng mạo giống Thái tử ngày bé thế này? Hoàng ama ơi, rốt cuộc hắn đang ở chỗ nào?!

“Uh, tôi qua Tiểu Bối thấy ác mộng, lát nữa Đại Bảo nhớ an ủi Tiểu Bối, bởi vì Đại Bảo là ca ca tốt nhất!” Khi Chi Lan ở cùng bảo bối luôn nói chuyện kiểu trẻ con, nàng cảm thấy làm thế có thể thu hẹp khoảng cách với bảo bối, có điều nàng không ngờ hai bảo bối đã thay hèn.

“Vâng.” Dận Nhưng đã quen với cách nói chuyện của Chi Lan, thật lòng hắn còn thấy có thể làm trẻ con một lần nữa là chuyện hạnh phúc nhất đời, không cần lo lắng, muốn gì làm nấy, thái tử gia cảm nhận sâu sắc làm thái tử có gì hay, so với tiểu bá vương trong nhà thật sự thua kém không đáng nói tới.

Vì thế thái tử kiều ngạo làm tiểu bá vương, các huynh đệ của hắn cứ tiếp tục tranh giành đi, tranh đến tranh đi cuối cùng cũng chỉ cô độc một mình thôi, đâu được như hắn khôi phục thanh xuân, lại tìm được tình thương của mẹ, hừ hừ, các cụ nói không sai, Tái ông mất ngựa biết đâu là phúc.

“Ca ca.” Khang Hi đã nghĩ thông suốt, giờ hắn là con gái, không biết có thể trở về làm hoàng đế hay không, vì thế phải tạo quan hệ tốt với đàn ông trong nhà, nữ nhân không có gia tộc chống lưng không thể có kết cục tốt đẹp. Có thể lên làm hoàng đế tất là tố chất tâm lý hơn người, không thì sao có thể nhận định tình hình lên kế hoạch nhanh thế.

“Tiểu Bối ngoan.” Kiếp trước Thái tử gia cũng từng làm cha, vì thế không mất kiên nhẫn với trẻ con, nói thế nào đây cũng là muội muội của hắn, càng thêm kiên nhẫn.

“Ca ca em buồn ngủ.” Khang Hi chuẩn bị giả bộ ngủ xem xem có thể nghe ngóng chút gì về thân phận này không.

“Tiểu Bối ngủ trước đi.” Dận Nhưng dịu dàng cầm một chăn mỏng đến bên bọc cho Khang Hi.

Chi Lan mỉm cười nhìn hai huynh muội thân thiết tình cảm, cảm thấy hôm nay không khí mới mẻ hơn nhiều.

Dận Nhưng cùng Chi Lan nói thêm ít chuyện vu vơ, rồi mới bắt đầu ăn sáng.

“Tiểu Bối ăn trứng hấp đi.” Chi Lan múc một thìa, thổi nguội, thấy Khang Hi hé miệng cắn thật bòn cho hắn một thìa.

“Ngon không?” Chi Lan lau miệng cho Khang Hi, bẻ lên lòng, “Tiểu Bối còn muốn ăn gì nữa không?”

Khang Hi lắc đầu, hắn no rồi, trước khi cho hắn ăn trứng hấp Chi Lan đã bòn cho hắn rất nhiều thứ.

“Đại Bảo thì sao? Ngon miệng không?” Chi Lan thấy Khang Hi đã no, liền quay đầu hỏi Dận Nhưng.

“Ngạch nương, ngon lắm ạ.” Dận Nhưng lau tay rồi nhảy xuống khỏi ghế.

“Chúng ta nghỉ một chút rồi đi dạo ngự hoa viên một lát đi, đang lúc mẫu đơn nở rất đẹp.” Chi Lan thương lượng với Dận Nhưng, từ khi bảo bối biết nói nàng liền cho bảo bối quyền bàn bạc, không coi như trẻ em luôn phải nghe lời.

“Vâng.” Dận Nhưng cũng rất thích cách trao đổi của Chi Lan, khiến hắn thấy ý kiến của hắn không phải thứ có cũng được không có cũng chẳng sao, hơn nữa sự coi trọng này không vì quyền lực hay tiền tài của hắn, mà xuất phát từ tình mẫu tử đơn thuần.

Hắn không phải loại người không có trái tim, ngược lại vì từng trải sự phản bội và đau khổ mà thấu hiểu lòng người, vì thế hắn quý trọng Chi Lan, cũng quý trọng tình cảm Chi Lan dành cho hắn, thái tử gia thâm lập lời thề, người coi hắn như châu báu này là ngạch nương của Ái Tân Giác La Dân Nhưng hắn, là ngạch nương thật sự. Hắn sẽ yêu thương bà, kính trọng bà, chiều chuộng bà, cho bà một đời không lo không buồn, luôn luôn vui vẻ.

“Xem mẫu đơn này!” Khang Hi cũng đi theo phụ họa, hắn muốn dung nhập với thân phận này thì trước tiên phải đóng giả trẻ con. Lộ chút sơ hở nào thì hắn quyết không có kết cục tốt.

“Uh, Tiểu Bối biết mẫu đơn là cái gì sao?” Chi Lan bắt đầu tiến hành giáo dục mầm non.

Khang Hi lắc đầu, biểu muội hỏi như vậy thì nhất định là thân thể này vốn không biết.

“Hôm nay ngạch nương đưa con đi xem mẫu đơn, rồi con sẽ biết.” Chi Lan nói từ tốn nhẹ nhàng.

Khang Hi gật đầu, biểu muội này cũng hơi ngây thơ đi, tuy rằng rất dịu dàng, nhưng nhóm tàn phi của hắn cũng rất dịu dàng, vì thế không có gì đáng kể. Hừ, Khang Hi tuyệt đối không thừa nhận đây là mình đang tự nhủ nhỏ xanh.

Sau khi đi dạo một, đoàn người vào đình nghỉ chân, biểu ca chân chính cũng xuất hiện.

“Sao hôm nay biểu ca hồi phủ sớm vậy?” Chi Lan đi tới, thấy Huyền Diệp không có vẻ buồn bực mới hỏi.

“Hôm nay Hộ bộ không có chuyện gì.” Huyền Diệp mỉm cười nhìn Chi Lan, “Sao lại dạo hoa viên? Một chưa?”

Huyền Diệp cầm tay Chi Lan ngồi xuống đình, Dận Nhưng và Khang Hi thỉnh an dù lòng rất không tình nguyện rồi mới ngoan ngoãn ngồi xuống. Dận Nhưng là vì từ trước đến nay không hòa thuận với Huyền Diệp, tuy rằng lòng thâm hận Huyền Diệp là ama nhưng quyết không thừa nhận.

Lòng Khang Hi vô cùng phức tạp, lần trước hắn xuyên qua đã mơ hồ đoán được thế giới này và thế giới của hắn có chút không giống, bắt đầu là từ Hoàng ama, Hoàng ama không chết, ngạch nương cũng không chết, vì thế có một kẻ hạnh phúc hơn hắn rất nhiều.

Hắn không cần tám tuổi đăng cơ, không cần chịu đựng sự không thoải mái trong lòng đi lấy lòng Hoàng tổ mẫu, không cần vì khống chế Ngao Bái mà cưới cháu gái Sách Ni, không cần tiêu phí tâm lực đi bắt giam Ngao Bái ổn định triều thần. Hắn may mắn có một gia đình hạnh phúc, có một người vợ hắn yêu thương, có con cái đáng yêu.

Không phải Khang Hi không hâm mộ, dù sao rõ ràng là cùng một người, tại sao vận mệnh lại khác nhau, vì thế đối với Huyền Diệp này, hắn ghen tị không thôi, thậm chí hắn còn nghĩ, nếu Huyền Diệp này đổi cuộc sống với mình thì thế nào, nhưng chuyện đời sao như ý.

Huyền Diệp đương nhiên không hiểu được tâm tình phức tạp của Khang Hi, hắn đang bận cùng Chi Lan bồi đắp tình cảm. Nhìn cặp cha mẹ tình cảm mặn nồng, Dận Nhung vừa vui mừng vừa hâm mộ, thôi, hắn cùng Tiểu Bối bồi đắp tình cảm thôi.

Có điều đến lúc Thái tử gia biết rằng muội muội đáng yêu của hắn biến thành Hoàng ama đáng giận không biết hắn còn có thể bồi đắp tình cảm với cô bé hay không?

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đừng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Trảo chu Hai năm Có bầu

Chuyện Nữ Hồ Lộc thị không lộ ra ngoài, dù sao Huyền Diệp vẫn chưa có dự định trở mặt với Át Tắt Long, tuy rằng Át Tắt Long đang bệnh sắp chết, nhưng vẫn chưa chết. Vì thế Huyền Diệp chỉ có thể nhốt Nữ Hồ Lộc thị trong phạm đường trong phòng cô ta, hạn chế hành động của cô ta, đương nhiên nhóm người hầu của cô ta cũng chịu chung số phận, ngoài loanh quanh trong sân thì không thể đi đâu nữa.

Có điều đến lúc Huyền Diệp đăng cơ thì khó nói, là một người đàn ông lòng dạ hẹp hòi, hắn tỏ vẻ hắn sẽ ghim thù chuyện này rất lâu. Hiện tại Nữ Hồ Lộc thị chỉ có thể húp cháo ăn rau, nhưng Huyền Diệp vẫn chưa hài lòng, trừng phạt thế vẫn quá nhẹ, bắt đắc dĩ hắn chưa là hoàng đế, không thể muốn gì làm nấy.

Vì chuyện Nữ Hồ Lộc thị, mấy nữ nhân còn lại trở nên vô cùng an phận, ngay cả lúc thỉnh an cũng rất quy củ, ngày tháng không nhanh không chậm trôi đến lúc bảo bối làm lễ Trảo Chu (đầy năm).

“Không huấn luyện bảo bối trước sao?” Huyền Diệp buồn cười nhìn về khăn trương của Chi Lan.

“Huấn luyện làm chi, vậy Trảo Chu còn ý nghĩa gì?” Tuy Chi Lan biết Trảo Chu cũng không có ý nghĩa quan trọng, nhưng nàng rất có hứng thú với phong tục cổ đại này.

“Được rồi, ngày mai Hoàng ama sẽ ban thưởng tên cho Đại Bảo Tiểu Bối.” Huyền Diệp phi thường oán niệm vì không thể đặt tên cho con trai con gái của mình.

“Biểu ca biết tên gì không?” Chi Lan hiếu kỳ hỏi, nàng thật sự muốn biết tên chính thức của các con là gì.

“Ngày mai em sẽ biết.” Huyền Diệp nói cho Chi Lan là để dụ dỗ nàng, sao có thể hào phóng tiết lộ.

“Ồ.” Chi Lan cúi đầu tiếp tục thêu, nàng đã nhìn rõ bản chất Huyền Diệp từ lâu, rõ ràng là dụ dỗ để nàng hiến thân thôi, eo nàng còn đau lắm. Dù sao ngày mai cũng biết, sớm vài canh giờ muộn vài canh giờ cũng có gì khác biệt.

Huyền Diệp nhìn Chi Lan giả lơ cũng thấy mất mặt, vì thế hắn quyết đoán rút tám thêu trong tay Chi Lan, bế bổng nàng lên giường, nhân từ với biểu muội là tàn nhẫn với chính mình.

“Ngạch nương!” Đại Bảo mặc một bộ quần áo đỏ tươi, thêm Tiểu Bối đứng cạnh như một đôi tiên đồng khả ái.

“Đại Bảo ngoan lắm!” Chi Lan bế Đại Bảo, hôn lên mặt bé một cái, lại để Đại Bảo hôn lên mặt mình một cái.

Tiểu Bối không có hứng với trò bôi nước miếng lên mặt, cô bé quay đầu ngáp một cái, nhắm mắt lại chuẩn bị tiếp tục ngủ.

“Tiểu Bối không được ngủ!” Chi Lan nhìn về uể oải của con gái thì ý nghĩ bắt nạt cô bé dừng lại.

“Ngạch nương.” Rõ ràng chỉ là đứa bé một tuổi, nhưng Chi Lan có thể nghe ra giọng điệu bất đắc dĩ từ Tiểu Bối.

“Ngạch nương!” So với Tiểu Bối vốn tính lười, rõ ràng Đại Bảo hoạt bát hơn, vừa thấy Chi Lan không chú ý tới mình liền vỗ tay kêu to, bé biết chỉ cần làm thế nhất định ngạch nương sẽ bế và hôn bé.

Lễ Trảo Chu của long phượng thai rất náo nhiệt, rất nhiều tôn thất được mời tới, Thuận Trị để cũng phải người đưa lễ vật, còn ban cho Đại Bảo tên Dân Nhưng, Tiểu Bối tên Phúc Bảo, đây là lần đầu tiên Thuận Trị ban tên cho cháu gái.

“Dân Nhưng, tại sao lại đặt tên thế, đọc kỳ kỳ sao ấy.” May là Chi Lan mù lịch sử, nếu không nhất định không thích cái tên này.

“Dân, là con cháu kế thừa mãi mãi, Nhưng là ý phúc khí, đây là Hoàng ama hy vọng Đại Thanh có thể kéo dài nhiều thế hệ, cũng hy vọng Đại Bảo có thể có phúc.” Huyền Diệp giải thích, tuy Chi Lan có học tứ thư ngũ kinh, nhưng rốt cuộc không chuyên nghiệp bằng Huyền Diệp, vì thế nàng gật đầu lắng nghe, tò mò rất tán thành cái tên này.

“Tên của Tiểu Bối rất dễ nghe, Phúc Bảo Phúc Bảo, bảo bối có phúc khí.” Chi Lan ưa cái tên đơn giản dễ hiểu này hơn, cũng hy vọng con gái có thể có một đời bình an hạnh phúc.

“Được rồi, xem Đại Bảo Tiểu Bối chọn thứ gì đi?” Huyền Diệp không bình luận, thật ra hẳn thấy cái tên này có phần hơi tục, nhưng hẳn nói ra chắc Chi Lan giận hằn nguyên ngày mất.

Nhũ mẫu đặt Đại Bảo lên bực, trên bực là rất nhiều đồ vật cho lễ Trảo Chu. Đây là lần đầu tiên Đại Bảo được thấy nhiều “đồ chơi” mới mẻ lạ lẫm như vậy, bé đảo mắt, theo thói quen bắt đầu cắn ngón tay, như thể đang tự hỏi phải lấy thứ nào.

Người chung quanh cũng rất hiếu kỳ rốt cuộc Đại aka trong cặp long phượng thai sẽ chọn thứ gì, kỳ thật tác dụng của lễ Trảo Chu là kiểm tra xem ngày thường người lớn trong nhà dạy dỗ em bé thế nào. Nếu thường xuyên đọc sách trước mặt em bé, nhiều khả năng em bé sẽ chọn sách, nếu hay cho em bé chơi phần son trầm vòng, vậy em bé sẽ giống Giả Bảo Ngọc chọn phần son, đó chính là lý do khiến tục lệ Trảo Chu có thể lưu truyền từ thời Nam Bắc triều đến giờ.

Đại Bảo căn bản không chú ý tới sự hiếu kỳ của mọi người, bé cắn ngón tay xong bắt đầu bò loanh quanh trên bực. Chi Lan căng thẳng nhìn chăm chăm Đại Bảo, Đại Bảo thấy ngách nương nhìn mình, bèn ngồi dậy, quay đầu nhìn Chi Lan. Chi Lan xấu hổ chỉ muốn che mặt, nàng không nên ngày nào cũng chơi trò chớp mắt với Đại Bảo.

“Ngách nương!” Đại Bảo thấy Chi Lan không để ý tới mình, nhất thời mất hứng, giơ đôi tay nhỏ bé muốn Chi Lan bế mình.

“Chọn thứ gì đã rồi bé.” Chi Lan chỉ chỉ mấy thứ trên bực, trước lễ Trảo Chu nàng đã dạy Đại Bảo, vì vậy Đại Bảo gật gật đầu, tiện tay cầm cái quan tinh ẩn bên cạnh, rồi lại tiếp tục giơ tay về phía Chi Lan đòi bế.

Xướng lễ thái giám thờ phào nhẹ nhõm, tiểu tổ tông quả là người của hoàng gia, chọn thứ đại biểu cho số làm quan. Tiểu thái giám nói một loạt lời chúc mừng, nhũ mẫu lại đặt lên bực thêm thuốc, kéo... rồi mới đến lượt Tiểu Bối.

Tiểu Bối vừa lên bực thì đổi tác phong, nhanh chóng chọn một cái thương hiệt đồng đại biểu bác học đa tài rồi lại ngồi im.

Chi Lan đứng một bên lau mồ hôi, hai bảo bối đều rất cá tính, sai này chắc chắn không dễ bảo. Những tôn thất khác cũng tròn mắt ngạc nhiên, lần đầu tiên thấy cặp trẻ con có phong cách trái ngược vậy, nhưng mọi người phản ứng lại rất nhanh, lập tức khen ngợi long phượng thai, khen đến mức Chi Lan cảm thấy mọi người đang nói đến con nhà nào chứ không phải Đại Bảo Tiểu Bối nhà nàng.

Quãng thời gian sau lễ Trảo Chu trôi qua rất yên lành, cuộc sống của Chi Lan có thể dùng ba từ để tổng kết, đó là quản gia – quản con – quản biểu ca, cuộc sống của Huyền Diệp cũng nhạt nhẽo chẳng kém, ngoài công tác chính là dỗ con dỗ biểu muội.

Thời gian trôi như dòng nước đến năm Thuận Trị thứ 32, đây là một năm rất đặc biệt, không chỉ vì lại đến kỳ tuyển tú, sẽ thêm người vào phủ, mà là Chi Lan mang thai.

“Dọn đi dọn đi.” Chi Lan bịt mũi, lần này nàng bị ghén nặng hơn rất nhiều.

“Chú tử, đây là dưa chuột mới ướp chua, không phải lần trước ngài thích ăn món này sao?” Uyên Ương đã 30 tuổi, Chi Lan từng hỏi cô ấy có muốn lập gia đình không, Uyên Ương từ chối.

“Lần này không thích.” Chi Lan vẫy vẫy tay, “Mở cửa sổ đi.”

Từ Quyên chỉ có thể dọn đồ ăn đi, hôm nay phúc tấn lại không ăn gì, Vương gia trở về chắc chắn sẽ nổi giận.

Thật sự không phải lỗi của Chi Lan, nàng đã cố lắm mà vẫn không nhin được, thật sự không ăn được, người thấy bất cứ mùi gì cũng nôn, làm cho người hầu trong phủ khổ không có lời nào để nói.

“Thỉnh an ngách nương, ngách nương cát tường.” Một cậu bé bụ bẫm đi vào, sau gáy là một bím tóc nhỏ, mặc áo ngắn màu xanh, làn da trắng hồng, phối hợp cùng đôi mắt phượng mở to rất đáng yêu.

Chi Lan nhìn thấy Đại Bảo liền thấy dễ chịu hơn, “Đại Bảo ngoan lắm, con đã ăn sáng chưa?”

“Con ăn rồi ạ, ăn rất nhiều.” Đại Bảo dùng hai tay vẽ một vòng tròn thật to để miêu tả.

“Uh, có đau bụng không?” Đại Bảo bay hoay muốn trèo lên bực ngồi cùng Chi Lan, tiếc là chân ngắn tay ngắn, cuối cùng vẫn là Uyên Ương đặt lên.

“Không đau ạ, như cái trống.” Đại Bảo vỗ vỗ bụng mình, lại dùng ánh mắt tò mò nhìn chăm chăm bụng Chi Lan.

“Đệ đệ?” Cậu bé ngẩng đầu, hoang mang hỏi.

“Uh, đệ đệ ở trong này.” Chi Lan mang thai đã ba tháng, vì thế bắt đầu thấy bụng, mấy ngày trước Đại Bảo còn nói Chi Lan béo, vì thế Chi Lan mới giải thích một phen tại sao bụng mình lại lớn thế.

“Ai đặt đệ đệ vào ạ?” Tuy Đại Bảo thông minh, nhưng vẫn không biết tại sao đệ đệ lại ở trong bụng ngách nương.

“Ama đặt vào.” Chi Lan cười, nàng không hề lừa trẻ con mà.

“Đặt vào thế nào ạ.” Đại Bảo chớp chớp mắt, dùng ngón trỏ chống cằm, tự hỏi vấn đề hóc búa nhất lúc này.

“Chuyện này phải hỏi ama, ngách nương không biết.” Chi Lan sờ sờ bím tóc của Đại Bảo, Đại Bảo mới hơn hai tuổi, bởi vì được Chi Lan nói chuyện hàng ngày, vì thế Đại Bảo có thể diễn đạt ý nghĩ bản thân một cách đơn giản.

“Ama ạ?” Đại Bảo lại cắn ngón tay, Chi Lan cầm tay Đại Bảo, không cho cậu bé làm thế.

“Ama sắp về rồi.” Chi Lan kiên nhẫn nói chuyện với Đại Bảo.

“Ama!” Đại Bảo lắc đầu, dường như không thích người gọi là ama.

“Ama cũng rất thương Đại Bảo, Đại Bảo cũng phải yêu ama.” Chi Lan véo má Đại Bảo.

Đại Bảo bĩu môi bất mãn, vì không hiểu lắm câu Chi Lan vừa nói, cậu bé cúi đầu nghịch ngón tay Chi Lan.

Chi Lan cũng không để ý, chuyện khiến nàng đau đầu là sắp đến kỳ tuyển tú. Không phải là Chi Lan sợ nữ nhân khác giành lấy sự sủng ái của Huyền Diệp, về vấn đề này nàng rất tin tưởng Huyền Diệp, mà là nàng sợ có người mới thì nhất định cục diện bình tĩnh của hậu viện sẽ bị phá vỡ.

Người mới đều là những nhân vật không sợ trời không sợ đất, ai nấy đều mang hoài bão to lớn, cho rằng bản thân đặc biệt hơn người, ảo tưởng dựa vào dung mạo và thủ đoạn chiếm lấy sự sủng ái của đàn ông. Chi Lan thở dài một hơi, bình tĩnh hai năm, đã đến lúc khởi động lại rồi.

“Lại nghĩ gì đây, vừa vào đã thấy em thờ dài, đã ăn chưa?” Huyền Diệp vừa hạ triều vội đến xem Chi Lan đã ăn gì chưa.

“Em ăn rồi, biểu ca không cần lo lắng.” Chi Lan thấy Đại Bảo vẫn không phản ứng, chỉ có thể bất đắc dĩ nói, “Đại Bảo làm thế là hư, nhanh chào ama.”

Đại Bảo nghe vậy ngẩng đầu, ngoan ngoãn chào ama, dường như nghĩ ra điều gì, lại vỗ vỗ bụng mình, “Đệ đệ.”

Chi Lan không kiềm chế được phải cười, chỉ vào bụng mình, “Đệ đệ ở trong này mà.”

“Trong này!” Đại Bảo bất mãn, tại sao trong bụng bé không có đệ đệ, thật ra bé cũng không biết đệ đệ là cái gì, bé có một muội muội, nhưng không có đệ đệ.

“Em lại nói gì với Đại Bảo?” Huyền Diệp ngồi xuống bên cạnh Chi Lan, vòng tay ôm bụng nàng hỏi.

“Đang nói về đệ đệ của Đại Bảo, ngày mai ngách nương triệu em và Đại Bảo Tiểu Bối tiến cung.”

“Uh, em nhớ cẩn thận.” Huyền Diệp lo lắng dặn dò.

“Biểu ca yên tâm.” Chi Lan không nhìn Huyền Diệp, vẫn chăm chú xem Đại Bảo nghịch ngón tay mình.

“Biểu muội lại không ngoan.” Huyền Diệp tức giận, từ khi có bảo bối địa vị của hấn tuột dốc không phanh, nếu trước kia xếp thứ nhất, thì giờ chỉ có thể ngâm ngùi đứng thứ ba.

Đại Bảo cảm thấy những lời này rất quen tai, vì thế ngẩng đầu, rồi dùng bàn tay mũm mĩm che mắt. Bạn hỏi tại sao phải che mắt ư, bởi vì hề nghe thấy câu này Tiểu Bối liền che mắt, cậu bé chỉ học tập Tiểu Bối mà thôi. Đại Bảo vụng trộm nhìn qua kẽ ngón tay, tại sao ngách nương lại đánh ama, không nghĩ ra, tiếp tục che mắt thôi.

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đừng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Tiến cung

“Tiến cung gặp mã ma (bà nội) phải hành lễ biết không?” Chi Lan dặn dò Đại Bảo và Tiểu Bối vừa thỉnh an xong, “Ồ trong cung không được chạy loạn, đi theo ngạch nương là được, biết không?”

“Biết ạ!” Đại Bảo vỗ vỗ ngực, sau đó lại nhìn Tiểu Bối bên cạnh, Tiểu Bối bị ánh mắt tha thiết của Đại Bảo làm nổi da gà, chỉ có thể bắt đắc dĩ nhận lời Chi Lan.

“Đại Bảo Tiểu Bối nhà ta là ngoan nhất.” Khen ngợi trẻ con khi làm đúng, đây là nguyên tắc của Chi Lan.

Đại Bảo rất thích nguyên tắc này, bởi vì cậu bé đã chạy đến bên cạnh Chi Lan cầm vạt áo Chi Lan xin phần thưởng, “Hôn con một cái!”

“Đại Bảo thật đáng yêu!” Chi Lan bế Đại Bảo lên, hôn lên hai má cậu bé, Đại Bảo thấy thế mới gật đầu thỏa mãn, chỉ xuống sàn, ý bảo bé muốn tự đi, không để người khác bế.

Tiểu Bối vừa thấy Chi Lan bắt đầu hôn Đại Bảo liền che mắt, cô bé ghét nhất trò bôi nước miếng, cô bé lớn rồi, sao có thể ngây thơ như Đại Bảo.

“Ngạch nương, đi thôi!” Tiểu Bối nhăm chán, cô bé biết hôm nay phải tiến cung, tiến cung là đến chỗ một dì rất đẹp, tên của dì rất kỳ quái, gọi là mã ma, nhưng dù sao vẫn tốt hơn ngạch nương thích bôi nước miếng.

“Uh, đi thôi.” Hai bé con bước đi xiêu vẹo, đã thế còn học đòi kiêu bất tay sau lưng của Huyền Diệp, nhất là Đại Bảo, còn ngẩng cao đầu, hai mắt lấp lánh, vừa nhìn là biết đang chờ Chi Lan khen ngợi.

“Oa, Đại Bảo thật đẹp trai!” Đại Bảo rất thích nghe từ này, bởi vì bé cảm thấy từ đây dành riêng cho mình, bạn hỏi tại sao á, ngốc quá đi, từ này nghe rất sướng tai, rất có khí thế, ngay cả ama cũng không được dùng, ngạch nương chỉ dùng từ này để khen Đại Bảo thôi.

“Khờ.” Tiểu Bối nhìn về đặc ý của Đại Bảo sau xong cảm thấy vô cùng mất mặt, sao lại có một ca trẻ con thế không biết, chẳng lẽ không có bạn đồng lứa nào cùng tư tưởng với cô bé để chia sẻ sao, haizzz, nhân sinh đúng là tịch mịch như tuyết, nhưng tịch mịch như tuyết là ý gì.

Tiểu Bối không khinh thường Đại Bảo nữa, cô bé có vấn đề phải suy tư, bạn nói là trẻ con hai tuổi thì có vấn đề gì để suy tư á, Tiểu Bối nghe thấy sẽ giận đấy.

Đến Từ Cẩm Thành ba mẹ con phải xuống xe ngựa, đi bộ đến cung Cảnh Nhân đối với Chi Lan mà nói tất nhiên không có vấn đề gì, nhưng đối với Đại Bảo Tiểu Bối mà nói thì đúng là một quãng đường không ngắn.

“Đề nhũ mẫu bế đi, được không?” Tiểu Bối gật đầu, cô bé vốn không thích chạy nhảy, nhưng Đại Bảo không tán thành, lớn rồi sao có thể để người khác bế, làm thế không phải mất hết thể diện sao?

“Không.” Đại Bảo lắc đầu lia lịa.

Chi Lan biết trẻ con đã không muốn thì rất khó thuyết phục, nàng cũng không ngại, bé đi mệt thì sẽ để người khác bế.

Nhưng Đại Bảo không chỉ muốn tự đi, còn muốn khiến mọi người cũng tự đi, vì thế cậu bé ngẩng đầu, làm động tác coi thường Tiểu Bối, bạn hỏi động tác coi thường là thế nào á? Chính là che mắt đấy, vậy mà cũng không biết.

Tiểu Bối nhìn Đại Bảo che mắt với mình thì nổi giận, che mắt là tuyệt kỹ của cô bé mà, sao có thể bị người khác dùng với mình chứ, vì thế cô bé cũng che mắt.

“Được rồi, bỏ tay ra đi.” Chi Lan không đành lòng nhìn hai huynh muội này phân cao thấp nữa, bởi vì phương pháp phân cao thấp của hai anh em nhà này rất nghèo nàn, quanh đi quẩn lại chỉ có che mắt và trừng mắt.

“Ngạch nương!” Đại Bảo tức giận, cuộc chiến với Tiểu Bối vẫn chưa kết thúc, vẫn chưa chiến thắng, sao có thể cam tâm để ngạch nương cắt ngang.

“Ngaoan.” Chi Lan ngồi xổm xuống hôn Đại Bảo hai cái, Đại Bảo đỏ mặt xoay đầu, thật đáng ghét, lần nào ngạch nương cũng đều dùng chiêu này. Chân phải Đại Bảo di tròn trên đất, tay trái cầm tay phải, nhìn Tiểu Bối hừ một tiếng, nắm tay Chi Lan đi, vội vàng hào hứng như một con sư tử con đắc ý

Tiểu Bối phớt lờ Đại Bảo, nhắm mắt lại chuẩn bị tiếp tục suy tư, nhưng vừa rồi suy tư đến chỗ nào rồi nhỉ, Tiểu Bối học Huyền Diệp xoa xoa mi tâm, ngày nào cũng có chuyện phiền lòng, thật mệt mỏi.

Đại Bảo đi thêm một quãng liền mệt mỏi, có điều tính bướng bỉnh, không muốn nhận thua, vì thế dùng cánh tay mập mạp lau mồ hôi, chuẩn bị đi tiếp, ít nhất cũng phải khiến Tiểu Bối xấu hổ vì sự lười biếng của mình.

Tiểu Bối xấu hổ hay không Chi Lan không biết, nhưng Chi Lan biết nếu để Đại Bảo đi tiếp đến chỗ Đông Quý phi sẽ phải truyền thái y. Đông quý phi thương Đại Bảo Tiểu Bối như tâm can, ngay cả Huyền Diệp cũng đứng sau.

“Ngạch nương mệt quá, Đại Bảo đưa ngạch nương qua bên kia nghỉ một chút được không?” Chi Lan đã phái người đi thông báo với Đông quý phi, chuyện này cũng đã từng phát sinh, Đông thị cũng hiểu tính tình cháu trai, nếu kiên quyết bế mà không cho đi, cậu bé sẽ gào khóc, sau đó rầu rĩ không vui thật lâu.

Đại Bảo chần chừ nhìn Chi Lan lau mồ hôi, thấy ngạch nương đáng thương như vậy, cậu bé chỉ có thể đưa ngạch nương đi nghỉ ngơi, haizzz, người lớn

thật phiền toái. “Vâng.”

Chi Lan thấy Đại Bảo gật đầu liền cho người đến lương đình gần đấy chuẩn bị một chút, rồi mới cùng Đại Bảo Tiểu Bối qua đó ngồi.

“Đại Bảo và Tiểu Bối uống nước đi.” Thái giám dẫn đường là người thông minh, biết hai tiểu chủ tử này là cháu yêu của Quý phi, vì thế đã chuẩn bị kỹ càng đồ ăn thức uống, chuyện nghỉ ngơi giữa đường đã xảy ra rất nhiều lần, nếu Hoàng thượng và quý phi nương nung đều không nói gì thêm, làm nô tài tất nhiên phải hầu hạ thật tốt.

“Vâng, cảm ơn ngạch nương.” Đại Bảo và Tiểu Bối là đứa trẻ rất lễ phép, uống nước xong Đại Bảo liền đánh giá cảnh sắc xung quanh, tuy rằng không biết phải tả thế nào, nhưng bé rất thích.

“Ngạch nương, đẹp quá!” Đại Bảo thích tất cả những thứ đẹp mắt, đây là Chi Lan phát hiện ra, chỉ cần thấy thứ đẹp mắt, dù là vật hay người, bé sẽ hai mắt sáng ngồi sau đó khen ngợi, tuy rằng ngôn ngữ chỉ đơn giản hai chữ “đẹp lắm”.

Chi Lan nhìn theo ngón tay Đại Bảo, thấy một cung nữ đang cúi đầu bước đi, xiêm y màu lục nhạt, chỉ có cổ tay áo thêu chút hình hoa văn, không nhìn rõ mặt mũi, nhưng lại tạo cảm giác dịu dàng như nước.

Cung nữ kia tất nhiên không biết Đại aka nói mình, đi tới sát lương đình thỉnh an Chi Lan và long phượng thai.

Đại Bảo cảm thấy rất hứng thú với cung nữ này, cậu bé bắt chước Huyền Diệp ngồi ngay ngắn, đến khi cảm thấy giống ama rồi, mới lên tiếng hỏi, “Người là ai?”

Chi Lan không ngăn Đại Bảo, chỉ ngồi một bên xem biểu diễn, đam mê biểu diễn của Đại Bảo rất lớn, ngày nào cũng bắt chước điệu bộ Huyền Diệp, gặp ai xinh đẹp sẽ hỏi. Chi Lan cũng biết Đại Bảo không có ý gì, trẻ con hai tuổi làm sao biết chòng ghẹo, chỉ là vì cảm thấy thú vị thôi.

“Hồi chủ tử, nô tỳ là cung nữ phụng trà cung Càn Thanh.”

Chi Lan gật đầu, cung nữ này còn trẻ, chắc là vừa vào cung kỳ tiểu tuyển năm ngoái hoặc năm kia, nhanh vậy đã được làm cung nữ phụng trà ở cung Càn Thanh, khẳng định là người không đơn giản.

“Người lui ra đi.” Đại Bảo chỉ biết hỏi người khác là ai, hỏi xong sẽ không nói gì nữa, vì thế lần nào cũng là Chi Lan thu dọn hộ.

“Nô tỳ cáo lui.” Cung nữ kia không hiểu lắm, nhanh chóng quên chuyện này.

Khi Chi Lan và Đại Bảo đến cung Cảnh Nhân Đông Quý phi đang nghe nhóm mama báo cáo công tác cung đình.

“Thỉnh an ngạch nương (mã mã), ngạch nương (mã mã) cát tường.” Thỉnh an xong, Đại Bảo nhìn Đông quý phi với ánh mắt chờ mong, hy vọng mã mã xinh đẹp có thể cho mình ngồi bên cạnh, hoặc hy sinh bản thân ngồi lên lòng người cũng được, quan trọng là bé muốn ăn thử trên bàn, đồ đồ vàng vàng, nhìn rất ngon mắt.

Đông quý phi thường xuyên triệu Đại Bảo Tiểu Bối tiến cung, vừa nhìn Đại Bảo liền biết cậu bé nghĩ gì. “Bé Đại Bảo Tiểu Bối lại đây, hôm nay đặc biệt sai phòng bếp làm món bánh hai đứa thích.”

Chi Lan gật đầu, cười tạ ơn Đông thị, hàn huyên một hồi mới nói đến mục đích chính của lần tiến cung này, là về việc thêm nữ nhân cho Huyền Diệp.

“Lần đại tuyển này chắc sẽ thêm cho Huyền Diệp một trăm phúc tấn và vài cách cách, còn đừng lo lắng quá, đứa con trong bụng mới là quan trọng nhất.” Thật ra Đông quý phi cũng hơi mâu thuẫn, làm mẫu thân tất nhiên hy vọng con trai sinh càng nhiều con càng tốt, nhưng trên lập trường gia tộc và tình cảm với Chi Lan mà nói, lại hy vọng con của Huyền Diệp đều do Chi Lan sinh.

“Con dâu đã biết, ngạch nương yên tâm” Chi Lan chỉ lo lắng sẽ có nữ nhân không biết trời cao đất rộng thừa dịp nàng mang thai gây sự, giờ nàng không có nhiều tinh lực, hơn nữa nếu thành công sẽ là một xác nhiều mạng, đánh đổi có lời vậy nữ nhân hậu trạch nào bỏ qua.

“Chuyện chọn người ta sẽ thương lượng cùng Hoàng thượng, con an tâm dưỡng thai, đến lúc tuyển tú cũng còn hai tháng.” Đông quý phi cũng không mong Chi Lan vì ghen tuông mà mang bệnh vào người.

Nói chính sự xong, Đông quý phi lại cùng Chi Lan tán gẫu về những chuyện thú vị quanh Đại Bảo Tiểu Bối, cung Cảnh Nhân càng nói càng vui vẻ.

“Hôm nay ngạch nương triệu em tiến cung nói gì?” Huyền Diệp cời áo khoác, nằm trên ghế dài hỏi.

“Nói chuyện tuyển tú.” Chi Lan gỡ trâm, mái tóc suôn mượt chảy dài, khiến tay Huyền Diệp bắt đầu ngứa ngáy.

“Lại đến lúc đại tuyển rồi sao?” Huyền Diệp không quan tâm, giờ hắn không cần gia tộc của nữ nhân nào duy trì, điều hắn cần là càng khiêm tốn càng tốt, an tâm công tác, rồi xa tất cả những thứ có chút khả năng dính dáng tới chuyện kết bè kết đảng. Vì thế, tuy rất nhiều người muốn mượn chuyện tuyển tú liên kết với hắn, nhưng cũng phải nhìn xem hắn có muốn không.

“Vâng, không phải là hai tháng nữa sao, sao cả việc này biểu ca cũng quên?” Chi Lan mặc quần áo ngủ bằng lụa màu hồng nhạt, vì mang thai mà càng thêm đầy đặn, khiến Huyền Diệp không yên.

“Lan nhi tôi nhớ em.” Chỉ Lan vừa ngồi xuống Huyền Diệp đã ôm chặt từ đằng sau, hơi thở nóng bỏng phả qua tai, Chỉ Lan ngượng ngùng cúi đầu.

“Đã mấy năm Lan nhi vẫn thẹn thùng sao.” Tay Huyền Diệp bắt đầu lần mò vào trong áo, hắn đã hỏi thái y, chỉ cần động tác nhẹ nhàng sẽ không sao, quan trọng là Chỉ Lan rất khỏe mạnh.

“Biểu ca anh nhẹ chút, cẩn thận con.” Chỉ Lan không vui, nếu làm bị thương đứa con trong bụng thì biết làm sao.

“Tôi đã hỏi thái y, tôi sẽ nhẹ nhàng, em yên tâm.” Huyền Diệp đang lúc trẻ tuổi sức lực dồi dào, hắn lại không muốn chung đụng với nữ nhân khác, hơn nữa xác định không có vấn đề rồi mới dám hành động.

Sau lần ân ái, Huyền Diệp mãi nguyện ôm Chỉ Lan, cảm giác thân thể ấm áp của nàng mới thấy yên lòng. Nghĩ đến cung nữ gặp ở ngoài cung Càn Thanh hôm nay, hắn lại thấy lòng bất an, cả con người đầy cũng xuất hiện, có phải nói lên rằng người đàn ông thân bí kia cũng sẽ xuất hiện. Hắn hôn lên trán Chỉ Lan, dù có thế nào, Chỉ Lan sẽ chỉ là của hắn, đừng ai nghĩ đến chuyện cướp nàng.

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đừng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Phiên ngoại Vô Trách Nhiệm (3)

“Sao hôm nay Tiểu Bối lại im lặng vậy?” Bồi đắp tình cảm với Chỉ Lan xong, Huyền Diệp thắc mắc, ngày thường Tiểu Bối vẫn rất quăn quật hắn, ít nhất cũng tích cực hơn Đại Bảo.

“Con buồn ngủ.” Được rồi, Khang Hi gia cảm thấy đây quả là một cái cớ vạn năng. Gia mệt mỏi, đừng nói chuyện với Gia, để yên cho Gia nghỉ ngơi, kẻ giả mạo may mắn nhà người.

“Tại sao lại mệt?” Huyền Diệp lo lắng, con nhà hắn chẳng lẽ lại đêm ngủ không yên sao.

“Không có gì.” Khang Hi lắc đầu, đừng nói chuyện với hắn nữa, hắn tuyệt đối không muốn đối thoại với “chính mình”.

Huyền Diệp không biết điều đấy, hắn thật sự yêu chiều Tiểu Bối, vì thế Khang Hi gia chỉ có thể trợn mắt há hốc mồm bị Huyền Diệp bế đặt lên đùi.

Khang Hi gia ngây dại, hắn là thiên hạ chí tôn, chỉ có hắn bế người khác, sao có người dám bế hắn, Khang Hi gia cảm thấy đang bị đùa giỡn một cách sâu sắc.

“Tôi hôm qua Tiểu Bối mơ ác mộng sao?” Huyền Diệp cất giọng ôn hòa, còn nhẹ nhàng vuốt tóc Khang Hi gia.

“Vâng.” Khang Hi gia hoàn toàn không biết nên làm gì bây giờ, hắn chỉ có thể ngây dại thốt ra một từ duy nhất để biểu hiện bản thân có nghe thấy. Từ trước tới giờ chỉ có hắn vuốt tóc nữ nhân, nào có đàn ông dám sờ tóc hắn, hơn nữa người này không chỉ sờ soạng, còn giật giật mấy cái.

“Hay tối nay để Tiểu Bối ngủ cùng chúng ta đi.” Chỉ Lan nhìn Khang Hi gia thất thần thì cho là hắn bị ác mộng làm chấn thương tâm lý.

Huyền Diệp nghĩ nghĩ một hồi, nếu là Đại Bảo nhất định hắn sẽ không đồng ý, nhưng là Tiểu Bối luôn ngoan ngoãn, vì thế hắn gật đầu, ánh mắt ấm áp tình cha, “Uh, vậy Tiểu Bối sẽ không phải sợ hãi nữa.” Dứt lời còn nhìn Tiểu Bối, chờ Tiểu Bối nhìn mình bằng đôi mắt to tròn ướt át.

Khang Hi gia sẽ không nhìn “chính mình” bằng ánh mắt to tròn ướt át, giờ hắn đang chìm trong u uất, không ai có thể lôi hắn ra, vì thế hắn bỏ lỡ lúc Chỉ Lan nói với Huyền Diệp, tuột mất cơ hội quý giá để từ chối ngủ chung.

“Ama, hay để con dẫn muội muội đi ngủ.” Dận Nhưng là ca ca tốt, thấy Tiểu Bối ngây dại cậu bé cũng rất lo lắng.

“Uh.” Huyền Diệp rất hài lòng vì Dận Nhưng biết thương em.

“Hôm nay Tiểu Bối làm sao vậy?” Dận Nhưng thật thông minh, cậu bé đã phát hiện Tiểu Bối kỳ lạ từ lâu, nhưng chỉ cho là Tiểu Bối thiếu ngủ.

“Không có tinh thần.” Khang Hi gia lắc đầu tỏ vẻ không có việc gì, rất có thiện cảm với ca ca có tướng mạo giống Thái tử nhà mình, vừa nhớ đến thái tử Khang Hi gia lại buồn bực, Thái tử do hắn một tay nuôi lớn, không biết liệu có đến nỗi cơm không ăn trà không uống.

“Ta bảo nhũ mẫu đưa muội đi ngủ, được không?” Dận Nhưng dỗ dành khiến Khang Hi gia nghe mà nội thương, ngày hôm nay hắn đã nội thương rất nhiều lần, nếu có thể học máu, có lẽ hắn đã bỏ mình từ lâu.

“Vâng, cảm ơn ca ca.” Khang Hi ngửa đầu nói lời cảm tạ với Dận Nhưng cao hơn hắn một chút.

“Không có việc gì.” Sau Huyền Diệp, Khang Hi đại đế để lại bị một đứa nhóc con vuốt tóc sờ đầu.

Mặt nặng mày nhẹ ăn xong bữa tốt, Khang Hi gia mới được biết, thế gian này không có khổ nhục nhất, chỉ có khổ nhục hơn.

“Đại cách cách, tối nay cô ngủ cùng Vương gia phúc tấn, cô sẽ không sợ gặp ác mộng nữa.” Nhũ mẫu rất cao hứng, được ngủ chung cho thấy chủ tử của mình được sủng ái, chủ tử được sủng ái làm nô tài cũng vinh dự lắm, “Vương gia và phúc tấn thật sự rất thương yêu cách cách, cách cách nhất định phải biểu hiện thật tốt.”

“Uh.” Khang Hi cứng cơ mặt, nếu hấn tỉnh táo lại được, hấn nhất định sẽ giáo huấn thứ nô tỳ dám dạy dỗ hấn một phen, bắt đắ dĩ hấn đã bị tin tức vừa rồi làm ngây người.

Nhũ mẫu thấy Khang Hi không có phản ứng, đành phải bẻ lên. Rung rinh trong vòng tay mama, Khang Hi gia đột nhiên nghĩ tới nhóm phi tần thị tẩm của hấn, liệu họ có hồi hộp vui vẻ đến điện Dưỡng Tâm, nghĩ đến đây Khang Hi liền thấy khó chịu như nuốt phải ruồi.

“Sao Tiểu Bối lại không cao hứng?” Chi Lan đón Khang Hi từ tay nhũ mẫu, “Có phải bị ác mộng làm sợ hãi, thật đáng thương, lại đây ngạch nương hôn một cái.”

Bị người từng là phi tần giờ là ngạch nương hôn khiến Khang Hi giác ngộ, dù sao hấn hiện tại cũng chỉ là trẻ con, ngủ thì ngủ, coi như là kẻ giả mạo và biểu muội cùng thị tẩm là được, nói thế nào cũng là trái ôm phải ấp, tuy rằng hấn không hài lòng với sự lựa chọn về người, nhưng trong tình huống này hấn cũng chỉ có thể an ủi bản thân như vậy.

“Rửa mặt chải đầu cho cách cách chưa?” Huyền Diệp mặc quần áo ngủ ngồi trên bục, trên bàn thấp đặt một bàn cờ, xem ra trước khi Khang Hi đến Huyền Diệp đang chơi cờ cùng Chi Lan.

“Hỏi Vương gia, cách cách đã rửa mặt chải đầu rồi.” Nhũ mẫu cung kính hỏi đáp.

“Uh, lui ra đi.” Chi Lan bế Khang Hi ngồi xuống bục, “Tiểu Bối biết đây là cái gì không?”

Khang Hi lắc đầu, sao nữ nhân này thích hỏi mấy câu ngây thơ nhằm chán thế không biết, sao kiếp trước hấn không nhận ra biểu muội có tính cách này, hơn nữa biểu muội này hình như không giống Hiếu Ý Nhân Hoàng hậu của hấn lắm, giống nữ nhân đã hạ được lần xuyên qua trước của hấn hơn.

“Đây là cờ vây.” Chi Lan lấy một quân cờ trắng trong hộp, “Chờ Tiểu Bối lớn ngạch nương sẽ dạy con chơi.”

Khang Hi gật đầu, nhưng lòng rất không cho là đúng, chỉ là một nữ nhân mà thôi, chẳng lẽ còn có năng lực dạy hấn chơi cờ, chỉ đùa.

“Tiểu Bối xem ngạch nương và ama chơi cờ được không?” Chi Lan đặt một quân cờ trắng xuống, hỏi Khang Hi.

“Vâng.” Khang Hi cảm thấy chơi cờ hơn là đi ngủ, hấn vẫn chưa thích ứng nổi với chuyện có hai người thị tẩm, nhất là hai người còn khác giới tính.

“Biểu ca, chúng ta chơi xong ván này thì nghỉ đi?”

“Uh.” Huyền Diệp cũng muốn xong ván cờ, khả năng chơi cờ của Chi Lan không thua kém hấn nhiều, vì thế hấn cùng Chi Lan chơi cờ thường bắt phân thắng bại, chỉ là rồi rồi chơi một ván thôi.

Ván cờ càng lúc càng gay cấn, ngay cả Khang Hi cũng bị thu hút, hấn thật không ngờ nữ nhân đang bế hấn lợi hại đến thế, phải biết rằng phi tần của hấn tuy nhiều, nhưng muốn tìm ra một người thật sự tài hoa hơn người tương đối khó. Rõ ràng cùng là một biểu muội, tại sao biểu muội của người lại tốt hơn của ta một chút, Huyền Diệp ở đối diện không hề hay biết lại bị Khang Hi ghi thù.

“Em thắng!” Chi Lan cười hì hì, “Tiểu Bối là ngôi sao may mắn của ta sao?”

Chi Lan cọ mặt với Khang Hi, còn hôn hai má Khang Hi một phen. “Tiểu Bối lên giường nằm trước nhé, ngạch nương và ama vào sau.”

“Vâng.” Khang Hi ước gì bọn họ cả đêm đừng vào.

Khang Hi gia nằm trên giường lớn còn loáng thoáng nghe thấy những câu nói tán tỉnh tình tứ, là một người trải nghiệm vô số, hoàng đế cao thủ tình trường, đương nhiên hấn biết đã xảy ra chuyện gì, nhất định là kẻ giả mạo đáng ghét kia chòng ghẹo biểu muội của hấn. Hấn tuyệt đối không thừa nhận nữ nhân huệ chất lan tâm kia là biểu muội của kẻ giả mạo, dù là Hiếu Ý Nhân Hoàng hậu hay nữ nhân này đều là biểu muội của hấn, đúng vậy là của hấn! Trong con khổ nhục, Khang Hi gia chỉ có thể dùng thế giới nội tâm đã kích Huyền Diệp để tìm kiếm an ủi.

“Biểu ca, đừng hôn nữa, Tiểu Bối ở trong kia!” Chi Lan vừa thẹn vừa giận, sao có thể làm chuyện không trong sáng trước mặt con nhỏ.

“Ai cho em vừa rồi thắng tôi, phải phạt.” Huyền Diệp phớt lờ lời cầu xin của Chi Lan, Tiểu Bối ở trên giường ngủ rồi, làm sao có thể nhìn thấy.

“Em biết sai rồi, lần sau không dám.” Chi Lan meo meo nói.

“Còn có lần sau?” Tay Huyền Diệp phối hợp quấy rối, thật ra hấn cũng không định làm gì, ai bảo Chi Lan có biểu hiện đáng yêu quá.

“Không có lần sau!”

Nghe đến đó Khang Hi gia vui đầu vào chán, sao hấn không có nữ nhân nào nói chuyện như thế với hấn chứ. Hấn hỏi tường hậu cung của mình, Hách

Xá Lí thị ung dung, Nữ Hồ Lộc thị hào phóng, Mã Giai thị quyền rũ, Quách Lạc La thị xinh đẹp, Ô Nhã thị dịu dàng, đủ loại nữ nhân, nhất định bọn họ tốt hơn Đông Giai thị này nhiều, đúng! Đông Giai thị này cũng chỉ là đóng kịch trước mặt kẻ giả mạo thôi, đóng kịch như yêu kẻ giả mạo tha thiết, nói cho cùng cũng chỉ vì sủng ái và quyền lợi, nghĩ thế Khang Hi liền thấy tâm lý cân bằng, hần thờ phào nhẹ nhõm, chui ra khỏi chốn.

“Tiểu Bối đã ngủ chưa?” Chi Lan nhẹ giọng hỏi.

Khang Hi giả vờ ngủ, phớt lờ Chi Lan.

“Tôi đã nói trẻ con sao có thể mất ngủ, ngày hôm qua nhất định là chuyện ngoài ý muốn.” Huyền Diệp ám chỉ mai hần ngủ cùng biểu muội thôi, như vậy mới có thể làm chuyện không trong sáng.

“Vâng, chỉ cần Tiểu Bối có thể ngủ ngon là được.” Chi Lan chưa nhận lời Huyền Diệp ngay, ai biết giữa đêm Tiểu Bối có giật mình tỉnh giấc không.

“Đề Tiểu Bối nằm giữa đi?” Không phải Chi Lan sợ đề vào Tiểu Bối, nàng và Huyền Diệp bị trời chân rền cách ngủ ngay ngắn từ nhỏ, chú ý một chút sẽ không đề vào Tiểu Bối.

“Uh.” Đây là lần đầu tiên Huyền Diệp ngủ cùng con mình, vì thế cũng thấy rất mới mẻ.

Vì vừa rồi bị Huyền Diệp quấy rối, Chi Lan chỉ mặc một cái yếm, khi nàng ôm Tiểu Bối Khang Hi ngủ thấy rõ ràng mùi thơm nữ nhân, tuy rằng thân thể Khang Hi gia là trẻ con, nhưng nội tâm lại là một người đàn ông trưởng thành, vì thế hần không kiềm chế được vụng trộm mở mắt.

“Tiểu Bối giả vờ ngủ!” Chi Lan phát hiện Khang Hi ti hí, “Không ngoan.”

Khang Hi gia không nói gì, bị bắt quả tang thật chẳng hay ho gì.

“Muốn ngach nương hát cho con nghe không?” Chi Lan nhẹ nhàng hát khúc đồng dao lúc Tiểu Bối thỉnh an ngày hôm qua, khúc nhạc rất êm ái, phối hợp với giọng hát dịu dàng của Chi Lan khiến Khang Hi thật sự thấy buồn ngủ. Nhưng cảnh xuân trước mắt thật khiến người ta không nỡ nhắm mắt, vì thế Khang Hi vô si mờ to hai mắt quyết định nhìn chán chê mê mỗi thuận tiện khiến kẻ giả mạo không thoải mái.

“Tiểu Bối không muốn ngủ sao?” Chi Lan hát vài lần vẫn không thấy Khang Hi gia nhắm mắt.

“Ngach nương ôm con!” Khang Hi đã biến thái hoàn toàn, có lợi thế không chiếm là ngu ngốc, kẻ giả mạo cũng có ngày hôm nay.

“Uh.” Chi Lan đương nhiên không biết tâm tư đen tối của Khang Hi, nàng ôm Khang Hi vào ngực, tay còn vỗ về trên lưng. Bạn hỏi Khang Hi có cảm nhận thế nào á, tất nhiên là êm ái như ở trên mây, nếu hần thành người lớn và đôi giới tính thì càng tốt.

“Được rồi, để Tiểu Bối tự ngủ đi.” Huyền Diệp ghen tị, lúc hần khó ngủ có thấy Chi Lan dỗ hần như vậy đâu.

Chi Lan gật gật đầu, đặt Tiểu Bối vào trong, lại đắp chăn cẩn thận mới nằm xuống.

Khang Hi gia không thể bị đánh bại đơn giản như thế, hần vuron đôi tay tội ác sờ soạng chỗ mềm mại nào đấy của Chi Lan, Chi Lan lại tưởng con gái muốn bú sữa, nhưng thấy con gái không có phản ứng gì khác thì cũng để mặc, trẻ con có vài hành động kỳ quái là bình thường, làm cha mẹ phải bao dung.

Khang Hi gia ngủ một giấc rất ngon, trong mộng hần được trở về thân thể của chính mình, sau đó có một nữ tử quốc sắc thiên hương, tài hoa hơn người, yêu hần tha thiết đến làm bạn đời với hần, nhưng giấc mộng nào cũng đến lúc tỉnh, tỉnh giấc Khang Hi gia thật buồn bực, hần muốn cướp thân thể của kẻ giả mạo, muốn kẻ giả mạo nếm mùi biến thành bé gái!

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đùng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Học võ lòng

Kỳ tuyển tú năm Thuận Trị thứ 32 không khác biệt gì nhiều so với các kỳ tuyển tú trước, đến khi Hoàng thượng hạ thánh chỉ ban hôn thì Chi Lan đã mang bầu sáu tháng. Thuận Trị cảm thấy hậu viện của con trai quá ít nữ nhân, hơn nữa dòng trưởng đã sinh cả trai cả gái, vì thế ông ấy ban hôn liền ba người một lượt.

Trắc phúc tấn Hách Xá Lí Bảo Châu, Chính Hoàng Kì, con gái của Lĩnh thị vệ nội đại thần Thừa Ân Công Cát Bố Lạp, cụ thể hơn là em gái của Hách Xá Lí Bảo Doanh.

Hai vị cách cách lần lượt là Đới Giai thị, Tương Hoàng Kì, con gái Tư Khố Trắc Kỳ; Vạn Lưu Cáp thị, Mãn Châu Chính Hoàng Kì, con gái lang trung Tha Nhĩ Bật.

Ba tháng sau hai vị cách cách sẽ vào phủ, rắc phúc tấn là nửa năm sau. Chỉ Lan tính toán thời gian, đến khi Hách Xá Lý thị vào phủ chắc nàng sinh được đầy tháng.

“Thỉnh an ngạch nương.” Đại Bảo thỉnh an xong liền bắt chước Chỉ Lan làm nũng, “Ngạch nương, bế con!”

“Bụng ngạch nương quá lớn, không thể bế Đại Bảo, Đại Bảo tự lên đi.” Bụng bầu của Chỉ Lan rất lớn, thái y chẩn đoán không chỉ có một em bé, vì thế hiện giờ toàn bộ người trong phủ Tam Aka đều nâng niu Chỉ Lan như Bò Tát.

“Vâng.” Đại Bảo gật gật đầu, được Uyên Ương đặt lên ghế rồi trèo lên bọc, “Đệ đệ đã lớn chưa ạ?”

“Uh, ba tháng nữa đệ đệ có thể ra ngoài gặp Đại Bảo.” Chỉ Lan hy vọng Đại Bảo có thể làm một ca ca tốt thương yêu các em, vì thế ngày nào nàng cũng kể cho Đại Bảo nghe tám gương các ca ca tốt, chỉ có khắc sâu trong tiềm thức, mới có thể khiến Đại Bảo hình thành ý thức trách nhiệm làm anh.

Trong hoàng gia, cho dù là anh em cùng cha cùng mẹ cũng có lúc phát sinh bất hòa, thậm chí có thể vì tranh giành ngai vàng và quyền lợi mà giẫm đạp lên nhau. Lịch sử có vô số ví dụ, mấy người con trai của Trường Tôn hoàng hậu là minh chứng tiêu biểu nhất.

Con cái sẽ không vì có cha mẹ xuất sắc mà cũng lớn lên thành người xuất sắc, vì thế từ khi sinh long phượng thai, Chỉ Lan dành quá nửa thời gian để dạy dỗ hai đứa con.

“Đại Bảo là ca ca tốt!” Đại Bảo ưỡn ngực, nhìn bụng Chỉ Lan chăm chú, chỉ hận không thể khiến đệ đệ ra ngoài gặp mình ngay lập tức, cảm nhận quyết tâm phải làm ca ca tốt của cậu bé.

“Uh, hôm nay Đại Bảo đã đi quan tâm muội muội chưa?” sau này Tiểu Bối nhất định sẽ lập gia đình, có thể ở lại kinh thành tất nhiên là tốt nhất, nhưng khả năng gả đến Mông Cổ lại lớn hơn một chút, dù có thế nào, có được sự trân trọng quan tâm của anh em trai trong nhà cuộc sống cũng dễ chịu hơn.

“Muội muội đang đọc sách.” Đại Bảo không thích đọc sách, cậu bé thích những vật đẹp mắt, sách không hề đẹp.

“Đại Bảo có đọc hiểu không?” Đại Bảo và Tiểu Bối đã gần được ba tuổi, trẻ con ba tuổi đã có thể bắt đầu học chữ, mặc dù chưa đọc hiểu nội dung sách, nhưng cũng có thể bắt đầu bồi dưỡng sự yêu thích sách vở.

“Con không hiểu, con không thích.” Đại Bảo lắc đầu.

“Đại Bảo là ca ca, nếu muội muội có chỗ nào không hiểu đi hỏi Đại Bảo, Đại Bảo cũng không biết thì sao làm ca ca tốt được?” Chỉ Lan tuy nói câu dài, nhưng tốc độ chậm, luôn đợi Đại Bảo hiểu hết mới nói tiếp.

“Đại Bảo có thích nghe ngạch nương kể chuyện cổ tích không?”

“Thích ạ.” Đại Bảo nghĩ ngạch nương sắp kể chuyện cổ tích, vì thế không nghịch ngón tay nữa, lắng nghe Chỉ Lan nói.

“Truyện cổ tích đều có trong sách, nếu Đại Bảo có thể đọc sách, sau này có thể kể chuyện cổ tích cho ngạch nương nghe.” Chỉ Lan nói rất tự hào, làm cho Đại Bảo nghe xong thấy rất kích động.

“Đại Bảo sẽ đọc sách, sau đó kể truyện cổ tích cho ngạch nương nghe!” Tâm hồn thơ bé của Đại Bảo cảm thấy có thể kể chuyện cổ tích cho ngạch nương là một chuyện rất vĩ đại.

“Vậy Đại Bảo cùng học chữ với muội muội được không?” Chỉ Lan làm rất nhiều tấm thẻ viết chữ, Tiểu Bối thích xem cũng thích hỏi, nhưng Đại Bảo hoàn toàn không có hứng thú với những tấm thẻ đấy.

“Vâng ạ.” Đại Bảo không tình nguyện gật gật đầu, nếu không phải vì kể chuyện cổ tích cho ngạch nương nghe, cậu bé sẽ không sờ vào đồng thẻ xấu xí đấy.

Nói chuyện cùng Đại Bảo xong Chỉ Lan liền thấy mệt mỏi, hiện tại nàng càng lúc càng thích ngủ, thậm chí không có thời gian quản chuyện trong phủ. Nhưng tục ngữ nói rất hay, không sợ bị trộm chỉ sợ kẻ trộm để mắt đến mình, vì thế Chỉ Lan cũng không định ngồi chờ chết, đưa con trong bụng nàng giờ là cái đinh trong mắt cái gai trong thịt người khác, nàng cũng phải chủ động cho người khác chút cơ hội.

“Hôm nay thấy thế nào, vẫn muốn ngủ sao?” Huyền Diệp nhìn Chỉ Lan uể oải rất lo lắng.

“Vâng, rất mệt.” Chỉ Lan dụi mắt.

“Vậy em nghỉ trước đi, sau này không cần chờ tôi hỏi phủ.”

“Biểu ca vất vả một ngày, sao có thể không chờ anh, em cũng không phải đặc biệt buồn ngủ.” Dứt lời liền ngáp một cái, rõ ràng câu vừa rồi là nói dối.

“Uh, giờ tôi về rồi, em ngủ trước đi.”

“Không ngủ được.” Chỉ Lan nhăn mặt nhìn Huyền Diệp.

“Có chuyện gì vậy?” Huyền Diệp ngồi xuống bên cạnh Chỉ Lan.

“Đại Bảo và Tiểu Bối muốn bắt đầu học chữ, nhưng giờ em nói mấy câu với Đại Bảo đã thấy mệt, mời người xa lạ đến làm thầy thì em lo lắng.” Phù Tam Aka đương nhiên không phải không thỉnh được thầy giáo, Chi Lan nói như vậy chỉ là vì muốn khiến Huyền Diệp chủ động xin đi giết giặc làm thầy giáo vỡ lòng cho long phượng thai thôi.

Đương nhiên nàng cũng không trông cậy Huyền Diệp có thể thật sự làm thầy giáo, quan trọng là trong quá trình trưởng thành của con cái cần có sự quan tâm của phụ thân, làm như vậy ngoài việc có thể khiến long phượng thai thân thiết với Huyền Diệp hơn, cũng có thể khiến Huyền Diệp thêm chú ý với quá trình trưởng thành của long phượng thai, như vậy hẳn mới ý thức trách nhiệm làm phụ thân.

“Lan nhi thật khờ, không phải còn có tôi sao?” Huyền Diệp thật sự không hiểu nổi Chi Lan ngày ngày nghĩ linh tinh gì, chuyện đơn giản vậy mà cũng buồn phiền lâu như thế.

“Nhưng việc quan của biểu ca rất bận.” Chi Lan chần chừ.

“Không sao, Lan nhi chịu khó dưỡng thai là được.” Huyền Diệp rất tin tưởng năng lực làm thầy của mình, hơn nữa tự mình bồi dưỡng một người nối nghiệp quả là một ý kiến không tồi.

“Biểu ca tuyệt nhất!” Nhiệm vụ hoàn thành, rốt cục có thể đi ngủ.

Sau đó Huyền Diệp liền chủ động đảm nhiệm vai trò thầy giáo vỡ lòng của long phượng thai, bởi vì muốn bảo trì hình tượng nghiêm phụ, vì thế cuộc sống học tập của Đại Bảo và Tiểu Bối quả thực có thể viết ra một bộ huyết lệ sử. Nhất là Đại Bảo, cậu bé ghét nhất là đọc sách viết chữ, nhưng bị phạt cũng khoi dậy lòng hiếu thắng, hơn nữa tính tình bướng bỉnh không chịu nhận thua, vì vậy rốt cuộc học còn chuyên tâm hơn Tiểu Bối.

Thời gian ba tháng chớp mắt đã qua, các nữ nhân trong vương phủ mỗi người một tâm tư, nhưng ngoài mặt vô cùng hòa hợp yên ả.

“Chủ tử, có kẻ động thủ.” Uyên Ương không thể không bội phục Chi Lan, cô ấy đi theo Chi Lan mười năm có lẽ, coi như là chứng kiến Chi Lan trưởng thành.

“Uh, đã biết.” Chi Lan không thèm để ý, đây chỉ là mở màn mà thôi, cao trào còn phải chờ đến lúc hai cách cách và trắc phúc tấn vào phủ.

“Chủ tử, thái y nói ngày dự sinh là mấy ngày tới, vậy...” Ý Uyên Ương muốn nói Chi Lan cũng biết, chỉ là can ngăn nàng đừng để tâm chuyện này nữa thôi, nhưng nếu những nữ nhân kia đã dám làm thì nàng nhất định phải phản đòn tương đương.

Hơn nữa việc này nàng đã nói Huyền Diệp đừng nhúng tay từ lâu, chuyện giữa đàn bà với nhau tất nhiên cũng là đàn bà giải quyết, tựa như Chi Lan cũng không có khả năng đi giúp Huyền Diệp xử lý chuyện ở Hộ bộ, câu “mỗi người có chuyên môn riêng” ở thời đại nào cũng đúng.

“Thỉnh an ngạch nương.” Đại Bảo thích nhất là lúc thỉnh an Chi Lan buổi sáng, bởi vì Chi Lan sẽ kể cho cậu bé nghe rất nhiều chuyện cổ tích, cũng sẽ dịu dàng khích lệ cậu bé, so với ama mà nói ngạch nương thật sự tốt hơn nhiều. Tiểu Bối đương nhiên cũng rất thích Chi Lan, tuy rằng cô bé biểu hiện không được tự nhiên, nhưng Chi Lan và Huyền Diệp đã quen từ lâu.

“Hôm nay Đại Bảo và Tiểu Bối có vẻ rất hoạt bát!” Chi Lan có thói quen khen động viên long phượng thai.

“Vâng, làm gương cho đệ đệ!” Bởi vì Chi Lan thường nói những lời này, Đại Bảo cũng tự động ghi nhớ.

“Bao lâu nữa đệ đệ sẽ ra ngoài ạ?” Tiểu Bối cũng rất chờ mong đệ đệ, bởi vì có đệ đệ thì cô bé sẽ không chỉ là muội muội nữa, mà được làm tỷ tỷ.

“Ngạch nương cũng không biết.” Ngày sinh khó mà nói chính xác.

“Mỗi ngày con đều đến xem đệ đệ, đệ đệ vừa ra ngoài là có thể nhìn thấy con liền.” Đại Bảo vuốt bụng Chi Lan.

“Ta cũng đến!” Tiểu Bối cũng không chịu yếu thế, người đầu tiên đệ đệ nhìn thấy phải là cô bé.

“Uh uh, đệ đệ biết Đại Bảo và Tiểu Bối yêu mình như thế nhất định cao hứng.” Không thể đa kích nhiệt tình con trẻ quá mức.

Ba ngày sau, Chi Lan bắt đầu thấy đau bụng, lúc này Huyền Diệp đang ở Hộ bộ công tác, đến khi hần vội vã về đến phủ thì đứa trẻ đã chào đời.

“Chúc mừng Vương gia chúc mừng Vương gia, là hai vị tiểu aka.”

“Phúc tấn đâu?” Điều Huyền Diệp quan tâm nhất vẫn là tình trạng tiểu biểu muội.

“Phúc tấn chỉ mất sức, không đáng ngại.” Nghe đến đó Huyền Diệp mới thở phào nhẹ nhõm, người cổ đại cho rằng sinh đôi là điềm xấu vì sinh đôi gần như bước vào quỷ môn quan, vì thế phần lớn cho rằng sinh đôi khác mẹ, điềm xấu.

Hiện tại sức khỏe Chi Lan không có vấn đề gì, vì thế khúc mắc với chuyện sinh đôi trong lòng Huyền Diệp cũng tan biến, trong lòng hẳn con cái cũng không quan trọng bằng Chi Lan, chỉ cần Chi Lan không sao thì muốn sinh bao nhiêu cũng được.

Hơn nữa giờ hẳn đã có con trai trưởng, tư chất Đại Bảo cũng tốt, quyền thừa kế không có vấn đề, ngoại hình giống nhau thì giống nhau, đều là con của hần, chẳng lẽ bởi vì giống nhau mà hần đuổi một đứa ra khỏi nhà hay thủ tiêu một đứa, càng nghĩ càng hoang đường.

“Tình hình đứa bé thế nào?” Huyền Diệp cũng muốn nhìn cặp sinh đôi một chút.

“Thái y nói hai vị tiểu chủ tử đều rất khỏe mạnh, Vương gia muốn nhìn sao?”

Huyền Diệp nghĩ nghĩ, “Ta vào xem, đừng bế ra ngoài này, gặp gió thì không tốt đâu.”

“Vương gia, nhưng phòng sinh không may mắn...” Tiểu thái giám không dám nói tiếp trước ánh nhìn nghiêm khắc của Huyền Diệp.

“Người thật là, sao lại hồ đồ như thế, trong vương phủ ai chẳng biết Vương gia thương yêu nhất là phúc tấn, người nhiều lời làm chi.” Một thái giám hơi có tuổi trách móc.

“Nhưng...” Tiểu thái giám sờ sờ cái trán bóng của mình, “Nhưng không may mắn mà.”

“Ôi, người đúng là không hiểu biết.” Lão thái giám nhìn trái phải thấy không người mới lặng lẽ nói, “Ta nghe người ta nói lần trước phúc tấn sinh con trong cung, Vương gia còn ở cử cùng phúc tấn.”

“Há?!” Đây là lần đầu tiên tiểu thái giám nghe nói đến chuyện đấy, hấn vội bịt miệng.

“Trong phủ, có thể đắc tội ai cũng không thể đắc tội phúc tấn, rõ chưa?” Lão thái giám nói mà vẫn không quên được buổi tối hai năm trước.

Tiểu thái giám vội vàng gật đầu, đối với lời dặn dò của lão thái giám cảm kích không thôi.

Đây là lần thứ hai Huyền Diệp ngửi được mùi máu tươi của phòng sinh, nhưng tâm trạng không giống lần trước, lần này hấn cùng Chi Lan trải qua quá trình thai nghén, vì thế thiếu cảm giác áy náy, thêm sự chờ mong.

“Sao hai đứa lại không giống nhau?” Huyền Diệp nhìn hai em bé nằm trong tã, tuy mặt mũi chưa nảy nở, nhưng liếc mắt cũng thấy không giống nhau.

Đương nhiên không ai dám trả lời Huyền Diệp, ai biết hấn hỏi thế vì hài lòng hay phật lòng, vì thế không ai dám đánh cược.

Huyền Diệp nhìn hai em bé xong càng an tâm, ngoại hình không giống nhau đương nhiên càng tốt, tương lai đỡ phải chơi trò “đoán xem ai đây”.

“Phúc tấn sinh rồi sao?!” Quách Lạc La thị kinh ngạc, “Sao cô ta có thể bình an vô sự chứ?”

“Chủ tử an tâm, chắc là bên kia chưa hành động, phúc tấn cũng may mắn.” Tào thị nhát gan, lần trước bà ta khuyến khích Quách Lạc La thị ra tay đối phó phúc tấn, kết quả không ngờ phức tạp đến thế, phức tạp đến mức bản thân cũng bị lôi vào cuộc, bị trừng phạt, vì thế giờ bà ta cẩn trọng hơn nhiều.

“Đúng vậy, phúc tấn là người có phúc.” Quách Lạc La thị tự giễu, hai năm qua Gia có đến chỗ cô ta, nhưng cô ta không hề mang thai.

“Thuốc ama đưa thật sự có tác dụng?”

“Chủ tử yên tâm, Tá lĩnh tốn rất nhiều công sức mới có được phương thuốc đấy.”

“Được rồi, lần sau Gia tới dùng thử xem sao.” Quách Lạc La thị cũng không còn biện pháp, người mới sẽ vào phủ trong nay mai, hơn nữa Hách Xá Lí trắc phúc tấn kia xuất thân cao hơn, nếu không sinh một đứa con cùng cố địa vị thì chỉ có thể chờ bị đào thải.

“Nữ Hồ Lộc thị thế nào rồi, vẫn niệm kinh trong phật đường?” Nói tới đây Quách Lạc La thị mới nở nụ cười, tuy rằng tình huống của cô ta không lạc quan, nhưng nghĩ đến có người còn khổ hơn thì lại thấy dễ chịu.

“Đúng vậy, hai năm rồi vẫn chưa ra khỏi sân đấu.” Tào thị cũng biết tâm tư Quách Lạc La thị, có người nào không muốn giẫm đạp kẻ khác để xoa dịu bản thân.

“Không biết lúc người mới kính trà Gia có thể thả cô ta ra không.” Quách Lạc La thị thật sự chờ mong được gặp mặt với “chị em tốt” một thời.

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đừng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77: Sinh đôi

“Ama, ngách nương đâu ạ?” Ngày hôm sau, Đại Bảo đi thỉnh an không thấy Chi Lan, chỉ có thể hỏi Huyền Diệp.

“Hôm qua ngách nương sinh đệ đệ, giờ đang nghỉ ngơi.” Huyền Diệp lại kiểm tra bài cũ Đại Bảo, thấy trả lời được mới gật đầu hài lòng, “Con và Tiểu Bối không cần đi thỉnh an buổi sáng.”

“Tại sao ạ?” Bình thường Huyền Diệp không thích giải thích nhiều lời, nhưng xét thấy đây là con hấn, có lẽ nên nói rõ, “Ngạch nương phải nghỉ ngơi một tháng, các con không nên đi quấy rầy.”

Đại Bảo gật gù đầu, dù có chút tùy hứng, nhưng được Chi Lan dạy dỗ cẩn thận, ít nhất cũng biết người lớn nói thì phải nghe, đặc biệt là lời của ama.

“Đệ đệ đâu ạ?” Đại Bảo vẫn rất nhớ nhung đệ đệ.

“Đệ đệ còn quá nhỏ chưa thể ra ngoài, tám ba ngày con và Tiểu Bối có thể thấy các em”

“Các em?” Tiểu Bối luôn nắm được trọng tâm rất nhanh.

“Uh, có hai đệ đệ.” Huyền Diệp luôn ôn hòa với Tiểu Bối hơn.

“Hai đệ đệ ạ?” Đại Bảo ngạc nhiên, bụng ngạch nương cất giấu tận hai đệ đệ!

“Khi ngạch nương sinh các con cũng là sinh đôi, vất vả nhiều lắm, vì thế hai đứa lớn lên phải hiếu thảo với ngạch nương.” Huyền Diệp biết Chi Lan rất yêu thương các con, vì thế hấn không hy vọng các con lớn lên thành kẻ bất hiếu.

“Vâng.” Đại Bảo tuy vẫn còn ngây thơ, nhưng cũng biết ngạch nương thương yêu mình, vì thế cũng biết phải hiếu thảo với ngạch nương.

“Vâng.” Tiểu Bối cũng gật gù đầu.

“Tốt lắm, tiếp tục kiểm tra bài cũ.” Huyền Diệp lên tiếng, hai đứa bé chỉ có thể tiếp tục ngậm nga Thiên Tự Văn.

“Bé Nhị aka và Tam aka lại đây.” Chi Lan được Huyền Diệp cho phép, có thể thỉnh thoảng cho cặp sinh đôi bú.

“Rõ ràng là sinh đôi, tại sao không giống nhau.” Chi Lan thì thầm tự hỏi.

Nhị Bảo rõ ràng lạnh lùng hơn một chút, Tam Bảo lại tuấn tú hơn một chút, bởi vì trẻ sơ sinh mặt mũi chưa nảy nở, đại khái chỉ thấy được đặc điểm đấy.

Hiện tại người trong nhà Ái Tân Giác La đều biết Tam phúc tấn là người biết đẻ, đầu lòng là long phượng thai, lần sinh thứ hai là sinh đôi hai bé trai, vì thế các phúc tấn tôn thất đều muốn đến dính chút phúc khí, khiến lễ tám ba ngày của cặp sinh đôi càng thêm náo nhiệt.

Hai em bé không phụ sự mong đợi của mọi người, khóc vang trời, khiến khách khứa giật nảy mình, cũng nói lên hai em bé rất khỏe mạnh, mọi người lại càng hâm mộ Huyền Diệp.

Trong thời gian Chi Lan ở cử, hai vị cách cách vào phủ, Huyền Diệp cũng theo quy củ đến phòng mỗi người ba ngày, đương nhiên vẫn dùng biện pháp cũ. Tuy rằng Huyền Diệp ngủ chạy đã lâu, nhưng không phải nữ nhân nào cũng có tư cách hầu hạ hấn, trong lòng hấn chỉ nhận định một mình Chi Lan.

Ngoài chuyện có tình cảm với Chi Lan, còn một nguyên nhân là hấn không tin tưởng nữ nhân khác, ngay cả đứng gần cũng thấy khó chịu. Thân phận của hấn cho hấn quyền không cần để bản thân chịu thiệt thòi, chịu đựng ba ngày sau hấn lại về bên Chi Lan.

“Biểu ca, Đại Bảo và Tiểu Bối gần đây thế nào?” Chi Lan không gặp hai con đã lâu, may là đã sắp đầy tháng rồi.

“Hai đứa đều khỏe, chỉ có tôi không khỏe.” Huyền Diệp âm ỉ, Chi Lan thật không công bằng, tại sao không hỏi thăm hấn, hấn phải chịu đựng ở chỗ nữ nhân khác mấy ngày, đang rất cần Chi Lan vỗ về xoa dịu.

“Vâng, biểu ca là biểu ca tốt nhất.” Chi Lan cũng hiểu ý Huyền Diệp, chờ nàng hết ở cử mới có thể bồi thường cho hấn.

“Tôi nghe nói có kẻ động thủ với em?” Nói đến chuyện này nét mặt Huyền Diệp liền có vẻ gì đó rất khùng bố.

“Biểu ca đừng lo lắng, kẻ đó không thành công được, anh phải tin tưởng em, em là do ngạch nương đào tạo, sao có thể bị trò mèo đầy hăm hại.” Chi Lan không muốn Huyền Diệp quan tâm đến chuyện giữa đàn bà với nhau.

“Được rồi, nhưng có chuyện gì không được gạt tôi.” Tuy Huyền Diệp tin tưởng Chi Lan, nhưng vẫn lo nàng có lúc gạt sai lầm.

“Vâng.” Nàng cũng không muốn Huyền Diệp không đếm xỉa đến, ít nhất để hấn chứng kiến sự ngoan độc của nữ nhân khác.

Khi Chi Lan hết ở cử hai vị cách cách mới có thể đến kính trà, kính trà cũng coi là chuyện lớn, nếu không trải qua sự kiện này, hai người sẽ bị cho là không được phúc tấn thừa nhận, vì thế hai vị cách cách rất hồi hộp.

Đới Giai thị có ngoại hình điềm tĩnh, so với Vạn Lưu Cáp thị xinh đẹp động lòng người thì ít lời hơn, hai thiếu nữ như nụ hoa quý chờ kính trà Chi Lan, khiến Chi Lan có cảm giác đang tàn phá đóa hoa tổ quốc.

“Các người đừng sợ, chỉ cần tuân thủ quy củ trong phủ sẽ không có ai làm khó dễ các người.” Chi Lan có ý nhìn lướt qua Nữ Hồ Lộc thị, không biết có phải vì hai năm ăn chay niệm phật hay không, rõ ràng là một nữ nhân lộng lẫy rực rỡ, giờ đã chất phác hơn nhiều.

Lòng Chi Lan thăm thò dài, thật là tự mình tạo nghiệt không thể sống, nếu không phải tại cô ta bày ra cái bẫy ngoạn độc thế thì giờ cũng chẳng rơi vào tình cảnh này.

“Được rồi, các người đi kính trà hai vị trắc phúc tấn đi, mọi người đều hầu hạ gia, phải chung sống hòa thuận.” Đây là lời khách sáo thôi, nếu những nữ nhân này thật sự chung sống hòa thuận thì Chi Lan mới cần lo lắng.

Tuy rằng Nữ Hồ Lộc thị đã thất thế, nhưng dù sao cũng là người cũ, vì thế hai cách cách kính trà Nữ Hồ Lộc thị trước, cô ta bình thần nói mấy câu rồi thôi.

Nhưng Quách Lạc La thị hiển nhiên sẽ không buông tha cơ hội tốt thế, năm đó cô ta bị Nữ Hồ Lộc thị bắt nạt không biết đau mà kể, thậm chí còn bị hãm hại một lần, thù này không báo không phải đàn bà.

“Các người phải đa tạ Nữ Hồ Lộc tỷ tỷ đây, tỷ ấy là người rất hiền hậu, ngoài lễ phật chưa bao giờ dính thị phi, mỗi lời tỷ ấy nói thật sự rất đáng quý.”

Nghe Quách Lạc La thị châm chọc nhưng Nữ Hồ Lộc thị vẫn không chút động tĩnh, cúi đầu lần chuỗi phật châu.

“Hai năm không gặp, tỷ tỷ càng thêm trầm tĩnh, lễ Phật là tốt, nhưng đừng thành tượng đất.” Quách Lạc La thị càng nói càng ghê gớm, dù là Chi Lan cũng thấy quá đáng, nhưng không liên quan đến nàng, vì thế nàng không chen lời, nói thật, các nữ nhân này càng bắt hòa nàng mới càng cao hứng.

Nữ Hồ Lộc thị vẫn không nói lời nào, như thể quân địch vậy khốn, quân ta vững như bàn thạch. Chi Lan nhìn Nữ Hồ Lộc thị bỗng có chút lo lắng, kiểu này mới là kiểu đáng sợ nhất.

Quách Lạc La thị thấy Nữ Hồ Lộc thị phớt lờ thì thấy mất hứng, dù sao đã phát tiết được bằng lời, vì thế không nói thêm nữa.

Kính trà xong Chi Lan lại nói thêm ít quy củ trong phủ, rồi cho các nữ nhân khác lui hết.

“Ngạch nương, đệ đệ đâu ạ?” Đại Bảo không được gặp Chi Lan đã một tháng, quần quít lấy nàng rất lâu.

“Các đệ đệ đang ngủ.” Tiểu Bối ngồi bên cạnh nói.

“Sao người biết?” Đại Bảo dài giọng, tuy rằng ca ca tốt phải thương yêu muội muội, nhưng muội muội cũng phải biết điều, không thể biết tuốt thế, như thế cô bé là tỷ tỷ vậy, rất không đáng yêu.

“Bởi vì người quá khờ.” Tiểu Bối phản kích, từ khi tròn ba tuổi, long phượng thai như tiến vào thời kỳ cứng đầu của trẻ nhỏ, biểu hiện chính là thường xuyên cãi nhau.

“Ta thông minh nhất!” Đại Bảo tức giận, cậu bé ghét nhất là bị người khác nói khờ, hơn nữa người này còn là muội muội, trẻ con đều rất sĩ diện.

“Nếu còn cãi nhau sẽ không cho gặp đệ đệ.” Chi Lan buồn bực, nàng mới không để ý long phượng thai một tháng mà đã bắt đầu sinh sự, xem ra dạy con rất gian nan, so với đào tạo biểu ca thì khó hơn nhiều lần, nghĩ đến trong phòng còn hai bé sơ sinh, Chi Lan lại thấy nhức đầu.

“Được rồi.” Đại Bảo trừng mắt với Tiểu Bối, không phải cậu bé chịu thua, chỉ là vì muốn gặp đệ đệ thôi. Tiểu Bối cũng gật đầu, cô bé không thích nhất là cãi nhau với kẻ khờ.

“Đây là đệ đệ ạ?” Đại Bảo sờ mặt Nhị Bảo, “Đây là Nhị Bảo ạ?”

“Uh, bên cạnh là Tam Bảo.”

“Tay của em bé quá.” Đại Bảo nắm bàn tay nhỏ bé của Nhị Bảo rồi thốt lên.

“Đại Bảo cũng còn bé, con xem tay con đi.” Chi Lan cầm tay Đại Bảo đặt lên tay mình, so sánh với tay nàng quả nhiên tay Đại Bảo rất nhỏ.

“Đại Bảo sẽ lớn thật nhanh!” Đại Bảo không phục, cậu bé đã biết chữ, ngay cả ama cũng khen ngợi, sao ngạch nương lại nói còn nhỏ.

“Khờ.” Tiểu Bối lại bắt đầu tạt nước Đại Bảo, vì thế hai người lại tranh cãi.

Chi Lan lại cảm thấy đau đầu, trẻ con thật khó mà dạy dỗ, may mà Huyền Diệp xuất hiện đúng lúc trấn áp long phượng thai.

“Thật vất vả cho Lan nhi.” Không dạy không biết, Huyền Diệp vốn không biết nhiều về trẻ con, Chi Lan ngoan ngoãn từ nhỏ, hẳn chưa từng biết đến vấn đề nghịch ngợm hay cãi vã trẻ con.

Nhưng hiển nhiên long phượng thai là trẻ con bình thường, mất hứng sẽ quấy khóc, thậm chí sẽ vì những vấn đề mà người lớn thấy rất vặt vãnh mà cãi nhau. Vì thế, Huyền Diệp mới nhận thức đầy đủ vất vả của Chi Lan, hẳn mới dạy hai đứa con ba tháng đã thấy buồn phiền, Chi Lan còn có thể kiên nhẫn chăm lo lâu như vậy, hơn nữa chưa từng oán giận trước mặt hẳn, quả là biểu muội của hẳn.

Lòng Huyền Diệp rất cảm động, hẳn ký cảm động và nhớ nhung cảm động vì tình cảm Chi Lan dành cho các con, lại cảm thấy Chi Lan như vậy mới càng hấp dẫn hẳn. So với tiêu biểu muội từng thích trốn sau lưng hẳn làm nũng, hiển nhiên hẳn càng yêu nữ nhân có thể sánh bước cùng hẳn hơn. Hẳn từng bước chứng kiến Chi Lan trưởng thành, vừa là hẳn dạy dỗ, vừa là do hẳn mà trưởng thành, dù thế nào, nữ nhân này cũng đã hòa chung xương thịt

với hân.

Chỉ Lan lần này vốn là muốn đào tạo Huyền Diệp thành một người cha tốt, không ngờ âm thầm dương sai thành tiến hành một lần giáo dục về tình thương yêu với Huyền Diệp.

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đừng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Chuyện trẻ con

“Hách Xá Lí sẽ ở chỗ nào đã hỏi chưa?” Nếu hỏi tân trắc phúc tấn làm ai khó chịu nhất, chắc chắn không ai ngoài Quách Lạc La trắc phúc tấn, hai năm qua cả phủ chỉ có cô ta và Nữ Hồ Lộc là trắc phúc tấn, Nữ Hồ Lộc thì đã tương đương bị phế, không tính phúc tấn thì Quách Lạc La có địa vị cao nhất, tuy rằng không sinh con trai, nhưng người hầu kẻ hạ đều nịnh bợ lấy lòng cô ta.

Nhưng một khi tân trắc phúc tấn vào phủ, tình huống nhất định sẽ thay đổi.

“Là Mai Viên, ngay bên cạnh chỗ của Nữ Hồ Lộc thị trắc phúc tấn.”

“Ai an bài?” Quách Lạc La thị nghe mà cao hứng, ai chẳng biết dính dáng đến Nữ Hồ Lộc thị đều không có kết cục tốt, xem ra Gia cũng không thích Hách Xá Lí thị.

“Nô tỳ không biết.”

“Hách Xá Lí thị này chắc sẽ không liên thủ với Nữ Hồ Lộc thị đâu nhỉ? Có điều chỗ của Nữ Hồ Lộc thị ngoại bất nhập, có muốn hợp tác cũng không được.” Quách Lạc La thị có chút kiêng kỵ Nữ Hồ Lộc thị, cô ta tự nhận thủ đoạn không bằng Nữ Hồ Lộc thị, vì thế chuyện có liên quan đến Nữ Hồ Lộc thị cô ta đều để tâm hơn.

“Chủ tử không cần quá lo lắng, chờ tân trắc phúc tấn vào phủ sẽ biết.”

“Phúc tấn có phát hiện ra chuyện kia không?” Nói đến đây Quách Lạc La thị vẫn còn sợ, thủ đoạn của phúc tấn còn lợi hại hơn Nữ Hồ Lộc thị, năm đó khi sự tình mới phát sinh cô ta không suy nghĩ cẩn thận, giờ mới hiểu ra mình chỉ là kẻ ngốc.

“Nô tỳ đã thủ tiêu kẻ liên quan, chủ tử yên tâm.” Tào thị cũng rất sợ, vì thế đã thủ tiêu mấy bà đỡ từ lâu, chỉ có người chết mới có thể giữ bí mật.

“Vậy là tốt rồi.” Quách Lạc La thị vẫn còn chút lo lắng trong lòng, nhưng lại không nghĩ ra vấn đề ở đâu, có lẽ là cô ta buồn lo vô cớ.

“Hách Xá Lí thị ngày mai vào phủ, đã an bài người xong hết chưa?” Chỉ Lan đùa với Nhị Bảo đang phun phì phì.

“Đã an bài ổn thỏa, nhưng trắc phúc tấn sẽ tin sao?” Uyên Ương có chút chần chừ.

“Không cần cô ta tin, chỉ cần cô ta hoài nghi là được.” Chỉ Lan ngẩng đầu, trong phủ vẫn quá yên tĩnh.

“Hoài nghi rồi cô ta sẽ tự đi tìm đáp án, nếu cô ta ngốc thì chúng ta giúp cô ta một phen.” Từ sau chuyện lần trước, Chỉ Lan cảm thấy bản thân cứng rắn hơn. Nếu là trước kia, nàng sẽ không chủ động gây sự, nhưng giờ nàng là mẹ của bốn đứa con, nếu chỉ bị động phòng thủ, không ai dám cam đoan sẽ không liên lụy bọn trẻ.

“Vâng.”

Ngày Hách Xá Lí vào phủ chỉ có viện của cô ta trang trí một chút, dù sao cũng chỉ là trắc phúc tấn, hơn nữa Huyền Diệp lúc này chỉ muốn càng giấu mình càng tốt, sao có thể mời khách khứa đến nhà.

“Gia.” Hách Xá Lí nhìn Huyền Diệp cao lớn oai phong, dưới ánh nến lung linh, gò má ửng hồng khiến dung mạo thêm phần dịu ngọt.

“Uh.” Huyền Diệp có chút lãnh đạm, nhưng không ảnh hưởng đến cảm nhận Hách Xá Lí dành cho hân, trong tư tưởng của cô ta, thiên chi kiều tử như Tam aka phải là như thế, tựa như tỷ tỷ tiên nữ của cô ta.

“Tỳ thiếp hầu hạ gia thay quần áo.” Hách Xá Lí thị thấy Huyền Diệp không nói lời nào, lấy hết dũng khí mở lời, trước kỳ tuyển tú cô ta đã được học chuyện lấy lòng đàn ông, vì thế không quá thẹn thùng.

“Không cần, có nha hoàn.” Huyền Diệp không thích nữ nhân khác chạm vào người hân, ngay cả nha hoàn cũng chỉ là chịu đựng thôi, trong tư tưởng của Huyền Diệp, nha hoàn là nô tỳ, không tính là nữ nhân.

Hách Xá Lí thị lại nghĩ là Huyền Diệp thông cảm cho cô ta, không đành lòng để cô ta làm chuyện của nha hoàn, vì thế mím môi cười, lòng tràn ngập chờ

mong, nghĩ đến chuyện mẹ nói trước lúc đi lại đỏ mặt.

“Nghĩ đi.” Huyền Diệp còn chưa thay quần áo, đã cầm bình rượu rót hai chén rượu, đưa một chén cho Hách Xá Lí thị, nhìn cô ta ngả xuống mới ra khỏi phòng.

Hách Xá Lí thị đáng thương ở trong mộng vận dụng hết chiêu thức được học, nhưng đối tượng kia hoàn toàn phớt lờ.

Lúc thình an sáng hôm sau Chỉ Lan mới có cơ hội quan sát tiểu Hách Xá Lí thị, có vài phần tương tự Bảo Doanh, nhưng thiếu chút cảm giác thoát tục, thêm phần dịu dàng.

“Chủ tử người thấy trắc phúc tấn này thế nào?” Sau khi kính trà, Từ Quyên lên tiếng hỏi.

“Là người thông minh, vậy là tốt rồi.” Chỉ Lan nghĩ đến thái độ Hách Xá Lí và Quách Lạc La dành cho nhau liền cảm thấy buồn cười, vừa gặp liền hục hặc, đều là người giỏi diễn kịch

“Còn chuyện kia...”

“Làm theo kế hoạch.”

Hách Xá Lí Bảo Châu thích ứng với quy tắc sinh tồn trong phủ Tam Aka rất nhanh, không gì ngoài tuân theo quy định do phúc tấn định ra. Trong phủ ai nấy đều biết phúc tấn là quyền lực hậu viện, chộc ai cũng không thể chộc phúc tấn, vô tình Hách Xá Lí lại nghe trộm được một tin tức, một tin tức đủ để biến cô ta thành trắc phúc tấn “duy nhất”.

“Chuyện người nói là thật sao?” Hách Xá Lí thị cũng là người được giáo dục về trạch đấu từ nhỏ, vì thế phản ứng đầu tiên tất nhiên là nhận định đây là một âm mưu.

“Nô tỳ không biết.” Hách Xá Lí cũng không định tìm câu trả lời từ một nha hoàn.

“Nhưng không giống giả, ta không có thói quen ngày nào cũng đi một chỗ, khó lòng có chuyện có kẻ đứng đấy chờ ta vào bẫy.” Từ khi vào phủ Hách Xá Lí vẫn bị Quách Lạc La thị chèn ép, vì thế rất muốn nhân cơ hội này phản kích.

“Quên đi, dù có phải một cái bẫy hay không, điều tra là rõ.” Hách Xá Lí nghĩ điều tra một chút cũng chẳng thiệt gì, vì thế liền sai tâm phúc đi tìm hiểu chuyện này.

“Cô ta đã cho người thăm dò rồi sao?” Chỉ Lan buông chén trà, cái bẫy này của nàng chỉ là nhắm vào lòng người mà thôi, cho dù biết có thể là cạm bẫy thì thế nào, chỉ cần là người xảo quyết sẽ bước vào. Nếu là người an phận thủ thường thì đã chẳng dính vào.

“Còn người của chúng ta?”

“Dặn cứ chờ đã, đừng làm ra động tĩnh gì, nếu điều tra thuận lợi quá cô ta sẽ không tin đâu.” Con người là như thế, người khác nói sẽ không tin, càng làm khó thì mới càng tin tưởng.

“Nếu cô ta không tra được thì sao?” Việc này nếu không có Chỉ Lan nhắc nhở, Hách Xá Lí thị không thể nào tìm ra chân tướng.

“Không tra ra thì cô ta cũng biết lấy giả làm thật, quan trọng là cho cô ta cơ hội.” Nữ nhân hậu viện am hiểu nhất là bịa đặt, nếu Hách Xá Lí thị thật sự làm như vậy Chỉ Lan lại càng cao hứng.

Một tháng trôi qua, cặp sinh đôi đã nẩy nở hơn, sự khác nhau cũng càng thêm rõ ràng.

“Nhị Bảo và Tam Bảo không hề giống nhau.” Đại Bảo chấp tay sau lưng, quan sát hai em bé trên giường.

“Thật kỳ lạ.” Tiểu Bối cũng tán thành, giờ cô bé đã thôi cãi nhau với Đại Bảo, bởi vì bị trấn áp nhiều lần, cặp long phượng thai đã ngoan ngoãn hơn nhiều.

“Tại sao lại thế?” Đại Bảo nghi hoặc, cậu bé quyết định sau này sẽ chăm đọc sách, nhất định phải làm rõ vấn đề tại sao hai đệ đệ lại khác nhau.

“Trong sách nhất định có.” Tiểu Bối cũng biết phải chăm chỉ học tập.

“Hỏi ama đi.” Tìm câu trả lời trong sách có vẻ phiền toái, đi hỏi ama có vẻ hơn, trong lòng Đại Bảo không gì có thể làm khó ama.

“Ama nhất định biết!” Tiểu Bối gật gật đầu, bàn bạc xong long phượng thai liền nắm tay nhau đi quấy rối Huyền Diệp.

“Biểu ca lại phiền rồi.” Chỉ Lan cười trộm rất không phúc hậu, thế mới nói tạo hình tượng người cha vĩ đại trong lòng con cái là một chuyện rất quan trọng.

Huyền Diệp thật bất hạnh bị Chỉ Lan nói trúng rồi, hần đang ở trong thư phòng đọc sách, hiếm có lúc nhàn nhã, không bị hai đứa trẻ lú rú thật là thoải mái.

“Ama!” Huyệ Thái dương của Huyền Diệp bỗng giật giật, quả nhiên là hai cục bột đi vào.

“Thỉnh an ama.”

“Có chuyện gì?” Huyền Diệp buông sách, nhìn bộ dạng vội vàng của hai đứa con còn tưởng Chi Lan có chuyện gì.

“Nhị Bảo và Tam Bảo không giống nhau!” Đại Bảo nêu vấn đề, gần đây cậu bé có biệt danh “em bé thối nết”, chuyện gì cũng hỏi một câu.

“Tại sao lại thế ạ?” Tiểu Bối nghiêng đầu, vẻ mặt thối nết nhìn Huyền Diệp.

Huyền Diệp day mi tâm, hẳn biết trả lời thế nào, chẳng lẽ hẳn phải đi đọc y thư tìm câu trả lời sao.

“Ta gọi Thái y đến, các con hỏi Thái y.” Không phải là Huyền Diệp không thấy phiền, tuy rằng hẳn không trả lời được, nhưng cũng luôn nghĩ biện pháp trả lời, làm thế để bồi dưỡng lòng tò mò hiểu biết và tính tích cực của con trẻ.

“Vâng.” Đại Bảo gật đầu.

“Ama, gần đây có thêm ba di.” Tiểu Bối giơ ngón tay ra đếm.

“Đúng vậy! Đại Bảo cũng gặp, di xinh đẹp!” Đại Bảo giơ tay kể chuyện thấy ba nữ nhân mới vào phủ với Huyền Diệp.

“Đừng nói chuyện này với ngách nương, biết không?” Huyền Diệp làm thế cũng chỉ là bịt tai trộm chuông, nhưng hẳn thật sự không muốn Chi Lan vì nữ nhân khác mà khổ sở.

“Tại sao ạ?” Đôi mắt giáo hoạt của Đại Bảo chột lóe lên, nhưng nét mặt vẫn rất ngây thơ.

“Bởi vì ngách nương sẽ mất hứng.” Huyền Diệp có chút bất đắc dĩ, hẳn biết phải giải thích vấn đề thế thiếp với các con thế nào.

“Ama cũng không thể nhắc đến di sao?” Tiểu Bối nhìn Huyền Diệp bằng ánh mắt vô tội.

“Ama cũng không nhắc đến.” Huyền Diệp cam đoan.

“Nhưng di nói ama đối với di tốt lắm.” Đại Bảo nhấn nhá, có vẻ rất khổ sở.

“Ama đối tốt với di có phải là sẽ không đối tốt với ngách nương nữa?” Tiểu Bối cũng cúi đầu hỏi với vẻ buồn bã.

“Ai nói vậy?!” Huyền Diệp có chút tức giận, kẻ nào dám bịa đặt trước mặt con trẻ, nếu để Chi Lan biết, nhất định nàng sẽ khổ sở.

“Không có ai nói.” Đại Bảo kích động xua tay.

“Tiểu Bối con nói!” Huyền Diệp vừa nghe liền biết có vấn đề.

“Là bọn con nghe người khác nói, Tiểu Bối biết nghe lời là không ngoan, ama đừng phạt chúng con.” Tiểu Bối nước mắt mắt lưng tròng, còn ý đồ trốn ra sau lưng Đại Bảo.

Đại Bảo tiến lên che cho Tiểu Bối, “Ama, bọn con không cố ý, muốn phạt thì phạt Đại Bảo, Đại Bảo là ca ca.”

Huyền Diệp nhìn hai đứa con mới ba tuổi rưỡi, vừa tự hào vừa đau lòng, chẳng lẽ bình thường hẳn quá nghiêm khắc, sao lại dọa bảo bối sợ sệt thế này. Nhưng hai đứa trẻ biết đúng sai lại thương yêu che chở cho nhau khiến Huyền Diệp cảm thấy hẳn và Chi Lan không uống công dạy dỗ.

Nhưng hẳn vẫn phải tra ra kẻ nào đứng sau chuyện này, làm gì ngẫu nhiên trùng hợp để bảo bối nghe được chuyện này, hơn nữa hai đứa trẻ có thói quen ăn xong đi dạo hoa viên cả phủ đều biết, nói không chừng có kẻ cố tình đứng chờ để bịa đặt cho bảo bối nghe.

Trẻ con không hiểu chuyện nhất định sẽ làm rùm beng, ầm ĩ quá hẳn sẽ tức giận, thậm chí là thất vọng, sau đó sẽ vì chuyện này mà xa cách với Chi Lan, thật là một cái bẫy tài tình, nhưng kẻ đó lại không ngờ đến chuyện Đại Bảo và Tiểu Bối không phải loại trẻ con thích gây sự.

Huyền Diệp vỗ về long phượng thai xong mới sai người đưa bảo bối về chỗ Chi Lan, việc này còn phải nói cùng Chi Lan, nàng luôn rất chú ý đến bảo bối.

“Tiểu Lý Tử người đi điều tra xem con nha hoàn nào nói, chủ là ai?” Huyền Diệp xoay chiếc nhẫn ngọc trên ngón cái, sắc mặt âm trầm.

“Nô tài tuân mệnh.”

Cùng lúc đó, trong hoa viên, “Vừa rồi người đóng kịch đúng không, nhưng vẫn khờ quá.” Tiểu Bối không chịu thừa nhận lúc Đại Bảo đứng lên che chở cô bé có chút cảm động.

“Ta đóng kịch bao giờ, ai bảo người sắp khóc đến nơi.” Đại Bảo bĩu môi không phục.

“Ta đâu có sợ, người nói lung tung.” Thật ra Tiểu Bối có chút sợ ama sẽ phạt, nhưng không thú nhận với Đại Bảo.

“Đều tại nữ nhân kia hại.” Đại Bảo nói sang chuyện khác, nếu không phải cậu bé và Tiểu Bối trong lúc vô tình nghe được bọn nha hoàn nói rắc rối tẩn và cách cách gì đó thì sẽ không biết hóa ra ama có nhiều nữ nhân như vậy.

“Uh, chúng ta phải giúp ngạch nương.” Tiểu Bối yêu Chi Lan nhất, cô bé muốn đuổi hết nữ nhân xấu xa kia đi.

“Liệu ama có phát hiện ra không?” Đại Bảo có chút chột dạ, tuy không nói láo nhưng mục đích không thuần khiết cho lắm.

“Chúng ta đừng nói lung tung.” Tiểu Bối ra vẻ trấn định, cô bé và Đại Bảo chỉ muốn ama trừng phạt mấy nữ nhân kia thôi.

“Uh, nhưng chúng ta quay lại xin lỗi ama đi.” Đại Bảo cảm thấy ama sớm muộn gì cũng biết, nhận lỗi trước có vẻ vẫn hơn.

“Được rồi.” Tiểu Bối nghĩ nghĩ cũng gật đầu đồng ý, cả hai đều yêu ama.

“Ama.” Thịnh an xong Đại Bảo có chút ấp úng.

“Sao lại quay lại?” Huyền Diệp thấy bảo bối quay lại rất ngạc nhiên.

“Xin lỗi ama.” Đại Bảo ngẩng đầu, đôi mắt to tròn trong veo đầy vẻ hối lỗi.

“Thế này là sao?” Huyền Diệp nhìn Đại Bảo cũng thấy mềm lòng.

“Bọn con có ý.” Tiểu Bối nói, “Xin lỗi ama.”

“Là chuyện đây sao?” Thật ra Huyền Diệp đã biết rồi, chẳng qua hấn cảm thấy đây là lần đầu tiên bảo bối vận dụng tài trí để giải quyết vấn đề, tuy là tổ cáo, nhưng cũng khiến người khác vừa lòng, ít nhất không có tội lỗi rõ ràng.

Lúc nghe hai đứa trẻ xin lỗi Huyền Diệp càng thêm cao hứng, có gì đáng để cao hứng hơn chuyện có hai đứa con vừa thông minh lại lương thiện.

“Ama không trách hai con.” Huyền Diệp xoa đầu Đại Bảo và Tiểu Bối, “Nhưng thủ đoạn không thể đối phó người trong nhà, biết không?”

Đại Bảo và Tiểu Bối đều thật cảm động, bởi vì ama không trách phạt còn an ủi bọn họ.

“Ama thật tốt.” Đại Bảo nắm góc áo Huyền Diệp, Tiểu Bối cũng chạy đến bên người Huyền Diệp kéo tay hấn.

“Hai con cũng rất ngoan.” Đây là lần đầu tiên Huyền Diệp cảm nhận được tình cảm cha con ấm lòng đến vậy, hấn nghĩ đời người chắc chẳng còn gì hạnh phúc hơn lúc này, có một thế tử yêu thương, có hai đứa con thông minh hiểu chuyện, đúng là không còn gì mãn nguyện hơn.

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đừng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: Tâm tư

Từ sau khi Đại Bảo và Tiểu Bối nhận lỗi với Huyền Diệp, Chi Lan thấy quan hệ của ba cha con thân thiết hơn một cách rõ ràng. Khi bảo bối chào đời, Huyền Diệp không quan tâm lắm đến bảo bối, so với gia đình hoàng gia thì thái độ đây rất bình thường, thậm chí so cả xã hội cổ đại đều là bình thường.

Huyền Diệp nhận được sự quan tâm yêu thương của Thuận Trị nguyên nhân là vì Đông quý phi, bởi vì yêu người phụ nữ đấy, người đàn ông mới có thể quan tâm yêu thương đứa con chung của hai người từ nội tâm. Đây là chuyện rất bình thường, đàn ông tất nhiên yêu thương đứa con do người phụ nữ họ yêu sinh ra. Huyền Diệp yêu Chi Lan, đây là sự thật không ai phủ nhận, nhưng hấn lại không có cảm giác yêu ai yêu cả đường đi lối về đối với hai đứa con mới sinh.

Đàn ông đôi khi chỉ như đứa trẻ con to xác, dù có những lúc đạo mạo thế nào, trước mặt người thân thiết nhất luôn thể hiện ra mặt ngây thơ của bản thân, vì thế Chi Lan biết Huyền Diệp biểu hiện thế là ghen tuông. Nghe thì thật không tin nổi, nhưng đây lại là chuyện rất thật, có hai nguyên nhân, thứ nhất là khi Chi Lan vừa mang bầu thì Huyền Diệp đi xa, hấn không có quá trình bồi đắp tình cảm khi mang thai, đơn giản mà nói là không đồng cảm. Nguyên nhân thứ hai là Chi Lan có biểu hiện quá yêu hai đứa bé, có vẻ bỏ bê hấn.

Vì thế Chi Lan thường xuyên nghĩ biện pháp gia tăng tình cảm cho bọn họ, không chỉ vì họ là cha con, quan trọng hơn là sau này họ sẽ thành quân thần. Hoàng phụ hoàng phụ, nếu Huyền Diệp thật sự đăng cơ, quan hệ giữa họ sẽ không chỉ còn là cha và các con, mà sẽ là hoàng đế và thần tử.

Khi Đại Bảo lớn lên, nhiều khả năng sẽ khiến Huyền Diệp nghi kỵ, bởi vì quan hệ giữa hai người không thân mật, lại bởi vì Đại Bảo dần đủ lông đủ cánh, Huyền Diệp thì già yếu, đây là một quá trình không thể tránh khỏi, vì thế Chi Lan hoàn toàn có thể tưởng tượng một ngày nào đó phụ tử thành thù.

Đứng trước quyền lợi, không có tình cảm chắc chắn thì không thể chống đỡ được lâu, vì thế phải tranh thủ khi Huyền Diệp chưa đăng cơ mà bồi đắp tình

cảm với hân, tình cảm có được lúc này vững chắc hơn nhiều so với tình cảm có khi Huyền Diệp đã đăng cơ. Có tình cảm đó làm chỗ dựa, dù có ngày Huyền Diệp nghi kỵ Đại Bảo, thì cũng nhờ tình cảm khó có được đó mà chần chừ ít nhiều, mà chần chừ là còn cơ hội cứu vãn vấn đề.

Việc Chi Lan làm rất đơn giản, nàng không lặp đi lặp lại trước mặt bằng lời trước mặt Huyền Diệp là phải thương yêu con cái, điều đầu tiên nàng làm là dạy dỗ Đại Bảo Tiểu Bối thật tốt, khắc sâu vào tâm trí non nớt của các con, chỉ có những đứa bé ngoan ngoãn mới có thể khiến người khác thương yêu quan tâm hết lòng.

Chuyện thứ hai cũng không quá khó, chỉ là làm gương tốt mà thôi, chuyện này Chi Lan không đóng kịch, nàng thật sự yêu thương hai đứa bé, nghĩ cho tương lai hai đứa con. Không phải sinh con ra, thì thoáng chơi đùa một lát rồi bỏ mặc như thế mà con cái có thể trưởng thành thành một người hiếu thảo vĩ đại, cái gì cũng cần điều kiện, những đứa con có hội chứng thần tượng người mẹ cũng là do người mẹ có hội chứng lo nghĩ cho con.

Trong cuộc sống ngày thường Huyền Diệp có thể cảm nhận được sự quan tâm Chi Lan dành cho long phượng thai, chỉ cần sự quan tâm đầy đủ động được hân, hân sẽ dần nhận thức được thái độ đầy là đúng. Hành vi của Chi Lan dần hình thành khái niệm trong lòng Huyền Diệp, đây là cần tôn trọng con trẻ, trẻ con cũng là người chứ không phải con rối của cha mẹ, không phải nói mấy câu mà con trẻ có thể trở thành người như ta mong muốn, cũng không phải thi thoảng mới quan tâm đến mà con trẻ có thể ngưỡng mộ và dành tình cảm cho bạn.

Ý tưởng đầy khác xa những gì Huyền Diệp vẫn nhận thức, trong tư tưởng của người cổ đại, thái độ đầy là chiều trẻ con quá mức, nhưng vì Chi Lan ngày qua ngày, năm qua năm làm vậy, hơn nữa Đại Bảo và Tiểu Bối lưu lại ấn tượng tốt trong lòng hân, vì thế Huyền Diệp cũng theo bản năng cho rằng như vậy cũng không sai. Đây là kết quả cho ba năm đào tạo của Chi Lan dành cho Huyền Diệp, hiện tại, nàng đã đi được nửa quãng đường khiến hân thành một phụ thân tốt.

“Biểu ca, gần đây anh làm gì, tại sao Đại Bảo Tiểu Bối luôn thân cận với anh bỏ bê em.” Chi Lan làm bộ như ghen tỵ, “Giữa ba người có bí mật?”

Huyền Diệp không nói lời nào, nhưng trong lòng hân rất tự đắc, phương pháp đơn giản nhất để thu ngắn mối quan hệ giữa người với người là có chung bí mật không thể cho người khác biết, bí mật này sẽ thành sợi dây ràng buộc, khiến người trong cuộc này sinh sự đồng cảm với nhau.

“Em cũng muốn biết!” Chi Lan thở phì phì, như thể bất mãn vì ba cha con có bí mật giấu nàng.

“Thật sự không có gì.” Huyền Diệp ho khan một tiếng để che giấu sự đắc ý của bản thân, trước kia hân không thân mật với hai con một phần là vì hai đứa trẻ chỉ thân mật với Chi Lan, “Gần đây hình như Hách Xá Lí thị điều tra chuyện hôm em sinh con?”

“Vâng, em đưa manh mối cho cô ta.” Đôi mắt Chi Lan lấp lánh sự kiêu ngạo, cơ hội để nàng thi triển kỹ thuật trạch đấu không nhiều, giống như học mà không có đất dụng võ, vì thế đôi khi trong lòng có cảm giác rớt cuộc cũng được đùa giỡn kẻ khác.

“Em đang tính làm gì?” Huyền Diệp cũng chỉ là tiện thì hỏi thôi, hậu trạch là do Chi Lan quản lý, quá trình thế nào không quan trọng, chỉ cần kết quả hài lòng.

“Không nói với anh.” Chi Lan cười để lộ lúm đồng tiền, “Lần trước em nghe ngách nương nói Hoàng ama sắp đi Mộc Lan săn bắn.”

“Em muốn đi sao?” Huyền Diệp cầm tay Chi Lan, vẫn mềm mại như thế.

“Có một chút.” Chi Lan nhú nhú mày, “Ngách nương nói em mang con vào cung Cảnh Nhân, bà sẽ trông giúp em, liệu có làm phiền ngách nương quá không?”

Chi Lan có chút động lòng với chuyện đi săn, từ khi sinh con đến giờ nàng đều bận bịu vì con, đã rất lâu chưa được nghỉ ngơi, vì thế cũng rất muốn ra ngoài thư thái một phen. Giao con cho Đông Quý phi nàng cũng rất yên tâm, dù sao Đông quý phi cũng chu đáo cẩn thận hơn nàng, hơn nữa lại thật sự thương yêu các cháu.

“Ngách nương hận không thể giữ các cháu trong cung luôn thôi.” Huyền Diệp rất hiểu lòng ngách nương nhà mình.

“Chỉ còn hơn một tháng, em thật sự rất hồi hộp.”

Trong viện Quách Lạc La thị, “Thuốc này thật sự có tác dụng?”

“Lão gia nói chủ tử và Vương gia cùng dùng, hiệu quả rất tốt.”

“Nhưng hạ được Vương gia ...” Quách Lạc La thị có chút chần chừ, hạ được rất dễ bị phát hiện.

“Lão gia nói thuốc này chỉ khiến Vương gia hưng phấn hơn bình thường, không tổn hại sức khỏe.”

“Liệu Vương gia có phát hiện không?” Quách Lạc La thị lắc lắc đầu, “Vương gia tính tường như vậy, nhất định sẽ nhận ra bất thường.”

“Chủ tử, nhưng thuốc này Vương gia cũng phải dùng mới có tác dụng.”

“Đề ta suy nghĩ đã.” Quách Lạc La thị nắm chặt gói thuốc trong tay, lòng phập phồng lo sợ, rốt cuộc có nên hạ được Huyền Diệp không, nếu hạ thì phải dùng phương pháp gì.

Ở đây Quách Lạc La thị suy tính chuyện của mình, bên kia Hách Xá Lí thị cũng suy nghĩ chuyện liên quan đến Hách Xá Lí thị.

“Tra đến bà đỡ thì đứt manh mối?” Hách Xá Lí thị vốn nghĩ có người dẫn dắt cô ta điều tra, nhưng nếu đã là có người dẫn dắt, thì chẳng có lí nào lại không tra được.

“Có tra được tỳ nữ ngày đó là ai không?” Lòng Hách Xá Lí thị thầm suy đoán, cô ta cảm thấy có thể đây là cơ hội phúc tấn đưa cho, để thu phục cô ta. Nếu muốn hợp tác với phúc tấn, phải tỏ được thành ý, cụ thể là điều tra ra kẻ định hãm hại phúc tấn là ai.

Đương nhiên cũng có thể là phúc tấn muốn cô ta gây chiến với Quách Lạc La thị, sau đó phúc tấn làm ngư ông đắc lợi, nhưng nếu là như thế, phúc tấn không cần phiền toái như thế, bởi vì hiện tại có thể nói là phúc tấn là lão Đại trong phủ, cho dù Hách Xá Lí thị có định bắt tay hợp tác với Quách Lạc La thị cũng chẳng thể tạo ra sóng gió gì đáng kể, huống chi số rắc phúc tấn có năng lực chiến đấu trong phủ cũng chỉ có hai người, Hách Xá Lí thị và Quách Lạc La thị tạm thời không có lý do hợp tác.

“Là trong viện Nạp Lạt cách cách.”

“Là cô ta sao?” Chẳng lẽ cô ta cũng là người của phúc tấn, vì thế mới giúp đỡ phúc tấn. Nhưng cũng có thể việc này là do Nạp Lạt thị bày ra để dẫn dụ Hách Xá Lí thị đối phó Quách Lạc La thị, khả năng này rất có lý, nhưng có thể khẳng định đây đây là một cái bẫy, rốt cuộc có nên nhảy vào không.

“Chủ tử ngài còn muốn điều tra tiếp sao? Mấy bà đỡ kia đều đã chết.”

“Đã chết mới kỳ quái, tuy rằng cách chết khác nhau, thời gian khác nhau, nhưng người có tâm tư nhất định tra ra.” Quách Lạc La thị thật sự ngạc nhiên vậy sao, chắc không phải cạm bẫy cô ta bày ra chứ.

Nếu không phải bận tâm hình tượng chắc hẳn Hách Xá Lí đã cắn móng tay, rốt cuộc là thế nào, là ai bày ra, mục đích gì, phải làm gì mới tìm ra kẻ đây. Tất cả nữ nhân trong phủ này đều có khả năng, nhưng dù là ai làm cô ta cũng không thể đắc tội phúc tấn, vì thế hoặc là giả vờ như không biết chỉ lo thân mình, hoặc là điều tra đến cùng xem kẻ chủ mưu có mục đích gì.

Nhưng nhất thời có lẽ nên lặng yên xem xét, có điều cô ta không phải kẻ không có dã tâm, nếu cứ vì chần chừ lưỡng lự mà để tuột mất cơ hội, vậy chẳng phải cô ta chỉ có thể chết già trong hậu viện không ai nhớ đến?

Sau này không thể tránh chuyện đối đầu với Quách Lạc La thị, tuy cô ta muốn lần áp Quách Lạc La thị, nhưng sẽ không sinh hiếu thắng nhất thời mà rơi vào cạm bẫy của kẻ khác.

Vì thế việc cần làm lúc này là thăm dò, thăm dò xem kẻ chủ mưu là ai, mục đích là gì. Rốt cuộc Hách Xá Lí thị nở nụ cười, dù là ai cô ta đều chờ tiếp chiêu.

Gần đây không khí trong phủ Tam Aka rất kỳ quái, trước kia các nữ nhân đều rất an phận, ít nhất dưới sự quản lý của phúc tấn, trong quy định của phủ, không ai dám đi gây sự, hề phạm sai lầm đều bị Tam aka nghiêm trị, không có ngoại lệ, vì thế ai cũng rõ, Tam aka ghét nhất là hậu viện bất nháo.

Nhưng từ khi Hách Xá Lí thị vào phủ mọi sự đã thay đổi, bởi vì cô ta dám quang minh chính đại đối đầu với Quách Lạc La trác phúc tấn, tuy rằng chỉ đấu võ mồm, nhưng ai sáng suốt đều thấy là phạm vào quy định.

“Chủ tử, như vậy thật sự ổn sao?” Nha hoàn của Hách Xá Lí thị nha hoàn có chút lo lắng, mới vào cửa đã gây sự với Quách Lạc La trác phúc tấn có vẻ không sáng suốt lắm.

“Cho dù ta không gây sự với cô ta lúc này kẻ chủ mưu kia cũng sẽ nghĩ biện pháp khác, thay vì bị động ta chủ động chẳng hơn sao?”

Thật ra Hách Xá Lí không nói ra nguyên nhân thật sự, làm thế chỉ là vì muốn đẩy tình huống nhanh hơn thôi, hiện tại số lần thị tẩm của cô ta và Quách Lạc La thị không khác biệt nhiều, thái độ của Gia dành cho mỗi người cũng như nhau.

Trước khi xuất giá Hách Xá Lí đã biết sức ảnh hưởng của gia tộc đã giảm sút nhiều kể từ ngày ông nội Sách Ni quy tiên, nếu muốn khôi phục vinh quang cho gia tộc, chỉ có thể sinh một đứa con có khả năng kế thừa ngôi vị Hoàng đế. Tam Aka là người có khả năng ngồi lên vị trí kia nhất, cô ta không còn nhiều thời gian, mỗi nữ nhân trong hậu viện đều là kẻ địch của cô ta, vì thế cô ta muốn mượn cơ hội hiếm có này hạ gục Quách Lạc La thị.

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đừng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80: Hạ được

“Hách Xá Lí này thông minh hơn Quách Lạc La thị.” Chi Lan đặt bức thêu trong tay xuống, nhưng trên đời này có rất nhiều người sai lầm vì thông minh, hy vọng Hách Xá Lí thị không rơi vào trường hợp đấy.

“Chủ tử, tiếp theo nên làm thế nào?” Từ Quyên hỏi, cô ấy và Uyên Ương là thân tín đã lâu của Chi Lan, vì thế mới dám hỏi.

“Không làm gì cả.” Chi Lan cũng không định làm gì, nàng chỉ muốn khiến hai trắc phúc tấn đối đầu với nhau thôi.

“Còn...?” Từ Quyên vẫn cho là Chi Lan đang sắp đặt thế cục gì đấy, định hốt trọn một mẻ các nữ nhân hậu viện, cho bọn họ biết chuyện gì có thể làm, chuyện gì không thể làm.

“Nếu người là Hách Xá Lí thì người sẽ nghĩ thế nào?” Chi Lan hỏi.

“Nô tỳ sẽ nhận định đây là một âm mưu.” Từ Quyên không chút do dự trả lời, người biết suy nghĩ nhìn nhận đều biết đây là một âm mưu, nếu Quách Lạc La thị thật sự hại phúc tấn, tại sao phúc tấn không biết ngược lại còn cho một trắc phúc tấn mới chân ướt chân ráo vào phủ hay biết.

“Ai chủ mưu?” Xác nhận đó là một cạm bẫy xong đương nhiên phải đi tìm kẻ chủ mưu.

“Phúc tấn, Quách Lạc La trắc phúc tấn, hoặc là Nạp Lạt cách cách?” Ba người này là đáng để nghi ngờ nhất, đương nhiên những người khác cũng có thể.

“Nếu người phát hiện chỉ có vào bẫy thì mới có được thứ người muốn, thì người sẽ làm thế nào?” Thợ săn không thể không đề mồi, chỉ cần mồi đủ hấp dẫn, nhất định sẽ có kẻ động lòng. Chi Lan đưa ra một miếng mồi, Hách Xá Lí đi thăm dò, thấy có khả năng hạ gục Quách Lạc La thị, vì thế mới bị lợi dụng. Nhưng đây là việc sau này, hiện tại chuyện đây mang lại lợi ích cho cô ta.

“Nô tỳ sẽ vờ như không biết gì mà tiếp tục điều tra.” Uyên Ương vẫn im lặng lúc này mới lên tiếng.

“Tại sao?” Từ Quyên không hiểu.

“Bởi vì đây là biện pháp tốt nhất.” Nếu con mồi có chút chần chừ hoặc do dự, thợ săn sẽ biết cái bẫy này không có tác dụng, vì vậy sẽ xếp đặt một cái bẫy khác, con mồi cũng chỉ có thể phòng thủ trong thế bị động, bởi vì không biết cạm bẫy kế tiếp sẽ thế nào. Nhưng nếu con mồi vờ như không biết đưa chân vào bẫy, thì thợ săn mới có thể bắt cần lộ tung tích, bởi vì hẳn cho rằng con mồi đã nằm trong lòng bàn tay mình.

“Nô tỳ vẫn không hiểu.” Từ Quyên lắc đầu, cô ấy thật sự không hiểu.

Chi Lan không nói chỉ cười, nàng cũng không cần Từ Quyên hiểu rõ chuyện này, chức trách mỗi nha hoàn khác nhau, hiểu biết cũng khác, người cần hiểu chuyện này là Uyên Ương chứ không phải Từ Quyên.

“Ta cũng chỉ cần cô ta hoài nghi thôi.” Nữ nhân hậu trạch đều thích nghi thần nghi quỷ, gặp chuyện gì cũng phải suy đi tính lại năm lần bảy lượt mới yên tâm, kế hoạch của Chi Lan cũng là đánh vào cái tâm lý hoài nghi và tự nhận định đấy thôi.

Nàng mở màn, sẽ có người diễn nốt vở này, cũng không biết sẽ có bao nhiêu người tham gia vở kịch, diễn hay hay dở. Nhưng dù thế nào, mục đích của Chi Lan là làm rối loạn đám nữ nhân đó.

“Phúc tấn vẫn không có động tĩnh gì sao?” Hách Xá Lí thị không dám khẳng định, nếu thật sự là phúc tấn muốn mượn tay cô ta trừ bỏ Quách Lạc La thị, vậy nhất định sẽ có động tĩnh, vì cô ta đã đối đầu với Quách Lạc La thị rồi. Nếu muốn thu phục cô ta, vậy cũng nên ám chỉ.

Cô ta không tin mục đích của phúc tấn chỉ là muốn cô ta và Quách Lạc La thị trở mặt với nhau, bởi vì trong phủ này chỉ có hai trắc tấn, căn bản không cần phúc tấn tác động thì cô ta cũng không có lý do hợp tác với Quách Lạc La thị. Giờ phúc tấn như mặt trời ban trưa, cho dù muốn hợp tác cũng sẽ không tuyến ở hậu trạch, vì thế việc phúc tấn không có động tĩnh khiến Hách Xá Lí thị phải hoài nghi phán đoán của bản thân.

“Chẳng lẽ không phải phúc tấn?” Hách Xá Lí thị căn bản không nghĩ được rằng Chi Lan thật sự không có mục đích gì, nàng chỉ muốn khơi lên sự hoài nghi trong lòng Hách Xá Lí thị mà thôi, nàng cũng không quan tâm vở kịch này, nàng chỉ việc đến lúc hạ màn thì tổng kết thôi.

“Nếu không phải phúc tấn, thì tức là Quách Lạc La thị sắp xếp, muốn trừ khử ta, hoặc là một ai đó.” Lúc này đầu óc của Hách Xá Lí thị bị chuyện này chiếm trọn, vì thế chẳng còn sức đâu nhận ra những chuyện khác, ví dụ như ánh mắt Quách Lạc La thị dành cho cô ta dần trở nên quỷ dị.

Mấy ngày trước sự kiện săn bắn mùa thu, người trong phủ Tam Aka đều biết hai vị trắc phúc tấn hục hặc gay gắt thế nào, phúc tấn cũng nhắc nhở mấy lần, nhưng hoàn toàn vô dụng, hai người vừa thấy mặt liền cãi nhau, bạn nói phúc tấn khuyên giải sao, bọn họ bằng mặt không bằng lòng, liên tục lên châm chọc khiêu khích, bạn nói phúc tấn phạt đi, nhưng họ không có sai lầm, đâu thể quy định cấm nói chuyện, hơn nữa họ mắng chửi ầm sau những lời khen tặng đầy ân ý, có muốn truy cứu cũng không được.

Ngoài mặt Chi Lan buồn phiền, nhưng trong lòng rất vui sướng, nàng chỉ phái nha hoàn tùy tiện nói mấy câu, liền khiến hai người kia đấu nhau đến lưỡng bại câu thương, tuy nói không biết thật giả thế nào, nhưng có thể khẳng định bụng dạ hai người cũng chẳng tốt đẹp gì.

Hơn nữa gần đây Chi Lan phát hiện tình trạng nóng trong của hai người này rất nghiêm trọng, phần không còn che được mụn trên mặt Hách Xá Lí thị và quần thâm dưới mắt Quách Lạc La thị. Quan trọng là nàng sắp đi tái ngoại trong nay mai, hai người này chỉ có thể ru rú trong phủ nghi thần nghi quỷ, sau đó dùng hết các loại phương pháp tìm hiểu âm mưu này, cuối cùng lại tự cho là đúng đối phó với kẻ mà họ nhận định là kẻ địch, nghĩ đến đây Chi Lan liền cảm thấy vui vẻ.

“Ngày mai đưa bốn đứa con vào cung đi.” Chi Lan cũng có chút nhớ Đông Quý phi.

“Uh, em nói chuyện cùng Đại Bảo Tiểu Bối rồi sao?” Đến lúc này Huyền Diệp cũng đã biết chú ý đến suy nghĩ của bảo bối.

“Nói rồi ạ.” Chi Lan gật đầu, tuy rằng quá trình gian khổ, nhưng cuối cùng đã thành công.

“Vây là tốt rồi, dọc theo đường đi tôi không thể bên em, nhớ phải mang đồ giải trí giết thời gian.” Huyền Diệp quyết định có lẽ hẳn nên đi mua cho Chi Lan ít sách truyện.

“Chuyện Quách Lạc La thị dễ về rồi xử lý.” Huyền Diệp nói bằng giọng âm trầm.

“Vâng.” Tối hôm qua Chi Lan cũng bị dọa phát sợ, Huyền Diệp hai mắt đỏ ngầu tìm nàng, không nói hai lời liền cởi quần áo, nhiệt tình tăng vọt thật vô cùng khủng bố. Đến bây giờ nàng vẫn không dám hỏi Huyền Diệp đã xảy ra chuyện gì, nhưng vẫn có thể đoán được ít nhiều.

Tối hôm qua Huyền Diệp ghé qua chỗ Quách Lạc La thị, không ngờ Quách Lạc La thị hầm một bát canh chờ hẳn, Huyền Diệp thì không ngờ nữ nhân trong phủ dám to gan lớn mật hạ được hắn.

Được lực của thứ đó rất mạnh, hắn chỉ mới nhấp một ngụm đã thấy thân dưới nóng rực, lần đầu tiên nhìn Quách Lạc La thị mà thấy có hứng thú, may là khả năng khống chế của hắn mạnh hơn người, vì thế không đến nỗi mất khống chế tại chỗ, hắn quăng bát canh, hất ngã Quách Lạc La thị, buông lệnh cấm túc rồi lập tức đi tìm Chi Lan.

Nếu không phải chỉ vài ngày nữa sẽ là sự kiện săn bắn mùa thu, hắn sẽ không bỏ qua cho Quách Lạc La thị đơn giản như thế, ít nhất cũng phải bắt cô ta trả một cái giá xứng đáng. Nhưng đang lúc này, hắn không có thời gian cũng không có tinh thần đi xử lý chuyện đấy.

Trong cung Cảnh Nhân, Đông quý phi vui vẻ nói chuyện với Đại Bảo Tiểu Bối, Nhị Bảo Tam Bảo đang ngủ say ở phòng bên cạnh, Chi Lan ngồi một bên mỉm cười.

“Gần đây trong phủ Huyền Diệp xảy ra chuyện gì vậy?” Đông quý phi không kiềm chế được mà hỏi, bà biết chuyện hai trắc phúc tấn hục hặc với nhau, đây là chuyện rất bình thường, cung đấu ghê gớm hơn nhiều. Điều khiến bà chú ý là tối hôm qua Huyền Diệp nổi cơn lôi đình ở chỗ Quách Lạc La thị, thậm chí đập cửa bỏ đi.

“Ngạch nương hỏi chuyện tối qua ạ?” Chi Lan nói, “Chi Lan cũng không biết, nhưng Gia rất tức giận.”

“Con thật sự không biết?” Đông thị buồn cười hỏi.

“Con không biết nhưng có thể đoán được ít nhiều, tối qua lúc gia đến ... nhiệt tình hơn rất nhiều.” Mấy chữ cuối cùng Chi Lan cắn răng mà nói, chuyện này thật khó mà nói.

Đông Quý phi suy nghĩ một chút liền hiểu ra, lập tức thấy giận khó mà tha thứ, có ai nghe tin con mình bị hạ xuân được lại có thể cao hứng cho được. Muốn quyền rũ dân ông có rất nhiều cách, hạ được là cách thấp hèn nhất.

“Đã gọi thái y chưa?” Đông quý phi thật sự tức giận, nếu tổn hại sức khỏe Huyền Diệp thì phải làm sao.

Chi Lan lắc đầu, Huyền Diệp trọng sĩ diện như vậy sao có thể rêu rao tuyên thái y đến, nhưng có lẽ nên vụng trộm tìm người đến chẩn mạch.

“Tra ra nguyên nhân không?” Hiển nhiên Đông quý phi cũng nghĩ được chuyện đấy với đàn ông thật si nhục, bị nữ nhân trong phủ hạ xuân được, chẳng phải nói khả năng đàn ông của Huyền Diệp có vấn đề, may là Huyền Diệp có ba con trai một con gái chứng minh hẳn là một người đàn ông thật sự.

“Chưa kịp tra ạ.” Tối hôm qua mới xảy ra chuyện, sáng sớm nay nàng đã vào cung, chưa có lúc nào để tra xét, hơn nữa Huyền Diệp không nói thì không thể thăm dò trực tiếp, bởi vì chuyện này liên quan đến tự tôn đàn ông.

“Huyền Diệp nói thế nào.” Đông quý phi cũng biết Chi Lan đi thăm dò Huyền Diệp sẽ phạt ý.

“Gia nói săn bắn mùa thu trở về rồi xử lý.” Chi Lan cảm thấy Quách Lạc La thị sẽ phải nhận kết cục tương tự Nữ Hổ Lộc thị, tuy nàng không hạ độc thù, nhưng Quách Lạc La thị như hấp tấp hạ được đúng là có chút liên quan với nàng.

“Uh, vậy để hắn xử lý.” Đông thị bắt đầu dĩ nhiên, cho dù bà là mẫu thân nhưng cũng không thể làm thay việc cho các con.

Trên đường hồi phủ, Chi Lan thăm đoán về tình hình trong phủ sau sự kiện săn bắn mùa thu.

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đùng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 81: Trường săn Mộc Lan

Lúc này, trường săn Mộc Lan vẫn là rừng rậm và thảo nguyên mênh mông, Chi Lan chưa từng được đến nơi thắng cảnh nào đẹp thế. Một màu xanh mướt trải rộng đến chân trời, bầu trời trong xanh như ngọc bích điểm mấy áng mây trắng xốp lững lờ, hồ nước trong veo phẳng lặng tựa mặt gương.

không lồ. So với Từ Cẩm Thành tường đỏ ngói xanh, Chi Lan thích cảnh đẹp tự nhiên này hơn.

“Thích không?” Huyền Diệp cười con tuấn mã đỏ thẫm, nhìn Chi Lan qua ô cửa nhỏ.

“Vâng, rất đẹp.” Chi Lan cảm thấy bản thân không tìm được câu từ để miêu tả cảnh đẹp này, lòng cũng như trải rộng cùng thảo nguyên ngút ngàn, những buồn phiền tích tụ bốc hơi trong nháy mắt.

“Lúc nào có thời gian tôi sẽ đưa em đi cưỡi ngựa.” Huyền Diệp ngẩng đầu nhìn bầu trời trong xanh không một áng mây, bầu trời này rất khác bầu trời trong Từ Cẩm Thành, bầu trời của Từ Cẩm Thành là một hình vuông giới hạn, con người như chim hoàng yến trong lồng, bầu trời nơi thảo nguyên bát ngát mênh mông, người cũng như chú chim xỏ lồng, có thể tự do sai cánh.

“Vâng.” Tâm hồn Chi Lan đã bị đất trời bao la hấp dẫn toàn bộ sự chú ý, nếu nàng sở hữu mây ánh lúc này, nhất định sẽ lưu lại hết cảnh đẹp nơi này.

Huyền Diệp nhìn Chi Lan không nói lời nào, người cưỡi ngựa, kẻ ngồi xe, ngón tay búp măng bạch ngọc của Chi Lan đặt trên cửa sổ, ánh mắt chăm chú dõi nhìn thảo nguyên và rừng cây rậm rạp, thi thoảng nhìn đến Chi Lan mê mải ngắm cảnh, Huyền Diệp chỉ kéo dây cương, tuy không đối thoại nhưng ai cũng có thể cảm nhận tình cảm sau hành động ấy.

Huyền Diệp không thể đi bên cạnh Chi Lan lâu, hẳn chỉ có thể tranh thủ xem nàng thể nào, sau khi yên tâm hẳn giục ngựa chạy đến phía sau Thuận Trị Đế.

Từ khi hoàn thành trường săn Mộc Lan, Thuận Trị dẫn đầu tướng sĩ Bát Kỳ đến đây tổ chức sự kiện săn bắn mùa thu hàng năm, ngoài ra còn để tiếp kiến vương công Mông Cổ, mục đích lần này cũng vẫn thế.

“Lan nhi chưa từng ở nhà bạt đúng không, em đi xem một chút, tôi sai người múc nước cho em tắm rửa.” Huyền Diệp nói mấy câu rồi lại vội đi, nhưng hẳn đã an bài chu đáo những chuyện liên quan đến Chi Lan.

“Biểu ca anh có việc thì đi đi, không cần lo cho em.” Chi Lan tiễn Huyền Diệp mới có thời gian xem xét nhà bạt, rất khác so với tưởng tượng của nàng, bên trong nhà bạt rất sáng sủa, không khí lưu thông cũng thoáng, ít nhất sẽ không xuất hiện tình huống ngột khí.

Nhà bạt tương đối rộng rãi, đồ đạc của Huyền Diệp đặt ở góc phía Tây, hương hòm của Chi Lan đặt ở góc Đông Bắc, bên cạnh giường khắc hoa. Trên giường trải thảm nhung, là chỗ ngủ của Chi Lan và Huyền Diệp.

“Chủ tử, có nước rồi, ngài muốn tắm luôn không?” Người Chi Lan đưa đi theo tất nhiên là Uyên Ương và Từ Quyên.

“Uh.” Trên đường đi không đủ tiện nghi, Chi Lan không được tắm thoải mái đã lâu, mỗi ngày chỉ có thể lau người, rốt cuộc cũng được ngâm mình trong bồn tắm rồi.

Tắm rửa xong Chi Lan tìm một bộ xiêm y đơn giản mặc vào, ra ngoài tản bộ một chút, nhà bạt của các tôn thất tập trung một chỗ, vì vậy khu vực này không có nhiều người lạ.

Chi Lan đánh tiếng với thị vệ, sau đó dẫn người đi ra xa một chút, thật ra không phải xa lắm, vì an toàn nàng cũng chỉ đi dạo quanh.

“Xin lỗi.” Không ngờ vừa ra ngoài đã va phải người khác, thoạt nhìn kẻ đó có vẻ vội vàng, vội vàng xin lỗi sau đó đi ngay. Bởi vì hẳn một mực cúi đầu, Chi Lan không thấy rõ gương mặt của hắn, nhưng dù hắn khom lưng cũng khiến Chi Lan cảm nhận một luồng sức ép rõ ràng.

“Người vừa rồi là ai?” Chi Lan hỏi thị vệ.

“Hồi Tam phúc tấn, người vừa rồi chắc là tùy tùng của vị vương công Mông Cổ nào đấy.” Thị vệ nhũn mảy, hiển nhiên cũng không hài lòng với sự vô lễ của tên tùy tùng kia, chỉ là chân ướt chân ráo đến thảo nguyên, va chạm lại là nữ quyền, vì thế không muốn làm rùm beng.

“Vâng, lần đầu tiên em được thấy.” Chi Lan cũng rất vui vẻ chào hỏi Tây Lỗ Khắc thị, lại nghĩ ngay đến Nạp Lạt thị đang ốm đau liệt giường mà buồn bã, “Đáng tiếc Ngũ đệ muội không khỏe không thể đi cùng.”

“Đúng vậy, sau khi về chúng ta cùng đến phủ Ngũ thúc thăm cô ấy.” Tây Lỗ Khắc thị cũng thấy rất buồn, bởi vì Phúc Toàn và Thường Ninh tạm thời chưa có ý tranh giành với Huyền Diệp, vì thế quan hệ giữa ba người vẫn rất thân mật, thường xuyên qua lại thăm hỏi.

“Không biết rốt cuộc Ngũ đệ muội ốm đau thế nào.” Chi Lan chỉ biết là hai tháng trước Nạp Lạt thị ngã bệnh nặng, thái y thậm chí còn nói không ổn.

Tây Lỗ Khắc thị lắc đầu, Nạp Lạt thị thật đáng thương, khó khăn lắm mới đợi được đến lúc Thường Ninh hồi tâm chuyển ý, vậy mà lại ngã bệnh liệt giường. Cô ấy và Chi Lan cũng chỉ có thể chờ dài, không làm được gì, nhất thời không khí nặng nề buồn bã.

“Hay chúng ta đi dạo một chút đi, mấy khi được đến thảo nguyên.” Chi Lan đổi đề tài.

“Nghe nói đêm nay Hoàng thượng sẽ tiếp kiến vương công đại thần Mông Cổ, nhất định sẽ rất náo nhiệt.” Đối với các nữ nhân luôn ru rú trong nhà, chỉ là một buổi tiệc xã giao cũng khiến họ thấy hào hứng.

“Hình như có đốt lửa trại?” Chi Lan tưởng tượng cảnh ca múa ăn thịt nướng quanh đồng lửa, lòng rất chờ mong.

“Chúng ta không thể nhảy múa, nhưng có thể nhìn người khác nhảy múa là không tồi rồi.” Các tiểu cô nương Mông Cổ không chỉ tinh tình cởi mở mà khả năng nhảy múa cũng rất điêu luyện.

“Nhị tẩu đã từng mặc quần áo Mông Cổ chưa?” Đã đến đây chi có thể nhập gia tùy tục, cởi bỏ kỳ phục.

“Chưa từng.” Tây Lô Khắc thị lắc đầu, đây lần đầu tiên cô ấy theo Phúc Toàn đi tái ngoại, trước kia chưa từng có cơ hội tiếp xúc với quần áo Mông Cổ.

Chi Lan hàn huyên với Tây Lô Khắc Thị một hồi rồi về nhà bạt, nàng còn phải chuẩn bị cho bữa tiệc tối.

Chi Lan mặc một bộ xiêm y Mông Cổ màu đỏ thẫm, tay áo rộng, thắt lưng cũng thắt lỏng, khiến dáng cao thon của Chi Lan càng thêm quyến rũ. Đầu đội trang sức làm từ mã não, trân châu, bảo thạch kết thành, khi đi các sợi tua va chạm leng keng, có sự thu hút rất riêng.

Huyền Diệp vừa vào liền thấy Chi Lan mới thay xiêm y, nếu Chi Lan mặc kỳ phục có dáng vẻ dịu dàng mềm mại, đoan trang, thì Chi Lan trong trang phục Mông Cổ lại đầy sự nhiệt tình, quyến rũ. Lần đầu tiên thấy Chi Lan như thế, Huyền Diệp cũng phải ngẩn ngơ.

“Lan nhi mặc trang phục Mông Cổ rất đẹp.” Huyền Diệp tiến tới ôm eo Chi Lan, “Trở về tôi sẽ sai người may cho em mấy bộ.”

“Về thì không còn cơ hội để mặc.” Chi Lan cũng rất thích trang phục Mông Cổ, nhưng về Bắc Kinh chỉ có thể mặc kỳ phục, thật ra nàng còn muốn làm mấy bộ hán phục nữa.

“Ai nói không có cơ hội, sau này Lan nhi chỉ mặc riêng cho tôi xem.” Lòng Huyền Diệp đã tưởng tượng ra rất nhiều tình huống để mặc trang phục Mông Cổ.

“Vâng.” Chi Lan thấy cuộc nói chuyện bắt đầu mờ ám liền tìm cách chấm dứt.

“Biểu ca uống chút sữa trâu đi.” Thảo nguyên có rất nhiều sữa dê sữa trâu, tiệc tối nhất định Huyền Diệp sẽ phải uống rượu, nên uống chút sữa tráng dạ dày trước.

“Cám ơn Lan nhi.” Huyền Diệp cảm thấy biểu muội thật là tri kỷ của hắn.

Thảo nguyên buổi tối càng thêm yên tĩnh, chỉ một mình sẽ có cảm giác sợ hãi. Chi Lan ngồi bên cạnh Huyền Diệp, bình tĩnh ăn “thịt cừu xé bằng tay”, thi thoảng lại có ánh mắt nóng rực đưa về phía Chi Lan, tuy không nhìn lâu nhưng vẫn khiến Chi Lan rất không thoải mái.

Không phải đa số phụ nữ Mông Cổ đều xấu, nhưng không có được khí chất đáng yêu kiều nữ của các tiểu thư nơi khuê phòng, đa số đàn ông đều thích phụ nữ nhỏ xinh dịu dàng mềm mại, đặc biệt là đàn ông Mông Cổ vốn cường tráng, phải nhìn bà vợ hung dữ mạnh mẽ nhà mình nhiều, giờ thấy Chi Lan thướt tha duyên dáng tất nhiên xao xuyến.

Huyền Diệp tối tăm mặt mũi, hẳn là đàn ông, tất nhiên hiểu đàn ông khác nghĩ gì, nhìn thấy mỹ nhân có kẻ nào không ảo tưởng một phen, nhưng đối tượng là thê tử nhà mình thì hiếm có ai hòa nhã thêm được.

Chi Lan cảm nhận được sức ép từ Huyền Diệp, bất mãn trừng mắt với những người đàn ông ngồi đối diện, may là trời tối không mấy ai thấy, Chi Lan lè lưỡi, hay nàng say rồi, làm sao có thể có hành vi ngây thơ như thế chứ.

“Biểu ca em muốn về.” Chi Lan không thích ứng được với cảnh tượng ồn ào này, khác hoàn toàn so với đốt lửa trại trong tưởng tượng của nàng, tuy rằng cũng có người nhảy múa, nhưng là nhảy múa cho đàn ông xem, các vương công Mông Cổ lại không câu nệ tiểu tiết, ai cũng có mấy mỹ nhân làm bạn, tuy rằng chưa đến mức sờ mó trắng trợn, nhưng vẫn khiến người được dạy dỗ đến nơi đến chốn như Chi Lan thấy phản cảm.

“Uh, bảo mấy thị vệ hộ tống em về.” Huyền Diệp cũng rất tức giận, có mấy quý tộc Mông Cổ nhìn ngó Chi Lan rất trắng trợn, tuy Mông Cổ quan trọng nhưng chưa đến mức Đại Thanh phải lấy lòng Mông Cổ. Huyền Diệp nheo mắt, biểu hiện kiêu ngạo của Mông Cổ chắc Hoàng ana đã thấy và ghi nhớ tất cả, chỉ có điều chưa đến lúc thích hợp.

“Biểu ca nên uống ít rượu thôi.” Chi Lan từ biệt Huyền Diệp, đột nhiên cảm nhận được một ánh mắt nóng rực như lửa, nàng nhìn lại, lại không thấy người nào.

“Có chuyện gì vậy?” Huyền Diệp cũng phát hiện có vấn đề.

“Không có gì, chỉ là...” Chi Lan do dự một chút mới nói, “Có cảm giác bị rần theo dõi.”

“Lan nhi say rồi, đừng lo lắng, ngoan ngoãn trở về, một lát nữa tôi sẽ về.” Tuy ngoài miệng Huyền Diệp an ủi Chi Lan, nhưng lòng bắt đầu âm thầm phòng bị, cứ nghĩ đến sự kiện sản bản mùa thu này lại thấy khó chịu trong lòng.

Chi Lan gật đầu, chắc là cảm giác nhầm, nhưng trong lòng vẫn có chút bất an, nàng rào bước về nhà bạt. Gió đêm thổi phàn phật, tóc Chi Lan bị thổi đến rối tung, đồ trang sức va chạm leng keng. Nàng xiết chặt quần áo, nhìn bầu trời đầy sao mới thấy lòng dễ chịu hơn.

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đừng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Hải đông thanh

“Lan nhi vẫn lo sợ sao?” Huyền Diệp nằm cạnh Chi Lan, có lẽ là vì lạ giường, nàng trần trọc mãi vẫn chưa ngủ được.

“Không ạ, chắc tại mới đến thảo nguyên nên không quen.” Bên ngoài gió thổi vu vu, Chi Lan không quen nhà bạt nên không có được cảm giác an toàn.

“Có tôi đây, ngủ đi.” Huyền Diệp ôm Chi Lan trấn an, “Sự kiện săn bắn mùa thu chỉ còn hơn hai mươi ngày, sẽ quen ngay thôi.”

“Vâng.” Chi Lan vui vào lòng Huyền Diệp, ngửi mùi hương quen thuộc, cảm nhận sự ấm áp từ hân mới thấy yên lòng hơn để ngủ.

Huyền Diệp hôn lên trán Chi Lan, hân cũng có ngờ vực, bởi vì một kẻ không nên xuất hiện đến tìm hân, mục đích cũng không có vẻ đơn giản như lời kẻ đó nói.

Sáng sớm hôm sau Chi Lan đã thấy tinh thần tốt hơn nhiều, hôm nay đại thần thống lĩnh tướng lĩnh Bát Kỳ bao vây một khoảng rừng để săn, vì thế dù ở trong nhà bạt cũng có thể nghe thấy tiếng kèn xa xa.

“Nhị tẩu qua sớm vậy?” Chi Lan vừa nghe báo liền thấy Tây Lỗ Khắc thị mặc trang phục Mông Cổ màu lam khom lưng tiến vào.

“Không hoan nghênh ta sao?” Tây Lỗ Khắc thị nhú mày, từ khi đến thảo nguyên cô ấy có vẻ hoạt bát hơn, có lẽ đây mới là con người thật của cô ấy.

“Không hoan nghênh nhị tẩu thì còn hoan nghênh ai, nhị tẩu ăn sáng chưa?” Chi Lan mời Tây Lỗ Khắc thị ngồi.

“Ăn không quen.” Tây Lỗ Khắc thị nhú mày, sáng sớm đã ăn thịt thật sự thấy không vào.

“Nhập gia tùy tục, nhị tẩu cố một chút vậy.” Chi Lan đưa cho Tây Lỗ Khắc thị một cốc sữa dê, “Sữa này dùng hạnh nhân nấu qua, đã bớt tanh nhiều.”

“Đúng là Tam đệ muội thông minh.” Tây Lỗ Khắc thị uống một ngụm, “Sau khi vây kín một khoảng rừng có thể cưỡi ngựa trong đó, kỹ thuật cưỡi ngựa của Tam đệ muội thế nào?”

“Nhị tẩu muốn so tài một lần sao?” Chi Lan mỉm cười, đã lâu nàng không ngựa, phi ngựa trên thảo nguyên nhất định khác hẳn trên đường.

“Tốt, thi đấu suông không thú vị, có phần thưởng được không?” Tây Lỗ Khắc thị cũng có chút hưng phấn, đi đến thảo nguyên coi như tự do hơn một chút, không cần phân cao thấp với đám nữ nhân hậu trạch, cũng không cần nghĩ đủ mọi cách lấy lòng Phúc Toàn, tinh thần thấy vui vẻ hơn nhiều.

“Nhị tẩu nhớ thương khối điền ngọc kia của em sao?” Chi Lan trêu ghẹo.

“Được lắm, dám trêu ta, đến lúc thua đừng tìm Tam thúc cáo trạng.” Tây Lỗ Khắc thị hẹn Chi Lan ngày mai đi cưỡi ngựa.

“Ngày mai tôi phải theo Hoàng ama đi săn bắn, nếu em buồn chán có thể mang theo thị vệ ra ngoài cưỡi ngựa, nhưng không thể đi xa, trong bãi săn có rất nhiều dã thú.”

Huyền Diệp nói thế thật ra là ý ở ngoài lời, thật lòng hân muốn tốt nhất là Chi Lan chỉ ở trong nhà bạt không ra ngoài, nhưng chẳng mấy khi đến trường săn Mộc Lan, không nên ru rú trong phòng, vì thế Huyền Diệp do dự hồi lâu mới cho Chi Lan đi ra ngoài, đương nhiên điều kiện tiên quyết là phải có thị vệ đi theo.

“Ngày mai em hẹn Nhị tẩu đua ngựa, anh đừng lo cho em.” Chi Lan không nghe ra ý tứ của Huyền Diệp, nhưng nàng cũng không dám chạy loạn, sẽ chỉ phi ngựa trong phạm vi an toàn thôi.

“Vậy cũng tốt.” Huyền Diệp gật đầu hài lòng, có Nhị tẩu thận trọng đi cùng, hân là không có vấn đề.

Ngày hôm sau, trời trong nắng ấm, đa số người theo Thuận Trị đi săn, ở lại chỉ còn ít nữ quyến và thị vệ.

Chi Lan mặc một bộ trang phục cưỡi ngựa, tóc búi cao, đi giày da hươu, vừa hoạt bát vừa quyến rũ.

“Giá!” Chi Lan thành thạo lên ngựa, nhìn Tây Lỗ Khắc thị khiêu khích, thấy cô ấy cũng đã chuẩn bị tốt, mới vung roi bắt đầu.

Chi Lan mỉm cười vui vẻ, đã rất lâu rồi nàng không được thoải mái thế này, gió thổi thẳng vào nàng, khiến mỗi tế bào đều như mở rộng.

“Nhị tẩu cưỡi ngựa thật tốt!” Được một quãng đường Chi Lan mới biết không thể vượt hân Tây Lỗ Khắc thị, nàng thật không ngờ Nhị tẩu thận trọng đoan trang cũng có lúc sống động thế này.

“Tam đệ muội cũng không kém.” Tây Lỗ Khắc thị kéo dây cương, giảm tốc độ, chuyển thành đi dạo.

“Phía trước có hồ, chúng ta qua đây ngồi một lát đi.” Chi Lan chỉ vào hồ ở phía trước.

“Hình như chỗ kia có người?” Tây Lỗ Khắc thị biến sắc, cô ấy nhìn ra có người đàn ông ngồi bên hồ.

“Có người sao?” Chi Lan nhìn theo hướng Tây Lỗ Khắc thị chỉ, quả nhiên có một người đàn ông cao lớn đang ngồi bên hồ, “Chúng ta đi chỗ khác đi.”

Vừa dứt lời đã thấy người đàn ông bên hồ đứng dậy, mặc dù khá xa vẫn có thể nhìn ra là một người đàn ông Mông Cổ.

“Chúng ta đi nhanh đi.” Tây Lỗ Khắc thị vội vàng nói, ai biết người kia là ai, nếu để người khác biết cô ấy và Chi Lan ra ngoài gặp đàn ông lạ thì nguy to.

“Giá.” Chi Lan rất rõ ràng hậu quả của chuyện này, tuy rằng Huyền Diệp sẽ không trách nằng, nhưng nằng cũng không muốn nghe người khác dèm pha đặt điều, nằng quay đầu ngựa, cùng Tây Lỗ Khắc thị rời đi.

“Thật cẩn thận.” Người đàn ông bên hồ gật gù, không thêm để ý cười cười.

Chuyện đây cũng chỉ là một vấn đề nhỏ khi ra ngoài đi dạo, Chi Lan không đặt trong lòng, bãi săn này không chỉ có mình nằng, chẳng lẽ cấm người khác đến bên hồ ngắm cảnh, đến khi về nhà bắt thấy thêm hai nữ nhân, về mặt của nằng khó chịu như thể nuốt phải ruồi.

“Thế này là sao đây?” Chi Lan thường thức cây roi ngựa trong tay, đám người Mông Cổ này thật không có mắt nhìn, mới ngày thứ ba đã tặng nữ nhân cho Vương gia Đại Thanh.

“Hồi phúc tấn, đây là nữ tỳ vương công Mông Cổ đưa tới hầu hạ phúc tấn.” Một thị vệ trả lời, bọn họ cũng rất bất đắc dĩ.

“Vị vương công nào?” Chi Lan nhìn hai mỹ nữ nóng bỏng ngoài trường chăm chú, muốn đưa cũng không biết hỏi thăm sở thích của Huyền Diệp, không biết Huyền Diệp chỉ thích nằng sao?

“Nô tài không biết.” Mông Cổ có nhiều vương công lắm, hai nữ nhân Mông Cổ này do quân sự đưa tới, giới thiệu cũng mơ hồ, rõ là có ẩn tình.

“Vậy để họ đứng bên ngoài, chờ Gia về xử lý.” Chi Lan đưa roi ngựa cho Uyên Ương, đi vào nhà bạt, nằng là phụ nữ, không hiểu tình hình trên triều, vấn đề liên quan đến quan hệ ngoại giao đừng tìm đến nằng, để lại cho Huyền Diệp giải quyết.

“Làm sao vậy?” Huyền Diệp vừa về đến cửa liền đuổi ngay hai nữ nhân Mông Cổ đi.

“Suy nghĩ xem Hải Đông Thanh của em ở đâu rồi.” Đến thảo nguyên tất là nghĩ đến thần ung, kiếp này Chi Lan là người tộc Mãn, nghe truyền thuyết Hải Đông Thanh từ nhỏ, vì thế đặc biệt nhớ nhung thần ung.

“Rất thích sao?” Huyền Diệp nhận khăn Chi Lan đưa, lau mặt.

“Rất muốn nhìn một lần.” Chi Lan rất biết thân biết phận, nằng nuôi Hải Đông Thanh chả khác nào phụng phí của trời, thần ung phải được sai cánh trên bầu trời thảo nguyên mệnh mông.

“Về Bắc Kinh tôi sẽ sai người đến trại nuôi ung mang một con thuộc giống Ngọc Trảo cho em xem.” Huyền Diệp buồn cười sờ đầu Chi Lan, một con chim ung thôi mà, chẳng lẽ hẳn không đưa cho nằng được?

“Thật sao?” Chi Lan hai mắt long lanh, nhìn Huyền Diệp sùng bái, biểu ca thật sự quá tốt, nếu vạn năng thêm chút nữa thì là Tinker Bell rồi, muốn gì được nấy.

“Chẳng lẽ tôi lại gạt em.” Huyền Diệp âu yếm búng trán Chi Lan.

Chi Lan vốn nghĩ về Bắc Kinh mới được thấy Hải Đông Thanh, không ngờ chẳng mấy chốc Huyền Diệp đã cho người đưa đến. Con Hải Đông Thanh này tuy không phải giống Ngọc Trảo, nhưng cũng là thượng phẩm.

Lông trắng, cánh lốm đốm màu nâu, nó ngẩng cao đầu nhìn Chi Lan khinh thường.

Chi Lan không hề để ý đến sự cao ngạo của nó, nằng dè dặt chạm vào cánh nó, thấy nó không có phản ứng kích thích mới nhẹ nhàng vuốt cánh nó, xem ra nó đã được thuần hóa rồi.

“Đẹp quá.” Chi Lan khen ngợi, vào thời Thanh Hải Đông Thanh rất quý giá, nếu có thể dâng lên triều đình Hải Đông Thanh, kẻ đó có bị tử hình cũng được đặc xá.

“Tam thúc đúng là yêu thương Tam đệ muội.” Đây cũng là lần đầu tiên Tây Lỗ Khắc thị được thấy thần ung trong truyền thuyết, nhưng cô ấy không dám sờ, tuy nó đã được thuần hóa, nhưng không phải phải ai cũng sờ được, Chi Lan vốn dễ gây thiện cảm với động vật, người khác không thể so sánh.

“Đúng vậy đúng vậy.” Chi Lan hào phóng thừa nhận, “Nhị bá cũng không kém, nếu không con ngựa ngoài kia làm sao có ở đây?”

Tây Lỗ Khắc thị cũng thấy cao hứng, nhưng vừa nghĩ đến chuyện về phủ phải đối mặt với hậu trạch lại thấy nguội lạnh, yêu chiều của đàn ông chỉ như hoa trong gương, trăng dưới nước, có thì vui vẻ, không có cũng không nên rầu rĩ.

“Được rồi, không quấy rầy cô nữa, mai lại tới tìm cô cười ngựa.” Ở trường sân Mộc Lan, ngày nào Chi Lan cũng gặp Tây Lỗ Khắc thị, không nói chuyện phiếm thì cười ngựa, cũng coi như tự do tự tại.

“Con chim ưng này ở đâu ra?” Huyền Diệp vừa thấy con Hải Đông Thanh trên cánh tay Chi Lan liền biến sắc.

“Không phải biểu ca đưa tới sao?” Chi Lan hỏi, ngoài Huyền Diệp có ai tặng nàng con Hải Đông Thanh quý giá, “Hay là kẻ dưới nào muốn lấy lòng anh?”

Sắc mặt Huyền Diệp dịu đi một chút, “Chắc là người nào đưa tới, đưa cho em thì em yên tâm nuôi đi.”

“Thôi không cần.” Chi Lan lưu luyến không rời vuốt lông con Hải Đông Thanh, tuy nàng rất tiếc, nhưng nàng nuôi thì không hay, “Đúng rồi, hay đưa cho Đại Bảo đi, nó vẫn luôn muốn có một con.” Trong phủ cũng có trại nuôi ưng, có thể thỉnh chuyên gia đến chăm sóc, chẳng qua quyền sở hữu là của Đại Bảo.

“Như vậy cũng tốt.” Huyền Diệp tuy cười mà ánh mắt lạnh băng, “Mấy ngày tới em đừng ra ngoài, chờ tôi có thời gian sẽ đưa em đi.”

“Vâng.” Chi Lan gần bó cùng Huyền Diệp đã hơn mười năm, cũng nhận ra hắn không vui vẻ gì, Chi Lan đoán có lẽ liên quan đến con chim ưng này, nhưng là một người vợ hiểu chồng, Chi Lan sẽ không hỏi kiểu câu hỏi ngu ngốc đấy.

“Biểu ca hôm nay thu hoạch được gì sao?” Chi Lan nhìn ra sau lưng Huyền Diệp, ý là anh có thể bắt đầu khoe rồi.

Rõ ràng Huyền Diệp vui vẻ hơn, bắt đầu kể về chuyến đi săn hôm nay, Chi Lan mỉm cười lắng nghe, thỉnh thoảng phụ họa một hai câu, không khí bắt đầu hài hòa trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đừng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Cát nhĩ đan

“Không ra ngoài cười ngựa sao?” Tây Lỗ Khắc thị thắc mắc, mấy ngày nay Chi Lan luôn ở trong nhà bạt, rất thiếu sự linh hoạt.

“Không sao, Nhị tẩu không cần lo cho em.” Chi Lan nói với giọng chán nản, mấy ngày nay liên tục nhận được lễ vật không rõ lai lịch, nàng phiền muộn chết.

“Được rồi.” Tây Lỗ Khắc thị biết là Chi Lan có chuyện khó nói, có lẽ là đến chu kỳ, càng nghĩ càng thấy có lý, làm phụ nữ, tháng nào cũng có mấy ngày buồn chán.

“Hôm nay lại là thứ gì?” Huyền Diệp đã cho thay hết người xung quanh một lượt, như lần trước Chi Lan vừa nhắc đến Hải Đông Thanh thì có người đưa đến, thật đáng lo, vì thế những người hầu Mông Cổ đều bị Huyền Diệp đuổi đi.

“Thôi bỏ đi, là thứ gì thì cũng đừng cho ta thấy, để vào một chỗ, chờ già về xử lý.” Chi Lan phẩy tay, nàng đã là phụ nữ có chồng, kẻ nào tặng quà nàng hàng ngày hẳn là muốn hãm hại nàng, nếu muốn lấy lòng Huyền Diệp tặng hẳn chẳng hơn sao.

“Vẫn mất hứng sao?” Huyền Diệp ung dung đi vào, tạo thành tương phản với Chi Lan.

“Người này rõ ràng là muốn lấy lòng biểu ca, lấy em làm cầu nối.” Chi Lan quay đầu đi không để ý tới Huyền Diệp.

“Hắn làm thế là hòa theo sở thích của tôi thôi, biết tôi thích em nên mang quà tặng em.” Tuy rằng ngữ khí thoải mái, nhưng ánh mắt Huyền Diệp không hề có ý cười.

“Hừ, nhưng mà em không thích.” Chi Lan cũng không phải ngốc, nếu ở hiện đại, chồng ghen tuông một chút có thể nói là nếm gia vị cho cuộc sống vợ chồng, nhưng khi đối tượng đối thành một thành viên hoàng gia thì ghen tuông là bị kịch, vì vậy ngay từ đầu Chi Lan đã tỏ thái độ ác cảm với kẻ tặng lễ vật, quả nhiên tâm trạng Huyền Diệp tốt hơn nhiều.

“Không thích thì vứt hết đi.” Tuy rằng mục tiêu hiện tại của hắn là làm một hoàng tử “vô vi”, nhưng cũng không thể để kẻ khác bắt nạt thể tử của hắn, nói dễ nghe là tặng quà, nghĩ tiêu cực là hắt tiếng nhor, may mắn là kẻ kia coi như thức thời, khi tặng quà vẫn luôn lấy danh nghĩa thể tử của vương công Mông Cổ đưa tới.

Đại khái hắn đã đoán ra là ai, chỉ không ngờ kẻ đó chọn phương pháp này. Ngẫm kỹ có lẽ hiểu được, nhiều người cho rằng sủng ái chỉ như yêu chiều thú cưng, rất ít người biết rằng hắn sủng ái Chi Lan không đơn giản như thế, mà là yêu thương thật lòng. Vì thế chiêu tặng quà này không thể lấy lòng hắn, ngược lại còn chọc giận hắn, khiến hắn có cảm giác bị kẻ khác nhòm ngó đồ của mình.

Huyền Diệp vẫn luôn biết biểu muội của hắn dễ gây thiện cảm, vì thế từ nhỏ hắn đã bảo vệ nàng rất kỹ, số người gặp Chi Lan vô cùng ít ỏi, sau khi Chi

Lan thành đích phúc tấn của hắn cũng không có gì thay đổi, có đôi khi thậm chí hắn còn muốn khóa Chi Lan trong phòng không cho nàng đi đâu.

Nhưng cảm giác về quyền sở hữu chưa từng mạnh như lần này đến trường sân Mộc Lan, gần như người đàn ông Mông Cổ nào nhìn thấy Chi Lan cũng ngơ ngẩn, không phải nhất kiến chung tình gì hết, đây là phản ứng phổ biến khi nhìn thấy mỹ nhân, nhưng hắn vẫn không chịu đựng nổi.

Hơn nữa, kẻ kia tuy nói là muốn dựa vào Chi Lan tiếp cận hắn, nhưng trực giác đàn ông mach bảo hắn, nếu không phải Chi Lan thân phận cao quý thì đã bị bắt đi rồi, Đại Thanh chưa thể trở mặt với Mông Cổ vì một nữ nhân thân phận thấp.

Xem ra đối tốt với tiểu biểu muội là chưa đủ, còn phải ngăn chặn tất cả các yếu tố có khả năng chia rẽ hắn và biểu muội, ví dụ như người đàn ông ở Giang Nam không thể điều tra ra, ví dụ như kẻ vô sỉ vì muốn lấy lòng hắn mà tiếp cận Chi Lan, còn có những người đàn ông từng thăm mơ tưởng Chi Lan.

“Biểu ca anh không sao chứ?” Chi Lan thấy nét mặt Huyền Diệp càng lúc càng dữ tợn, có chút sợ hãi, lòng thầm bi ai cho kẻ chọc giận Huyền Diệp, nàng rất hiểu biểu ca, điển hình cho loại lòng dạ hẹp hòi, hơn nữa còn thù dai quân tử báo thù mười năm không muộn.

“Có chút không thoải mái.” Huyền Diệp làm bộ ho khan vài tiếng, chuyện giữa đàn ông không nên hù dọa biểu muội.

“Thật sao?” Chi Lan hoài nghi, “Không hợp thủy thổ sao?”

“Uh, khí hậu ở đây khô quá.” Đúng là loại trộn mắt nói dối điển hình, “Gần đây cười ngựa đến trầy cả da.”

Gạt người! Chi Lan vừa nghe liền biết là điều, nhưng gần đây Huyền Diệp có vẻ rất nặng nề tâm trạng, Chi Lan cũng chỉ có thể trấn an “trẻ con to xác” này như trấn an Đại Bảo.

“Để em bôi thuốc giúp biểu ca?” Chi Lan nhẹ nhàng cời quần Huyền Diệp, nhìn đến vật đã căng thẳng trong quần đùi thì âm thầm khinh bỉ một phen, rồi mới lấy thuốc bôi phần đùi trong sưng đỏ.

“Đau không?” Chi Lan ngồi trên đất, ngừng đầu hỏi Huyền Diệp.

“Không đau, bôi lên trên.” Huyền Diệp nhắm mắt, hưởng thụ sự phục vụ của tiểu biểu muội.

“Lên trên nữa ạ?” Chi Lan dùng tay còn lại chạm vào bộ phận nào đấy, “Là chỗ này sao?”

“Lan nhi thật thông minh.” Huyền Diệp thoải mái thừa nhận, “Tiếp tục đi.”

“Biểu ca anh thật xấu.” Chi Lan vừa định bỏ tay ra đã bị Huyền Diệp tóm lại.

“Lan nhi sao có thể làm việc nửa chừng bỏ đấy như thế?” Huyền Diệp nhún mày, “Hồi bé tôi không dạy em như thế.”

“Hồi bé biểu ca cũng không thế này.” Chi Lan đứng dậy ngồi xuống bên cạnh Huyền Diệp.

“Ồ? Tôi thế nào?” Huyền Diệp cũng đùa theo Chi Lan.

“So với lúc này đứng đắn nghiêm túc hơn.” Chi Lan nhỏ giọng thăm thì, “Giờ y hệt lưu manh trong tiểu thuyết.”

“Lan nhi vừa nói gì, gió lớn nghe không rõ.” Huyền Diệp trêu ghẹo Chi Lan, hai người ở chung bắt đầu có cảm giác vợ chồng lâu năm.

“Không có gì, em nói biểu ca anh mình thần võ, tựa như người trời.” Chi Lan ca ngợi Huyền Diệp một cách rất lộ liễu.

“Nếu tôi tốt như vậy, biểu muội mau tới hầu hạ.” Huyền Diệp ngả người nằm xuống giường, đầu gối lên tay.

“Nô tỳ tuân chỉ.” Chi Lan cười cười, dám đùa giỡn nàng, coi nàng là gối bông vô dụng sao.

“Sao hắn có thể tới đây?” Sau một phen **, Huyền Diệp tuy mệt nhưng vẫn không ngừng suy nghĩ, hắn suy nghĩ về người tên Cát Nhĩ Đan, kẻ bí mật tới trường sân Mộc Lan. Cát Nhĩ Đan là thủ lĩnh của tộc Chuẩn Cát Nhĩ, mà hiện tại quan hệ giữa tộc Chuẩn Cát Nhĩ và triều Thanh vẫn có vẻ hòa hợp.

Mấy năm trước, Cát Nhĩ Đan thay thế Tăng Cách trở thành thủ lĩnh tộc Chuẩn Cát Nhĩ, sau đó hắn dâng thư lên Thuận Trị để thỉnh cầu triều Thanh thừa nhận tính hợp pháp của việc thừa kế, sau đó hàng năm tiến cống, còn tấu những sự kiện trong đại trong Hãn Quốc lên triều Thanh.

Lòng Huyền Diệp trầm nghĩ lại những việc mà kẻ tên Cát Nhĩ Đan đã trải qua, không hề nghi ngờ, trên hai lĩnh vực quân sự và chính trị kẻ này đều là người có bản lĩnh, theo biểu hiện của Cát Nhĩ Đan thời gian gần đây, Huyền Diệp cũng liệt hắn vào những nhân vật nguy hiểm hàng đầu. Không chỉ vì hắn bản lĩnh xuất sắc, quan trọng là vì hắn rất dã tâm.

“Mấy hôm trước cũng là hắn đưa nữ nhân tới, xem ra Hải Đông Thanh cũng là do hắn đưa, muốn nhấn nhủ với ta, hắn là một đối tác có tiềm năng sao?” Huyền Diệp cười nhạo, hắn có thể đoán được mục đích của Cát Nhĩ Đan, chẳng qua nhìn ra Huyền Diệp là người có khả năng kẻ ngồi nhất muốn tiếp cận Huyền Diệp, tốt nhất là đôi bên vụng trộm thỏa thuận hiệp nghị đồng minh, hỗ trợ đối tác. Đơn giản hơn là muốn nhìn ra Huyền Diệp là loại người gì, có nhược điểm gì.

Nhưng Cát Nhĩ Đan vẫn không hiểu Thuận Trị, cũng không hiểu Huyền Diệp, Thuận Trị để không phải người ham muốn nắm giữ quyền lực, ông ấy đang chờ Huyền Diệp đủ chín chắn để thoái vị, sau đó cùng người mình yêu du sơn ngoạn thủy.

Hoặc có thể nói thế này, trong mắt Thuận Trị, nguyện vọng của cá nhân ông ấy là quan trọng nhất, nói dễ hiểu tức là tùy hứng, thích được làm theo ý mình. Mấy năm nay ông ấy cẩn thận làm người đứng đầu thiên hạ, là vì có lý tưởng định quốc an bang, cũng là vì muốn để lại cho con mình một giang sơn ổn định. Hoàn thành rồi, ông ấy có thể gạt gánh lo qua một bên, làm việc mình muốn.

Huyền Diệp cũng phối hợp rất ăn ý với Thuận Trị để, vì thế mấy năm qua hắn rất bận rộn, hắn lẳng lặng công tác lẳng lặng làm việc, không tham gia các phe phái trên triều. Hắn không thể hủy hoại hình tượng của mình trong lòng Thuận Trị để, không thể biểu hiện ra mặt khát vọng quyền lực, chỉ cần hắn thể hiện tốt hai vai đứa con hiếu thuận và thần tử chăm chỉ, ngôi vị hoàng đế không thể tuột khỏi tay hắn.

Vì thế Cát Nhĩ Đan đi nước cờ này thật là sai lầm, hắn giết huynh trưởng mới có thể trở thành thủ lĩnh bộ tộc, vì thế hiển nhiên không thể hiểu nổi sự phối hợp ăn ý của Huyền Diệp và Thuận Trị để về vấn đề thừa kế.

Mỗi người một việc, chung một vấn đề, Cát Nhĩ Đan đang thăm tự hỏi về Tam Aka Huyền Diệp của Đại Thanh. Lần này hắn che giấu tung tích đến trường săn Mộc Lan là để thăm dò xem Tam Aka có dã tâm đoạt ngôi hoàng đế không, nếu có bọn họ có thể tiếp tục tiếp xúc, nếu không có lẽ sẽ đổi một đối tác khác. Nhưng qua mấy ngày quan sát hắn thấy Tam Aka thật là một người cẩn trọng, nhược điểm duy nhất có lẽ chỉ có thể là Tam phúc tấn.

Cát Nhĩ Đan liếm môi, nữ nhân kia thật động lòng, diện mạo xinh đẹp, dáng người gợi cảm yêu kiều, vừa có sự quyến rũ của thiếu phụ vừa có sự hồn nhiên thiếu nữ, nếu có thể có được nàng thì thật là tốt. Nhưng thân phận nàng tương đối cao, không thể cướp người.

Hơn nữa Tam Aka cũng có vẻ quá coi trọng nàng, Cát Nhĩ Đan đã không còn đánh giá cao Huyền Diệp như trước, một kẻ bị nữ sắc mê hoặc không thể là đối thủ của hắn. Mục tiêu của hắn là khôi phục vinh quang của Thành Cát Tư Hãn, thống nhất Mông Cổ, thành lập một đế quốc Mông Cổ đương đầu với triều Thanh.

Đại Thanh hiện tại vẫn chưa đứng vững tại Trung Nguyên, phải đối mặt với sự uy hiếp của tam phiên, triều đình Nam Minh và thế lực ở Đài Loan, vì thế Cát Nhĩ Đan tin tưởng có thể thừa dịp triều Thanh tiêu diệt thế lực khác mà gây dựng cho bản thân, nhưng giờ vẫn cần thể hiện lòng trung thành với triều Thanh, chuyện khác mưu đồ sau.

Về chuyện mỹ nhân, chờ hắn thành lập đế quốc Mông Cổ của chính mình rồi, mỗi ngày sẽ đòi một mỹ nhân, chẳng qua hiện tại Tam Aka có vẻ không định hợp tác với hắn, vì thế mới đẩy nữ nhân hắn tặng đi, xem ra muốn tiếp cận hắn vẫn phải thông qua phúc tấn.

“Tô Hợp, người lại đây.” Cát Nhĩ Đan phân công kẻ dưới xong liền chọn đại một mỹ nhân Mông Cổ diên loan đảo phượng. Cát Nhĩ Đan đang lăn lộn trên giường không biết là hành vi lấy lòng này đã khiến nghiệp lớn của hắn chết non, người xưa vẫn nói rồng có vẩy ngược, chạm vào phải chết, tiêu biểu mọii chính là cái vẩy ngược lớn nhất của Huyền Diệp.

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đừng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 84: Hồi phủ

Dù Cát Nhĩ Đan đang thăm tính kế với Chi Lan và Huyền Diệp thế nào, ít nhất chuyến đi đến trường săn Mộc Lan của Chi Lan vẫn đang rất vui vẻ, mười ngày nay, chỉ cần Huyền Diệp có thời gian nhất định sẽ ở bên nàng, nàng sung sướng đến nỗi muốn đi cảm ơn Cát Nhĩ Đan.

“Đại Bảo gửi thư thật sao?” Chi Lan ngạc nhiên.

“Uh, chữ viết không tệ.” Hiếm có lúc Huyền Diệp khen ngợi một câu.

“Em xem với.” Chi Lan vội vàng mở phong thư, chăm chú đọc.

“Gửi ama ngạch nương, con là Đại Bảo, Tiểu Bối đang ngồi bên cạnh con. Con và Tiểu Bối đều rất ngoan, ngày nào bà nội cũng khen con, ông nội cũng nói con là bé ngoan. Nhưng Nhị Bảo và Tam Bảo không hề ngoan, ngày nào hai em cũng tè dầm, thật hết cách, ama trở về nhất định phải giáo huấn hai em. Ngạch nương cũng phải nhanh về, con và Tiểu Bối đều rất nhớ người.”

Tuy rằng là thư rất ngắn, có những chữ còn do người khác viết hộ, nhưng Chi Lan vẫn thấy rung rung lệ, những ngày này tuy nàng cười đùa vui vẻ, nhưng sâu trong đáy lòng rất nhớ những đứa con, đêm ngủ luôn trằn trọc suy nghĩ không biết bốn đứa con có ăn ngon ngủ ngon không, có khóc quấy không, có bị ai bắt nạt không, đại khái là tâm trạng của bất cứ bà mẹ nào.

“Lan nhi đừng khóc.” Huyền Diệp lau nước mắt cho Chi Lan, “Ngày mai là về rồi, ngoan.”

“Nhưng để về đến kinh thành còn mất nhiều thời gian.” Chi Lan hận không thể có một đôi cánh bay về bên Đại Bảo Tiểu Bối ngay lập tức.

“Các con đã có ngạch nương chăm sóc, Lan nhi đừng lo lắng.” Huyền Diệp an ủi, thật ra hắn cũng rất nhớ mấy con quý con rắc rối trong nhà.

“Vâng, Nhị Bảo và Tam Bảo chắc đã lật người được rồi.” Chi Lan nín khóc mỉm cười, bắt đầu cùng Huyền Diệp thảo luận chuyện về các con.

Đến tận khi chấm dứt chuyến hành trình đến trường sấn Mộc Lan, Chi Lan không hề hỏi đến người tặng quà, lòng Huyền Diệp chắc đã có dự định hết rồi, vì thế mới không nhắc đến nữa. Phải biết rằng kẻ nào có thể khiến Huyền Diệp ghi thù đều không có được kết cục tốt, ví dụ như Nữ Hồ Lộc giờ chỉ có thể húp cháo trắng ăn rau, đếm Phật đầu, còn có Quách Lạc La thị đang chờ đợi kết cục tương tự. Giờ Huyền Diệp chưa động đến họ, nhưng tương lai thì khó nói.

Vừa xuống xe ngựa đã thấy một nhóm nữ nhân đứng chờ trước cổng, ai nấy đều trang điểm xinh đẹp, tuy rằng trời rất nắng nhưng ai cũng tươi tỉnh, rất chuyên nghiệp.

“Thịnh an vương gia, thịnh an phúc tấn.” Ba trắc phúc tấn đứng trước, bốn cách cách đứng sau, cẩn thận tỉ mỉ thịnh an.

“Đứng lên đi.” Huyền Diệp đỡ Chi Lan xuống xe ngựa, xong rồi mới xoay người cho bọn họ đứng lên.

“Các người lui xuống trước đi, sáng mai lại đi thịnh an phúc tấn.” Một đường ngựa xe mệt nhọc, Huyền Diệp không có tâm trạng để đối phó với đám nữ nhân này.

“Vâng.” Ba trắc phúc tấn mỗi người một vẻ mặt, Nữ Hồ Lộc thị có vẻ không hề bận tâm, giống như mọi sự trên đời không còn liên quan đến cô ta. Tay đeo Phật châu, vì chỉ được ăn rau nên gầy đi thấy rõ, có thể dễ dàng nhìn ra mấy năm qua chịu không ít khổ cực. Trước kia Nữ Hồ Lộc thị có một đôi tay búp măng trắng trẻo, giờ thấy nổi cả gân xanh.

Quách Lạc La thị cũng không khá hơn chút nào, đôi mắt thâm quầng đến mức phần không che nổi, thỉnh thoảng nhìn lên Huyền Diệp, dằng về tủi thân chực khóc, so với vẻ xinh đẹp long lanh bình thường thật khiến người khác muốn giang tay an ủi.

Hách Xá Lí thị hiển nhiên là người đặc ý nhất, cô ta mặc kỳ phục màu hồng phấn, duyên dáng yêu kiều đứng đó, như một đóa phù dung đang nở rộ. Nét vui vẻ không chút che giấu, so sánh với hai người bên cạnh thì vẻ đặc ý của cô ta như một con gà chọi chiến thắng.

Có điều nghe xong câu nói của Huyền Diệp thì cô ta cũng khó chịu thấy rõ, đứng đợi giữa trời nắng nóng một lúc lâu mới được thấy Huyền Diệp, chưa nói câu nào đã bị đuổi đi, thử hỏi có ai cao hứng cho nổi.

“Không đi đi còn lẩn quẩn làm gì.” Huyền Diệp đang rất ác cảm với nữ nhân trong phủ, vốn chỉ là bằng mặt không bằng lòng, nhưng giờ thì hẳn chịu hết nổi rồi.

Tuy rằng biết nữ nhân thế mới là bình thường, nhưng Huyền Diệp vốn mắc bệnh khiết phích lại theo chủ nghĩa hoàn hảo vẫn không thể cố chịu được, dù sao đã có Chi Lan, các nữ nhân khác không còn chút ý nghĩa gì, hẳn cũng không muốn cưỡng ép bản thân.

Quả nhiên bảy nữ nhân vâng vâng dạ dạ lùi lại nhường đường, Huyền Diệp cầm tay Chi Lan đi thẳng, các nữ nhân chỉ có thể đi sau. Chi Lan cảm thấy các ánh mắt nóng bỏng đầy khiêu khích sắp hóa ra tro, vì thế nàng tự giác rảo bước nhanh hơn.

“Làm sao vậy?” Huyền Diệp cũng phát hiện Chi Lan đi nhanh hơn.

“Không có gì, chỉ là em muốn tắm rửa nghỉ ngơi.” Chi Lan lắc đầu nói, “Ngày mai có thể tiến cung đón các con về rồi.”

“Uh, bữa trưa hãy ở lại dùng cơm với ngạch nương, chiều tôi đến đón em.” Huyền Diệp có chút lo lắng, Chi Lan chỉ có một, con thì có đến bốn đứa, hai trong số đó còn là trẻ sơ sinh không biết gì chỉ biết khóc quấy tè dầm.

“Vâng, em cũng đang rất nhớ ngạch nương, cuối cùng cũng được gặp ngạch nương.” Chi Lan cười cười, lập tức lại nhỏ giọng hỏi, “Biểu ca định xử lý Quách Lạc La thị thế nào?”

Chi Lan hỏi thế là để thăm dò thái độ của Huyền Diệp, bởi vì chuyện này chắc chắn cần nàng nhúng tay, nhưng xử lý thế nào phải hỏi ý kiến Huyền Diệp.

“Để cô ta đi làm bạn với Nữ Hồ Lộc thị.” Huyền Diệp nghĩ ngợi một chút, hẳn cũng rất buồn bực, không thể giết nữ nhân trong phủ, để tránh gia tộc bọn họ lại đưa người tới, hơn nữa cũng cần bọn họ lấp đầy nội viện, nếu không sẽ ảnh hưởng tiếng tăm của Chi Lan.

“Lý do gì ạ?” Chi Lan dò hỏi.

“Không phải em đã tìm được lý do rồi sao?” Huyền Diệp trêu tức, “Ai gọi cho Hách Xá Lí thị đi thăm dò chuyện bà đỡ, ai làm cho bọn họ không đội trời chung?”

“Không phải đều là biểu ca dạy em sao?” Chi Lan nín bực.

“Có học trò như em tôi thật sự không cao hứng nổi.” Huyền Diệp quả thật đã dạy Chi Lan đâm bị thóc chọc bị gạo, nhưng Chi Lan lúc đấy nghe tai trái ra tai phải, khiến hẳn ngao ngán rèn sắt không thành thép. Giờ Chi Lan có bản lĩnh, hẳn lại cảm thấy có chút mất mát, như thể con chim ưng rút cuộc đã đủ lông đủ cánh, có thể giương cánh bay cao không cần hẳn che chở nữa.

“Em cũng phải nhớ cẩn thận, bốn nha hoàn tôi đưa cho em phải luôn bên người.” Nói đến đây Huyền Diệp liền đau đầu, rõ ràng bốn nha hoàn đó đều là nhân tài chuyên nghiệp, nhưng Chi Lan không có tài dùng người.

“Vâng, sau này em sẽ chú ý hơn!” Chi Lan vội vàng gật đầu, nàng chỉ là dùng quen Uyên Ương Tử Quyên nên không có thói quen dùng người khác mà thôi, hơn nữa trạch đầu vốn cũng không kịch liệt, nhưng giờ nàng đã có bốn đứa con, không dám qua loa nữa.

“Bọn họ biết ý, biết dùng độc, đều rất trung thành, em có thể yên tâm.” Còn một điều mà Huyền Diệp không nói, đó là bốn người đó có thể giúp Chi Lan truyền tin cho hắn, có những lời nói bóng gió vẫn hơn.

Ngày hôm sau, Chi Lan dậy sớm hầu hạ Huyền Diệp vào triều, rồi mới về phòng chờ mấy nữ nhân kia thỉnh an.

“Thỉnh an phúc tấn, phúc tấn cát tường.”

“Các cô không cần đa lễ, những ngày ta không ở trong phủ thật vất vả cho các vị muội muội.” Chi Lan nhìn vẻ căng thẳng của Quách Lạc La thị liền biết cô ta nghĩ gì, nhưng hôm nay chưa phải lúc xử lý cô ta, bởi vì Chi Lan còn phải tiến cung đón con.

“Ta nghe nói gần đây trong phủ xảy ra rất nhiều chuyện.” Chi Lan dùng một chút, Hách Xá Li thị nghe xong liền hưng phấn một cách rõ ràng, đáng vẻ như muốn nói ra suy nghĩ của mình, nhưng Chi Lan sẽ không cho cô ta cơ hội đó, nếu để cô ta nói thì sẽ phải tốn cả buổi sáng để giải quyết, nàng làm sao tiến cung.

“Ta và Gia sẽ điều tra rõ ràng, mọi người yên tâm, nhất định sẽ không khiến các vị muội muội phải chịu oan ức, đương nhiên ai phạm sai lầm sẽ không được dung thứ.” Chi Lan buông chén trà, nàng nói thế là ám chỉ ai đó nhanh đi tìm Huyền Diệp cáo trạng đi, không biết cô ta có linh hội được ý tứ của nàng không.

“Hôm nay ta còn phải tiến cung, mọi người về hết đi.” Việc chính hôm nay của Chi Lan là thông báo sau sự kiện mùa thu sẽ xử lý chuyện đã tạm gác qua một bên, ai muốn cáo trạng thì cáo trạng, ai có lỗi thì nhận đi, ai muốn hãm hại thì hãm hại, việc mình mình làm đừng lộn xộn, đừng để bị liên lụy oan.

Trong cung Cảnh Nhân, Đại Bảo và Tiểu Bối đang ngồi cạnh Đông quý phi. Đông quý phi tuy rằng đã sắp bốn mươi tuổi, ngoại hình vẫn chỉ như thiếu phụ đôi mươi, chỉ có ánh mắt trầm lặng bởi thời gian thì thoảng nói lên tuổi tác thực của bà.

“Mã mã, sao ngạch nương vẫn chưa đến đón cháu ạ?” Đại Bảo bĩu môi, tuy rằng mã mã rất đẹp cũng đối tốt với cậu bé, nhưng cậu bé vẫn rất nhớ ngạch nương.

“Ngạch nương đang trên đường đến.” Tuy rằng Tiểu Bối cũng muốn nhanh về nhà một chút, cô bé vẫn luôn có vẻ rất phức tạp, ít nhất sẽ không tỏ thái độ một cách quá rõ ràng là nhớ Chi Lan và Huyền Diệp.

“Hai đứa không muốn ở cùng mã mã nữa sao?” Đông quý phi giả vờ khó chịu.

“Không phải thế ạ.” Đại Bảo chưa từng gặp phải tình huống này, không biết phải an ủi Đông quý phi thế nào.

“Đều tại Đại Bảo không tốt, haizz.” Tiểu Bối thở dài, đúng là cô bé vẫn thông minh hơn.

“Được rồi, không đùa hai đứa nữa, về phủ phải thường xuyên vào cung thăm mã mã biết không?”

“Biết ạ!” Hai đứa bé đồng thanh trả lời.

Chỉ chớp lát Chi Lan đã tới Cảnh Nhân Cung, nhìn hai đứa con đã lâu không gặp, kích động thiếu chút nữa rơi lệ.

“Thỉnh an ngạch nương.” Đại Bảo và Tiểu Bối cũng rất kích động, nhưng cũng nhớ phải hành lễ thỉnh an ngạch nương.

“Uh, đứng lên đi.” Chi Lan nâng bảo bối, “Lần này đúng là làm phiền ngạch nương, nếu không có ngạch nương con đâu thật không biết phải làm thế nào.”

“Khách sáo làm gì, ta ước gì con đưa bốn đứa bé vào cung mỗi ngày.”

“Nếu thế biểu ca mắng con chết, đã lớn còn làm phiền ngạch nương.” Chi Lan có chút ngượng ngùng, nàng đã sắp hai mươi, nhưng trong mắt Huyền Diệp và Đông quý phi vẫn chỉ như một đứa trẻ.

“Con chỉ vừa về phủ, phải nhớ tỉnh táo, đừng để kẻ khác thấy sơ hở.” Đông quý phi lo lắng thay cho các cháu.

“Ngạch nương yên tâm.” Chi Lan lại nói chuyện Quách Lạc La thị với Đông quý phi, giam lỏng một trắc phúc tấn không phải chuyện nhỏ, phải báo cáo qua với lão đại.

“Huyền Diệp muốn làm thế thì làm đi, cô ta cũng phải được giáo huấn.” Đông quý phi chưa bao giờ có lòng thương hại với nữ nhân khác, tự làm tự chịu, không ai giúp được.

“Dạ.” Chi Lan gật đầu, vận mệnh của Quách Lạc La thị đã được xác định như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đừng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 85: Tổ cáo Đứa trẻ ngoan

“Gia.” Hách Xá Lí thị hơi cúi đầu, dưới ánh nền mờ ảo, phần cổ trắng nõn có vẻ rất mê người.

“Chuyện gì?” Lòng Huyền Diệp biết rõ Hách Xá Lí thị có chuyện muốn nói với hắn, vì thế hắn lẳng lặng ngồi đó.

“Tỳ thiếp có chuyện muốn nói với Gia.” Hách Xá Lí thị khẽ run rẩy, như cố lấy dũng khí mới nói được.

“Tuy rằng tỳ thiếp chỉ mới vào phủ được mấy tháng, nhưng vẫn luôn được phúc tấn chiều chuộng, lòng vô cùng cảm kích.” Hách Xá Lí thị bắt đầu rom róm nước mắt, “Chuyện này vốn không nên do tỳ thiếp nói ra, phúc tấn đã tha là bản thân phải chịu thiệt thòi cũng không muốn trong phủ bất hòa, nhưng tỳ thiếp thật sự không thể trơ mắt đứng nhìn nữa.”

Hách Xá Lí thị nói lời này có vẻ như là lên tiếng vì bất bình thay Chi Lan, nhưng ngầm kỹ sẽ thấy không phải, cô ta là đang đánh tiếng với Huyền Diệp, rằng phúc tấn cũng biết chuyện này, cô ta chỉ là người thông báo thôi, còn tại sao do cô ta thông báo thì Huyền Diệp có thể từ từ suy nghĩ.

Huyền Diệp có thể cho rằng cô ta cùng một chiến tuyến với Chi Lan, cũng có thể cho rằng Chi Lan lợi dụng Hách Xá Lí thị vô tội thiện lương, dù thế nào Hách Xá Lí thị cũng có lợi vô hại. Nếu Huyền Diệp thực sự yêu thương Chi Lan, thấy Hách Xá Lí thị làm người dưới trướng Chi Lan sẽ có cảm giác yêu ai yêu cả đường đi lối về. Nếu Huyền Diệp không thích Chi Lan, hắn sẽ sinh lòng thương hại với Hách Xá Lí thị bị Chi Lan lợi dụng.

Hơn nữa dù có thế nào, khi Huyền Diệp phát hiện ra phúc tấn mà hắn vẫn luôn yêu thương dối gạt hắn, lòng hắn sẽ nảy sinh khúc mắc với Chi Lan.

Vì thế mới nói lời nữ nhân hậu viện nói quyết không đơn giản như bề ngoài, điều bọn họ thật sự muốn nói là gì phải suy nghĩ lắt léo mấy lần mới ra. Huyền Diệp không thêm đề ý cười cười, kiểu ý tại ngôn ngoại này hắn gặp đã phát nhảm, vì thế Hách Xá Lí thị định nói mấy lời đầy mà muốn ly gián hắn và Chi Lan thì thật coi thường hắn.

“Ồ? Nàng nói xem” Huyền Diệp nhấp một ngụm trà, trong số nữ nhân trong phủ, Hách Xá Lí thị có thể tạm tính là thông minh nhất.

“Sau khi tỳ thiếp vào phủ từng nghe mấy nha hoàn đồn đại rằng...” Hách Xá Lí thị vụng trộm nhìn Huyền Diệp một cái, thấy hắn không có phản ứng gì mới nói tiếp, “... Tỳ thiếp vô tình nghe thấy khi phúc tấn sinh Nhị aka và Tam aka có người nhúng tay can thiệp chuyện bà đỡ.”

Hách Xá Lí thị kể lại rõ ràng rành mạch, cô ta không sợ Huyền Diệp phái người điều tra, cô ta làm thế là để chứng minh sự trong sạch của bản thân, không thể vô duyên vô cớ mà đi điều tra một trắc phúc tấn, hơn nữa đến tận lúc này cô ta vẫn không biết mấy nha hoàn kia là người của ai, nói ra để cho Huyền Diệp phái người điều tra là tốt nhất.

“Bọn chúng nói là ai động thủ?” Huyền Diệp đã biết có kẻ mua chuộc bà đỡ từ lâu, Chi Lan đã xử lý thỏa đáng rồi nên hắn không hỏi đến nữa.

“Là... là Quách Lạc La trắc phúc tấn.” Hách Xá Lí thị nhắm mắt vẻ khó xử, “Tỳ thiếp vốn không tin tỳ thị sẽ làm chuyện đấy, phúc tấn đối với bọn tỳ thiếp tốt vô cùng, tỳ thiếp thật sự không nghĩ ra động cơ gì khiến tỳ thị hại phúc tấn.”

Nhìn dáng vẻ khổ sở của Hách Xá Lí thị, người không biết còn tưởng cô ta và Quách Lạc La thị thật sự là chị em tốt, Huyền Diệp cười trào phúng, luận công phu diễn kịch có lẽ chỉ các bậc đại thần trong triều mảy ra mới hơn được nữ nhân hậu trạch.

“Nàng khẳng định là Quách Lạc La thị?” Huyền Diệp hơi nhòai người về phía trước, vẻ mặt có vẻ trông chờ, giống như đang chờ Hách Xá Lí thị nói cho hắn kết quả điều tra.

“Tỳ thiếp cũng không biết.” Hách Xá Lí thị đương nhiên không thể thừa nhận cô ta phái người điều tra, cô ta chỉ mới vào phủ mấy tháng, nếu giờ đã để tay chân của mình bại lộ thì sau này còn làm ăn gì, hơn nữa trước mặt đàn ông tốt nhất là không thể hiện rằng mình có bản lĩnh.

“Chẳng lẽ ngươi không biết nói không bằng chứng là vu oan giá hoạn?” Huyền Diệp nghiêm túc nói “Quách Lạc La thị vào phủ đã hơn ba năm, Gia thấy con người nàng ấy rất tốt, hay là ngươi nghe nhầm.”

Hách Xá Lí thị hoảng hốt, cứ nghĩ chuyện liên quan đến phúc tấn thì Gia sẽ rất sốt sắng, không ngờ hắn lại thiên vị Quách Lạc La thị, Hách Xá Lí thị cắn chặt răng, cô ta và Quách Lạc La thị đã ở hai bờ chiến tuyến, lần này mà không hạ gục được Quách Lạc La thị thì tương lai đừng mong sống yên.

Hách Xá Lí thị thật sự không nghĩ được rằng Huyền Diệp đang lừa cô ta, trong lòng cô ta, tất cả đàn ông trên thế gian này đều có mới nói cũ, không có chân tình.

“Nhưng phúc tấn phải làm sao bây giờ.” Hách Xá Lí thị lau lệ, “Mặc dù tỳ thiếp không biết chuyện này có phải do Quách Lạc La thị làm hay không, nhưng không có lừa làm sao có khối, nhất định đã có người động thủ khi phúc tấn lâm bồn, tỳ thiếp khẩn cầu gia vì phúc tấn mà điều tra chuyện này đến nơi đến chốn.”

Hách Xá Lí thị nói thật đầy lý lẽ, luôn mồm vì Chi Lan, thật ra là quăng hết trách nhiệm lên đầu Chi Lan, còn khiến người khác nghe ra rằng Chi Lan xúi

giục Hách Xá Lí thị đi làm, Hách Xá Lí thị vốn chỉ là con người vô tội lương thiện.

“Phúc tấn đã không kêu oan người cũng không cần kêu oan thay nàng.” Huyền Diệp không thêm đề ý nói, “Trong phủ nhiều đũa nô tài thích nói láo, người cũng đừng nghe gió tưởng mưa.”

“Phúc tấn vẫn lao tâm khổ tứ cho mọi người trong phủ, nhất định là phúc tấn không muốn vì mình mà trong phủ bất hòa.” Hách Xá Lí thị không ngờ Huyền Diệp tin tưởng Quách Lạc La thị như vậy, thậm chí điều tra vì phúc tấn cũng không muốn làm.

“Người đừng nói nữa, Gia ghét nhất là đàn bà xỉ xào thị phi, Gia không hy vọng người cũng thành loại ngòi lê đôi mách đầy.” Huyền Diệp bắt đầu nặng lời, Hách Xá Lí thị hai mắt đỏ hoe.

“Gia thấy người mới vào phủ chưa biết quy củ, lần này không phạt, người tự thu xếp đi.” Huyền Diệp buông chén trà, đứng dậy rồi đi.

Hách Xá Lí thị ngẩn người, ngờ ngác đứng dậy cung tiễn Huyền Diệp.

“Tiện nhân Quách Lạc La thị, không ngờ cô ta khiến Gia mê mẩn như thế, thì ra cô ta mới là kẻ lợi hại nhất!” Hách Xá Lí thị vỗ khăn tay, thời gian qua cô ta vẫn luôn gây sự với Quách Lạc La thị, nếu lúc bắt đầu còn vì vờ vịt, thì giờ thật sự không đội trời chung rồi.

“Vú nói xem liệu chuyện này có phải do Quách Lạc La thị đạo diễn không? Có lẽ cô ta đã dèm pha về ta trước mặt Gia từ trước.” Hách Xá Lí thị càng nghĩ càng kinh hãi, Quách Lạc La thị thật nhiều thủ đoạn, tình nguyện hy sinh chính mình cũng phải hãm hại cô ta.

“Nô tỳ thấy Gia có vẻ rất tin tưởng Quách Lạc La trác phúc tấn, hẳn là cô ta đã nói qua với Gia từ trước.” Bà vú của Hách Xá Lí thị phân tích, đàn ông vốn ít khi vì một người phụ nữ mà nhúng tay can thiệp vào hậu trạch, đa phần họ sẽ chọn tin tưởng chứng cứ chứ không phải lời nói của bên nào.

“Giờ ta phải làm gì?” Hách Xá Lí thị tiến thoái lưỡng nan, dù cô ta có dừng tay lúc này thì Quách Lạc La thị cũng sẽ không bỏ qua cho cô ta.

“Nô tỳ cảm thấy chúng ta nên đưa chứng cứ ra, như vậy nhất định Gia sẽ không bênh vực Quách Lạc La trác phúc tấn nữa.” Bà vú cân nhắc một lúc rồi nói, ngoài biện pháp này bà ta không nghĩ thêm được cách nào nữa.

“Nhưng tra đến bà đỡ thì hết manh mối.” lúc này Hách Xá Lí thị không còn sợ bại lộ thuộc hạ nữa, dùng mấy thuộc hạ mà đổi được Quách Lạc La thị, cuộc mua bán này có lời, nhưng điều tra một tháng vẫn không được manh mối gì.

“Việc các bà đỡ đã chết chính là manh mối rõ ràng nhất, nô tỳ cảm thấy nên phái người đi hỏi người nhà của bà đỡ, nói không chừng bọn họ biết điều gì.” Nhũ mẫu ám chỉ mấy câu, nhưng Hách Xá Lí thị hiểu được.

“Vay vú phái người đi nhắn với Nhị thúc, dặn ông ấy xử lý sạch sẽ gọn gàng chút.” Hách Xá Lí thị hiểu ama nhà mình, ông ấy là con người bảo thủ, tuyệt đối không có khả năng giúp cô ta làm chuyện thế này, chỉ có Nhị thúc Sách Ngạch Đồ mới có dã tâm và năng lực thực hiện.

“Nô tỳ tuân mệnh.”

Huyền Diệp ra khỏi viện của Hách Xá Lí thị liền đi thẳng đến chính viện, trong viện quả nhiên vẫn sáng đèn, chưa vào đã nghe tiếng nói cười vui vẻ.

“Ngạch nương, thật sự có hải đông thanh a?!” Đại Bảo mở to đôi mắt phượng, ngạc nhiên hỏi.

“Đúng vậy, hải đông thanh rất mạnh mẽ, nếu Đại Bảo nghe lời sẽ tặng Đại Bảo.” Chi Lan ôm Đại Bảo vào lòng, một tháng không gặp Đại Bảo lớn hơn nhiều. “Tiểu Bối cũng có một con.”

“Thật a?” Tiểu Bối vốn đang bĩu môi rầu rĩ không vui, nghe thấy mình cũng có một món quà y hệt mới nở nụ cười.

“Đương nhiên là thật, ama rất thương hai đứa, vì thế sau này hai đứa lớn lên cũng phải hiếu thảo với ama, biết không?” Chi Lan tận dụng từng cơ hội nhỏ nhất để nhắc nhở các con hiếu thảo.

Huyền Diệp đứng ngoài cửa nghe rất âm lòng, nếu là nữ nhân khác đại khái sẽ dạy con làm thế nào lấy lòng hấn chứ không phải làm thế nào hiếu thuận với hấn, mẹ thì vì muốn giành được sủng ái của hấn, con thì vì hấn là phụ thân.

“Đại Bảo thích ama!” Đại Bảo cười hi hi nói, “Ama biết rất nhiều chuyện, thật lợi hại!”

“Tiểu Bối cũng thích ama!” Tiểu Bối nghiêng đầu ôm tay Chi Lan, cô bé vẫn có vẻ ngượng ngùng, “Ama rất thương yêu Tiểu Bối.”

“Đại Bảo còn thích ông nội bà nội!” Đại Bảo không cam lòng yếu thế, nhất định cậu bé phải thích nhiều người hơn Tiểu Bối.

“Tiểu Bối cũng vậy!” Tiểu Bối ngẩng đầu, nhìn chăm chăm Đại Bảo, cô bé thích nhiều người hơn.

“Ta còn thích Nhị Bảo Tam Bảo!”

“Ta cũng vậy!”

“Ta còn thích nhũ mẫu!”

“Ta cũng vậy!”

“Ta còn thích Uyên Ương cô cô và Từ Quyên cô cô.”

“Ta thích hơn người!”

Vì thế long phượng thai bắt đầu đầu khẩu về yêu thích, Chỉ Lan cũng không ngăn cản, con trẻ phải có trái tim giàu tình cảm, nếu nuông chiều bảo bối thành tiểu bá vương chỉ biết nhận sự yêu thương của người khác mà không biết hồi đáp thì không phải chuyện tốt.

Huyền Diệp thăm cảm thán vì sự lương thiện của long phượng thai, nhân chi sơ, tính bản thiện, tính cách hình thành từ những thói quen rất nhỏ này, tuy thành viên hoàng gia dễ phải đối đầu với lục đục trong gia đình, nhưng làm cha hẳn vẫn hy vọng con mình là người lương thiện.

Rồi long phượng thai sẽ lớn, có lẽ đến một ngày nào đó sẽ quên những lời đã nói hôm nay, quên rằng từng nói thích nô tỳ hầu hạ, nhưng giờ phút này, tâm hồn trẻ thơ vẫn trong sạch, hai đứa bé biết cảm ơn, biết quý trọng, đây mới là đứa trẻ ngoan, đứa trẻ đáng để người khác thương yêu.

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đừng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86: Gián điệp

“Lan nhi nuôi dạy Đại Bảo Tiểu Bối tốt lắm.” Huyền Diệp nằm trên giường ôm Chỉ Lan, hương thơm từ mái tóc nàng khiến cõi lòng hẳn ấm áp thư thái.

“Tại sao đột nhiên lại khen em, nghe phát ngượng.” Chỉ Lan kéo kéo tóc Huyền Diệp, “Ngày nào biểu ca cũng dành rất nhiều thời gian dạy học hai con, tại sao lại nói như tất cả công lao đều là phần em?”

“Vậy là nhờ tôi dạy dỗ đi.” Huyền Diệp rất biết nghe lời nhận công lao này.

“Biểu ca không biết xấu hổ.” Chỉ Lan xoay người, nàng buồn ngủ.

“Chúc ngủ ngon.” Huyền Diệp hôn mái tóc Chỉ Lan, cuộc sống này quá thỏa mãn đối với hắn.

Trong viện của Quách Lạc La thị không khí không được hài hòa như thế.

“Vú nói xem Gia sẽ trừng phạt ta thế nào?” Quách Lạc La thị sắc mặt trắng bệch, hiển nhiên là lo lắng vô cùng, cô ta cũng biết chuyện hạ được có khả năng bị phát hiện, nhưng cô ta không thể không làm vậy, cô ta nghĩ rằng Huyền Diệp sẽ niệm tình đứa bé trong bụng mà tha cho cô ta, không ngờ Huyền Diệp không hề qua đêm cùng cô ta.

“Nô tỳ cảm thấy Gia hẳn là coi trọng chủ tử, chủ tử không nên lo lắng quá mức.” Bản thân Tào thị cũng không dám khẳng định, nhưng vẫn phải mạnh mẽ trấn an Quách Lạc La thị.

“Gia coi trọng nhất là phúc tấn, nữ nhân trong phủ có là cái gì?!” Giờ Quách Lạc La thị bắt đầu hối hận, lúc trước không biết ma xui quỷ khiến thế nào lại đi hãm hại phúc tấn, nếu thành công cô ta khó mà vô can, kết quả không chỉ có thất bại, còn bị Hách Xá Lí thị tóm được nhược điểm.

“Nếu không phải Hách Xá Lí thị đã biết chuyện thì ta cũng sẽ không mạo hiểm hạ được Gia, đều tại cô ta!” Con người luôn có thói quen đổ trách nhiệm lên đầu người khác, Quách Lạc La thị cũng cho rằng tất cả chuyện này là do Hách Xá Lí thị dồn ép cô ta.

“Nếu ta có chết sẽ phải lôi cô ta chết cùng!” Quách Lạc La thị buông lời thề độc, cùng lắm thì đồng quy vu tận, kẻ hại cô ta đừng mong giữ thân.

“Nô tỳ cảm thấy Hách Xá Lí thị rắc phúc tấn chỉ đang phô trương thanh thế thôi, đâu còn nhân chứng nào.” Hoài nghi thì cũng có ý nghĩa gì, không bà đỡ nào còn sống, chết không đối chứng.

“Đúng vậy, không còn nhân chứng, ta sẽ chờ xem Hách Xá Lí thị làm sao bây giờ!” Quách Lạc La thị lúc này đã khó mà giữ thân, cô ta biết Huyền Diệp nhất định sẽ trừng phạt cô ta vì chuyện hạ được.

“Theo nô tỳ thấy, chúng ta nên...” Tào thị lặng lẽ nói thầm vào tai Quách Lạc La thị, Quách Lạc La thị gật gù, quả là ý hay, không biết Hách Xá Lí thị liệu có mắc bẫy không.

“Mấy thứ này lấy từ đâu?” Huyền Diệp cầm bản mật báo, “Đừng nói là các người điều tra được, hẳn là có quý nhân giúp đỡ các người.”

“Chủ tử anh minh, là gia nhân nhà Hách Xá Lí chỉ điểm cho bọn nô tài đi điều tra, thủ đoạn có chút cao siêu, nhưng nô tài được Gia dẫn dắt từ trước, nhờ thế mới không bị người nhà Hách Xá Lí qua mặt.” Người trả lời cũng rất thông minh, báo cáo mà vẫn tranh thủ nịnh nọt chủ nhân được.

“Uh, xem ra Hách Xá Lí thị này thật sự có cách liên hệ với bên ngoài.” Huyền Diệp trầm ngâm, lần này hẳn tích cực phối hợp với Chi Lan như vậy có một nguyên nhân là muốn tra ra gián điệp trong phủ, nếu khiến Quách Lạc La thị và Hách Xá Lí thị chỗ cùng rút gấu, nhất định bọn họ sẽ liên lạc với người nhà, Hách Xá Lí thị đã hành động, chỉ còn chờ Quách Lạc La thị.

“Điều tra ra các gián điệp chưa?” Huyền Diệp hỏi.

“Đã điều tra ra năm người.”

“Tạm thời dừng hành động gì vội, chỉ giám thị thôi, đừng để bị phát hiện.” Trong phủ nào cũng có gián điệp người khác cài vào, đó chỉ là chuyện rất bình thường, Huyền Diệp muốn mượn cơ hội này quét sạch.

“Nô tài tuân mệnh.” Cứ tưởng đây là trạch đấu, không ngờ lại là kế hoạch của Gia để quét sạch cả phủ, haizzz, nô tài vĩnh viễn không thể nhìn thấu được ý đồ của chủ nhân!

Tối hôm đó, trong viện của Quách Lạc La thị, Huyền Diệp chỉ ngồi không nói tiếng nào, Quách Lạc La thị thì căng thẳng không biết phải nói gì.

“Ngươi không muốn giải thích gì về chuyện hạ được sao?” Huyền Diệp cúi đầu cầm túi tiền treo bên hông, đây là đồ Chi Lan mới làm xong mấy hôm trước.

“Tỳ thiếp có tội.” Quách Lạc La thị câm nín, cô ta vẫn chưa tìm ra lý do gì khả dĩ.

“Ngươi có tội, hơn nữa không chỉ một tội đấy.” Huyền Diệp nói lời này khiến Quách Lạc La thị sợ thót tim, chẳng lẽ Hách Xá Lí thị đã động thủ?!

“Tỳ thiếp không hiểu Gia đang nói gì.” Quách Lạc La thị lắc đầu, cô ta quyết không thừa nhận chuyện hãm hại phúc tấn. Chuyện hạ được có thể nguy biến thành tăng cảm hứng trên giường, quan trọng là có thuyết phục được Huyền Diệp không, nhưng nếu tra được chuyện hãm hại phúc tấn là do cô ta làm ra, vậy thì Nữ Hồ Lộc thị sẽ là tâm gương tày liếp.

“Hách Xá Lí thị đã nói lại mọi chuyện với Gia, ngươi không cần nguy biến nữa.” Huyền Diệp đứng dậy rời đi, sự chán ghét hẳn dành cho loại đàn bà thích vờ vịt này đã đến cực điểm.

“Gia, ngài nghe tỳ thiếp giải thích đã, tỳ thiếp thật sự không biết chuyện gì!” Quách Lạc La thị hoảng hốt, chỉ có thể quỳ trên sàn dập đầu bôm bốp, cầu xin Huyền Diệp có thể dừng lại nghe cô ta giải thích.

“Gia cho ngươi thời gian ba ngày chứng minh trong sạch.” Huyền Diệp dừng bước một giây, nói mà không quay đầu lại.

“Chủ tử chủ tử ngài không có việc gì chứ?” Tào thị lo lắng nâng Quách Lạc La thị dậy, “Chủ tử phải cẩn thận đầu gối chứ!”

“Mạng cũng mất đến nơi rồi, đầu gối có ý nghĩa gì.” Quách Lạc La thị rầu rĩ, “Thôi, không phải đã dự đoán trước rồi sao? Chỉ là Gia thật quá tuyệt tình, thật không biết Hách Xá Lí thị đã nói gì với Gia!”

“Chủ tử chú ý lời nói, Vương gia làm sao có thể lấy mạng chủ tử, ai chết bởi tay ai còn chưa biết đâu.” Tào thị biết rõ cùng lắm thì Quách Lạc La thị chỉ đi theo vết xe đổ của Nữ Hồ Lộc thị thôi, giờ Tam Aka vẫn chưa đủ lòng đủ cánh, không thể vì một âm mưu chưa thành mà giết một trắc phúc tấn do Hoàng thượng chỉ hôn.

“Hách Xá Lí thị thật sự tìm người bịa đặt chứng cứ?” Quách Lạc La thị chần chừ mà nói, “Nhờ cô ta không làm thế thì sao.”

“Chủ tử ngài yên tâm, nếu không có chứng cứ Gia làm sao có thể tin cô ta.”

“Được rồi, ngươi nhắn với ama đi.” Quách Lạc La thị đã đến bước đường cùng mới phải tìm gián điệp liên hệ với gia tộc, nếu lần này thật sự bị Hách Xá Lí thị thực hiện kế hoạch, vậy thì cô ta không còn cơ hội xoay người.

“Tốt lắm, loại bỏ hết các gián điệp, giữ lại một hai người thông minh là được.” Huyền Diệp nhìn danh sách trong tay, không thể loại bỏ hết, nhưng có thể mua chuộc kẻ được giữ lại.

“Chủ tử anh minh!”

“Biểu ca giải quyết xong rồi sao?” Chi Lan bế Nhị Bảo, Tam Bảo nằm bên cạnh.

“Uh, còn phải đa tạ biểu muội.” Huyền Diệp ngồi xuống bên cạnh Chi Lan, thuận tay bế Tam Bảo bụ bẫm lên.

“Vậy biểu ca định thưởng em thế nào?” Kế hoạch này Chi Lan đã nghĩ ra từ lâu, nàng là nữ chủ nhân trong phủ, đương nhiên không thể giữ những kẻ có khả năng hại người, vì thế nàng mới cùng Huyền Diệp thương lượng bày ra màn kịch này, khiến hai nữ nhân kia chui đầu vào lưới.

“Lan nhi muốn phần thưởng gì?” Không khí lại bị những lời này làm cho mờ ám, có điều Huyền Diệp đã quên rằng ngoài Chi Lan vẫn còn người khác.

“Oa oa oa oa!” Vì Huyền Diệp nhào người tới gần Chi Lan nên Tam Bảo bừng tỉnh, trẻ con tỉnh giấc phản ứng phổ biến nhất là khóc, ít nhất là với Tam Bảo thì lần nào cũng đúng.

“Xú tiểu tử.” Huyền Diệp cũng chỉ dám cắn nhả trong lòng.

“Biểu ca anh bé Nhị Bảo đi.” Huyền Diệp đặt Tam Bảo xuống, đón Nhị Bảo từ tay Chỉ Lan, hy vọng xú tiểu tử này có thể nể mặt hắn, đừng có vừa bế liền khóc.

Nhị Bảo mở to mắt nhìn người bế mình từ ngách nương xinh đẹp biến thành ama mặt nhăn nhó, quá trình tự hỏi đầy dưng hết khả năng suy nghĩ của em bé, vì thế cậu bé ngẩn ra không hiểu.

“Y y nha nha!” Nhị Bảo bắt được ngón tay Huyền Diệp, cho vào miệng mình mút mút.

“Đừng cắn.” Huyền Diệp rút ngón tay dính đầy nước miếng ra, vội lấy khăn lau tay.

Chỉ Lan vẫn đang bận dỗ Tam Bảo, may mà Nhị Bảo không quấy, hai đứa cùng khóc thì thật không biết làm sao.

Đại Bảo và Tiểu Bối đứng ngoài cửa tự hỏi có nên vào không.

“Tam Bảo vừa khóc.” Đại Bảo có vẻ ngao ngán.

“Uh, vừa khóc.” Tiểu Bối gật gù đầu, cô bé vẫn thích Nhị Bảo hơn, cảm thấy có tiếng nói chung với Nhị Bảo, phải chăng vì cả hai bọn họ đều là kiểu người trí tuệ rồi loạn? Tiểu Bối yên lặng tự hỏi lòng.

“Chúng ta có nên vào không?” Đại Bảo có chút chần chừ.

“Không biết.” Tiểu Bối lắc đầu.

Cả hai không biết Chỉ Lan và Huyền Diệp đã nghe được từ lâu, thật là trẻ con khờ.

“Đứng ở bên ngoài làm gì, mau vào đi.” Huyền Diệp vừa nói Đại Bảo và Tiểu Bối liền ù rũ.

“Thỉnh an ama, thỉnh an ngách nương.”

“Mau vào dỗ đệ đệ của hai đứa.” Huyền Diệp đột nhiên nhớ ra hắn còn chuyện chưa làm, có lẽ chờ Tam Bảo nín khóc hắn lại quay lại thì hơn.

“Lát nữa tôi qua dùng bữa tối, Lan nhi nói chuyện với các con đi.” Huyền Diệp lại quay đầu dặn dò long phượng thai, “Không được chọc giận ngách nương, biết không?”

“Biết ạ.” Long phượng thai rất phối hợp đồng thanh trả lời.

Chỉ Lan trừng mắt với Huyền Diệp, gây tội rồi định chạy trốn.

Huyền Diệp sờ sờ mũi, có lẽ đi thôi.

“Bình thường Tam Bảo khóc là ai dỗ?” Chỉ Lan chỉ là thuận tiện mà hỏi, lại nhận được một câu trả lời rất bất ngờ.

“Là Nhị Bảo!” Đại Bảo là đứa bé thật thà, chưa bao giờ nói dối.

“Nhị Bảo dỗ thế nào?” Chỉ Lan cảm thấy buồn cười, nàng biết Đại Bảo không nói dối, vì thế mới càng hiểu kỳ.

“Như thế này ạ.” Tiểu Bối chỉ chỉ Nhị Bảo nằm trên bực, lúc này Nhị Bảo đang cố ngẩng đầu, ý đồ tiến hành trao đổi ánh mắt cùng Tam Bảo.

“Chỉ cần bị Nhị Bảo nhìn chăm chăm Tam Bảo sẽ nín khóc.” Đại Bảo giải thích, đệ đệ thật không dễ nuôi, cậu bé là một ca ca vĩ đại và vất vả.

Quả nhiên, vừa cảm nhận được ánh mắt của Nhị Bảo, Tam Bảo hức hức mấy tiếng rồi nín khóc, Chỉ Lan kinh ngạc chứng kiến, cảm thấy bản thân như tách khỏi thời đại, chẳng lẽ hai bé sinh đôi trao đổi bằng sóng điện não sao?

“Haizz.” Đại Bảo giả vờ giả vịt thở dài, “Ngách nương thật vất vả!”

Tiểu Bối thâm khinh thường trong lòng, bởi vì có đứa con như Đại Bảo mới vất vả thì có.

Vài ngày sau trong phủ Tam Aka xảy ra một chuyện trọng đại, thậm chí còn rung động hơn sự kiện Nữ Hồ Lộ trắc phúc tấn ba năm trước, bởi vì nó liên quan đến hai trắc phúc tấn còn lại.

Nếu bạn muốn hỏi nhóm nô tài trong phủ Tam Aka là đã xảy ra chuyện gì, sẽ không có ai trả lời bạn, bởi vì bọn họ cũng không biết, đóng cửa thì làm sao biết bên trong nói những chuyện gì. Nhưng theo một lão thái giám không muốn tiết lộ danh tính, nói đơn giản là hai vị trắc phúc tấn hục hặc, kết quả bị phúc tấn tận diệt, mấy câu tổng kết sâu sắc này khiến người hầu kẻ hạ càng thêm kính sợ vị phúc tấn ngày ngày bận rộn con cái.

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đừng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 87: Hạ màn

“Ý của cô là chuyện bà đỡ là Hách Xá Lí thị hãm hại cô?” Chi Lan nhún mày nhìn hai nữ nhân đang quỳ bên dưới, các tiết mục cứ lặp đi lặp lại, chỉ khác thời gian và địa điểm.

“Hồi phúc tấn, tỷ thiếp thật sự không làm chuyện đó!” Quách Lạc La thị nức nở, hôm nay Hách Xá Lí thị đến bẩm báo trước mặt phúc tấn, nhân chứng là con gái bà đỡ.

“Không làm sao lại có nhân chứng.” Hách Xá Lí thị liếc Quách Lạc La thị khinh thường, khóc thật khó coi.

“Ngươi là Tiểu Mai?” Quách Lạc La thị quay đầu nói với con gái bà đỡ, “Sao ngươi có thể vì chút bạc mà vu oan giá họa cho ta?!”

“Dân nữ... dân nữ không làm thế.” Tiểu Mai có vẻ rất sợ hãi, chỉ một câu ngắn mà cũng ấp úng nói mãi không xong.

“Ngươi còn dám chối?! Ngươi có dám thề nếu nói láo sẽ bị sét đánh!” Quách Lạc La thị hận không thể ăn tươi nuốt sống nhân chứng.

“Dân nữ... dân nữ...” Tiểu Mai run rẩy quỳ trên sàn, “Dân nữ không biết.”

“Ngươi suy nghĩ cho kỹ đi, rồi nói tiếp.” Chi Lan lên tiếng.

“Dân nữ có tội.” Tiểu Mai chưa từng gặp phải tình huống này, lập tức đầu hàng, “Dân nữ nghĩ xong rồi.”

“Nói chuyện rõ ràng!” Chi Lan nhìn một lượt Hách Xá Lí thị và Quách Lạc La thị bắt đầu biến sắc.

“Hách Xá Lí thị trắc phúc tấn và Quách Lạc La trắc phúc tấn đều tìm đến dân nữ.” Tiểu Mai sợ hãi nhìn hai người đấy, “Dân nữ không biết phải nghe ai.”

Tiểu Mai bắt đầu òa khóc, “Dân nữ thật sự không biết gì.”

Trong phòng đều là những người thông minh, tuy rằng Tiểu Mai chưa nói hết nhưng cũng hiểu, Hách Xá Lí thị muốn mượn Tiểu Mai hãm hại Quách Lạc La thị, kết quả lại bị Quách Lạc La thị đâm ngược lại, nếu Tiểu Mai không thú nhận, hẳn là tình thế đã xoay ngược.

“Ta hiểu rồi, các ngươi đều lui ra đi, ta phải thương lượng với Gia.” Chi Lan day day mi tâm, đáng vẻ rất mệt mỏi.

Hách Xá Lí thị và Quách Lạc La thị ném cho đối phương những cái nhìn oán hận, rồi cùng lui xuống trong phần nộ.

“Ta bảo Uyên Ương tiễn ngươi, trong túi có mấy chục lượng bạc, hẳn là đủ dùng.” Chi Lan nhìn Tiểu Mai đã khôi phục nụ cười, các thiếu nữ càng lúc càng lợi hại, năng cam bái hạ phong.

“Tạ ơn phúc tấn.” Tiểu Mai dập đầu mấy cái rồi nhận túi tiền, hiển nhiên rất thỏa mãn với sức nặng của nó.

“Lui xuống đi.” Chi Lan vẫy vẫy tay, cuối cùng cũng xong.

Sau đó Hách Xá Lí thị và Quách Lạc La thị đều bị cấm túc, phủ Tam aka liên yên ổn trở lại.

“Nhị Bảo lại không chịu nói chuyện.” Tam Bảo bĩu môi cáo trạng, so với Nhị Bảo, đường nét trên mặt Tam Bảo mềm mại hơn, da trắng má phúng phính khiến các bà các cô rất yêu quý.

“Gọi ca ca đi!” Nhị bảo khỏe mạnh kháu khỉnh, nhưng lại hay ra vẻ nghiêm túc, người quen không hề bất ngờ vì ai cũng biết Nhị Bảo là một đứa bé mâu thuẫn, cũng khiến các phu nhân phúc tấn càng thêm yêu quý cậu bé.

“Không gọi!” Tam Bảo quay đầu đi, trộm nở nụ cười.

“Hai đứa đang làm gì?” Chi Lan vừa vào phòng đã thấy Nhị Bảo Tam Bảo đang ngồi trên bục chờ nàng.

“Thỉnh an ngạch nương.”

“Uh, sao hôm nay lại tới sớm vậy?” Hiện tại là năm Thuận Trị thứ 36, Đại Bảo và Tiểu Bối gần bảy tuổi, Nhị Bảo và Tam Bảo hơn ba tuổi.

“Con nhớ ngạch nương.” Tam Bảo là đứa trẻ rất giỏi lấy lòng.

“Ngạch nương cũng nhớ Tam Bảo, Nhị Bảo có nhớ ngạch nương không?” Chi Lan thích nhất là trêu con trai thứ hai, bởi vì kiểu phản ứng của bé rất đáng yêu.

“Có nhớ ả.” Nhị Bảo đỏ mặt nói nhỏ, nói xong lại trừng mắt với Tam Bảo, “Nhất định là nhớ nhiều hơn Tam Bảo.”

“Nhị ca lại thẹn thùng.” Tam bảo nói với vẻ bất đắc dĩ.

Trước mặt người lớn mới chịu gọi ta là ca ca, khinh bỉ người, Nhị Bảo thầm cắn nhai trong lòng.

“Mọi người đang nói gì thế ả?” Một thiếu niên lên tiếng, “Thỉnh an ngạch nương.”

Đại Bảo bước đi từ tốn, đôi mắt phượng đầy sự tự tin, khoe miệng hơi nhếch lên, tuy chỉ mới bảy tuổi, nhưng đã có thể nhìn thấy bóng dáng của Thuận Trị đế và Huyền Diệp, xem ra hai người đây ảnh hưởng rất lớn đến cậu bé.

Nhị Bảo và Tam Bảo bất đắc dĩ liếc nhau, đại ma vương đến rồi, bọn họ vội xuống khỏi bực thỉnh an Đại Bảo.

“Nhị Bảo và Tam Bảo hôm nay đến sớm vậy.” Đại Bảo cười tủm tỉm, mấy năm qua, nụ cười của cậu bé đã chuyển từ nụ cười ngây ngô thành nụ cười thần bí, ít nhất là trong mắt hai em trai.

“Đại ca cũng đến sớm.” Tam Bảo cười khanh khách, có điều kỹ thuật không bằng Đại Bảo, không thể cho người ta cảm giác như gió xuân thổi qua cành lá, khiến người khác muốn véo má cậu bé.

“Uh, ngạch nương có khỏe không ả?” Đại Bảo ngồi xuống bên cạnh Chỉ Lan, cặp sinh đôi chỉ có thể bấu mỗi người xuống bên còn lại.

“Bệnh vật thôi, con không cần lo lắng.” Mấy ngày trước Chỉ Lan thường ho khan, có lẽ là do thời tiết thay đổi đột ngột.

“Con lo cho ngạch nương thôi.” Đại Bảo lay tay Chỉ Lan làm nũng, Nhị Bảo cũng kéo tay kia của Chỉ Lan.

“Nhị Bảo cũng rất lo cho ngạch nương.” Tam Bảo sợ đại ca chứ Nhị Bảo thì không, tuy rằng hiện tại đánh không lại đại ca, nhưng sau này nhất định có thể!

“Tam Bảo cũng thế.” Tam Bảo vội tỏ thái độ, cậu bé không dám công khai đối đầu với đại ca, nhưng sẽ tác chiến vòng vèo. “Chắc chắn đại tỷ cũng rất lo cho ngạch nương, sao đại tỷ vẫn chưa đến.”

“Tiểu Bối chắc là đọc sách quên thời gian.” Hành trình của Tiểu Bối rất dễ đoán, không phải ở thư phòng thì nhất định là trên đường đến thư phòng.

Đại Bảo nhìn Tam đệ thông minh, mới ba tuổi đã biết đánh trống lảng.

“Ai đang nhắc đến ta vậy?” Mới nhắc đến Tiểu Bối Tiểu Bối đã tới, “Thỉnh an ngạch nương.”

Tiểu Bối cao xấp xỉ Đại Bảo, so với những cô bé yếu điệu bình thường, lông mày cô bé tạo phong thái hiên ngang, bởi vì thích đọc sách, toàn thân toát lên vẻ tri thức.

“Mau tới đây ngồi.” Chỉ Lan nhìn thấy các con liền cao hứng.

Tiểu Bối bế Nhị Bảo chiếm lấy chỗ ngồi hoàng kim của cậu bé, Nhị Bảo rất muốn phản kháng, nhưng Tiểu Bối đặt tay lên lưng nên không dám, đơn giản vì cậu bé sợ ngứa.

“Ngạch nương còn ho khan không ả?” Tiểu Bối và Đại Bảo không hô là long phượng thai, hỏi rất giống nhau.

“Không ho khan nữa rồi, mấy ngày nay thời tiết thay đổi thất thường, các con cũng phải chú ý giữ gìn.” Chỉ Lan dặn dò, nàng có chút bất an, ngày hôm qua quả cầu cảnh báo đã phát sáng, nhưng nàng không điều tra ra có ai âm mưu gì.

“Muội muội hôm nay lại quên cả thời gian đúng không, thích đọc sách đến quên ăn quên ngủ như muội muội phải chú ý giữ gìn sức khỏe.” Đại Bảo trừng mắt.

“Uh, phải giữ gìn đôi mắt, đọc sách nửa canh giờ nhớ phải đứng dậy cho mắt thư giãn.” Không có ngày nào Chỉ Lan quên nhắc Tiểu Bối những việc cần chú ý khi đọc sách.

“Vâng, con sẽ chú ý.” Tiểu Bối lén lườm Đại Bảo, chỉ biết mách trộm, rất không quang minh lỗi lạc.

“Nhị Bảo cũng sẽ học chữ!” Có nhiều con sẽ sinh ra một hiện tượng, gọi là tranh thủ tình cảm.

“Tam Bảo sẽ học nhiều hơn Nhị ca.” Tam bảo ngồi ngoài cùng, mếu máo nhìn Chỉ Lan.

Quả nhiên Chỉ Lan không chống đỡ được vẻ mặt mếu máo làm nũng của Tam Bảo, nàng đi tới bế Tam Bảo, “Tam Bảo thông minh lắm!”

Ba đôi mắt nóng bỏng dồn vào cậu bé đang được khích lệ, Tam Bảo rụt đầu, vui mặt vào lòng Chỉ Lan.

“Ta nghe thầy giáo nói Tam Bảo tiến bộ rất nhanh.” Không biết vì sao Tam Bảo nghe thấy có mùi đe dọa, “Đại ca cũng thấy hãnh diện vì đệ.”

“Thông minh là thiên phú, nhưng nếu không nỗ lực cố gắng thì cũng chỉ thành ‘Thương Trọng Vĩnh’, Tam đệ vạn lần không thể kiêu ngạo tự mãn.” Tiểu Bối tiếp lời, cô bé còn lấy cả điển tích ra làm dẫn chứng, quả nhiên mục tiêu của cô bé là trở thành con người trí thức.

(Những năm đầu Vương An Thạch từng viết một bài văn xuôi mang tên “Thương Trọng Vĩnh”, bài văn kể rằng, tác giả gặp một thần đồng tên Phương Trọng Vĩnh.

Năm 5 tuổi, Phương Trọng Vĩnh đã có thể sáng tác ra bài thơ rất hay, bố Vĩnh rất vui mừng, thường dẫn Vĩnh tham gia các hoạt động xã giao để kiếm lợi. Sau đó, vì không được giáo dục tiếp tục, Vĩnh dần dần trở thành một đứa trẻ rất bình thường. Bài này hình như là tác giả viết để động viên bản thân mình, thông qua học tập chăm chỉ, Vương An Thạch cuối cùng đã trở thành một nhân vật vĩ đại. Bài “Thương Trọng Vĩnh” cũng được người đời sau coi là bài mẫu để động viên khuyến khích mọi người học tập chăm chỉ, cho đến nay vẫn là bài kinh điển trong sách giáo khoa trung học Trung Quốc.)

“Nhị Bảo cũng rất cố gắng.” Nhị Bảo đổ thêm dầu vào lửa, “Tuy rằng Nhị Bảo không thông minh như Tam đệ.”

Chi Lan vừa nghe lời này liền đau lòng, nàng cúi đầu hôn lên má Nhị Bảo, “Nhị Bảo cũng không thể tự coi thường mình, trong lòng ngạch nương Nhị Bảo cũng là cậu bé thông minh nhất.”

“Thật thế à?” Nhị Bảo xoa tay thỏa mãn, phớt lờ ánh mắt ghen ghét và bàn tay đang véo hông mình, ngạch nương hôn bé, nhất định không thể để ama biết!

“Đương nhiên là thật, các con đều là con ngoan của ngạch nương.” Chi Lan lần lượt hôn từng đứa con một, nhờ thế mới bình ổn được oán khí.

“Không được nói với ama!” Huyền Diệp không thích Chi Lan hôn các con, cho rằng làm thế là hấn bị thiệt thòi, Chi Lan chỉ biết cười hấn quá trẻ con.

“Vâng.” Mấy đứa bé yên lặng gật đầu, ama bình thường anh minh thần võ là thế, hễ liên quan đến ngạch nương liền ngây thơ như trẻ con, thật không còn cách nào, làm con ngoan cũng chẳng dễ dàng gì.

“Hiếm có hôm trời đẹp, chúng ta ra ngoài đi dạo đi.” Chi Lan đề nghị, nàng ru rú trong phòng đến phát chán.

“Con đỡ ngạch nương.” Đại Bảo đi đầu.

“Con cũng thế.” Tiểu Bối mất tiên cơ, nhưng may là còn một bên.

Nhị Bảo bủi môi, vì còn quá bé mà không chiếm được vị trí. Tam Bảo cũng buồn bực cúi đầu, lúc nào mới cao lớn được.

“Được rồi, ngạch nương không phải người giấy, hai đứa dắt Nhị Bảo và Tam Bảo, cẩn thận đừng để em ngã.” Chi Lan rất chú ý tâm trạng của từng đứa con.

“Cảm ơn đại ca (đại tỷ).” Nhị Bảo và Tam Bảo nhanh chóng tươi cười, mỗi bé kéo tay một người, vậy là không ai được cầm tay ngạch nương.

“Đệ đệ không cần khách sáo, chăm sóc đệ đệ là việc của chúng ta.” Đại Bảo không đổi sắc mặt, rất tự nhiên cầm tay Nhị Bảo.

“Tam đệ phải nghe lời nhũ mẫu, chịu khó uống sữa.” Tiểu Bối luôn nói câu nào trúng trọng tâm câu ấy.

“Đại tỷ cũng nên ăn nhiều cà rốt.” Tam Bảo phản kích, đừng coi thường cậu bé.

Mấy đứa trẻ con đầu vô mồm nhằm lôi kéo sự chú ý của Chi Lan, tiếc là sự chú ý của Chi Lan đang dồn cho việc khác, bởi vì hệ thống vừa thông báo với nàng một tin tức có thể nói là sét đánh giữa trời quang.

“Mấy đứa nhanh đi theo ngạch nương, đợi ở chỗ đất trống, tất cả mọi người mau ra khỏi phòng!” Chi Lan vội dặn Đại Bảo một câu, rồi sai Tư Họa gọi hết người trong phủ ra khỏi phòng.

Nàng vừa nói dứt lời mặt đất liền rung chuyển, Chi Lan vội vàng xoay người với mục đích bảo vệ mấy đứa con, Đại Bảo và Tiểu Bối rất nhanh trí ôm Nhị Bảo Tam Bảo trong lòng.

“Đừng sợ, ngạch nương ở đây.” Chi Lan vòng tay ôm chặt Đại Bảo Tiểu Bối, nàng rất sợ hãi, may mà bọn họ không ở trong phòng, không biết Huyền Diệp có bị thương không, hệ thống cảnh cáo thật chuẩn giờ.

Thật ra hệ thống quân bị oan, hấn vốn định thông báo từ ngày hôm qua, nhưng bị lôi kéo vận động trên giường cả đêm, giờ mới tỉnh giấc, ngủ quên không phải tội mà.

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đừng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Động đất (1)

Một lúc sau, Chi Lan cảm thấy con động đất đã ngừng hẳn mới ngừng đầu nhìn xung quanh đánh giá tình huống, chậu hoa vỡ la liệt trên đất, những đóa hoa chỉ phút trước còn khoe sắc giờ đã dập nát toi bời, rất nhiều nô tài vì không đứng vững mà té ngã, ai nấy đều kinh hoàng thất sắc.

Điều duy nhất khiến Chi Lan cảm thấy an ủi là nhà không sập, tuy rằng bị hư hại ít nhiều, nhưng không có thương vong về người đã là quá may mắn rồi. Phòng ốc trong phủ Tam aka không thể đánh đồng với nhà cửa ọp ẹp bên ngoài, nói thế nào cũng là Quận vương phủ, hơn nữa năm Thuận Trị thứ 25 từng có động đất, không ai dám bớt xén nguyên vật liệu xây nhà.

“Ngạch nương.” Tam Bảo sợ hãi kéo tay áo Chi Lan, Chi Lan sức tinh thần an mấy đứa con, rồi mới phân công nha hoàn đi thống kê thiệt hại thương vong trong phủ, lại gọi Lý tổng quản đến cho người dựng lều ở chỗ đất trống, đừng để ai ngồi trong phòng.

Quan trọng nhất tất nhiên là chuẩn bị phòng ngừa các loại bệnh dịch, động đất như thế tất phải có dư chấn, giờ vẫn chưa thể nói là hoàn toàn an toàn, động đất xong sẽ có mưa lớn, có lẽ còn tạo thành dịch truyền nhiễm, tóm lại tình hình vẫn rất đáng lo.

Chi Lan sắp xếp mọi chuyện đầu vào đây, rồi mới lại có thời gian quay lại trấn an các con.

“Ngạch nương, ama không có chuyện gì chứ ạ?” Tiểu Bối có chút sợ hãi, đây là lần đầu tiên cô bé gặp động đất.

“Chắc chắn ama không có việc gì.” Chi Lan nói thế nhưng thật ra lòng nàng cũng rất bất an.

“Ngạch nương đừng lo lắng, ama nhất định không có vấn đề gì.” Đại Bảo nhìn ra sự căng thẳng che dấu bởi vẻ tươi tỉnh của Chi Lan, trấn an nàng. “Trong phủ nhất định đang rất rối ren, để con và Tiểu Bối giúp đỡ ngạch nương.”

Đại Bảo mím môi, rất có khí thế dứt khoát, cậu bé đã trưởng thành, đã đến lúc che chở ngạch nương.

“Đúng vậy, con có thể giúp ngạch nương kiểm kê thiệt hại trong phủ.” Tiểu Bối luôn có kiên nhẫn với việc này, giờ lòng người bối rối, rất dễ bị kẻ gian ăn cắp, tuy rằng bớt một hai món không thấm tháp gì với tài sản nhà họ, nhưng thứ nô tài lưu manh đây không thể giữ lại.

“Uh, những kẻ không an phận trong phủ cũng có thể nhân thời cơ này mà hành động, một mình ngạch nương không thể quán xuyến hết.” Đại Bảo rất biết nhìn xa trông rộng, tuy rằng mới 7 tuổi, nhưng được Thuận Trị và Huyền Diệp dạy dỗ từ nhỏ nên biết cách quan sát toàn cục, điều đầu tiên cậu bé nghĩ đến là có người sẽ nhân cơ hội này gây sóng gió.

Chi Lan cũng biết điều Đại Bảo và Tiểu Bối đang nghĩ, tuy rằng bình thường trong phủ rất trật tự quy củ, chưa từng rối loạn, nhưng có ai dám nói rõ bên trong có bao nhiêu thâm tử, lòng người khó dò, phút trước còn trung thành, phút sau có thể làm phản bởi bất cứ lý do gì.

Hiện tại Thuận Trị đã bắt đầu có ý thoái vị, vị trí của Huyền Diệp càng thêm phức tạp, có kẻ bợ đỡ cũng có kẻ công kích, khả năng Huyền Diệp được truyền ngôi rất lớn, nhưng trong mắt những kẻ tham vọng đầu cơ, ít độ phiêu lưu cũng đồng nghĩa với ít lợi ích, càng phiêu lưu sau này bọn họ mới càng thu được nhiều lợi ích.

Không phải Chi Lan buồn lo vô cớ, nhưng thân làm đích phúc tấn của Huyền Diệp, nữ chủ nhân của Quận vương phủ, lợi ích của Huyền Diệp là ưu tiên trên hết của nàng, đồng thời cũng cảm động vì sự quan tâm của hai đứa con.

“Nhị Bảo sẽ ngoan, không để ngạch nương phải lo.” Nhị Bảo cũng rất thông minh, biết bản thân không giúp được gì.

“Tam Bảo cũng vậy, ngạch nương đi làm việc của người đi, bọn con có nhũ mẫu rồi.” Tam Bảo là một nam tử hán kiên cường, hiểu được rằng lúc này không phải lúc mè nheo làm nũng.

“Ngạch nương không sao, các con nếu mệt thì vào lều nghỉ ngơi, nếu không mệt thì đi theo ngạch nương, xem ngạch nương xử lý chuyện này thế nào, được không?” Chi Lan nói với hai con trai bé, con cháu hoàng tộc không thể sống mãi trong tháp ngà, đây là cơ hội tốt để các bé học hỏi.

“Vâng.” Nhị Bảo và Tam Bảo liếc mắt nhìn nhau, gật gật đầu, hai bé đều muốn mau lớn để che chở ngạch nương.

“Hai con cũng đi theo ngạch nương đi.” Chi Lan không đáp ứng đề nghị của Đại Bảo Tiểu Bối ngay, hai bé vẫn còn nhỏ, đi theo nàng học tập trước rồi thực hành sau có vẻ ổn hơn.

Chi Lan sắp xếp cho bốn đứa con ổn thỏa rồi mới bắt tay xử lý từng việc, từng việc từng việc, tuy rằng rất mất thời gian, nhưng Chi Lan không mệt, bởi vì đây là nhà của nàng, nàng tình nguyện trả giá.

“Lan nhi, em và các con không có chuyện gì chứ?” Một lúc lâu sau Huyền Diệp mới về được, lúc động đất hấn đang ở trong hoàng cung, bảo vệ Hoàng ama xong lại đi đón ngạch nương, bây giờ mới có thời gian về phủ, không phải hấn không quan tâm đến Chi Lan, mà là thân bất do kỷ.

“Không có việc gì.” Chi Lan tỉ mỉ đánh giá Huyền Diệp, “Biểu ca không bị thương chứ? Hoàng ama và ngạch nương có sao không?”

“Bọn họ đều ổn, mấy ngày tới chắc ta sẽ phải giúp Hoàng ama xử lý chuyện động đất, chuyện trong phủ đành làm phiền Lan nhi.” Huyền Diệp áy náy, nhưng hấn không còn cách nào, trận động đất này quá lớn, không chỉ kinh thành có thiệt hại, ước tính các châu huyện xung quanh cũng bị liên lụy.

“Biểu ca phải chú ý giữ gìn sức khỏe, em đã bảo Lý tổng quản chuẩn bị quần áo thuốc men cho anh, để Tiểu An Tử mang theo. Trong phủ đã có em, không loạn được đâu.” Chi Lan hứa hẹn.

“Lan nhi phải vất vả rồi.” Huyền Diệp lau mồ hôi trên trán Chi Lan, mặt nàng đỏ bừng vì phơi nắng, nhưng thần sắc rất kiên định.

Huyền Diệp vội vàng trở về lại vội vã ra đi, cứ thế mất hút mấy ngày liền.

Chi Lan ở trong phủ cũng nghe ngóng được ít tin tức về động đất, kinh thành có hơn 400 người thiệt mạng, thậm chí rất nhiều quan viên đã chết trong cơn động đất. Mấy ngày nay không ngừng dư chấn, ai cũng thấp thỏm bất an, không biết đến lúc nào mới tai qua nạn khỏi.

Thành Bắc Kinh không còn cảnh phồn vinh của dĩ vãng, chỗ nào cũng thấy nhà đổ người khóc. Bầu trời âm u, mưa trắng trời từ ngày này sang ngày khác. Những kẻ lưu manh thừa cơ trộm cắp, bọn du côn hoành hành ngang ngược, trị an kinh thành đã đến mức phải cảnh báo.

Ngay sau hôm động đất, Thuận Trị để viết chiếu chỉ tự kiểm điểm bản thân, chỉ từ quốc khố mười vạn lạng bạc cứu tế nạn dân, đối với những người bị sập nhà không có khả năng tu sửa, trợ cấp mỗi người ba lạng bạc, công việc chính của Huyền Diệp là giúp đỡ Thuận Trị, các đại thần cũng hưởng ứng lời kêu gọi của hoàng đế, quyên góp tiền riêng để cứu trợ dân chúng tu sửa nhà cửa.

“Chẳng lẽ trăm năm hoàng đế không tốt?” Thuận Trị ngồi trong điện Dưỡng Tâm, ông ấy đã thức trắng mấy đêm, cơn động đất này quả thật là một tai họa quá lớn, ông ấy không có cả thời gian nghỉ ngơi. Thật ra đây không phải lần động đất đầu tiên trong thời gian ông ấy trị vì, vì thế ông ấy mới cho rằng đây là trời cao cảnh cáo.

Thuận Trị tin phật, cho rằng chuyện gì cũng có nhân quả, nhưng ông ấy tự nhận nhiều năm qua làm hoàng đế không tồi, vì thế kết luận rằng thiên tai là do trong triều đình còn lắm kẻ tiểu nhân, về vấn đề tiểu nhân là ai, xem xem kẻ nào thăng quan tiến chức nhanh nhất thì là kẻ đó.

Thuận Trị quyết định sau khi giải quyết hậu quả động đất sẽ bắt tay quét sạch thế lực triều đình, năm nay ông ấy đã hơn bốn mươi, đã hao tâm tổn trí vì Đại Thanh nhiều, ông ấy còn nhiều việc muốn làm, không thể nhốt mình trong bốn bức tường này cả đời.

Trải qua lần động đất này, Thuận Trị càng cảm nhận rõ sinh mệnh vô thường, trong hoàng cung cũng có mấy cung điện bị sập, nếu lúc ấy ông ấy hoặc Thanh Uyển ở bên trong, Thuận Trị quả thực không dám nghĩ tiếp. Ông ấy vốn nghĩ còn nhiều thời gian, nhưng giờ mới biết mọi chuyện biến ảo vô thường không lường trước được.

“Khởi bẩm Hoàng thượng, Đông Quý phi ở bên ngoài cầu kiến.” Bình thường Đông Quý phi sẽ không đến chỗ triều chính như điện Dưỡng Tâm, lúc này là do lo lắng cho sức khỏe Thuận Trị mà đến.

“Sao Uyển Nhi lại đến.” Thuận Trị nhìn thấy Đông Quý phi rốt cục khôi phục được tinh thần.

“Thần thiếp nấu cho Hoàng thượng bát canh.” Tuy Đông Quý phi không nói là mình lo lắng, nhưng Thuận Trị có thể cảm nhận được.

“Uyển Nhi, nàng... nàng có đồng ý cùng ta đi du sơn ngoạn thủy không?” Thuận Trị cho người hầu lui hết, vừa múc canh vừa nhìn Đông Quý phi thật lâu mới dám hỏi, ngữ khí của ông ấy vừa có vẻ hưng phấn vừa có vẻ không dám chắc, như một đứa trẻ sắp bước vào con đường mạo hiểm.

“Hoàng thượng?!” Đông Quý phi giật mình, vẫn biết Thuận Trị tùy hứng, nhưng không ngờ tùy hứng đến mức này, có điều bà thích ý tưởng đấy.

“Là trầm điên rồi, khiến Uyển Nhi sợ hãi.” Thuận Trị nhất thời kích động, giờ tỉnh táo cũng biết mình nói chuyện hoang đường.

“Hoàng thượng,” Đông Quý phi không thảo luận chuyện đấy nữa, nhưng theo hiểu biết của bà về Thuận Trị, việc này có thể coi như đã xác định.

Huyền Diệp vẫn chưa hay biết gì về chuyện Hoàng ama của mình muốn trút gánh giang sơn, hắn vẫn đang đầu tắt mặt tối khắc phục hậu quả động đất. Hắn vốn là người nghiêm túc trong công việc, lần này chứng kiến cảnh khổ của dân chúng mà thổn thức, vì thế chuyện nào cũng làm đến nơi đến chốn, khiến các đại thần dưới quyền hắn khổ mà không dám nói. Đương nhiên bọn họ có chút oán thán, nhưng trong lòng cũng bắt đầu kính trọng Tam aka.

“Ngạch nương, lúc nào ama mới về ạ?” Tam Bảo chưa từng thấy Huyền Diệp đi khỏi nhà lâu thế.

“Ama đang ở ngoài kia cứu trợ nạn dân, Tam Bảo phải thông cảm cho ama, biết không?”

“Vâng.” Tam Bảo gật đầu về huyệt hắc, cậu bé rất nhớ ama.

“Ngạch nương” Tiểu Bối có chút chần chừ, “Mấy trách phúc tấn đều đã được thả ra ngoài, người xem...?”

Chi Lan không lên tiếng, ba người đứng đó là phải cảm ơn động đất, nếu không họ đã không có cơ hội thoát thân, trải qua vài năm giam cầm bọn họ đã kín đáo trầm lặng hơn nhiều, ít nhất là không lộ cảm xúc lên mặt.

Chi Lan thờ dài, người xưa nói không sai, Tái ông mất ngựa, biết đâu là phúc.

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đừng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 89: Động đất (2)

Nếu chỉ có thể dùng một từ để miêu tả nửa cuối năm Thuận Trị thứ 36, Chi Lan sẽ chọn từ thảm hại. Hết động đất là hỏa hoạn và mưa lũ, đến mùa đông, thời tiết lạnh giá và vấn nạn thiếu lương thực khiến không ít người thiệt mạng, chưa kể dịch bệnh đã giết chết không ít người.

Vất và đến năm Thuận Trị thứ 37, tình huống vẫn không khởi sắc nhiều, không chỉ thế, con trai trưởng của Trịnh Thành Công là Trịnh Kinh tập kết thủy sư trên biển, chuẩn bị tấn công Đại Thanh. Vì thế Thuận Trị đành tạm gác ý tưởng thoái vị sang một bên, ít nhất cũng phải giải quyết xong cục diện rồi rảnh này mới giao lại cho con.

Trong nửa năm, Huyền Diệp tiểu tụy thấy rõ, nhờ cưỡi ngựa bắn cung rèn luyện thân thể từ nhỏ, hấn vẫn chống đỡ được, nếu không chắc chắn sẽ thành một con gà luộc.

Cũng vì vậy mà Chi Lan phải nghĩ cách tắm bổ cho Huyền Diệp mỗi ngày, mục tiêu là vỗ béo hấn trước khi đón năm mới.

“Lại canh sao?” Huyền Diệp ngồi trước bàn, nhìn bát canh vẻ chán nản, nhưng mệnh lệnh của tiểu biểu muội không dám không theo, đành uống vậy.

“Được rồi, lui ra đi.” Thái giám đưa canh lần nào cũng phải nhìn Huyền Diệp uống hết mới dám trở về, nếu không sẽ bị phúc tấn trách phạt, hấn phải chịu hai tầng áp bức khổ không nói nên lời.

“Vương gia uống hết rồi sao?” Bốn đứa con đều vào cung, nhờ thế Chi Lan có thời gian rảnh luyện thư pháp.

“Hồi phúc tấn, Vương gia đã uống hết.” Tiểu thái giám nhăn nhó, hấn thật sự không thích công việc này, mỗi lần đều như một lần cuối cùng.

“Được rồi, đi lấy tiền thưởng đi.” Chi Lan buồn cười.

“Đa tạ phúc tấn!” Tiểu thái giám lập tức đổi sang vui mừng, cao hứng đi lĩnh thưởng, hoàn toàn quên ngày mai lại phải “giám sát” chủ tử uống canh.

Chi Lan lắc đầu, nhìn bầu trời âm u thờ dài, thật là lúc rồi ren, tuy thời cuộc không liên quan lắm đến phụ nữ như nàng, nhưng nàng vẫn thấy chật vật.

“Bạn đừng buồn, đây là thiên tai, không có cách nào khác.” Biểu tượng của hệ thống quân nhấp nháy.

“Ta biết, nhưng rất chán nản.” Chi Lan cũng biết mình như thế có vẻ đạo đức giả, nhưng có ai nhìn thấy bách tính vất vưởng khổ sở mà có thể thờ ơ, tuy rằng nàng cũng chẳng làm được gì.

“Tuy rằng lúc này mới nói tiếng xin lỗi thì đã muộn, nhưng đáng lẽ tôi phải báo với bạn sớm hơn.” Hệ thống quân nghĩ rất đơn giản, hấn cho rằng nếu hấn thông báo sớm hơn thì đã không thương vong nhiều như thế.

“Cho dù bạn có thông báo tôi cũng không thể nói với người khác.” Chi Lan cảm thấy hệ thống quân là một đứa trẻ rất đơn thuần đáng yêu, trước kia còn tưởng một người lạnh lùng, lâu ngày mới biết hấn còn hơi khờ.

“Uh.” Hệ thống quân cũng không ngốc, nghe thế là hiểu.

“Nếu áy náy thì bồi thường cho tôi đi, tốt xấu gì tôi cũng là khách hàng đầu tiên của bạn!” Chi Lan thấy hệ thống quân có vẻ buồn bã, vội vàng nói sang chuyện khác, mấy năm nay nàng cũng biết được thêm nhiều điều về hấn, ví dụ như hấn mới làm công việc này, nàng là khách hàng đầu tiên.

“Vậy bạn muốn gì?” Hệ thống quân hơi đỏ mặt, Chi Lan rất ít khi tìm hấn đòi đồ, hấn cũng ít khi giúp nàng, vì thế hiếm khi ngẩng được đầu trước mặt người nào đó, có cảm giác cầm tiền lương nhưng không làm việc.

“Tôi muốn gì nhỉ?” Chi Lan nghĩ ngợi, nhất thời khó mà nghĩ ra, nàng rất thỏa mãn với cuộc sống hiện tại, không cần thay đổi gì. “Giữ lại cho tôi đi, sau này nói.”

“Uh.” Hệ thống quân cảm thấy khách hàng này của hấn là quá dễ chiều rồi, đồng nghiệp phòng bên ngày hôm qua còn phải đưa cho khách hàng một khẩu đại bác.

Chi Lan không biết điều hệ thống quân đang nghĩ, nhưng nhờ tán gẫu với hệ thống quân một hồi mà nàng đỡ chán nản, thế sự vô thường, mỗi người mỗi phận, tự sống cho tốt đã là quá ổn rồi.

“Lan nhi.” Hôm nay Huyền Diệp hạ triều rất sớm, cũng không đến Hộ bộ, mà đi thẳng về phủ.

“Biểu ca có chuyện gì sao?” Mười năm gần gũi không phải vô ích, Chi Lan vừa nhìn vẻ mặt Huyền Diệp liền biết có chuyện gì đấy.

“Tôi sắp phải đi Phúc Kiến một chuyến.” Huyền Diệp thật không nỡ bỏ lại vợ đại con thơ trong phủ, nhưng tình hình phía Nam thực sự căng thẳng

“Đi Phúc Kiến?” Chi Lan chưa bao giờ hỏi truyện trên triều, vì thế không biết thủy sư của Trịnh Kinh đã đến gần Phúc Kiến.

“Uh, Hoàng ama phái tôi đi, chắc sẽ phải đi khoảng một năm.” Chuyện chiến đấu đã có thủy sư Phúc Kiến, Huyền Diệp đi chuyến này chỉ để tượng trưng, nhưng hẳn không thể nói thế với Chi Lan, vì rất mất hình tượng.

“Vâng.” Chi Lan thấy Huyền Diệp không muốn nói kỹ hơn cũng không hỏi nhiều, chỉ yên lặng suy nghĩ chuẩn bị hành trang gì để Huyền Diệp mang theo.

“Tôi đã nói chuyện với ngạch nương, kỳ tuyển tú tới sẽ không thêm người vào phủ.” Huyền Diệp đã hạ quyết tâm chung sống cùng Chi Lan, nhiều nữ nhân chỉ phiền phức, nếu chỉ học hặc nhỏ cũng bỏ qua, nhưng hai sự kiện lớn trong mấy năm qua đã nói lên nữ nhân hậu viện không chịu nhân rồi.

“A?” Chi Lan kinh ngạc, “Ngạch nương không tức giận sao?” Chi Lan có chút bất an.

“Không, tôi là ai chứ, sao Lan nhi lại không tin tôi?” Huyền Diệp ôm Chi Lan, “Lần này đi cả năm, sao có thể để nữ nhân khác chèn ép em”

Thật ra Huyền Diệp nói với Đông Quý phi khác, cộng cả Chi Lan, trong phủ hẳn giờ có đến tám nữ nhân, không hề ít ỏi, con trai con gái dòng trưởng đều khỏe mạnh thông minh, không cần thêm người.

Đông quý phi vốn không định nhận lời, tuy rằng bà có lòng ích kỷ riêng, nhưng cũng không thể quá lộ liễu, đưa nữ nhân cho hẳn, hẳn muốn đối xử thế nào là việc của hẳn, nhưng công khai thiên vị Chi Lan thế có vẻ không hay.

Đến khi nhìn bốn đứa cháu đáng yêu bên cạnh, Đông Quý phi lại mềm lòng, bỏ đi, làm như không thấy, bà cũng hy vọng Huyền Diệp sống hạnh phúc với Chi Lan.

“Lần sau tiến cung ngạch nương chắc chắn sẽ cười chê em” Chi Lan oán trách, “Ngày nào biểu ca lên đường?”

“Năm ngày nữa.” Huyền Diệp nghĩ, hẳn rất chờ mong chuyến đi Phúc Kiến này, là đàn ông đều muốn ra chiến trường, tuy rằng hẳn không thể xông pha tuyến đầu, nhưng có thể tác chiến cùng các đô đốc và tướng quân.

“Ngày mai em vào cung đón các con.” Chi Lan bắt đầu sắp xếp hành trình cho mấy ngày tới.

“Lan nhi toàn quyền quyết định.” Khi Huyền Diệp nói chuyện dễ nghe tức là bắt đầu muốn làm chuyện không trong sáng. Chi Lan cũng quyết định cho hẳn ăn no trước ngày ra đi, tránh việc vụng trộm.

Ngày hôm sau, Chi Lan đón các con về phủ, vừa nghe Huyền Diệp sẽ đi xa mấy đứa trẻ rất cao hứng, bởi vì Huyền Diệp không ở nhà các bé có thể xưng vương xưng bá, nhưng đến khi biết Huyền Diệp sẽ đi cả năm thì không còn hào hứng được nữa.

“Ama phải đi xa một năm ă?” Nhị Bảo nghiêng đầu hỏi, theo vẻ mặt bản khoản không rõ là vui hay buồn.

“Một năm không được thấy ama.” Tam Bảo nói với giọng uể oải.

“Ama có mang đồ ăn ngon về không?” Một câu này của Nhị Bảo khiến bầu không khí thương tâm vỡ tan tành.

“Chỉ biết ăn thôi!” Tiểu Bối nhìn Nhị Bảo với ánh mắt rên sắt không thành thép, vốn tưởng cậu em trai này là tri kỉ, không ngờ tốt mã dè cùi, bản chất vẫn là một nhóc con.

“Rõ ràng hôm nay đại tỷ cũng ăn sáng mà.” Nhị Bảo không phục, không ăn cơm sẽ chết đói, thích ăn sai trái chỗ nào.

“Hai đứa cãi nhau ngoài đường không thấy mất phong độ sao?” Đại Bảo cười cợt, ý tứ là bọn nhóc về nhà mà gây sự!

“Được rồi.” Nhị Bảo nhìn Tiểu Bối căm giận, lần trước cậu bé thích một con cún bị Tiểu Bối cướp còn chưa tính đâu.

Tam Bảo vỗ vai Nhị Bảo an ủi, ra vẻ chịu thua đi, phối hợp với gương mặt trẻ con có vẻ gì đó rất tức cười.

“Ama sắp đi xa một năm, mấy đứa không có gì muốn nói sao?” Đại Bảo lên tiếng, bốn đứa trẻ ngồi trong xe ngựa, chỉ cần nói nhỏ chút sẽ không sợ người khác nghe được.

“Phải coi chừng các nữ nhân xấu!” Nhị Bảo nắm chặt tay, sau con động đất các trắc phúc tấn được thả một thời gian, thời gian rất ít vậy mà bọn họ cũng có thể gây sóng gió, cãi nhau thì gần như ngày nào cũng có, khiến Nhị Bảo bị ấn tượng xấu đến giờ.

“Uh, Nhị Bảo nghĩ giỏi lắm.” Đại Bảo xoa đầu Nhị Bảo, cạo đầu bóng thật.

“Phải nói chuyện cho ngạch nương đỡ buồn.” Tam Bảo thích nhất là quần lấy Chi Lan, hơn nữa khéo nịnh nên việc dỗ dành người khác thường là nhiệm

vụ của cậu bé.

“Uh, Tam Bảo cũng thật thông minh.” Đại Bảo khích lệ, thật là các đệ đệ tri kỉ.

“Giúp ngạch nương quản gia.” Tiểu Bối không phải loại thích làm nũng, ưa thực tế, là điển hình của loại yêu không chịu nói.

“Ta rất tin tưởng muội muội.” Đại Bảo khéo léo khen ngợi Tiểu Bối, “Lần trước nghe thầy giáo nói muội muội học toán rất có năng khiếu.”

“Tất nhiên.” Tiểu Bối cũng chẳng cần khiêm tốn.

“Vậy còn đại ca?” Dám sờ mông hồ chỉ có thể là Nhị Bảo, cậu bé bẩm sinh không sợ trời không sợ đất, có dũng khí chất vấn giới quyền lực.

“Đại ca quản lý tốt mấy đứa là được.” Đại Bảo mỉm cười, “Mấy đứa đều có khả năng, đại ca cũng không biết có thể làm gì, haizzz.”

Ba người còn lại đều biết bản chất Đại Bảo, vì thế không thêm để ý, Nhị Bảo bắt đầu thương lượng cùng Tam Bảo cách an ủi ngạch nương và trông chừng các nữ nhân, Tiểu Bối cúi đầu suy nghĩ xem gần đây phù phải chi ra khoản gì. Đại Bảo bị phớt lờ không để tâm bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần, nói thể chỉ để hai cậu em trai quan tâm ngạch nương hơn thôi.

Mấy ngày tiếp theo, ngày nào cả nhà sáu người cũng cùng dùng bữa, dạo hoa viên, Huyền Diệp cũng không nghiêm mặt lạnh lùng nữa, không khí rất ấm áp hòa thuận.

Sáng sớm hôm Huyền Diệp lên đường, Chi Lan và bốn đứa bé tiễn hân đến cổng, bốn đứa bé chưa từng xa ama lâu như vậy, khó tránh hụt hẫng, còn cảm thấy thiếu an toàn, có lẽ là vì người khiến các bé an toàn đề dựa dẫm đi xa.

Nếu Huyền Diệp biết chuyện đó hẳn sẽ rất kiêu ngạo, có thể trở thành người cha được các con toàn tâm toàn ý tin tưởng không hề dễ dàng.

“Được rồi, ama đi rồi, mấy đứa đừng nhìn nữa.” Chi Lan vỗ khề đầu Nhị Bảo và Tam Bảo, “Trong một năm này phải chăm đọc sách, đến lúc ama trở về không phải thất vọng.”

“Vâng ạ!” Nhị Bảo lớn tiếng trả lời, nhất định cậu bé sẽ trở thành một đứa con mà ama có thể hãnh diện, cậu bé thậm chí quyết định mỗi ngày sẽ đọc sách thêm một canh giờ, về chuyện con cún, ama về rồi lại chơi với nó cũng được.

“Tam Bảo cũng sẽ cố gắng.” Tam Bảo ngẩng đầu, cậu bé rất tin tưởng bản thân.

Chi Lan cười cười, có nhiệt tình là tốt, hai đứa bé bị đánh lạc hướng rất nhanh, Đại Bảo và Tiểu Bối đưa mắt nhìn nhau, ngạch nương thật lợi hại, chỉ một câu đã khiến hai em trai hết rầu rĩ. Nếu chỉ có thể dùng một từ để miêu tả nửa cuối năm Thuận Trị thứ 36, Chi Lan sẽ chọn từ thảm hại. Hết động đất là hỏa hoạn và mưa lũ, đến mùa đông, thời tiết lạnh giá và vấn nạn thiếu lương thực khiến không ít người thiệt mạng, chưa kể dịch bệnh đã giết chết không ít người.

Vất vả đến năm Thuận Trị thứ 37, tình huống vẫn không khởi sắc nhiều, không chỉ thế, con trai trưởng của Trịnh Thành Công là Trịnh Kinh tập kết thủy sư trên biển, chuẩn bị tấn công Đại Thanh. Vì thế Thuận Trị đành tạm gác ý tưởng thoái vị sang một bên, ít nhất cũng phải giải quyết xong cục diện rồi rảnh rỗi mới giao lại cho con.

Trong nửa năm, Huyền Diệp tiêu tụy thấy rõ, nhờ cưỡi ngựa bắn cung rèn luyện thân thể từ nhỏ, hẳn vẫn chống đỡ được, nếu không chắc chắn sẽ thành một con gà luộc.

Cũng vì vậy mà Chi Lan phải nghĩ cách tầm bổ cho Huyền Diệp mỗi ngày, mục tiêu là vỗ béo hẳn trước khi đón năm mới.

“Lại canh sao?” Huyền Diệp ngồi trước bàn, nhìn bát canh vẻ chán nản, nhưng mệnh lệnh của tiểu biểu muội không dám không theo, đành uống vậy.

“Được rồi, lui ra đi.” Thái giám đưa canh lần nào cũng phải nhìn Huyền Diệp uống hết mới dám trở về, nếu không sẽ bị phúc tấn trách phạt, hẳn phải chịu hai tầng áp bức khổ không nói nên lời.

“Vương gia uống hết rồi sao?” Bốn đứa con đều vào cung, nhờ thế Chi Lan có thời gian rảnh luyện thư pháp.

“Hồi phúc tấn, Vương gia đã uống hết.” Tiểu thái giám nhăn nhó, hẳn thật sự không thích công việc này, mỗi lần đều như một lần cuối cùng.

“Được rồi, đi lấy tiền thưởng đi.” Chi Lan buồn cười.

“Đa tạ phúc tấn!” Tiểu thái giám lập tức đổi sang vui mừng, cao hứng đi lĩnh thưởng, hoàn toàn quên ngày mai lại phải “giám sát” chủ tử uống canh.

Chi Lan lắc đầu, nhìn bầu trời âm u thờ dài, thật là lúc rồi ren, tuy thời cuộc không liên quan lắm đến phụ nữ như nàng, nhưng nàng vẫn thấy chật vật.

“Bạn đừng buồn, đây là thiên tai, không có cách nào khác.” Biểu tượng của hệ thống quân nhấp nháy.

“Ta biết, nhưng rất chán nản.” Chi Lan cũng biết mình như thế có vẻ đạo đức giả, nhưng có ai nhìn thấy bách tính vất vả khổ sở mà có thể thờ ơ, tuy rằng nàng cũng chẳng làm được gì.

“Tuy rằng lúc này mới nói tiếng xin lỗi thì đã muộn, nhưng đáng lẽ tôi phải báo với bạn sớm hơn.” Hệ thống quân nghĩ rất đơn giản, hẳn cho rằng nếu hẳn thông báo sớm hơn thì đã không thương vong nhiều như thế.

“Cho dù bạn có thông báo tôi cũng không thể nói với người khác.” Chi Lan cảm thấy hệ thống quân là một đứa trẻ rất đơn thuần đáng yêu, trước kia còn tưởng một người lạnh lùng, lâu ngày mới biết hẳn còn hơi khờ.

“Uh.” Hệ thống quân cũng không ngốc, nghe thế là hiểu.

“Nếu áy náy thì bồi thường cho tôi đi, tốt xấu gì tôi cũng là khách hàng đầu tiên của bạn!” Chi Lan thấy hệ thống quân có vẻ buồn bã, vội vàng nói sang chuyện khác, mấy năm nay nàng cũng biết được thêm nhiều điều về hẳn, ví dụ như hẳn mới làm công việc này, nàng là khách hàng đầu tiên.

“Vậy bạn muốn gì?” Hệ thống quân hơi đỏ mặt, Chi Lan rất ít khi tìm hẳn đôi đồ, hẳn cũng ít khi giúp nàng, vì thế hiếm khi ngẩng được đầu trước mặt người nào đó, có cảm giác cảm tiền lương nhưng không làm việc.

“Tôi muốn gì nhỉ?” Chi Lan nghĩ ngợi, nhất thời khó mà nghĩ ra, nàng rất thỏa mãn với cuộc sống hiện tại, không cần thay đổi gì. “Giữ lại cho tôi đi, sau này nói.”

“Uh.” Hệ thống quân cảm thấy khách hàng này của hẳn là quá dễ chiều rồi, đồng nghiệp phòng bên ngày hôm qua còn phải đưa cho khách hàng một khẩu đại bác.

Chi Lan không biết điều hệ thống quân đang nghĩ, nhưng nhờ tán gẫu với hệ thống quân một hồi mà nàng đỡ chán nản, thế sự vô thường, mỗi người mỗi phận, tự sống cho tốt đã là quá ổn rồi.

“Lan nhi.” Hôm nay Huyền Diệp hạ triều rất sớm, cũng không đến Hộ bộ, mà đi thẳng về phủ.

“Biểu ca có chuyện gì sao?” Mười năm gần gũi không phải vô ích, Chi Lan vừa nhìn vẻ mặt Huyền Diệp liền biết có chuyện gì đấy.

“Tôi sắp phải đi Phúc Kiến một chuyến.” Huyền Diệp thật không nỡ bỏ lại vợ đại con thơ trong phủ, nhưng tình hình phía Nam thực sự căng thẳng

“Đi Phúc Kiến?” Chi Lan chưa bao giờ hỏi truyện trên triều, vì thế không biết thủy sư của Trịnh Kinh đã đến gần Phúc Kiến.

“Uh, Hoàng ama phái tôi đi, chắc sẽ phải đi khoảng một năm.” Chuyện chiến đấu đã có thủy sư Phúc Kiến, Huyền Diệp đi chuyến này chỉ để tượng trưng, nhưng hẳn không thể nói thế với Chi Lan, vì rất mất hình tượng.

“Vâng.” Chi Lan thấy Huyền Diệp không muốn nói kỹ hơn cũng không hỏi nhiều, chỉ yên lặng suy nghĩ chuẩn bị hành trang gì để Huyền Diệp mang theo.

“Tôi đã nói chuyện với ngạch nương, kỳ tuyển tú tới sẽ không thêm người vào phủ.” Huyền Diệp đã hạ quyết tâm chung sống cùng Chi Lan, nhiều nữ nhân chỉ phiền phức, nếu chỉ học hặc nhỏ cũng bỏ qua, nhưng hai sự kiện lớn trong mấy năm qua đã nói lên nữ nhân hậu viện không chịu nhân rồi.

“A?” Chi Lan kinh ngạc, “Ngạch nương không tức giận sao?” Chi Lan có chút bất an.

“Không, tôi là ai chứ, sao Lan nhi lại không tin tôi?” Huyền Diệp ôm Chi Lan, “Lần này đi cả năm, sao có thể để nữ nhân khác chèn ép em.”

Thật ra Huyền Diệp nói với Đông Quý phi khác, cộng cả Chi Lan, trong phủ hẳn giờ có đến tám nữ nhân, không hề ít ỏi, con trai con gái dòng trưởng đều khỏe mạnh thông minh, không cần thêm người.

Đông quý phi vốn không định nhận lời, tuy rằng bà có lòng ích kỷ riêng, nhưng cũng không thể quá lộ liễu, đưa nữ nhân cho hẳn, hẳn muốn đối xử thế nào là việc của hẳn, nhưng công khai thiên vị Chi Lan thế có vẻ không hay.

Đến khi nhìn bốn đứa cháu đáng yêu bên cạnh, Đông Quý phi lại mềm lòng, bỏ đi, làm như không thấy, bà cũng hy vọng Huyền Diệp sống hạnh phúc với Chi Lan.

“Lần sau tiến cung ngạch nương chắc chắn sẽ cười chê em” Chi Lan oán trách, “Ngày nào biểu ca lên đường?”

“Năm ngày nữa.” Huyền Diệp nghĩ, hẳn rất chờ mong chuyến đi Phúc Kiến này, là đàn ông đều muốn ra chiến trường, tuy rằng hẳn không thể xông pha tuyến đầu, nhưng có thể tác chiến cùng các đô đốc và tướng quân.

“Ngày mai em vào cung đón các con.” Chi Lan bắt đầu sắp xếp hành trình cho mấy ngày tới.

“Lan nhi toàn quyền quyết định.” Khi Huyền Diệp nói chuyện dễ nghe tức là bắt đầu muốn làm chuyện không trong sáng. Chi Lan cũng quyết định cho hẳn ăn no trước ngày ra đi, tránh việc vụng trộm.

Ngày hôm sau, Chi Lan đón các con về phủ, vừa nghe Huyền Diệp sẽ đi xa mấy đứa trẻ rất cao hứng, bởi vì Huyền Diệp không ở nhà các bé có thể xưng vương xưng bá, nhưng đến khi biết Huyền Diệp sẽ đi cả năm thì không còn hào hứng được nữa.

“Ama phải đi xa một năm ă?” Nhị Bảo nghiêng đầu hỏi, theo vẻ mặt bản khoăn không rõ là vui hay buồn.

“Một năm không được thấy ama.” Tam Bảo nói với giọng uể oải.

“Ama có mang đồ ăn ngon về không?” Một câu này của Nhị Bảo khiến bầu không khí thương tâm vỡ tan tành.

“Chi biết ăn thôi!” Tiểu Bối nhìn Nhị Bảo với ánh mắt rên rỉ không thành thép, vốn tưởng cậu em trai này là tri kỉ, không ngờ tốt mã dè cùi, bản chất vẫn là một nhóc con.

“Rõ ràng hôm nay đại tỷ cũng ăn sáng mà.” Nhị Bảo không phục, không ăn cơm sẽ chết đói, thích ăn sai trái chỗ nào.

“Hai đứa cãi nhau ngoài đường không thấy mất phong độ sao?” Đại Bảo cười cợt, ý tứ là bọn nhóc về nhà mà gây sự!

“Được rồi.” Nhị Bảo nhìn Tiểu Bối căm giận, lần trước cậu bé thích một con cún bị Tiểu Bối cướp còn chưa tính đâu.

Tam Bảo vỗ vai Nhị Bảo an ủi, ra về chịu thua đi, phối hợp với gương mặt trẻ con có vẻ gì đó rất tức cười.

“Ama sắp đi xa một năm, mấy đứa không có gì muốn nói sao?” Đại Bảo lên tiếng, bốn đứa trẻ ngồi trong xe ngựa, chỉ cần nói nhỏ chút sẽ không sợ người khác nghe được.

“Phải coi chừng các nữ nhân xấu!” Nhị Bảo nắm chặt tay, sau cơn động đất các trắc phúc tấn được thả một thời gian, thời gian rất ít vậy mà bọn họ cũng có thể gây sóng gió, cãi nhau thì gần như ngày nào cũng có, khiến Nhị Bảo bị ấn tượng xấu đến giờ.

“Uh, Nhị Bảo nghỉ ngơi lắm.” Đại Bảo xoa đầu Nhị Bảo, cạo đầu bóng thật.

“Phải nói chuyện cho ngách nương đỡ buồn.” Tam Bảo thích nhất là quần lấy Chi Lan, hơn nữa khéo nịnh nên việc dỗ dành người khác thường là nhiệm vụ của cậu bé.

“Uh, Tam Bảo cũng thật thông minh.” Đại Bảo khích lệ, thật là các đệ đệ tri kỉ.

“Giúp ngách nương quản gia.” Tiểu Bối không phải loại thích làm nũng, ưa thực tế, là điển hình của loại yêu không chịu nói.

“Ta rất tin tưởng muội muội.” Đại Bảo khéo léo khen ngợi Tiểu Bối, “Lần trước nghe thầy giáo nói muội muội học toán rất có năng khiếu.”

“Tất nhiên.” Tiểu Bối cũng chẳng cần khiêm tốn.

“Vậy còn đại ca?” Dám sờ mông hồ chỉ có thể là Nhị Bảo, cậu bé bẩm sinh không sợ trời không sợ đất, có dũng khí chất vấn giới quyền lực.

“Đại ca quản lý tốt mấy đứa là được.” Đại Bảo mỉm cười, “Mấy đứa đều có khả năng, đại ca cũng không biết có thể làm gì, haizzz.”

Ba người còn lại đều biết bản chất Đại Bảo, vì thế không thêm để ý, Nhị Bảo bắt đầu thương lượng cùng Tam Bảo cách an ủi ngách nương và trông chừng các nữ nhân, Tiểu Bối cúi đầu suy nghĩ xem gần đây phù phải chi ra khoản gì. Đại Bảo bị phớt lờ không để tâm bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần, nói thể chỉ để hai cậu em trai quan tâm ngách nương hơn thôi.

Mấy ngày tiếp theo, ngày nào cả nhà sáu người cũng cùng dùng bữa, dạo hoa viên, Huyền Diệp cũng không nghiêm mặt lạnh lùng nữa, không khí rất ấm áp hòa thuận.

Sáng sớm hôm Huyền Diệp lên đường, Chi Lan và bốn đứa bé tiễn hân đến cổng, bốn đứa bé chưa từng xa ama lâu như vậy, khó tránh hụt hẫng, còn cảm thấy thiếu an toàn, có lẽ là vì người khiến các bé an toàn để dựa dẫm đi xa.

Nếu Huyền Diệp biết chuyện đó hẳn sẽ rất kiêu ngạo, có thể trở thành người cha được các con toàn tâm toàn ý tin tưởng không hề dễ dàng.

“Được rồi, ama đi rồi, mấy đứa đừng nhìn nữa.” Chi Lan vỗ khề đầu Nhị Bảo và Tam Bảo, “Trong một năm này phải chăm đọc sách, đến lúc ama trở về không phải thất vọng.”

“Vâng ạ!” Nhị Bảo lớn tiếng trả lời, nhất định cậu bé sẽ trở thành một đứa con mà ama có thể hãnh diện, cậu bé thậm chí quyết định mỗi ngày sẽ đọc sách thêm một canh giờ, về chuyện con cún, ama về rồi lại chơi với nó cũng được.

“Tam Bảo cũng sẽ cố gắng.” Tam Bảo ngẩng đầu, cậu bé rất tin tưởng bản thân.

Chi Lan cười cười, có nhiệt tình là tốt, hai đứa bé bị đánh lạc hướng rất nhanh, Đại Bảo và Tiểu Bối đưa mắt nhìn nhau, ngách nương thật lợi hại, chỉ một câu đã khiến hai em trai hết rầu rĩ.

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đùng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Gây lộn

Huyền Diệp hưng hăng vỗ mạnh lên mặt bàn, hần vừa tới Phúc Kiến không lâu, tình hình chiến sự lại chẳng hề khởi sắc, trong lòng hần rất ức chế, tuy là hoàng tử, nhưng lại không thể tác động lên quân đội. Đường đường thủy sư Đại Thanh vậy mà đánh không lại dư nghiệt Đài Loan, lòng hần bắt đầu cân nhắc về các vấn đề của quân đội.

“Chủ tử, tổng quân trong phủ đưa tới mấy tỷ nữ hầu hạ ngài.” Hiện giờ Huyền Diệp một mình một phủ, tìm thêm mấy người hầu hạ là chuyện rất bình thường.

“Người xem rồi sắp xếp đi.” Huyền Diệp phẩy tay, chỉ là tỷ nữ mà cũng báo cáo với hần.

“Tiểu An tử, hần là người biết chuyện gì có thể làm chuyện gì không.” Lần này rõ ràng là Tiểu An tử nhận hối lộ nên mới nói với hần, vậy chắc cũng không phải tỷ nữ tầm thường.

“Nô tài đáng chết!” Tiểu An tử cả kinh, hần chỉ nghĩ là thuận nước đẩy thuyền, chủ tử ở lại Phúc Kiến lâu như vậy sao có thể không người hầu hạ.

“Không có lần sau.” Sắc mặt Huyền Diệp trở nên nặng nề, cả nữ nhân trong phủ hần cũng không chung đụng, sao có thể chung đụng với nữ nhân bên ngoài không rõ lai lịch.

“Nô tài tuân mệnh!” Tiểu An tử quỳ trên sàn đập đầu bôm bốp, mồ hôi vã ra như tắm.

“Lui xuống đi.” Huyền Diệp cảm thấy phát phiền, “Thôi, theo ta đi ra ngoài một chút, mang theo thị vệ.”

Huyền Diệp không ra khỏi phủ, đang ở phía Nam, dư nghiệt Nam Minh nhiều như lá mùa thu, hần là một cái bia bắn đặc biệt thu hút sự chú ý, một miếng thịt béo ai nấy đều thèm thường.

“Tham kiến Tam Aka.” Huyền Diệp vừa vào lương đình trong hoa viên ngồi nghỉ đã thấy mấy nữ nhân liễu yếu đào tơ đi đến, mặc quần áo tỷ nữ nhưng lại đánh phấn tô son cẩn thận, tuổi không quá mười sáu, đặc biệt là còn bó chân.

Huyền Diệp nhướng mày, quan viên ở đây thật quá tích cực, đáng tiếc hần không đến Phúc Kiến để trêu hoa ghẹo nguyệt.

Bốn nữ nhân kia thấy Huyền Diệp không nói gì chỉ có thể quỳ ở đó, chỉ chốc lát liền có người khẽ nhúc nhích, người nhỏ nhắn xinh xắn nhất đánh bạo ngẩng đầu nhìn Huyền Diệp, cái liếc mắt thật là đa tình chan chứa, lòng Huyền Diệp nhảy dựng, ánh mắt này, thật sự là... rất khảo nghiệm con tim người khác!

“Đứng dậy đi.” Tầng nữ nhân cho hoàng tử là một chuyện vô cùng bình thường, tuy Huyền Diệp mất hứng, nhưng không tiện nổi giận, hần sẽ không hạ mình so đo với nữ nhân, làm như không thấy là được. Hơn nữa đây là lần đầu tiên hần thấy thiếu nữ mảnh mai kiểu Dương Châu, theo bản tính đàn ông, hần cũng nhìn thêm mấy lần.

Kết quả hần phát hiện đôi mắt các nữ nhân này không có thần thái như Lan nhi, mũi không cao thon như Lan nhi, bờ môi không mê người như Lan nhi, về thân hình thì càng thua kém. Huyền Diệp nghĩ ngợi một hồi, sao có thể so sánh Lan nhi với đám nữ nhân thấp kém này chứ, đúng là lần thân.

“Tam Aka.” Thiếu nữ xinh xắn nhất tên Từ Lam, tên gần giống tên Chi Lan (Từ Lam phát âm là zi lan, Chi Lan phát âm là zhi lan), khí chất cũng rất giống Chi Lan từng đi theo Huyền Diệp làm nũng suốt ngày.

“Chủ tử chưa lên tiếng ai cho phép người mở mồm!” Thấy Huyền Diệp đưa mắt, Tiểu An tử trách mắng.

“Từ Lam lần đầu tiên được thấy người tôn quý như Tam aka, nô tỳ không cố ý.” Từ Lam run rẩy nói, đáng vẻ đáng thương ai cũng phải thương xót.

“Người nói người tên gì?” Huyền Diệp bắt đầu có phản ứng, con tỷ nữ này quá lớn mật, chẳng lẽ muốn dùng cách đây thu hút sự chú ý của hần.

“Nô tỳ tên Từ Lam.” Giọng nói dịu dàng khiến chẳng ai nổi trách mắng, có điều Huyền Diệp đã gặp qua quá nhiều nữ nhân, không có chút ý nghĩ thương hương tiếc ngọc nào.

“Đổi tên.” Lời ít ý nhiều, dứt lời Huyền Diệp liền đứng dậy bỏ đi.

“Nô tỳ...” Từ Lam lập tức rơi nước mắt, nước nở như mưa.

“Đuổi hết đi!” Huyền Diệp phát hỏa, hần quay đầu nhìn Từ Lam, thoáng cả kinh, “Người tên Từ Lam ở lại, nhớ đổi tên!”

Vốn tưởng đã hết hy vọng, không ngờ tình huống xoay chiều, Từ Lam nhìn Huyền Diệp cảm kích bằng gương mặt vẫn giàn dụa nước mắt như hoa lê sau mưa, tiếc là Huyền Diệp đã đi khuất rồi, cô ta bình tĩnh nhìn theo bóng dáng hần, có thể thay đổi vận mệnh hay không trông cậy vào cơ hội này.

Tiểu An tử cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng không dám hỏi, Huyền Diệp nghiêm mặt khiến không ai nhìn ra được hần đang nghĩ gì.

Tối hôm đó, Huyền Diệp ngồi trong phòng đọc sách, thỉnh thoảng lại dừng lại nghiền ngẫm vấn đề.

“Chủ từ, đêm đã khuya, tối nay người có cần người hầu hạ không?” Tiểu An từ hỏi.

“Có người hầu hạ ta?” Huyền Diệp nhú mày, đặt sách xuống, khóe miệng nhếch lên nhưng khó có thể nói là cười.

“Là Thu Nguyệt cô nương.” Tiểu An từ cúi đầu trả lời.

“Thu Nguyệt là ai?” Cái tên này thô tục, hẳn không thích.

“Chính là Từ Lam cô nương gặp ở hoa viên hôm nay.” Tiểu An từ giải thích, hẳn còn tưởng rằng Huyền Diệp ưng ý cô ta.

“Là cô ta sao?” Huyền Diệp lại nghĩ đến đôi chân bó, “Bảo cô ta một lát nữa đến đây, ta đọc sách thêm một lúc.”

Tiểu An từ lú lười, lần trước Vương gia đi Vân Nam không để ai hầu hạ, chẳng lẽ lần này thật sự ưng ý Thu Nguyệt cô nương xinh xắn nhỏ nhẹ? Lần này trở về phúc tấn liệu có ăn tươi nuốt sống hẳn không, Tiểu An từ lại vả mồ hôi lạnh.

Ở Khang vương phủ tại kinh thành xa xôi, Chi Lan thật sự đang nổi giận, nhưng không phải với Tiểu An từ, mà là hai đứa bé sinh đôi.

“Ngày thường ngạch nương dạy các con thế nào, sao hai đứa lại đánh người!” Chi Lan vỗ bàn, Đại Bảo thấy thế cũng hung hăng trừng mắt với Nhị Bảo và Tam Bảo, làm đau tay ngạch nương có biết tội không.

“Ngạch nương con biết sai rồi.” Tam Bảo nhận lỗi trước, cậu bé rất hiểu tình huống, khi người lớn nổi giận tốt nhất là nhận lỗi trước, chờ người lớn nguôi giận rồi từ từ giải thích, vừa không khiến tình huống xấu hơn lại vừa được thương yêu.

Nhị Bảo lại không nghĩ thế, cậu bé đứng đó với vẻ quật cường, mím môi nắm tay, không nói tiếng nào.

Chi Lan nhìn Nhị Bảo cũng thấy đau lòng, trẻ con gây lộn là chuyện rất bình thường, nhưng lần này người ta tới làm khách, xử lý không tốt sẽ khiến hai bé sinh đôi bị điều tiếng.

“Ca ca nhà ngũ thúc đến làm khách, hai đứa làm chủ nhà không phải nên đối đãi chu đáo sao? Sao lại gây lộn?” Chi Lan mềm giọng hơn, trước giờ Nhị Bảo vốn ưa nói ngọt.

“Ngạch nương.” Nhị Bảo thấy Chi Lan đã dịu dàng trở lại, cậu bé khẽ lên tiếng, rom róm nước mắt.

“Nhị Bảo không khóc, tuy ngạch nương tin tưởng hai đứa, nhưng hai đứa phải nói lý do thật với ngạch nương.” Chi Lan tin con nàng sẽ không gây chuyện thị phi vô lý, Nhị Bảo tuy có chút nóng nảy, nhưng không phải đứa bé không biết đúng sai phải trái.

Nhị Bảo lau nước mắt, “Mãn Đô Hộ ca ca nói ngạch nương là phụ nữ ghen tuông, con hỏi hẳn ghen tuông nghĩa là gì, hẳn nói phụ nữ ghen tuông là cọp cái, cảm đoán ama không cho ama đến chỗ người khác.”

Tam Bảo tuy nhận lỗi nhưng lòng không phục, nghe Nhị Bảo nói mà cắn chặt răng, ngạch nương của bé tốt như thế sao có thể để kẻ khác nói xấu.

Chi Lan nghe mà sừng sốt, đứa con thứ nhất của Thường Ninh chỉ hơn cặp sinh đôi hai tuổi, làm sao biết ghen tuông là gì, khẳng định là có người lớn đơm đặt giật dây.

Đại Bảo và Tiểu Bối vốn chỉ định xem, không ngờ là ngạch nương nhà mình bị công kích, nhất thời cũng phần nộ. Ánh mắt Đại Bảo trở nên sắc lạnh, lòng nghĩ về Mãn Đô Hộ, chỉ là một đứa con vợ lẽ mà dám ăn nói lung tung.

“Trẻ con biết gì, chẳng lẽ ngạch nương lại đi so đo với trẻ con, hơn nữa nó chỉ mới năm tuổi, làm sao hiểu mấy điều đấy.” Chi Lan dừng một chút, “Nhị Bảo và Tam Bảo bảo vệ cho ngạch nương như thế ngạch nương rất cao hứng, nhưng gây lộn là không tốt, thân thể da tóc là cha mẹ ban cho, các con bị thương ngạch nương rất đau lòng.”

“Chuyện bọn họ nói các con không cần quan tâm, ngạch nương sẽ xử lý, nhưng các con đánh Mãn Đô Hộ như thế, dù thế nào cũng nên xin lỗi, ngày mai ngạch nương sẽ đưa hai đứa đến phủ Ngũ thúc.” Địch phúc tấn của Thường Ninh không còn là Nạp Lạt thị, Nạp Lạt thị đã qua đời mấy năm trước, kế phúc tấn Mã thị là một người lòng dạ hẹp hòi, nếu để rùm beng sẽ ảnh hưởng đến danh dự của cặp sinh đôi.

“Tại sao chúng con phải xin lỗi!” Nhị bảo có phần kích động, rõ ràng không phải lỗi của cậu bé.

Tam Bảo không nói gì, tỏ vẻ tán thành Nhị Bảo.

“Bởi vì ngạch nương không muốn người khác nói hai đứa còn nhỏ mà vô lễ với huynh trưởng, không được dạy dỗ, hiểu không?” Tất nhiên Chi Lan sẽ đòi công bằng cho hai đứa bé, nhưng không phải biện pháp ngu xuẩn tiêu cực kiểu đây.

Tất nhiên Nhị Bảo vẫn chưa hiểu điều Chi Lan nói, cậu bé thấy rất oan ức, sao ngạch nương không giúp bé, nếu ama còn ở nhà nhất định sẽ đưa bé đi hành hung Mãn Đô Hộ thêm lần nữa, bé nhớ ama.

Tam Bảo khéo léo hơn Nhị Bảo, biết đạo lý âm thầm nhẫn nại trả thù sau, vì thế không phản đối.

Chi Lan nhìn Nhị Bảo vừa đau lòng vừa đau đầu, nóng nảy bướng bỉnh thế này phải làm sao mới được.

“Đại Bảo con dẫn đệ đệ đi chơi đi.” Người cùng lứa có vẻ vẫn dễ thân thiết hơn, nàng không biết phải giải thích với đứa trẻ ba tuổi thế nào, lòng nàng cũng biết cặp sinh đôi không có lỗi, chỉ là phương pháp sai lầm.

“Đại ca.” Nhị Bảo tủi thân gọi Đại Bảo, hy vọng được đại ca an ủi.

“Sao ta lại có đệ đệ ngốc như hai đứa chứ.” Tuy rằng trách mắng nhưng Đại Bảo rất ân yếm. “Gây lộn là cách ngu ngốc nhất, hai đứa không biết nghĩ cách khác trả thù sao?”

“Tại ít đọc sách đó mà.” Tiểu Bối đứng bên cạnh nói một câu, có nên bảo đệ đệ đọc Tôn Tử binh pháp không, ngốc như vậy chẳng phải làm mất mặt cô bé và ama sao.

Nhị Bảo xoa mặt đi không nói gì, ca ca và tỷ tỷ thật đáng ghét, còn chế giễu người ta.

“Mong đại ca chỉ giáo.” Tam Bảo vờ vệt chấp tay, ra vẻ lắng nghe.

“Hai đứa nên...” Đại Bảo vẫy tay, cúi đầu thì thầm với hai em, Đại Bảo càng nói, mắt Nhị Bảo càng sáng lên, Tam Bảo cũng không ngừng gật gù.

“Ngày mai biết phải làm gì rồi chứ.” Đại Bảo rất hài lòng với phản ứng của hai đệ đệ, Tiểu Bối bĩu môi, thật là “già mà không kính”, chỉ biết dạy âm mưu quỷ kế, xem ra hai đệ đệ cũng sắp chán ghét đại ca rồi.

“Nhị Bảo hiểu rồi ạ.” Nhị Bảo như được khai sáng, thì ra không cần dùng đến vũ lực cũng có thể giải quyết Mãn Đô Hộ đáng ghét, cậu bé nhìn đại ca sùng bái, nhất định phải học tập.

“Nhờ có đại ca anh minh!” Tam Bảo nịnh nọt.

Đại Bảo được hai đứa bé nhìn bằng ánh mắt khâm phục mà thấy lâng lâng, không uổng công ngày ngày suy nghĩ xem làm thế nào để xử lý người khác.

“Hừ.” Tiểu Bối ngửa mặt với vẻ kiêu ngạo của Đại Bảo, “Đừng quên viết thư gửi ama.”

Thì ra Tiểu Bối mới là lợi hại nhất, thế này chỉ là đòn vật thôi, Huyền Diệp ở Phúc Kiến mới là người ra đòn quyết định.

Vì thế Đại Bảo nhanh chóng đến thư phòng viết một lá thư người nghe rơi lệ, người đọc nghẹn ngào, Thường Ninh ở Cung Thân vương phủ rùng mình một cái, có lẽ nên mặc thêm áo.

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đùng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 91: Quyền rũ

“Một lát nữa gặp ngũ thẩm phải nghe lời, biết không?” Chi Lan sửa sang lại quần áo cho cặp sinh đôi, “Ngạch nương làm thế là vì muốn tốt cho hai đứa, sau này hai đứa sẽ hiểu.”

“Nói chuyện với ngũ thẩm xong ngạch nương sẽ đưa hai đứa đi dạo phố được không?” Chi Lan mang đủ thị vệ, không sợ gặp chuyện bất trắc, coi như bồi thường cho cặp sinh đôi.

“Vâng.” Nhị Bảo nắm tay Chi Lan, lòng thầm tính toán phải báo thù thế nào.

“Tam Bảo muốn búp bê đất nung.” Tam Bảo đã được nghe Đại Bảo kể về phố phường, vì thế rất háo hức.

“Vậy lát nữa ngạch nương mua cho Nhị Bảo Tam Bảo mỗi đứa một con búp bê được không?” Chi Lan cảm thấy có lỗi với hai đứa con, thái độ có thể nói là dịu dàng chết người.

“Được rồi.” Chi Lan bế Nhị Bảo lên xe ngựa trước rồi quay lại bế Tam Bảo.

“Ngạch nương rất thơm.” Tam Bảo ngả đầu lên vai Chi Lan, hít hít, sau đó ôm Chi Lan như gấu koala ôm cây.

“Nhị Bảo cũng muốn bế.” Tam đệ thật giáo hoạt, bám riết ngạch nương không buông.

“Không.” Tam Bảo ôm chặt lấy Chi Lan, Chi Lan cười bất đắc dĩ, đành phải giơ tay cầm tay Nhị Bảo.

Năm ngoái Thường Ninh được phong Cung Quận vương, phủ đệ mở rộng hơn, Chi Lan và cặp sinh đôi mới đến công đã có người nghênh đón.

“Nô tài tham kiến Tam phúc tấn, Tam phúc tấn cát tường.” Một lão thái giám cung kính hành lễ, sau đó dẫn Chi Lan vào đại sảnh.

“Sao Tam tấn lại qua chơi sớm vậy.” Mã thị thân thiết cầm tay Chi Lan, diện mạo cô ấy kém Nạp Lạt thị nhiều, thuộc loại đặt trên đường lập tức lẩn vào đám đông. Nhị Bảo và Tam Bảo đứng sau lưng Chi Lan bĩu môi, thái độ của Ngũ phẩm rất giả tạo.

Chi Lan khẽ gật đầu, nàng thành chị em tốt của Mã thị từ lúc nào mà thân thiết như vậy. “Làm phiền Ngũ đệ muội, lần này ta mang hai con trai đến xin lỗi Mãn Đô Hộ.”

“Chi là trẻ con bất hòa, sao dám bắt Tam tấn đích thân đến xin lỗi.” Mã thị nói có phần miễn cưỡng, cô ấy sinh con trai trưởng, vì thế khó mà yêu quý Mãn Đô Hộ là con trai thứ.

“Nói thế nào cũng là lỗi của Dân Chân và Dân Tự.” Chi Lan cười cười, Mã thị không được khéo léo cho lắm, khó trách Thường Ninh sùng ái mẹ đẻ của Mãn Đô Hộ là Thư Thư Giác La thị hơn.

“Mãn Đô Hộ là anh, đáng lẽ không nên gây hấn với các em.” Mã thị vừa nghĩ đến chuyện hôm qua Thường Ninh trách mắng mình vì nghe Thư Thư Giác La thị khóc lóc liền nổi giận. Tuy là cô ấy đưa hai đứa bé đến phủ Tam aka, nhưng trẻ con gây lộn thì liên quan gì đến cô ấy.

“Đệ muội khách sáo.” Chi Lan lắc đầu, “Tuy chi là trẻ con bất hòa, nhưng gây lộn với khách đến nhà là không tốt, nhất định phải xin lỗi.”

“Đề em gọi Mãn Đô Hộ ra đây.” Mã thị cũng đã đi thăm Mãn Đô Hộ, không phải thương tích gì nghiêm trọng, trẻ con ba tuổi lấy đầu ra khả năng đấy.

“Cám ơn đệ muội.” Chi Lan đưa mắt nhìn Nhị Bảo và Tam Bảo, thấy hai đứa con không có vẻ kích động mới yên tâm.

“Thỉnh an đích ngạch nương, thỉnh an Tam thẩm.” Mãn Đô Hộ vừa nhìn thấy Chi Lan liền cả kinh, lập tức trừng mắt cấm hận với cặp sinh đôi.

Nhị Bảo thấy ánh mắt khiêu khích đầy rất muốn nổi giận, nhưng nghĩ đến lời đại ca mới bình tĩnh lại.

“Chào hai vị đệ đệ.” Mãn Đô Hộ miễn cưỡng chào hỏi cặp sinh đôi, hẳn vốn là tiểu bá vương trong nhà, so với người anh trai hay đầu ồm, rõ ràng là ama yêu thương hẳn hơn.

“Chào ca ca.” Tam Bảo tươi cười, như thể quên mấy vết cào trên mặt Mãn Đô Hộ là do cậu bé để lại. Nhị Bảo tuy rằng lạnh lùng, nhưng lễ nghĩa không thể bắt bẻ.

“Hôm nay Tam thẩm đưa hai em đến xin lỗi cháu.” Chi Lan tuy là trưởng bối, nhưng không thể cậy lớn hiếp nhỏ, “Dân Chân Dân Tự.”

“Hôm qua là bọn đệ không đúng, mong ca ca tha thứ.” Tam Bảo là đứa trẻ rất giỏi nhẫn nại, luôn luôn tươi cười.

“Xin lỗi.” Nhị Bảo nghẹn lời lâu mới nói.

Tuy lòng Mãn Đô Hộ bất mãn, nhưng cũng biết cặp sinh đôi đến xin lỗi đã là nể mặt lắm rồi, ai nấy đều biết các con của Tam Aka rất được Đông Quý phi sủng ái, lại được Khang Quận vương đích thân dạy dỗ, hoàn toàn không tầm thường, nếu không ama đã không yêu cầu hẳn phải nhẫn nhịn.

“Hôm qua ta cũng có chỗ sai, ta thân là huynh trưởng lại so đo với hai đệ, hai đệ động thù ta lại không ngăn cản, ngược lại còn hùa theo, haizzz, đều là lỗi của ca ca ta, mong hai đệ tha thứ.” Mãn Đô Hộ chưa dứt lời Mã thị đã biến sắc, thế mà dám nói là xin lỗi, khiêu khích thì có.

Chi Lan không muốn chấp nhặt với trẻ con, cũng chỉ là nhất thời tức giận, còn tưởng rằng người lớn không nghe ra ý tứ châm chọc, nghe nói Thư Thư Giác La thị tự nuôi dạy con trai, xem ra cũng chỉ nửa vờ.

“Mãn Đô Hộ ca ca nói thế sai rồi.” Tam Bảo khoát tay, “Đệ đệ cũng có lỗi, không nên nghe gió tương mưa, hiểu lầm ý của ca ca..”

Mãn Đô Hộ nghẹn lời, không nói được gì nữa, hẳn không hề nói rõ lý do gây lộn với Thường Ninh, nếu nói rõ chắc không chịu được trách phạt.

Chi Lan gật đầu hài lòng, Tam Bảo nói thế rất đúng, vừa cảnh cáo Mãn Đô Hộ vừa khiến Mã thị hoài nghi.

“Đều là người một nhà sao lại khách sáo như vậy.” Mã thị cũng muốn biết rốt cuộc hôm qua Mãn Đô Hộ đã nói gì, nhưng giờ chưa phải lúc hỏi, “Đứng lúc cây mai trong phủ nở hoa, không biết tam tấn có hứng thú không?”

“Ồ, chẳng mấy khi đến quý phủ, đương nhiên phải đi.” Chi Lan đưa tay, “Đề mấy đứa trẻ chơi với nhau đi, anh em nào có hận thù.”

Mã thị gật đầu, “Đáng tiếc Vĩnh Thụ đang ốm, không thể ra đây.”

Chi Lan an ủi Mã thị một phen, sau đó đi cùng cô ấy, ba đứa trẻ liếc mắt nhìn nhau rồi đi theo.

“Mãn Đô Hộ là ca ca, phải trông nom hai em.” Mã thị dặn dò, thật ra cô ấy để ba đứa trẻ chơi chung là muốn Mãn Đô Hộ gây lỗi lầm.

“Mấy đứa đi chơi đi.” Chi Lan rất chờ mong cặp sinh đôi cho Mãn Đô Hộ một bài học.

“Vâng.” Ba đứa trẻ khoanh tay đồng thanh đáp.

Khoảng thời gian một chén trà sau ba đứa trẻ quay lại, thoạt nhìn tình hình không tệ lắm, ít nhất không gây lộn, nhưng sắc mặt Mãn Đô Hộ rất khó coi, không biết vì sao.

Trên xe ngựa về phủ, “Vừa rồi hai đứa làm gì?” Chỉ Lan có phần tò mò.

“Con không làm gì.” Nhị Bảo lắc đầu.

“Con chỉ tâm sự với Mãn Đô Hộ ca ca thôi.” Tam Bảo sẽ không nói chân tướng với Chỉ Lan, đây là bí mật.

“Được rồi.” Rốt cuộc Nhị Bảo và Tam Bảo cũng có bí mật chung không thể cho người khác biết, Chỉ Lan phiền muộn, nhưng nếu nàng biết Huyền Diệp tối hôm qua gọi một tỷ nữ vào phòng nhất định nàng sẽ càng phiền muộn hơn.

Chúng ta hãy trở lại thời điểm tối hôm qua, địa điểm là một phủ đệ ở Phúc Kiến xa xôi.

“Tam Aka.” Thu Nguyệt thẹn thùng nhìn Huyền Diệp, tuy rằng là mùa đông, nhưng cô ta chỉ mặc một tấm áo ngủ mỏng manh, thậm chí có thể nhìn xuyên qua làn vải lụa thấy cái yếm màu hồng phấn thêu uyển ương.

Huyền Diệp cũng coi như nhìn mà không loạn, nếu hấn dám nhúng chàm ở đây, chắc chắn Chỉ Lan sẽ cầm dao làm bếp truy sát hấn, vì hạnh phúc cả đời, có là tiền nữ hạ phạm cũng phải làm như không thấy.

“Ngươi bó chân sao?” Huyền Diệp nhìn cặp gót sen ba tác dị dạng với ánh mắt hơi phản cảm.

“Vâng.” Thu Nguyệt không dám ngẩng đầu, cho là Huyền Diệp thích đôi chân bó, có chút thẹn thùng khẽ nhúc nhích.

“Bó chân bao lâu rồi?” Tuy rằng triều Thanh yêu cầu bỏ tục bó chân, nhưng phép vua thua lệ làng, vì thế không giải quyết được gì, thậm chí còn khiến quan niệm chân nhỏ là đẹp bùng phát. Nhưng theo mắt thẩm mỹ của Huyền Diệp mà nói, hấn thật sự không thường thức được cái đẹp dị dạng này.

“Từ khi nô tỳ mới được vài tuổi.” Ánh mắt Thu Nguyệt lóe sáng, bình tĩnh nói.

“Đau không?” Huyền Diệp vẫn quan sát vẻ mặt Thu Nguyệt.

“Đau.” Nhớ lại mà cô ta vẫn phát run, nhưng không còn là vấn đề nữa, chẳng mấy chốc cô ta sẽ thành chủ nhân, chịu khổ một chút có đáng gì.

“Gia cũng biết nhất định rất đau.” Huyền Diệp đi tới bên cạnh Thu Nguyệt, cầm tay phải cô ta, “Ngươi xem, có vết chai này.”

Thu Nguyệt cả kinh, rụt phát tay lại, “Nhà nô tỳ rất nghèo, vì thế hay phải làm việc nặng.”

“Thật không?” Huyền Diệp vuốt ve gương mặt nõn nà của Thu Nguyệt, “Hình như không giống.”

Thu Nguyệt run rẩy, “Ngươi xem vết chai nằm ở hỏ khẩu (kẽ giữa ngón cái và ngón trỏ), chắc hấn đã luyện rất nhiều năm?”

Thu Nguyệt ngẩng đầu hoảng sợ nhìn Huyền Diệp, như thể bị hấn phát hiện ra chuyện gì.

“Nói đi, chủ nhân của ngươi là ai?” Huyền Diệp nhắc vạt áo ngồi xuống ghế.

“Chủ tử của nô tỳ chính là Tam Aka ngài.” Thu Nguyệt như một con thỏ sợ hãi vì bị dọa nạt.

“Gia không có nô tỳ như ngươi, ngươi là người của Trịnh Kinh?” Huyền Diệp xoay chiếc nhẫn ngọc trên ngón cái, “Hấn phải ngươi đến ám sát gia?”

“Không phải thế không phải thế, nô tỳ không làm.” Thu Nguyệt lắc đầu, nước mắt tuôn rơi.

“Còn không chịu khai thật, muốn gia tra tấn sao?” Huyền Diệp nhào người tới trước, toát ra khí thế uy hiếp.

“Nô tỳ... nô tỳ thật sự không...” Thu Nguyệt vội quỳ sụp xuống, “Trịnh Kinh nhận lời với nô tỳ, nếu nô tỳ lấy được mạng Tam aka ngài, hấn sẽ tha cho cha mẹ nô tỳ, nô tỳ không còn cách nào.”

Thu Nguyệt lết tới ôm chân Huyền Diệp, bộ ngực đầy đặn lấp ló sau làn áo, thậm chí có thể nói là nhìn xuyên đến rốn.

“Hấn giam cha mẹ ngươi?” Nữ nhân này đúng là cực phẩm, hấn đã được huấn luyện kỹ càng, nếu không sao có thể gọi cảm trong từng động tác như thế.

“Vâng.” Gương mặt Thu Nguyệt tái nhợt, có vẻ đẹp kinh tâm động phách.

“Gia vốn định cho ngươi một cơ hội, Tiểu An tử!” Huyền Diệp lắc đầu, rút chân ra, thật ra nữ nhân này có thừa nhận hay không hấn đều không bỏ qua.

“Tam Aka, nô tỳ thật lòng ái mộ ngài!” Thu Nguyệt nức nở, cô ta đã có ý định phản bội Trịnh Kinh từ trước, phản Thanh nào có oai phong như làm phi tần của hoàng đế, cô ta không phải loại nữ nhân không biết thế sự, ngược lại còn rất rõ ràng tình hình chính trị, vị Tam Aka phong thần tuần tú này mới

chính là hoàng đế tương lai.

“Ái mộ Gia sao?” Huyền Diệp cẩn thận đánh giá Thu Nguyệt một phen, “Tư sắc của ngươi không tệ, nhưng thân phận thấp hèn, ngươi dựa vào cái gì cho rằng Gia sẽ muốn có ngươi?”

Thu Nguyệt nhìn Huyền Diệp chăm chú, “Nô tỳ biết nơi ẩn náu của Trịnh Kinh.”

“Hắn nói cho ngươi biết hang ổ của hắn sao?” Huyền Diệp nhìn Thu Nguyệt hoài nghi, rõ ràng là không tin.

“Nô tỳ thật sự biết.” Cô ta từng hầu ngũ Trịnh Kinh, nhưng không thể tiết lộ chuyện này với Huyền Diệp, nếu không hẳn nhất định không muốn cô ta, cô ta có bí thuật có thể khiến Huyền Diệp tưởng rằng cô ta còn trinh.

“Vậy ngươi nói xem” Huyền Diệp không hề sót ruột, trận này Đại Thanh thắng chắc rồi, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi, hơn nữa lần này hắn về kinh sẽ đề nghị gia tăng huấn luyện thủy sư.

Thu Nguyệt nói chỗ ẩn náu của Trịnh Kinh xong lại nhìn Huyền Diệp tinh tứ, “Nô tỳ chỉ cầu Tam Aka một đêm mưa móc.”

“Ái mộ Gia đến mức đấy sao?” Huyền Diệp sờ sờ bộ râu không tồn tại, hắn có ngoại hình ưa nhìn, dáng người vạm vỡ cao lớn, hơn nữa lại có thân phận hoàng kim, số nữ tử thích hắn có thể xếp hàng từ trong cung ra ngoài cung, vì thế hắn chẳng lạ lẫm gì, hơn nữa người dám vứt bỏ hắn cũng chỉ có tiểu biểu muội trong giấc mộng kia

Huyền Diệp suy nghĩ vẫn vơ khiến Thu Nguyệt sốt ruột, cô ta mạnh dạn cởi áo ngủ, chỉ mặc một cái yếm, đúng là mỹ nhân như ngọc.

“Tam Aka, nô tỳ thật sự ái mộ ngài.” Thu Nguyệt đứng lên, ý đồ ôm Huyền Diệp từ phía sau.

Huyền Diệp lắc mình tránh né, một làn hương đưa vào mũi làm hắn hất xị, “Gia không thích mùi phấn ngửi dùng, ngươi lui ra đi.”

Thu Nguyệt choáng váng, mỹ mạo của cô ta chưa từng bị từ chối, đột nhiên gặp một người không biết thương hương tiếc ngọc như Tam aka khiến cô ta thấy rất khó hiểu, nhưng cô ta biết đêm nay không thể quyến rũ Huyền Diệp, vì thế cô ta ung dung nhặt áo ngủ, chậm rãi mặc vào.

“Nô tỳ luôn chờ Gia.” Thu Nguyệt thì thầm, nhưng truyền đến tai Huyền Diệp rất rõ ràng.

Người chờ Gia nhiều lắm, tiếc là người Gia muốn chờ chỉ có một, Huyền Diệp không thèm liếc đến Thu Nguyệt đi vào phòng trong, phải rửa mặt cho kỹ thôi.

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đùng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 92: Trở về

“Đi theo địa điểm cô ta nói, tìm xem Trịnh Kinh có ở đấy không, đừng để kinh động người khác.” Huyền Diệp dặn dò thuộc hạ, hắn không ôm hy vọng nhiều, nhưng nếu được thì hắn là công đầu.

“Chủ tử, phải xử lý Thu Nguyệt cô nương như thế nào?” Chủ tử muốn nạp làm thiếp hay là...?

“Giăm lại.” Chẳng lẽ còn cách xử lý nào khác sao, hắn đâu có thèm đàn bà đến phát điên.

“Nô tài tuân mệnh.”

“Các ngươi định làm gì!” Thu Nguyệt sợ hãi, sáng sớm định áp giải cô ta đi đâu.

“Phụng mệnh Tam Aka đưa Thu Nguyệt cô nương đi chỗ khác ở.” Đây là lần đầu tiên thị vệ được thấy một nữ nhân mềm mại đáng yêu như thế, vì thế nữ nhân cũng mềm mỏng hơn.

“Tại sao?” Thu Nguyệt thấy thái độ của thị vệ thay đổi, vì thế cũng bớt căng thẳng.

“Đây là mệnh lệnh của gia, chúng ta chỉ phụ trách chấp hành.” Thị vệ hiếm khi được thấy nữ nhân xinh đẹp quyến rũ, tâm trạng xao động ít nhiều.

“Được rồi.” Thu Nguyệt biết không phản kháng được, cô ta cúi đầu, khẽ run rẩy đi theo thị vệ.

Thị vệ nhú mày, đúng là chủ nhân, yêu cầu cũng cao hơn bình thường nhiều, nữ tử cực phẩm đường này vẫn không động tâm, không biết phúc tấn hơn nữ tử từ này mấy lần, ước gì có cơ hội được nhìn thấy phúc tấn một lần.

“Hôm qua Nhị đệ Tam đệ làm tốt lắm.” Đại Bảo khích lệ, hẳn đã được biết toàn bộ quá trình, tuy rằng thủ pháp còn chút non nớt, nhưng so với việc chỉ biết dùng vũ lực giải quyết vấn đề thì đã là khá hơn nhiều rồi.

“Đều nhờ Đại ca chỉ bảo.” Tam Bảo tuổi còn nhỏ nhưng đã có vẻ gì đó rất gian xảo.

“Ta không dạy hai đệ đi chèn ép Mãn Đô Hộ.” Đại Bảo thả tay, “Chỉ là cuộc tán gẫu bình thường giữa anh em với nhau mà cũng không chịu đựng được, ta thấy Ngũ thúc còn phải dạy bảo hẳn nhiều.”

Ngày hôm qua Nhị Bảo Tam Bảo cũng chỉ là kẻ tung người hứng thôi, vậy mà đã khiến Mãn Đô Hộ tái mặt, xem ra tố chất đúng là không tốt, còn cần bồi dưỡng.

“Nhưng việc hấn phi báng ngạch nương không thể bỏ qua như thế.” Đại Bảo học Huyền Diệp dùng ngón tay gõ mặt bàn, “Hấn chỉ là trẻ con nhất định là nghe người khác nói, nhiều khả năng nhất là ngạch nương của hấn, ngoài ra cũng có thể là nghe thấy trong phủ ta.”

Đại Bảo chậm rãi phân tích, “Hiện tại chúng ta chưa có lực lượng thăm dò kẻ nào chủ mưu, nhưng không thể bỏ qua như thế.”

“Tất cả nữ nhân trong phủ đều đáng nghi!” Nhị Bảo nói, ngạch nương của Mãn Đô Hộ không có khúc mắc với Chi Lan, không có lý do phi báng Chi Lan, nhiều khả năng là Mãn Đô Hộ đã gặp kẻ nào đó trong phủ.

“Vì thế theo ta nên thăm dò hôm đó có những kẻ nào ra hầu hạ.” Hôm kia chỉ mời gia quyến của Phúc Toàn và Thường Ninh, ít khách nên nô tỳ thái giám nào ra hầu hạ đều được ghi lại, Tiểu Bối từng giúp Chi Lan quản gia, vì thế biết thủ tục, chuyện gì ai phụ trách đều được ghi chép rõ ràng.

“Cũng có thể có người vụng trộm chuồn ra.” Đại Bảo bổ sung, người ghi chép hôm đấy có thể nhất thời lơ là.

“Nghe ngóng xem ba trắc phúc tấn có gì bất thường không.” Trực giác Tiểu Bối cho rằng là một trong ba trắc phúc tấn làm ra, đơn giản là vì ghen với ngạch nương độc chiếm được ama nên tung lời nói xấu. Có điều kẻ đó không ngờ Nhị Bảo và Tam Bảo không làm rùm beng, Mãn Đô Hộ vì bảo vệ bản thân cũng không dám lộ ra ngoài.

“Hấn là ba người đó.” Đại Bảo cũng tỏ vẻ tán thành, các cách cách trong phủ rất an phận, ít khả năng chủ mưu.

Mấy đứa trẻ dùng khả năng suy luận sắc bén xác định kẻ chủ mưu, nếu Chi Lan nghe được nhất định sẽ rất vui mừng.

“Là do Quách Lạc La thị chủ mưu?” Tất nhiên Chi Lan đã điều tra rõ ràng, ngay từ đầu nàng đã biết kẻ chủ mưu ở trong phủ, vì thế không làm khó một đứa bé làm gì.

“Hồi phúc tấn, là một nha hoàn trong viện Quách Lạc La trắc phúc tấn nói.” Tư Kỳ đáp.

“Nha hoàn trong viện của cô ta, người có xác định chính xác là cô ta quản?” Quách Lạc La thị không thủ đoạn được như Nữu Hổ Lộc thị và Hách Xá Lí thị, thậm chí còn có chút manh động.

“Người trong viện của Quách Lạc La trắc phúc tấn xác nhận là trắc phúc tấn chủ mưu.”

“Cô ta đúng là thiếu kiên nhẫn.” Chi Lan lắc đầu, khách quan mà nói Hách Xá Lí thị và Nữu Hổ Lộc thị thông minh hơn, ít nhất biết chậm rãi ngù đông chờ thời cơ tung đòn quyết định.

“Giờ cô ta đã bị cầm tù, tạm thời ghi nhận chuyện này.” Chi Lan có chút bất đắc dĩ, hiện tại các nữ nhân trong phủ không có động tĩnh, việc xấu trong nhà không truyền ra ngoài, nếu nàng làm rùm beng thử hỏi phải ăn nói với người ngoài thế nào, giờ bên ngoài đã có nấy lời bàn tán không tốt về nàng, hẳn là do nữ nhân trong phủ tung ra.

Nhưng Chi Lan sẽ không bỏ qua cho Quách Lạc La thị dễ dàng, hãm hại nàng thì được, nhưng lời trẻ con vào cuộc là sai, nếu cô ta thích đấu nàng sẽ cho cô ta đấu với nữ nhân khác cho chán thì thôi.

“Chủ tử, còn chuyện lời đồn người định thế nào?” Nếu trong lúc Vương gia ra ngoài mà để phúc tấn xảy ra chuyện gì thì cô ấy không gánh vác nổi.

“Ta làm sao quản được miệng thiên hạ, người ngoài thích nói gì mặc họ, cũng có mắt miếng thịt nào đâu.” Hiện giờ dân gian vẫn ít hoạt động giải trí, chỉ là một tin đồn cũng xi xào được lâu như vậy, nếu giúp họ biết đến cái gọi là mặt chược với bài cào, hẳn là sẽ chẳng còn ai bàn đến chuyện của nàng, nghĩ đến đây Chi Lan cười phì, người khác xuyên không làm thủy tinh xi măng, đến lượt nàng hóa ra lại là mặt chược với bài cào.

“Chủ tử ngài không có việc gì chứ?” Không phải là nên mất hứng sao, tại sao đột nhiên lại cười.

“Không có gì.” Chi Lan bị ý nghĩ của mình đẩy ngã, quả là sáng kiến.

Một tháng sau, Huyền Diệp bắt được Trịnh Kinh và nhận được thư của Đại Bảo, vốn đang tràn đầy phấn khởi vừa đọc thư liền thấy phẫn nộ, hẳn mới đi mấy tháng nữ nhân trong phủ đã dám tung lời đồn nói xấu Chi Lan, xem ra cầm tù vẫn là quá nương tay.

Huyền Diệp ở trong phòng đi tới đi lui, bởi vì hẳn bắt được Trịnh Kinh nên chiến sự càng thêm thuận lợi, thủy sư Đài Loan như rắn mất đầu không còn khả năng chống đỡ, rốt cuộc có thể lấy lại Hạ Môn từ tay Trịnh Kinh.

Ở đây không còn nhiệm vụ gì của hấn, làm lễ khánh công gì đấy để người khác đi, hấn về chậm không chừng cả kinh thành sẽ xì xào chuyện Chi Lan ghé góm ghen tuông, không có hấn bảo vệ, Chi Lan biết làm sao.

Về phần con của Thường Ninh, trở về hấn sẽ dạy bảo Thường Ninh một phen, ngoài ra sẽ chỉ bảo ít kinh nghiệm dạy con, dễ dàng mắc mưu dễ kẻ khác lợi dụng quả không hồ là con của Thường Ninh.

Huyền Diệp tưởng tượng ra vô số hình ảnh Chi Lan vì bị xì xào mà khóc lóc thương tâm, đau lòng tội đĩnh, bản tính đàn ông thích che chở liền bùng lên. Vì thế hấn gửi cho Thuận Trị tặng một phong thư khẩn giải thích chuyện ở Phúc Kiến rồi vội vàng phi ngựa gấp về kinh thành, về phần Thu Nguyệt cô nương, hấn đã quên từ lúc nào.

Vì thế Thu Nguyệt cô nương đáng thương vẫn bị nhốt trong phủ dù Huyền Diệp đã đi, kêu trời không thấu gọi đất không nghe.

“Tốt lắm! Tốt lắm!” Thuận Trị đọc xong lá thư khẩn của Huyền Diệp cũng phải khen thành tiếng, lại càng thêm hài lòng với Huyền Diệp, cả chuyện giải quyết hậu quả động đất lẫn Trịnh Kinh đều giải quyết rất tốt, xem ra ông ấy có thể yên tâm trao ngai vàng lại cho đứa con này rồi.

“Bãi giá cung Cảnh Nhân.” Nhận được thư của con trai tất nhiên phải chia sẻ với thê tử, quan trọng là khiến Đông Quý phi cao hứng, vậy ông ấy mới được cao hứng.

“Hoàng thượng hôm nay đến sớm vậy ạ?” Bình thường đến bữa tối Thuận Trị mới đến, rất hiếm khi đến từ sáng thế này.

“Vi chuyện của Huyền Diệp.” Thuận Trị nhìn Đông quý phi chỉ như mới mười tám, không khỏi sờ sờ mặt mình, may mà có linh tuyến và được liệu dự trữ, ông ấy mới có thể bảo dưỡng ngoại hình, nếu không thật không còn mặt mũi nào đứng cạnh Thanh Uyển.

“Chuyện của Huyền Diệp?” Chẳng lẽ Huyền Diệp phạm lỗi làm gì? Đông Quý phi cẩn thận đánh giá về mặt Thuận Trị, thấy ông ý tươi cười mới thở phào nhẹ nhõm.

“Uh, Huyền Diệp sắp trở về.” Thuận Trị có chút đắc ý nhìn Đông Quý phi, thấy vợ yêu ngạc nhiên mới nói tiếp, “Không chi thế, nó còn bắt giữ Trịnh Kinh.”

Nội dung lá thư là báo cáo quá trình, tuy rằng biết hang ổ của Trịnh Kinh, nhưng để tóm được Trịnh Kinh cũng tốn không ít công sức, cũng phải mất thời gian một tháng mới xong việc.

“Chúc mừng Hoàng thượng.” Đông quý phi cũng cảm thấy hân diện vì con mình, “Huyền Diệp có nói khi nào trở về không ạ?”

“Chắc khoảng một tháng nữa.” Thuận Trị đánh giá lộ trình rồi trả lời, có điều ông ấy không ngờ Huyền Diệp ngày đêm phi ngựa tốc hành, chỉ hai mươi ngày sau, Huyền Diệp đã xuất hiện với dáng vẻ gió bụi đầy người.

“Sao lại về nhanh thế?!” Thuận Trị bất ngờ, có chuyện gì khiến đứa con này về gấp thế không biết, thật liều mạng.

“Hồi Hoàng ama, con về gấp là vì muốn báo cáo Hoàng ama thu hoạch chuyến này.” Tất nhiên Huyền Diệp sẽ không nói là vì lo lắng chuyện Chi Lan, sau đó hấn trình bày các ý tưởng gia tăng huấn luyện thủy sư với Thuận Trị, Thuận Trị nghe xong trầm tư hồi lâu.

“Con viết thành bản tấu dâng lên.” Nói miệng ít sức thuyết phục, muốn phân nửa số bá quan văn võ tán thành cũng không dễ dàng, số người phản đối có lẽ sẽ không ít, dù gì kế hoạch của Huyền Diệp vẫn quá mới mẻ.

Thuận Trị vẫn biết Huyền Diệp thích tây học, nhưng không ngờ lại nghiên cứu kỹ thế, Thuận Trị không biết là Huyền Diệp có thể hiểu biết nhiều thế là nhờ công lao của Chi Lan, có dạo ngày nào nàng cũng bám lấy Huyền Diệp thắc mắc đủ thứ, Huyền Diệp không còn cách nào chỉ có thể đi tìm cha sử phương Tây thỉnh giáo, càng nghiên cứu càng thấy thú vị, nhờ thế mới có thành tựu thế này.

“Tạ Hoàng ama.” Huyền Diệp rất cao hứng vì Thuận Trị không từ chối phương án của hấn ngay lập tức.

“Đi thăm ngạch nương rồi hãy hỏi phủ.” Ưu tiên hàng đầu của Thuận Trị luôn là Đông quý phi.

“Nhi thần cáo lui.” Mặc dù Huyền Diệp nóng lòng về nhà nhưng sẽ không phải loại có vợ quên mẹ, dù gì hấn cũng muốn hỏi một chút về chuyện lời đồn.

“Thỉnh an ngạch nương.” Đông Quý Phi phi vội kéo đứa con đã không gặp nhiều ngày đứng dậy.

“Lại đen hơn rồi.” Đông Quý phi bất mãn, “Ta sẽ dặn Chi Lan chịu khó tắm rửa cho con.”

Huyền Diệp vừa nghĩ đến canh tắm rửa mỗi ngày mà ngán ngẩm, “Ngạch nương không cần lo lắng cho con, chỉ là đường xa nên có chút mệt mỏi, không cần tắm rửa.”

Đông Quý phi sao có thể không biết Huyền Diệp nghĩ gì, bà rộng lượng đổi đề tài, “Sao lần này lại vội về như thế? Đừng hòng lừa ta bằng cái có lẽ Hoàng ama của con.”

Quả là hiểu con không ai bằng mẹ, Huyền Diệp nghe thế trả lời, “Khi con ở Phúc Kiến nhận được thư của Dận Nhưng, thư viết trong kinh thành có lời đồn Chi Lan là người ghen tuông, hăm hại nữ nhân trong phủ cấm đoán con, việc này ảnh hưởng tới danh dự của nàng, vì thế con phải về gấp điều tra.”

Nếu Đông Quý phi là mẹ chồng bình thường, nhất định sẽ vì thế mà không hài lòng với con dâu, nhưng con dâu này lại là cháu gái mình tự tay nuôi dạy 10 năm, vì thế bà cũng lo lắng.

“Tại sao ta không nghe nói?”

“Chắc là Chi Lan không muốn ngạch nương phải lo nghĩ, cho rằng tin tức chưa truyền khắp kinh thành, nhưng không thể không đề phòng.” Chuyện này chỉ là chuyện nhỏ, nhưng hậu quả lại có thể nghiêm trọng.

“Uh, con về hỏi lại Chi Lan đi, nó sẽ biết cách xử lý thôi.” Nếu không Đông quý phi đã nghe phong thanh rồi.

“Nhi thần cáo lui.” Huyền Diệp cũng đang rất sốt ruột muốn về, vì thế không chối từ.

Trong phủ, Chi Lan cũng đã biết tin Huyền Diệp trở về, đang cùng bốn đứa con chờ hân.

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đừng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 93: Đăng cơ

“Sao lần này biểu ca lại về gấp vậy?” Chi Lan cởi áo khoác cho Huyền Diệp, chải đầu cho hân.

“Chuyện đồn đại ở kinh thành là thế nào?” Huyền Diệp không nghỉ ngơi đã lâu, giọng bắt đầu khàn đi.

“Lời đồn gì ạ?” Chi Lan thắc mắc, chẳng lẽ là lời đồn nói nàng ghen tuông, Huyền Diệp ở Phúc Kiến xa xôi làm sao hay biết.

“Đại Bảo nói hết với tôi rồi.” Thật ra Đại Bảo không nói lời đồn đã truyền khắp kinh thành, đây là Huyền Diệp điều tra ra.

“Con nó chuyện bé xé ra to.” Chi Lan không thêm đề ý nói. “Toàn thành đang rất náo nhiệt, ai rảnh xì xào về em chứ?”

“Xì xào thế nào?” Huyền Diệp giữ tay Chi Lan truy hỏi.

“Ngày mai biểu ca ra ngoài hỏi thăm một chút chẳng phải sẽ biết?” Chi Lan cười xấu xa, “Hôm nay anh nghỉ ngơi thật tốt đi.”

Huyền Diệp thầm khó chịu trong lòng, hân vì Chi Lan không quản vất vả về gấp, không ngờ nàng dừng dừng, vứt bỏ thành ý của hân.

“Biểu ca thật quan tâm em.” Chi Lan thấy Huyền Diệp không vui, cũng biết bản thân sai rồi, “Về gấp chắc anh mệt mỏi lắm? Để em giúp biểu ca đi tắm.”

Huyền Diệp vẫn có vẻ không vui, chỉ giữ chặt tay Chi Lan.

“Biểu ca.” Chi Lan làm nũng, bình thường người đàn ông này có đạo mạo chín chắn đến đâu, thì khi không có người khác đều như đứa trẻ to xác mà hồn giận nằng, thật khó mà không động lòng.

Trước sự càn quấy của Chi Lan, rốt cuộc Huyền Diệp cũng đành cười, tuy rằng lòng có chút không thoải mái nhưng đã hết giận.

Sáng sớm hôm sau, Huyền Diệp hạ triều liền đi tra xét chuyện lời đồn, mới phát hiện toàn thành đang ưa chuộng một hoạt động giải trí gọi là mặt chược, ai nấy đều hào hứng bàn tán về nó, chuyện Khang Quận vương phủ đã bị quên bồng từ lúc nào. Ngẫu nhiên cũng có người nhắc đến, nhưng sẽ biến mất nhanh như bọt nước.

“Là ai nghĩ ra mặt chược?” Huyền Diệp ngồi trong thư phòng, Ngụy Đông Đình cúi đầu đứng bên cạnh.

“Hồi chủ tử, là Long Khoa Đa.”

“Long Khoa Đa?” Huyền Diệp nhướng mày, nghĩ đến chuyện gì đó lại giãn lông mày, nhất định là Chi Lan chỉ đạo Long Khoa Đa.

Ngày hôm sau, Huyền Diệp liền gặp Thường Ninh nói chuyện rất lâu về vấn đề nuôi dạy con cái, khiến Thường Ninh đầu óc quay cuồng, về phủ lời Mãn Đô Hộ ra mắng té tát. Huyền Diệp biết thế gặt đầu hài lòng, tuy rằng trẻ con vô tội, nhưng để kẻ khác lợi dụng là làm mất mặt nhà Ái Tân Giác La, hân làm thế là trách nhiệm làm bác thời, không phải đa tạ.

Cuối cùng cũng đến lượt Quách Lạc La thị bị Huyền Diệp sờ gáy, Chi Lan không biết Huyền Diệp nói gì với cô ta, nhưng sau đó Quách Lạc La thị càng thêm trầm lặng, ngay cả gia yến cũng không nói năng gì, đối với Quách Lạc La thị vốn sôi nổi thật sự là một hình phạt khó khăn.

Lần này Huyền Diệp đi Phúc Kiến cũng coi như thu hoạch tương đối, không lâu sau Thuận Trị để phong hân làm Khang Thân vương, Phúc Toàn cũng được thăng lên Dự Thân vương, chỉ có Thường Ninh vẫn là Cung Quận vương.

“Ama, người đi báo thù Ạ?” Nhị Bảo nghiêng đầu hỏi, cũng chỉ có cậu bé mới có thể mơ hồ hỏi trắng ra thế.

“Con nghe ai nói?” Huyền Diệp buông bút, tuy rằng đứa con này có phần thật thà, nhưng hấn cũng rất thích.

“Con tự biết.” Nhị Bảo bắt đầu dẫu môi, “Ngày hôm qua ama đi gặp Quách Lạc La rắc phúc tấn, nhất định là đi báo thù.”

“Ồ? Tại sao con biết là Quách Lạc La rắc phúc tấn làm?” Huyền Diệp cố ý khảo sát đứa con, hấn thấy cả bốn đứa trẻ đều thông minh, ít nhất so với ma ồm Vĩnh Thụ và Mãn Đô Hộ nông cạn thì tốt hơn nhiều, càng không nói Phúc Toàn đã có hai con trai chết yểu, nói tóm lại trong các huynh đệ hấn là người có con cái đầy đủ và thông minh khỏe mạnh.

“Bởi vì ama đi gặp rắc phúc tấn.” Nhị Bảo liếc trộm Huyền Diệp, tại sao câu đấy mà cũng phải hỏi bé, ama thật coi thường bé.

Huyền Diệp bật cười, suy nghĩ của trẻ con rất đơn giản, đúng là đúng mà sai là sai, không lắt léo phức tạp.

“Được rồi, đi chơi với ca ca đi.” Huyền Diệp đuổi khéo Nhị Bảo, hấn còn rất nhiều việc phải làm, mỗi ngày đều dành thời gian cho các con thật sự không dễ dàng gì.

Năm Thuận Trị thứ 36 bình tĩnh trôi qua, đầu năm Thuận Trị thứ 37 Ngô Tam Quế ở Vân Nam làm phản, nhưng Thượng Khả Hi và Cảnh Tinh Trung đã đầu hàng Thuận Trị từ lâu, vì thế không phát sinh tam phiên chi loạn, nhưng đến khi ổn định tình hình thì đã là năm Thuận Trị thứ 39.

“Hoàng thượng, ngài thật sự muốn thế sao?” Đông quý phi có chút kinh ngạc, tuy rằng biết Thuận Trị đế đã muốn nghỉ ngơi, nhưng đến khi chính tai nghe Thuận Trị nói và vẫn khó mà tin được.

“Uyển Nhi, nàng không muốn cùng ta rời khỏi Tử Cấm Thành sao?” Thuận Trị giờ đã bốn mươi lăm tuổi, đúng lứa tuổi hấp dẫn thành công nhất của người đàn ông, vì bảo dưỡng ngoại hình đúng cách, nữ nhân hậu cung nhìn thấy Thuận Trị đều sáng ngời hai mắt, có điều mấy năm nay Thuận Trị độc sủng Đông quý phi, ai phản đối cũng mặc.

“Thiếp muốn, nhưng mà...” Đông quý phi không dám tin, người đàn ông này thật sự có thể bỏ lại ngai vàng cùng bà đi du sơn ngoạn thủy sao?

“Uyển Nhi không tin tưởng trẫm sao?” Thuận Trị nắm tay Đông quý phi, “Không sao, chúng ta còn rất nhiều thời gian, Uyển Nhi sẽ tin tưởng trẫm.”

“Vâng.” Đông quý phi lẳng lặng dựa vào Thuận Trị, trong nhất thời không gian như ngừng lại, chỉ có tiếng thở của hai người. Thuận Trị nhắm mắt, không khí này khiến người ta như say, chỉ nguyện ngày ngày được bên người đến trọn kiếp này.

Đầu năm Thuận Trị thứ 39, Thuận Trị đế thoái vị, truyền ngôi cho Tam Hoàng tử Khang Thân vương Ai Tân Giác La Huyền Diệp, đổi niên hiệu là Khang Hi. Cuộc chuyển giao quyền lực giữa Hoàng đế thứ 2 và thứ 3 của nhà Thanh không phải trải qua những sự kiện khốc liệt, được đời sau coi là giải thoát.

Một đời Thuận Trị đế khen chê cân bằng, nửa đời trước có thể miêu tả bằng hai chữ bảo thủ, ngoài dự đoán của mọi người là ông ấy vượt qua bệnh đậu mùa, từ đó việc chấp chính của ông ấy càng lúc càng có thành tựu. Các nhà sử học cho rằng việc mắc bệnh đậu mùa năm Thuận Trị thứ 18 là bước ngoặt cuộc đời ông ấy, từ thời điểm đấy về sau, ông ấy mới là một hoàng đế đủ tư cách và thành công.

Sau đại điển đăng cơ long trọng, Huyền Diệp chính thức vào làm chủ cung Càn Thanh, trở thành Hoàng đế thứ 3 của nhà Đại Thanh khi gần 30 tuổi, hấn được coi là người sáng lập cho giai đoạn thịnh trị rực rỡ của triều Thanh.

Đêm trước đại điển phong hậu, Chi Lan nằm một mình trên giường lớn, trăng đã lên cao, nhưng nàng vẫn không thể ngủ được. Nghĩ đến chiếu thư thoái vị của Thuận Trị đế, nàng lại thấy thế gian này thật không thật, người khác tranh đấu đến chết để ngồi lên ngai vàng, Thuận Trị đế lại dễ dàng buông tay nhường ngôi cho con, một chút do dự cũng không có, Thuận Trị đế quả nhiên không hổ là hoàng đế bóc đồng nhất.

Chi Lan thở dài, nàng vẫn nhớ rõ về mặt của các nữ nhân trong phủ sau khi nghe truyền chỉ, bọn họ ngủ đông trong phủ đã đủ lâu, hậu cung mới là chiến trường đích thực để thi triển khát vọng.

“Bạn lo lắng sao?” Hệ thống quân suy nghĩ rất nghĩ ra từ này, thật sự cảm thấy Chi Lan rất khó hiểu.

“Có một chút.” Chi Lan không để tâm hình tượng vừa nằm vừa kéo tóc, nhìn màn hình trước mặt mới thấy bình tâm hơn một chút.

“Tại sao?”

Chi Lan gần như nhìn thấy hệ thống quân nghiêng đầu hỏi câu này, nàng cười cười, “Làm phúc tấn không giống làm hoàng hậu, vì thế...”

“Hội chứng lo âu trước khi thăng chức?” Hệ thống quân tỏ vẻ am hiểu, trước khi được thăng chức hấn cũng đã lo âu, nếu không đã chẳng tìm nhầm đối tượng, tìm một khách hàng gần như chẳng biết gì như Chi Lan.

“Chắc vậy.” Có những ý nghĩ không thể nói với Huyền Diệp, dù hấn có là chồng của nàng, vì thế có một lam nhan tri kỷ có thể tâm sự thường xuyên thật sự rất tốt.

“Tôi cũng không có cách nào.” Hệ thống quân buông tay, nếu hấn có biện pháp thì người lúc này nói chuyện với hấn đã chẳng phải Chi Lan.

Chi Lan che miệng cười phì, hệ thống quân rất thật thà, nàng chỉ muốn chia sẻ với hắn thôi, không phải muốn tìm đáp án gì.

“Bạn cười cái gì? Bạn quái dị lắm.” Hệ thống quân và Chi Lan cũng coi bạn lâu năm, nhưng hắn phát hiện ra hắn vẫn không thể hiểu nổi Chi Lan nghĩ gì, nhân loại đều phức tạp thế sao?

“Không có gì.” Nói chuyện cùng người bạn khờ xong quả nhiên tâm tình dễ chịu hơn nhiều, “Hàng ngày bạn làm gì?”

Hệ thống quân im lặng rất lâu, Chi Lan không biết hắn có định trả lời không.

“Tán gẫu với bạn.” Không phải hệ thống quân không muốn trả lời, chỉ là hắn nghĩ một lượt mới thấy quá nửa thời gian trong ngày là để tán gẫu với Chi Lan, hơn nửa toàn tán gẫu những chuyện vu vơ vô nghĩa.

“Vinh hạnh quá.” Chi Lan nở nụ cười, “Bạn bao tuổi rồi?”

Thấy hệ thống quân tối nay rất chịu khó trả lời, vì thế Chi Lan đánh bạo mà hỏi.

“Khoảng trăm mấy tuổi?” Hệ thống quân trả lời mơ hồ.

“Bạn có thể sống lâu vậy sao? Vậy chỗ các bạn có tìm bạn đời không?” Chi Lan thật sự cảm thấy tò mò về hệ thống quân và cục quản lý thời không.

“Có.” Hệ thống quân đỏ mặt, “Sáng mai bạn còn phải thăng chức, không quấy rầy nữa.”

Chi Lan vừa nghe thế liền biết có uẩn khúc gì rồi, nàng hưng phấn xoay người, lần sau nhất định phải hỏi cho ra mới được, vì thế nàng quên bồng đại điển phong hậu ngày mai, trong đầu chỉ suy nghĩ về đời sống tình cảm của hệ thống quân.

Huyền Diệp tốn rất nhiều tâm tư cho đại điển phong hậu, hắn cảm thấy lễ đại hôn năm đó thăm dò mười dặm vẫn là quá sơ sài, giờ hắn là cửu ngũ chí tôn, tất nhiên phải cho người hắn yêu một hôn lễ hoàn mỹ nhất, vì thế hắn cũng làm hôn quân một lần.

Ngày hôm đó Chi Lan bị xoay vần như một con búp bê, bộ lễ phục hoàng hậu nặng nề khiến nàng không thể đi đứng bình thường, bắt buộc phải có hai người dìu hai bên, may là bình thường nàng vốn khỏe mạnh, nếu không xong lần này chắc ngã bệnh mất.

“Ngạch nương thật đẹp.” Nhị Bảo ngược nhìn Chi Lan, không kiềm chế được kẻ tai Tam Bảo thì thầm.

“Ngạch nương lúc nào cũng đẹp.” Tam Bảo kiêu ngạo, “Sau này nhất định đệ phải cưới một cô gái như ngạch nương.”

“Đừng nghĩ lung tung, cẩn thận ama đánh mông đệ.” Nhị Bảo bĩu môi, cậu bé rất rõ ràng tính chiếm hữu của ama.

“Không nói với ama.” Tam Bảo nhỏ giọng, “Đến lúc đó nhất định phải nhờ ngạch nương chọn hộ đệ.”

Đại Bảo đứng trước Nhị Bảo và Tam Bảo, nghe hai em trai nói chuyện không nói gì, hai đứa chưa tròn sáu tuổi đã bàn đến chuyện thê thiếp, thật không hổ con cháu hoàng gia sao?

“Chớ có lên tiếng.” Đại Bảo cảm thấy phải dạy hai cậu em thêm thôi.

Nhị Bảo bất mãn trừng mắt với Đại Bảo, Tam Bảo cũng phần nộ im lặng, hai bé gặp Đại Bảo như chuột thấy mèo, không thể đấu lại.

Chi Lan đang chậm rãi bước trên từng bậc thang dẫn lên điện Thái Hòa, nàng hoảng hốt nhìn biển người bên dưới, nhất thời không biết bản thân đang ở đâu. Ánh mặt trời chiếu lên bộ lễ phục màu vàng khiến nàng như được hào quang bao phủ.

Huyền Diệp nhìn Chi Lan, cuối cùng nàng đã từng bước đến vị trí này, từ tiểu biểu muội trốn sau lưng hắn trở thành hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ. Dù thế nào, từ giây phút hắn phải lòng nàng nhất định sẽ là nữ nhân của hắn, cả đời không đổi.

“Lan nhi, em xem, từ nay về sau tôi chính là quân chủ của quốc gia này, và em là thê tử duy nhất của tôi.” Huyền Diệp thì thầm, cùng với mỗi lời hắn nói, từng cơn gió nhẹ thổi qua Từ Cẩm Thành, Chi Lan nhắm mắt, cảm nhận hơi thở mùa xuân, gạt đầu với người bên cạnh.

Từ Cẩm Thành nghênh đón chủ nhân mới như thay da đổi thịt, ít nhất thì các cung nữ thái giám cũng rất hào hứng phấn khởi, cùng lúc đó, các nữ nhân của Huyền Diệp xoa tay chuẩn bị bắt đầu một màn cung đấu.

“Tại sao bản cung chỉ là tần?!” Hách Xá Lí thị phần nộ, cô ta là người cũ lại có xuất thân cao quý, ít nhất cũng phải được phong phi, tại sao chỉ là Bình Tần, cô ta không phục, hơn nữa tên này cũng quá khó nghe, an ủi là phong hào của những người kia cũng khó nghe không kém.

“Nương nương, hai vị trắc phúc tần kia cũng chỉ là tần.” Tào thị đánh bạo nói, “Ngài đừng lo lắng, Hoàng thượng mới đăng cơ chưa có thời gian để tâm đến hậu cung, nếu nương nương có thể mang long thai trước, phong phi sẽ rất nhanh thôi.”

“Bà tưởng bản cung không biết sao?! Mấy năm nay hoàng thượng không hề sủng hạnh bản cung, làm sao có long thai!” Từ khi Hách Xá Lí thị bị cấm túc Huyền Diệp không hề đến chỗ cô ta thị tẩm.

“Đó là trước kia, giờ tình hình đã khác, cả triều nhìn vào, Hoàng thượng làm sao dám độc sủng hoàng hậu.” Tào thị nhắc nhở, trước kia chỉ là chuyện nhà của Tam aka, nhưng giờ Tam aka đã là Hoàng thượng, chuyện của hậu cung là chuyện của thiên hạ.

“Nhưng vẫn còn những tiện nhân khác?!” Hách Xá Lí thị giằng khăn, cô ta không còn trẻ, đến kỳ đại tuyển, hậu cung sẽ thêm người, cô ta làm sao vượt qua được những thiếu nữ mơn mớn như hoa còn đương nụ.

“Nô tỳ thấy Kính Tàn nương nương có lẽ đã có ý...” Tào thị cũng không nói hết, nhưng Hách Xá Lí thị hiểu, mấy năm nay Nữ Hồ Lộc thị ăn chay niệm phật, trong mấy người cô ta là người già dặn nhất, bị đày ải nhất, nhưng cũng là người mưu mô nhất

“Đừng coi thường cô ta, bản cung thấy Cung Tàn là người đang lo lắng nhất.” Quách Lạc La thị tính tình mạnh mẽ, tuy rằng có bản lĩnh và mưu mô, nhưng thiếu tố chất, trời sinh không có sự tinh tường, năm đó cô ta tung lời đồn bị hoàng thượng phát hiện, sau đó không còn khả năng làm lại.

“Phần thắng của nương nương là lớn nhất.” Tào thị cân nhắc liền thấy Hách Xá Lí thị phạm ít lỗi nhất, cũng dễ được tha thứ nhất, bởi vì cô ta không ra tay với Hoàng thượng.

“Nhất định phải mang long thai trước kỳ đại tuyển.” Hách Xá Lí thị sờ bụng, trước khi lên kiệu hoa cô ta đã được tắm bổ, khẳng định có thể sinh trai đầu lòng, lúc này cô ta không còn trông cậy con mình có thể làm Hoàng đế, hoàng hậu có đến ba con trai, còn thông minh khỏe mạnh lại được Hoàng thượng yêu thích, nhưng không có gắng thật không cam tâm.

“Hoàng thượng chưa có thời gian sủng hạnh hậu cung, nương nương có thể nhân thời gian này mà tắm bổ.” Tào thị đề nghị, bà ta rất có kinh nghiệm, biết đề có đứa con khỏe mạnh phải chuẩn bị nhiều.

“Làm phiền mama.” Hách Xá Lí thị gạt đầu, điều cần làm bây giờ là khiến Hoàng thượng sủng hạnh.

Quách Lạc La thị cũng đang bất mãn vì phong hào của bản thân, nhưng cô ta không thể đi tìm Hoàng thượng lý luận, vì thế chỉ có thể yên lặng chịu đựng, mà theo thái độ của Hoàng thượng, đời này cô ta không còn cơ hội xoay người, nhưng cung nữ của cô ta thì có thể, kiếm một đứa bé làm con nuôi cũng có thể củng cố vị trí của cô ta, nhưng nhất định phải chọn lựa thật kỹ, xuất thân phải thấp, dung mạo phải đẹp, tính cách tốt nhất là yếu đuối nhu nhược, nếu không thật đúng là nuôi ong tay áo.

Quách Lạc La thị gọi các cung nữ của mình ra, dạy dỗ một phen rồi lại cho lui, chẳng có nổi một người khả dĩ, có một người khá là dịu dàng có thể Hoàng thượng sẽ thích, nhưng tuổi tác lại tương đương cô ta. Quách Lạc La thị nhíu mày, phải cân trọng thôi, sợ sẩy lúc này là bị kịch tương lai.

Tối hôm đó, trong cung Khôn Ninh, Chi Lan ngủ ở thiên điện, nhưng chỉ cần nghĩ đến chỗ này vốn dành để cúng tế, nàng liền không thoải mái. Huyền Diệp ngủ ở cung Càn Thanh đã mấy ngày, bọn họ không gặp nhau cũng đã mấy ngày, may mà các con rất hiếu thảo, chịu khó nói chuyện quan tâm nàng.

Thật ra mấy ngày nay Chi Lan rất mệt mỏi, tân đề đăng cơ, chuyện ở triều đình đã nhiều, hậu cung cũng phức tạp không kém, vừa phải dàn xếp cho nhóm tân phi của Thái thượng hoàng, vừa phải bắt đầu đe nẹt nữ nhân của Huyền Diệp, lại nghĩ đến Đồng quý phi giờ đang tiêu dao khoái hoạt ngoài kia, không biết liệu nàng có cơ hội rời khỏi cái lồng vàng son này không.

“Thăng chức rồi sao bạn vẫn thờ dài?” Hệ thống quân onl tán gẫu rất đúng giờ.

“Bạn có từng đến thế giới khác không?” Chi Lan rất tò mò, người của cục quản lý thời không hẳn là đều có thể xuyên qua thời không, vượt không gian với họ nhất định là rất dễ dàng.

“Thế giới khác?” Hệ thống quân nhíu mày, “Từng đi, nhưng chẳng có gì vui.”

“Chỗ này của tôi có mấy người xuyên không?” Không biết hệ thống quân có thể tiết lộ tin mật với nàng không.

“Tôi chỉ có một khách hàng là bạn.” Hệ thống quân do dự một chút, “Những người khác thì có rất nhiều.”

“Rất nhiều?!” Chi Lan ngồi bật dậy, trước giờ nàng đã gặp ba người, chẳng lẽ còn những người khác.

“Uh, nhưng có lẽ cả đời bạn cũng không gặp được.” Hệ thống quân nghĩ ngợi một chút rồi an ủi, “Nhưng bạn phải cẩn thận đó, vì bạn khờ lắm.”

Chi Lan nghe xong mới thờ phào, lại hỏi. “Không lẽ có người đặc biệt lợi hại?”

“Không, bởi vì bọn họ không phải khách hàng của cục quản lý thời không, vì thế không có chế độ đãi ngộ và phúc lợi như bạn, nhưng bạn không dùng đến.” Hệ thống quân cảnh báo, bởi vì Chi Lan chẳng cần hắn giúp đỡ, vì thế sự nghiệp của hắn mới đậm chân tại chỗ.

“Giờ tôi sống tốt lắm mà.” Chi Lan ôm chần, thật thoải mái.

“Chẳng lẽ bạn không muốn chinh phục thế giới? Hay làm nữ vương, thu nam sủng làm hậu cung? Hay là bạn đi tu tiên, tôi sẽ kiếm cho bạn một bản bí tịch.” Hệ thống quân liệt kê các tình huống vẫn thấy ở chỗ đồng nghiệp, hy vọng có thể khiến Chi Lan động lòng.

“Bạn làm tiểu thuyết ah? Tôi sao có thể đi chinh phục thế giới thu hậu cung?” Mục tiêu nghe thật mê người làm sao, nhưng chẳng đáng tin chút nào, đến khi nàng chinh phục được thế giới thì chắc đã đến lúc về châu Diêm Vương, ngu sao làm.

“Người khác đều làm mà.” Hệ thống quân gãi đầu, “Bạn không làm sao? Tôi đi tìm đồng nghiệp hỏi kinh nghiệm, mai sẽ nói với bạn.”

“Này, đừng offline mà!” Chi Lan còn chưa gửi tin nhắn hệ thống quân đã offline, nàng vỗ vỗ đầu, đáng lẽ biết con người hệ thống quân nói là làm nàng phải cực tuyệt thẳng thắn mới đúng, không biết ngày mai hẳn mang bí quyết gì đến cho nàng.

Ngày hôm sau, Chi Lan nhận được một lá thư rất dày, trong đó có rất nhiều phương pháp chinh phục thể giới, Chi Lan thử tính toán, nhanh nhất cũng mất vài thập niên, hơn nữa đa phần đều rất phức tạp, Chi Lan vốn sống đơn giản thật sự thấy không hợp với ý tưởng này.

“Lan nhi hôm nay làm sao vậy? Một mệt mỏi sao?” Lần gặp mặt đầu tiên sau đại điển phong hậu, Huyền Diệp gây trông thấy, hẳn là triều đình rất nhiều sự vụ.

“Có một chút, biểu ca xử lý xong chuyện triều đình rồi sao?” Chi Lan xoa bóp huyệt thái dương cho Huyền Diệp.

Huyền Diệp cảm nhận áp lực từ tay Chi Lan, thoải mái rên rỉ một tiếng, “Không bao giờ xong được, chỉ là bớt chút thời gian rảnh rồi thôi.”

“Biểu ca cũng phải chú ý giữ gìn sức khỏe.” Chi Lan oán trách, “Em nghe nói mỗi đêm biểu ca chỉ ngủ hai canh giờ?”

“Tiểu Lý Tử nói sao?” Huyền Diệp nhắm mắt, thả lỏng dựa người vào ghế, “Sắp ổn hơn rồi.”

“Biểu ca vừa nói không bao giờ xong được đấy thôi.” Chi Lan xuống tay nặng hơn, quả nhiên Huyền Diệp nhíu mày, “Biểu ca nhớ uống canh tâm bổ.”

Huyền Diệp quay đầu giữ bàn tay đang tác quái của Chi Lan, “Tôi sẽ chú ý sức khỏe, Lan nhi đừng lo lắng.”

“Ai lo lắng cho anh.” Chi Lan thuận thế ngồi lên đùi Huyền Diệp, “Biểu ca đang sửa vườn sao?”

“Uh, không phải đã nói với em sao, vườn vốn là Hoàng ama ban cho, tu sửa lại là có thể chuyển vào, rồi chúng ta dọn vào đấy.” Trong cung nhiều quy củ, đặc biệt là Kinh Sự Phòng, mỗi đêm thị tẩm đều phải ghi chép lại, còn có thời gian quy định, còn có người quan sát. Huyền Diệp khó mà chịu đựng việc có thái giám quản lý chuyện phòng the của hắn, đặc biệt là chuyện thái giám có thể nhìn thấy thân thể Chi Lan.

“Thật sao?” Chi Lan vốn cũng rất lo lắng về Kinh Sự Phòng, thật không biết năm đó Thuận Trị để giải quyết vấn đề này thế nào.

“Vì thế Hoàng ama mới ban vườn trước.” Huyền Diệp lại một lần nữa bội phục Thuận Trị anh minh, ví dụ như dùng dụng cụ bằng ngọc sừng hạnh nữ nhân cũng là học tập Thuận Trị.

“Hoàng ama thật tốt, không biết giờ người và ngách nương đến đâu rồi.”

“Điểm dừng đầu tiên chắc là Giang Nam?” Huyền Diệp phát giác bản thân vẫn không có cảm tình với Giang Nam.

“Mấy năm nữa chúng ta cũng đi được không?” Chi Lan nhìn Huyền Diệp chờ mong, nàng từng đọc rất nhiều thơ văn ca ngợi vẻ đẹp của Giang Nam, tiếc là chưa từng được đến.

“Uh.” Huyền Diệp ôm chặt Chi Lan, khi nàng không nhìn thấy mặt hắn thì vẻ mặt hắn dần sa sầm, nhiều năm như vậy, rốt cuộc cũng tra được ít manh mối, trước khi đi Giang Nam nhất định phải thủ tiêu người đàn ông kia hẳn mới an tâm.

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đừng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 94: Bạn học

Chi Lan buông danh sách cung nữ trong tay, phần lớn cung nữ là từ trước, trong vấn đề này còn nhiều điều lắt léo phải cân nhắc. Một thời gian nữa là đến kỳ tiểu tuyển, cũng có thể nhờ ama tìm hộ nàng ít tâm phúc đưa vào, giờ người nàng có thể tin tưởng chỉ có mấy cung nữ đi theo nàng bao năm nay, có chút bó tay bó chân.

“Tur Kỳ, phần của các cung đều phát hết rồi chứ?”

“Hồi chủ tử, đã phát hết.”

“Uh, không có vấn đề gì là tốt rồi, người của các cung đã sắp xếp ổn định chưa?” Cung Khôn Ninh tạm thời vẫn an toàn, người đứng đầu hậu cung trước đó là cô ruột của nàng, người sẽ không để lại cho cháu gái một cục diện rối rắm, nhưng thêm một thời gian nữa thì khó nói, đơn giản là lòng người dễ đổi.

“Đã sắp xếp ổn thỏa, có điều...” Tur Kỳ ngừng một lúc vẫn không nói gì.

“Không sao, bản cung cũng không hy vọng bọn họ có thể truyền tin gì, làm thế để phối hợp với tình hình thôi, chờ lần tiểu tuyển tới nói tiếp.” Cài gián

diệp là chuyện rất bình thường, vì thế Chi Lan cũng góp một tay, nhưng những người đó không phải người của nàng thật sự.

“Chú từ anh minh.” Tư Kỳ vừa nghĩ liền hiểu, bọn họ ở ngoài sáng chẳng khác gì bia để người khác nhắm vào, vì thế phải chờ tiểu tuyền cho các cung tự chọn người, nhưng đây mới là gián điệp thật sự.

“Hôm nay Hoàng thượng vẫn bận việc sao?” Chi Lan có chút lo lắng, “Đồ ăn đưa qua chưa?”

Vì điều dưỡng cho Huyền Diệp, Chi Lan tìm hệ thống đổi một quyển sách dạy nấu ăn, trong sách có các món ăn có tác dụng chữa bệnh, Chi Lan cũng đã ăn mấy món, sắc hương vị câu toàn, vì thế Huyền Diệp thành “sưong chủ”, ít nhất có thể đảm bảo Huyền Diệp sẽ không ăn canh tâm bồ của nữ nhân khác làm.

Nàng tích lũy được rất nhiều điểm kinh nghiệm, khi còn là phúc tấn nàng là bá chủ hậu viện, không cần dùng đến, nhưng vào cung là lúc cuộc chiến bắt đầu, phúc tấn và hoàng hậu cần những kỹ năng công việc ở hai đẳng cấp khác hẳn nhau, để Huyền Diệp không bị các nhan sắc hậu cung mê hoặc, nàng cũng có thể làm hiền thê lương mẫu. Cuộc hôn nhân bình thường đến năm thứ bảy sẽ bắt đầu gặp sóng gió, càng đừng nói Huyền Diệp thân là Hoàng đế, nàng không nắm chặt một chút, tương lai nàng sẽ phải hối hận nhiều.

“Đã đưa rồi, chủ tử yên tâm.”

“Phái người hỏi xem hôm nay Hoàng thượng có bận không, không bận thì thỉnh Hoàng thượng qua đây dùng bữa tối.” Dám nói chuyện với Hoàng thượng như vậy chỉ có một mình Hoàng hậu, vì vậy thế bài (để thị tẩm) đêm nay lại thành đồ trang trí.

“Nô tỳ tuân mệnh.”

Chi Lan quyết định tự tay xuống bếp làm đồ ăn cho Huyền Diệp, vì thế nàng còn vụng trộm tìm hệ thống đổi Thực thần bí tịch, cuốn bí tịch này còn lợi hại cả cuốn thực đơn, sau này có lẽ cả đồ ăn của Ngự Thiện Phòng Huyền Diệp cũng ăn không vào.

“Nương nương không thể, ngài thân phận cao quý, làm sao có thể xuống bếp.” Từ Quyên vừa nghe Chi Lan nói muốn đích thân xuống bếp liền sợ hãi, nào có Hoàng hậu nào rửa tay xuống bếp nấu canh.

“Vì thế mấy người các người phải giữ kín cho ta, không thể để người khác biết.” Khi còn là phúc tấn, thỉnh thoảng Chi Lan cũng xuống bếp một lần, lần nào cũng làm các nha hoàn ngạc nhiên, Chi Lan thấy đã thành quen, nàng cũng không xuống bếp mỗi ngày, một năm nhiều nhất chỉ hai ba lần, nếu hơn có lẽ Huyền Diệp sẽ tưởng nàng là bà già nấu cơm mất.

“Vâng.” Từ Quyên không tình nguyện nhận lời, rồi nhanh chóng đi sắp xếp. Hoàng thượng là người tôn quý nhất thiên hạ, hoàng hậu chỉ có thể tính là tôn quý thứ hai, tức là Hoàng hậu nấu cơm cho Hoàng thượng không phải chuyện to tát, nghĩ như vậy Từ Quyên mới thấy an lòng.

Chi Lan cũng không bày vẽ cầu kỳ, chỉ là mấy món ăn hàng ngày thôi, bữa nào Ngự Thiện Phòng cũng làm thịt cá, cho dù có là người thích ăn thịt cũng thấy ngán, huống chi là Huyền Diệp khó ăn. Vì thế hiện tại Huyền Diệp ăn gì đều do Chi Lan chỉ định, rau thịt phối hợp, đủ chất dinh dưỡng.

Trong cung Càn Thanh, Huyền Diệp miễn nguyện uống canh tâm bồ của Chi Lan đưa tới, không biết tối nay có được thêm phúc lợi gì không.

“Không có đồ ăn sao?” Huyền Diệp thêm thường buông đũa, hắn cũng biết đạo dưỡng sinh, tự biết chỉ nên ăn no bảy phần, nhưng đồ ăn Chi Lan làm đặc biệt hợp khẩu vị, vì thế không kiềm chế được muốn ăn thêm, nhưng lần nào số lượng cũng rất vừa vặn.

“Hoàng thượng, Tư Kỳ cô cô cung Khôn Ninh cầu kiến.” Tiểu Lý Tử hiện là tâm phúc của Huyền Diệp.

“Tuyên.” Huyền Diệp rửa tay với sự hầu hạ của cung nữ, lòng thầm suy nghĩ không biết Chi Lan tìm hắn có chuyện gì.

“Tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng cát tường.” Tư Kỳ vốn là thuộc hạ của Huyền Diệp, vì thế không sợ sệt như các người hầu khác.

“Hoàng hậu bảo người tới sao? Có chuyện gì?” Hay là nhớ hắn? Huyền Diệp tự kỷ sờ râu.

“Hoàng hậu sai nô tỳ đến thỉnh Hoàng thượng tối nay đến cung Khôn Ninh dùng bữa tối.”

“Ồ?” Huyền Diệp nhíu mày, Chi Lan rất ít khi chủ động tìm hắn thế này, đáng cơ hơn một tháng, số lần hai người gặp nhau có thể đếm trên đầu ngón tay, chuyện triều đình dù có bận rộn, cũng không thể quá lơ là kiều thế. Nghĩ đến đây bộ phận nào đây bắt đầu rục rịch.

“Người trở về nói với Hoàng hậu, trăm xong việc sẽ qua.” Huyền Diệp vẫn chưa sủng hạnh hậu cung, các đại thần cũng không dám thúc giục, bọn họ vẫn đang cân nhắc tác phong của tân hoàng đế, lúc này mà không im hơi lặng tiếng chỉ có thể thành tốt thí.

“Nô tỳ tuân mệnh.”

“Hoàng ngạch nương, nghe nói tối nay người xuống bếp?” Đại Bảo vừa tới thỉnh an liền thấy mấy nha hoàn lo lắng sợ sệt, lập tức biết ngạch nương nhà mình chuẩn bị vụng trộm làm cơm.

“Quý linh tinh, ai nói cho con biết?” Chi Lan đã thay thường phục, khi thỉnh an buổi sáng còn là một đầu châu báu, giờ đổi thành búi đơn giản, cài một cây trâm, tạo một vẻ đẹp uể oải.

“Lần trước ngách nương nấu com từ Quyên cô cô cũng có vẻ mặt này.” Đại Bảo liếc nhìn Từ Quyên đang cúi đầu không nói gì, ám chỉ Chi Lan phải xem xét biểu hiện của cô ấy.

“Được rồi, tối nay gọi các em đến, lâu rồi mấy đứa chưa gặp Hoàng ama, hôm nay ăn bữa com gia đình.”

“Không gọi được không ạ, con ăn không đủ.” Đại Bảo tuy rằng đã là một thiếu niên mười tuổi, nhưng vẫn thích làm nũng như thường.

“Nếu không muốn gọi con đã không nói vậy.” Chi Lan lập tức vạch trần trò mèo của đứa con, “Ta sẽ làm nhiều một chút, nhất định đủ đồ ăn.”

“Nhi tử đa tạ Hoàng ngách nương.” Đại Bảo đứng lên thi lễ, rồi lại tươi cười tiếp cận Chi Lan. “Hoàng ngách nương vất vả rồi, để con bóp vai cho người.”

“Ta vẫn chưa nấu com, ta vốn rất khỏe mạnh.” Tuy rằng nói như vậy, nhưng Chi Lan rất hưởng thụ sự phục vụ của con.

“Hoàng ngách nương, con muốn có một bạn học cùng.” Đại Bảo thấy Chi Lan cao hứng, nhân cơ hội đưa ra yêu cầu.

“Nhạc Hưng Đại không tốt sao?” Nhạc Hưng Đại là con trai lớn của Long Khoa Đa, tuổi tác tương đương Đại Bảo, tính rất chín chắn.

“Không phải thế ạ.” Đại Bảo vội giải thích, quan hệ giữa hắn và Nhạc Hưng Đại vẫn tốt, tuy con người hơi thiếu linh hoạt, nhưng không có gì đáng chê, “Con chỉ là muốn có thêm một người.”

“Ai?”

“Con trai của Lễ Bộ Thị lang Trương Anh, Trương Đình Ngọc.”

“Trương Anh?” Con người mù chính trị như Chi Lan thật sự không biết Trương Anh là ai, Lễ bộ thị lang là quan nhị phẩm, còn do Đại Bảo đề cử chắc không có vấn đề.

“Lát nữa ta sẽ giúp con hỏi Hoàng ama, nhưng không chắc chắn.” Chi Lan nghĩ, Nhị Bảo Tam Bảo cũng đến lúc cần bạn học, cũng nên dặn Huyền Diệp xem xét.

“Cám ơn Hoàng ngách nương.” Đại Bảo hớn hờ tạ ơn, mấy năm trước khi được Thuận Trị đón vào cung cậu bé có gặp Trương Anh một lần, lần đấy để lại ấn tượng rất sâu sắc. Lúc đó Trương Anh đang bàn luận kinh nghĩa với đồng僚, Đại Bảo nghe thấm từng lời, hỏi Thuận Trị để mới biết người này là tiến sĩ năm Thuận Trị thứ 24, từ đó lưu tâm chú ý.

“Hôm nay tìm ta ra là để giúp con việc này sao?” Chi Lan vờ bất mãn trừng mắt với Đại Bảo, “Đã hoàn thành bài tập chưa?”

“Hihi.” Đại Bảo gãi đầu, hoàn toàn phá hủy hình tượng chín chắn trước mặt người khác.

“Về đọc sách đi, đừng ở đây làm phiền ta.” Huyền Diệp rất quan tâm chuyện học hành của các con, nếu để hắn biết Đại Bảo trốn học thì sẽ rất thảm.

“Nhi tử cáo lui.” Đại Bảo hoàn thành nhiệm vụ tìm thư đồng, vừa lòng trở về Aka Sở.

Trước bữa tối, Chi Lan đi tắm rửa, lại trang điểm cẩn thận một phen. Mặc kỳ phục màu hồng phấn vừa người mới may, nhìn qua chỉ như thiếu nữ mười lăm.

“Chủ tử mặc thế này hình như hơi mộc mạc?” Từ Quyên vừa sửa sang hộ Chi Lan vừa hỏi.

“Không phải sự kiện gì quan trọng, tại sao phải ăn vận cầu kỳ.” Chi Lan rất hài lòng với dáng vẻ này, mềm mại như đóa hoa ngậm sương lúc sáng sớm.

“Hoàng thượng giá lâm.” Nghe thấy tiếng thông báo của thái giám, Chi Lan vội ra nghênh đón, đang muốn hành lễ đã bị Huyền Diệp nâng lên.

Huyền Diệp nhìn Chi Lan, ánh mắt lộ rõ vẻ kinh ngạc, dáng vẻ này nhắc hắn nhớ lại tiểu biểu muội thích làm nũng năm xưa.

“Lan nhi gầy hơn.” Dáng vẻ thanh tân này thật quá động lòng người.

“Hoàng thượng còn nói thiếp, ngài cũng gầy đi đấy thôi.” Chi Lan hầu hạ Huyền Diệp thay thường phục xong mới ngồi xuống nói chuyện với hắn.

“Lan nhi lại nói sai rồi.” Huyền Diệp bất mãn, hắn không thích Chi Lan gọi hắn khách sáo câu nệ như vậy, triều đại nào cũng có Hoàng đế, nhưng Huyền Diệp thì chỉ có một.

“Biểu ca, đây là quy tắc.” Chi Lan cầm tay Huyền Diệp, “Thiếp thích gọi ngài là Hoàng thượng, bởi vì thiếp là hoàng hậu của ngài.”

“Được rồi được rồi, đừng ngài như thế nữa, nghe không quen.” Huyền Diệp không muốn Chi Lan gọi thế vì có cảm giác xa cách hơn bình thường.

“Vâng.” Chi Lan hơi cúi đầu, nói khẽ, “Em nghe biểu ca.”

“Các con vẫn chưa đến sao?” Huyền Diệp nhấp một ngụm trà Chi Lan pha, “Trà Lan nhi pha lúc nào cũng ngon.”

“Đó là biểu ca bất công.” Chi Lan nhìn trời, “Chắc các con sắp đến rồi, biểu ca, em có chuyện này muốn bàn với anh.”

“Chuyện gì?”

“Hôm nay Đại Bảo nói con muốn tìm một bạn học cùng.” Chi Lan thở thè, như con gió mát khẽ thổi qua lòng Huyền Diệp, “Là con của Lễ Bộ Thị lang Trương Anh, tên Trương Đình Ngọc, Lan nhi không biết gì về người này, nhưng Đại Bảo tiến cử chắc không tồi, biểu ca thấy thế nào?”

“Trương Anh sao?” Huyền Diệp nhớ lại người này, là một người có thực tài, tuy rằng chưa từng cộng tác với hắn, nhưng ấn tượng của Huyền Diệp không tệ lắm. Không biết Dận Nhưng biết Trương Anh thế nào, xem ra hắn còn phải thay con khảo sát một phen.

“Tôi sẽ cân nhắc, nó không thích Nhạc Hưng Đại sao?” Huyền Diệp nghiêm khắc hỏi, hắn biết Nhạc Hưng Đại, mặc dù có chút thiếu linh hoạt, nhưng tính tình chín chắn lại có trách nhiệm, vì thế hắn hơi giận Dận Nhưng.

“Biểu ca, Đại Bảo không nói vậy, anh đừng nghi oan cho con.” Chi Lan đưa chén trà cho Huyền Diệp, “Có lẽ là Trương Đình Ngọc này có chỗ hơn người, Đại Bảo là anh dạy dỗ, chẳng lẽ anh không tin con?”

Nghe Chi Lan nói thế Huyền Diệp mới thư thái hơn chút, con là do hắn đích thân dạy dỗ, hắn là có mắt nhìn người, có lẽ Trương Đình Ngọc này thật sự lọt mắt xanh Dận Nhưng.

“Ngày mai tôi sẽ tự hỏi.” Ít nhất cũng phải làm rõ lý do gì khiến Dận Nhưng coi trọng con Trương Anh, Trương Anh tương đối khiêm tốn trên triều, có thể làm đến Lễ Bộ Thị lang là do Thuận Trị đề đánh giá cao, nhưng sau này không thể hiện bản lĩnh nhiều, vì con trai hắn sẽ điều tra Trương Anh và Trương Đình Ngọc một phen.

“Cám ơn biểu ca.” Chi Lan cười cảm tạ, xem ra tối nay phải hiến thân cho Huyền Diệp một đêm khó quên thôi.

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đừng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Thượng thư phòng

“Biểu ca, Nhị Bảo và Tam Bảo sáu tuổi rồi.” Chi Lan nhắc nhở Huyền Diệp tìm bạn học cho cặp sinh đôi.

“Uh, xem ra chúng ta còn phải cố gắng nhiều hơn.” Huyền Diệp nhú mày, đưa mắt liếc nhìn bụng Chi Lan, khi Chi Lan sắp nổi cáu mới khôi phục vẻ nghiêm trang, hài lòng nhấp ngụm trà.

“Đúng vậy, biểu ca phải cố gắng nhiều hơn.” Chi Lan nhìn khiêu khích, ánh mắt long lanh che giấu chút sợ hãi, như một con mèo nhỏ chọc họa không nhận thua nhưng có chút chột dạ, khiến Huyền Diệp rất động lòng, chẳng những không tức giận vì Chi Lan vô lễ, ngược lại còn thấy Chi Lan xù lông thế này mới càng đáng yêu.

“Đêm nay biểu ca nhất định không phụ kỳ vọng của biểu muội.” Huyền Diệp bắt đầu nhìn bàn thấp ngăn giữa hắn và Chi Lan, nếu không có chướng ngại vật, nhất định hắn có thể vươn tay kéo nàng vào lòng.

“Lan nhi đêm nay mới mất mong chờ.” Chi Lan nói mấy lời đầy một phần là để thử Huyền Diệp, nàng muốn biết Huyền Diệp nay là Hoàng đế liệu có còn bình thân như trước không, nếu hắn không coi ai vào mắt, vậy tất là không chấp nhận kiểu vui đùa này.

“Khụ khụ, chuyện Lan nhi vừa nói tôi sẽ lo lắng.” Những lời tình tứ vợ chồng để tới nói vẫn hơn, vì thế Huyền Diệp quyết đoán đổi đề tài, “Dận Chân và Dận Tự cũng đã đến lúc đến Thượng Thư Phòng đọc sách, tôi nghe thầy giáo nói nền tảng của hai đứa đã ổn.”

“Biểu ca đang khoe khéo sao?” Chi Lan cười khúc khích.

“Lan nhi nói thế nào là như thế.” Huyền Diệp sờ sờ mũi, Chi Lan rất thích hiểu lầm ý hắn, nhưng loại hiểu lầm này khiến lòng hắn rất dễ chịu.

“Thỉnh an Hoàng am, thỉnh an Hoàng ngạch nương.” Lần này bốn đứa trẻ cùng đến một lượt, đi đầu là một thiếu niên môi hồng răng trắng, mặt mày sáng sủa, cao khoảng 1m6, vì tập luyện cưỡi ngựa bắn cung mấy năm, dáng vóc khỏe mạnh vững vàng, bước chân mạnh mẽ, nụ cười như gió xuân ấm áp.

Đi bên cạnh thiếu niên là một cô bé hơi thấp hơn một chút, không giống các thiếu nữ bình thường, cô bé không có chút vẻ điệu đà kiểu cách nào, dáng đi nhẹ nhàng nhanh nhẹn, toàn thân toát lên vẻ tự tin.

Đi sau là hai cậu bé mặt mũi khá khôi ngô, tuy cao như nhau nhưng mặt mũi không giống nhau. Cậu bé đi bên trái có cặp mắt phượng hơi xếch, đôi môi hơi mỏng, cho người khác cảm giác khó tiếp cận, nhưng nhìn kỹ sẽ thấy mấy tia nghịch ngợm trong mắt. Cậu bé đi bên phải tươi cười ngọt ngào, hai lúm đồng tiền ẩn hiện, khiến người khác chỉ muốn ôm vào lòng âu yếm.

Bốn đứa trẻ này tất nhiên là Dận Nhung, Phúc Bảo, Dận Chân và Dận Tự, nhìn Hoàng ama ngồi uống trà nói chuyện cùng Hoàng ngạch nương, sắc mặt không tệ, lòng Đại Bảo trong thâm vui sướng, xem ra chuyện bạn học đã thành.

“Đứng dậy đi.” Tuy rằng Huyền Diệp hài lòng và hãnh diện về các con, nhưng bình thường luôn giữ vững hình tượng người cha nghiêm khắc.

“Nhanh ngồi đi, đồ ăn dọn lên ngay.” Chỉ Lan bảo các con ngồi xuống, lại hỏi mấy câu về cuộc sống hàng ngày, sai Từ Quyên và Uyên Ương dọn đồ ăn.

Bàn tròn phòng ngoài bày mười đĩa sứ trắng thanh hoa, món ăn nào cũng vô cùng bắt mắt. Cảm nhận đầu tiên là ở hình thức món ăn, chưa nói đến hương vị, hình thức của mười món ăn này đúng là không chê được.

Huyền Diệp vừa thấy liền biết là Chỉ Lan đích thân xuống bếp, bởi vì chỉ có nàng mới có thể làm ra những món ăn sắc hương vị câu toàn thể này, ngay cả đầu bếp trong cung cũng không bằng, quan trọng là nóng sốt.

Huyền Diệp cảm động vì Chỉ Lan có lòng, nhưng không dám ăn nhiều, ăn đến bảy phần thì buông đũa, các con thấy hần dừng cũng dừng theo, nhờ thói quen không nói chuyện khi ăn uống, bữa ăn này vừa ngon miệng lại trật tự.

“Dận Nhung biết Trương Anh như thế nào?” Huyền Diệp ăn uống no say xong tâm trạng rất tốt, nếu không phải có mấy đứa con ở đây, hẳn đã thu cả chân lên bực cho thoải mái.

“Hỏi Hoàng ama, con từng gặp Trương Anh ở chỗ ông nội.” Dận Nhung kể lại căn kẽ tình huống hôm đó, Huyền Diệp gật đầu, xem như chấp nhận câu trả lời của Dận Nhung.

“Trương Đình Ngọc năm nay bao nhiêu tuổi?” Không thể bắt một Hoàng đế vừa lên ngôi thuộc hết thông tin về con cái các đại thần, đặc biệt là những người ít tiếng tăm.

“Lớn hơn con hai tuổi ạ.” Dận Nhung có nén cảm xúc, nhưng lòng rất chờ mong có thể được đồng ý cho Trương Đình Ngọc làm bạn học.

Huyền Diệp âm thầm quan sát về mặt Dận Nhung, thấy cậu bé không chút dao động mới chậm rãi nói, “Trẫm sẽ cân nhắc chuyện này, Dận Chân Dận Tự cũng đến tuổi, tháng sau bắt đầu đến Thượng Thư Phòng học bài.”

Dận Chân và Dận Tự trầm nghĩ không ổn rồi, vốn tưởng có thể trì hoãn thêm một thời gian, Hoàng ama mới đăng cơ bận rộn nhiều chuyện, nếu không có người nhắc nhở làm sao nghĩ đến chuyện hai cậu bé đến tuổi đi học, đáng thương cho những em nhỏ tháng sau sẽ phải bắt đầu cuộc sống dạy sớm đi học.

“Nhi tử tuân mệnh.” Dận Chân và Dận Tự đều giả vờ vui mừng, Chỉ Lan nhìn mà thầm buồn cười, nàng thấy hai đứa nhất định là vờ vịt, Huyền Diệp lại không thấy như vậy.

Huyền Diệp nhăn mặt nhú mày, có chút bất mãn nhìn hai con trai, chuyện không muốn đến Thượng Thư Phòng hẳn hiểu, nhưng không thể tha thứ chuyện giả vờ không giống, thật làm mất mặt hần.

“Được rồi, hai con lui trước đi, ngày mai trẫm có thời gian sẽ kiểm tra lại hai con.” Câu cuối chỉ là dọa dẫm, thời gian thân thiết với Chỉ Lan còn không đủ, làm sao có thể bớt thời gian đi gặp phiền cùng mấy đứa con ranh ma, nhưng hần không có thời gian thì cũng có rất nhiều đại thần tình nguyện phân ưu cùng hần.

Tiểu Bối thấy chẳng ai nhắc nhở đến mình lòng hơi ghen tỵ, nhưng nghĩ đến chuyện bản thân không cần dậy sớm đi học, có thể tự do tự tại đọc sách học tập, tâm trạng lại tươi vui.

“Được rồi, ngày mai Tiểu Bối nhớ đem mấy bức thêu làm gần đây cho ta xem.” Chỉ Lan một câu nói trúng tim đen Tiểu Bối, cô bé cứng người, thêu là việc cô bé rất ghét.

“Con biết rồi ạ.”

Chờ bốn đứa con đều đi mới là màn diễn chính, Chỉ Lan cho người hầu lui hết, trong tám cung chỉ còn nàng và Huyền Diệp, luồng không khí mập mờ thấp thoáng đâu đây.

“Đề Lan nhi hầu hạ biểu ca tắm rửa đi.” Chỉ Lan gỡ trâm, mái tóc đen dài buông xuống, Huyền Diệp thuận thế đi tới sau lưng nàng vuốt ve mái tóc mượt mà.

“Biểu ca.” Chỉ Lan gắt giọng, “Đề em giúp anh cời quần áo.”

Chỉ Lan hơi cúi đầu, gương mặt thẹn thùng dưới ánh nến lung linh như một đóa hoa mới nở, lòng Huyền Diệp run lên, hần giang tay, đề Chỉ Lan làm.

Chỉ Lan chậm rãi cời nút thắt trên áo Huyền Diệp, bàn tay xấu xa sờ soạng, đến khi Chỉ Lan cời chỉ còn quần đùi, hần đã gần như không còn đề nén được ngọn lửa trong người nữa.

“Lan nhi hôm nay thật nhiệt tình.” Huyền Diệp không phải người sẽ để bản thân chịu thiệt thòi, vì thế hần kéo Chỉ Lan vào lòng, hai tay cũng bắt đầu hoành hành, chẳng mấy chốc hần đã tròn tròn mắt.

Bởi vì Chi Lan mặc không mặc yếm như bình thường, mà là hai miếng vải mỏng màu hồng nhạt, nhẹ nhàng nâng đỡ bầu ngực, để bầu ngực tròn đầy chỉ lộ một nửa, tắm rửa gì đây bị Huyền Diệp gạt hết qua, hần bẻ bông Chi Lan lên giường, tiểu thái giám của Kính Sự Phòng đứng ngoài cung Khôn Ninh đau khổ nhăn mặt, không biết có nên nói với Hoàng đế vẫn miệt mài một đêm là đã hết thời gian quy định.

Ngày hôm sau Chi Lan thức dậy rất sáng khoái tươi tỉnh, phụ nữ cũng cần âm dương điều hòa, nếu không sẽ khô héo cả người, khi những nữ nhân kia đến thỉnh an Chi Lan, ánh mắt của bọn họ chỉ hận không thể khoét mấy cái lỗ trên người nàng.

Chi Lan không thêm để ý, nàng chẳng xa lạ gì bảy nữ nhân bên dưới, tất nhiên cũng biết bọn họ suy nghĩ gì, thậm chí bọn họ định làm gì cũng có thể đoán ra. Chi Lan sẽ không ngăn cản họ, ngày nào còn sống trong hậu cung là còn tranh đấu, đây là cách giải trí duy nhất trong tử cấm thành này.

“Bà có thấy cô ta hôm nay không? Ra về được sủng ái, thật đáng giận!” Quách Lạc La thị cắn hận Chi Lan, “Ta bảo bà tìm cung nữ đã tìm chưa?”

“Hỏi chủ tử, đã tìm rồi.” Tào thị cũng thật không ngờ lại thuận lợi vậy, số cung nữ có nhan sắc không nhiều, khi tiểu tuyền đã cố ý loại những người xinh đẹp, trừ phi có quan hệ, bằng không rất khó vào cung nếu có nhan sắc. (tiểu tuyền là tuyền cung nữ, đại tuyền mới tuyền phi tần)

“Đ dẫn tới cho bản cung nhìn.” Quách Lạc La thị cắn chặt răng, đưa tiểu thiếp cho trượng phu có ai không khó chịu, nhưng lại không thể quá đẹp, vì sẽ thành nuôi ong tay áo.

“Chủ tử không cần lo lắng, nha đầu này xuất thân tân giả khổ, không tạo được sóng gió gì.” Tào thị nhìn ra tâm tư Quách Lạc La thị, an ủi.

“Tân giả khổ?” Quách Lạc La thị kinh ngạc, cô ta muốn tìm một người xuất thân thấp, nhưng cũng không thể quá thấp, cô ta hiểu Hoàng thượng ít nhiều, hẳn rất coi trọng xuất thân, “Tân giả khổ không được, người đi chọn kẻ khác.”

“Chủ tử, nhưng Hoàng thượng thấy nhất định động lòng.” Tào thị thấy trong hậu cung chỉ có hoàng hậu mới đẹp hơn cung nữ kia.

“Ồ?” Quách Lạc La thị nổi hứng thú, lập tức cười lạnh, “Một cung nữ đề tiện thôi, có xinh đẹp thì cũng làm sao, Hoàng thượng sẽ không thêm nhìn đến cô ta.”

“Chủ tử, chính là vì Vệ thị này xuất thân đề tiện, vì thế không có khả năng uy hiếp chủ tử, chủ tử còn có thể danh chính ngôn thuận bắt đưa con của cô ta làm con nuôi.”

Quách Lạc La thị sao không nghĩ ra điều đấy, nhưng cô ta vẫn băn khoăn, đưa nữ nhân cho Hoàng thượng thì được, nhưng đưa một nữ nhân xuất thân tân giả khổ chẳng phải tát vào mặt hoàng thượng sao.

“Chủ tử, không cần chúng ta đưa, nô tỳ thấy Vệ thị không phải đứa ngốc, để cô ta tự làm là được, chủ tử chỉ cần đỡ lời lúc thích hợp là được, con cái là chuyện về sau, chủ yếu là chia bớt sự sủng ái dành cho hoàng hậu.”

Quách Lạc La thị bị Huyền Diệp ghét bỏ đã đến bước đường cùng, bởi vì Huyền Diệp mới đăng cơ không thể lập tức trừ phi tử hậu cung, cô ta dựa vào gia tộc còn có thể sống tạm yên một thời gian, nhưng đến lúc Huyền Diệp nắm quyền thì cô ta nhất định không còn yên ổn, nếu Vệ thị này thật sự hữu dụng, nói không chừng cũng là một lối thoát, mặc dù không thể giúp đỡ cô ta, nhưng có thể chia bớt sự sủng ái dành cho hoàng hậu.

Hơn nữa xuất thân tân giả khổ không thể gây ra sóng gió gì, có lẽ cô ta nên nhờ ama đi thăm dò gia tộc Vệ thị, thuận tiện không chế Vệ thị triệt để.

“Đ dẫn cô ta đến cho bản cung nhìn.” Quách Lạc La thị nảy ra vô số ý nghĩ trong đầu, cuối cùng quyết định khảo sát trước.

Chẳng mấy chốc Vệ thị được cung nữ dẫn đến, cô ta cúi đầu, mặc đồ cung nữ nửa mới nửa cũ, tuy cúi đầu nhưng vẫn nhìn ra dáng người rất yếu đuối, bộ ngực đầy đặn, vòng eo thon nhỏ.

“Nô tỳ Vệ thị tham kiến Cung Tàn nương nương, nương nương cát tường.” Vệ thị dè dặt hành lễ.

“Ngẩng đầu lên cho bản cung nhìn.” Vệ thị chậm rãi ngẩng đầu, nhưng mí mắt vẫn buông xuống, như thể sàn nhà có hoa.

“Là một mỹ nhân.” Quách Lạc La thị sững sốt một chút, không ngờ tân giả khổ lại sinh ra mỹ nhân thế này, làn thu thủy, nét xuân sơn, môi anh đào, mắt hoa đào tình tứ, thật sự đẹp, hiếm nhất là Vệ thị này còn toát lên vẻ bình thản nhìn thấu thế sự, khí chất đặc thù ấy khó có thể có ở một cô gái trẻ tuổi, điều này khiến Vệ thị đặc biệt thu hút sự chú ý.

“Người bao nhiêu tuổi?” Quách Lạc La thị tò mò ve vờ đăng vuốt ve bộ móng tay, nhưng lòng đang thẩm tính toán Vệ thị này có giá trị lợi dụng hay không, Vệ thị tuy đẹp nhưng vẫn không bằng hoàng hậu, muốn tranh sủng với hoàng hậu cần nhiều bản lĩnh và thủ đoạn.

“Hỏi nương nương, nô tỳ năm nay tròn mười tám.” Chất giọng Vệ thị trong trẻo nhưng lạnh lùng, có chút không sợ vênh nhục.

“18 sao?” Quách Lạc La thị theo bản năng sờ lên mặt mình, cô ta còn trẻ, nhưng trái tim đã già cỗi, không còn là Quách Lạc La vô tư ngày đó.

“Bản cung đến tìm hoàng hậu nương nương nói muốn có người, chuyển người từ tân giả khổ đến cung Diên Hi, người có bằng lòng không?”

“Nô tỳ... nô tỳ nguyện ý, tạ nương nương ân điển.” Trong mắt Vệ thị hiện lên một tia do dự, rồi nhanh chóng thay bằng kiên định.

“Uh, hy vọng người có thể thật sự ghi nhớ ân điển của bản cung.” Quách Lạc La thị nói với vẻ ý vị thâm trường.

Vệ thị ra khỏi cung Diên Hi, ngẩng đầu nhìn cung điện tinh xảo, nở nụ cười cay đắng, dùng một vài giây rồi cô ta nhanh chóng khôi phục dáng vẻ hèn mọn, nhưng bước chân vô cùng bình tĩnh.

Cùng lúc đó, bên ngoài cung Diên Hi còn một cung nữ phụ trách trồng hoa, cô ta vùng trộm nhìn Vệ thị, rồi lại quay đầu đi, bông mẩu đơn trong tay bị cô ta bóp chặt hẳn đầu tay. Cô ta không thèm để ý cười cười, che dấu vẻ dữ tợn trong mắt, rồi lại biến trở về một cung nữ dịu dàng động lòng người.

Trong Aka Sô, Dận Nhưng đang ngồi trên ghế, nhìn thiếu niên đang quỳ, ngoại hình của cậu bé đầy rất bình thường, hàng lông mày đậm, ánh mắt có thần, cử chỉ tiến thoái đoan trang, nói tóm lại Dận Nhưng rất hài lòng.

“Trương Đình Ngọc tham kiến Đại aka, Đại aka cát tường.”

“Đứng dậy đi.” Dận Nhưng không tỏ vẻ uy quyền, đứng dậy nâng Trương Đình Ngọc, người này là bạn học tương lai của hắn, có thể mang đến cho hắn lợi ích không nhỏ, vì thế hắn cần từ từ lôi kéo.

Trương Đình Ngọc vẫn đang cúi mặt, vẻ mặt không thay đổi, quy củ ngồi xuống ghế nói chuyện với Dận Nhưng.

Dận Nhưng rất hài lòng với dáng vẻ không kiêu ngạo không siểm nịnh này, tốt hơn kiểu a dua nịnh hót nhiều, “Từ nay Gia sẽ gọi cậu là Hành Thần.” Hành thần là tên tự của Trương Đình Ngọc, Dận Nhưng cố ý gọi thế cho thân thiết.

Trương Đình Ngọc cũng hiểu ý tứ này, vì thế thái độ càng thêm cung kính.

“Bình thường Hành Thần thích đọc sách gì?” Dận Nhưng vừa uống trà vừa quan sát Trương Đình Ngọc, muốn phán đoán học vấn của một người, đơn giản nhất là cùng thảo luận, chân tướng từ lời mà ra.

“Hồi Đại Aka, thần chưa đọc nhiều sách, ngay cả Luận Ngữ cũng chưa đọc xong.”

“Gia đang học Luận Ngữ, có thể cùng Hành Thần thảo luận một phen.” Dận Nhưng nêu ra mấy cần đề mình đang nghiền ngẫm, Trương Đình Ngọc nghe xong cũng cẩn thận trả lời, tuy rằng không có kiến giải gì xuất sắc, quan trọng là hắn không kiêu không nóng nảy, không hiểu sẽ nói không biết, hiểu rồi cũng duy trì thái độ khiêm tốn, điều này khiến Dận Nhưng rất vừa lòng.

Trương Đình Ngọc đi rồi Dận Nhưng nghỉ ngơi một lúc, quyết định đi cung Khôn Ninh cảm ơn Hoàng ngạch nương, tuyệt đối không thừa nhận là vì nhớ Hoàng ngạch nương.

“Đại ca!” Dận Nhưng mới ra sân liền nghe thấy giọng nói quen thuộc, hắn bắt đầu quay đầu lại, quả nhiên thấy Dận Chân và Dận Tự.

“Thỉnh an đại ca.” Hai cậu bé vội vàng thỉnh an.

“Tim Gia có chuyện gì?” Dận Nhưng rất hiểu hai cậu em trai, không có việc gì sẽ không tìm tới.

“Đệ mới thấy có người ra khỏi chỗ đại ca, vậy chắc là bạn học mới của đại ca?” Dận Chân cảm thấy Dận Nhưng xưng Gia rất kỳ quái, nhưng cậu bé tha thứ cho việc đại ca ngẫu nhiên kiêu ngạo.

“Hai đệ đến để hỏi chuyện này sao?” Dận Nhưng nhìn với vẻ tức cười.

“Đệ đệ nhớ đại ca mà, vì thế cố ý đến thỉnh an đại ca.” Dận Tự tặng Dận Nhưng một nụ cười ngọt ngào.

“Ồ? Gia đang muốn đi thỉnh an Hoàng ngạch nương, hai đệ cũng đi cùng đi.” Dận Nhưng biết Dận Tự giỏi vờ vịt, không so đo với em.

“Đại ca, thầy ở Thượng Thư Phòng có dữ không?” Được rồi, đây mới là mục đích chính, trước khi đi học phải tìm hiểu sở thích của thầy giáo.

“Chỉ cần đệ không phạm sai lầm thì ai dám phạt đệ?” Đôi mắt phượng của Dận Nhưng hiện vẻ trêu tức, “Nhị đệ sợ sao?”

“Tại sao đệ phải sợ?! Để chuẩn bị trước thôi, Hoàng ngạch nương dạy thế.” Dận Chân vừa nghe liền xù lông, cậu bé quay đi làm như phớt lờ Dận Nhưng, nhưng vành tai đỏ hồng tố cáo cậu bé đang xấu hổ.

“Bọn đệ tìm đại ca học hỏi kinh nghiệm.” Dận Tự nói như thể vì đại ca hay bị phạt, thế nên tìm đại ca hỏi kinh nghiệm.

“Đại ca chưa từng bị phạt, không có cách nào truyền thụ kinh nghiệm cho Nhị đệ Tam đệ.” Dận Nhưng nhủ thầm, rõ ràng đều là nịnh nọt, nhưng lời của Dận Tự có vẻ thâm hiểm hơn, không thể không nói đây là một khả năng trời ban vừa đáng yêu vừa đáng sợ.

“Vị vẫn lấy đại ca làm gương, thế nên bọn đệ học tập đại ca.” Dận Chân nghiêm túc nói, cậu bé thật sự muốn được che chở.

“Được rồi được rồi, Gia biết ý tứ hai đệ, Gia che chở hai đứa là được, hơn nữa, mấy đứa trẻ trong Thượng Thư Phòng chẳng lẽ có thể bắt nạt hai đứa?” Trước mặt Hoàng ama và Hoàng ngạch nương hai cậu bé đúng là đứa con ngoan, những người khác ai chẳng biết hai cậu bé là cặp Song Kiếm Hợp Bích Vô Địch Hậu Cung.

“Không phải vì đại ca thông minh hơn bọn đệ sao?” Dận Tụ từ nhỏ đã thức thời, thật là khả năng trời ban, ít nhất Dận Chân không giỏi nhìn mặt đoán ý như Dận Tụ, có điều phối hợp lại uy lực rất lớn, ít nhất có thể đoán được về sau một người vai phản diện, một người vai chính diện, kẻ tung người hứng chen ép kẻ khác.

“Tam đệ đừng khiêm nhường, luận thông minh Tam đệ không thua kém ai.” Dận Nhưng không nói dối, tuy tố chất của Dận Nhưng tốt hơn người, nhưng bằng tuổi Dận Tụ lúc này vẫn chỉ là trẻ con ngây ngô, “Nhưng Tam đệ vẫn không nghiêm túc như Nhị đệ.”

Nghe xong lời này sắc mặt Dận Chân mới hòa hoãn lại, Dận Tụ như một nửa của cậu bé, ngày bé có lúc ghen tỵ, nhưng giờ nghe người khác khích lệ Dận Tụ rất hân diện. Ngạch nương vẫn luôn nói mỗi người có sở trường riêng, cậu bé cảm thấy nếu kiên trì sẽ không thua kém ai.

Dận Nhưng vui mừng vì hai đệ hòa thuận, đơn giản là hấn và Tiểu Bối thường xuyên cãi cọ.

Nửa tháng sau, cung Khôn Ninh.

“Tôi nay phải ngủ sớm, sáng mai còn phải đi học sớm, chuẩn bị đầy đủ chưa?” Chi Lan nhìn mama chăm sóc Dận Chân và Dận Tụ.

“Hồi hoàng hậu nương nương, đồ chuẩn bị cho Nhị aka và Tam aka đều đã chuẩn bị đầy đủ.”

“Lát về kiểm tra một lần nữa, không thể sơ sót.” Chi Lan lại nhìn cặp sinh đôi, “Hoàng ama nói, ngày mai tới kiểm tra trước, vì thế...”

“Đa tạ Hoàng ngạch nương nhắc nhở.” Dận Tụ làm nũng, “Con sợ học không tốt, khiến Hoàng ama không hài lòng.”

“Con sẽ cố gắng.” Dận Chân bắt mắt trừng mắt với Dận Tụ.

“Tam Bảo phải học tập Nhị Bảo biết không?” Chi Lan che miệng cười trộm, Dận Tụ vừa rồi còn xin nài, nếu sau này cậu bé phạm lỗi thì đỡ lời hộ cậu bé trước mặt Huyền Diệp, không ngờ bị Dận Chân cắt lời, hai con trai thật sự rất đáng yêu.

“Nhưng... Tam Bảo trời sinh ngu dốt.” Dận Tụ dè dặt nhìn Chi Lan, khổ sở cắt lời.

“Vì thế phải cố gắng.” Dận Chân tiếp tục phá đám, Dận Tụ làm cái gì cũng tốt, chỉ có điều thích làm nũng, cậu bé là ca ca sẽ sửa dần, “Đệ đừng buồn lo vô cớ, ta sẽ giám sát đệ.”

Dận Tụ tức tức trừng mắt với Dận Chân, Nhị ca thật là khắc tinh, đáng giận nhất là Dận Chân luôn gây thơ phá đám kế hoạch của cậu bé, cậu bé khẳng định Nhị ca không biết mình đang nói gì.

“Ngạch nương tin tưởng Nhị Bảo.” Chi Lan cô vũ, nàng rất thích đứa con nghiêm túc này, “Tam Bảo cũng phải cố gắng, ngạch nương tin tưởng Hoàng ama sẽ không vì con trời sinh ngây ngô mà ghét bỏ con.”

Dận Tụ dẫu môi, cậu bé phải tu luyện thêm rồi, ngạch nương thật xấu, hiểu rồi còn làm như không biết.

“Được rồi, lui xuống đi, không được dậy trễ!” Chi Lan lại dặn dò thêm vài điều cần chú ý rồi cho các cặp sinh đôi về.

“Đêm nay Hoàng thượng ngủ ở cung Càn Thanh?” Chi Lan hỏi Tư Kỳ.

“Hồi nương nương, Hoàng thượng ăn tối xong bắt đầu phê tấu chương.”

“Giờ là giờ nào rồi?” Chi Lan nhíu mày, Huyền Diệp rất có trách nhiệm với công việc, tuy rằng nàng hiểu nhưng làm thế không tốt với sức khỏe.

“Đã giờ Hợi ạ.”

“Người phải người đi xem Hoàng thượng ngủ chưa? Nếu còn phê tấu chương thì mang một bát canh cá đến.” Canh này tốt cho người thức khuya, có thể bổ khí ích huyết, giảm bớt đau mỏi cơ bắp do thức đêm.

“Vâng.” Lòng Tư Kỳ thầm cảm thán để hậu hài hòa, cô ấy vốn là thuộc hạ của hoàng thượng, nhưng Chi Lan không hề đề phòng cô ấy, nói cách khác chuyện gì cũng như công khai với Hoàng thượng, điều này khiến cô ấy không khỏi bội phục trí tuệ của Chi Lan, chắc cũng vì hoàng hậu thẳng thắn với Hoàng thượng, Hoàng thượng mới có thể yêu thương hoàng hậu đến thế.

“Đây là canh hoàng hậu đưa sao?” Huyền Diệp buông bút, xoa cổ vì đau nhức, “Mang lại đây.”

Huyền Diệp từ từ uống canh, canh nóng nên không ngáy ngủ, sau khi hết bát canh, hấn thấy sáng khoái hơn nhiều.

“Tiểu Lý Tử đến xoa bóp giúp ta.” Huyền Diệp tựa vào ghế, nhắm mắt lại, kỹ thuật xoa bóp của Tiểu Lý Tử là do Chi Lan tìm người chỉ dạy.

“Nô tài tuân chỉ.” Tiểu Lý Tử tươi cười, cẩn thận xoa bóp.

“Đến giờ Tý chưa?” Huyền Diệp thăm ước lượng thời gian.

“Hồi Hoàng thượng, đã đến giờ Tý.”

“Hoàng hậu ngủ chưa?” Phê tấu chương một ngày, thật quá mệt mỏi, Huyền Diệp rất muốn được ôm ấp Chi Lan nghỉ ngơi.

“Nô tài không biết.” Tiểu Lý Từ lắc đầu.

“Bãi giá cung Khôn Ninh.” Huyền Diệp nói là làm, ngủ rồi thì đột kích giữa đêm, chưa ngủ thì không còn gì hơn thế.

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đừng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Ngắm hoa

Năm Khang Hi thứ 2, rốt cục nghênh đón lần đại tuyển đầu tiên từ khi tân đế đăng cơ, chỉ cần là trong nhà có người tham gia tuyển tú, tất cả đều xoa tay chuẩn bị nhân lần tuyển tú này thể hiện bản lĩnh một phen, nhưng kết quả cuối cùng nói cho bọn họ biết giấc mộng tươi đẹp, tiền đồ gặp ghềnh, tương lai không có.

Lần tuyển tú này, Hoàng thượng chỉ chọn mấy tú nữ gia thế bình thường phong làm Thường tại hoặc Quý nhân, sau đó không thấy tăm hơi động tĩnh, hậu cung vẫn do Hoàng hậu bá chủ, các phi tần khác chỉ có thể rút lui. Cũng có lão thần cậy mình từng trải, làm quan lâu năm nêu ý kiến với hoàng đế, nhưng hoàng đế luôn có cơ gạt qua một bên, cuối cùng không giải quyết được gì, đầu thế buổi thiết triều nào cũng đem chuyện tối qua hoàng đế sủng hạnh ai ra thỏa luận.

Huyền Diệp rất hài lòng với uy quyền của mình, làm hoàng đế mà cả chuyện hậu cung cũng phải nghe theo ý kiến của triều thần, vậy chỉ là một hoàng đế bù nhìn. Một phần nhờ công lao của Thuận Trị đế, nếu không nhờ ông ấy để lại cho Huyền Diệp một cục diện đang phát triển theo hướng có lợi, nói không chừng Huyền Diệp thật sự phải gắng đi sủng hạnh mấy nữ nhân kia.

“Hoàng thượng.” Thường Ninh quấy rầy Huyền Diệp đã mấy ngày.

“Không phải trẫm nói đệ dâng tấu trước sao, rốt cuộc viết cái gì đây?!” Huyền Diệp hận không thể vút tấu chương vào người Ngũ đệ không nên hôn này, ý kiến thì tốt nhưng đề nghị thật chẳng ra gì.

“Hoàng thượng, nô tài viết đề nghị thiết kiến thủy sư của nô tài!” Thường Ninh quỳ trên sàn, ngẩng đầu nhìn Huyền Diệp chân thành, ánh mắt ngập tràn vẻ trung quân đền nợ nước, “Nô tài từng nghe Hoàng thượng nói qua chuyện thủy sư, sau đó chú ý, vì thế phái mấy người đi vùng duyên hải khảo sát, lại tìm rất nhiều cha sứ ở kinh thành hỏi về việc đóng thuyền và hải vận, Hoàng thượng, nô tài thỉnh cầu Hoàng thượng để nô tài đến Binh bộ phụ trách thủy sư.”

Huyền Diệp xoay chiếc nhẫn ngọc trên ngón cái, khẽ nhắm mắt không nói gì, một hồi lâu sau mới lên tiếng, “Trẫm biết nhiệt tình của đệ, nhưng những điều đệ viết trong tấu chương trẫm chưa tán thành, nếu đệ thật có lòng cải cách thủy sư, phải đưa ra đề nghị cụ thể hơn.”

“Trẫm không quan tâm tại sao đệ lại đề tâm đến thủy sư như thế, đệ tình nguyện làm cũng được, có điều trẫm vừa đăng cơ không lâu, quốc khố không nhiều, nhất thời chưa có bạc lo chuyện thủy sư, đệ có hiểu không?” Huyền Diệp nói.

“Nô tài hiểu rõ, nô tài quay về sẽ cân nhắc chuyện thủy sư thật kỹ, nhất định không phụ kỳ vọng của hoàng thượng.” Quốc khố sao có thể không nhiều, Tam ca làm hoàng đế càng giáo hoạt hơn xưa, Thường Ninh thầm oán trong lòng.

“Uh, thời gian không phải vấn đề, quan trọng là trẫm muốn thấy một tấu chương có sức thuyết phục, nếu có ví dụ thực tế càng tốt.” Huyền Diệp khẽ nhàoai người tới trước, nhìn Thường Ninh chăm chăm, như thể hần không đáp ứng thì có thể cút ngay lập tức.

“Nô tài tuân chỉ.” Thường Ninh cảm tạ rồi lui ra khỏi cung Càn Thanh, hần lau mồ hôi trên trán, ngẩng đầu nhìn mặt trời chói lọi, lắc lắc đầu, hần thật là mệnh khổ, hiếm có lúc nghiêm túc làm việc còn bị hoàng huynh chèn ép.

Gì mà quốc khố không nhiều, tấu chương chưa thuyết phục, nói đi nói lại cũng chỉ muốn hần công tác cho tốt rồi báo cáo, đến lúc đó tất nhiên công đầu là hoàng đế, không nên chuyện thì không liên quan đến hoàng đế, bị triều thần công kích chắc chắn là hần, hoàng đế đứng ngoài là được.

Trong cung Càn Thanh, Huyền Diệp buồn cười nhìn theo bóng Thường Ninh, hần hiểu người em trai này, tính tình bướng bỉnh, nếu lần này có lòng với chuyện thủy sư thì thật sự rất tốt.

Lý công công đứng bên cạnh nhìn hoàng đế tươi cười, lòng thầm rùng mình, nhất định có kẻ sắp bị làm khó rồi.

“Đi dạo ngự hoa viên một chút.” Huyền Diệp vuốt tay áo, nở nụ cười bí hiểm.

Thời tiết này không gì thích hợp hơn dạo ngự hoa viên, trăm hoa khoe sắc, cây cối tốt tươi, bãi cỏ mướt mát, mặt hồ phẳng lặng như gương, thi thoảng một làn gió đưa qua, khiến ai nấy đều thoải mái thư thái.

Quan trọng nhất là ai nấy đều biết cứ giờ này hàng ngày hoàng thượng đều đi dạo ngự hoa viên, vì thế các nữ nhân trong hậu cung đều điểm trang lộng lẫy đồng loạt đi dạo ngự hoa viên.

“Hôm nay tỷ tỷ cũng đến sao?” Quách Lạc La thị vừa vào ngự hoa viên liền thấy Nữ Hồ Lộc thị ngồi trong đình, “Muội muội còn tưởng rằng tỷ tỷ vẫn đang ở trong phòng niệm kinh.”

“Không phải muội muội cũng đến đấy sao?” Nữ Hồ Lộc thị lạnh nhạt đáp lời.

“Ai chẳng biết Hoàng thượng ngày nào cũng đi dạo ngự hoa viên, muội muội cũng chỉ mong có thể gặp được Hoàng thượng.” Quách Lạc La thị cầm một quả nho đã lột vỏ, chậm rãi đưa vào miệng.

“Tỷ tỷ giống muội muội.” Nữ Hồ Lộc thị nhìn mấy quý nhân thường tại đi tới từ phía đối diện.

“Thịnh an Cung Tàn nương nương, thịnh an Kính Tàn nương nương.” Các nữ nhân mới đến mon mon như hoa còn đang nụ, Quách Lạc La thị nhũn mảy, cô ta ghét sự thanh xuân tươi trẻ của nữ nhân khác.

“Đứng lên đi.” Quách Lạc La thị cướp lời Nữ Hồ Lộc thị, “Bản cung đang cùng tỷ tỷ ngắm hoa, các muội cũng ngồi cùng đi.”

Ba người phụ nữ là một cái chợ, một nhóm phụ nữ sẽ thành đại nhạc hội, Huyền Diệp vừa đến liền thấy một đám mỹ nhân đang ngồi tán gẫu cười đùa.

“Thịnh an Hoàng thượng, hoàng thượng cát tường.” Các mỹ nhân bị kinh động, quay đầu thấy là Hoàng thượng đều khẽ đỏ mặt, dù cúi đầu cúi thấy đỏ tận mang tai.

“Các nàng thật có nhã hứng.” Huyền Diệp thoải mái ngồi xuống ghé đá, nhếch mép cười, “Đứng lên đi.”

“Tạ Hoàng thượng.” Huyền Diệp có chút bất đắc dĩ nhìn đám oanh yến, mùi phấn son quá nồng, hẳn có thể ngửi thấy không dưới bốn loại mỹ phẩm khác nhau.

“Tất cả ngồi đi, hiếm có lúc cùng ngắm hoa, các nàng đừng câu nệ.” Huyền Diệp không thèm để ý nói.

Mấy quý nhân thường tại nghe thế lập tức nở nụ cười, có điều e ngại uy nghiêm của hoàng đế nên chưa dám nói lời nào.

“Hoàng thượng vào vườn ngắm hoa ngự tử mới nở sao?” Quách Lạc La thị mở lời.

“Ồ? Trẫm chỉ là nhất thời phiên muộn đi dạo chút thôi, nhưng ngự tử đúng là đáng để thưởng thức.”

Quách Lạc La thị thấy thế đưa mắt nhìn mama bên cạnh, lập tức có người ôm một bồn ngự tử đến. Ngự tử là loại thượng hạng trong bốn loại mẫu đơn, Tiền Tư Công từng viết, “Người đời gọi mẫu đơn là ‘hoa vương’, nay hoa Diêu hoàng thực đáng là ‘vương’, còn Ngự hoa là ‘hậu’ vậy.”

Bồn ngự tử này không hổ là hậu của trăm hoa, đoá hoa màu tím, viền ngoài màu trắng, từng đoá hoa đẹp để chen nhau khoe sắc, đẹp như điêu khắc từ ngọc.

“Không tệ.” Loài hoa Huyền Diệp thích nhất không phải mẫu đơn, nhưng không ảnh hưởng đến khả năng thưởng thức bồn hoa này, “Ai chăm sóc bồn hoa này? Thường!”

“Trùng hợp làm sao người chăm sóc bồn hoa này lại là người trong cung của muội muội.” Nữ Hồ Lộc thị đột nhiên lên tiếng, “Hôm nay thần thiếp vào vườn sớm, vừa đúng lúc bồn ngự tử này mới nở, có hỏi thái giám trông coi ngự hoa viên, không ngờ trong cung muội muội lại có nhân tài thế này.” Lời này là giải thích cho Huyền Diệp nghe.

“Muội muội trở về nhất định ban thưởng hậu hĩnh cho kẻ đó.” Quách Lạc La thị thầm nghĩ không ổn, cô ta để hoàng đế xem bồn ngự tử vốn là ý kiến nhất thời, không ngờ lại để kẻ khác lợi dụng.

“Hôm nay trẫm cũng rảnh, dứt khoát thưởng luôn.” Huyền Diệp nhấc tách trà ngon mới pha, làn khói mỏng khiến vẻ mặt hẳn mơ hồ, nhất thời không ai nhìn ra ý nghĩ của hắn.

“Truyền Ô Nhã thị.” Thái giám tổng quản ngự hoa viên thấy Hoàng thượng muốn gặp người chăm sóc bồn hoa liền cho truyền, hẳn cũng là nhận hối lộ mới to gan đặt bồn hoa này trong vườn, không ngờ thật sự lọt mắt xanh của Hoàng thượng.

Một cung nữ mặc xiêm y xanh nhạt đi tới, dáng điệu duyên dáng thướt tha khó nói thành lời.

“Nô tỳ thịnh an Hoàng thượng, thịnh an các vị nương nương.” Thanh âm dịu dàng động lòng người, như ánh dương ấm áp giữa mùa đông lạnh giá.

“Hoa này là người chăm sóc?” Huyền Diệp nghiêng ngẫm nhìn cung nữ.

“Hồi Hoàng thượng, nô tỳ thuở nhỏ yêu hoa, vì thế cũng biết ít nhiều kỹ thuật trồng hoa.” Tuy rằng không ngẩng đầu nhưng từ phần gáy lộ ra có thể thấy da thịt trắng nõn mịn màng.

“Người là người của cung Diên Hi?” Huyền Diệp nhìn Quách Lạc La thị.

“Nô tỳ là cung nữ tam đẳng của cung Diên Hi, phụ trách hoa cỏ.”

“Bồn ngự tử này không tồi, sau này ngươi chuyên môn chăm sóc hoa trong ngự hoa viên đi.” Huyền Diệp dừng một chút, “Bồn ngự tử này thường cho Cung Tàn.”

“Tạ Hoàng thượng ban thưởng.” Quách Lạc La ngoài tươi trong héo, thăm nghiêng rằng nguyên rửa kẻ nào giăng bẫy mình. Nhưng cô ta biết, cho dù cô ta không đề cập đến ngự tử, cũng sẽ có người nhắc tới, cung nữ này đã là từ cung Diên Hi đi ra, có thể nào cô ta cũng không thể vô can.

“Ngươi tên là gì?” Huyền Diệp nhìn cung nữ đang quỳ không rời mắt.

“Nô tỳ Ô Nhã thị.” Ngươi khí không kiêu ngạo không siểm nịnh khiến người khác rất có thiện cảm.

“Ngẩng đầu lên để trẫm nhìn.”

“Nô tỳ tuân mệnh.”

Hai mắt Huyền Diệp hơi lóe lên, các nữ nhân thấy thế đều quay lại nhìn cung nữ kia, quả nhiên là mặt hoa da phấn, lông mày lá liễu, đáng nói nhất là đôi mắt ướt át long lanh, khó trách Hoàng thượng cũng động lòng.

“Trẫm nhớ kỹ ngươi.” Huyền Diệp cười cười, “Xem ra hôm nay đi dạo rất có thu hoạch.” Huyền Diệp nói xong liền đứng dậy rời đi, còn lại một đồng nữ nhân trừng mắt nhìn nhau.

“Tại sao trước kia bản cung chưa từng thấy ngươi?” Quách Lạc La thị dịu dàng hỏi, dịu dàng đến mức người khác phát run, “Không thể ngờ ngươi lại có duyên phận đây, Hoàng thượng thích hoa ngươi trồng, vậy ngươi đến ngự hoa viên chú tâm chăm sóc hoa cỏ, trăm ngàn lần đừng để mất mặt cung Diên Hi chúng ta.”

Quách Lạc La thị đang cảnh cáo Ô Nhã thị, sau này có thể nào cũng chỉ là nô tỳ của cung Diên Hi. Quách Lạc La thị biết hôm nay bản thân bị kẻ khác gài bẫy, một con cung nữ lấy đầu ra can đảm quyến rũ Hoàng thượng, kẻ chủ mưu nhất định là tỳ tỳ tốt Nữu Hồ Lộc thị.

“Tỳ tỳ cũng nghiên cứu mẫu đơn sao? Muội muội còn tưởng rằng tỳ tỳ chỉ nghiên cứu kinh Phật.” Quách Lạc La thị mỉa mai.

“Chuyện muội muội không biết còn rất nhiều, sau này nói không chừng dần dần sẽ biết, nếu thật sự không biết có thể hỏi tỳ tỳ.” Nữu Hồ Lộc thị trải qua một năm điều dưỡng khí sắc đã hồng hào hơn nhiều, lúc này so với Quách Lạc La thị cũng là thế lực ngang nhau, một bước không nhường.

“Vậy muội muội xin đa tạ tỳ tỳ trước, lòng người dễ đổi, tỳ tỳ phải cẩn thận.” Quách Lạc La thị liếc nhìn Ô Nhã thị vẫn đang quỳ.

“Đường xa mới biết ngựa hay, lâu ngày mới biết lòng người, muội muội cũng phải cẩn thận chút.” Nữu Hồ Lộc thị lần này vượt mặt Quách Lạc La thị, đưa Ô Nhã thị đi quyến rũ Hoàng thượng, có điều cô ta vẫn chưa hay biết về Vệ thị, không biết Vệ thị với Ô Nhã thị ai hơn ai kém.

Mọi người hậm hực ra về, Quách Lạc La thị về cung Diên Hi nổi giận lôi đình, rồi lại gọi Vệ thị tới dặn dò hơn một canh giờ.

“Biểu ca hôm nay đi ngự hoa viên ngắm hoa sao?” Chi Lan nằm trong lòng Huyền Diệp, tay sờ mó ngực hần.

“Biểu ca có Lan nhi là đủ rồi, sao phải đi ngắm hoa.” Huyền Diệp giữ cánh tay tác quái của Chi Lan, đưa lên môi khẽ hôn.

“Ngự tử điều hoàng, hoa trung chi quan, nhất định biểu ca thỏa mãn lắm.” Chi Lan làm nũng, “Hôm nay đã thấy ngự tử, không biết ngày nào mới được thấy điều hoàng.”

“Biểu ca chỉ thích hoa lan, nhưng giống lan hiếm có nào cũng không bằng chi lan tự tay nuôi dưỡng từ nhỏ.”

“Biểu ca gạt người, chi lan làm sao sánh được với mẫu đơn.” Chi lan là tên một giống lan đại sinh trường ở quanh hồ Động Đình, thậm chí còn không được tính là thuộc giống hoa lan.

“Lan nhi chưa từng nghe ‘Nguyên chỉ nam phân, lễ lan bắc tú’ sao? Biểu ca chỉ thích hoa lan sinh trường bên cạnh mình.”

“Không nói chuyện với biểu ca nữa.” Chi Lan xoay người, không ngờ Huyền Diệp dám trêu nàng.

“Chẳng lẽ Lan nhi không thích chi lan?” Huyền Diệp ôm nàng từ phía sau, khẽ liếm vành tai nàng.

“Lan nhi yêu nhất biểu ca, chi lan để biểu ca thích, em không có hứng.” Chi Lan hơi giận, “Biểu ca ngày mai còn phải lên triều đấy.”

“Ngày nào biểu ca cũng lên triều, Lan nhi không cần lo lắng.” Dứt lời Huyền Diệp liền đè lên, bắt đầu một đêm hài hòa.

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đừng Chạy (Một Kiếp Yêu Ngươi)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 97: Thị tằm

Ô Nhã thị gặp được Hoàng thượng như nguyện, nhóm nô tài không dám đối đãi với cô ta như cung nữ tằm thường nữa, hôm đó rõ ràng Hoàng thượng tỏ thái độ hứng thú với Ô Nhã thị, nói không chừng cô ta chính là quý nhân tiếp theo.

Quách Lạc La thị không nghĩ nhiều như thế, chỉ là một cung nữ mà thôi, không lẽ có thể làm phượng hoàng bay lên trời, vì thế cô ta không chút hòa nhã với loại ăn cây táo rào cây sung. Người sáng suốt đều biết chuyện ở ngự hoa viên là Nữ Hổ Lộc thị đẩy Ô Nhã thị ra tranh thủ tình cảm, Quách Lạc La thị đỡ đòn oan cho người thôi, nếu Hoàng thượng không hài lòng hành vi quyến rũ đấy, vậy người bị trừng phạt chắc chắn là Quách Lạc La thị, ai bảo là cung nữ của cung Diên Hi. Nếu Ô Nhã thị vừa mất Hoàng thượng, vậy người được lợi lại là Nữ Hổ Lộc thị, bởi vì người hợp tác cùng Ô Nhã thị là Nữ Hổ Lộc thị.

Vì lý do đó Quách Lạc La thị hận Ô Nhã thị và Nữ Hổ Lộc thị thấu xương, cô ta chưa kịp dàn xếp để Vệ thị xuất hiện trước mặt hoàng thượng thì đã bị vượt mặt, hỏi ai không tức.

Vệ thị ngồi trên giường chải tóc, nghĩ lại những lời Quách Lạc La thị nói hôm qua, cô ta khề nhếch môi thành nụ cười mai mỉa, không ngờ kẻ thù kiếp trước lại thành người giúp đỡ kiếp này, vận mệnh thật thần kỳ.

Vệ thị nhìn bàn tay mình, những ngón tay thon dài búp măng xoa lên da thịt trắng mịn, chính là thế này, Vệ thị cúi đầu nở nụ cười, dung mạo này thân thể này là vũ khí của cô ta.

Cô ta vĩnh viễn không quên được mấy chữ “tiện phụ tân giả khổ”, cô ta là tiện phụ vậy Khang Hi từng sung hạnh cô ta là gì, từng có những giây phút mặn nồng ân ái, nhưng chỉ vồn vện mấy tháng người đàn ông kia đã no xồi chán chê, ghét xuất thân của cô ta, vứt bỏ cô ta, liên lụy con trai của cô ta phải nhìn sắc mặt người khác mà sống từ khi còn nhỏ.

Đây là nữ nhân hậu cung, hèn mọn, lầy lòng, bất đắc dĩ, nhưng đồng thời cũng là dã tâm bùng bùng, tâm cơ thâm trầm, thủ đoạn độc ác. Cô ta là nữ nhân, nữ nhân hậu cung chân chính. Từ khi trùng sinh, nỗi hận trong lòng ngày đêm tra tấn cô ta, câu nói kia vang lên trong từng giấc mộng, cô ta vẫn như thấy con trai mình quỳ gối ở đại điện, bị mắng chửi toi bời, bóng lưng run run, ánh mắt ần ần, môi mím chặt, lệ tí tách. Mỗi hình ảnh đều nhắc nhở cô ta phải báo thù, phải báo thù người đàn ông cao cao tại thượng kia.

Nhưng cô ta chỉ là một cung nữ xuất thân tân giả khổ, ngoài mỹ mạo thì cô ta chỉ có hai bàn tay trắng, cô ta lấy gì báo thù người đàn ông kia. Vệ thị lau nước mắt, ánh mắt lại trở nên kiên định, nếu vận mệnh kiếp này đã đưa cô ta đến trước mặt Hoàng thượng một lần nữa, thì cô ta sẽ không lãng phí cơ hội này như kiếp trước.

Vệ thị đứng lên, đi tới bên giường, tựa cửa sổ nhìn mẫu đơn nở trong sân, kiếp này có rất nhiều chuyện thay đổi, hoàng hậu là một người khác, ngay cả thời điểm Hoàng thượng đăng cơ cũng khác, Dân Tự của cô ta thành con trai dòng trưởng, là con của Hiếu Ý Nhân Hoàng hậu.

Vệ thị từng nhìn thấy Dân Tự từ xa, ngoại hình rất giống, nhưng thân phận khác kiếp trước một trời một vực, kiếp này sẽ không còn ai dám mắng Dân Tự là tiện phụ sinh ra, nhưng con trai cô ta không quay lại được. Trừ phi, Vệ thị sở bụng mình, chẳng lẽ phải đẻ một đứa trẻ nữa ra đời để bị bêu danh sao.

Nghĩ đến Ô Nhã thị trồng hoa, lòng Vệ thị tự cảm thấy an ủi, ít nhất còn có một người giống cô ta, kiếp trước cô ta không có cơ hội đánh đồng với Ô Nhã thị, nhưng kiếp này cô ta sẽ không nhận thua dễ dàng như thế.

“Hoàng thượng đêm nay...?” Huyền Diệp dùng bữa tối xong là lúc để lật thẻ bài, tiểu thái giám Kính Sự Phòng kiên trì xin chỉ thị của Hoàng thượng.

Huyền Diệp nhìn đồng thẻ bài, rất bất mãn tên của biểu muội nhà mình đặt cùng một chỗ với nữ nhân khác, “Ô Nhã thị gặp lần trước đi.”

“Vâng.” Tiểu thái giám thăm lau mồ hôi, rốt cuộc hoàng đế cũng lâm hạnh người khác.

“Đến cung hoàng hậu nói chờ trăm, nếu nàng mệt mỏi thì nghỉ trước.” Huyền Diệp căn dặn Tiểu Lý Tử.

“Nô tài tuân mệnh.” Tiểu Lý Tử thăm lú lười, hẳn biết quan hệ giữa hoàng đế và hoàng hậu, vì thế cảm thấy khó mà tin nổi.

“Uh.” Huyền Diệp nghĩ ngợi một lát, lại nhớ đến thái độ hờn ghen của Chi Lan ngày hôm qua, “Truyền Ô Nhã thị đến nhanh một chút!” Đến sớm xong sớm mới có thể đi tìm tiểu biểu muội, nếu để tiểu biểu muội hiểu lầm thì nguy to.

“Truyền cung nữ Ô Nhã thị cung Diên Hi thị tằm.” Thái giám Kính Sự Phòng đến cung Diên Hi tuyên chỉ sẽ chờ Ô Nhã thị tắm rửa, sau đó mang người đến cung Càn Thanh.

“Cô ta có phúc đấy, đi báo với Ô Nhã thị một câu, để cô ta chuẩn bị cho tốt!” Quách Lạc La thị cười mà giọng thì như rít lên.

Không lâu sau Ô Nhã thị chỉ khoác một áo khoác ngoài đi ra, toàn thân ướt át, hai mắt long lanh, vừa như chờ mong vừa như sợ hãi, thái giám cũng phải động lòng vì sự nũng nịu yếu mềm đấy.

Lúc Ô Nhã thị đến cung Càn Thanh Huyền Diệp vẫn đang phê tấu chương, cô ta chỉ có thể nằm trên giường chờ, lòng thầm cân nhắc phải hầu hạ vị hoàng đế này thế nào cho tốt.

“Nô tỳ Ô Nhã thị thỉnh an Hoàng thượng.” Thấy Huyền Diệp đi đến, Ô Nhã thị vội vàng ngồi dậy, vì vội mà da thịt lộ ra khỏi áo choàng.

“Đứng lên đi.” Huyền Diệp lập tức đi qua Ô Nhã thị, không nâng hay đỡ cô ta mà ngồi xuống ghế.

“Người tên là gì?” Huyền Diệp nhìn Ô Nhã thị đang rụt rè chăm chăm.

“Nô tỳ tên Dung nhi.”

“Dung nhi.” Huyền Diệp trầm ngâm một lần, trùng tên trùng dung mạo, vậy khẳng định đúng rồi.

“Được rồi, cởi quần áo đi.” Lúc này tâm trạng Huyền Diệp có phần phức tạp. “Tự uống một chén rượu đi, ở trên bàn.”

Ô Nhã thị cảm thấy kỳ quái, nhưng vẫn nghe lời rót một chén rượu, khẽ nhấp rồi uống hết chén, cô ta hiểu người đàn ông này, hẳn phạt lòng nhất là người khác trái lời hăn, một ly là một ly, bớt lại một ngụm chính là kháng chỉ.

Uống hết chén rượu, Ô Nhã thị mới chậm rãi cởi áo choàng, phơi bày thân hình gợi cảm. Đầu thu se lạnh, Ô Nhã thị khẽ rung mình.

Huyền Diệp sờ mũi mình, nhìn nữ nhân từng có nhiều khúc mắc với hăn trong mộng, cũng hơi động lòng, nhưng nghĩ đến biểu muội ở cung Khôn Ninh, dục niệm ham muốn biến mất như thủy triều xuống. Huyền Diệp bất đắc dĩ cười cười, không thể tưởng tượng hăn có thể vì một người phụ nữ làm Liễu Hạ Huệ nhiều năm như vậy.

“Xử lý đi.” Thấy Ô Nhã thị sắc mặt ửng hồng, mắt khép hờ, Huyền Diệp biết đã đến giờ. Vẫy lui cung nhân, gọi Tiểu An tử, nghe tiếng rên rỉ khe khẽ trong phòng, Huyền Diệp cảm thấy có chút ghê tởm, phẩy phẩy tay áo ra khỏi cung Càn Thanh.

“Đêm nay hoàng thượng sung hạnh Ô Nhã thị?” Chi Lan cầm một quyển sách tùy tiện lật trang, “Phái người điều tra chi tiết về cô ta, ta thấy có chỗ kỳ quái.”

Thật ra Chi Lan đã có tài liệu về Ô Nhã thị, nhưng tư liệu này cho nàng một cảm giác rất phức tạp, cô ta là một nữ nhân thông minh, biết không lên được giường của Quách Lạc La thị, tìm một người hợp tác, hơn nữa còn tình đời tìm được người thủ đoạn thâm hậu như Nữ Hồ Lộc thị.

Số nữ nhân trong cung muốn đổi đời rất nhiều, nhưng một cung nữ nhỏ nhỏ mà dám can đảm vượt râu hùm như thế thì chỉ có một, Chi Lan không thể nghĩ ra cô ta lấy đâu ra tự tin làm thế.

Huyền Diệp không cho người thông báo mà vào, thấy Chi Lan đang ngăn người khiến hăn rất tức cười, đã làm mẹ còn mơ mơ màng màng, nếu không phải có hăn che chở nàng, không biết nàng sẽ bị ức hiếp đến đâu. Huyền Diệp lúc này đã quên hết những hành động quyết liệt của Chi Lan, chỉ nhớ những lúc nàng dựa dẫm hăn.

“Thỉnh an hoàng thượng.” Chi Lan nghe thấy tiếng bước chân mới sực tỉnh, theo phản xạ định quỳ xuống thỉnh an.

“Cẩn thận chân.” Huyền Diệp vội bước tới nâng Chi Lan, người sống trong cung lâu đều có bệnh ở chân, nguyên nhân là vì phải quỳ nhiều, hăn không muốn Chi Lan về già bị đau chân.

“Em đâu có yếu ớt như vậy, thỉnh an sao có thể bị thương ở chân.” Chi Lan cùng Huyền Diệp ngồi xuống bọc sưỡi.

“Thời tiết chuyển lạnh phải chú ý mặc thêm áo, em vốn chịu lạnh kém, ở trong phòng cũng phải nhớ mặc đủ ấm.” Huyền Diệp căn nhắc chỉ hận không thể bắt Chi Lan mặc thêm áo.

“Em đã mặc đủ rồi, biểu ca ở cung Càn Thanh ngồi phê tấu chương, nhớ một lúc phải đứng lên đi lại, thư giãn cơ thể và đầu óc.” Chi Lan vừa bóp vai cho Huyền Diệp vừa nói.

“Bả vai cứng rắn hơn.”

“Lan nhi ám chỉ biểu ca dạo này ít tới sao?” Huyền Diệp lại bắt đầu trêu ghẹo biểu muội.

“Lan nhi muốn nói biểu ca vận động nhiều hơn.” Chi Lan mạnh tay hơn.

“Đúng là cần vận động nhiều hơn.” Vì thế Huyền Diệp nghe lời lôi kéo Chi Lan vận động nửa đêm.

Trong thiên điện cung Càn Thanh Ô Nhã thị tỉnh lại thấy khẽ đau đớn, trên người không có dấu vết rõ ràng, người cũng như đã được lau rửa. Người bên gối đã đi từ lâu, chỉ để một khăn lụa màu trắng dính máu.

“Ô Nhã thị hỏi cung.” Cho dù hoàng đế không ở lại, phi tần cũng không có tư cách ngủ lại cung Càn Thanh, thị tắm xong phải về, Ô Nhã thị gật đầu, phủ thêm áo choàng.

“Đêm nay Hoàng thượng có lưu không?” Ô Nhã thị về cung Diên Hi tìm một thái giám để hỏi thăm, tiểu thái giám này cô ta đã thu mua từ trước, để hỏi ít

chuyện riêng.

“Hồi chủ tử, tối nay Hoàng thượng không lưu.” Tiểu thái giám có thể nói là tinh khôn, đã bắt đầu gọi Ô Nhã thị là chủ tử. Lưu hay không lưu là nói về giống rồng, nếu không lưu thì làm cũng như không, hiển nhiên Ô Nhã thị đã công dã tràng.

“Ta biết rồi.” Ô Nhã thị cho tiểu thái giám một túi tiền đầy, rồi mới bảo hắn đi. Lòng cô ta thầm khó hiểu, cô ta không phải nữ nhân không hiểu biết, nhưng không thể nghĩ đến cách sùng hạnh này.

Kiếp trước người đàn ông kia là một hoàng đế điển hình, hậu cung ba ngàn nữ nhân, hàng đêm đều thay đổi người. Dù từng nghe nói người hoàng đế yêu thật sự là người từng ở cung Cảnh Nhân, nhưng Ô Nhã thị không tin, đời trước cô ta có thể nói là đứng đầu hậu cung, được sủng ái gần mười năm, thậm chí qua tuổi ba mươi vẫn có thể sinh con cho hoàng đế, vì thế cô ta rất hiểu hoàng đế. Cô ta làm sao tin chuyện vị hoàng đế lạnh lùng tàn nhẫn, coi nữ nhân như đồ chơi đây có tình cảm thật lòng với một nữ nhân.

Nhưng hoàng đế kiếp này có vẻ không giống, con đầu của cô ta còn bị một nữ nhân không biết sinh ra, thật nực cười, đối thủ lớn nhất kiếp trước Hách Xá Li thị thì không thấy tăm hơi, Nữ Hồ Lộc thị bị nhốt ở một góc.

Cô ta không biết vị hoàng hậu này, xem ra cũng là một nhân vật bản lĩnh, nhưng giờ cô ta mới là một cung nữ nhỏ nhoi, ngày có thể đối đầu với hoàng hậu còn rất xa xôi, cô ta muốn tự tay chiếm lấy danh hiệu đệ nhất sùng phi.

Chỉ mấy ngày sau, Ô Nhã thị được phong Thường tại, ở thiên điện cung Diên Hi, đây là cung nữ đầu tiên đi lên phi tần từ khi tân đế đăng cơ, nhất thời Ô Nhã thị nổi như cồn.

Trong cung ngoài cung đều biết tân đế là người thanh tâm quả dục, chỗ thường xuyên có mặt nhất là cung Càn Thanh, việc hay làm nhất là phê tấu chương, ghét nhất bị nghe các đại thần lái nhai chuyện hậu cung. Các đại thần không dám nhỏ rầu hồ, vừa biết chuyện Ô Nhã thị, đều cho rằng tân đế rút cuộc đã nghĩ thông suốt, bắt đầu cuộc sống lưu luyến bụi hoa.

Huyền Diệp cũng không phụ kỳ vọng của mọi người, cách vài ngày sau lại “sùng hạnh” một cung nữ họ Vệ, cũng phong làm Thường tại, ban ngụ tại cung Vĩnh Hòa. Cung Diên Hi là địa bàn của Cung Tân Quách Lạc La thị, cung Vĩnh Hòa là địa bàn của Kính Tân Nữ Hồ Lộc thị, nhưng người sáng suốt đều thấy Ô Nhã thị là người của Nữ Hồ Lộc thị, Vệ thị là người của Quách Lạc La thị. Vì lẽ đó mọi người bắt đầu nghiền ngẫm ý tứ của hoàng đế.

Hoàng đế sẽ không phí tâm tư đi đoán xem các nữ nhân khác đang cân nhắc gì, sau vài lần được sùng hạnh thì cả Ô Nhã thị và Vệ thị đều bị thất sủng, hẳn trở lại cuộc sống trạch nam cung Càn Thanh.

Ngoài dự đoán của mọi người là hai Thường tại không cấu xé gây hấn với nhau, rảnh rỗi lại qua lại thăm hỏi, trở thành cặp chị em thân thiết hiếm thấy trong cung.

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đùng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Có thai

“Ô Nhã thị/ Vệ thị thỉnh an Nhị aka Tam aka.” Dận Chân cùng Dận Tự vừa ra khỏi cung Khôn Ninh liền gặp phải hai Thường tại đến thỉnh an.

“Đứng lên đi.” Dận Chân chấp tay sau lưng, khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng nghiêm trang.

Ô Nhã thị và Vệ thị đứng đây một người thì vụng trộm nhìn Dận Chân chăm chăm, một người thì vụng trộm nhìn Dận Tự chăm chăm, khiến hai cậu bé phải nổi da gà.

“Nhị ca, huynh có thấy Vệ Thường tại kia rất kỳ quái không?” Chờ hai nữ nhân đi rồi, Dận Tự bĩu môi hỏi, cậu bé không thích người khác nhìn mình như thế.

“Ta thấy Ô Nhã Thường tại kia kỳ quái.” Dận Chân nhăn mặt, các hoàng tử vốn ít cơ hội tiếp xúc với phi tần, hôm nay trùng hợp gặp nhau vì đi thỉnh an Chi Lan, bởi vì Dận Tự và Dận Chân còn nhỏ, vì thế không cần tránh mặt, mới xảy ra màn sáng nay.

“Giờ ama đang sủng bọn họ đấy.” Dận Tự nói với giọng ngán ngấm, bất bình thay ngạch nương nhà mình, trong lòng cậu bé ngạch nương là người phụ nữ tuyệt vời nhất, sau này cưới phúc tấn nhất định phải tìm một người như ngạch nương.

“Chớ nói lung tung.” Mặc dù Hoàng ama sủng ái bọn họ, nhưng làm con không có tư cách nghị luận chuyện của ama.

“Nhị ca quá nghiêm túc.” Dận Tự bĩu môi, rõ ràng nghịch ngợm chẳng kém ai, vậy mà lúc nào cũng ra vẻ tuổi trẻ đã đứng đắn chín chắn, thật không biết Nhị ca nghĩ gì trong đầu.

“Là Tam đệ nghịch ngợm.” Dận Chân co giật khóe miệng, quyết định không so đo với cậu em sinh đôi.

“Vệ thị và Ô Nhã thị quả thật xinh đẹp hơn người.” Dận Tự lại nói.

“Còn dám nói!” Dận Chân nổi giận, lời này để đến tai Hoàng ama thì Dận Tự gay go to.

“Đệ biết đệ biết.” Dận Tự ngoáy lỗ tai, “Chúng ta đi tìm đại ca đi, nhân tiện kể lại chuyện hôm nay, nói không chừng hai Thường Tại đây đang suy tính cách làm khó hai huynh đệ ta đây, nếu không sao ánh mắt lại quý dị vậy.”

“Đệ là con trai của Hoàng hậu, bọn họ chỉ là Thường tại.” Dận Chân nhắc nhở, Tam đệ hơi có triệu chứng hoang tưởng bị người khác hãm hại, luôn lo lo lắng lắng.

“Nhị ca huynh đừng chủ quan, con đệ ngăn dậm súp bởi vết nứt con kiến, tiểu nhân khó phòng, nhị ca quá nghiêm túc, không hiểu những lát kéo bên trong.” Dận Tự thở dài, tuy nói hoàng tử tôn quý, nhưng nếu có kẻ muốn hãm hại, dù là Hoàng ngạch nương cũng có thể sập bẫy, quan trọng là Hoàng ama tỏ thái độ thế nào, cậu bé làm thế là nhắc Dận Chân đề phòng, ai bảo tính Nhị ca đường đường chính chính quá.

“Ta biết.” Dận Chân mím môi, cậu bé cũng biết Tam đệ nói thế là có ý tốt, nhưng cậu bé rất ghét ném đá giấu tay, thật ra cậu bé rất rõ ràng, muốn hãm hại cậu bé không phải chuyện dễ dàng.

“Đệ thấy ngạch nương hôm nay khí sắc không tốt lắm, không biết có phải do thời tiết chuyển lạnh không.” Dận Tự lo lắng hỏi.

“Uh, có lẽ nên truyền thái y xem mạch cho ngạch nương.” Dận Chân trầm mặt, ngạch nương không chịu được lạnh, nếu bị phong hàn thì thật đáng lo.

Vì thế hai cậu bé thần tượng người mẹ lại quay về cung Khôn Ninh, vừa khuyên giải vừa làm nũng một hồi Chi Lan mới đồng ý truyền thái y.

“Đâu phải chuyện gì to tát, chỉ là thay đổi thời tiết nên uống oải chán ăn thôi.” Chi Lan có chút bất đắc dĩ, nhưng lòng rất ấm áp.

“Hoàng ngạch nương tất nhiên không có việc gì, nhưng huynh đệ con muốn thể hiện lòng hiếu thảo, Hoàng ngạch nương nên cho huynh đệ con một cơ hội mới được.” Dận Tự làm nũng.

“Uh, sức khỏe của Hoàng ngạch nương chắc chắn không có vấn đề.” Dận Chân gạt đầu tán thành.

Chi Lan nghe vậy cười, “Không cần quan tâm ngạch nương nhiều thế, để ngạch nương đỡ phải lo lắng là tốt rồi.”

Chẳng mấy chốc ngự y đã tới, sau khi chẩn mạch cẩn thận, cân nhắc một hồi lâu mới nói, “Mạch của nương nương lưu loát, đưa đây tron tru, hẳn là mạch hoạt.”

“Thật sao?” Chi Lan nhìn bụng mình, lại có sao?

“Ngày tháng chưa dài, thần không dám khẳng định nương nương có bầu hay không.”

“Vậy nửa tháng sau lại làm phiền Hồ thái y đến chẩn mạch cho bản cung.”

“Thần tuân mệnh, có điều sức khỏe nương nương có phần suy yếu, thời gian này cần chú ý vấn đề ăn uống, thần sẽ kê cho nương nương một đơn thuốc, dựa theo đây bồi bổ hẳn sẽ không còn gì đáng ngại.”

“Làm phiền Hồ thái y, Từ Quyên tiễn Hồ thái y.”

“Cung hỉ Hoàng ngạch nương.” Dận Chân và Dận Tự vô cùng vui mừng, rốt cuộc đã có em để bắt nạt.

“Còn chưa khẳng định, hai đứa không được ra ngoài nói lung tung.” Chi Lan vỗ về bụng mình, bất giác mỉm cười.

“Con biết, Hoàng ngạch nương không cần lo lắng.” Dận Tự vừa nghe liền biết Chi Lan băn khoăn gì.

“Có nói với Hoàng ama không ạ?” Dận Chân hỏi.

“Tất nhiên có nói với Hoàng ama, không chừng Hoàng thượng đã biết rồi.” Chi Lan tươi cười, ba mẹ con cùng cười nói vui vẻ.

“Thật sao? Hoàng hậu có thai?!” Huyền Diệp đứng phắt dậy, chông tẩu chường vừa phê roi hết xuống sàn.

“Hồ thái y nói ngày tháng chưa lâu, chưa dám khẳng định.” Tiểu Lý Tử không muốn làm hoàng thượng mất hứng nhưng cũng không dám gạt người.

“Nhất định đã có.” Huyền Diệp giũ giũ tà áo, “Bãi giá cung Khôn Ninh.”

“Vâng.” Tiểu Lý Tử đã sớm đoán được Hoàng thượng sẽ muốn đến thăm hoàng hậu nương nương, vì thế đã chuẩn bị kiệu sẵn sàng.

Khi Huyền Diệp đến, Chi Lan đang nằm ngủ trên giường, Huyền Diệp không cho người kinh động, đi thẳng vào phòng trong.

“Lan nhi.” Huyền Diệp vỗ về lên má Chi Lan, tâm trạng hẳn lúc này rất tốt, tựa như giữa trưa hè nắng nóng có một cốc nước mát để uống.

Chi Lan ngủ rất sâu, không vì Huyền Diệp đến mà tỉnh lại. Huyền Diệp thấy thế càng cao hứng, thích ngủ chẳng phải triệu chứng tiêu biểu của phụ nữ có thai đấy sao. Huyền Diệp cứ ngồi ngơ ngẩn bên giường, nhìn Chi Lan say sưa, đôi mắt bờ môi quen thuộc này, đáng lẽ nên chán ghét, nhưng mỗi khi nhìn thấy lòng chi muốn yêu chiều nàng, dù có bao nhiêu nữ nhân xuất hiện, có thể khiến hấn rung động thật lòng cũng chỉ có nàng.

Có lẽ là vì thanh mai trúc mã, có lẽ là vì lâu ngày sinh tình, thật ra không vì mấy nguyên nhân đấy, có lẽ chỉ là đúng thời điểm gặp đúng người mà thôi, Huyền Diệp bắt đầu dĩ nộ nư cười, trong giấc mộng kia hấn trải nghiệm vô số nữ nhân, nhưng cũng chỉ ngã xuống trong tay cô gái nhỏ này, ngược lại còn tình nguyện ngã xuống.

Nghĩ tới Ô Nhã thị và Vệ thị dạo này “được sủng ái” hấn cười thâm hiểm, lòng dạ hấn rất hẹp hòi, dù là chuyện trong mơ cũng phải bắt bọn họ trả giá xứng đáng. Về phần Vệ thị, chỉ có một Ô Nhã thị chẳng phải là rất đơn điệu, hậu cung nên muôn hoa khoe sắc, như vậy cũng có thể bịt miệng các đại thần, tránh việc bọn họ ngày nào cũng lái nhai chuyện hậu cung làm phiền hấn.

“Biểu ca đến đây sao không đánh thức em.” Chi Lan vừa mở mắt liền thấy Huyền Diệp, nàng rất ngạc nhiên.

“Thấy em ngủ say, tôi cũng mới đến.” Huyền Diệp trợn mắt nói dối.

“Vâng, đến bữa tối chưa?” Chi Lan chống hai tay chuẩn bị ngồi dậy.

“Tôi đến đây, em cẩn thận chút.” Huyền Diệp nâng Chi Lan dậy, ngồi xuống thân bên cạnh nàng, “Em đang có bầu, đừng chủ quan bất cẩn.”

“Biểu ca đã biết sao?” Chi Lan dựa vào Huyền Diệp, ngẩng đầu lên hỏi.

“Uh, không biết lần này sẽ có mấy đứa.” Huyền Diệp nhíu mày, trêu nàng.

“Em làm sao biết được, đây là công lao của biểu ca, em không dám nhận bừa.” Chi Lan khéo léo tăng bốc, đàn ông nào cũng thích nghe lời tán dương khả năng sinh lý.

“Tiểu nha đầu.” Huyền Diệp véo nhẹ mũi Chi Lan, rất tự mãn về năng lực bản thân, so với các huynh đệ của hấn, không đứng, phải nói là so với rất nhiều người đàn ông khác hấn có thiên phú dị bẩm, thử hỏi có mấy người lần nào cũng sinh đôi.

Chi Lan nhìn Huyền Diệp nở nụ cười cũng rất cao hứng, thật ra từ khi Ô Nhã thị xuất hiện nàng cảm thấy Huyền Diệp không còn bình thản, tuy chưa đến nỗi cảm thấy xa rời, nhưng tóm lại đã bị nữ nhân khác tác động, điều này khiến nàng không thoải mái.

“Lan nhi phải chú ý nghỉ ngơi, chuyện hậu cung cũng không nên lao lực, giao bớt cho cung nữ, tôi sẽ phái người giúp em.” Huyền Diệp lo Chi Lan giao quyền lực cho nữ nhân khác, nhưng lại không nỡ để Chi Lan lao lực, vì thế chỉ có thể san bớt việc cho người hầu.

“Em biết rồi, biểu ca nghĩ thật chu đáo.” Chi Lan hôn lên má Huyền Diệp, “Nhưng lúc này còn chưa thể khẳng định em có thai hay không, nếu mừng huyệt thì phải làm sao bây giờ.”

“Đừng nói bừa, tôi nói có là có, không được lo lắng nghỉ ngơi, chuyện quan trọng lúc này là chịu khó tắm bổ.” Huyền Diệp vô cùng tự phụ vào năng lực bản thân, Dận Chân Dận Tự đã hơn bốn tuổi, cũng đến lúc Chi Lan có bầu rồi.

“Vâng.” Chi Lan quyết định chờ đến tối hỏi hệ thống quân, tránh việc mừng huyệt.

Đáng tiếc người tính không bằng trời tính, mấy ngày liên tục Huyền Diệp đều ngủ lại cung Khôn Ninh, đương nhiên chỉ là đắp chăn ngủ trong sáng, nhưng khiến Chi Lan chỉ có thể trùu chán nói chuyện với hệ thống quân vào ban ngày, chứng thực là mình có bầu khiến Chi Lan như trút được tảng đá trong lòng.

Nửa tháng sau, tin Hoàng hậu có thai truyền khắp hậu cung triều đình, nữ nhân hậu cung vui sướng hân hoan, bởi vì hoàng hậu có thai sẽ không thể thị tẩm, rốt cuộc cũng có cơ hội tranh thủ tình cảm, về chuyện cái thai trong bụng hoàng hậu, hoàng hậu đã có ba trai một gái, thêm mấy đứa con cũng chẳng ảnh hưởng gì, nhân lúc này quyền rũ Hoàng thượng mang long thai mới là việc quan trọng.

Nhóm lão thần trên triều nghe thế cũng không lái nhai nữa, người Mãn quan niệm nhiều con trai là nhiều phúc, thêm hoàng tử tất nhiên là tốt, lại là con trai dòng trưởng thân phận cao quý thì không còn gì tốt hơn, hưởng hờ để hậu hài hòa là chuyện tốt, dễ nghe hơn chuyện sủng thiếp diệt thế.

Trong khoảng thời gian ngắn, Huyền Diệp thường xuyên rơi vào tình huống “tình cờ gặp gỡ”, đi đến đâu cũng gặp phải nữ nhân hậu cung, có gây đàn ngậm thơ, có ngậm gió ngời trắng, tất cả nữ nhân dốc toàn lực chiến đấu, làm hại Huyền Diệp chỉ có thể lùi về cung Càn Thanh tiếp tục làm trạch nam, hấn đâu thể cảm tức tất cả phi tần, vì thế chỉ còn một biện pháp cuối cùng, đó là chuyển nhà!

“Lan nhi thu dọn ít hành lý, mấy ngày nữa chúng ta chuyển đến Sướng Xuân Viên.” Huyền Diệp nôn nóng muốn đi.

“Vâng.” Chi Lan không hỏi vì sao, bởi vì nàng đã đoán được nguyên nhân, hơn nữa nàng cũng là khán giả bắt đầu đi.

“Vậy còn các con?” Lâm mẹ không thể quên đấu tranh giành quyền lợi cho các con.

“Uhm.” Huyền Diệp nghĩ nghĩ một lát, “Đưa cả bốn đứa đi, tôi không thể luôn ở bên em, có các con sẽ có người nói chuyện với em.”

“Em cũng nghĩ vậy.” Chi Lan tươi cười để lộ lúm đồng tiền, vừa ngọt ngào vừa đáng yêu, khiến Huyền Diệp nhìn mà ngửa ngáy trong lòng.

“Gọi mấy ngự y đi theo, mỗi ngày đều phải thỉnh mạch bình an.” Đây là đứa con đầu tiên sau khi Huyền Diệp đăng cơ, vì thế hẳn rất coi trọng.

“Hậu cung phải làm sao bây giờ?”

“Giao cho Hoàng ngạch nương đi.” Huyền Diệp đã cân nhắc chuyện này.

“Vâng, đành làm phiền Hoàng ngạch nương.” Chi Lan gật đầu, Hoàng ngạch nương cũng chưa có mấy ngày vui vẻ, may mà bà rất khoan dung, thật ra nếu không dành tình cảm cho Hoàng ama thì sẽ không thấy lòng khó chịu, hiện tại bà có thân phận cao nhất hậu cung, Chi Lan hiểu thuận, ngày nào cũng đến vấn an bà, còn có mấy thái phi, rảnh rỗi có thể chơi mạt chược, cùng xem hát tuồng, không nghĩ ngợi chuyện tình cảm thì cuộc sống tương đối tốt.

Huyền Diệp có thể đem quyền lực hậu cung giao cho Thái hậu cũng là tin tưởng bà, hoàng hậu thứ hai của Thuận Trị là người thông minh biết người biết ta, biết bản thân có thể có gì, chưa bao giờ tranh giành tình cảm, ngay cả Đông quý phi cũng tôn trọng bà, trước khi xuất cung còn đặc biệt dặn dò Huyền Diệp phải chăm sóc Thái hậu thật chu đáo.

Thái hậu nghe xong cũng vui vẻ đồng ý, dù sao lão thái thái cũng không có việc gì làm, gần đây hậu cung tương đối nhộn nhịp, coi như xem kịch.

Khi Hoàng hậu mang thai tháng thứ hai, Hoàng thượng đưa hoàng hậu cùng hoàng tử công chúa đến Sướng Xuân Viên, để lại các nữ nhân hậu cung nhìn trăng oán thán.

Đương nhiên người tức giận nhất là Ô Nhã thị, cô ta được “sủng ái” chưa lâu hoàng thượng đã xuất cung, giờ còn thể hiện bản lĩnh vào đâu, nhưng cô ta kiềm chế đã quen, biết dục tốc bất đạt, giờ Hoàng thượng dồn hết tâm trí lên hoàng hậu, dù là thiên tiên hạ phàm cũng chưa chắc nên chuyện, mọi chuyện còn cần cân nhắc kỹ càng.

Ô Nhã thị lòng như lửa đốt, cô ta nhất định phải đi tới vị trí của kiếp trước, dẫm nát tất cả dưới chân, không ngờ hoàng thượng mà cô ta vốn tưởng là loại bạc tình lạnh lùng đã coi cô ta là đối tượng trả thù, chỉ có thể a di đà phật.

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đừng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Khúc dạo đầu

Trời vào thu, gió thổi bay lá rụng chưa được quét, một cung nữ cúi đầu vội vàng đi qua, thấy xung quanh không người vội vàng xiết áo, theo bản năng sờ túi tiền bên hông, đi về phía cung Vĩnh Hòa.

Mấy tháng sau, cung Vĩnh Hòa truyền tin Kính Tần ngã bệnh, thái y bắt mạch phát hiện ra là trúng độc mãn tính, Hoàng thượng giận dữ, yêu cầu tra rõ, trong nhất thời không khí hậu cung trở nên quỷ dị, mấy gia tộc có liên quan đến hậu cung cũng trở nên biến ảo hơn.

“Kính Tần thật sự không ổn?” Bụng Chi Lan to như thổi, tuy chỉ mới sáu tháng nhưng không khác gì tám tháng.

“Uh.” Huyền Diệp không thêm để ý gật gật đầu, vỗ về lên bụng Chi Lan, “Đại khái chỉ là chuyện ngày một ngày hai.”

“Nhưng...” Chi Lan nhìn Huyền Diệp hoài nghi, “Ai làm?”

“Nữ Hồ Lộc thị nuôi ong tay áo thôi.” Huyền Diệp nói giọng mỉa mai, “Không cần quan tâm bọn họ, đến khi em sinh con mọi chuyện đã xong xuôi.”

Chi Lan thoáng cảm thấy chuyện này có liên quan với Huyền Diệp, nhưng nhìn thái độ Huyền Diệp nên không hỏi nữa.

Vài ngày sau, Kính Tần tạ thế, Hoàng thượng thương tâm, cùng lúc đó, Ô Nhã Thường tại cung Diên Hi hầu hạ có công, được thăng lên Đức Tần, các nữ nhân hậu cung cũng bắt đầu rục rịch.

Mùa hè năm Khang Hi thứ ba, vận mệnh hậu cung thay đổi lớn, được sủng ái nhất không ai ngoài Đức Tần, Bình Tần và Cung Tần bị chèn ép không thể làm gì, hai người đều bị Hoàng thượng ghét bỏ, hậu cung thành giang sơn của một người. Nhà Hách Xá Li và Quách Lạc La rất bất mãn, bắt đầu có ý vô tình chèn ép xuất thân bao y của Đức Tần (bao y: tầng lớp nô lệ của người Mãn), nhà Nữ Hồ Lộc thị âm thầm điều tra kẻ chủ mưu, triều đình nổi sóng ngầm mãnh liệt.

Sướng Xuân Viên tiêu dao tự tại, Chi Lan nằm trên ghế dài, hai tiểu nha hoàn đứng bên cạnh quạt, thỉnh thoảng gió thổi đến hơi nước từ hồ, màn mỏng phấp phới cảnh hồ thấp thoáng, nhàn nhã không tả thành lời.

“Ô Nhã thị thật lợi hại, chưa đến một năm đã chèn ép Hách Xá Li thị và Quách Lạc La thị không làm gì được.” Chi Lan cảm thán, “May là ta ở Sướng Xuân Viên, không thì mệt mỏi.”

“Chủ tử không lo lắng sao? Hiện tại Đức Tàn đang được sủng ái như thế.” Từ Quyên mang một cốc sữa dê cho Chi Lan.

“Biểu ca tự biết phải làm gì.” Một nửa thời gian Huyền Diệp ở Sướng Xuân Viên, một nửa thời gian ở Từ Cẩm Thành, gần đây hẳn vô cùng bận rộn, nhưng thái độ lại có chút hưng phấn.

“Đúng vậy, chủ tử chỉ cần chịu khó tắm rửa nghỉ ngơi cho tốt.” Uyên Ương trừng mắt với Từ Quyên.

Hàng ngày đến bữa tối Huyền Diệp đều đến Sướng Xuân Viên dùng bữa cùng Chi Lan, hôm nay mặt mày ẩn ý cười, cơm cũng ăn nhiều hơn bình thường.

“Sao hôm nay biểu ca lại cao hứng vậy?”

“Bởi vì đã đến lúc thu lưới.” Huyền Diệp véo mũi Chi Lan, “Mấy tháng qua khiến Lan nhi vất vả.”

“Không vất vả.” Chi Lan lắc đầu, không hiểu Huyền Diệp nhắc đến chuyện gì.

“Lan nhi đừng ghen, biểu ca hứa với em, trước khi em hồi cung sẽ giải quyết xong xuôi.” Huyền Diệp chỉ nói qua loa, Chi Lan cũng không có hứng truy hỏi, nàng ngáp một cái, chuẩn bị trên giường ngủ.

“Lan nhi còn nhớ cái nhẫn bạc trước kia không?” Về mặt Huyền Diệp lo lắng, như thể đang hỏi một chuyện vu vơ, nhưng bàn tay giấu trong ống tay áo lại kín đáo nắm chặt.

“Nhẫn bạc?” Chi Lan nhất thời chưa nhớ ra.

“Không nhớ sao?” Huyền Diệp thở phào nhẹ nhõm, “Không phải Lan nhi muốn đi Giang Nam sao? Sinh xong tôi sẽ đưa em đi, được không?”

“Nhưng còn con mới sinh, chắc để hai năm nữa đi.” Chi Lan làm sao đành lòng bỏ rơi đứa con mới sinh để đi du ngoạn.

Huyền Diệp nghe xong càng hài lòng, kết quả của phép thử này khiến hắn rất vừa lòng. Mấy tháng nay hắn liên tục mơ thấy giấc mơ lạ, khiến tâm trạng của hắn rất u ám, lại không thể trách cứ Chi Lan, chỉ có thể trút giận lên người khác, mà Ô Nhã thị thành người chịu trận, hứng con giận của Huyền Diệp.

Mùng mười tháng sáu, Hoàng hậu ở Sướng Xuân Viên sinh hạ hai trai một gái, Hoàng thượng vui mừng, ở tiệc đầy tháng ban tên Dận Tường, Dận Trinh, ý là “quốc chi tương hưng, tất hữu trinh tường” (Khi nước sắp hưng thịnh, sẽ thấy những điềm lành), hoàng nữ còn lại đặt tên là Hi Bảo, hoàng hậu thánh sủng không ai bì kịp.

Sau đó điều tra ra Đức tần Ô Nhã thị là người chủ mưu hạ độc Kính Tàn Nữ Tử Hồ Lộc thị, dưới sức ép của gia tộc Nữ Tử Hồ Lộc hoàng thượng không thể không xử tử Ô Nhã thị, mấy người xuất thân bao y đằng sau Đức Tàn cũng vì thế mà bị Hoàng thượng xử lý, các đại thần Mãn Châu càng thêm bất mãn vì tầng lớp bao y không biết thân biết phận, dâng tấu thỉnh Hoàng thượng trừng trị tầng lớp bao y, hoàng đế chuẩn tấu, trong lúc nhất thời triều đình hậu cung thần hồn nát thần tính, nhìn cô nương bình. Mấy tháng sau, tầng lớp bao y vốn đang tưởng có thể đứng lên bị đè đầu cưỡi cổ triệt để.

Hậu cung khôi phục sự yên ả dĩ vãng, Hoàng thượng đích thân xử lý nghiêm khắc Đức Tàn vốn được sủng ái, làm cho tất cả phi tần chứng kiến mà lòng hóa tro tàn, chỉ có thể đóng cửa tu thân dưỡng tính.

Cung Càn Thanh, Huyền Diệp nghiêm mặt nhìn kẻ đang quỳ.

“Trẫm cho các người nhiều thời gian như vậy, vậy mà chỉ có một người cũng không điều tra ra, còn bị người khác treu ghẹo, trẫm còn cần các người làm gì!”

“Hoàng thượng bớt giận, kẻ đó giáo huấn quá mức, nô tài vừa tra được một ít manh mối liền bị kẻ khác xóa sạch dấu vết.”

“Xem ra người này thật sự không đơn giản.” Huyền Diệp xoay chiếc nhẫn ngọc ở ngón cái, nếu chỉ một con người trong mộng cũng không tìm được thì cả đời chưa chắc đã giữ được biểu muội.

“Thôi, các người tiếp tục điều tra, có tin tức lại báo.” Huyền Diệp phẩy tay, không kiên nhẫn đuổi thuộc hạ đi, mệt mỏi ngồi xuống long ý, không biết suy nghĩ gì.

“Xem ra vẫn phải tự mình đi Giang Nam một chuyến.” Thời gian gần đây Huyền Diệp mơ thấy tình cảnh người đàn ông kia ở bên biểu muội mỗi đêm, điều này khiến hắn càng lúc càng mất bình tĩnh, liên lụy Chi Lan vô tội, may là Chi Lan bận rộn con nhỏ không nhận ra sự khác thường của Huyền Diệp.

“Lan nhi cũng phải đi cùng.” Trong lòng Huyền Diệp biết Chi Lan không liên quan gì với người đàn ông kia, nhưng không thể chịu đựng nỗi cảnh hai người bên nhau trong mộng, không có người đàn ông nào chịu được cảnh thế tử của mình chằng chịt cùng kẻ khác, lòng Huyền Diệp dằn dao động, hắn muốn xem Chi Lan có toàn tâm toàn ý với hắn không.

Nghĩ đến đây, Huyền Diệp ném cây bút trong tay, lòng lại thấy áy náy với Chi Lan, bởi chỉ vì một giấc mơ mờ mịt mà khúc mắc với người vợ mới sinh, hành vi như thế khiến hắn cũng phải thấy hổ thẹn. Hắn biết bản thân có lỗi, xoa lông mày, biết phải làm thế nào bây giờ.

Chi Lan ở Sướng Xuân Viên cũng không vô tâm như Huyền Diệp tưởng, từ khi sinh con Huyền Diệp rất ít khi đến Sướng Xuân Viên, cũng không đề cập đến chuyện nàng về Từ Cẩm Thành, nàng cũng chỉ có thể an binh bất động, bởi vì nàng không biết Huyền Diệp đang có vấn đề gì.

Chi Lan nhớ lại những chuyện gần đây, lần đầu tiên nàng thấy Huyền Diệp kỳ quái khó hiểu như thế.

“Uyên Ương, người có nhớ ta từng có một cái nhẫn bạc không? Là từ trước khi tuyên tể.”

“Nô tỳ nhớ, chủ tử muốn tìm nó sao?”

“Uh, lấy cho ta xem.” Chi Lan cũng kinh ngạc bản thân chưa rút cái nhẫn đấy.

Bề ngoài cái nhẫn rất giản dị, nhưng nhìn kỹ lại thấy hoa văn khắc ở bên trong, vì sao ngay chính nàng cũng quên từng có cái nhẫn này mà Huyền Diệp lại nhớ?

Chi Lan hoang mang, chẳng lẽ có liên quan đến giấc mộng năm đấy? Chuyện hơn mười năm trước, kể cả giấc mộng quái dị kia cũng đã bị Chi Lan quên từ lúc nào, giờ nhớ lại mới phát hiện thời gian đấy Huyền Diệp cũng có những biểu hiện rất kỳ quái, thường xuyên hỏi nàng có nhớ tình tiết trong mộng không, còn tỏ thái độ phản cảm với cái nhẫn rất cực đoan, có lẽ hai ba tháng nay cũng là nguyên nhân đó?

“Thịnh an Hoàng ngạch nương.” Đại Bảo vừa vào liền phát hiện Chi Lan ngăn người, cậu bé tâm tư nhanh nhạy, làm sao không nhận ra thời gian gần đây thái độ Hoàng ama dành cho Hoàng ngạch nương có chỗ bất thường, thân là con, cậu bé thấy lo lắng thay cho Hoàng ngạch nương, nhưng không thể làm gì, chỉ có thể hàng ngày đến nói chuyện.

“Đại Bảo đến đây, ngồi xuống đây.” Chi Lan đặt cái nhẫn xuống, gọi Đại Bảo.

“Ngạch nương đang xem gì mà chăm chú thế ạ?”

“Không có gì.” Chi Lan theo bản năng cất nhẫn vào túi tiền, Đại Bảo chỉ nhìn thấy một màu bạc mờ mờ.

“Khi nào ngạch nương hồi cung ạ?” Hoàng ama không đến Sướng Xuân Viên, vậy Hoàng ngạch nương phải về Từ Cẩm Thành.

“Ở lại đây tĩnh dưỡng thêm một thời gian.” Chi Lan mới hết ở cử không lâu, suốt thời gian ở cử Huyền Diệp cũng chỉ đứng ngoài bình phong hỏi han mấy câu.

“Đệ đệ và muội muội đâu ạ?” Đại Bảo thấy vẻ mặt Chi Lan có phần rầu rĩ, liền đánh trống lảng sang truyện khác.

“Các em bú no ngủ rồi, con đừng đánh thức, khó khăn lắm mới dỗ cho ngủ được.” Nhắc tới các con Chi Lan mới tươi tỉnh nở nụ cười, “Hai đệ đệ của con rất quấy, không dễ chăm như con hồi bé chút nào.”

“Đó là vì con hiếu thuận từ nhỏ.” Đại Bảo kể chuyện vui cho Chi Lan vui vẻ, thấy nàng mặt mới mới cáo lui.

Đại Bảo ra khỏi Sướng Xuân Viên liền đi thẳng đến cung Càn Thanh, tuy cậu bé chưa biết chuyện nam nữ, nhưng biết rõ vợ chồng bất hòa phải có một người lui bước, nếu là Hoàng ama đơn phương bất hòa, vậy cớ chuông phải tìm người buộc chuông, làm một đứa con hiếu thuận, ít nhất cậu bé cũng phải tìm Hoàng ama nói một ít về tình hình của ngạch nương.

“Hoàng thượng, Đại Aka chờ ở bên ngoài cầu kiến.”

“Nó có việc gì, cho nó vào.” Huyền Diệp ngồi thẳng lưng, khôi phục vẻ mặt nghiêm túc.

“Nhi thần tham kiến Hoàng ama.” Đại Bảo cảm thấy không khí trong cung Càn Thanh có phần nặng nề, xem ra tâm trạng Hoàng ama cũng không tốt cho lắm.

“Có chuyện gì?” Ngữ khí Huyền Diệp không tốt, hẳn đang rất phiền lòng, nếu không phải bình thường rất sủng ái con trai, hẳn sẽ không gặp con lúc này.

“Nhi thần thấy gần đây tinh thần Hoàng ama không tốt, lo cho sức khỏe Hoàng ama, vì thế đặc biệt đến thỉnh an.”

“Uhm, trẫm không có việc gì.” Sắc mặt Huyền Diệp hòa hoãn hơn, “Trẫm nghe thầy giáo nói con học hành rất tiến bộ, nhưng không thể tự cao tự đại, biết không?”

“Nhi thần ghi nhớ lời dạy bảo của Hoàng ama.” Huyền Diệp lại hỏi Đại Bảo ít chuyện học tập, Đại Bảo thấy thời cơ chín muồi, mới lo lắng nói, “Nhi thần vừa mới đi Sướng Xuân Viên thăm Hoàng ngạch nương.”

Huyền Diệp gồng người, Đại Bảo không nhìn thấy nhưng có thể khẳng định lúc này Hoàng ama đang rất căng thẳng, “Sắc mặt Hoàng ngạch nương không tốt lắm, nhi thần muốn xin Hoàng ama cho Hoàng ngạch nương ở Sướng Xuân Viên nghỉ ngơi một thời gian mới hồi cung.”

“Ồ? Nàng không khỏe sao?” Huyền Diệp có chút hối hận, “Sao trẫm không thấy thái y nói.”

“Tuy nhi thần không biết y thuật, nhưng thấy được tinh thần hoàng ngạch nương không tốt, chắc là mệt mỏi vì chăm sóc đệ đệ muội muội.”

“Vậy sao.” Huyền Diệp thấy lòng buồn bã, lập tức lo lắng, “Tiểu Lý Tử, tuyên thái y bắt mạch cho Hoàng hậu, trẫm sẽ qua ngay.”

“Dận Nhưng đi cùng trăm.” Không biết tại sao Huyền Diệp lại cảm thấy sợ hãi không dám đi một mình.

“Nhi thần tuân chỉ.” Đại Bảo thầm cười trộm, quả nhiên Hoàng ama vẫn thương yêu Hoàng ngạch nương.

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đừng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 100: Khúc mắc

Trong Sướng Xuân Viên, Chi Lan ngồi trên giường, một khăn lụa trắng mỏng phủ lên cổ tay, thái y quý gói chân mạch cho nàng. Hai hàng lông mày nàng khẽ nhíu lại, bờ môi không còn đỏ hồng như trước kia, hờ hững càng khiến người khác phải đau lòng. “Sức khỏe hoàng hậu thế nào?” Huyền Diệp cẩn thận quan sát thần sắc Chi Lan, nàng không tức giận nhưng cũng chẳng vui mừng, không nhìn ra được đang suy nghĩ điều gì.

“Hoàng hậu nương nương chỉ là tâm tư tích tụ, không có gì đáng lo ngại.” “Tâm tư tích tụ?!” Huyền Diệp nhíu mày, tại sao lại tâm tư tích tụ, chẳng lẽ là do bọn nô tài hầu hạ không chu đáo, “Vậy phiền thái y kê đơn thuốc.” “Biểu ca.” Thái y đi rồi, Chi Lan chuẩn bị nói chuyện cùng Huyền Diệp, hỏi xem gần đây hân có chuyện gì phiền lòng không. “Khụ khụ, gần đây Lan nhi tinh thần không tốt sao?” Huyền Diệp giả vờ ho mấy tiếng, không ngồi xuống bên cạnh Chi Lan như trước kia, chỉ đứng một bên, đưa mắt ra ngoài cửa sổ. “Chắc do đêm ngủ không ngon.”

Nếu bình thường Chi Lan khẳng định sẽ nhân cơ hội này trêu ghẹo Huyền Diệp, trả lời kiểu vì anh không đến thăm nên em buồn, nhưng lúc này nàng không dám nói thế, khi một người đàn ông đã chán ghét bạn, bạn càng tìm đến hân càng chán ghét, lúc này ngược lại nên tránh xa hân một chút, tìm hiểu nguyên nhân để giải quyết vấn đề. Huyền Diệp nghe câu trả lời lãnh đạm của Chi Lan cũng không tức giận, hơn tháng nay là hân có lỗi, trong lòng hân cũng rất áy náy, nhưng tôn nghiêm đàn ông tác quái, thật sự không có cách nào đối mặt với Chi Lan.

Trong mộng hân thấy Chi Lan “kiếp trước”, lòng vừa hối hận vừa phiền chán, chỉ cần nghĩ đến chuyện Chi Lan từng làm nũng thân mật với người đàn ông khác, cùng kẻ đó sinh con đẻ cái, hân liền không khống chế được tâm trạng nữa. Huyền Diệp càng nghĩ càng phiền lòng, không thể tươi tỉnh nổi, “Vậy Lan nhi nghỉ ngơi cho tốt, trăm còn có việc, mấy ngày tới sẽ không qua được.”

Dứt lời lập tức phẩy tay ra khỏi phòng, không giống tức giận mà như chạy trốn. Chi Lan kinh ngạc nhìn bóng dáng Huyền Diệp đi xa, đây là lần đầu tiên hân nói chuyện với nàng bằng giọng điệu không kiên nhẫn như vậy, hơn nữa hân còn không nhìn vào mắt nàng, phẩy tay bỏ đi như thể chạy trốn một thứ gì đó không thể chịu đựng nổi.

Chi Lan cũng phát hỏa, nàng không phải người không biết điều, thời gian ở cửu cung thông cảm Huyền Diệp, cho rằng hân bận rộn việc chính sự, vì thế cả tháng hân chỉ đến hai ba lần nàng cũng không giận. Dù sao vợ chồng mấy năm, không thể suốt ngày dính lấy nhau như vợ chồng son. Nhưng hết thời gian ở cửu cung Chi Lan liền phát hiện có chỗ bất thường, trước kia Huyền Diệp có bận đến đâu cũng tìm thời gian đến nói chuyện cùng nàng, nhân tiện âm dương hòa hợp, nhưng lần này rõ ràng là trốn tránh nàng. Vợ chồng khó tránh có lúc trục trặc, đó là chuyện rất bình thường, nhưng không bình thường là ở chỗ đang yên đang lành Huyền Diệp lại đơn phương bất hòa.

Chi Lan không hiểu ra sao, không rõ rốt cuộc là có chuyện gì, chẳng lẽ là nàng bị nữ nhân khác hãm hại? Chi Lan cũng chỉ nghĩ ra khả năng này, vì thế bình tĩnh nghĩ xem kẻ nào có khả năng hãm hại nàng, cuối cùng kết luận không có kẻ nào có khả năng hãm hại nàng. Vì thế Chi Lan hiếm khi tức giận quyết định phớt lờ Huyền Diệp, mặc kệ hân rồi rậm trong lòng, nàng ở lại Sướng Xuân Viên tĩnh dưỡng chăm con, ngắm cảnh dạo vườn, cho hân tức chết đi! “Gần đây Hoàng hậu thế nào?”

Huyền Diệp phiền chán buông tấu chương, giờ phút này tấu chương khiến hân rất khó chịu. “Hỏi Hoàng thượng, gần đây sức khỏe nương nương rất tốt, tâm trạng cũng không có vấn đề gì.” Tiểu Lý Tử hiểu sai ý, cho rằng Hoàng thượng muốn nghe Hoàng hậu có tình trạng tốt, vì thế bẩm lại chi tiết. “Nàng thật tiêu dao!” Huyền Diệp vốn đang uống trà, nghe xong liền đặt mạnh chén trà xuống bàn, nước sánh ra làm ướt tấu chương. Huyền Diệp cũng không hiểu nổi bản thân làm sao, tất nhiên hân hy vọng Chi Lan khỏe mạnh, nhưng nghe được tâm tình Chi Lan vui vẻ hân buồn rầu không nói thành lời. “Phái người đi truyền Dụ Thân vương và Cung Thân vương.”

Huyền Diệp không thoải mái, người khác cũng đừng mong yên ổn. “Thần tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng cát tường.” Cảm nhận bầu không khí nặng nề xung quanh Huyền Diệp, Phúc Toàn và Thường Ninh kín đáo đưa mắt nhìn nhau. “Thường Ninh, trăm thấy gần đây đệ có vẻ nhàn rồi, không bằng đi Phúc Kiến huấn luyện thủy sư đi.” Huyền Diệp xử lý dứt khoát. “Thần đệ tuân chỉ.” Thường Ninh nhìn sắc mặt Huyền Diệp liền biết không thể từ chối, chỉ có thể đau khổ đáp ứng, tuy hân có hứng thú với thủy sư, nhưng không muốn phải đi đến tận Phúc Kiến xa xôi. “Lần trước phái Nhị ca điều tra Cát Nhĩ Đan đến đâu rồi?”

Lòng Huyền Diệp vẫn chưa quên tên đàn ông to gan dám tặng Hải Đông Thanh cho Chi Lan, độ nguy hiểm của kẻ này rất cao, hành động ở thảo nguyên cũng táo bạo. Hân đang khó ở toàn thân, đúng lúc Cát Nhĩ Đan phái sứ giả đến, vậy thì trút hết cơn giận này lên đầu Cát Nhĩ Đan. “Gần đây Cát Nhĩ Đan khuyếch trương về Tây Bộ thảo nguyên, còn phái người thường xuyên tiếp xúc với sứ giả nước Nga.” Phúc Toàn giả dạn hơn Thường Ninh, hân biết Huyền Diệp nhìn thoáng qua như giận chó đánh mèo bọn họ, nhưng mỗi mệnh lệnh hạ xuống đều đã cân nhắc kỹ càng.

“Trăm đã biết hân là kẻ không an phận.” Thật ra Cát Nhĩ Đan chưa có hành động gì táo bạo quá mức, chưa đến mức xúc phạm uy nghiêm và ích lợi triều Thanh, nếu không phải Huyền Diệp đặc biệt chú ý kẻ này, Phúc Toàn thật sự không nhận ra hân có dã tâm. “Xem ra hân tham vọng thống nhất Mông Cổ?” Huyền Diệp nhếch môi cười, thống nhất Mông Cổ sau đó có định tấn công Đại Thanh không, xem ra còn phải cảm ơn con Hải Đông Thanh kia của Cát Nhĩ Đan, “Phái người âm thầm phá hoại kế hoạch của hân.” Hiện tại những kẻ khác không đe dọa được Đại Thanh, không có lý do để tấn

công trực tiếp, nhưng phái người âm thầm hãm hại thì được.

“Thần tuân chỉ.” Phúc Toàn âm thầm tán thành, bội phục Huyền Diệp nhìn xa trông rộng, còn rất sớm đã nhìn ra tham vọng dã tâm của Cát Nhĩ Đan, quả nhiên là người thừa kế do Hoàng ama khâm định, hoàn toàn không hay biết là một con Hải Đông Thanh dẫn đến vụ huyết án. “Uhm, Mông Cổ không cần thống nhất, nếu có thể loạn một chút thì càng tốt, có lãnh đạo vĩ đại càng không phải chuyện tốt.” Câu cuối cùng là ám chỉ Phúc Toàn tìm người thủ tiêu Cát Nhĩ Đan, thuận tiện bồi dưỡng một A Đầu lên nắm quyền. (A Đầu tức con trai Lưu Bị, là một ông vua bất tài, mất nước) “Thần đã biết.”

“Còn Thường Ninh...” Huyền Diệp nghĩ một lúc quyết định dặn thêm mấy câu, “Chuyện thủy sư không thể qua loa, trầm nghe nói hải tặc phương Tây rất lợi hại, thủy sư Đại Thanh không thể thua kém.” “Thần tuân chỉ.” Thường Ninh thâm thệ, nhất định phải lập công cho Hoàng thượng xem. Huyền Diệp cho hai người lui, thờ dài một mối, chuyện chính sự tuy hải lung, nhưng mặt tình cảm của hắn lại có vấn đề, tình cảm vợ chồng vốn luôn hòa thuận nay vì một giấc mộng hoang đường mà rạn nứt, thật nực cười. Tuy nghĩ được như thế, nhưng Huyền Diệp cũng biết không chịu ảnh hưởng là không có khả năng, giấc mộng này quá mức chân thật, hắn giống như một khán giả xem kịch, chỉ có thể bị động nhìn Chi Lan hi vọng ái ố, lần đầu tiên hắn nhận ra thì ra hắn chưa hiểu hết về nàng, còn có người đàn ông khác bản lĩnh không thua kém gì hắn, Chi Lan cũng không phải không có hắn thì không sống nổi.

Sự thật cũng chứng minh rồi chẳng phải sao, mấy tháng hán lạnh lòng Chi Lan vẫn ung dung hưởng thụ cuộc sống, đương nhiên Huyền Diệp biết Chi Lan yêu hắn, tình yêu này không thể nghi ngờ, tình yêu này đã hòa vào máu thịt của hai người bọn họ, bao trùm cuộc sống của bọn họ, cũng giống như không khí, không sờ không thấy, nhưng chỗ nào cũng có. Nhưng rốt cuộc tình cảm Chi Lan dành cho hắn đến mức nào, hơn nữa Huyền Diệp không hoài nghi Chi Lan, hắn chỉ đang hoài nghi chính mình thôi, hắn luôn tự phụ, cho rằng trên đời này không có ai làm tốt hơn hắn. Hắn là hoàng đế, quyền lực chí tôn, hắn là trọng phu của Chi Lan, cho Chi Lan sự sùng ái độc nhất vô nhị, không ai có thể làm như hắn, Chi Lan phải là nữ nhân hạnh phúc nhất thế gian mới đúng.

Nhưng người đàn ông trong mộng không hề thua kém hắn, tên kia có bản lĩnh vừa trốn tránh hắn vừa cùng Chi Lan tiêu dao khoái hoạt, cũng trao cho Chi Lan cuộc sống “một đời một kiếp chi đôi ta”, vì thế Huyền Diệp mới thất thố, đây là bản năng giống đực, tựa như một con sư tử đực bị xâm phạm lãnh địa, gặp phải một đối thủ ngang hàng, cả hai đều nhẹ nhàng múa vuốt, thể hiện thực lực bản thân. Huyền Diệp day trán, gần đây hắn rất buồn bực, giấc mộng kia khiến hắn không thể nào tươi tỉnh cho nổi, nhưng nghĩ cho kỹ, người đàn ông kia có tồn tại thì cũng có sao, Chi Lan đã là nữ nhân của hắn, còn sinh cho hắn nhiều con thế, chẳng lẽ Chi Lan còn có thể bỏ hắn chạy đến Giang Nam.

Nghĩ thế Huyền Diệp mới thấy thoải mái hơn, nhưng lòng nghĩ là một chuyện, có còn khúc mắc không lại là một chuyện khác, hiện tại hắn vẫn chưa có cách nào tự thôi miên bản thân đi đối mặt với Chi Lan, chờ thêm vài ngày nữa vậy. Vì thế hậu cung mọi người đều đồn Hoàng hậu đã thất sủng, bởi vì Hoàng thượng đã rất lâu không đến Sướng Xuân Viên gặp hoàng hậu, so với quá khứ keo sơn ân ái của hai người, còn có kẻ bắt đầu đoán rằng có lẽ là hoàng hậu chọc giận Hoàng thượng, bị Hoàng thượng ghét bỏ, vì thế hậu cung lại sôi trào khí thế. “Tối nay Hoàng thượng vẫn muốn chơi cờ sao?” Vệ thị mặc kỳ phục màu thủy lam, khiến dung nhan kiều diễm thêm phần xuất trần, kiêu trước vì muốn lấy lòng hoàng đế cô ta mới học chơi cờ.

“Uh.” Huyền Diệp gật đầu, gần đây chỗ hắn thường đến nhất là chỗ của Vệ thị, không phải vì yêu thích cô ta, chỉ là tâm tình phiền muộn tìm người chia sẻ, đàn ông là động vật thị giác, đương nhiên muốn tìm người nào đẹp nhất, lòng ích kỷ của hắn cũng muốn chọc tức Chi Lan, khiến nàng phải ghen tuông. Vệ thị không để ý đến sự lãnh đạm của Huyền Diệp, trong nhận thức của cô ta Hoàng thượng chính là hình tượng này, cô ta cảm một quần cờ trắng, chậm rãi suy nghĩ xem phải hạ thế nào. “Kỹ nghệ của nàng có tiến bộ.” Huyền Diệp khẽ khích lệ.

“Đều nhờ Hoàng thượng dạy dỗ, thần thiếp không dám kể công.” Vệ thị đã trải qua một kiếp tất nhiên biết Huyền Diệp thích nữ nhân kiểu gì, vì thế luôn có thái độ không kiêu ngạo không siểm nịnh, ngày thường cũng không đòi hỏi mè nheo, thường xuyên im lặng. “Uhm, nàng cũng trầm tĩnh.” Huyền Diệp lơ đãng, nếu người đối diện là Chi Lan, nhất định đang mè nheo hắn nhường nàng mấy nước cờ, không thì cũng là làm nũng đòi đi lại, đến lúc vào trận cũng sát phạt quyết đoán, khí thế hùng hực. Vệ thị đã quen với sự lơ đãng của Huyền Diệp, cô ta biết nhất định là vì hoàng hậu, vì thế cô ta cũng lặng lẽ theo, không nói lời nào cũng không vấn đề, đây là cơ hội dành cho cô ta, ngủ đông lâu như vậy rốt cuộc cũng đợi được cơ hội. “Trầm đi trước, nàng đi nghỉ cho khỏe.”

Giờ tâm trí Huyền Diệp chỉ có nụ cười của Chi Lan, thật sự không có biện pháp tiếp tục đối diện nữ nhân khác, hắn đè nén tâm trạng dao động bất an, ổn định bước chân về cung Càn Thanh. “Người nói gần đây Hoàng thượng đều nghỉ ngơi ở chỗ Vệ thị?” Chi Lan không lộ ra là vui hay giận, nhưng người thân cận sẽ biết nàng đang mất hứng. “Đúng vậy.” Uyên Ương có chút không yên, cô ấy không ngờ Hoàng thượng thật sự thay lòng đổi dạ. “Hắn hay lắm!” Chi Lan cũng nổi giận, thử hỏi ai mà thờ ơ cho được, người chồng bình thường yêu thương mình đột nhiên bất hòa, còn thân thiết với nữ nhân khác, nàng thì không biết nguyên nhân.

Nếu là bản thân sai trái gì, Chi Lan sẽ nhận, nhưng lần này nàng vô tội. “Nương nương bớt giận, nô tỳ cảm thấy Hoàng thượng chắc chắn là vì chính sự bận rộn mới không có thời gian đến thăm nương nương.” Từ Kỳ tiến lên khuyên nhủ. “Ta sao có thể tức giận, cùng ta ra vườn đi dạo.” Chi Lan hít sâu, tức giận là vô tác dụng, nàng tin tưởng vào tình cảm Huyền Diệp dành cho mình, vì thế dù là xảy ra chuyện gì cũng phải làm rõ tình hình, nhưng đó là chuyện làm sau, điều cần làm ngay là ổn định cảm xúc. Có điều chưa đợi Chi Lan khôi phục tâm trạng, trong cung truyền tin Huyền Diệp sốt cao.

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đùng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Ngã bệnh

Trong cung Càn Thanh, Huyền Diệp ngủ trên long sàng, trán vã mồ hôi, sắc mặt tái nhợt, môi trắng bệch, đôi lông mày nhăn chặt, như một con cá bị mất nước. Đã đắp một tấm chăn thật dày, nhưng bàn tay lộ ra ngoài vẫn run lập cập.

Các thái y quỳ ở dưới, lần lượt đến bắt mạch cho Huyền Diệp, sau đó lại cẩn thận thảo luận một phen, rồi mới viết phương thuốc.

“Trương thái y, bệnh của Hoàng thượng...?” Tiểu Lý Tử râu rĩ, lòng như lửa đốt, từ sáng sớm Hoàng thượng đã sốt cao không giảm, làm nô tài như kiến bò trên chảo nóng.

Trương thái y trầm ngâm một chút, rồi mới miêu tả mạch tượng của Huyền Diệp, Tiểu Lý Tử tuy nghe không hiểu, nhưng cũng chỉ có thể gật đầu.

“Theo mạch tượng Hoàng thượng, có lẽ là... sốt rét, nhưng còn cần quan sát mấy ngày, ta kê cho Hoàng thượng một bát canh thực được, dùng xong chắc sẽ giảm sốt.”

“Vậy làm phiền Trương thái y.” Tiểu Lý Tử thở phào nhẹ nhõm.

“Chờ một chút, trầm... bị sốt rét?” Thanh âm của Huyền Diệp hữu khí vô lực, khàn khàn yếu ớt. Tiểu Lý Tử nghĩ đến Hoàng thượng ngày thường mạnh mẽ khỏe khoắn, ngậm ngùi rơi lệ.

“Hồi Hoàng thượng, bước đầu chẩn đoán là bệnh sốt rét, Hoàng thượng hiện tại mới bị, vì thế toàn thân rét run, sau rét run là sốt cao, đến lúc đó sẽ các triệu chứng như nôn mửa, đi tả, hô hấp dồn dập, thần đã kê cho Hoàng thượng canh thực được, có thể điều khí hành huyết.”

“Thật sự là sốt rét sao?” Huyền Diệp ho khan vài tiếng, “Thôi, lui xuống kê đơn thuốc đi.”

“Hoàng hậu biết không?” Sắc mặt Huyền Diệp bắt đầu đỏ lên, hán bắt đầu thấy nóng, “Bỏ chăn ra.”

“Hoàng hậu nương nương đã biết.” Tiểu Lý Tử nhìn sắc mặt Huyền Diệp, thấy hán không có gì lạ mới yên lòng, xem ra báo tin về hoàng hậu hồi cung là rất đúng đắn.

Hán nhẹ nhàng nhấc chăn ra khỏi người Huyền Diệp, chỉ còn lại một tấm chăn mỏng khoác lên, “Hoàng hậu nương nương vô cùng lo lắng cho Hoàng thượng, nghe nói Hoàng thượng sinh bệnh liền lập tức rời khỏi Sướng Xuân Viên hồi cung.”

“Nàng đến đây sao, nàng đến đâu rồi?” Lòng mảy Huyền Diệp giãn ra một chút, lại như sự nhớ ra điều gì, “Nhanh rửa mặt chải đầu cho trầm.”

Tiểu Lý Tử thâm than thở, nhưng cũng không dám trái lời Huyền Diệp, mấy tiểu thái giám nâng Huyền Diệp dậy, Tiểu Lý Tử cầm khăn cẩn thận lau mặt cho hán, sau đó xoa tóc, thành thạo tét lại.

Huyền Diệp không còn sức lực, chỉ có thể dựa vào thành giường, hô hấp càng lúc càng nặng nề, cổ họng khát khô, “Lấy cho trầm chén nước.”

“Vâng.” Một tiểu thái giám lập tức bê tới một chén nước ấm, cầm thìa bón cho Huyền Diệp. Uống xong Huyền Diệp mới cảm thấy dễ chịu hơn một chút, nhưng không lâu sau hán bắt đầu thấy đầu óc mê mẩn.

“Đau!” Con đau đầu ập đến khiến Huyền Diệp tỉnh táo hơn một chút, “Hoàng hậu đã đến chưa?”

“Hoàng hậu đang ở bên ngoài cầu kiến.” Một tiểu thái giám vội vàng đi vào thông báo.

“Truyền!” Huyền Diệp có phần sợ phải đối mặt với Chi Lan, hán có thể hình dung được tình trạng bản thân lúc này, người ngã bệnh làm sao có thể tức giận, nhưng hán thật sự rất nhớ nàng, thể xác suy yếu đã khiến trái tim hán không còn cứng rắn.

“Tham kiến Hoàng thượng.” Chi Lan cúi đầu, đè nén bản thân không được tỏ thái độ hờn giận, thỉnh an xong liền đi đến ngồi xuống bên cạnh Huyền Diệp.

Chi Lan nhìn Huyền Diệp gió thổi cũng ngã mà đau lòng, nàng vốn tưởng Huyền Diệp chỉ bị phong hàn bình thường, không ngờ lại là bệnh sốt rét, may mà phát hiện sớm, theo lời thái y sẽ chữa khỏi nhanh, nghĩ đến đây nàng mới bớt u sầu.

“Các người đều lui ra ngoài, chỉ Tiểu Lý Tử ở lại.” Huyền Diệp cầm tay Chi Lan, rót cuộc lòng không còn cảm thấy trống rỗng, hán không thích khi ở cùng Chi Lan có người ngoài đứng cạnh.

“Biểu ca, có thuốc rồi, anh uống thuốc trước đi.” Chi Lan vốn đang rất giận hán, nhưng nhìn hán ngã bệnh nàng sao đành lòng tỏ thái độ gì, chỉ có thể nín nhịn chờ tỉnh sở sau. “Biểu ca đừng lo lắng, thái y nói, uống thuốc sẽ hết khó chịu ngay.”

Chi Lan nhận bát thuốc, bón chậm chậm từng thìa một, cho hán đáng chết đi.

“Lan nhi.” Uống thuốc xong, Huyền Diệp á náy nhìn Chi Lan, hán rất quen thuộc gương mặt nàng, nhưng giờ đã trong trẻo lạnh lùng hơn nhiều, ánh nhìn cũng chẳng còn sự trìu mến ấm áp, “Thời gian vừa rồi là tôi có lỗi, Lan nhi đừng giận.”

“Anh!” Chi Lan trừng mắt, con người này sao có thể làm như không có chuyện gì như vậy, có điều nghe hán xin lỗi tâm trạng cũng không còn quá bức bối nữa, việc căp bách trước mắt là trị khỏi bệnh của hán, sau đó còn nhiều thời gian để “tính sổ rõ ràng”.

Huyền Diệp thấy Chi Lan không còn lạnh nhạt nữa cũng thư thái hơn, vừa thả lỏng liền thấy đau đầu, hô hấp cũng nặng nề.

“Biểu ca đau đầu sao?” Chi Lan thấy thế mặt kệ chuyện giận hờn hay không, nằng đỡ người Huyền Diệp, để hắn dựa vào người nàng, xoa bóp huyết thái dương cho hắn.

“Biểu ca chưa từng bế Tường nhi và Trình nhi đúng không, hai đứa khóc rất to, khí lực cũng không nhỏ, Hi Bảo lại rất ngoan, chỉ khi đói bụng hoặc tè ướt tã mới khóc, nhưng tiếng khóc cũng chỉ như tiếng mèo kêu, thút thít rất đáng yêu.” Chi Lan dịu dàng kể chuyện, như con gió mát giữa ngày hè oi bức.

Quả nhiên Huyền Diệp mắt tập trung với con đau, “Thật sao? Lan nhi ngày bé khóc cũng thút thít như mèo.”

“Em không phải đứa hay khóc nhè, nhất định là biểu ca nhớ nhầm.” Nghĩ đến đáng vẻ luống cuống của Huyền Diệp mỗi khi dỗ nàng, Chi Lan nhịn không được cười, “Biểu ca ngày bé luôn tỏ vẻ nghiêm trang, thật ra lòng đầy mưu ma chước quỷ, hồi đầu em bị anh lừa rất nhiều.”

“Lúc nào tôi cũng thẳng thắn, Lan nhi vừa gặp lần đầu đã hôn tôi, chắc là vừa gặp đã yêu biểu ca đúng không?” Huyền Diệp tươi cười, như thể đã hết đau đầu.

“Biểu ca không biết xấu hổ, em không nhớ rõ.” Chi Lan cầm ấm nước bên giường, “Em vẫn nhớ lúc bé biểu ca từng bón nước cho em.”

“Tôi làm nhiều chuyện cho em như thế em lại chỉ nhớ chuyện bón nước, thật không có lương tâm” Huyền Diệp vừa uống nước, vừa nhàn rỗi trêu ghẹo.

“Đúng vậy, biểu ca là người có lương tâm nhất, bằng không đã chẳng một tháng trời không đến gặp em” Chi Lan gắt giọng, “Chờ biểu ca hết bệnh rồi chúng ta từ từ tính lại chuyện đó, giờ anh tỉnh dưỡng cho tốt đi, không lại không có sức lực đối phó với em”

Lời oán thán thốt ra trong lúc làm nũng, tưởng là đùa, nhưng câu nào cũng lên án hắn, Huyền Diệp càng thêm áy náy, “Chờ biểu ca khỏe lại tùy Lan nhi định đoạt.”

“Vậy anh phải cố gắng khỏe cho nhanh, để em nhìn càng lâu em sẽ càng giận.” Chi Lan bón nước xong lấy khăn lau mồm cho Huyền Diệp, “Biểu ca nghỉ đi, bệnh nhân phải ngoan ngoãn nghe lời.”

“Tôi không phải trẻ con, không cần phải dỗ.” Huyền Diệp không được tự nhiên, theo động tác của Chi Lan mà nằm xuống.

“Từ nhỏ đến lớn biểu ca dỗ em cả trăm lần, giờ em dỗ một lần lại không được sao?” Chi Lan nhú mày, đắp chăn cho Huyền Diệp, “Biểu ca có muốn nghe em hát ru không?”

“Em coi tôi như Trình nhi Tường nhi sao?” Huyền Diệp bật cười, hắn chợt phát hiện nói chuyện thì người sẽ không khó chịu nhiều, hắn biết Chi Lan cố ý chêu chọc để hắn mất tập trung với sự khó chịu, càng mềm lòng hơn.

Huyền Diệp cảm động cầm tay Chi Lan, ngửi hương thơm từ người nàng mới cảm thấy mỹ mãn chậm rãi nhắm mắt lại.

Chi Lan nhìn Huyền Diệp ngủ mới không suy nghĩ nữa, một tháng nay hệ thống quân như mất tích, các công năng của hệ thống cũng biến xám xịt, nằng vốn định đổi ít thuốc cho Huyền Diệp uống, nhưng không được.

Tất cả thuốc thang nằng vẫn cất trong hệ thống, trong người chỉ có mấy viên dùng lúc khẩn cấp, toàn những thứ không thể công khai, chờ đến tối mới có thể cho Huyền Diệp uống.

Huyền Diệp trong hệ thống đào tạo đã dừng lại ở lv 19, Chi Lan thở dài, hệ thống quân từng nói qua loa là hoàn toàn thành nhiệm vụ đào tạo sẽ có phần thưởng, tuy Chi Lan không trông đợi phần thưởng, nhưng vẫn để bụng chuyện hệ thống quân mất tích, dù sao cũng làm bằng hữu bao năm, không nói lời nào thì biệt tích.

Có lẽ hệ thống quân cũng gặp phải chuyện gì, Chi Lan nghĩ, hai người chắc có thể tính là nan huynh nan muội?

Chi Lan khẽ cười thành tiếng, nhịn không được véo má Huyền Diệp, hắn bắt nạt nhú mày, quay đầu tránh tay nàng, Chi Lan càng vui vẻ, rất hiếm khi được thấy Huyền Diệp đáng yêu thế này, mọi người đều nói người bệnh như trẻ con, xem ra thật không sai. Nhưng nằng sẽ không tha thứ cho Huyền Diệp một cách dễ dàng, chờ Huyền Diệp khỏi bệnh nằng sẽ bắt hắn trả giá xứng đáng.

“Hoàng hậu nương nương, Vệ Quý nhân ở bên ngoài cầu kiến.” Tiểu Lý Từ nhỏ giọng nói, Vệ thị đã được phong Quý nhân mấy tháng trước.

“Vệ Quý nhân?” Con giận Chi Lan vừa đề nén lại bùng lên, nằng rút tay, thật sự muốn tát Huyền Diệp đang say ngủ, vợ chồng cãi nhau thì cãi nhau, tìm người khác tham gia là ra làm sao. Nằng cảm thấy mình mà có không gian tùy thân thì tốt, nằng sẽ nuôi giấu mấy người đàn ông, cãi nhau với hắn cũng đi tìm lam nhan tri kỷ trò chuyện, chơi cờ.

“Cô ta tới làm gì?” Tuy Chi Lan hạ giọng nhưng vẫn nghe ra sự tức giận trong đó, Vệ thị thật thông minh, nhân lúc nằng và Huyền Diệp khúc mắc mà chen vào, nhưng Vệ thị đã coi thường sự ăm ý của nằng và Huyền Diệp.

Chi Lan rất tức giận, nhưng sẽ không gây sự với Huyền Diệp khi hắn đang bệnh, làm thế chẳng phải cho người khác cơ hội phá hoại sao, lúc ngã bệnh là lúc yếu lòng nhất, cho dù là hoàng đế cũng vậy thôi, những lời an ủi sự chăm sóc vào lúc này có giá trị gấp đôi gấp ba, trong khi bình thường gần như vô tác dụng, hắn là Vệ thị nghĩ thế mới mạo hiểm đến đây lúc này.

Chi Lan đoán không sai, kiếp trước Vệ thị lăn lộn cung đình bao năm, sao có thể không rõ đạo lý này, quan trọng hơn là sau một thời gian quan sát, cô ta

phát hiện Hoàng thượng thật sự yêu Hoàng hậu, nức cười biết bao, trong hậu cung mà cũng có tình yêu thật sự, nhưng Vệ thị không tin tình yêu đầy có thể dài lâu.

Cũng chính vì chữ yêu đầy, cô ta mới đánh cược một lần, hai người yêu nhau có thể bất hòa chỉ vì những hiểu lầm rất nhỏ nhất, đặc biệt khi không đủ lòng tin. Cô ta không làm gì nhiều, chỉ là đến trước mặt Hoàng hậu, thể hiện tình cảm sâu sắc mình dành cho Hoàng thượng, nữ nhân hậu cung đều giỏi suy diễn, chỉ cần hoàng hậu bắt đầu hoài nghi, vậy thì sẽ có một ngày Hoàng thượng không chịu đựng nổi. Cô ta chỉ là người vô tội trước sự xung đột của hai người họ, cô ta chưa từng nói Hoàng thượng thích cô ta, cô ta chỉ thể hiện tình cảm mình dành cho Hoàng thượng thôi.

“Vệ Quý nhân nói nghe nói Hoàng thượng bị bệnh, cố ý đến thỉnh an Hoàng thượng.” Tiểu Lý Tử chỉ muốn kiểm cái lỗ nẻ chui xuống, hẳn thật sự không liên quan.

“Đi nói với cô ta Hoàng thượng chưa tỉnh, bảo cô ta lúc khác hãy đến.” Chi Lan không thêm đề ý cười cười, nàng biết Vệ thị đang mưu tính gì, có điều nàng cũng cần Vệ thị xuất hiện, nhưng phải là lúc Huyền Diệp tỉnh táo, không thì biểu ca của nàng làm sao có cơ hội chứng kiến tình cảm người khác dành cho hắn.

“Vâng.” Tiểu Lý Tử có chút không hiểu, Vệ thị không phải là tình địch của hoàng hậu sao, nếu không phải thì đã gặp, muốn gặp cũng không nên vào lúc Huyền Diệp tỉnh táo chứ.

Vệ thị mặc kỳ phục xanh nhạt, đầu chỉ cài mấy bông hoa tươi, không thoa son trát phấn nhiều, cô ta phải đứng chờ dưới ánh nắng chói chang nhưng không hề sốt ruột. Dù hoàng hậu có gặp hay không đều không sao, khúc mắc đã tồn tại thì sẽ không giải quyết dễ dàng như thế, Vệ thị cúi đầu nhếch môi cười.

Cách đó không xa, mấy đứa con nghe nói Huyền Diệp bị bệnh, cũng đang đi tới cung Càn Thanh.

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đùng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 102: Dưỡng bệnh

Trong cung Càn Thanh, Huyền Diệp ngủ không lâu thì ra mồ hôi, áo ngủ bị mồ hôi làm ướt hết, Chi Lan chỉ có thể dùng khăn lau cho hắn.

“Tiểu Lý Tử, lấy một khăn mỏng lại đây, thêm một chén nước ấm.” Chi Lan buông khăn, có chút lo lắng vỗ nhẹ lên môi Huyền Diệp.

“Vâng.” Tiểu Lý Tử thấy Hoàng hậu lo lắng thật sự, tự tay chăm sóc Hoàng thượng, cẩn thận không thôi, bắt đầu hiểu lý do gì Hoàng thượng thương yêu Hoàng hậu như thế.

Chi Lan nhận khăn mỏng, thấm chút nước ấm, chấm lên môi Huyền Diệp.

“Lan nhi.” Huyền Diệp ngủ không ngon, người cứ giật lại, mí mắt nặng nề, hẳn chưa bao giờ nghĩ bản thân lại có lúc yếu ớt như thế.

“Biểu ca anh tỉnh rồi sao? Anh muốn uống nước không?” Chi Lan thấy Huyền Diệp giãy dụa có vẻ muốn đứng dậy, cũng hiểu hẳn không muốn để lộ sự yếu ớt trước mặt nàng, vì thế chỉ giúp hắn ngồi dậy.

“Uh.” Huyền Diệp gật đầu, chỉ một động tác đơn giản vậy cũng khiến hắn tốn không ít sức lực, “Giờ là lúc nào.”

“Mới đầu giờ chiều, biểu ca đói bụng sao?”

“Không đói bụng, vừa rồi có người đến sao?” Huyền Diệp mơ hồ nghe có tiếng thông báo.

“Vệ Quý nhân nghe nói biểu ca bị bệnh, vì thế đến thỉnh an.” Chi Lan nói với giọng không vui không giận, nhưng Huyền Diệp vừa nghe liền thấy có sự bức tức bên trong.

“Cô ta tới làm gì?” Huyền Diệp giận đến phát ho, khó khăn lắm mới có thể khiến biểu muội đối tốt với hắn, lại có người đến quấy rối.

“Đương nhiên là đến thăm biểu ca, chẳng lẽ lại đến thăm em?” Chi Lan cầm chén nước bón cho Huyền Diệp, nàng cố ý nói thế để chèn ép Vệ thị, ai nấy đều biết Hoàng hậu đang ở cung Càn Thanh chăm sóc Hoàng thượng, không ai dám tới quấy rầy, chỉ có Vệ thị đang được sủng ái sớm không đến trễ không đến, cố tình chọn lúc Hoàng hậu hồi cung mà đến.

Quả nhiên Huyền Diệp vừa nghe liền nổi giận, cho rằng Vệ thị thị sủng sinh kiêu, đến trước mặt Chi Lan diễn vở dương oai.

“Đuổi cô ta về cung Diên Hi!” Hễ tức giận lòng liền phiền muộn, Vệ thị đúng là chơi dao đứt tay. “Truyền khẩu dụ của trẫm, Vệ thị cung Diên Hi xúc phạm hoàng hậu, phạt bổng một năm, cấm túc một năm.”

“Biểu ca nói lời đấy là thật lòng sao?” Chi Lan buông chén, “Không gặp người sao? Ngoài kia đang nắng nôi như thế, anh thật nhẫn tâm”

“Lan nhi ghen sao?” Huyền Diệp thấy Chi Lan nổi cơn ghen tuông càng đáng yêu, Vệ thị vốn chỉ là nhân vật có cũng được không có cũng chẳng sao, nếu có dã tâm tham vọng thì không thể giữ lại.

“Em không thêm ghen.” Chi Lan lau mồm cho Huyền Diệp.

“Hoàng thượng, các aka và Đại cách cách ở ngoài cung cầu kiến.”

“Truyền.” Huyền Diệp cảm thấy rất hài lòng với lòng hiếu thảo của các con.

Bên ngoài cung Càn Thanh.

“Vệ Quý nhân.” Đại Bảo đi đầu, nhìn thấy Vệ thị đứng bên ngoài cung Càn Thanh thì có chút không vui, dùng đầu ngón chân cũng biết nữ nhân này đến để làm gì, vì thế Đại Bảo không hề tỏ vẻ hòa nhã, gương mặt vốn luôn ôn hòa giờ gờng cứng, ngữ khí cũng lạnh lùng.

Vệ thị không ngờ lại gặp các tiểu tử tông, thăm kinh ngạc, mặt không tỏ vẻ gì thì lễ với các aka cách cách.

“Không biết Vệ quý nhân ở đây làm gì?” Tiểu Bối là con gái, tất nhiên là ghét tình địch của ngạch nương nhà mình.

“Thần thiếp đến thỉnh an Hoàng thượng.” Vệ thị tuyệt không để bụng sự khó dễ của Tiểu Bối, tính cả kiếp trước cô ta đã mấy chục tuổi, trong mắt cô ta Tiểu Bối chỉ là trẻ sơ sinh.

“Ồ? Vậy sao Vệ quý nhân còn chưa đi vào?” Tiểu Bối nhủ mầy, trực giác mách bảo Vệ thị này xem thường cô bé, đối với Tiểu Bối tâm cao khí ngạo đúng là đã kích thích sự.

“Hoàng thượng chưa triệu thần thiếp.” Vệ thị cúi đầu, nhìn mũi giày màu trắng ngà, cung kính hỏi đáp.

“Vậy cô còn đứng đây làm gì, chẳng lẽ Vệ quý nhân thích phơi nắng?”

“Phúc Bảo, không được vô lễ, nói thế nào Vệ quý nhân cũng là trường bối, sao muội có thể nói chuyện với thái độ đấy.” Đại Bảo đưa mắt nhìn Tiểu Bối, không cho cô bé tranh cãi với Vệ thị tiếp. “Xin lỗi Vệ quý nhân, muội muội của ta nhanh mồm nhanh miệng, tuổi lại nhỏ, mong Vệ quý nhân thứ lỗi.”

Nhanh mồm nhanh miệng ý là nói lời chân thật, tuy Đại Bảo không muốn Tiểu Bối xung đột với Vệ thị, nhưng cũng che chở Tiểu Bối. Thật lòng hẳn cũng không thích Vệ thị, nhưng đối đầu công khai làm sao bằng ngầm ngầm hãm hại.

“Đại Aka nói quá lời, đại cách cách tính cách ngây thơ ngây thẳng, thần thiếp sao có thể hiểu lầm đại cách cách.”

Tuy rằng Vệ thị thầm khó chịu trong lòng, nhưng cô ta không dám nổi giận với đại cách cách vốn được Hoàng thượng sủng ái, đối phó với một tiểu cô nương chẳng có gì khó khăn, chỉ cần ở bên ngoài cung Càn Thanh chọc tức Đại cách cách, sau đó người trong cung sẽ biết Đại cách cách không phân phải trái, cậy thế hiếp người thế nào.

“Ta chỉ biết Vệ quý nhân tri thư đạt lễ, nếu không Hoàng ama đã không sủng ái Vệ quý nhân như vậy.” Tiểu Bối nói thế là mĩa mai Vệ thị không biết lễ tiết, không biết văn chương, ai chẳng biết Vệ Quý nhân xuất thân từ gia đình quý tộc, làm sao tri thư đạt lễ.

“Đại cách cách quá khen.” Vệ thị vẫn thản nhiên trả lời.

“Phúc Bảo!” Giờ phút này ai nhìn cũng thấy Tiểu Bối đang cựa thân phẫn con gái dòng trường do Hoàng hậu sinh ra, ức hiếp Quý nhân đang được sủng ái, truyền ra ngoài thanh danh Tiểu Bối sẽ bị bôi nhọ, cô bé còn ra vẻ không cam lòng, thật thiếu suy nghĩ.

“Đại ca!” Tiểu Bối bắt mồm, nhưng nhìn sắc mặt Đại Bảo thì hậm hực ngậm miệng. Tuy Tiểu Bối thông minh đọc nhiều sách, nhưng lại không biết lắt léo chốn thâm cung, làm sao biết chuyện nhỏ nhặt thế cũng có thể ảnh hưởng danh dự của cô bé.

“Hoàng hậu nương nương tuyên ba aka và cách cách vào điện.” Thái giám lại nói, “Vệ Quý nhân tiếp chỉ, Hoàng thượng khải dụ, Vệ thị cung Diên Hi xúc phạm hoàng hậu, phạt bổng một năm, cấm túc một năm.”

Rốt cuộc Vệ thị biến sắc, sao không giống với kế hoạch của cô ta, đáng lẽ Hoàng thượng phải nổi giận với Hoàng hậu chứ, cô ta rất hiểu Khang Hi, gặp tình huống này Khang Hi sẽ cho rằng Hoàng hậu lòng dạ hẹp hòi, khi hấn ngã bệnh không những không để tâm bệnh tình của hấn, còn vì Quý nhân đến thăm hấn mà càn quấy, có thể không trách phạt Hoàng hậu công khai, nhưng lòng sẽ âm thầm nảy sinh khúc mắc.

Không ngờ Hoàng thượng lại vì Hoàng hậu mà trừng phạt cô ta, Vệ thị cố gắng khiến bản thân tỉnh táo lại, nhưng đến khi quỳ xuống tiếp chỉ vẫn có cảm giác không thật.

“Vệ Quý nhân mau về đi thôi, trời nắng thế này, bị cảm nắng chẳng phải tội vạ người khác sao, Vệ Quý nhân nhân hậu, chắc không muốn các nô tài bị trách phạt chứ.” Tam Bảo bĩu môi, “Còn không đưa Vệ Quý nhân trở về!”

“Nô tài tuân mệnh.” Thái giám đi theo Vệ thị tỏ vẻ đau khổ, rõ ràng mấy ngày trước chủ nhân vẫn là người được sủng ái nhất hậu cung, Hoàng hậu vừa trở về thì bị tống vào lãnh cung, Hoàng hậu thật sự là người thâm độc nhất hậu cung sao.

“Đúng là Tam đệ miệng lưỡi lợi hại, chỉ một câu đã đuổi cô ta đi.” Tiểu Bối hiềm khi khen ngợi người khác.

“Quá khen quá khen, đều là thánh chỉ của Hoàng ama có công hiệu.” Tam Bảo khiêm tốn chấp tay.

Vệ thị nghe mấy lời đối thoại đầy, sững người lại, móng tay bấm sâu vào lòng bàn tay, làm sao nó dám, làm sao nó dám dùng ngoại hình của Dân Tự nói với cô ta những lời đấy!

Tin Vệ thị bị phạt lan truyền trong hậu cung như có cánh, vì thế ai nấy đều biết Vệ thị thị sùng sinh kiêu, xúc phạm hoàng hậu bị phạt cấm túc, mọi người cũng suy ra chân lý, chọc vào ai cũng không thể chọc giận Hoàng hậu.

Thời gian Huyền Diệp dưỡng bệnh Chi Lan gửi ba đứa con mới sinh đến cung Từ Ninh, nhờ Thái hậu chăm sóc, nàng chăm sóc Huyền Diệp đã đủ mệt, không thể lo cho mấy đứa con mới sinh, chỉ có thể làm phiền Thái hậu.

May mà Thái hậu tuy có tuổi, nhưng rất thích con cháu quây quần, cho dù chỉ nhìn cũng thấy tâm trạng tốt hơn, tuy không phải tự tay chăm sóc, nhưng độ an toàn của cung Từ Ninh được đảm bảo, vì thế ngoài ba đứa bé mới sinh vì không được gặp ngạch nương mà quấy khóc, còn lại ai nấy đều rất vừa lòng.

“Biểu ca còn đau không?” Chi Lan sờ trán Huyền Diệp, không còn quá nóng, “Em xoa cho anh.”

“Lan nhi không xoa bóp cho tôi đã lâu.” Huyền Diệp hưởng thụ sự phục vụ của Chi Lan, đầu óc cũng tỉnh táo hơn.

Chi Lan không nói gì, suốt một tháng trời nàng không gặp người, còn xoa bóp cho ai.

Huyền Diệp thấy thế mới biết mình lỗ lòi, mấy ngày qua Chi Lan dốc lòng chăm sóc hắn, thậm chí tắm rửa cũng không nhờ tay người khác, lúc hắn đi tả, bản thân hắn cũng thấy ngượng ngùng, nàng cũng không ghét bỏ.

Nhưng Huyền Diệp cũng biết Chi Lan vẫn chưa tha thứ cho hắn, giờ ôn hòa với hắn vì hắn đang còn là người bệnh, nói gì thì hắn cũng chưa giải thích lý do lạnh nhạt với nàng.

Mà nguyên nhân thật sự chính bản thân Huyền Diệp cũng thấy hoang đường, vừa là sợ Chi Lan không tin, vừa là sợ Chi Lan tin rồi sẽ nảy sinh hứng thú với người đàn ông kia.

“Em đánh đàn cho biểu ca nghe nhé.” Chi Lan thờ dài, lúc này nàng giận hay không không quan trọng, quan trọng là mau hầu hạ vị đại gia này khỏe lại, có sức khỏe mới có thể tiến hành đá kích tinh thần.

“Uh.” Huyền Diệp cảm thấy sức khỏe tuy không tốt, nhưng ngày tháng có thể nói là mỹ mãn, như trở về lúc Chi Lan chưa gả cho hắn.

Một khúc đàn cổ từ từ ngân lên, vì ngày hè yên tĩnh, Huyền Diệp nhắm mắt lại, như nhìn thấy Chi Lan mặc váy dài thướt tha ngồi đánh đàn giữa non xanh nước biếc.

“Hay Lan nhi làm mấy bộ hán phục để mặc.” Huyền Diệp mở to mắt, có phần hưng phấn, “Tôi sẽ sai Nội Vụ Phủ làm, Lan nhi mặc vào nhất định sẽ rất đẹp.”

“Ồ trong cung làm sao có thể mặc hán phục.” Chi Lan đứng dậy, “Biểu ca bị bệnh thì như trẻ con.”

“Đương nhiên là mặc khi chỉ có hai ta.” Tất nhiên Huyền Diệp không muốn người khác thấy Chi Lan mặc hán phục, kỳ phục là thứ trang phục thẳng đuột không có nếp gấp, che kín người phụ nữ, đoan trang thì đoan trang, nhưng không thướt tha yêu kiều như hán phục.

“Vậy biểu ca quyết định đi.” Chi Lan không hào hứng lắm, nếu bình thường nàng sẽ chỉ hận không thể mặc ngay, nhưng gần đây nàng quá mệt mỏi, không có tinh thần.

Chi Lan che miệng ngáp một cái, Huyền Diệp thấy thế cũng biết Chi Lan mệt mỏi, áy náy không thôi, “Lan nhi lại đây nghỉ tạm đi.”

“Vâng.” Chi Lan cũng không nói thêm nữa, cởi áo khoác nằm xuống bên cạnh Huyền Diệp, Huyền Diệp nghiêng người ôm Chi Lan vào lòng, hôn lên trán nàng. Nghe thấy tiếng thở của Chi Lan dần đều hơn, mới chậm rãi nhắm mắt lại, nhưng hai tay vẫn không hề thả lỏng, như ôm báu vật cả đời.

Huyền Diệp vốn có thể chất tốt, vì thế bệnh khỏi nhanh hơn, hơn nữa Chi Lan còn vụng trộm cho hắn uống thuốc dưỡng sinh, chẳng lâu sau Huyền Diệp đã bình phục. Nhưng Huyền Diệp vừa khỏe lại thì Dân Tự bị bệnh, còn là bệnh rất nghiêm trọng.

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đừng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103: Nổi giận

Một cung nữ mặt mũi non nớt ở trong phòng thuốc chậm rãi sắc thuốc, ánh mắt của cô bé rất chăm chú, thường xuyên nhìn trái nhìn phải, như thể kiểm tra xem có người lạ lảng vãng không.

“Tiểu Quý, thuốc sắc xong chưa?” Một cung nữ cao gầy khác đi vào phòng bếp.

“Mai tỷ tỷ đến ạ, sắp được rồi.” Tiểu Quý đứng lên, tay vẫn cầm quạt, mặt cũng lấm ít tro.

“Nha đầu này.” Cung nữ được gọi là Mai tỷ tỷ bất đắc dĩ lắc đầu, tiến tới lau mặt cho Tiểu Quý, “Thuốc sắc xong thì mang cho Tam aka, đừng để ai khác chạm vào, biết không?”

Dứt lời còn nhìn xung quanh một lượt, các nha hoàn bà già trong phòng bếp bị ánh mắt sắc bén đẩy làm cho sợ, tất cả đều cúi đầu.

“Muội biết rồi, cảm ơn Mai tỷ tỷ.” Tiểu Quý lau mồ hôi trên trán, “Tỷ cứ yên tâm đi, thuốc của Tam aka muội sẽ chú ý!”

Tiểu Quý nhìn cung nữ cao gầy đi rồi lại ngồi xuống, còn khẽ than thở gì đó nhưng vì tiếng bé nên không ai để ý.

“Người tốt như Tam aka sao lại có kẻ nhẫn tâm hạ độc chứ.”

“Lần trước gặp Tam aka cậu ấy còn cười với ta.”

“Đã ba ngày rồi, không biết Tam aka đã khỏe chưa.”

“Hoàng thượng thật khủng khiếp, nỗi con lỏi đình đáng sợ, ta cũng không dám nhìn.”

“May có hoàng hậu nương nương hòa ái, nhưng hoàng hậu nương nương thật đáng thương, tối hôm trước ta lên nhìn thấy Hoàng hậu đang khóc.”

“Đại aka và Nhị aka hình như cũng rất rầu rĩ, Tam aka thật hạnh phúc, có nhiều người quan tâm như vậy, a xui xui xui, Tam aka còn nằm trên giường, sao ta có thể nói thế chứ.”

“Mấy cung nữ hầu hạ Tam aka ngày hôm trước đã chết mấy người, may mà Liên Nhi không sao, nhưng hình như cũng rất sợ hãi, ta phải đi an ủi mới được.”

Tiểu Quý nhớ tới Liên Nhi nhất gan mà cô ấy coi như muội muội, nở nụ cười thân thiết.

Trong Aka Sở, thân hình nhỏ bé của Dận Tự bị chặn che kín, chỉ lộ ra một gương mặt nhỏ nhắn, làn da bình thường trắng nõn giờ tái nhợt, vàng vọt như nến, đôi mắt vốn đen láy giờ không còn thần thái, bàn tay nhỏ bé nắm chặt một bàn tay trắng nõn như ngọc khác.

“Ngạch nương, Tam Bảo đau.” Thanh âm yếu ớt lại thút thít, Dận Tự dùng tay còn lại ôm bụng.

“Ngạch nương ở đây, Tam Bảo sẽ không đau.” Chi Lan rung rung nước mắt, dùng tay còn lại vỗ về lên mu bàn tay Tam Bảo, “Uống thuốc xong Tam Bảo sẽ không đau nữa.”

“Thuốc đắng, con không muốn uống.” Dận Tự nhăn mặt, đôi mắt to tròn đầy vẻ tủi thân, “Ngạch nương, lúc nào con mới khỏe, hay không thể khỏe được?”

“Làm sao có thể, Tam Bảo nghe ai nói, con chỉ là bệnh rất nhẹ, sẽ khỏe rất nhanh.” Chi Lan có chút nhen nhào, “Ngạch nương luôn bên con, Tam Bảo phải kiên cường, biết không?”

“Con rất kiên cường, con là nam tử hán.” Dận Tự bỏ cánh tay ôm bụng ra khỏi chăn, dụi mắt lau lệ, để biểu lộ mình không sợ đau.

Chi Lan thấy lòng đau như dao cắt, đau đến mức nàng không dám thở, nàng hít sâu một hơi, “Đúng vậy, Tam Bảo là nam tử hán, chờ con khỏe ngạch nương sẽ đưa con xuất cung du ngoạn, con vẫn muốn xuất cung đúng không?”

“Thật ạ?!” Rốt cuộc mắt Dận Tự cũng xuất hiện thần thái, “Con nghe đại ca nói ngoài cung có hội đèn lồng, con có thể đi xem không?”

“Đương nhiên có thể.” Chi Lan vuốt má Dận Tự, “Chờ hai má con bầu bình trở lại, ngạch nương sẽ đưa con đi.”

“Hoàng hậu nương nương, thuốc sắc xong rồi ạ.” Tiểu Quỷ giao thuốc cho Uyên Ương xong liền cúi đầu đứng qua một bên, thỉnh thoảng vụng trộm nhìn Tam aka nằm trên giường, trong lòng nghĩ đến chuyện Liên Nhi dặn, không ngờ Liên Nhi bị phạt vì có liên quan đến Tam aka, nhưng vẫn quan tâm Tam aka như vậy.

“Tam Bảo ngồi dậy uống thuốc nào.” Chi Lan tiều tụy hơn rất nhiều, sắc mặt cũng xanh xao, nàng nâng Dận Tự ngồi dậy, khoác thêm áo cho con, rồi mới nhận bát thuốc từ tay Uyên Ương, “Thuốc còn nóng, uống đi.”

Chi Lan thổi thuốc cho nguội bớt, “Tam Bảo há mồm.”

Dận Tự nghe vậy nhăn mũi rồi mới há mồm, hàm răng trắng bóng, “Thuốc đắng lắm, ngạch nương đưa con cả bát thuốc đi.”

Dận Tự dùng tay bịt mũi, một hơi uống hết, “Đắng quá.”

Uống xong Dận Tự nở nụ cười với Chi Lan, rồi lại thè lưỡi đặt bát thuốc xem, “Ngạch nương xem, con uống hết rồi.”

“Uh, Tam Bảo nghỉ ngơi trước đi, lát nữa ngạch nương sẽ đến thăm con.” Chi Lan đau lòng nhìn Dận Tự đau bụng mà vẫn cố tỏ ra không sao, chỉ là một đứa bé bảy tuổi, phải chịu đau đớn thế thật quá vất vả.

“Vâng, ngạch nương cũng đi ngủ đi, Tam Bảo buồn ngủ.” Dận Tự che miệng ngáp một cái.

Chi Lan gật đầu, xoay mặt sang chỗ khác lau nước mắt, nàng không ngủ đủ giấc đã mấy ngày, đi lại lảo đảo, thân hình tiều tụy thấy rõ, như thể gió thổi bay.

Nàng vừa đi, Dận Tự liền nhăn nhó, hai tay ôm chặt bụng, môi như sắp bị cắn nát, cậu bé kéo chăn che đầu, thút thít khóc, như một con thú nhỏ bị thương.

Linh tính mạch bảo Chi Lan quay đầu nhìn phòng Dận Tự, nàng dừng lại, ánh mắt hiện rõ sự đau khổ, tất nhiên nàng biết Dận Tự đang đau, nhưng chỉ cần nàng còn ở bên Dận Tự sẽ chịu đựng, chịu đựng đau đớn vô như không sao nói cười với nàng, nàng không thể trở về, nàng có chuyện quan trọng hơn phải làm.

Chi Lan xiết nắm tay đến nỗi lòng bàn tay hằn vết móng tay, nhưng nàng không nhận ra, đây là lần đầu tiên nàng phần nộ như vậy, lần đầu tiên tự trách bản thân, nỗi hận dành cho kẻ chủ mưu thiêu đốt lòng nàng.

“Điều tra ra là ai làm chưa?!” Chi Lan bấu chặt lấy tay ghế, dùng sức đến nỗi nổi gân xanh.

“Hồi bẩm hoàng hậu nương nương, vẫn chưa.” Tiểu thái giám run lập cập quỳ trên mặt đất, mồ hôi chảy cả vào mắt mà không dám lau.

“Thà rằng giết lầm, quyết không bỏ sót!” Mắt Chi Lan vẫn tơ máu, thoát nhìn dữ tợn, “Ta tự mình thẩm vấn, nếu không thẩm vấn ra...”

Lúc này Chi Lan không còn biện pháp tinh táo lại phân tích xem là ai ra tay, trong lòng nàng mơ hồ cảm thấy là nữ nhân kia, nhưng cô ta làm rất gọn gàng, không lưu lại chút manh mối nào, vậy đừng trách nàng tâm ngoan thủ lạt.

“Đến cung Diên Hi.” Chi Lan đứng bật dậy, nàng muốn đi tìm Vệ thị, không có chứng cứ cũng không sao, nàng thừa nhận bản thân giận chó đánh mèo, thậm chí còn muốn tổng giam tất cả phi tần, các con là vấy ngược của nàng, không kẻ nào được làm tổn thương!

“Nương nương, ngài.” Uyên Ương đỡ thân hình lao đảo của Chi Lan, há mồm mà không biết phải khuyên thế nào, mấy ngày nay cô ấy cũng chứng kiến tiểu chủ nhân khổ sở, nôn mửa, đi tả, đau đầu, đau bụng, sao lại có kẻ nhẫn tâm hạ độc đến mức đây với một đứa trẻ chứ. Thái y vẫn chưa nghiên cứu ra thuốc giải, chỉ có thể kê đơn thuốc giảm bớt đau đớn trước.

“Ta không sao.” Chi Lan lắc lắc đầu, nàng bị thế này đã tính là gì, Dận Tự còn đang vì nàng nhất thời sợ y mà đau đớn trên giường, tất cả là lỗi của nàng, nàng không bảo vệ được các con, nàng không phải một người mẹ tốt.

Chi Lan chỉ cần nghĩ đến chuyện khi nàng chăm sóc Huyền Diệp có kẻ vụng trộm hạ độc Dận Tự nàng liền thấy tim nhói đau như dao cắt, sao nàng lại không đề phòng, sao nàng có thể để những ngày tháng bình yên làm mất cảnh giác chứ.

Chi Lan dẫn theo một nhóm người chậm rãi đi, khi đến cung Diên Hi Vệ thị và Quách Lạc La thị đã chờ ở ngoài, bọn họ tỏ vẻ bất ngờ, như thể không biết vì sao Chi Lan lại giống trông khua chiêng đến cung Diên Hi.

“Bản cung hôm nay đến là có mấy lời muốn hỏi riêng Vệ Quý nhân, ngươi vào cùng bản cung.” Khi đi qua Vệ thị Chi Lan dừng lại một chút, nở nụ cười tàn nhẫn.

“Các ngươi đều lui ra ngoài, chỉ Uyên Ương ở lại, bản cung có chuyện riêng cần nói với Vệ Quý nhân.”

“Nô tỳ tuân mệnh.” Một tiểu nha hoàn thấy thế thăm nghĩ không ổn, lấy cớ đau bụng vụng trộm lên ra khỏi cung Diên Hi, chạy thẳng về phía cung Càn Thanh.

“Mấy ngày nay Vệ Quý nhân vẫn khỏe chứ?” Chi Lan ngồi ghế chủ, không cho Vệ thị đứng dậy.

“Thần thiếp không hiểu ý nương nương.” Vệ thị bình thần cúi mặt.

“Tam aka trúng độc là người ra tay đúng không?” Chỉ Lan nhìn bên ngoài cửa sổ, đúng là một ngày trời đẹp, “Người dùng vội phủ nhận, tuy rằng ta không biết người hạ độc Tam aka thế nào, nhưng hạ độc sẽ phải gánh vác hậu quả, người nói phải không?”

“Thần thiếp không hạ độc Tam aka, xin Hoàng hậu nương nương minh xét.” Giọng điệu của Vệ thị vẫn không chút sợ hãi, như thể cô ta không hề liên quan với chuyện Chỉ Lan đang nói.

“Nếu lúc này người giao thuốc giải ra có lẽ bản cung còn có thể tha cho người một mạng, người nghĩ cho kĩ đi.”

“Thần thiếp không biết tại sao nương nương lại cho rằng thần thiếp hạ độc, nhưng thần thiếp thật sự không làm.”

“Người đã bị cấm túc rồi đúng không?” Chỉ Lan giống như suy nghĩ điều gì đó, đưa mắt nhìn Vệ thị, “Vậy bản cung phải phạt người thế nào mới có thể khiến người nói ra chân tướng?”

Chỉ Lan vuốt ve đồ bảo vệ móng tay, nhìn xung quanh, cũng được, bắt tất cả phải câm miệng, nàng dám chắc đến tám phần mười là nữ nhân này ra tay, nàng hiểu các nữ nhân kia, bọn họ không có gan cũng không có năng lực, có thể làm chuyện kín kẽ như thế chỉ có thể là Vệ thị xuất thân tần giả khó.

“Uyên Ương!” Chỉ Lan đưa mắt, Uyên Ương có chút do dự, nhưng vẫn đi ra ngoài một chuyến, khi trở về dẫn theo mấy mama, mấy mama đều bê khay, có vài che nên không biết đựng gì.

Xung quanh im ắng, chỉ có tiếng ve râm ran, như thể viện này bị cách ly.

“Dừng hình đi, đến khi cô ta chịu nói mới thôi.” Chỉ Lan nhắm mắt, nàng không phải người nhẫn tâm, bình thường nàng sẽ không chủ động đối phó với nữ nhân khác, nếu cô ta ra tay với nàng có lẽ nàng sẽ không tức giận đến mức này, nhưng ra tay với con nàng thì khác.

Một mama nhắc miếng vải, lộ ra dụng cụ kẹp đầu ngón tay, đây là hình cụ để kẹp tay, dùng năm thanh gỗ buộc với nhau, kẹp ngón tay vào giữa các thanh gỗ rồi kéo mạnh.

Rốt cuộc Vệ thị cũng lộ vẻ kinh hoàng, cô ta không ngờ hoàng hậu dám lạm dụng tư hình.

“Hoàng hậu nương nương, trước giờ thần thiếp vẫn kính trọng ngài, nhưng ngài định làm gì đây? Ngài định lạm dụng tư hình với thần thiếp sao?” Vệ thị ngẩng đầu, không chút yếu thế nhìn thẳng Chỉ Lan.

Chỉ Lan không nói gì, cũng không trừng mắt, mama bên cạnh thấy thế lồng tay Vệ thị vào hình cụ, Vệ thị không đủ sức lực để chống cự, “Hoàng hậu nương nương! Nếu Hoàng thượng biết ngài sẽ phải trả giá!”

“Khiến cô ta im miệng.” Nếu đã muốn lạm dụng tư hình tất là đã chuẩn bị sẵn sàng, trong ngoài căn phòng này đều là tâm phúc của nàng, ai dám đề lộ chuyện, chẳng phải Vệ thị đang bị cấm túc sao, nàng nhất định phải khiến Vệ thị giao thuốc giải ra trong hôm nay!

“Những người còn lại lục soát phòng Vệ Quý nhân kỹ càng cho bản cung.”

“Nương nương!” Vệ thị chưa nói dứt câu đã bị bịt miệng, cô ta gắng sức chống cự hai mama đang khổng chế, nhưng căn bản vô dụng.

“Ưm ưm.” Vệ thị cảm thấy ngón tay như bị bấm gãy, kiếp trước cô ta cũng từng chịu khổ nhưng chưa từng bị làm nhục thế này, cô ta oán hận trừng mắt nhìn Chi Lan, hận không thể lột da Chi Lan!

“Giờ ngươi đã chịu nói chưa?” Chi Lan nhấp một ngụm trà, xoa huyết thái dương, tầm nhìn của nàng bắt đầu mơ hồ, đầu cũng mờ mờ, nàng tự cắn lưỡi, nhờ đau mới tỉnh táo hơn một chút.

Vệ thị điên cuồng lắc đầu, cô ta sao có thể thừa nhận, cô ta còn chờ Hoàng thượng đến chứng kiến bản chất của Hoàng hậu!

Chi Lan im lặng, nữ nhân hậu cung ác với người khác, với bản thân mình còn ác hơn.

Trong cung Càn Thanh, Huyền Diệp cau mày nhìn cung nữ quý ở dưới, “Ngươi nói gì?! Hoàng hậu dẫn người hành hạ Vệ Quý nhân?”

“Xin Hoàng thượng đi cứu Vệ Quý nhân.” Tiểu cung nữ dập đầu bôm bốp.

“Hoang đường!” Gần đây tâm trạng Huyền Diệp rất xấu, chẳng có lý do gì để hòa nhã với một cung nữ, “Nói xấu hoàng hậu, kéo xuống đánh năm mươi trượng!”

Khi cung nữ kia vào cung Càn Thanh làm ầm, Huyền Diệp đã coi cô ta như người chết, nhìn cung nữ gào khóc nước mắt bị lôi ra ngoài, Huyền Diệp mới đứng lên, tất nhiên hẳn đến cung Diên Hi, nhưng không phải đi cứu Vệ thị, mà là đi xem Chi Lan.

“Vệ thị, ngươi vẫn không chịu nói sao?” Giọng Chi Lan rất yếu, nghe như truyền đến từ một cõi xa xăm.

“Thần thiếp không làm!” Mama rút miếng vải trong mồm Vệ thị, giờ Vệ thị như mới được nhấc từ nước ra, cô ta lắc đầu, dùng ánh mắt hèn mọn nhìn Chi Lan chằm chằm, như thể Chi Lan là chú hề.

“Nương nương không tích đức cho mình thì cũng nên tích đức cho Tam aka, ngài đối đãi với thần thiếp thế này, chẳng lẽ không sợ Tam aka chấm dứt.”

“Im miệng!” Chi Lan đứng bật dậy, cắt lời Vệ thị, ngay sau đó nàng thấy trời đất đảo điên, Chi Lan ngã xuống sàn, trong lúc mơ hồ dường như nghe thấy có tiếng người hét lớn.

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đừng Chạy (Một Kiếp Yêu Ngươi)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 104: Trừng phạt

Rầm! Uyên Ương còn chưa kịp có phản ứng Chi Lan đã ngã thẳng xuống sàn.

“Lan nhi!” Hai mắt Huyền Diệp vẫn đỏ, hẳn không ngờ hình ảnh đầu tiên nhìn thấy khi bước vào cung Diên Hi lại là cảnh Chi Lan ngất xỉu.

Huyền Diệp sai bước đi đến, vạt long bào bay phất phới, trong mắt hẳn chỉ còn người vừa ngã xuống, những người khác dần mơ hồ, thế gian này chỉ còn nàng.

Khuôn mặt nàng tái nhợt, không còn sức sống, hai mắt thâm quầng, hai má hốc hác, vì đập vào bàn mà bụi tóc lỏng lẻo, có mấy sợi tuột ra rơi xuống vai nàng, rõ ràng là đáng về chặt vật, nhưng hai hàng lông mày nhíu lại, bờ môi mím chặt lại khiến nàng có vẻ quật cường, vẻ quật cường khiến người ta không chú ý đến vẻ chật vật của nàng nữa, chỉ càng thêm đau lòng.

“Thế này là sao! Các người chết hết rồi ah?! Tại sao lại để Hoàng hậu ngất xỉu!” Huyền Diệp giận dữ hét lớn, khiến ai nấy đều run rẩy quỳ xuống.

“Thất thần làm gì! Truyền thái y!” Huyền Diệp ngồi xuống, cẩn thận nâng Chi Lan, ôm nàng vào lòng, nhẹ nhàng bế bổng nàng lên, đi vào phòng trong, nhẹ nhàng đặt nàng xuống giường.

Huyền Diệp nhíu mày nhìn giường Vệ thị, lúc này đành bắt Lan nhi chịu thiệt thòi, chờ thái y bắt mạch xong sẽ đưa nàng về cung Khôn Ninh.

“Nô tỳ tuân mệnh.” Uyên Ương cũng phục hồi tinh thần, lập tức chạy ra ngoài, các nha hoàn khác cũng bắt đầu đứng dậy, nhanh nhẹn đi nấu nước pha trà.

“Lan nhi, Lan nhi.” Huyền Diệp không bận tâm đến đáng về hoàng đế, ngồi xỏm bên giường, không để ý đến chuyện long bào lấm bẩn, chỉ cầm tay Chi Lan, kê lên mặt mình, cúi đầu gọi tên Chi Lan.

Chi Lan vẫn nhắm chặt hai mắt, Huyền Diệp đau lòng hôn lên trán nàng, vén tóc nàng ra sau tai. Chi Lan không gặp một lát, nàng đã ngất xỉu, ở một nơi nào đó không nhìn được, trái tim Huyền Diệp như bị bóp chặt, đau nhức đến mức hẳn không nói nên lời.

Vệ thị chỉ có thể ngơ ngác nhìn Hoàng thượng bế hoàng hậu, tay cô ta rất đau, còn chảy máu, nhưng Hoàng thượng không thèm liếc đến cô ta một cái. Vệ thị gục đầu, che giấu hận ý trong mắt, cô ta cắn môi, suy tư phải làm sao bây giờ.

Hừ, hoàng hậu thật lợi hại, một chiêu ngất xỉu liền xoay ngược tình thế. Sở dĩ Vệ thị hạ độc Dận Tự không phải chương mắt cậu bé, mà là muốn nhân cơ hội này đi vào trong lòng Hoàng thượng.

Cô ta đã hành động rất kín kẽ gọn gàng, hơn nữa cô ta không có động cơ hạ độc hoàng tử, không có động cơ không có chứng cứ, cho dù hoàng hậu nghi ngờ Hoàng thượng cũng sẽ không tin tưởng. Hoàng thượng vĩnh viễn là người đứng ở vị trí cao cao tại thượng nhìn hậu cung tranh đấu không nói một lời, chuyện giữa phụ nữ với nhau rất phức tạp, Hoàng thượng sẽ không tham gia, không nhúng tay, trong lòng hẳn nữ nhân nào cũng giống nữ nhân nào, điểm khác nhau là gia tộc đằng sau.

Đối với loại tranh đấu này, chắc chắn Hoàng thượng sẽ chọn đứng ngoài cuộc, hưởng hồ Tam aka không chết, chỉ là ngã bệnh, cho dù Hoàng thượng tức giận nhưng không điều tra được hung thủ cũng không thể làm gì

Nhưng hoàng hậu thì không thế, Vệ thị cũng là nữ nhân hậu cung, cô ta hiểu sâu sắc tầm quan trọng của đứa con với mỗi phi tần, kiếp trước Dận Tự chính là vận mệnh của cô ta, cô ta không muốn thân phận tiện phụ tần giả khổ của mình liên lụy đến con, vì thế quyết đoán chấm dứt cuộc sống, chỉ mong Hoàng thượng có thể vì thế mà nảy sinh chút thương tiếc với cô ta, để Dận Tự bớt phải khổ sở.

Vì thế Vệ thị đã dự đoán được từ trước Hoàng hậu sẽ đến thăm vấn mình, một người mẹ tức giận sẽ bộc phát không ngờ, cô ta muốn thừa dịp hoàng hậu và hoàng thượng còn chưa hòa giải hoàn toàn mà ra tay, nếu không sau này cũng không có cơ hội như thế nữa.

Hoàng thượng yêu thương hoàng hậu, nhưng tình yêu của một đế vương có thể duy trì đến lúc nào, nếu hấn có thể lạnh nhạt với hoàng hậu hai tháng, vậy thì khi nhìn thấy hành động tàn nhẫn của hoàng hậu tất là hoài nghi tình cảm của chính mình, cô ta cũng có thể nhờ khổ nhục kế mà được Hoàng thượng thương tiếc, nhất tiên tam điều ai lại không làm, chịu chút đau khổ mà thu được lợi ích lớn thế, Vệ thị biết là phiêu lưu nhưng vẫn dứt khoát thực hiện.

Không ngờ Hoàng hậu vẫn là lợi hại nhất, nhưng không sao, Hoàng thượng đến rất đúng lúc. Vệ thị nhìn lại bản thân, hôm nay cô ta mặc kỳ phục màu hồng phấn, tôn lên sắc mặt trắng bệch, hai mắt trong veo, đặt biệt gọi lòng thương. Hơn nữa ngay từ đầu cô ta đã cẩn thận che chở búi tóc, vì thế ai nhìn cũng phải đau lòng, thậm chí trách kẻ nào lạm dụng tư hình.

“Hoàng thượng, nước đây ạ.” Một tiểu nha hoàn lên tiếng cắt đứt suy nghĩ của Vệ thị.

“Uh, mạng khăn cho trẫm.” Huyền Diệp đề nén lửa giận và sự sợ hãi trong lòng, cố lấy bình tĩnh mà nói, nhưng bàn tay run rẩy đã tố cáo sự sợ hãi trong lòng hấn.

Huyền Diệp nhận khăn nhẹ nhàng lau hai má Chỉ Lan, hấn lau rất chậm, khăn lụa chậm rãi lướt qua mặt Chỉ Lan, từ hai má tiểu tụy đến bờ môi tái nhợt.

Chính là người này, cách đây không lâu vừa chăm sóc hấn khỏi bệnh, ngay sau đấy lại chăm sóc Dận Tự cả ngày lẫn đêm, ai khuyên cũng không nghe, cố chấp không thể lay chuyển. Hấn không chấp nhận được người khác không nghe lời hấn, nhưng nàng thì khác, thích nghe nàng làm nũng, thích nàng mè nheo, dù nàng có trừng mắt hấn cũng thấy động lòng.

Huyền Diệp hôn tay Chỉ Lan, ánh mắt dịu dàng như nước, dường như nghĩ đến điều gì, ánh mắt sắc bén trở lại, hấn đứng lên, vỗ vỗ quần áo, một lần nữa khôi phục dáng vẻ đế vương cứng rắn, như thể ánh mắt nhu tình vừa rồi chỉ là một khoảnh khắc giả dối.

“Vệ thị! Ngươi còn lờn gì để nói!” Huyền Diệp cầm vật áo ngồi xuống ghế, lưng hấn thẳng tắp, toàn thân tỏa ra khí thế ép người, ánh mắt sắc bén như đao, nhìn thẳng vào Vệ thị. Giờ phút này, trong mắt Huyền Diệp không phải mỹ nhân động lòng, mà là kẻ đầu sỏ khiến Chỉ Lan ngắt xiu.

“Hoàng thượng, thần thiếp cũng không biết tại sao hoàng hậu nương nương lại ngắt xiu, thần thiếp đoán nương nương hiểu lầm thần thiếp, cho rằng thần thiếp là kẻ hạ độc Tam aka, nhưng thần thiếp làm sao có năng lực hạ độc aka, hơn nữa Tam aka khá ái đáng yêu, thần thiếp thương yêu còn không đủ, làm sao có thể hạ độc thù.”

Vệ thị gầy dựa lết về phía trước, cô ta đập đầu vài cái, trán bầm tím, “Thần thiếp cho rằng hoàng hậu nương nương bị kẻ tiểu nhân mê hoặc, mong Hoàng thượng làm chủ cho Hoàng hậu nương nương, tìm ra kẻ tiểu nhân ly gián.”

Vệ thị vừa nhìn về mặt Hoàng thượng liền biết không ổn, cô ta lẩn lộn cung đình vài chục năm, biết Hoàng thượng nổi giận thật rồi, vì thế không đề cập đến thiệt thòi của bản thân nữa chữ, luôn mồm đứng trên lập trường của hoàng hậu, tỏ vẻ bản thân vô tội và kính trọng hoàng hậu, đẩy hết tội lỗi cho một kẻ tiểu nhân nào đó chưa rõ.

“Vệ thị ơi Vệ thị, ngươi thông minh hay ngu dốt!” Huyền Diệp không giận mà cười, một nụ cười hắc ám, khiến nô tài xung quanh phải sợ hãi cúi đầu, “Hoàng hậu nói là ngươi hạ độc, vậy khẳng định là ngươi hạ độc, ngươi không thừa nhận, còn phản bác hoàng hậu, không phải lỗi của ngươi thì còn là của ai!”

Huyền Diệp vỗ mạnh xuống bàn, chén trà rung rinh, nước trà sóng sánh, Vệ thị cũng hoảng sợ, đôi mắt mở to, như thể không tin được lời này là do Hoàng thượng nói ra.

“Hoàng thượng.” Vệ thị cố trấn tĩnh, “Thần thiếp biết Hoàng thượng anh minh thần võ, mong Hoàng thượng tra rõ việc này, trả lại sự trong sạch cho thần thiếp.”

“Người cho là thà chết không nhận thì trẫm không tra được sao?” Huyền Diệp vừa nghĩ đến Chi Lan chưa tỉnh liền giận đến đỏ mắt, “Trẫm sẽ tra cho người xem! Đánh cho ta, đánh cho tới khi cô ta chịu nói.”

Huyền Diệp căn bản không quan tâm Vệ thị, mặc dù không phải cô ta làm, nhưng người chọc giận Chi Lan nhất định không có kết cục tốt, trước giờ hán luôn kiên nhẫn, năm đó Nữ Hồ Lộc thị được sống vì có gia tộc Nữ Hồ Lộc duy trì cho cô ta, sau khi đăng cơ hán liền mượn tay Ô Nhã thị thủ tiêu Nữ Hồ Lộc thị.

Quách Lạc La thị và Hách Xá Lí thị cũng chỉ là ở trong cung kéo dài hơi tàn mà thôi, khiến bọn họ biến mất cũng chỉ là chuyện rất đơn giản, nữ nhân có dã tâm và tham vọng không thể giữ lại, nếu bọn họ ngoan ngoãn hưởng thụ vinh hoa phú quý, Huyền Diệp sẽ không động tới, chẳng lẽ an phận làm bình hoa không được sao, sao cứ phải gây chuyện thị phi.

Lần này Vệ thị xem như giặt râu hổ, cả đời Huyền Diệp cũng không thể quên cảnh Chi Lan ngắt xiú trước mặt hán, tất cả là lỗi của hán, và nữ nhân trước mặt này, tuy rằng hiện tại chưa biết cụ thể thế nào, nhưng chuyện Vệ thị dùng khổ nhục kế dối phó Chi Lan rất dễ hiểu.

Nếu hán vô tình với Chi Lan, có lẽ cũng có hứng thú diễn màn thương hương tiếc ngọc với Vệ thị, Hoàng hậu ghen ghét mỹ nhân được sủng ái, hoàng hậu lợi dụng chuyện hoàng tử sinh bệnh vu oan mỹ nhân, lạm dụng tư hình, sau đó Hoàng thượng giải cứu mỹ nhân yếu đuối khỏi tay hoàng hậu độc ác, kịch bản thật hay, mỹ nhân cũng nhập vai, chỉ có điều hán không thích diễn!

“Hoàng thượng, sao ngài có thể thiên vị mà trừng phạt thần thiếp, trong lòng ngài thần thiếp không có chút vị trí nào sao? Thần thiếp vẫn luôn đem lòng yêu Hoàng thượng! Cho dù trong lòng Hoàng thượng không có chút gì dành cho thần thiếp, nhưng ngài cũng không thể giẫm đạp lên tình cảm của thần thiếp!” Vệ thị biết hiện tại chỉ có thể dùng tình cảm lay động, đàn ông luôn khoan dung với nữ nhân ái mộ mình, đây là xu hướng chung của tất cả đàn ông.

“Ha ha.” Huyền Diệp cười phá lên, “Khó trách Hoàng hậu cho rằng người chủ mưu, cả hậu cung này ngoài Ô Nhã thị cũng chỉ có người có bản lĩnh, đáng tiếc Ô Nhã thị đã chết, người cảm thấy người có thể có kết cục tốt hơn cô ta sao?”

Vệ thị run rẩy, đồng tử cô ta co rút, dường như đang nhớ đến tình cảnh thê thảm của Ô Nhã thị khi chết, hơi thở âm lạnh của Hoàng thượng khiến cô ta phát run vì lạnh.

“Động thủ đi, trẫm ở đây nhìn người, người không nói cũng không sao, trẫm sẽ chữa khỏi cho Tam aka, đến lúc đó người có thể nói với Diêm Vương, dẫn đi!” Huyền Diệp vung tay, mấy thị vệ liền tiến tới, lôi Vệ thị đi, vẻ mặt rất lạnh lùng, như thể trong tay không phải một mỹ nhân thiên kiều bá mị mà chỉ là một khúc gỗ.

“Hoàng thượng!” Vệ thị hoảng hốt, chưa từng có cung phi bị phạt trọng, bởi vì đối với tàn phi đây là một hình phạt đặc biệt mất mặt.

“Đánh đi!” Huyền Diệp không chút động lòng, hán lạnh lùng nhìn Vệ thị, như thể thật sự muốn nhìn xem cô ta chết như thế nào.

“Hoàng thượng, thái y đến rồi.” Tiểu Lý Tử lo lắng bẩm báo, hán đã gọi quá nửa số thái y đến.

“Nhanh! Mau vào chẩn mạch cho Hoàng hậu!” Nhắc tới Chi Lan mới thôi nghiêm mặt, hán lừ mắt qua Vệ thị đang thất sắc, các thị vệ lập tức ầm ầm đổ xô, hai thái giám cầm gậy đi đến.

“Động thủ.” Huyền Diệp ném cho Vệ thị một cái nhìn giận dữ rồi phẩy tay áo, quay người vào phòng, để lại Vệ thị với nỗi tuyệt vọng vô bờ.

“Thái y, hoàng hậu bị sao?” Huyền Diệp nhíu mày căng thẳng đòi câu trả lời từ thái y, gần đây mọi chuyện không thuận, hẳn thật sự sợ Chi Lan cũng ngã bệnh.

“Hồi Hoàng thượng, hoàng hậu nương nương là do vất vả quá độ, tổn thương tâm thần, thần đã kê đơn cho nương nương, nhưng nương nương cũng phải bớt nghỉ ngơi, chịu khó nghỉ ngơi.”

“Uh, đi xuống đi.” Huyền Diệp buông được tảng đá trong lòng nhưng vẫn chưa thể bình tĩnh, nếu Vệ thị là thủ phạm, thì hẳn là đồng lõa, nếu không có sự “sùng ái” của hắn, Vệ thị lấy đâu ra can đảm làm ra chuyện này, tất cả là lỗi của hắn.

Nhìn Chi Lan nằm trên giường, lòng Huyền Diệp nặng trĩu, lương tâm hắn bắt đầu cắn rứt, khiến hắn không thở được, rõ ràng đã nói sẽ đối tốt với Chi Lan, bảo vệ nàng và các con, nhưng lại vì nhất thời luẩn quẩn trong lòng, cho người khác thừa cơ chen vào.

Nếu không phải tại thái độ của hắn mập mờ không rõ, trong hậu cung sao có người dám xuống tay với hoàng hậu từng độc sủng hậu cung và con trai của nàng.

Huyền Diệp cười khổ, lần này muốn Chi Lan tha thứ cho hắn chắc không dễ dàng, Dận Tự bệnh còn chưa khỏi, nếu chỉ là chuyện lạnh nhạt với Chi Lan hai tháng, hẳn giải thích rõ ràng chắc hẳn nàng sẽ tha thứ, nhưng giờ thêm chuyện của Dận Tự, Huyền Diệp không dám tưởng tượng thái độ của Chi Lan sau khi Dận Tự khỏe lại, liệu sẽ lớn tiếng cãi cộ với hắn, hay là làm như không thấy, hắn tình nguyện Chi Lan căm giận quát mắng mình, hoàn toàn không muốn nàng hờ hững với hắn.

Huyền Diệp thở dài, hắn ngồi xuống bên cạnh Chi Lan, ngắm nàng thật kỹ, rốt cuộc hắn còn rồi răm gì chứ, kiếp này nàng là của hắn, hắn muốn dùng tình làm dây, dùng yêu làm khóa giữ nàng bên người, không cho ai cướp đi.

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đừng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 105: Dận nhưng

“Các người tập trung ở đây làm gì?” Dận Nhưng chấp tay sau lưng, mặc thường phục hoàng tử màu trắng ngà, dáng người cao thon, phong thái ung dung, từ xa đã thấy là một công tử phong độ khôi ngô.

“Hồi Đại aka, Hoàng thượng và hoàng hậu nương nương đều đang ở chỗ Vệ quý nhân.” Một thị vệ ôm quyền đáp, “Hoàng thượng nói không cho bất cứ ai vào, mong Đại aka thứ lỗi.”

“Ồ? Hoàng ngạch nương cũng ở trong sao?” Dận Nhưng trầm ngâm một hồi, “Người vào thông truyền hộ Gia một tiếng.”

“Chuyện này....” Thị vệ có chút do dự, nhìn Dận Nhưng khí định thần nhàn rồi gật đầu, Đại aka vốn được sủng ái, sau này có khả năng sẽ kế thừa đại thống, một thị vệ nhỏ nhỏ như hắn không thể đắc tội, “Nó tài tuần mệnh.”

Thiên điện cung Diên Hi được vây kín bởi tâm phúc của Hoàng thượng, ngay cả Quách Lạc La thị cũng không biết bên trong đang xảy ra chuyện gì, cô

ta không dám đi hỏi thăm, chỉ có thể nóng lòng ngồi trong phòng mình trầm suy đoán.

Quách Lạc La thị cũng không biết Vệ thị đang chịu tội cách chỗ cô ta ngồi không xa, Vệ thị bị nhét khăn vào miệng, chỉ có thể ừm không thành tiếng. Cô ta đã chẳng còn đáng vẻ tuyệt sắc mỹ nhân, mặt giàn dụa nước mắt nước mũi, môi bị cắn nát, bị đánh đến bật máu, nhưng thái giám hành hình không hề lưu tình, tiếp tục đánh.

Huyền Diệp ngồi trong phòng, nhắm mắt không biết đang suy nghĩ gì, thi thoảng có cơn gió thổi qua cửa sổ để mở, mang theo tiếng roi đánh bôm bốp trong viện, tiếng nữ nhân khóc thút thít xa xa, nhưng Huyền Diệp không hề nhúc nhích, như không gì có thể tác động đến hắn.

“Hoàng thượng, Đại aka cầu kiến.”

“Nó tới làm gì?” Huyền Diệp mở to mắt, đôi mắt bình tĩnh như vực sâu không đáy, đây mới là đế vương chân chính, làm cho người ta không thể nhìn thấu cảm xúc và suy nghĩ của hắn.

“Hồi Hoàng thượng, Đại aka nghe nói hoàng hậu nương đến cung Diên Hi, vì thế...” Tiểu Lý Tử do dự, hắn biết Đại aka cũng là đứa con vận mệnh của Hoàng hậu, vì thế mới đánh bạo bẩm báo với Hoàng thượng.

“Thôi, truyền.” Giọng nói Huyền Diệp trầm thấp như tiếng vĩ cầm, tay hắn gõ lên mặt bàn theo tiết tấu, tiếng động nhỏ mà lại khiến lòng người sợ hãi không thôi.

“Nhi thần thỉnh an Hoàng ama, Hoàng ama cát tường.” Dận Nhưng vừa vào liền thấy Vệ thị đang bị phạt đánh, hắn nheo mắt, nhất thời thấy giật mình, lại làm như chưa từng nhìn thấy.

“Con thấy rồi sao?” Huyền Diệp nhìn thẳng vào Dận Nhưng, dưới cái nhìn chăm chú của Huyền Diệp, bàn tay giấu trong ống tay áo của Dận Nhưng khẽ run, hắn ổn định tâm trạng, cung kính trả lời.

“Nhi thần thấy Vệ Quý nhân dĩ hạ phạm thượng, bị Hoàng ama xử phạt.” Dận Nhưng suy nghĩ rồi trả lời theo cách ổn thỏa nhất.

“Uhm, con có biết cô ta phạm lỗi gì?” Huyền Diệp không tự giác nhìn vào phòng trong, ánh mắt lại hiện vẻ dịu dàng.

“Nhi thần không biết.” Dận Nhưng cúi đầu, không nhìn Huyền Diệp.

“Ngạch nương của con vì cô ta mà ngắt xiu, con nói cô ta có đáng bị phạt không?” Huyền Diệp nhấp một ngụm trà, đặt mạnh cái chén xuống bàn.

Dận Nhưng bị tiếng động đấy làm hoảng sợ, hắn vừa nghe thấy gì chứ, phải chăng là nghe lầm?

“Vào thăm ngạch nương con đi.” Huyền Diệp thờ dài.

“Vâng.” Dận Nhưng chân chừ, người nằm bên trong là ngạch nương thật sao?

“Ngạch nương!” Dận Nhưng chưa từng thấy Chi Lan trong tình trạng này, sắc mặt trắng bệch, môi tái nhợt, hai hàng lông mày nhíu chặt, vừa như ngủ say, vừa như không muốn tỉnh.

Dận Nhưng đau xót trong lòng, lập tức thấy lòng trào dâng sự nhức nhối và lửa giận. Hắn cẩn thận vươn tay, chậm rãi vuốt ve mặt Chi Lan, ngách nương không còn trẻ, nhưng dung mạo vẫn chỉ như thiếu nữ đôi mươi, có lúc chín chắn không ngờ, có lúc lại ngây thơ phát khờ.

Hoàng ama của hắn thật quá may mắn, gặp được người như Hoàng ngách nương một lòng một dạ yêu thương, vậy mà hoàng ama còn trêu ghẹo nữ nhân khác! Dận Nhưng không ngu ngốc, hắn đã đoán được đại khái chuyện đã xảy ra, Dận Nhưng không chỉ giận Vệ thị, còn là bất mãn với Huyền Diệp.

“Ngách nương, người ngủ trước đi, con sẽ báo thù cho người và Dận Tự.” Đương nhiên Dận Nhưng có thể đoán ra lý do Chi Lan đến cung Diên Hi, vì thế nhiều khả năng Vệ thị là kẻ chủ mưu hạ độc Dận Tự.

Nghĩ đến Dận Tự hắn lại thấy đau lòng, bình thường Dận Tự rất hoạt bát, hiếu động, thiên tư thông minh, nói gì cũng khiến người khác vui vẻ, giờ chỉ có thể nằm trên giường chịu đựng đau đớn, nuốt từng bát thuốc đắng.

Càng lúc về mặt Dận Nhưng càng dữ tợn, dần khiến ngũ quan tuấn tú của hắn hơi méo mó, đệ đệ của hắn còn chịu khổ trên giường, ngách nương của hắn cũng đã ngã xuống, dù là làm con hay làm đại ca hắn đều có nghĩa vụ báo thù cho họ.

“Ha ha.” Dận Nhưng nở nụ cười tự giễu, hắn vẫn quá ngây thơ, tự cho là đúng, ngay cả những người thân yêu nhất cũng không bảo vệ được, hắn có đáng làm đàn ông không chứ!

“Nhi thần khẩn cầu Hoàng ama giao nhi thần điều tra chuyện Tam đệ.” Dận Nhưng như người đứng dậy sau cơn đau, ánh mắt lóe sáng, bước đi vững vàng, thần sắc kiên định, dần biểu hiện được khí thế bản thân, chứ không còn là bóng dáng của Thuận Trị hay Huyền Diệp.

“Được!” Huyền Diệp hài lòng nhìn con trai lớn nay đã trưởng thành, chỉ tiếc cái giá không nhỏ, “Trăm cho con thời gian ba ngày, hy vọng con đừng khiến trăm phải thất vọng.”

“Nhi thần tuân chỉ!” Dận Nhưng trầm tính toán xem phải làm thế nào, “Có thể giao Vệ Quý nhân cho nhi thần xử trí không?” Dận Nhưng biết bản lĩnh của ngách nương nhà mình không thua kém ai, nếu ngách nương đã cho rằng Vệ thị hạ độc, vậy tám chín phần mười là Vệ thị chủ mưu.

“Uh, giao cho con, nếu thẩm vấn không ra thì xử tử.” Huyền Diệp nói băng quơ, không thể nhìn ra là đang nói đến chuyện mạng người.

“Hoàng ama, nhi thần có việc này không hiểu!” Dận Nhưng quan sát vẻ mặt Huyền Diệp, cố lấy dũng khí lên tiếng hỏi.

“Chuyện gì?”

“Nhi thần không hiểu nếu Hoàng ama cũng không coi trọng Vệ Quý nhân, vậy tại sao lại vì Vệ Quý nhân mà lạnh nhạt với Hoàng ngách nương.”

Dận Nhưng có thể nói là không nói không được, hắn biết người đối diện là quyền khuynh thiên hạ, hoàng đế nắm quyền sinh sát, nhưng người đang chịu đau khổ là ngách nương của hắn, ngách nương nhìn được còn hắn thì không, kể cả người kia có là Hoàng ama.

“Con nói gì?!” Huyền Diệp như con mèo bị giẫm phải đuôi, hắn đứng bật dậy, chậm rãi đi từng bước, “Trăm không làm chuyện có lỗi với Hoàng ngách nương của con!”

“Hoàng ama, những ngày vừa rồi Hoàng ngách nương vượt qua rất khó khăn, dù con không ở bên ngách nương mỗi ngày, nhưng con thường xuyên thấy

người bất giác thất thần, thường xuyên hỏi con Hoàng ama gần đây thế nào, có khỏe không, chính sự có bận không, ngày nào cũng lo lắng cho Hoàng ama, nhưng Hoàng ama...”

Lời Dận Nhưng nói tất nhiên nửa thật nửa giả, Chi Lan nhớ Huyền Diệp không cần phải nói, nhưng chưa sâu sắc đến mức đấy, bởi vì còn ba đứa con mới sinh cần chăm sóc, vì thế Chi Lan ít nhiều phân tán tâm trí.

“Lời con nói là thật sao?” Huyền Diệp thấy vui bất ngờ, nhưng lại nhanh chóng sa sầm nét mặt, hần ngồi xuống ghế, cầm chén trà che dấu sự thất thố vừa rồi.

“Trẫm đã biết, chuyện giữa trẫm và ngạch nương con con không cần xen vào.” Xem Dận Nhưng còn đang muốn nói, Huyền Diệp đã ra hiệu ngừng, “Trẫm chỉ nói một lần, trẫm không làm chuyện có lỗi với Hoàng ngạch nương của con.”

“Con tin tưởng Hoàng ama, nhi tử cáo lui.” Dận Nhưng cũng biết mình đã quá kích động, nhưng hần có nguyên tắc làm việc riêng, ngạch nương là người quan trọng nhất trong lòng hần, sau đó là các em trai em gái, hần là con trưởng, phải có trách nhiệm với mọi người.

“Uh, con muốn thăm vấn Vệ thị thì thăm vấn ở đây luôn đi, trẫm đưa ngạch nương con về cung Càn Thanh.” Huyền Diệp thấy đã có người chủ động nhận vụ án này, vậy thì hần có thể lo cho Chi Lan, nhưng hần sẽ không buông tha, nếu Chi Lan nhận định là Vệ thị làm, vậy điều tra từ cô ta.

“Con tuân mệnh.”

Khi Vệ thị tỉnh lại cảm thấy toàn thân tan nát, cô ta không ngờ mình còn có thể tỉnh lại, cô ta biết tính Khang Hi, cô ta phải chết là chuyện không cần nghi ngờ, chỉ còn là vấn đề thời gian.

Vệ thị quay đầu, nhờ ánh nến mờ nhạt thấy một người ngồi cạnh bàn, hần đưa lưng về phía cô ta, ánh trăng trong treo lạnh lùng chiếu lên người hần tạo cảm giác mơ hồ.

“Ngươi là ai?” Vệ thị đã chẳng còn sợ gì, mưu kế thất bại, cô ta nhận thua, cô ta cũng không hối hận, cơ hội lướt qua tầm tay, dám đánh cược mới có cơ thắng. Trước không hối, nay không sợ.

“Là ngươi hạ được Tam đệ đúng không?” Dận Nhưng nghe thấy Vệ thị lên tiếng, mới chậm rãi xoay người lại, thần sắc lãnh đạm, giọng nói như tuyết rơi mùa hè.

Lúc này Vệ thị mới nhận ra có thị vệ đứng trong góc tối, bảo sao đã khuya Đại aka còn ở trong phòng cô ta, chắc là Hoàng thượng đồng ý.

“Đứng hay không thì cũng có ý nghĩa gì?” Vệ thị cười mỉa mai, tóc cô ta bù rối, dáng vẻ chật vật, nhưng cô ta không để ý.

“Giao thuốc giải ra đây.” Dận Nhưng dừng một chút, rồi lại nhìn ra bóng đêm mịt mờ bên ngoài cửa sổ, “Ngươi không muốn khiến anh trai ngươi phải chết chứ.”

“Ngươi!” Vệ thị ngẩn người, “Ngươi bắt ca ca ta?”

“Ý ngươi là Dát Đạt Hồn sao? Nếu là hần, thì hần đã ở trong tay Gia, còn có đứa cháu mới chào đời của ngươi.” Dận Nhưng cũng không phải người nhân từ, thành viên hoàng tộc chỉ tình cảm với người thân, tính mạng kẻ khác không phải thứ đáng để bọn họ đắn đo.

“Sao ngươi dám ra tay với một đứa trẻ!” Vệ thị hung hăng nhìn Dận Nhưng chăm chăm, quả nhiên là con của Khang Hi, Khang Hi dám hại chết cả con ruột, con hân cũng không thua kém.

“Vậy sao ngươi dám xuống tay với Tam đệ!” Dận Nhưng đứng lên, “Ngươi thương cháu của ngươi, chẳng lẽ Gia không đau lòng đệ đệ của Gia sao?!”

“Gia biết ngươi không sợ chết, ngươi suy nghĩ đi, cho dù ngươi không giao thuốc giải ra Tam đệ cũng được chữa khỏi, chỉ là vấn đề thời gian thôi, nhưng cả nhà ngươi sẽ phải xuống mồ vì hành vi ngu xuẩn của ngươi!” Dận Nhưng đứng dưới ánh trăng, thiếu niên tuấn tú phong độ khôi ngô, nhưng mỗi lời nói ra lại tàn nhẫn lạnh người.

“Ha ha ha!” Vệ thị cười phá lên, “Một nhà các ngươi quả là tàn nhẫn, chỉ có Dận Tự của ta, Dận Tự của ta...”

“Ngươi nói gì?” Những lời sau đó của Vệ thị thì thào không thành tiếng, Dận Nhưng không nghe được.

“Ta có thể đưa thuốc giải cho ngươi, nhưng ngươi không được động đến anh trai và cháu ta.” Vệ thị nhìn Dận Nhưng chăm chú, cẩn thận quan sát vẻ mặt của hắn, cô ta không dám chắc nên chỉ có thể đánh cược, đánh cược là Đại aka trẻ tuổi này nói chuyện giữ lời.

“Được!” Dận Nhưng vỗ tay, nhếch môi cười, “Gia không có chút hứng thú nào với anh trai và cháu của ngươi, bọn chúng sống chết thế nào không liên quan đến Gia, mà là liên lụy bởi ngươi!”

“Đừng nói nữa, ta đưa thuốc giải cho ngươi thì ngươi đi đi.” Vệ thị quay đầu, rõ ràng chán nản.

“Đưa thuốc giải cho Gia trước, nếu không Gia cũng không cam đoan thuộc hạ của Gia không nhất thời lỡ tay.”

Vệ thị run rẩy, sờ soạng trên giường một hồi, rút cuộc giường mở ra một ngăn bí mật, trong ngăn có một túi gấm nhỏ, Vệ thị lấy túi gấm quăng ra.

“Thuốc giải của ngươi đây, ta muốn nghỉ ngơi, thỉnh Đại aka ra ngoài.”

“Vệ Quý nhân không cần sốt ruột, ngày mai Gia còn nhiều chuyện muốn hỏi ngươi, ví dụ như ngươi đã hạ độc Tam đệ thế nào, nhất định là rất thú vị, Vệ quý nhân có nghĩ thế không?” Dận Nhưng cười mà như không cười suy tư nhìn túi gấm trong tay.

“Đại aka, ta cũng có lời muốn nói với ngươi.” Vệ thị nhìn bóng Dận Nhưng hất lên tường đầy vẻ gian trá.

“Lời vàng ý ngọc của Vệ Quý nhân, Dận Nhưng sẽ chăm chú lắng nghe.” Dận Nhưng cắt túi gấm vào trong người, chấp tay nói.

“Chắc ngài không biết, tình trạng này của ta là tương lai của Hoàng hậu, mà ngài, chẳng qua cũng chỉ là phế thái tử thôi, ha ha ha!” Vệ thị cười ứa nước mắt, đúng vậy, Dận Nhưng Dận Nhưng, ngay cả tên cũng giống nhau, chẳng phải phế thái tử sao.

“Vệ Quý nhân chắc trúng gió rồi, lời đầy cũng dám nói, tuy Gia không trách ngươi, nhưng Hoàng ama thì chưa chắc.” Dận Nhưng sao có thể vì mấy câu nói mà dao động, hân lắc đầu, xoay người ra khỏi phòng.

Gió thổi tắt ngọn nến trong phòng, chỉ chớp mắt cả phòng tối đen, vàng trắng đã lặn sau mây, có tiếng nữ nhân trong phòng hát nhỏ, là khúc hát cô ta từng hát cho Khang Hi nghe, những lời cuối cứ lặp đi lặp lại, “Non cao có rừng, cây kia có nhánh, yêu chàng sao chàng chẳng hay?”

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đừng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: Tình thân

Trong cung Càn Thanh, qua lớp màn mỏng có thể thấy trên giường lớn bằng gỗ từ đàn trái chắn đệm màu vàng có người đang nằm, một người đàn ông cao lớn nằm nghiêng, một cánh tay trắng nõn đặt trên hông hắn, trong phòng chỉ có tiếng hô hấp đều đặn của hai người.

“Tam Bảo, Tam Bảo.” Người phụ nữ kia đột nhiên nói mơ, tay nàng nắm chặt lấy quần áo người đàn ông, hô hấp cũng dồn dập.

“Lan nhi, không có việc gì, tôi ở đây, không có việc gì.” Đường như người đàn ông đã tỉnh từ trước, hắn đau lòng cầm tay người phụ nữ, áp vào ngực mình, người phụ nữ cảm nhận được sự ấm áp dần ngủ yên trở lại, mi mắt nàng giật giật rồi hô hấp đều đặn hơn.

“Lan nhi, Lan nhi.” Hốc mắt người đàn ông nóng lên, hắn không biết mình nên nói gì cho phải, chỉ có thể thì thào gọi tên người phụ nữ, như thể làm thế thì nàng có thể nằm trong vòng tay hắn mãi.

Cánh tay còn ở trong chăn của người phụ nữ giật giật, dường như có chút do dự, cuối cùng vẫn để yên cho người đàn ông ôm đến bình minh.

Sáng sớm, Huyền Diệp thử cử động cánh tay bị Chi Lan gối lên đến mức mất cảm giác, cười trừ mếu, hôn khẽ lên trán Chi Lan rồi mới rút tay.

“Tiểu Lý Tử.” Tuy Huyền Diệp vừa tỉnh nhưng hắn không hề ngại ngủ, dưới nắng sớm, người đàn ông càng toát lên khí thế đế vương. Nếu cẩn thận quan sát diện mạo của hắn, sẽ thấy hắn thiên đình no đủ, mày kiếm mắt sao, mũi thẳng mặt vuông. Dù chỉ đứng thẳng cũng có khí thế ép người.

“Có nô tài.” Tiểu Lý Tử hầu hạ Hoàng thượng đã nhiều năm nhưng vẫn cảm thấy kinh diễm, rõ ràng là một người đàn ông, nhưng phong thái khí độ khó ai sánh bằng, khó trách nữ nhân hậu cung trông thấy Hoàng thượng đều như ong thấy mật.

“Hầu hạ trẫm thay quần áo, nhẹ tay thôi, đừng làm Hoàng hậu thức giấc.” Huyền Diệp thấp giọng căn dặn.

“Vâng.” Tiểu Lý Tử coi như được mở mang tầm mắt về sự sùng ái dành cho hoàng hậu, chắc chẳng lâu nữa tin Hoàng hậu ngủ ở cung Càn Thanh sẽ truyền khắp hậu cung.

Khi Huyền Diệp và Tiểu Lý Tử còn chưa phát hiện ra, Chi Lan nằm trên giường mở mắt, nàng nhìn Huyền Diệp đang mặc quần áo bằng ánh mắt phức tạp, cắn môi, cuối cùng xoay người, nhắm mắt.

Huyền Diệp thay quần áo rửa mặt không tốn nhiều thời gian, hắn mặc quần áo, nhìn Chi Lan đang nằm trên giường, chần chừ một lúc rồi ra khỏi phòng, chỉ là động tác của hắn mất tự nhiên hơn xưa rất nhiều.

Tiểu Lý Tử đi theo Huyền Diệp, lặng lẽ thờ dài, rốt cuộc Hoàng thượng và hoàng hậu đang làm sao đây.

“Nương nương, ngài?” Uyên Ương vừa vào liền thấy Chi Lan ngồi trên giường không nói tiếng nào, cô ấy lo lắng nên hỏi.

“Không có việc gì, ta vừa dậy, mức nước rửa mặt đi.” Chi Lan có chút mê man nhìn giường lớn, “Tam aka thế nào rồi?”

“Nô tỳ đang muốn chúc mừng nương nương, tối qua Tam aka đã khỏe lại.” Từ Quyên vừa cười vừa vắt khăn, đi tới bên giường lau mặt cho Chi Lan.

“Thật sao?!” Chi Lan thẳng lưng, đôi mắt sáng lấp lánh xua tan sự yếu đuối chán nản.

“Vâng, tối qua Đại aka mang thuốc cho Tam aka, Tam aka uống xong thì hết đau.” Uyên Ương cầm cao bôi mặt cho Chi Lan.

“Nhanh một chút, ta muốn đi thăm Tam aka, nhân tiện gọi cả Đại aka đến, ta có lời muốn hỏi nó.” Chi Lan lập tức hồi phục tinh thần, lộ ra lúm đồng tiền đã lâu không thấy.

“Nương nương đừng gấp, chắc giờ Tam aka vẫn đang ngủ, nương nương ăn sáng trước đi, Hoàng thượng nói nhất định phải nhìn nương ăn no.” Tư Kỳ bê một mâm đồ ăn, cháo thơm, bánh bao trắng xốp, vừa nhìn đã thấy đói.

“Được rồi, ăn trước.” Nhắc tới Huyền Diệp Chi Lan liền thấy cứng người, Uyên Ương nhận ra nhưng không nói gì, chỉ thầm lo lắng cho Chi Lan.

“Sao ngạch nương vẫn chưa đến?” Dận Tự ăn món điểm tâm dễ tiêu hóa, mở to mắt nhìn Dận Chân.

“Ta làm sao biết, nhất định ngạch nương sẽ tới ngay thôi.” Dận Chân cầm chén nước, “Uống nước đi kéo nhẹn.”

“Hôm nay Nhị ca có vẻ rất nghiêm túc.” Dận Tự khỏe lại liền khôi phục tính tình, bắt đầu trêu chọc Dận Chân.

“Không có gì.” Dận Chân nghĩ đến lời Đại ca nói hôm qua, lòng liền có chút khó chịu.

“Tam aka, hoàng hậu nương nương tới.” Tiểu nha hoàn Liên Nhi vào bẩm báo, đây là một cô bé gầy nhỏ, mặt mũi ngây thơ, nếu không phải nha hoàn của Tam aka đã chết gần hết, sẽ không đến lượt cô bé hầu hạ thân cận Dận Tự.

“Uh, Gia biết rồi, người lui xuống đi.” Tuy Dận Tự không thích nha hoàn rụt rè, nhưng vẫn ôn hòa.

Chi Lan vào phòng liền thấy con trai tươi cười, tuy rằng có chút tiểu tụy, nhưng gương mặt đã hồng hào hơn nhiều.

“Ngạch nương!” Dận Tự vội nuốt miếng điểm tâm ăn dở xuống, nhẹn ngào gọi mẹ.

“Làm sao vậy? Còn không thoải mái sao?” Nhìn thấy Dận Tự là chẳng chực khóc, Chi Lan hoảng sợ, chẳng phải khỏi rồi sao.

“Con không sao, con khỏe rồi, nhưng con nhớ ngạch nương.” Dù sao Dận Tự cũng chỉ là một cậu bé, ốm dậy tất nhiên là muốn gặp ngạch nương đã ngày đêm lo lắng chăm sóc cậu bé.

“Không có việc gì là tốt rồi.” Chi Lan vỗ ngực, khoa trương đến mức Dận TỰ cũng phải cười.

“Nhị Bảo quả là ca ca tốt, sớm thế này đã đến thăm Tam Bảo.” Chi Lan cũng không quên khích lệ Dận Chân.

“Con không phải ca ca tốt.” Dận Chân cúi đầu, hạ giọng gần như nghẹn ngào, “Nếu con là ca ca tốt Tam Bảo đã không trúng độc, đều là lỗi của con.”

Chi Lan nghe xong thì thấy tim nặng trĩu, vội ôm lấy Dận Chân, “Không phải lỗi của Nhị Bảo, là tại ngách nương không bảo vệ tốt các con, là ngách nương vô dụng.”

Chi Lan thấy trước ngực ướt át, cậu bé trong lòng nắm chặt quần áo nàng, luống cuống vùng vẫy, đáng thương như con thú nhỏ bị lạc đường. Nàng dùng tay lau nước mắt trên mặt Dận Chân, dịu dàng nhìn cậu bé.

“Nhị Bảo còn nhỏ, không thể làm mọi chuyện, con xem ngách nương đã lớn thế này, còn vì sơ sẩy hại Tam Bảo bị hạ độc, so với ngách nương Nhị Bảo đã giỏi hơn nhiều rồi.”

Chi Lan lôi kéo tay Dận Chân, tay cậu bé hơi lạnh, thái độ cũng có vẻ áy náy. “Các con là hoàng tử, tuy rằng cảm y ngọc thực, ngàn vạn sủng ái, nhưng cũng nguy hiểm bao vây, có lẽ hai đứa chưa hiểu được, nhưng phải nhớ lời này của ngách nương, gặp chuyện gì cũng phải suy nghĩ nghiền ngẫm kỹ càng.”

Chi Lan đứng lên, vỗ lên giường Dận TỰ, nói với Dận Chân, “Lại đây ngồi cạnh ngách nương.”

Dận Chân đỏ mặt, ánh mắt cũng đỏ bừng, chống tay lên giường, dùng sức xoay người liền ngồi lên, động tác thành thạo nhanh chóng, có thể thấy là do bình thường chịu khó học cưỡi ngựa bắn cung.

Dận TỰ thấy thế lập tức xóc chân, ngồi bên cạnh Chi Lan, cọ đầu vào tay nàng, vòng tay ôm eo nàng, cọ mặt vào ngực Chi Lan, cuối cùng mới thờ dãi thỏa mãn.

“Con nhớ ngách nương.” Dận TỰ vẫn biết ngách nương yêu thương cậu bé, nhưng chưa từng nhớ ngách nương nhiều đến thế, khi sinh bệnh thậm chí cậu bé còn nghĩ không biết mình có ra đi thế này không, nhưng ngách nương nắm tay cậu bé, vỗ về cậu bé, ngách nương còn rơi nước mắt khiến cậu bé thấy kiên cường, cậu bé không thể cự tuyệt ngách nương như thế.

Cậu bé biết mình càng tỏ vẻ đau đớn thì ngách nương càng khổ sở, vì thế cậu bé cố chịu đựng, gian nan đau đớn cũng phải cười, bởi vì chỉ có nở nụ cười người xung quanh mới không lo lắng, mới có thể khiến bản thân tin tưởng rồi mọi chuyện sẽ ổn.

“Lớn như vậy còn làm nũng.” Chi Lan ôm lấy Dận TỰ, dòng lệ chực chờ nơi bờ mi, rốt cuộc con nàng cũng bình an, không gì vui hơn. Nàng làm mẹ không mong các con nổi bật, chỉ mong các con có thể trọn đời bình an.

“Ngách nương.” Dận Chân cũng lên tiếng, ngồi ở phía bên kia của Chi Lan, học theo Dận TỰ dựa mặt vào ngực Chi Lan, quả nhiên ngách nương rất mềm mại.

Trong lúc nhất thời mọi âm thanh đều như phai nhạt, ánh nắng ấm áp xuyên qua tầng mây, qua ô cửa sổ khắc hoa, chiếu lên ba người, nhu hòa, ấm áp. Dận Nhưng cảm thấy cả đời cũng không quên được hình ảnh này, hai cậu bé dựa vào một người phụ nữ mỉm cười, tuy rằng mỗi người một vẻ mặt nhưng đều có ánh mắt ấm áp trìu mến. Thời gian như đã rất lâu lại chỉ như một cái chớp mắt, vĩnh viễn khắc ghi trong ký ức Dận Nhưng.

Dận Nhưng không đành lòng phá vỡ khoảnh khắc này, nhẹ nhàng bước vào, tự giác ngồi xuống một bên.

“Đại Bảo đến sao không lên tiếng.” Chi Lan ngẩng đầu liền thấy thiếu niên ngồi mỉm cười, nàng đỏ mặt, lau nước mắt.

Dận Nhưng vẫn nhìn Chi Lan chăm chú, thấy thế lại nhin không được cười khẽ, thiếu niên đang độ oai hùng khôi ngô, nụ cười thật đúng như câu “Có người quân tử tài ba, như lo cắt dưa để mà lập thân, dồi mài dóc chí siêng cần.” (Khúc quanh sông Kỳ 1, Không tử, người dịch Tạ Quang Phát)

Lần đầu tiên Chi Lan thấy đáng vẻ đấy ở Dận Nhưng, nàng càng đỏ mặt hơn, chợt nhận ra con mình đã trưởng thành để thành một công tử khôi ngô phong độ hơn người.

“Dận Chân và Dận Tự nghỉ ngơi trước đi đi, ngách nương có chuyện nói riêng với đại ca.” Chi Lan hơi ngượng ho khan vài tiếng, lập tức đứng lên, cùng Dận Nhưng sang phòng khác.

“Ngách nương vừa đỏ mặt.”

“Tại sao?”

“Chẳng lẽ vì đại ca rất anh tuấn?”

“Sau này ta cũng như thế.”

“Uh, ta cũng vậy.”

Chi Lan nghe hai đứa trẻ nói chuyện càng bước nhanh hơn, Dận Nhưng đi sau cúi đầu, nhưng khóe môi khẽ mỉm cười

“Được rồi, đừng cười nữa, kể lại cho ngách nương chuyện đã xảy ra đi.” Chi Lan cảm quát tròn khẽ phe phẩy.

“Vâng.” Dận Nhưng nghiêm túc, “Tối qua con đi thăm vấn Vệ Quý nhân, cô ta đã thừa nhận, giao thuốc giải ra, con mang thuốc đến Thái Y Viện, ngự y kiểm nghiệm không có vấn đề, con mới cho Tam đệ uống thuốc.”

“Uh, Dận Nhưng đã trưởng thành rồi, còn bản lĩnh hơn ngách nương.” Lần này đến lượt Dận Nhưng đỏ mặt, trong nháy mắt, từ thiếu niên bình tĩnh trở thành cậu trai mới lớn ngượng ngùng.

“Điều tra ra cô ta hạ độc thế nào không?” Đây mới là trọng điểm, nếu không điều tra ra kẻ nào làm gian tể bên cạnh Dận Tự, vậy sẽ còn lần thứ hai thứ ba.

“Con đã tra hỏi nhưng cô ta không nói.” Đây cũng là điều đang làm khó Dận Nhưng, Vệ thị dường như còn coi trọng người kia hơn cả anh trai mình, có lấy mạng sống anh trai cô ta ra đe dọa cô ta cũng không chịu hé răng.

“Uh, xem ra tình cảm cô ta với kẻ đó rất tốt.” Có thể trọng dụng chỉ có hai loại nô tài, một là vì tiền hoặc vì quyền, mưu cầu ích lợi, hai là vì tình hoặc vì nghĩa, không cần gì. Rõ ràng Vệ thị là trường hợp thứ hai.

“Đi điều tra khi Vệ thị còn ở tân giả khổ ai thân thiết với cô ta, sau đó đổi hết tất cả nha hoàn thái giám bên cạnh Dận Tự, không giữ một ai.” Dận Tự vừa khỏe Chi Lan lại trở lại làm một Hoàng hậu bản lĩnh, “Bên cạnh ta có mấy người tâm phúc, để bọn họ đến chỗ Dận Tự.”

“Vệ thị không xử tử vợ, ta có chuyện còn muốn hỏi cô ta.”

“Con biết, ngạch nương.” Dận Nhưng có chút do dự, “Con thấy Hoàng ama rất lo lắng cho ngạch nương, chắc Hoàng ama đã nghĩ thông suốt, sẽ không lạnh nhạt với Hoàng ngạch nương nữa.”

“Sao đột nhiên lại nói đỡ cho Hoàng ama của con?” Chi Lan nhủ mảy, nàng có thể hiểu suy nghĩ của con, không có đứa con nào muốn nhìn cha mẹ bất hòa, “Ngạch nương có chừng mực, con không cần lo lắng.”

“Ngạch nương!” Dận Nhưng nhìn ra Chi Lan đang đánh trống lảng, không khỏi lo lắng cho Huyền Diệp, “Con chỉ hy vọng ngạch nương và ama có thể hòa hợp, hôm qua ama rất hối hận, ama nói sẽ không phụ ngạch nương.”

“Đại Bảo, con lớn rồi, có một số việc ngạch nương cũng có thể nói với con.” Chi Lan buông chén trà, nhìn cây đại thụ ngoài cửa sổ, “Ngạch nương không trách Hoàng ama của con, ta và ama của con lớn lên bên nhau, hấn vẫn coi ta như châu bảo, ngạch nương chưa từng quên.”

Tiếng gió xào xạc khe khẽ, “Ngạch nương sáu tuổi đã đi theo ama con, mọi người trong cung đều nói ta là cái đuôi của hấn.”

Nhớ tới Đồng Quý phi từ ái, Na Nhân cách cách mạnh mẽ, Thường Ninh kiều ngạo, Phúc Toàn khiêm tốn, Chi Lan nở nụ cười hoài niệm, “Lúc đấy ta còn ở cung Cảnh Nhân, thư pháp, làm thơ vẽ tranh đều là ama con dạy ta, hấn đưa ta vào thế giới này, cho ta biết thế nào là yêu, cũng là người dạy ta đau lòng khổ sở.”

“Đương nhiên, đau lòng khổ sở rất ít.” Chi Lan cười thản nhiên, “Vì thế lần này ta không trách ama con, hấn đã làm tốt lắm rồi, một đế vương có thể đối với ta như vậy, ta rất cao hứng, rất cảm ơn.”

“Bởi vì ama con mới có các con, nhà ta dần đông đúc, ta thấy các con lớn lên, từ một cây non yếu ớt thành đại thụ che trời, từ chú chim non cần che chở thành hùng ưng tung cánh trời cao.”

“Ta thỏa mãn, thật sự thỏa mãn.” Chi Lan ứa nước mắt, “Vợ chồng bất hòa là chuyện rất bình thường, lần này ta không trách ama con lạnh nhạt với ta, chỉ trách bản thân sơ sẩy không bảo vệ được các con.”

“Ngạch nương.” Dận Nhưng chậm rãi ngồi xổm xuống gối đầu lên đùi Chi Lan, hốc mắt đỏ hoe.

“Có điều ngạch nương buồn bực thất thường, trút giận lên ama con.” Chi Lan lại vui vẻ trêu đùa, “Con đừng tiết lộ với ama con, ngạch nương bướng bỉnh, để hấn tìm cách dỗ ta đi.”

Góc lòng bào màu vàng hiện lên ngoài cửa, chỉ nghe tiếng ve kêu râm ran.

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đừng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 107: Giao phong

Huyền Diệp thấy tim mình đập thình thịch, dường như một hạt giống nảy mầm trong lòng hân, dần thành cây, đâm cành trở nhánh, chỉ cần thêm chút thời gian sẽ thành một cây đại thụ.

“Lan nhi.” Huyền Diệp thì thầm tên nàng, đầu lưỡi khẽ run, tên nàng như có ma lực, chỉ là hai chữ đơn giản, nhưng lại khiến trái tim hân không ngừng run rẩy, như bị phơi ra dưới ánh nắng chói chang, yêu một người đến choáng váng, hân tình nguyện cả đời sống bên nàng không xa lìa không rời bỏ.

“Ha ha.” Tiếng cười của Huyền Diệp càng lúc càng lớn, càng lúc càng hùng hậu, như muốn qua cả tầng mây.

Tiểu Lý Tử ở phía sau mờ mịt không hiểu, không rõ vì sao Hoàng thượng trở về từ Aka Sở lại cao hứng như vậy, hân cúi mắt, quả nhiên tư tưởng của Hoàng thượng và thái giám không giống nhau.

“Tiểu Lý Tử, cùng trẫm đi dạo ngự hoa viên.” Huyền Diệp mỉm cười, nhanh nhẹn đi trước, dường như vừa trút được tảng đá trong lòng, cước bộ nhẹ nhàng, động tác phóng khoáng.

“Vâng.” Tiểu Lý Tử phải rảo bước mới đuổi kịp Hoàng thượng.

“Đứng rồi, ngươi nói trẫm nên làm gì để Hoàng hậu vui?” Huyền Diệp đột ngột dừng lại, xoay người bắn khoắn, “Ngươi cho người đi nghe ngóng xem Hoàng hậu muốn gì, không được để lộ là trẫm dặn, hiểu không?”

Huyền Diệp cao hứng không thể diễn tả thành lời, giờ hân chỉ một lòng nghĩ làm sao để Chi Lan tha thứ cho hân, hoàn toàn không nhận ra hành vi của mình rất không phù hợp.

Tiểu Lý Tử đau khổ nhăn nhó, có ai hiểu Hoàng hậu hơn Hoàng thượng, hỏi hân làm gì, hân chỉ là một thái giám, làm sao biết lấy lòng phụ nữ.

Trong Aka Sở, Dận Nhưng nghe Chi Lan nói xong, lòng vừa cảm động vừa có chút ghen tỵ.

“Được rồi, cùng ngạch nương đi xem Vệ Quý nhân đi, ta nghĩ cô ta có chuyện muốn nói với ta.” Chi Lan vỗ nhẹ lên nửa đầu cạo trọc của Dận Nhưng.

“Vâng, tất nhiên con đi cùng ngạch nương, không may cô ta tấn công thì phải làm sao.”

Dận Nhưng đứng lên, nhìn Chi Lan khéo mắt ứa lệ, không kiềm chế được đưa tay hứng giọt lệ, hân nhìn giọt lệ trong lòng bàn tay, tâm trạng phức tạp không thôi, thậm chí dài không biết liệu có thể tìm được một người con gái đối đãi với hân thật lòng như ngạch nương đối với Hoàng ama.

Chi Lan có chút nghi hoặc nhìn Dận Nhưng, con trai đã trưởng thành, có tâm sự không thể nói với ngạch nương như nàng, Chi Lan vừa kiêu ngạo vừa hụt hẫng, các con rồi sẽ rời khỏi nàng, cùng những người con gái khác xây dựng gia đình, nghĩ đến đây, nàng bắt đầu hiểu tại sao mẹ chồng nàng đau hay lục đục.

“Đi thôi ạ.” Dận Nhưng dịu Chi Lan, nắm tay nàng, đi ra Aka Sở, đến cung Diên Hi. Cảnh hai bên đường vẫn vậy, nhưng tâm trạng đã khác xa, Chi Lan

không tự giác nắm chặt tay Dận Nhưng, Dận Nhưng có chút lo lắng nhìn Chi Lan, hẳn có thể mừng tượng được tâm trạng phần nộ của Chi Lan lúc này.

“Ngạch nương, ngài không có việc gì chứ?” Dận Nhưng trấn an Chi Lan, nàng mỉm cười, đứng vậy, Dận Tự đã khỏe rồi, nàng còn gì phải lo lắng.

“Không có việc gì.” Chi Lan lắc đầu, đây là một bài học nàng vĩnh viễn không quên được.

Không khí trong cung Diên Hi có chút khẩn trương, các cung nữ đi lại dường như cũng cố né thiên điện, các nha hoàn canh giữ thiên điện thì đau khổ nhăn nhó, thỉnh thoảng lại nhìn trái phải có vẻ rất bất an.

“Hoàng hậu nương nương giá lâm.” Chi Lan đến bất ngờ, khiến người trong cung Diên Hi bao gồm cả Quách Lạc La thị phải giật mình, Quách Lạc La thị cầm khăn, run rẩy thỉnh an Chi Lan.

“Đứng lên đi, bản cung nghe nói Vệ Quý nhân bị bệnh, hôm nay đặc biệt đến thăm.” Trên đầu Chi Lan cài trâm vàng gắn ngọc hình nửa cánh bướm, hai bên lại cài thêm những trâm hình bướm khác nhau. Mặc thường phục hoàng hậu, lộng lẫy đoan trang ép người.

“Thần thiếp tạ ơn hoàng hậu nương nương.” Quách Lạc La thị là người đứng đầu cung Diên Hi, những người khác đều trong phạm vi phụ trách của cô ta, vì thế Quách Lạc La thị nói tạ ơn là không sai.

“Uh, người lui xuống đi.” Chi Lan bình thản trả lời, không giận vẫn có uy, khiến Quách Lạc La thị không dám sinh lòng phản kháng.

“Thần thiếp tuân mệnh.” Quách Lạc La thị chán nản, cô ta vẫn nghĩ bản thân có bản lĩnh có gia thế, từ khi vào phủ không ngừng tạo sóng gió, không ngờ trước mặt Hoàng hậu mình chỉ là chú hề làm trò cười, chắc là vận mệnh, Quách Lạc La thị cảm nhận được kết cục của Vệ thị, lạnh ngắt tâm tư.

“Thần thiếp thỉnh an hoàng hậu nương nương, hoàng hậu nương nương cát tường!” Vệ thị vẫn đang nằm sấp trên giường, bề ngoài chật vật nhưng thái độ rất cao ngạo, như thể người đang phải nằm sấp là Chi Lan chứ không phải cô ta.

“Nhờ phúc Vệ Quý nhân, tạm thời ta vẫn cát tường.” Chi Lan ung dung ngồi xuống, Dận Nhưng đứng một bên, cảnh giác nhìn Vệ thị chằm chằm, rõ ràng là tư thế bảo vệ.

“Hoàng hậu nương nương thật có phúc, sinh được đứa con như thế.” Vệ thị nói với giọng mỉa mai, mặt mũi cô ta trời sinh diễm lệ, khẽ nhú mày cũng đầy vẻ phong tình, đáng tiếc đối diện một là tình địch, một là con của tình địch, vì thế dung mạo xinh đẹp chẳng giúp được gì, còn khiến Dận Nhưng càng khó chịu hơn.

“Con ta ta tự biết, không cần Vệ Quý nhân quan tâm.” Chi Lan không có chút phản ứng gì, khiến Vệ thị cảm giác như mình vừa đâm vào gối.

“Hôm nay Hoàng hậu nương nương đến chắc để hỏi ta đã hạ độc Tam a ka thế nào?” Giọng nói của Vệ thị tuy trong trẻo mà lạnh lùng. “Về chuyện đó ta sẽ không nói, nhưng ta có chuyện khác muốn hỏi, không biết ngài có dám nghe hay không.”

“Người nói đi, có gì không dám nghe.” Chi Lan tự nghĩ bản thân không làm gì thẹn với lòng, Vệ thị có ác ý nàng cũng không sợ.

“Dận Tự hẳn phải là con ta, rốt cuộc ngài đã làm gì?” Vệ thị nhìn thẳng vào mắt Chi Lan, ánh mắt cô ta sắc bén, hàm chứa bi thương, “Mong nương nương giải thích cho thần thiếp.”

Chỉ Lan biến sắc, nàng há mồm, lại không biết nói gì, xuyên không là bí mật lớn nhất của nàng, nàng chưa từng nghĩ đến chuyện tiết lộ với ai, cho dù là người thân thiết với nàng như Huyền Diệp, hay người tôn kính như phụ mẫu.

“Vệ Quý nhân lại hồ ngôn loạn ngữ! Gia thấy ngươi bị trúng gió thật rồi!” Tay Dận Nhưng đặt trên tay Chỉ Lan khẽ vỗ về, như đang trấn an.

“Vệ Quý nhân nói quá hoang đường, nếu Dận Tự là con của ngươi, sao ngươi còn nhẫn tâm hạ độc?”

Chỉ Lan lấy lại tinh thần, xuyên không là sự thật, mặc dù nàng chiếm thân thể này, nhưng nàng đối đãi với những người có quan hệ huyết thống với thân thể này không có gì phải tự thẹn, chỉ là lòng nàng vẫn mang cảm giác tội lỗi, vì thế khi Vệ thị nhắc đến nàng mới thất thố đến vậy.

“Chính vì thế ta mới chọn nó!” Nét mặt Vệ thị dần dữ tợn, “Nó không có tư cách mang tên Dận Tự! Ngươi cũng không có tư cách làm hoàng hậu! Khang Hi Đế làm sao có thể có hoàng hậu, rõ ràng hoàng hậu của hắn đều chết sạch!”

“Ngươi làm nhảm gì?!” Chỉ Lan vỗ mạnh xuống bàn, nàng rất kinh ngạc, Vệ thị cũng dám gọi tên Hoàng thượng, còn luôn mồm nguyên rủa thành viên hoàng thất, thật quá lớn gan!

Dận Nhưng nghe xong cũng tức giận lôi đình, Vệ thị này từ ngày hôm qua bắt đầu làm nhảm không thôi, hắn thì không sao, nhưng ngạch nương vừa ốm dậy, làm sao chịu được những lời xúc phạm đấy.

“Câm miệng!” Dận Nhưng đau lòng cầm tay Chỉ Lan, sợ ngạch nương phần nộ thành tổn thương sức khỏe.

“Hoàng hậu nương nương, ngài chột dạ đúng không? Rõ ràng ngài là Hoàng hậu thứ ba của Khang Hi Đế, Hiếu Ý Nhân Hoàng Hậu, trước ngài, lần lượt là Hách Xá Lí thị và Nữ Hồ Lộc thị, đáng tiếc hai người đều bị ngài đánh bại, ngài thành người thắng cuộc cuối cùng, hẳn là ngài phải cao hứng lắm?” Vệ thị tựa như một mỹ nhân rắn rết, gương mặt đẹp đẽ mà lời nào cũng ác liệt.

“Ngươi làm nhảm gì?” Chỉ Lan run rẩy, tuy nàng không rõ lịch sử nhưng cũng biết những lời Vệ thị nói có lẽ chính là sự thật.

“Ngài sợ sao? Không đúng sao, không biết cô hồn dã quỷ ở đâu chiếm thân thể này, người sợ không phải ngài, là người bên cạnh ngài mới đúng! Không biết đêm ngủ ngài có mơ thấy Hiếu Ý Nhân Hoàng Hậu thật sự không?” Vệ thị cười nhạt, thản nhiên nhìn Chỉ Lan thất thố.

“Ngươi!” Chỉ Lan chỉ vào Vệ thị, há miệng thở dốc nhưng không nói được gì, nàng quay đầu muốn xem phản ứng của Dận Nhưng, lại thấy hắn ôm chặt lấy nàng.

“Người đâu! Vệ Quý nhân bị điên, mưu toan tấn công hoàng hậu nương nương, bịt mồm cô ta lại, trói chân tay!” Dận Nhưng ôm chặt lấy Chỉ Lan, tuy không biết tại sao ngạch nương lại thất thố, nhưng hắn không cho phép kẻ nào làm tổn thương ngạch nương, dù bằng bất cứ cách nào.

“Ngươi chột dạ sao! Ngươi là đồ yêu quái! Ngươi là thứ cô hồn dã quỷ! Ngươi tưởng Hoàng thượng thật sự yêu ngươi sao?! Ngươi sai lầm rồi!! Hắn không yêu ai hết, hắn phát hiện bí mật của ngươi rồi sẽ đưa ngươi xuống mười tám tầng địa ngục, hận chưa từng gặp ngươi! Ha ha ha!”

Vệ thị cười lớn, cô ta phải chết, nhưng trước khi chết cô ta phải kéo kẻ khác chết chung, chắc chắn cô ta đã đoán đúng bí mật của nữ nhân này, hoàng hậu cao cao tại thượng, được đế vương sủng ái cũng chỉ có thể chung một kết cục với cô ta!

“Vệ Quý nhân!” Chỉ Lan đẩy Dận Nhưng, đứng lên, ngăn thị vệ, cho bọn họ lui ra ngoài hết.

Chỉ Lan dùng tư thế trên cao nhìn xuống Vệ thị đang cười điên cuồng, đây là cuộc chiến của nàng, nàng không thể trốn sau lưng con trai.

“Từ trước tới giờ ta vẫn là ta, từ đỉnh đầu đến gót chân chưa từng thay đổi, người nhà bằng hữu của ta ở bên cạnh, con trai ta đứng phía sau, trọng phụ của ta cách đây không xa, phụ mẫu đang yên hưởng tuổi già, có gì ta phải chột dạ, có gì ta phải ác mộng?!”

Vệ thị nghe xong vẻ mặt càng dữ tợn hơn, cô ta không thể so với vị hoàng hậu xuất thân cảnh vàng lá ngọc này, anh trai cô ta có lẽ sắp phải lìa trần vì hành động ngu xuẩn của cô ta, con trai cô ta không có cách nào sinh ra, hoàng thượng chưa từng để cô ta vào mắt, cô ta sao có thể không tranh đấu, sao có thể để mặc số phận!

Cô ta nhớ tới kiếp trước, con trai cô ta quý ở đại điện nghe mắng chửi “tiện phụ tân gia khó sinh ra”, nhớ tới ánh mắt khinh thường của Khang Hi Đế, cô ta không phục! Cô ta vừa có mỹ mạo vừa có bản lĩnh, tại sao hoàng đế không yêu cô ta, lại yêu nữ nhân này!

“Rốt cuộc ngươi có gì hay, tại sao hắn lại yêu ngươi, ta có chỗ nào thua kém ngươi! Nếu không phải Hoàng thượng thiên vị, nhất định ngươi đã bị ruồng bỏ!” Vệ thị lau nước mắt, cô ta đã trấn tĩnh, dù có chết, cũng phải đả kích nữ nhân này.

“Có lẽ ta kém ngươi, nhưng có điều này chắc chắn ngươi không bằng ta!” Chỉ Lan kiêu ngạo hất cằm, “Ta yêu Huyền Diệp, ta dành cho hắn tình cảm thật lòng, đây là điểm ngươi không bằng ta!”

Nghe thế Vệ thị lại kích động, “Ta cũng yêu hắn! Ta cũng yêu hắn!”

“Không, ngươi không yêu hắn!” Chỉ Lan lắc đầu, “Nếu ngươi yêu hắn ngươi sẽ không dùng thủ đoạn với hắn, nếu ngươi yêu hắn ngươi sẽ không thể không chút do dự mà hạ độc con của hắn, nếu ngươi yêu hắn ngươi sẽ gọi tên hắn chứ không phải Khang Hi, người ngươi yêu là hoàng đế chứ không phải hắn.”

“Ngươi không hiểu hắn, ngươi chỉ biết đến thân phận địa vị quyền lực của hắn, ngươi không biết gì về hắn.”

Chỉ Lan hít sâu một hơi, “Vì thế ngươi kém ta rất nhiều.”

Vệ thị như mất hết sức lực, cô ta gục đầu, dờ dẫm nhắm mắt, chẳng lẽ tình yêu của cô ta chỉ là một trò cười. Người đàn ông cao cao tại thượng kia cũng nhìn cô ta như vậy chăng, chỉ là một nữ nhân hèn mọn tham luyến sự sủng ái của hoàng đế, hoàng đế là ai cô ta không quan tâm, thật thế sao, thật thế sao?

Chỉ Lan không có ý định nói thêm gì nữa, nàng xoay người, vì tức giận mà hai má đỏ bừng, đôi mắt nhòa lệ khắc sâu trong ánh nhìn của một người khác. Người đàn ông quay lưng về phía mặt trời, dáng người cao lớn, ngực hắn phập phồng không ngừng.

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đừng Chạy (Một Kiếp Yêu Ngươi)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 108: Bế tắc

“Thần thiếp thỉnh an Hoàng thượng.” Chỉ Lan ngẩng người, lập tức theo bản năng cúi người hành lễ, mắt nàng đỏ hoe, hô hấp dồn dập, nhìn thấy Huyền

Diệp đứng trước mắt liền hoảng sợ, nàng không biết hắn đứng ở đây từ lúc nào, đã nghe thấy bao nhiêu.

“Lan nhi.” Huyền Diệp vội tiến tới, nâng Chi Lan, tay hắn cứng cáp mạnh mẽ, không màng những người xung quanh ôm chặt lấy nàng.

Chi Lan cảm nhận được hô hấp của Huyền Diệp cũng phập phồng không ngừng, có chút sợ hãi, người trước mắt bỗng có chút xa lạ, trong mắt hắn có gì đó mà nàng không nhìn thấu, nóng bỏng như muốn thiêu đốt nàng. Chi Lan dùng sức đẩy Huyền Diệp, nàng không quen thân mật với hắn giữa bàn dân thiên hạ.

“Lan nhi, Lan nhi.” Tay Huyền Diệp nóng bỏng như gong kèm lửa áp chặt lấy Chi Lan, căn bản không cho phép nàng ra khỏi vòng ôm của hắn.

“Hoàng ama!” Dận Nhưng là người lên tiếng đầu tiên, xung quanh có không ít thị vệ, Hoàng ama làm vậy, không may truyền ra ngoài sẽ tổn hại thanh danh của Hoàng ngạch nương, Dận Nhưng nhìn xung quanh một vòng, phát hiện không ai dám ngăn đầu, thấy thế mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng lòng vẫn thầm quyết định phải bịt miệng những người chứng kiến.

Huyền Diệp như bị tiếng gọi đầy làm sự tỉnh, hắn buông Chi Lan, cầm tay nàng đi đến bên giường Vệ thị.

“Vệ Quý nhân trúng gió rồi, mấy ngày nữa qua đời vì bạo bệnh.” Huyền Diệp đánh giá tỉ mỉ nữ nhân đang điên cuồng mà vẫn không mất vẻ yêu kiều, lửa giận thiêu đốt khó mà kiềm chế, chính là nữ nhân này, dám hạ độc Tam Bảo, còn nói những lời làm nhảm kích thích Chi Lan, thật là chán sống!

“Hoàng thượng, ngài mở to mắt nhìn rõ một lần đi, nữ nhân bên người ngài là một cô hồn dã quỷ, cô ta chỉ hại ngài thôi!”

Vệ thị cũng biết lời bản thân không có căn cứ gì, chỉ là cô ta sống lại phát hiện các sự kiện không còn giống kiếp trước, cô ta cũng không rõ nguyên do gì, nhưng đã đến nước này, cô ta chỉ có thể mạnh mẽ nói tiếp, cô ta không cho phép người đánh bại mình có thể tiếp tục sống tiêu dao trên cõi đời này. Có lẽ lúc này những lời cô ta nói vẫn chưa có tác dụng, nhưng chỉ cần Hoàng thượng lạnh nhạt với Hoàng hậu, đến lúc đấy những lời này sẽ thành câu nguyên rủa dành cho hoàng hậu.

“Đủ rồi!” Huyền Diệp quát lớn, “Trẫm là chân long thiên tử, hoàng hậu là thê tử duy nhất của trẫm, trẫm không muốn nghe kẻ nào nói xấu hoàng hậu.”

Câu cuối cùng là Huyền Diệp nói với tất cả những người xung quanh, thật ra hắn không ngại để tất cả những kẻ đang chứng kiến biến mất trước bình minh.

Giây phút nhóm cung nữ nghe thấy Vệ thị nói câu đại nghịch bất đạo kia cũng đã tự dự đoán được vận mệnh bản thân, bọn họ run rẩy trừng mắt với Vệ thị đang nằm trên giường.

“Được rồi, các người tiễn Vệ Quý nhân ra đi.” Huyền Diệp phẩy tay, cầm tay Chi Lan đi ra ngoài, hắn đã trúng độc mà chỉ nàng mới giải được.

“Chuyện Hoàng thượng sai bảo các người đã nhớ rõ chưa?” Gừng càng già càng cay, chỉ một câu nói đã đẩy Vệ thị xuống mười tám tầng địa ngục, trong hậu cung có vô số cách thức tra tấn giày vò, những cung nữ thái giám đều rất tường tận. Dận Nhưng cười mỉa mai, Vệ thị chưa đáng để hắn phải làm bản tay mình.

“Hoàng thượng!” Vệ thị giãy dụa muốn đứng dậy, cô ta tình nguyện chết ngay lập tức chứ không muốn thứ hạ nhân kia làm nhục. Cô ta cũng từng là cung nữ, tất nhiên biết thủ đoạn của đám thái giám cung nữ.

“Bê cầm cô ta!” Dận Nhưng cầm túi tiền lên ngắm nhìn, thần sắc lạnh lùng có chút mỉa mai, khiến tiểu cung nữ đứng cạnh vốn đã lạnh ngắt tâm tư cũng

phải mặt đỏ tím đập.

“Ưm ưm.” Vệ thị lắc đầu như điên, trừng mắt nhìn Dận Nhưng, như thể muốn lăng trì bằng ánh mắt.

“Vệ Quý nhân từ từ hưởng thụ, hãy nếm thử cảm giác sống không bằng chết này.” Dận Nhưng đứng lên, hắn không muốn Vệ thị cắn lưỡi tự sát, vậy thì quá lợi cho cô ta.

“Hoàng thượng! Rốt cuộc ngài muốn làm gì?!” Huyền Diệp bước đi như bay, Chỉ Lan chỉ có rảo bước mới theo kịp hắn.

“Gọi tôi Huyền Diệp.” Huyền Diệp ngừng lại, xoay người, Chỉ Lan nhất thời dừng không kịp lao vào lòng hắn.

“Hoàng thượng! Vẫn đang ở ngoài!” Chỉ Lan sờ mũi, mở to hai mắt lên án người đàn ông bá đạo.

“Vậy theo tôi về cung Càn Thanh.” Bị Chỉ Lan trừng mắt, Huyền Diệp thấy rất động lòng, giờ hắn chỉ muốn nhanh chóng nuốt trọn người này.

Chỉ Lan không thể rút tay ra, Huyền Diệp nhận ra Chỉ Lan không tình nguyện, chủ động buông tay, trước sự kinh ngạc của Chỉ Lan ôm eo nàng, nửa ôm nửa bế vào cung Càn Thanh.

“Hoàng thượng! Sao ngài lại làm thế này với thiếp! Ngài coi thiếp là gì!” Tuy kiếp trước Chỉ Lan là thiếu nữ hiện đại, nhưng xuyên không đến triều Thanh nhận giáo dục khuê tú hơn mười năm, sự đoan trang không cho phép nàng liếc mắt đưa tình với đàn ông ở chốn đông người, trong tư tưởng của nàng, làm thế là không tôn trọng nàng, kể cả trong trường hợp hắn là trượng phu của nàng.

“Tôi coi em là thê tử của tôi, trái tim của tôi, sinh mạng của tôi!” Huyền Diệp vào phòng liền bế bổng nàng lên, mặc nàng giãy dụa đặt lên giường.

“Lan nhi, tôi đã từng nói tôi yêu em chưa.” Giọng nói của Huyền Diệp ấm áp trầm thấp, như rượu ngon ủ lâu năm, chậm rãi rót vào lòng Chỉ Lan.

“Anh!” Chỉ Lan thấy cơ mặt cứng đờ, con người này sao có thể nói chuyện sến sẩm thế chứ! Nói thế có người phụ nữ nào không mềm lòng, lại còn dùng thái độ trêu mến thân mật nữa.

“Lan nhi, tôi yêu em.” Huyền Diệp tí mi hôn lên trán, mắt Chỉ Lan, dùng nụ hôn vỗ về má nàng, dịu dàng vuốt ve lưng nàng như dỗ trẻ con.

Chỉ Lan không nói gì, nàng cũng không muốn sát phong cảnh, dù lòng vẫn giận Huyền Diệp, nhưng nàng cũng không phải người cố tình gây sự, lúc này hắn đang thổ lộ với nàng, phơi bày tình cảm với nàng, không che giấu cả những góc khuất yếu mềm nhất của bản thân, nàng không có cách nào cự tuyệt hắn.

“Xin lỗi, Lan nhi, em có thể tha thứ cho tôi không?” Huyền Diệp nhìn Chỉ Lan đầy vẻ chờ mong, tay hắn đặt sau lưng Chỉ Lan khẽ run rẩy, cánh tay gồng cứng, thân thể cũng cứng đờ.

Chỉ Lan không nói gì, nàng cúi mặt, vươn tay ôm Huyền Diệp, thân hình hắn là dáng tam giác ngược, nàng dễ dàng ôm hắn. Nàng dựa đầu vào ngực Huyền Diệp, nghe tiếng tim hắn đập, mím môi nhắm mắt.

Chỉ Lan không muốn lừa dối Huyền Diệp, nhưng cũng không thể lừa dối bản thân, nàng giận Huyền Diệp vì Dận Tự bị hạ độc, đây là sự thật. Chuyện

hắn lạnh nhạt nàng suốt hai tháng không liên quan nhiều, từ lúc Huyền Diệp sinh bệnh nàng đã không còn giận chuyện đấy. Nhưng chuyện Dận Tự bị hạ độc cả hai người đều có lỗi, bọn họ không đủ tư cách làm cha mẹ, Chi Lan không thể tha thứ cho bản thân, cũng không thể tha thứ cho Huyền Diệp.

Tay Huyền Diệp rũ xuống rồi lại kiên định giơ lên, hắn ôm chặt Chi Lan, giữa hai người không có chút khe hở nào, như thể sắp nhập lại làm một, cũng chỉ có phút giây này, hắn mới cảm nhận được một cách thật sự, cảm nhận được Chi Lan một cách hoàn toàn, rằng nàng là của hắn, mà không phải người hắn không thể nắm bắt, có thể rời đi hắn bất cứ lúc nào.

Hai người lặng lẽ ôm nhau như thế, không nói tiếng nào.

Màn đêm buông xuống, toàn bộ Tử Cẩm Thành chìm trong đêm tối, nhìn từ xa chỉ thấy các đóm sáng di chuyển. Có một tiểu cung nữ lo lắng đốt đèn lòng, về mặt bất an, đi đến gần cung Diên Hi thì dừng lại, do dự không đi, cuối cùng dứt khoát không vào.

Thiên điện cung Diên Hi, thi thoảng lại truyền ra tiếng rên la thảm thiết, cẩn thận lắng nghe lại chỉ còn tiếng gió xì xào, thị vệ tuần tra xoa tay, thò ra một hơi, rõ ràng là mùa hè nóng bức, vậy mà đến gần cung Diên Hi lại thấy lạnh lẽo vô cùng.

“Đi nhanh đi, ta thấy chỗ này cứ âm u ma quái thế nào.”

“Uh, đi mau đi mau. Ta nghe nói Vệ Quý nhân hình như phạm lỗi, chắc tiếng kêu la đấy là của cô ấy.”

“Không phải cô ấy rất được sủng ái sao? Sao đột nhiên lại phạm lỗi?”

“Không biết gì sao, bởi vì cô ấy đắc tội hoàng hậu! Ngươi biết Hoàng hậu không? Hôm qua và hôm nay đều ngủ ở cung Càn Thanh, là Hoàng thượng bế đi, người nói xem hậu cung này có ai được sủng ái hơn Hoàng hậu!”

“Vậy tuyệt đối không thể đắc tội Hoàng hậu.”

“Thôi đi, ngươi có thể nhìn thấy hoàng hậu phải về đốt nhang trầm cảm tạ luôn đấy, Hoàng thượng giữ Hoàng hậu rất kỹ, ta cũng chưa được nhìn thấy.”

“Ồ, tại sao vậy?”

“Đúng là đồ ngốc, ngươi có vợ rồi sẽ biết, ôi, giờ được ở nhà ôm vợ thì sướng biết bao.”

Cuộc đối thoại ngắn ngủi bị gió thổi tan, thiên điện cung Diên Hi trong bóng tối tựa như một con quái thú nhe răng, có lẽ ngày mai, hay ngày kia, nó sẽ tiến bước chủ nhân, tựa như bốn trăm năm qua, đã nuốt sống vô số tính mạng thiếu nữ thanh xuân, chỉ có nó vẫn đứng sừng sững qua năm tháng.

Ngày hôm sau, Chi Lan chờ Huyền Diệp đi liền đến cung Tử Ninh thỉnh an Thái hậu, nhân tiện đón ba đứa con út, ba em bé đã được ba tháng tuổi, mặt mũi này nở hơn, thỉnh thoảng sẽ mở to đôi mắt tròn đen láy, miệng phì phì nước miếng, tựa như ba thiên thần nhỏ.

“Ngạch nương, lúc bé con cũng giống đệ đệ sao?” Dận Tự tuy vẫn hơi xanh, nhưng đã có thể xuống giường, cậu bé rất nóng lòng muốn được gặp ba em bé, sáng sớm đã đến chỗ Chi Lan thỉnh an.

“Uh, lúc bé con ngoan hơn đệ đệ.” Chi Lan đã sai thợ mộc làm ba nôi nhỏ, trải chăn mềm rồi đặt ba em bé vào trong.

“Vậy tại sao Vệ Quý nhân lại hạ độc con?” Dận Tự nghiêng đầu, tuy rằng cậu bé rất thông minh, ngày thường luôn có vẻ ông cụ non, nhưng thật sự không nghĩ ra tại sao phi tần của Hoàng ama lại hạ độc mình. Hơn nữa tại sao lại chọn cậu bé, chẳng lẽ cậu bé đáng ghét nhất sao? Dận Tự cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ là lần đầu tiên hoài nghi bản thân, trẻ con bảy tuổi cần được người khác khen ngợi chứ không phải ghét bỏ.

“Bởi vì... bởi vì tại ngạch nương cô ta mới hạ độc Tam Bảo, Tam Bảo không có vấn đề gì.” Chi Lan dừng một chút, lòng của nàng nhức nhối, biết giải thích với Dận Tự thế nào để cậu bé hiểu đó chỉ là thủ đoạn của nữ nhân để tranh giành sủng ái, cậu bé chỉ là vật hi sinh.

“Sau này Tam Bảo sẽ gặp người con gái mà con thương yêu, sau đó cùng cô ấy sinh con đẻ cái, con phải bảo vệ vợ con mình thật tốt, không để người khác làm tổn thương, biết không?” Chi Lan xoa đầu Dận Tự, thở dài một hơi, nói thế là do nàng trách Huyền Diệp chưa làm tròn trách nhiệm người cha.

“Ngạch nương đang trách Hoàng ama ă?” Dận Tự rất nhạy cảm lập tức nhận ra ý tứ của Chi Lan, cậu bé kéo áo Chi Lan, “Tam Bảo đã khỏe rồi, ngạch nương đừng trách Hoàng ama, Hoàng ama bận rộn như vậy, người không có ý.”

“Tam Bảo thật hiếu thuận, sau này ngạch nương sẽ bảo vệ con thật tốt.” Chi Lan ôm Dận Tự ngồi lên đùi mình, hôn lên trán cậu bé.

“Lần trước ngạch nương đã nói con là nam tử hán, con phải bảo vệ ngạch nương mới đúng!” Dận Tự ưỡn ngực, “Hoàng ama bận rộn như vậy, để Tam Bảo chăm sóc ngạch nương!”

“Uh, chờ Tam Bảo trưởng thành ngạch nương phải dựa vào Tam Bảo chăm sóc.” Chi Lan khẽ cười nói, may là các con của nàng đều rất hiếu thuận, làm mẹ chẳng còn chuyện gì đáng vui hơn.

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đừng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Tha thứ

“Ngươi là thứ cô hồn dã quỷ! Ngươi tưởng Hoàng thượng thật sự yêu ngươi sao?! Ngươi sai lầm rồi!! Hắn không yêu ai hết, hắn phát hiện bí mật của ngươi rồi sẽ đưa ngươi xuống mười tám tầng địa ngục, hận chưa từng gặp ngươi!! Cha mẹ ngươi nếu biết con gái của mình bị linh hồn khác chiếm mất thể xác, khẳng định hận không thể bóp chết ngươi! Còn các con của ngươi, bọn chúng sẽ vì ngươi mà bị người đời chế giễu miệt thị!”

“Không, ta không phải cô hồn dã quỷ! Ta không phải!”

“Lan nhi, Lan nhi! Em làm sao vậy, tỉnh lại đi!” Huyền Diệp vốn thính ngủ, Chi Lan nói rất nhỏ vẫn đủ để hắn tỉnh giấc.

“Biểu ca?” Chi Lan mở mắt, hoảng sợ nhìn Huyền Diệp, trán nàng vã mồ hôi, sắc mặt trắng bệch, người còn khẽ run.

“Mơ ác mộng sao? Không sợ, có biểu ca ở đây.” Huyền Diệp đau lòng ôm Chi Lan, dịu dàng dỗ dành.

“Vừa rồi là mơ sao?” Chi Lan cảm thấy trái tim như bị ai bóp chặt, đến tận lúc này vẫn thấy nhức nhối.

“Uh, vừa rồi Lan nhi nói gì mà cô hồn dã quỷ, em bị Vệ thị dọa sao?” Huyền Diệp hôn Chi Lan, nhẹ nhàng xoa lưng nàng.

“Em nói mơ sao?” Chi Lan sùng sốt, lập tức cảm thấy sợ hãi trào dâng, “Em đã nói gì?”

“Em nói em không phải cô hồn dã quỷ.” Huyền Diệp nhớ lại lời nói mê, hấn nhủ mảy, có chút khó hiểu, “Lan nhi, em...”

“Em...” Chi Lan há miệng thở dốc, rốt cuộc vẫn không biết phải giải thích thế nào, nàng vẫn chưa thoát khỏi cơn ác mộng, chưa có tinh thần ứng phó với Huyền Diệp.

“Lan nhi vẫn sợ hãi sao?” Huyền Diệp sờ trán Chi Lan, tuy nóng nhưng chính giữa lòng bàn tay lại lạnh như băng, “Hình như em ốm, có lẽ phải truyền thái y, người đâu!”

“Đừng!” Chi Lan giữ cánh tay Huyền Diệp đang định vén màn, “Em chỉ là bị Vệ thị dọa, có chút sợ hãi, biểu ca không cần ngạc nhiên.”

“Thật thế sao?” Huyền Diệp vẫn lo lắng, “Hay để thái y đến xem cho em đi, mấy ngày trước em vừa ngắt xiù, tôi rất lo lắng.”

“Không cần, em không sao.” Chi Lan lắc đầu, sau đó khẽ cắn môi, có chút chần chừ nói, “Biểu ca tin lời Vệ thị không?”

“Em nói xem?” Huyền Diệp nhíu mày, tiểu nha đầu lại nghĩ ngợi chuyện này sao?

“Em không biết.” Chi Lan cúi đầu, có chút chột dạ.

“Ha ha, Lan nhi vẫn đáng yêu như xưa.” Huyền Diệp tỏ vẻ ung dung, lòng hấn tuy có chút khúc mắc, nhưng không phải với Chi Lan, mà là với Vệ thị, không ngờ trước lúc chết cô ta có thể nói những lời độc địa đến thế. Dân chúng ngu muội, nhưng hấn là hoàng đế, bản thân hấn rất rõ ràng, nếu thật sự có quý thần, vậy các đời hoàng đế mang danh chân long thiên tử bước qua máu tươi để ngồi lên ngai vàng kia chẳng phải là dễ chết nhất, chẳng phải không đêm nào được yên giấc?

Hấn lo Chi Lan sẽ bị lời của Vệ thị làm cho lo nghĩ không yên, chuyện quỷ thần vốn là cấm kỵ, mặc dù hoàng đường nhưng gặp kẻ ác ý vẫn có thể thành thật. Chi Lan lo lắng là chuyện rất bình thường, thử hỏi có ai bị hét vào mặt là đồ cô hồn dã quỷ mà có thể bình thần, lại ở chỗ phức tạp nhất trên đời là hoàng cung, sai một nước sẽ thua cả ván cờ, càng không nói một tội danh tày đình như thế.

Chi Lan là hấn tự tay nuôi lớn, nếu nàng thật sự là yêu quái như lời Vệ thị tại sao chưa từng lộ nguyên hình, hưởng hờ, kể cả nàng có là cô hồn dã quỷ hấn cũng không thể rời xa nàng.

“Ngủ đi, ngày mai nói tiếp, được không? Thái y nói sức khỏe em suy yếu nhiều, không tỉnh dương nghị ngơi, không may ngã bệnh thì sao.”

“Nhưng... em thấy hơi sợ, hễ nhắm mắt là thấy Vệ thị, cô ta nằm sấp trên giường chi vào mặt em, nói em là quỷ... là yêu quái, em...” Chi Lan đã tỉnh táo hơn, nàng biết điều cần làm lúc này là xua tan sự hoài nghi của Huyền Diệp, tỏ vẻ đáng thương chính là biện pháp tốt nhất, để Huyền Diệp nghĩ cách giải thích cho nàng thì tốt hơn nhiều.

“Đừng sợ, biểu ca luôn ở đây.” Huyền Diệp hận Vệ thị muốn chết, hận không thể rút xương lột da cô ta, “Biểu ca tin em, Lan nhi đừng sợ.”

“Chẳng lẽ biểu ca không sợ em là...?” Chi Lan rung rung nước mắt nhìn Huyền Diệp, như một con mèo nhỏ đáng thương.

“Khò!” Bàn tay to lớn mạnh mẽ của Huyền Diệp xoa đầu nàng từ phía sau, luồn vào mái tóc nàng, ấn nàng vào lòng mình, “Tôi sống bên Lan nhi hơn hai mươi năm, chẳng lẽ lại vì một câu nói của một nữ nhân xa lạ mà hoài nghi em? Lan nhi cũng quá khinh thường biểu ca.”

Lời này của hắn là lời thật, hắn là hoàng đế, trước giờ chỉ tin bản thân, ấn tượng dành cho nữ nhân hậu cung đã xác định rõ từ lâu, đương nhiên hắn sẽ không tin tưởng bọn họ. Hơn nữa Vệ thị làm nhiều chuyện đen tối, lời nói mơ hồ vô căn cứ, sao có thể khiến hắn hoài nghi Chi Lan.

Tốt xấu hắn cũng làm Hoàng đế mấy năm, nếu cả trò vật đầy cũng không chống đỡ nổi, thì lên triều chỉ để các vị đại thần ăn đến xương cốt không còn. Nhưng có cơ hội này cũng giúp hắn thể hiện tình cảm chân thật của bản thân, bằng không không biết nàng còn giận mà không chịu nói chuyện với hắn đến lúc nào.

“Biểu ca nói thật sao?” Ánh mắt Chi Lan hiện rõ vẻ vui mừng, “Biểu ca thật tốt!” Chi Lan cũng ôm chặt lấy Huyền Diệp, nàng không ngờ Huyền Diệp lại tin nàng dễ dàng như thế, dù sao người cô đại cũng rất mê tín, vì mấy lời của Vệ thị mà hoài nghi lo lắng cũng là chuyện rất bình thường.

“Vậy Lan nhi tha thứ cho biểu ca không?” Huyền Diệp thừa cơ, yêu cầu Chi Lan tha thứ.

“Chuyện đó sao?” Chi Lan khôi phục vẻ mặt giả hoạt, “Biểu ca còn chưa dỗ em đâu, em sao có thể tha thứ được?”

“Chẳng lẽ vừa rồi không được tính?” Huyền Diệp đau khổ, giữa đêm khuya khoát tinh dậy an ủi vỗ về thế tử không câu oán hận chẳng lẽ chưa xứng đáng được nàng tha thứ sao.

“Biểu ca lạnh nhạt với em suốt hai tháng trời.” Chi Lan giờ ngón tay liệt kê, “Huống hồ đến giờ em vẫn không được biết lý do, em lo lắng đêm ngày vẫn không biết tại sao biểu ca lại lạnh nhạt, hơn nữa chỉ là chuyện giữa hai ta, biểu ca lại kéo Vệ Quý nhân vào, thế là một.”

“Ngoài ra, Dân Tự tuy đã khỏi, nhưng không được khỏe mạnh như trước nữa, chuyện này là lỗi của biểu ca, nếu không phải biểu ca sủng ái Vệ Quý nhân, Vệ Quý nhân nào có gan hạ độc Dân Tự, thế là hai.”

“Thêm nữa, đến giờ vẫn chưa tìm ra kẻ hạ độc, thế là ba, em phải tha thứ cho biểu ca thế nào!” Chi Lan chống tay vào ngực Huyền Diệp, đẩy hắn ra, mở to hai mắt nhìn thẳng vào hắn.

Huyền Diệp nghe xong không giận mà còn vui, Chi Lan có thể nói hết những điều đang giữ trong lòng chính là bước đầu tiên của việc tha thứ, khi bắt hòa mà có thể bình tĩnh nói hết suy nghĩ thì ngày hòa hảo không còn xa.

“Chờ biểu ca xử lý hết những vấn đề đấy Chi Lan sẽ tha thứ cho tôi sao?” Thật ra lòng Huyền Diệp đã tự khẳng định, nhưng vẫn cần Chi Lan xác nhận, thuận tiện biểu hiện chút thành ý.

“Có lẽ?” Chi Lan trả lời nước đôi, khiến Huyền Diệp vốn đã phấn khởi phải ảo não, lúc này Huyền Diệp như một chú chó to lớn bị bỏ rơi, đuôi rũ xuống giường, lỗ tai cũng rũ xuống, khiến Chi Lan rất buồn cười, nhưng vừa nghĩ đến cảnh Dân Tự phải chịu đau đớn, nàng lại kiên quyết trở lại, ít nhất cũng phải khiến Huyền Diệp nghiêm túc nhận thức chuyện này, bằng không tương lai xuất hiện Lý Quý nhân, Trương Quý nhân thì biết làm sao.

Chi Lan hiểu phụ nữ nhìn phụ nữ khác đàn ông nhìn phụ nữ, nói cách khác, dù bạn có biết rõ người đàn ông đẹp trai trước mặt tâm địa chưa tốt, nhưng ngây ngất trước vẻ đẹp trai của hắn khiến bạn coi nhẹ khuyết điểm của hắn, vẫn có thể cùng hắn uống trà tán gẫu như thường.

Đàn ông đứng trước sắc đẹp hiển nhiên cũng thế, hơn nữa năng lực chống cự trước sắc đẹp của bọn họ kém hơn phụ nữ nhiều, Huyền Diệp là hoàng đế, tất cả nữ nhân hậu cung đều là của hắn, hắn không thể ghét bỏ tất cả nữ nhân trên danh nghĩa là sở hữu của hắn, bởi vì hắn không có lý do. Tựa như một người phụ nữ làm chủ hậu cung, tất nhiên có thể chỉ yêu chỉ thân mật cùng một người duy nhất, nhưng không thể ghét bỏ những người đàn ông khác, mặc dù biết rõ những người kia không đơn giản.

Vì thế khi Huyền Diệp lạnh nhạt với nàng hắn mới đi tìm Vệ thị chơi cờ uống trà, hắn cũng chỉ coi cô ta là đồ chơi giải sầu thôi, nhưng Vệ thị thì không nghĩ thế, không phải Chỉ Lan làm mình làm mẩy mà không tha thứ cho Huyền Diệp, nàng muốn mượn cơ hội này khiến Huyền Diệp ý thức rõ ràng, có thể trong mắt hắn chỉ là đồ chơi vô hại, nhưng chính điều vô hại đó có thể làm hắn bị tổn thương sâu sắc.

“Tôi biết.” Huyền Diệp có chút âm trầm, hắn biết lần này là lỗi của hắn, quá mức tự đại kết quả là xúc phạm tới vợ và con.

“Vâng, chúng ta mau ngủ đi, ngày mai biểu ca còn phải lên triều đấy.” Tâm trạng Chỉ Lan đã tốt hơn nhiều, nàng xoay người, chẳng mấy chốc đã ngủ, Huyền Diệp lại nghĩ ngợi xem phải giải quyết thế nào, trằn trọc suốt đêm.

Hạ triều hôm sau, Huyền Diệp hỏi Tiểu Lý Tử.

“Lần trước giao việc huấn luyện, người đã làm xong chưa?” Huyền Diệp xoay chiếc nhẫn ngọc trên ngón cái, đây là bước đầu tiên của công cuộc xin tha thứ.

“Hồi Hoàng thượng, đã huấn luyện ổn thỏa, cung nữ 20 người, thái giám 20 người.” Tiểu Lý Tử đáp, những người này đã được huấn luyện mấy năm, đều là cô nhi không vướng bận người nhà, ngày thường cũng ít tiếp xúc với bên ngoài, có thể nói là trung thành đáng tin.

“Uh, nhưng người thế vẫn ít, hãy huấn luyện thêm” Huyền Diệp nhíu mày nói, “Trước tiên đổi hết người hầu hạ Tam aka, sau đó đưa người đến bên cạnh hai tiểu aka và tiểu cách cách.”

“Vâng.”

“Còn nữa, cảnh báo mật thám trong các cung không được lơ là, nếu lại phát sinh chuyện như cung Diên Hi một lần nữa, bọn chúng tự xách đầu đến thỉnh tội.”

“Hoàng thượng, về Vệ Quý nhân?”

“Đề cô ta sống thêm mấy nữa, bảo bọn thái giám không cần nương tay, biết chưa?” Ngờ kị Huyền Diệp âm trầm, Vệ thị đụng đến vảy ngược của hắn, nếu cô ta đã khiến Chỉ Lan không thoải mái, vậy thì cô ta cũng đừng mong thư thái.

“Còn nữa, chuyện nam tuần trăm đã thảo luận với các đại thần tạm ổn, người cũng có thể bắt đầu an bài, tạm thời giấu hoàng hậu, để trăm tự nói.”

“Vâng.”

Vài ngày sau, cung Diên Hi cung truyền tin Vệ Quý nhân chết bệnh, nhưng người sáng suốt đều biết lý do đích thực, hoàng hậu lại nắm quyền chứng minh Hoàng hậu mới là người được sủng ái nhất hậu cung, các phi tần khác chỉ có thể xếp cờ im lặng, không dám gây rối.

Hoàng hậu nương nương sủng quan hậu cung hiện đang nhìn biểu tượng chim cánh cụt với ánh mắt căm thù, ý đồ ép ai đẩy đột nhiên mắt tích đưa ra lời giải thích.

“Tôi thật sự không cố tình bỏ mặc bạn, tôi cũng là bất đắc dĩ mà, bạn không thể chơi xấu thế.” Đường như Chi Lan nhìn thấy hệ thống quân ở màn hình bên kia đang ve vẩy đuôi lấy lòng.

“Thật sự không cố tình?” Chi Lan cũng biết hệ thống quân không có nghĩa vụ phải giúp đỡ nàng, vì thế nàng cũng không tức giận, nàng chỉ thắc mắc đã xảy ra chuyện gì, sau khi hệ thống quân biến mất đã xảy ra một loạt sự kiện, nói không có vấn đề gì thì nàng khó mà tin được.

“Thật mà, tôi cũng rất bất đắc dĩ, giờ tôi cũng chưa nói được, nhưng bạn sẽ biết nhanh thôi.” Hệ thống quân có vẻ uể oải, “Bạn lấy thuốc cho Tam Bảo dùng đi, độc kia tương đối mạnh, chỉ sợ làm tổn thương nguyên khí của bé, sau này lại có đi chứng.”

“Tất nhiên tôi biết, đúng rồi, hệ thống đào tạo của Huyền Diệp đã đến lv 20, không phải nói hoàn thành nhiệm vụ đào tạo sẽ được một nguyện vọng sao?”

“Đúng vậy đúng vậy, nhưng bạn vẫn chưa hoàn thành mà?”

“Nhưng hệ thống đào tạo bất động rồi, còn hoàn thành thế nào?” Chi Lan bĩu môi.

“Còn thiếu ít điểm kinh nghiệm mà, chờ hấn hoàn thành nhiệm vụ đào tạo hệ thống sẽ gửi thư chúc mừng, bạn đừng khổ sở, nhớ tiếp tục cố gắng nhé.”

“Được rồi được rồi, gần đây bạn không gặp vấn đề gì chứ?” Chi Lan lo lắng cho hệ thống quân.

“Haizz, chỉ bị bạn làm phiền thôi.” Hệ thống quân bĩu môi, không biết tội nợ gì lại có một khách hàng thế này.

“Vậy tự bảo trọng đi.” Chi Lan che miệng cười ranh ma, xem ra hấn cũng gặp rắc rối chẳng kém nàng.

Chỉ một tháng sau Chi Lan liền phát hiện thật ra nàng rất hạnh phúc, bởi vì rốt cuộc nàng có thể xuất cung.

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đừng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 110: Nam tuần

“Con nói gì? Hạ Giang Nam?!” Chi Lan đứng bật dậy, vô cùng kinh ngạc.

“Hoàng ngạch nương không biết sao?” Dận Nhưng hỏi, đứng dậy giúp Chi Lan ngồi xuống.

“Hoàng ama của con vẫn giấu ta!” Chi Lan cắn răng trả lời.

“Nhất định là Hoàng ama muốn khiến Hoàng ngach nương bất ngờ, người đừng nóng giận.” Dận Nhưng run rẩy, tiêu rồi, tương lai bi thảm như đang hiện ra trước mắt, cái gì không nói lại lỡ mồm chuyện tuần du Giang Nam chứ.

“Ta không giận!” Chi Lan vỗ ngực, bình tĩnh trở lại, “Thôi thôi, cũng là tâm ý của Hoàng ama của con, ta coi như chưa hay biết.”

“Hoàng ngach nương thật tốt, nếu Hoàng ama biết là con lỡ mồm làm lộ chuyện, nhất định loại con khỏi kế hoạch Giang Nam.” Dận Nhưng méo máo cầm tay Chi Lan.

“Được rồi được rồi, con yên tâm, ngach nương không phải là con, ta sẽ không lỡ mồm.” Chi Lan kéo bím tóc của Dận Nhưng, “Ngoài con còn những ai đi cùng?”

“Hoàng ama không cho Tiểu Bối đi, nói là để em gái ở lại Hoàng cung cho an toàn, Nhị Bảo Tam Bảo cũng không được đi, ba em bé tất nhiên không cần đề cập, vì thế chỉ có mình con đi theo.” Dận Nhưng thẳng lưng, rất có vẻ ông cụ non.

“Con không sợ các em biết sẽ tẩy chay con sao?” Chi Lan khẽ cười nói, “Tiểu Bối tuy là con gái nhưng cũng cần được trải nghiệm, Tam Bảo là ta hứa sẽ dẫn xuất cung, Tam Bảo được đi thì Nhị Bảo sẽ đi, ta sẽ nói với Hoàng ama của con, con cũng đừng cao hứng quá sớm, con là anh cả, phải trông nom các em, biết không?”

“Con biết ạ.” Dận Nhưng tươi cười, cậu bé đã biết chỉ cần tiết lộ với Hoàng ngach nương thì vấn đề sẽ được giải quyết, mấy đứa em không thể mặt nặng mày nhẹ với hắn nữa.

“Đồ quý.” Chi Lan dí tay vào trán Dận Nhưng, con nàng đã lớn, có lúc xảo trá như cáo, lúc lại ác độc như sói trên thảo nguyên.

“Con cũng chỉ dám như thế trước mặt Hoàng ngach nương, Hoàng ngach nương là người thương con nhất.” Dận Nhưng bắt đầu làm nũng, từ ngày Chi Lan ngắt xiêu hấn rất thân với Chi Lan, ngày nào cũng đến chỗ Chi Lan nói chuyện nửa tiếng mới đi làm việc khác.

“Còn không buông Hoàng ngach nương ra! Cả ngày bám dính ngach nương còn ra thể thống gì!” Huyền Diệp không kèn không trống đi vào, thấy Dận Nhưng đang thân thiết với Chi Lan thì gương mặt vốn tươi cười liền lạnh như sương.

“Nhi thần tham kiến Hoàng ama, Hoàng ama cát tường.” Dận Nhưng ung dung đứng dậy, quy củ hành lễ.

“Thần tiếp thỉnh an Hoàng thượng, Hoàng thượng cát tường.” Chi Lan cũng đứng lên.

“Đứng lên đi.” Tuy ngữ khí của Huyền Diệp vẫn lạnh lùng nhưng đã nhanh chóng nâng Chi Lan dậy, ôm eo nàng ngồi xuống.

Dận Nhưng đứng lên thì mất chỗ, chỉ có thể bấu vào ghế sang chỗ khác.

“Lan nhi và Đại Bảo đang nói gì vậy, có vẻ rất cao hứng.” Thật ra từ khi Dận Nhưng bảy tuổi Huyền Diệp đã thôi gọi tên thân mật của con trai lớn, Dận Nhưng cũng không thích người khác ngoài Chi Lan gọi mình như thế, tên thân mật đầy nghe rất ảnh hưởng hình tượng nam tử hán, Dận Nhưng nghe thế vụng trộm nhìn Chi Lan với ánh mắt ẩm ướt.

“Biểu ca, Nhưng nhi đã lớn, anh đừng gọi con là Đại Bảo nữa, bị người khác nghe thấy không hay.” Chi Lan vốn thương con, nhìn đứa con thiếu niên ẩm ướt như con dâu mới thật khiến nàng không đành lòng.

“Nhưng hôm qua biểu muội cũng gọi thế.” Huyền Diệp đột nhiên cảm thấy lòng đau ê ẩm.

“Biểu ca nghe lầm, đúng không?” Chi Lan làm bộ uy hiếp.

“Đúng, là ta nghe lầm.” Huyền Diệp nghiêng răng mới nói được mấy chữ.

Vì thế Chi Lan vừa lòng, Dận Nhưng sợ hãi.

“Dận Nhưng cũng lớn rồi, có thể theo trẫm lên triều.” rõ ràng Huyền Diệp đang cười, nhưng Dận Nhưng lại thấy gió lạnh từng cơn.

“Hình như hơi sớm quá ạ?” Dận Nhưng chỉ là hoàng tử bình thường, cũng chỉ mới mười một tuổi, tuy Chi Lan không hiểu chuyện triều đình, nhưng cũng biết hoàng tử mười một tuổi đã lên triều là rất hiếm.

“Không hẳn là làm chính sự gì phức tạp, chỉ là hàng ngày theo các vị đại thần học hỏi thôi, lần trước chuyện Vệ thị Dận Nhưng xử lý không tòi, giờ đến Lễ Bộ học hỏi trước, thành thạo một thời gian lại chuyển sang chỗ khác.”

“Nhi thần tạ Hoàng ama.” Không biết vì sao, Dận Nhưng lại cảm thấy chuyện này là một hồi âm mưu, nhưng nghĩ đến chuyện được lên triều thì lại cảm thấy rất hào hứng.

Nhìn Dận Nhưng hào hứng, lại nghĩ đến mấy ông già lắm cảm ở Lễ Bộ, Huyền Diệp nở nụ cười hài lòng, tiểu tử này sẽ chẳng còn thời gian nào quán quít Chi Lan, chưa đủ lòng đủ cánh đã học đòi tranh giành tình cảm, làm ama, hẳn có nghĩa vụ phải uốn nắn đứa con trai này.

“Ah, ta nghe thầy giáo ở Thượng Thư Phòng nói con học hành không kém, nhưng nhất định không thể vì việc quan mà lơ là việc học, biết không? Con cũng không cần phải đến Lễ Bộ mỗi ngày, lúc nào không phải luyện tập bắn cung cưỡi ngựa mới cần đi.” Tuy là có phần ích kỷ, nhưng chủ yếu cũng là vì muốn tốt cho Dận Nhưng, Huyền Diệp cũng không muốn con mình thành kẻ mặt sách.

“Nhưng nhi đi theo các vị đại thần phải chú tâm học hỏi, không được làm bộ làm tịch, biết không?” Chi Lan cũng không phát hiện ý nghĩ ích kỷ của Huyền Diệp, chỉ cho là hẳn bắt đầu muốn bồi dưỡng con trai.

“Con biết, nhưng sau này sợ không còn thời gian đến thỉnh an ngạch nương.” Dận Nhưng buồn bã cúi đầu.

“Ha ha, ngạch nương biết chăm sóc bản thân, nếu con nhớ ngạch nương, ngạch nương sẽ đến Aka Sở thăm con.”

“Thật thế ạ?” Dận Nhưng ngẩng đầu nhìn Chi Lan bằng ánh mắt trông mong.

“Không lẽ ngạch nương lại lừa con.” Chi Lan trù mến.

Huyền Diệp dài mặt không lên tiếng, hẳn đột nhiên có cảm giác khéo quá hóa vụng.

Dận Nhưng nhìn sắc mặt Hoàng ama liền hiểu còn ở lại thêm tất là không hay ho gì, vì thế thức thời cáo lui, để lại vợ chồng Huyền Diệp Chi Lan.

“Biểu ca an bài cung nữ mới cho Dân Tự sao?” Điều động nhân sự trong cung phải thông qua Hoàng hậu, vì thế Chi Lan biết ngay.

“Uh, đã huấn luyện ôn thỏa, em có thể yên tâm.” Huyền Diệp vuốt ve tay Chi Lan.

“Biểu ca đã điều tra ra là ai làm chưa?”

“Uh, đã bắt được rồi.” Nói tới đây, vẻ mặt Huyền Diệp liền có chút khó coi, thậm chí có phần ghê tởm, “Là một tiểu cung nữ, tên là Liên Nhi, em có ấn tượng không?”

“Liên Nhi?” Chi Lan hồi tưởng một phen, thật sự không nghĩ ra là ai.

“Không biết cũng phải thôi, cô ta và Vệ thị...” Huyền Diệp dừng một chút, thật sự không biết phải giải thích với Chi Lan thế nào. “Cô ta... cô ta ái mộ Vệ thị.”

“Cái gì?!” Chi Lan suýt sặc, vừa đặt chén trà xuống vừa ho, “Khụ khụ, ý anh là... hai người họ...?!”

“Chậm một chút, đừng hoảng.” Huyền Diệp vuốt lưng Chi Lan, “Vừa nãy cô ta dám chặn đường hành thích tôi, vì thế tôi mới biết, nếu không chắc phải mấy ngày nữa mới điều tra ra cô ta.”

“Hành thích anh?!” Chi Lan há hốc mồm, vội sờ cánh tay Huyền Diệp, rồi lại nhìn ngực hấn, thấy không có gì bất thường mới dám thở phào nhẹ nhõm, “Hắn là cô ta không thành công?”

“Em nói xem?” Huyền Diệp buồn cười, một tiểu cung nữ trời gà không chặt làm sao có thể làm hấn bị thương.

“Sao cô ta lại mạnh động như vậy?” Chi Lan thật sự không nghĩ ra lý do gì khiến cung nữ đẩy làm thế, theo lý cô ta nên ẩn náu chờ thời cơ báo thù mới đúng chứ.

“Chắc cô ta chán sống.” Huyền Diệp nói bằng giọng thân thiện, “Cô ta không làm được gì, giờ chỉ muốn chết.”

Cung nữ kia có thể hạ độc Tam Bảo thành công, phần lớn là nhờ Huyền Diệp cũng ngã bệnh, Chi Lan thì bận chăm sóc Huyền Diệp nên không có tinh thần để ý hậu cung, cô ta chắc đã biết không giấu được nữa, vì thế cố tình tìm chết?

“Ồ.” Chi Lan không biết phải nói gì, dường như lời nào cũng thành thừa thừa.

“Đúng rồi, mấy hôm trước tôi cho người đưa xiêm y đến em đã xem chưa?” Huyền Diệp cũng không muốn tiếp tục đề tài này, thật sự rất tổn hại tự tôn đàn ông.

“Ah, em xem rồi, đẹp lắm, nhưng hình như không thích hợp để mặc trong cung?” Chi Lan trừng mắt, “Biểu ca giấu em chuyện gì đúng không?”

“Lan nhi quả nhiên thông minh, ha ha! Xiêm y đầy chuẩn bị để nam tuần, đến lúc đó là mặc được.” Cung phục không thể mặc ra ngoài, xiêm y tộc Hán

thiếu chút đoan trang, thêm phần là lợt, nếu không vì lấy lòng Chi Lan hẳn sẽ không để Chi Lan mặc thứ xiêm y thế ra ngoài.

“Thật không?” Chi Lan ngạc nhiên như thể chưa hề biết, “Khi nào lên đường?”

“Mười ngày nữa, em hãy chuẩn bị nhiều hành trang một chút, khả năng sẽ đi mấy tháng, sức khỏe em vẫn có chút suy nhược, trong mấy ngày này nhớ phải chịu khó tắm rửa.” Huyền Diệp dặn dò, thật ra hẳn cũng không định đi Giang Nam gấp thế, nhưng chuyện này đã thảo luận từ lâu, lộ trình, đồ đạc, tiền bạc đều đã chuẩn bị sẵn sàng, Giang Nam cũng đã nhận thông báo, không thể trì hoãn thêm.

“Biểu ca đừng lo lắng, em tự biết lo cho mình.” Chi Lan nghĩ đến thuốc cất trong kho, hệ thống quân xuất hiện trở lại thật tốt biết bao, “Các con cũng được đi đúng không?”

“Chi Dân Nhưng thôi, những đứa kia phải ở lại trong cung.” Nếu không phải Dân Nhưng mặt dày đòi đi theo, cả Dân Nhưng cũng không có phần.

“Làm thế là bất công, bốn đứa lớn phải được đi cùng, ba đứa nhỏ thì nhờ Thái hậu chăm sóc, anh thấy thế nào?” Chi Lan đưa tay ra sau lưng Huyền Diệp vuốt ve lấy lòng.

“Chuyện đó...” Huyền Diệp dừng một chút, “Lan nhi tha thứ cho tôi sao?”

“Nam tuần xong rồi nói sau!” Chi Lan quay đầu đi, không để Huyền Diệp nhìn thấy nàng đang mỉm cười. Trừng phạt của nàng tuy không nặng nề gì, nhưng là biện pháp rất thực tế, đó là cấm dục. Huyền Diệp đã phải ngủ chay ba tháng, tình trạng thế nào không nói cũng biết. Nàng là thể tử của Huyền Diệp, hành hạ hẳn nhiều nàng cũng chẳng dễ chịu hơn, vợ chồng lâu năm không lục dục vẫn hơn, hơn nữa gần đây biểu hiện của Huyền Diệp không tệ, cơn giận của nàng đã gần như hết hẳn.

“Lan nhi!” Huyền Diệp vốn tinh tường, biết Chi Lan ưa ngọt nhạt, bắt chước Dân Nhưng làm bộ tủi thân, nhưng một người đàn ông cao lớn tỏ vẻ ảm ức thật sự khiến Chi Lan dở khóc dở cười, một hoàng đế có thể làm mọi điều để nàng vui, ít nhất có cũng chứng minh hẳn thật sự ăn năn.

“Vậy bọn Chân nhi có thể đi cùng không?” Chi Lan véo nhẹ bên hông Huyền Diệp, chỉ thấy cơ bắp rắn chắc thì phần nộ rút tay về.

“Có thể!” Huyền Diệp chỉ chờ Chi Lan thương lượng, “Có điều...” Huyền Diệp chỉ vào môi và má mình, cuối cùng đưa mắt đến bộ phận nào đấy.

“Anh...!” Chi Lan nghĩ nghĩ một chút cuối cùng quyết định lấy lòng Huyền Diệp, để hẳn đôi quá hóa liều cũng không hay.

Vì thế Chi Lan rướn người hôn lên má Huyền Diệp, vừa chuẩn bị hôn lên môi đã bị hẳn cướp hết không khí, đầu lưỡi nóng bỏng như con rắn đi vào miệng nàng, vờn quanh lưỡi nàng. Một cánh tay cứng rắn tóm lấy tay nàng, kéo lên bộ phận nào đó đã ngóc đầu, một cánh tay khác lần vào trong xiêm y nàng, vuốt ve từ lưng đến ngực, cuối cùng dừng lại ở bộ ngực đầy đặn, lưu luyến không rời, Chi Lan chỉ có thể khẽ rên rỉ như con mèo nhỏ, không có cách nào ngăn cản người đàn ông bá đạo này.

“Lan nhi, tôi nhớ em, em không nhớ tôi sao?” Giọng nói của Huyền Diệp dụ hoặc không lời nào tả được, Chi Lan chỉ biết trầm luân theo hẳn.

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đừng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Âm sát

Chỉ Lan ngồi trong xe ngựa, Dận Tự và Dận Chân lần lượt ngồi hai bên trái phải, đối diện là Phúc Bảo và Dận Nhưng. Xe ngựa rất lớn, còn ngăn làm hai gian, gian bên trong có giường, một mỗi có thể nghỉ tạm, gian ngoài là hai hàng ghế có bọc đệm, thậm chí có thể ngồi khoanh chân rất thoải mái. Chính giữa là một bàn nhỏ, trên mặt bàn là đồ ăn vặt và sách du ký, bốn phía đều có ngăn kéo, trong ngăn kéo chất đầy đồ ăn vặt. Toàn bộ xe ngựa như một căn phòng nhỏ, dưới sàn trải thảm lông dê, bốn phía cũng chạm khắc tinh xảo tỉ mỉ, chỉ có thể dùng từ xa hoa để mô tả.

“Ngạch nương, rốt cuộc Giang Nam đẹp đến mức nào?” Dận Tự gối đầu trên đùi Chỉ Lan, nằm trên băng ghế dài, ôm một cái gối ôm thật to, đắp hờ một tấm chăn mỏng.

” ‘Giang Nam đẹp nhất mùa sen. Xanh xanh phiến lá, lẫn lẫn sóng hồ. Uyên ương bịn rịn quên đường.’ đây là mùa hạ ở Giang Nam.” Tiểu Bối đọc mấy câu thơ, Giang Nam mùa sen cũng như hiện lên trước mắt.

“Chúng ta có thể chiêm ngưỡng không?” Dận Chân ôm tay trái Chỉ Lan, ngả đầu lên vai nàng, lắc lắc đôi chân nhỏ trắng trẻo bụ bẫm.

“Ngạch nương cũng không biết.” Chỉ Lan hôn lên trán Dận Chân, “Chân nhi đi tắt vào đi, cẩn thận kéo ốm.”

“Con không muốn đi tắt.” Dận Chân lắc đầu, trời hơi nóng, trong xe có khối băng, Dận Chân từ nhỏ chỉ sợ nóng, lên xe ngựa liền cởi tất, cậu bé thích để chân trần trên thảm, cảm giác mềm mại rất thoải mái.

“Vậy đặt chân lên đây.” Chỉ Lan vỗ vỗ xuống đệm.

Dận Chân biu môi suy nghĩ một hồi rồi dựa lưng vào người Chỉ Lan, ôm chân trên đệm.

“Hai đệ đệ thật hạnh phúc.” Dận Nhưng cũng muốn dựa vào người Chỉ Lan ngủ, nhưng bắt đắ dĩ là bên cạnh chỉ có Tiểu Bối phụ hộ.

Tiểu Bối nhìn Dận Nhưng khinh bỉ, rồi lại cúi đầu xem sách du ký, trong xe ngựa có gắn mấy viên dạ minh châu, chỉ cần đường đi không xóc nảy nhiều, đọc sách không phải việc quá mệt nhọc.

Dận Nhưng vén rèm định nhìn cảnh bên ngoài, ai ngờ xung quanh chỉ toàn người là người, một thị vệ cười trên một con ngựa cao to thấy Dận Nhưng vén rèm, nhanh chóng thúc ngựa tới hỏi.

“Đại aka có chuyện gì sao?” Hoàng thượng đã căn dặn, người trên xe ngựa còn quan trọng hơn cả thánh giá, phải bảo vệ thật tốt, có yêu cầu gì phải nhanh chóng thỏa mãn.

“Không có gì, bao lâu nữa sẽ dừng lại?” Dận Nhưng nhìn sắc trời u ám, lo lắng hỏi.

“Hồi Đại aka, còn khoảng nửa canh giờ nữa.” Thị vệ tính toán thời gian rồi trả lời.

“Uh.” Dận Nhưng xoay người lại, xoa xoa lông mày, hẳn có chút chút tâm thần không yên, có lẽ là do đêm qua ngủ không ngon giấc.

“Nhưng nhi mệt mỏi sao? Vào bên trong nghỉ ngơi đi, đến nơi ngạch nương sẽ gọi con.”

“Vâng.” Dận Nhưng cũng biết nghe lời đứng lên, “Dận Tự vào cùng ta đi, đừng làm tê chân ngạch nương.”

“Em không vào.” Dận Tự xoay người vào trong, vùi đầu vào lòng Chi Lan, còn giờ tay cù cù bên eo nàng.

“Tự nhi đừng cù, ngứa.” Chi Lan bật cười, nàng vốn sợ ngứa.

“Eo ngạch nương không có thịt, khó sờ.” Dận Tự cau mày, hít một hơi, “Ngạch nương vừa thơm vừa mềm, đại ca vừa cứng vừa hôi, con không muốn ngủ cùng đại ca.”

“Xú tiểu tử!” Dận Nhưng nghe xong đi tới phát vào mông Dận Tự, Dận Tự ôm mông ngồi dậy, trốn vào lòng Chi Lan.

“Ngạch nương xem đại ca kia, bắt nạt con, con không ngủ cùng anh ấy.”

“Được rồi được rồi, con không cần ngủ cùng đại ca.” Chi Lan ôm Dận Tự, vỗ nhẹ lên mông cậu bé, “Đại ca nói thế là vì muốn tốt cho con, nằm vạ vẹo lâu sẽ đau lưng.”

“Chỉ có ngạch nương hiểu con.” Dận Nhưng ngồi xuống bên cạnh Dận Tự, “Tam đệ chưa mệt sao?”

“Không mệt.” Dận Tự thấy kẻ địch tới gần, lắc đầu lia lịa, “Chắc nhị ca mệt rồi, anh ấy vẫn thức suốt tới giờ.”

Dận Chân nghe vậy xoay người lại, không ngờ bắt cần lại liên lụy đến cậu bé, nhưng cậu bé không sợ đại ca, “Em cũng không mệt, đại ca đi ngủ một mình đi.”

“Ngạch nương có mệt không ạ?” Dận Nhưng nhú mày hỏi.

“Con đi ngủ đi!” Chi Lan kéo một cái gối gần đấy đưa cho Dận Nhưng.

“Lâu lắm rồi con không được ngủ cùng ngạch nương.” Dận Nhưng giả vờ ầm ức.

“Em cũng lâu rồi không được ngủ cùng ngạch nương, đại ca là người lớn sao có thể ngủ cùng ngạch nương, thật không biết xấu hổ.” Dận Tự lên tiếng.

Trong xe vang vọng tiếng nói cười, thị vệ chung quanh cũng như bị cuốn hút, ai nấy đều ngồi thẳng lưng hơn.

“Lan nhi mất ngủ sao?” Đêm hôm đó, tại tư dinh quan địa phương tiếp đón, Huyền Diệp ôm Chi Lan, lo lắng hỏi.

“Chắc do lạ giường.” Chi Lan cười khỏ, nàng biết không phải vì lạ giường, mà là vì sắp có chuyện sắp phát sinh, trước giờ dự cảm của nàng rất chuẩn xác.

“Uh, tôi chờ em ngủ rồi ngủ sau, đừng sợ.” Huyền Diệp ôm Chi Lan chặt hơn, quần quít lấy nàng như đôi chim uyên ương.

“Biểu ca thật tốt.” Chi Lan mỉm cười hôn Huyền Diệp.

“Nếu không phải ngày mai phải lên đường sớm nhất định phải xử em bây giờ.” Huyền Diệp thì thầm bên tai Chi Lan, hơi thở ấm áp khiến Chi Lan run lên.

“Ha ha, thật nhạy cảm” Huyền Diệp day nhẹ vành tai Chi Lan, cảm nhận người trong lòng đã bị kích thích mới dừng tay.

“Biểu ca anh là đồ xấu xa.” Chi Lan vòng tay qua cổ Huyền Diệp, cọ người vào hắn, Huyền Diệp thỏa mãn thở dài một hơi, không kiềm chế được hôn say đắm.

“Có chuyện gì?!” Huyền Diệp đang chìm đắm trong nhuyễn ngọc ôn hương bất ngờ tung chăn che lên người Chi Lan, vươn tay lấy áo khoác lên người, đã thấy bên ngoài ánh lửa bốn phía, không khí nóng rực lên, mùi khét khắp nơi.

“Nô tài tham kiến Hoàng thượng, hậu viện phủ Lý đại nhân có hỏa hoạn, đám cháy khó lòng khống chế, thỉnh Hoàng thượng nhanh thay quần áo, xe ngựa đã chờ ngoài cửa, đội thị vệ đã sẵn sàng.”

“Chờ một chút.” Huyền Diệp không màng chuyện mình quần áo chưa chỉnh tề, nhanh chóng lấy xiêm y cho Chi Lan, thấy nàng đã mặc đồ ngay ngắn mới chỉnh lý y phục bản thân.

“Lan nhi đừng sợ, có thể có kẻ sẽ nhân thời cơ rối loạn mà gây rối, em đừng rời khỏi tôi, phải nắm chặt lấy tôi, biết không?” Huyền Diệp bình tĩnh nói, vẫn nắm chặt tay Chi Lan, gần bó như hai mươi năm trước.

“Vâng, Lan nhi không sợ.” Chi Lan cũng bị Huyền Diệp thu hút, chút sợ hãi như tan biến trước sự bình tĩnh trấn an của Huyền Diệp. “Còn các con?”

“Đừng sợ, chắc chắn có người đưa các con ra ngoài an toàn rồi, chúng ta cũng ra thôi.” Tay trái Huyền Diệp cầm tay Chi Lan, tay phải cầm kiếm, bước từng bước vững chãi, vừa ra đến cửa đã thấy hơn hai mươi thị vệ quỳ gối.

“Tham kiến Hoàng thượng!” Từ thể đồng nhất lại đồng thanh lên tiếng tạo ra khí thế mười phần, Chi Lan cũng thấy yên tâm hơn.

“Hoàng thượng, ngài nên ra ngoài, các aka cách cách đã vào trong xe ngựa, ngài nên đi nhanh chút, nô tài che cho ngài.” Tiểu Lý Từ lo lắng đứng chờ, hắn không dám vào nhà trong, ai chẳng biết Hoàng thượng có lòng chiếm hữu Hoàng hậu mạnh thế nào, ngay cả thái giám cũng không được xó rốn tới gần.

“Uh.” Huyền Diệp gật đầu, thái độ bình tĩnh khí độ ung dung dù vừa gặp hỏa hoạn của hắn khiến Chi Lan không tự giác mà nảy sinh lòng tin cậy dựa dẫm.

Huyền Diệp đi giữa, trước mặt sau lưng đều có thị vệ, bọn họ cầm đao, cảnh giác nhìn bốn phía, Chi Lan thì bị Huyền Diệp ôm vào trong ngực, hắn giờ kiểm soát cho nàng, ánh mắt sắc bén như chim ưng, cơ bắp toàn thân gồng lên nhưng vẫn nhìn nàng cười trấn an.

Trong đêm đen chỉ có ánh lửa sau lưng, vàng trắng giấu mình sau tầng mây, bầu trời u ám không một vì sao. Thi thoảng lại có tiếng phụ nữ la hét chói tai, gió thổi xào xạc qua tán lá, cành cây dao động trong gió hắt bóng lên tường như những con quái thú.

Chỉ Lan sợ hãi tránh trong lòng Huyền Diệp, nhưng không dám giữ tay Huyền Diệp vì sợ làm hấn vướng tay. Có tiếng binh khí va chạm, còn có tiếng bước chân của rất nhiều người, nàng che kín miệng, không dám phát ra tiếng động, nàng chưa từng thấy quãng đường nào dài đến thế, như thể đi mãi vẫn không đến được đích.

“Lan nhi đừng sợ, biểu ca ở đây.” Huyền Diệp hôn phớt lên trán nàng, xiết chặt tay nàng hơn.

“Nạp mạng đi!” Một người đàn ông gào lên khi lao tới, quá nửa số thị vệ đi sau quay ra đối phó với nhóm thích khách, Huyền Diệp không quay đầu lại, còn rào bước nhanh hơn.

Không gian tràn ngập tiếng la hét đau đớn của thị vệ và thích khách, máu me bắn ra bốn phía.

“Đừng sợ, đừng sợ, chúng ta đến rồi.” Nhìn công lớn trước mắt, Huyền Diệp cúi đầu nói, như tiếng nỉ non của tình nhân, trấn an trái tim căng thẳng của Chỉ Lan như kỳ tích.

Ngoài công lớn là vài xe ngựa, thị vệ vây kín, thấy Huyền Diệp đến, một nhóm thị vệ đi đến hộ giá, Huyền Diệp đi trước, nhóm thị vệ bọc hậu theo sau.

“Hoàng ngách nương! Người mau lên xe!” Giọng của Dận Nhưng có vẻ sợ hãi, Chỉ Lan vừa định trả lời, đã thấy có chất lỏng nóng ầm bắn lên mặt, nàng quay sang thì thấy một thị vệ cầm đao chém về phía nàng và Huyền Diệp, Huyền Diệp giơ tay lên đỡ, máu phun tung tóe. Lúc này các thị vệ mới phản ứng lại được, đồng loạt tấn công thị vệ làm phản kia.

Đầu óc Chỉ Lan trống rỗng, ma xui quỷ khiến rút kiếm của Huyền Diệp đâm thẳng tới, dường như chưa đủ, nàng rút kiếm ra lại đâm tới một lần nữa. Thị vệ kia không ngờ lại bị một phụ nữ chân yếu tay mềm tấn công, vẫn trong con kinh ngạc đã bị rơi đầu.

“Lan nhi, đừng đâm nữa, hấn đã chết rồi, ngoan, biểu ca ở đây.” Huyền Diệp để thị vệ băng bó cánh tay, vì mất máu mà mặt hơi xanh, nhưng vẫn chịu đựng trấn an Chỉ Lan.

“Biểu ca!” Dường như lúc này Chỉ Lan mới sực tỉnh lại, nàng được Huyền Diệp ôm chặt bằng cánh tay không bị thương, xe ngựa xóc nảy vì chạy nhanh, bốn đứa con đều ngồi bên kia, hai cậu bé sinh đôi vẫn đang run rẩy.

“Biểu ca anh không sao chứ?” Chỉ Lan cẩn thận cầm cánh tay Huyền Diệp, sau đó lấy từ túi tiền ra một viên thuốc, nhẹ nhàng gỡ vải gạc, bóp nát viên thuốc rắc lên miệng vết thương, rồi lại nhẹ nhàng băng bó lại.

“Đây là thuốc trị thương do thái y chuẩn bị, hấn là rất hữu dụng.” Miệng vết thương của Huyền Diệp hơi chuyển màu thâm, mất máu quá nhiều, Chỉ Lan không quan tâm nhiều nữa, nàng chỉ còn cách lấy thuốc đặc trị của hệ thống, rồi lại tìm trong túi một viên thuốc hồi phục thể lực cho Huyền Diệp.

“Biểu ca, anh có ổn không?” Chỉ Lan như dốc hết sức lực, chỉ muốn gục xuống.

“Không có việc gì, Lan nhi đừng lo lắng.” Huyền Diệp miễn cưỡng nở nụ cười, không đành lòng nhìn Chỉ Lan lo lắng cho hấn, “Tôi chỉ hơi mệt một chút, gặp được đại quân là ổn ngay thôi, đừng sợ, tôi ở đây.”

Đoàn người Huyền Diệp nghỉ trong phủ quan, ba trăm thị vệ tinh nhuệ đi theo bảo vệ, đại quân theo thông lệ không vào thành, như bình thường thì thế là an toàn rồi, chỉ không ngờ có kẻ trà trộn vào thị vệ, hơn nữa theo nhận định ban đầu là đã cài gian tế này từ lâu.

“Nô tài tham kiến Hoàng thượng, nô tài cứu giá chậm trễ, mong Hoàng thượng thứ tội.” Vừa ra khỏi thành liền thấy đại quân đồng loạt quỳ xuống, cát

bụi mù mịt.

“Đứng lên đi.” Huyền Diệp nói vọng ra, “Đêm nay ở tạm ngoài thành, chờ sáng sớm mai lên đường.”

Ở cùng đại quân tuyệt đối an toàn, ngoại ô là nơi đông không mông quanh, không có chỗ ẩn nấp, Huyền Diệp quan sát một phen xác định an toàn rồi mới yên lòng, vừa thả lỏng liền cảm nhận được cảm giác đau đốn ở cánh tay, hần nhủ mảy, nhưng không nói gì.

“Biểu ca nghỉ trước đi, được không?” Sắc mặt Chỉ Lan trắng bệch, nhưng thần sắc lại rất cứng cỏi.

“Uh, mấy mẹ con nghỉ trước đi, cả nhà cùng ở trong xe ngựa này thôi, Phúc Bảo vào gian trong cùng ngạch nương, tôi và Chân nhi, Tự nhi ở ngoài này bảo vệ.” Huyền Diệp điều chỉnh hô hấp, bắt đầu phân công.

“Tôi có việc phải bàn bạc với các đại thần, em đi ngủ trước đi, xong việc tôi sẽ về, được không?” Thấy Chỉ Lan định phản đối, Huyền Diệp trực tiếp cự tuyệt.

“Được rồi.” Chỉ Lan gật đầu, nàng cũng biết Huyền Diệp ra ngoài trấn an lòng quân, nhân tiện sắp xếp lộ trình, theo tình hình đêm nay thì kẻ mưu sát đã nắm rõ lộ trình nam tuyền.

“Anh uống thêm một viên thuốc đi.” Chỉ Lan mang theo rất nhiều túi thuốc, nàng lấy ra một túi, túi này là túi quý nhất, chỉ một viên cũng có khả năng khiến người hấp hối tỉnh lại, may là bình thường nàng không phung phí điểm kinh nghiệm, sau khi Huyền Diệp và Dận Tự ngã bệnh, nàng dùng hết điểm kinh nghiệm tích lũy đổi lấy mười viên.

“Ha ha, được, em ngủ trước đi, các con cũng đừng sợ, lúc này an toàn rồi, Dận Nhưng là anh cả, phải chăm sóc ngạch nương và các em, biết không?” Huyền Diệp lơ đãng nhận viên thuốc, hần thăm nghĩ chắc thái y lại đưa thuốc bổ khí bổ huyết gì đó, tuy rằng không có công dụng nhiều, nhưng để Chỉ Lan an tâm, không do dự nuốt vào.

“Hoàng ama yên tâm!” Dận Nhưng lên tiếng, ánh mắt sáng ngời, Huyền Diệp thấy thế gật đầu hài lòng, vén màn xe ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đừng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 112: Xuất hiện

“Ngạch nương, người đừng sợ, có Chân nhi ở đây.” Dận Chân vẫn sợ đến run rẩy, nhưng vẫn đi tới bên cạnh Chỉ Lan, dùng bàn tay bụ bẫm nhỏ bẽ vỗ về trấn an Chỉ Lan.

“Uh, có Chân nhi ở đây, ngạch nương không sợ.” Chỉ Lan ôm Dận Chân lên lòng, quần áo của cậu bé xiêu vẹo, hần là vôi vãi rời giường, “Đề ngạch nương mặc quần áo cho con, đêm nay chúng ta mặc cả quần áo đi ngủ, được không?”

“Vâng.” Dận Chân cúi đầu mới phát hiện cúc áo cài lung tung, mặt bỗng đỏ bừng.

“Ngạch nương, con cũng chưa mặc áo.” Cổ áo Dận Tự mở ngoác, tóc chỉ buộc hờ, nếu bỏ qua nửa đầu cạo trọc thì đúng là một tiểu cô nương mi thanh mục tú.

“Uh, lại đây đi.” Chi Lan tháo tóc Dận Tự, tết lại, sau đó lại chỉnh trang y phục cho cậu bé, xong đầu đầy mới có thời gian trấn an hai đứa con lớn.

Tiểu Bối vẫn bình tĩnh, chỉ có đôi mắt hơi đỏ, quần áo chỉnh tề, tóc hơi rối một chút, cô bé ôm một cái gối ôm lớn, ngồi một góc, khiến Chi Lan nhìn mà đau lòng không thôi.

“Tiểu Bối đừng sợ, lát nữa ngạch nương ngủ cùng con.” Chi Lan không thể tới vỗ về Tiểu Bối, hai đứa con nhỏ ôm chặt lấy nàng như gấu túi ôm cây, có thể nói là chuyện đáng tiếc hiếm hoi vì có nhiều con.

“Con không sợ, con chỉ đang nghĩ xem ai to gan đến mức dám hành thích Hoàng ama.” Tiểu Bối vẫn luôn quật cường, tất nhiên không chịu thừa nhận mình sợ hãi, lập tức đổi đề tài.

“Có lẽ là người của triều đình Nam Minh, hoặc là một tổ chức dân gian.” Dận Nhưng cười lạnh, hẳn là người bình tĩnh nhất trong mấy đứa trẻ, ngoài lúc Chi Lan suýt nữa bị tên thị vệ làm phản kia tấn công thì có chút hoảng hốt, bình thường luôn bình tĩnh đến mức người khác không thể nhìn ra điều gì.

“Dù là ai cũng không phải chuyện của các con, việc của các con lúc này là phải đi ngủ, biết không?” Chi Lan cúi đầu dỗ hai đứa con nhỏ, nhưng hai đứa không chịu nể mặt.

“Con không ngủ được, con sợ.” Dận Chân lắc đầu, tiếp tục dụi đầu vào ngực Chi Lan.

“Con cũng muốn ở cùng ngạch nương, bảo vệ ngạch nương.” Dận Tự ôm đùi Chi Lan, giữ chặt góc áo nàng.

“Ừ, Chân nhi và Tự nhi đều là nam tử hán.” Chi Lan không vạch trần, chỉ đưa mắt nhìn Dận Nhưng với vẻ bất đắc dĩ, nàng không thể từ chối hai cậu bé thích làm nũng này.

“Hay ngạch nương và Nhị Bảo Tam Bảo vào gian trong ngủ đi, con và Tiểu Bối ở ngoài này.” Dận Nhưng quay đầu dùng ánh mắt hỏi Tiểu Bối, Tiểu Bối gật đầu, là một cô bé có chủ kiến và kiên cường, cô bé thấy hai em trai cần được mẹ vỗ về hơn.

“Không được, Tiểu Bối và hai em vào trong, ta và Dận Nhưng ở ngoài này, quyết định như thế.” Chi Lan tỏ vẻ nghiêm khắc một cách hiếm hoi, đưa ba con vào, thấy đã đắp chăn tử tế mới ra.

“Ngạch nương mệt không? Người dựa vào con mà ngủ?” Dận Nhưng ngồi xuống bên cạnh Chi Lan, nhẹ nhàng đặt đầu nàng lên vai.

“Không mệt, chỉ lo cho Hoàng ama của con.” Chi Lan thở dài, không biết vết thương Huyền Diệp thế nào rồi.

Dận Nhưng nghe vậy hai mắt tối đi, nhưng vẫn nói bằng giọng ôn hòa, “Nhất định ama không có việc gì, ngạch nương ngủ trước đi.”

“Ta không ngủ, con ngủ đi.” Chi Lan ngẩng đầu, vỗ vỗ xuống đùi mình, “Sáng nay con còn nói đã lâu không được ngủ cùng ngạch nương, giờ có cơ hội rồi, nhưng con cao thế phải co chân lại.”

“Ngạch nương thật tốt.” Dận Nhưng rất nghe lời nằm xuống, đã rất lâu hắn không được gần gũi với ngạch nương như thế, từ nhỏ đến giờ ngạch nương vẫn là người hắn yêu thương nhất, thậm chí có đôi khi nhìn ama còn thấy ghen tị, ghen tị ama tìm được người con gái tốt như ngạch nương, sau này hắn nhất định phải tìm được một người con gái thật lòng với hắn như thế.

“Uh, ngủ đi.” Chỉ Lan khẽ hát ru, ba đứa trẻ ở phòng trong nghe tiếng hát ru cũng yên tâm hơn, nhanh chóng đi vào giấc ngủ, Dận Chân nhắm mắt ngửi hương thơm từ người Chỉ Lan, là hương thơm của mẫu thân, thật tốt.

Khi Huyền Diệp trở về Chỉ Lan đã dựa vào xe ngựa mà ngủ, Dận Nhưng gối đầu lên đùi nàng, nở nụ cười thỏa mãn, Huyền Diệp vừa nhìn liền tức giận, hình ảnh này rất chói mắt, tuy biết là mẹ con tình thâm, nhưng Huyền Diệp vẫn không chịu nổi.

“Lan nhi, Lan nhi.” Huyền Diệp ngồi xuống bên còn lại, nhẹ nhàng đánh thức Chỉ Lan, giờ tinh thần hắn rất tốt, cũng không mệt mỏi, không thể ngờ Thái Y Viện lại điều chế được thuốc tốt thế, lần này trở về phải ban thưởng Thái Y Viện thật hậu.

“Biểu ca anh về rồi sao?” Chỉ Lan dụi mắt, ngáp một cái, Huyền Diệp đi cả nửa ngày, nàng thì hoảng hốt, chẳng mấy chốc đã ngủ thiếp đi.

“Uh, Lan nhi dựa vào tôi mà ngủ, chuyện hành thích để mai nói sau.” Huyền Diệp vòng tay ôm Chỉ Lan, nàng cũng vòng tay ôm hắn, ngả đầu lên vai hắn, vì thế khi Dận Chân tỉnh lại mở mắt là thấy hình ảnh hài hòa của một nhà ba người.

“Ama ama.” Dận Chân kéo tay áo Huyền Diệp, Huyền Diệp không ngủ, vì thế mở mắt ngay.

“Có chuyện gì?” Huyền Diệp tuy nghiêm túc, nhưng bình thường Dận Chân vốn không sợ hắn, vì thế hắn cũng ôn hòa với Dận Chân.

“Con muốn đi tiểu.” Dận Chân có chút thẹn thùng, hai chân khép chặt, đỏ mặt nhìn Huyền Diệp đầy chờ mong.

Huyền Diệp bị nhìn đến nổi da gà, lay tỉnh Chỉ Lan dặn nàng mấy câu thì dắt Dận Chân đi tiểu.

“Ama, việc hành thích là thế nào ạ?” Dận Chân quay lưng về phía Huyền Diệp, nghe gió thổi đến lạnh người, chỉ có thể tìm chuyện nói cho đỡ sợ.

“Tạm thời chưa biết, nhưng chắc là tổ chức phản Thanh.” Huyền Diệp nhìn lưng Dận Chân, hắn không muốn nhìn lên con mình đi tiểu, nhưng không nhìn bị bắt cóc mất thì biết làm sao.

“Ồ.” Dận Chân kéo quần, “Bọn họ có tới nữa không ạ?”

“Chắc có.” Huyền Diệp nhìn về một hướng, nở nụ cười châm chọc, “Vì thế chúng ta phải đổi lộ trình, Chân nhi giữ kỹ trong lòng, không được nói với người khác.”

“Vâng, ngay cả ngạch nương cũng không thể nói ạ?” Dận Chân nghiêng đầu hỏi.

“Đương nhiên có thể nói, đi thôi.” Huyền Diệp vỗ vai Dận Chân, đưa cậu bé về xe ngựa.

Ngày hôm sau, đại quân vẫn không rút trại, suốt cả buổi sáng Huyền Diệp đều ở trên một xe ngựa khác cùng các Vương gia thảo luận lộ trình. Giữa trưa tóm được một tên mật thám ý đồ ăn cắp lộ trình, liền cho đánh đến chết trước mặt đại quân, máu lênh láng quanh xác, Huyền Diệp còn hạ lệnh không

được lau dọn, vì thế vũng máu nổi bật trên đất vàng. Người nào đi qua cũng theo bản năng liếc nhìn một cái, lòng sợ hãi không dám có ý nghĩ khác.

Hai ngày sau, đại quân khởi hành, tiếp tục đi về hướng Tô Châu.

“Biểu ca, thật sự không có vấn đề gì sao?” Trải qua một ngày nghỉ ngơi, Chi Lan đã khôi phục thần thái của mấy ngày trước.

“Uh, Lan nhi yên tâm, đã bắt được mấy tên mật thám, ý đồ của bọn chúng cũng bị thăm vãn hết rồi.”

“Ồ?”

“Chẳng qua chỉ là tổ chức phản Thanh phục Minh, Lan nhi không cần lo lắng.” Huyền Diệp không muốn nhiều lời, Chi Lan cũng không hỏi thêm, nếu thời khác nguy hiểm nhất hẳn tình nguyện che chở cho nàng, hỏi hay không cũng không thay đổi gì.

Mười ngày tiếp theo rất thuận lợi, đội ngũ nam tuần đến Tô Châu, nhìn đội ngũ tiếp đón long trọng, lần đầu tiên Chi Lan cảm động vì có người bên gối là hoàng đế.

Vài ngày đầu ở Tô Châu Huyền Diệp bận rộn đủ việc chính sự, Chi Lan đưa các con đi dạo ngoài phố dưới sự bảo vệ của thị vệ, vì mấy mẹ con, Huyền Diệp phải mất mấy chục thị vệ, có công khai có bí mật, tuy có thể gặp nguy hiểm, nhưng không thể vì việc nhỏ mà bỏ việc lớn. Mục đích chính khi đến Giang Nam là thưởng thức phong cảnh Giang Nam, nếu ngày nào cũng trốn trong phủ thì thà không đi còn hơn.

“Ngạch nương, con cảm thấy có người bám theo chúng ta.” Dận Chân lặng lẽ nói, cậu bé nhìn sau lưng với vẻ căng thẳng, sau đó nắm chặt tay Chi Lan hơn.

Chi Lan mặc trang phục bình thường của phụ nữ Bát Kỳ, đầu cài hoa tươi, vừa nhìn đã biết là đương gia chủ mẫu của nhà giàu, trang phục của mấy đứa trẻ đều dùng gấm lụa loại tốt, nhìn từ xa cũng chỉ như một nhà đi dạo phố, không có gì khác lạ.

“Thật sao?” Chi Lan vờ như chỉnh trang phục cho Dận Chân để hỏi.

“Vâng!” Dận Chân gật đầu thật nhanh.

“Tiểu quý!” Chi Lan dí tay lên trán Dận Chân, “Lại gạt người sao?”

“Con không gạt!” Dận Chân lắc đầu nói, “Người xem, các thị vệ thúc thúc này vẫn luôn đi theo chúng ta, bọn họ ngốc quá, để con phát hiện.”

“Nhị ca lại dọa người!” Dận Tự bĩu môi, đáng ghét nhất là cậu bé cũng tin.

“Ai bảo người ngốc như vậy.” Được ra phố nên mỗi đứa trẻ đều khôi phục thiên tính, cười đùa trêu chọc nhau chí chóe.

Không ai phát hiện ra một người ngồi trên tầng hai lầu tham lam nhìn thiếu phụ mặc kỳ phục màu hồng nhạt, người đàn ông đó cao lớn, ngũ quan góc cạnh rõ ràng, có uy mà không cần giận dữ.

“Thiếu gia, người xem.” Bên cạnh hắn là một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi, xem ra là quản gia của hắn.

“Uhm, không vội, chờ một chút.” Hắn không nhìn quản gia, chỉ mãi mê nhìn theo thiếu phụ dưới phố, nhìn nàng vui vẻ với những món đồ nhỏ xinh, hắn nở nụ cười yêu chiều, cũng khiến thần sắc lộ vẻ đau thương, bởi vì dường như thiếu phụ rất hạnh phúc, không cần người khác can thiệp vào cuộc sống của nàng.

“Thiếu gia.” Quản gia lo lắng, ông ấy nhìn thiếu gia trưởng thành, nhưng đã nhiều năm không thể nhìn thấu suy nghĩ của hắn.

“Thôi, hôm nay tạm thời chưa hành động, để ngày mai đi.” Hắn thở dài một hơi, nắm chặt chén rượu đến nỗi gân, nhưng cuối cùng vẫn buông xuống, mặt dù vẫn ngồi thẳng như trước, nhưng quản gia lại thấy hắn như người đang chống lại cái chết, vào lúc này chỉ một nhánh cỏ cũng có thể khiến hắn gục ngã.

“Ngạch nương, con thật sự cảm thấy có người đang theo dõi chúng ta.” Dận Chân kéo áo Chi Lan.

“Lại gạt người, ngạch nương sẽ không tin tưởng anh đâu.” Dận Tự vừa ăn kẹo hồ lô vừa nói.

“Thật mà, ở trên kia kia.” Dận Chân nổi giận, cậu bé không gạt người, vì thế xoay người để chỉ cho ngạch nương xem.

“Trên nào? Từ lâu sao?”

Chi Lan nhìn theo ngón tay Dận Chân, không thấy gì khác lạ, nàng búng vào trán Dận Chân, “Trẻ con nói dối là hư, mũi sẽ dài ra đấy.”

“Con không nói dối.” Dận Chân bĩu môi, từ nhỏ cậu bé đã nhạy cảm với ánh mắt của người khác, không thể sai được.

“Lát về phạt con ăn thêm một chén cơm.” Chi Lan rất muốn vỗ đầu Dận Chân, nhưng xét thấy đang ở giữa phố nên để mặt mũi cho cậu bé, bé trai cũng cần giữ thể diện.

“Không!” Dận Chân nhanh chóng quên ánh mắt nóng bỏng kia, kéo tay Chi Lan làm nũng.

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đừng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 113: Bắt cóc

Khi Chi Lan tỉnh lại trời vẫn chưa sáng, trong phòng tối đen như mực, nàng cố mở mắt để nhìn, một lúc sau mới nhìn được cách bài trí trong phòng, không khác gì những nhà phú quý khác, dù là giữa mùa hè nóng bức, nhưng cửa sổ đóng chặt, trong phòng không có gió.

Đắp trên người Chi Lan là một tấm chăn mỏng, nàng thử cử động tay, phát hiện toàn thân không còn khí lực, chân giường đặt mấy bòn băng, vì thế nàng không thấy nóng. Đầu óc nàng choáng váng, không biết mình đang ở đâu.

“Có người sao?” Giọng Chi Lan rất yếu, nhưng vẫn có tiếng lạch cạch ngay sau đó, một nha hoàn nhanh chóng cầm nền tiến vào, nhìn thấy Chi Lan đã tỉnh thì tỏ vẻ kích động, vội vàng đặt nền lên bàn, có chút lúng túng đứng đó như chờ Chi Lan sai bảo.

“Ngươi là ai? Tại sao ta lại ở đây?” Đầu Chi Lan rất đau, không nhớ nổi chuyện xảy ra trước đó, hơn nữa nàng lúc này không có sức lực để nhúc nhích chỉ là một ngón tay.

“Nô tỳ tên Tiểu Thúy, tới để hầu hạ cô nương, cô nương muốn uống nước sao?” Đường như Tiểu Thúy sực tỉnh ra, lập cập rót chén nước cho Chi Lan, cô ấy rất khỏe, chỉ dùng một tay nâng được Chi Lan ngồi dậy, tay còn lại chèn một cái gối sau lưng Chi Lan, rồi mới đưa cốc cho nàng uống.

“Cô nương đói sao? Nhà bếp chưa đi ngủ, cô nương muốn ăn gì cứ sai Tiểu Thúy.” Tiểu Thúy thấy Chi Lan không bắt măn với mình, thái độ tự nhiên hơn nhiều.

“Đây là đâu?” Sau khi uống nước Chi Lan cảm thấy thoải mái hơn, nhưng nàng không quên vấn đề quan trọng.

“Đây là trong phủ thiếu gia, nô tỳ cũng không biết là ở đâu.” Tiểu Thúy có vẻ khờ, hơi ngốc, Chi Lan vừa nhìn liền biết không thể khai thác được thông tin gì.

“Thiếu gia nhà ngươi tên gì? Là hắn mời ta tới đây sao?” Chi Lan chưa từ bỏ ý định, tuy bị bắt cóc nhưng nàng không sợ, theo tình huống hiện tại vị thiếu gia này không có ác ý với nàng, cùng lắm chắc chỉ định dùng nàng uy hiếp Huyền Diệp.

“Nô tỳ không biết.” Tiểu Thúy bĩu môi, dường như không hiểu câu hỏi của Chi Lan, “Cô nương đã một ngày không ăn gì, nên húp chút cháo, nhà bếp vẫn đang chờ!”

“Được rồi, vậy mang cho ta một bát cháo trắng.” Chi Lan đói bụng thật, hơn nữa trong tình huống này cũng chỉ có thể tĩnh dưỡng trước rồi nói chuyện sau.

Chẳng mấy chốc cháo đã được mang lên, cháo nấu nhừ, thêm chút rau, nhìn rất hấp dẫn, Chi Lan chưa nhúc nhích được nhiều, Tiểu Thúy bón cho nàng.

“Cô nương thật đẹp, Tiểu Thúy chưa từng gặp ai đẹp như cô nương.” Tiểu Thúy vừa bón vừa nói, nhìn nàng có vẻ hâm mộ.

“Thật không? Tiểu Thúy cũng rất đáng yêu.” Chi Lan cười nói, nàng thật sự không chán ghét tiểu cô nương ngây thơ này, Tiểu Thúy chỉ khoảng mười ba tuổi, thấp hơn Tiểu Bối một cái đầu, Chi Lan ở trong cung nhiều như vậy, nhãn lực có chút thành tựu, cô nương này rõ ràng là người không có ý đồ thâm sâu gì, khiến nàng không thể ghét được.

“Thật à? Nếu Tiểu Thúy có chút nét đẹp như cô nương thì tốt.” Tiểu Thúy nói thế nhưng mắt không hề lộ vẻ ghen tỵ, “Cô nương húp nốt đi, xong thì nghỉ ngơi, thiếu gia nói, nhất định phải chăm sóc cô nương thật tốt!”

“Ngày mai thiếu gia nhà ngươi sẽ đến gặp ta sao?” Chi Lan cảm giác có chút lo lắng, bảo Tiểu Thúy dọn bát cháo đi.

“Tiểu Thúy không biết.” Tiểu Thúy lắc đầu, “Cô nương nhanh nghỉ ngơi đi, nếu không thiếu gia sẽ phạt Tiểu Thúy.”

“Thiếu gia nhà ngươi hung dữ lắm sao?” Chi Lan vừa ngả lưng vừa hỏi.

“Thiếu gia rất tuần tú, nhưng oai nghiêm, mọi người đều sợ!” Tiểu Thúy dè dặt nhận xét, “Cậu ấy phân công nô tỳ chăm sóc cô nương, vì thế nô tỳ phải chăm sóc cô nương thật chu đáo, cô nương nhanh ngủ đi, nô tỳ ở bên ngoài, có gì cứ gọi nô tỳ, tại nô tỳ rất thính.”

Tiểu Thúy thành thạo thu dọn, thổi tắt nến, khẽ khàng đi ra ngoài.

Chỉ Lan tập trung hồi tưởng lại cuộc đối thoại với Tiểu Thúy, người bắt cóc nàng hẳn là thiếu gia kia hoặc kẻ đứng sau lưng hắn, tạm thời thiếu gia không có ác ý với nàng, đóng mọi cửa nẻo chắc là do sợ nàng chạy trốn, nhưng lại chu đáo đặt một bồn tắm bên giường, con tin bình thường không được đãi ngộ thế này.

Tiểu Thúy cũng nói nhà bếp chưa đi ngủ, dường như là vì nàng chưa ăn, thiếu gia kia chọn Tiểu Thúy đến hầu hạ nàng cũng thật sâu sắc, nàng khó mà ghét được con người đơn giản như Tiểu Thúy, cô bé có thể khiến nàng gỡ bớt sự cảnh giác.

Có thể bắt cóc nàng hẳn là một kẻ thông minh tài trí không thua Huyền Diệp, mà hẳn cho Tiểu Thúy đến hầu hạ, tất nhiên có thể nghĩ ra cuộc đối thoại của hai người, cũng có thể biết nàng sẽ phân tích tình huống từ những lời Tiểu Thúy nói, hẳn muốn nhờ Tiểu Thúy khiến nàng an tâm sao.

Chỉ Lan phân tích một hồi tự thấy bản thân không bị đe dọa tính mạng, nàng liền tìm hệ thống quân, hy vọng hệ thống quân có thể hỗ trợ. Nhưng người xưa vẫn nói, họa vô đơn chí, phúc bất trùng lai, hệ thống quân lại mất tích, hệ thống cũng không hoạt động.

Chỉ Lan mang theo không ít thuốc dùng cho lúc khẩn cấp trong người, nhưng nàng vừa ngồi dậy liền phát hiện các túi đựng thuốc nàng mang trong người đều đã bị cầm đi hết, mà nàng lúc này đến nhắc tay còn không có sức chứ đừng nói lấy thuốc.

Nàng thở dài một hơi, bắt đầu nghĩ đến Huyền Diệp và các con, nàng mất tích hẳn là chồng và con nàng rất sốt ruột, trí nhớ nàng dừng ở lúc cùng các con đi dạo phố, vậy là bị bắt cóc vào lúc đấy.

Ở phòng bên cạnh, có một người đàn ông cũng trắng đêm như nàng, ánh mắt hắn sâu thẳm, ngồi đó như tượng, như thể đã duy trì tư thế đấy từ rất lâu rồi.

Cho đến khi ngọn nến trên bàn cháy hết, hắn mới thờ dài sâu kín đi tới bên cửa sổ, ngắm nhìn một cái nhẫn bạc dưới ánh trăng, rõ ràng là một cái nhẫn vô cùng đơn giản, nhưng dưới ánh trăng lại có vẻ quý phái đặc biệt, ánh mắt người đàn ông hiện vẻ giãy dụa, cuối cùng lại bình tĩnh trở lại. Trong đêm yên tĩnh, ngoài bóng hắn lơ lửng bên cửa sổ chỉ còn vầng trăng tịch liêu trên cao.

Trong một căn phòng xa xa, đèn đuổi sáng rọi, Huyền Diệp ngồi ghé chủ, Dận Nhưng đứng bên cạnh, mấy quan viên quỳ dưới sàn.

Sắc mặt Huyền Diệp nặng nề nhìn lướt qua mấy người đang quỳ, người chung quanh đều bị khí thế của hắn gây sức ép không dám nói gì, ngay cả Dận Nhưng cũng cảm giác được luồng sát khí như có như không.

“Đã ba canh giờ trôi qua, vẫn không tìm thấy người, Tô Châu này không phải là địa phương do các ngươi quản hạt sao?!” Huyền Diệp cầm tách trà ném xuống, tiếng tách vỡ trở nên chói tai trong không gian im ắng.

“Hoàng thượng thứ tội, Hoàng thượng thứ tội.” Người quỳ đầu hàng là Tuần phủ Giang Tô, trán vã mồ hôi, hai tay run rẩy chống xuống sàn.

“Thứ tội!” Giọng Huyền Diệp lạnh toát, “Hoàng hậu của trẫm mất tích, còn nói thứ tội thế nào! Các ngươi nhanh chóng phái người đi tìm, lục soát từng nhà từng hộ, trẫm mặc kệ các ngươi dùng cách gì, trong vòng ngày mai phải đưa được Hoàng hậu về đây!”

“Còn nữa! Chuyện này không thể lộ ra ngoài, nếu không...” Huyền Diệp nheo mắt, xiết nắm tay, gồng người, “Ngoài ra! Dẫn người đi bắt hết đám phản Thanh phục Minh ở đây, diệt cả hàng ổ, thẩm vấn kỹ càng, trăm không tin bọn hắn đều là loại cứng đầu cứng cổ!”

“Thần tuân chỉ.”

“Lui xuống đi.” Huyền Diệp nhú mày, mắt bắt đầu vằn tia máu.

“Hoàng ama, đều là lỗi của nhi thần, không thì Hoàng ngạch nương đã không bị bắt cóc.” Dận Nhưng bất ngờ quỳ xuống, mắt đỏ hoe, phủ phục trên sàn, cánh tay nổi gân xanh, rất dọa người.

“Lúc này trăm không muốn trách mắng.” Huyền Diệp tỏ rõ vẻ mệt mỏi, “Con kể lại chuyện sáng nay, thật tỉ mỉ.”

“Vâng.” Dận Nhưng chậm rãi nhớ lại. “Ngày hôm qua ngạch nương nghe người ta nói điểm tâm ở Ngũ Sắc Cư rất ngon, sáng sớm hôm nay dẫn con và các em đi nếm thử.”

“Đến Ngũ Sắc Cư thấy chưa đông khách, vì thế vào một phòng riêng gọi đồ, các thị vệ chờ ở ngoài cửa phòng.”

“Tiểu nhị mang đồ ăn lên thì thị vệ ăn thử, không có vấn đề gì mọi người mới bắt đầu ăn, ngạch nương đặc biệt thích món bánh táo, ăn liên tục mấy cái, cũng khen ngợi trà của Ngũ Sắc Cư hết lời.”

“Được một lúc thì bụng ngạch nương có chút khó chịu, muốn đi nhà vệ sinh, vì thế Tiểu Bối cùng mấy thị vệ hộ tống ngạch nương đi, ai ngờ đi không trở về, đến khi con thấy bất thường, ngạch nương đã mất tích, chỉ còn lại Tiểu Bối và thị vệ đã ngắt xiêu.”

“Ngạch nương con nghe ai nói điểm tâm Ngũ Sắc Cư rất ngon?” Huyền Diệp gõ ngón tay xuống mặt bàn, đây là thói quen khi suy nghĩ của hắn.

“Con không biết.” Dận Nhưng xấu hổ cúi đầu.

“Các con có ăn nhiều bánh táo không?” Huyền Diệp có cảm giác kẻ xuống tay rất hiểu Chỉ Lan, nếu không đã chẳng chuẩn bị nhiều bánh táo như vậy.

“Không ạ, gần như một mình ngạch nương ăn hết chỗ bánh táo.” Dận Nhưng thấy Chỉ Lan thích ăn bánh táo, tất nhiên để lại hết, không ăn một cái nào.

“Vậy nhất định là bánh táo và trà có vấn đề.” Huyền Diệp nhắm mắt, lòng thầm suy tư kẻ chủ mưu có thể là ai.

“Đi giám thị mấy nha hoàn bên cạnh ngạch nương con, xem xem bọn chúng có dấu hiệu bất thường gì không.”

“Vâng.” Dận Nhưng cũng nghĩ ra, trong lòng hắn tuy không tin là do mấy cô cô làm, nhưng thật sự không còn nguyên nhân khác.

“Lát nữa con nhớ đi trấn an Phúc Bảo và Dận Chân, Dận Tự. Bảo mấy đứa đừng khổ sở quá, cũng không được để nhiều người biết chuyện.” Hoàng hậu một nước bị bắt cóc, dù là phát sinh chuyện gì hay không, chỉ cần bị người trong thiên hạ biết, nhất định vị Hoàng hậu đây không có kết cục an lành.

“Nhi thần tuân chỉ.” Dận Nhung do dự một hồi, rồi cuộc lên tiếng. “Nhi thần tin tưởng Hoàng ngạch nương cát nhân thiên tướng, nhất định sẽ không gặp chuyện gì bất trắc.”

“Uh, trăm cũng tin thế, con lui xuống đi.” Huyền Diệp phẩy tay, cả đại sảnh chỉ còn lại một mình hắn, ánh mắt hắn bỗng trở nên mờ lung, không biết đang nhìn gì, có tiếng ve kêu khiến Huyền Diệp giật mình, hắn chậm rãi thả lỏng thân mình, dựa lưng vào ghế, như thể không còn sức lực, ngửa đầu nhìn xà nhà, chậm rãi mở bàn tay, văng trắng non lẫn vào sau đám mây dày đặc.

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đừng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 114: Trở về

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Khi tia nắng đầu tiên chiếu qua cửa sổ, Chi Lan liền mở mắt, nàng một đêm không ngủ, quàng mắt thâm đen.

Tiểu Thúy canh giữ bên ngoài bình phong, thấy Chi Lan có động tĩnh liền hầu hạ nàng rửa mặt, đi cùng Tiểu Thúy còn một nha hoàn cao gầy khác, hai người một người lấy nước một người vắt khăn, nhanh chóng lau mặt cho nàng.

“Cao này là thiếu gia chuẩn bị cho cô nương, cô nương dùng thử xem thế nào.” Tiểu Thúy cầm một hộp gỗ, tỏa hương thơm ngát, cẩn thận dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng xoa đều lên mặt Chi Lan.

Nha hoàn kia cầm một cái lược ngà voi, nhẹ nhàng chải tóc cho nàng, một lúc lâu sau mới xong một kiểu tóc búi lệch cầu kỳ (*), lại cầm một bộ xiêm y màu hồng phấn hầu hạ nàng mặc.

Chi Lan khôi phục được ít nhiều sức lực, tuy chưa thể tự đi, nhưng đã cử động được tay chân, lúc thay quần áo nàng tìm túi thuốc cất trong người, phát hiện không thấy, chắc đã bị vị thiếu gia kia cầm đi.

“Cô nương thật đẹp.” Thay xiêm y, chải tóc trang điểm, khiến Chi Lan thêm chút nhu nhược, thiếu chút đoan trang, như người đẹp bước từ trong tranh ra, mặt hoa da phấn, thướt tha yếu điệu, thật là hoa nhường nguyệt thẹn, chim sa cá lặn.

“Thiếu gia nhà các người ở đâu?” Chi Lan chẳng quan tâm bản thân thế nào, lúc này nàng chỉ muốn gặp kẻ chủ mưu.

“Thiếu gia nói chờ cô nương ăn sáng xong sẽ gặp cô nương, cô nương dùng bữa trước đi.” Chẳng mấy chốc đã thấy một mâm đồ ăn thịnh soạn, kỳ lạ ở chỗ đều là những món Chi Lan thích ăn.

Chi Lan sa sầm nét mặt, người này thật nguy hiểm, cả chuyện ngày thường nàng thích ăn gì cũng biết, chẳng lẽ là bên cạnh nàng có gian tế, Chi Lan miễn cưỡng cầm đũa gắp một cái bánh bao nhỏ, ngay cả cách nhem nhem gia vị cũng theo khẩu vị của nàng, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì.

“Cô nương ăn nhiều một chút đi.” Thấy Chi Lan chỉ ăn một cái bánh bao nhỏ, Tiểu Thúy có chút sốt ruột.

“Không, đưa ta đi gặp thiếu gia nhà người.” Chi Lan chẳng có chút tâm trạng nào để ăn, có ai biết bên người có gian tế mà thoải mái cho được.

“Chuyện đây...” Tiểu Thúy có chút do dự, “Để nô tỳ đi xin chỉ thị của thiếu gia.”

Không bao lâu Tiểu Thúy đã về, “Thiếu gia nói nếu cô nương không ăn sẽ không gặp cô nương.”

“Hắn!” Chi Lan không thể nghĩ ra nàng ăn hay không và việc thiếu gia kia gặp nàng có liên quan gì, nhưng đứng dưới mái hiên nhà người ta không thể không cúi đầu, Chi Lan oán hận cầm đĩa, lại gấp một cái nem gà, sau đó húp một bát cháo.

“Thiếu gia nói hôm nay trời đẹp, thỉnh cô nương vào vườn đi dạo ngắm hoa.” Nha hoàn cao gầy vừa nói vừa nâng Chi Lan dậy, Tiểu Thúy cũng thông minh đứng ở bên kia.

Chi Lan giận đến phát run, nhưng nàng chỉ có thể bị hai nha hoàn kèm hai bên đưa vào vườn hoa.

Trong hoa viên, một người đàn ông ngồi trong đình, hắn đưa lưng về phía Chi Lan, không nhìn rõ tướng mạo, Tiểu Thúy không diu nàng đi tới, nàng chỉ có thể đứng tại chỗ nhìn, Giang Nam nóng ẩm, gió thổi cũng khiến lòng người phiền muộn.

Người đàn ông không nói gì cũng không xoay người, hắn chỉ lẳng lặng ngồi đó, khoảng một khắc sau, người đứng bên cạnh hắn đưa mắt ra hiệu với Tiểu Thúy, Tiểu Thúy nhận lệnh diu Chi Lan xoay người đi về phòng.

Sau khi Chi Lan xoay người rút cuộc người đàn ông kia cũng quay lại, ánh mắt hắn lộ rõ vẻ giãy dụa, cuối cùng vẫn để thiếu phụ kia trở về, hắn chán nản buông tay, đây là cơ hội cuối cùng, một lần cuối cùng.

Chi Lan bị diu về phòng trong tình trạng mơ hồ không rõ, đến khi tỉnh lại lần nữa đã ở trong một căn phòng khác, nha hoàn trong phòng thấy Chi Lan tỉnh thì mừng rỡ đi tới.

“Hoàng hậu nương nương rút cuộc nương nương cũng tỉnh, hôm qua phu nhân Tuần phủ mời nương nương đi ngắm hoa, không ngờ nương nương say nặng ngất xỉu, phu nhân trong lúc kích động quên cả việc báo với Hoàng thượng, làm Hoàng thượng giận dữ, đại nhân và phu nhân đã tới trước mặt Hoàng thượng thỉnh tội, mong hoàng hậu nương nương tha thứ.”

Nha hoàn quỳ dưới sàn nói chuyện rành mạch rõ ràng, Chi Lan liền hiểu, giờ nàng đang ở trong phủ Tuần phủ, phu nhân là người của vị thiếu gia kia, nếu thật sự muốn hãm hại nàng, cứ công khai với bản dân thiên hạ là xong, một Hoàng hậu bị bắt cóc làm sao có kết cục tốt. Người kia lại có lòng che giấu hộ nàng, thật đáng băn khoăn.

“Hoàng thượng đâu?” Chi Lan nhận ra bản thân đã hồi phục khí lực, nàng giãy dụa ngồi dậy, hỏi nha hoàn.

“Hoàng thượng đang ở bên ngoài hỏi phu nhân tuần phủ mấy câu, có dặn Hoàng hậu nương nương tỉnh lại phải báo với Hoàng thượng ngay.” Nha hoàn vụng trộm nhìn sắc mặt Chi Lan, thấy nàng không có vẻ gì khác thường mới trả lời.

“Uh, vậy người đi thông báo một tiếng đi, nói ta đã tỉnh, thỉnh Hoàng thượng nói chuyện xong thì qua đây một chuyến.” Chi Lan nói.

“Nô tỳ tuân mệnh.” Nha hoàn thi lễ rồi lui xuống.

Trong đại sảnh phủ tuần phủ, phu nhân Tuần phủ đang thỉnh tội. Huyền Diệp mặt không đổi sắc nghe lý do của vị phu nhân kia, lòng rất giận nhưng không thể hiện chút gì.

“Mong Hoàng thượng thứ tội, nội tử ngu dốt, hoàng hậu nương nương ngắt xiu mà không biết báo với Hoàng thượng, khiến Hoàng thượng phải lo lắng, thỉnh Hoàng thượng trách phạt.”

Tuần phủ cũng là người thông minh, ngày hôm qua ông ấy về nhà nghe phu nhân nói Hoàng hậu nương nương đang ở trong nhà mình, sợ muốn tắt thở, vào nhìn Hoàng hậu một chút rồi nhanh chóng gọi người đi tuần tra trở về, ông ấy không ngu, tuyên bố ra ngoài là một vị nữ quyến trong nhà mất tích, việc Hoàng hậu bị bắt cóc chỉ có ông ấy và hai viên quan nữa hay biết.

Tuy rằng lòng ông ấy còn nhiều điều hoài nghi, cũng biết chuyện này không đơn giản như vậy, nhưng chỉ có cho rằng Hoàng hậu nương nương luôn ở trong phủ của ông ấy thì mới mong giữ được tính mạng này, vì vậy ông ấy cũng chỉ có thể kiên trì, kiên trì cả đời, bằng không sẽ có ngày bị xét nhà diệt tộc.

“Thôi, trăm thứ cho nhất thời hồ đồ không truy cứu, các người lui trước đi, trăm vào gặp hoàng hậu.” Huyền Diệp xoay chiếc nhẫn ngọc trên ngón cái, bình thần lên tiếng.

“Nô tài tuân chỉ.” Tuần phủ vui sướng trong lòng, biết là coi như qua ải, chỉ cần giải quyết hậu quả gọn gàng thì không còn gì đáng ngại.

Tuần phủ đi rồi Huyền Diệp liền sa sầm nét mặt, kẻ bắt cóc quả là thủ đoạn, ngay cả phu nhân Tuần phủ cũng là thuộc hạ của hắn, ngoài ra còn mấy phu nhân người hầu cùng đi ngắm hoa, ai cũng cam đoan tận mắt thấy Hoàng hậu ngắt xiu được đưa vào phòng, có hai phu nhân còn nói vẫn luôn ở trong phòng canh giữ Hoàng hậu không hề rời đi.

Tuần phủ chắc đã bị dọa sợ, đến giờ vẫn chưa nhận ra sự kỳ quái, hoặc là không màng đến những sự kỳ quái, các nữ nhân kia chắc cũng là tử sĩ, hơn nữa, những thị vệ hộ tống Chi Lan đã chết tới hôm qua.

“Hay lắm hay lắm!” Huyền Diệp không giận mà cười, đã từ lâu hắn không gặp được đối thủ thú vị như thế, theo thủ đoạn rõ ràng người này có thể dùng Chi Lan uy hiếp hắn, hoặc là dùng danh tiết của Chi Lan để kích hắn, hoặc là đưa Chi Lan đi hẳn luôn, nhưng hắn lại đưa Chi Lan về, thu xếp mọi chuyện thỏa đáng, chỉ cần Huyền Diệp an bài ổn thỏa thì có thể coi như chưa có chuyện gì xảy ra.

Huyền Diệp vẫn luôn tự phụ vào bản thân, ngay khi Chi Lan mất tích hắn đã nghĩ đối sách, kỳ diệu là cách làm của kẻ chủ mưu kia không khác đối sách của hắn nhiều, Huyền Diệp chưa từng gặp kẻ nào có thực lực tương đương, ngoài tên đàn ông như thần long thấy đâu không thấy đuôi kia.

“Ha ha ha! Thật sự rất thú vị.” Ánh mắt Huyền Diệp trở nên sắc bén, hắn đứng dậy, thong thả đi mấy bước, biết hình dung tâm trạng của hắn lúc này thế nào, như là bị người khác làm nhục một phen, nhưng lại khơi dậy cảm xúc sâu sắc trong đáy lòng. Hắn chưa từng thấy nhiệt huyết sôi trào như thế, đòi người có thể gặp mấy tri âm, nếu tên đầy tớ không tranh giành Chi Lan với hắn thì có thể tính là đối thủ đáng nể. Đáng tiếc là, hai người bọn họ không chỉ trí mưu tương đương, ngay cả sở thích cũng giống nhau, nếu không đã chẳng yêu cùng một người, còn yêu sâu sắc đến vậy.

Huyền Diệp có thể tưởng tượng tình cảm tên đàn ông kia dành cho Chi Lan, nếu không yêu rất nhiều, hắn có thể bắt cóc Chi Lan đi mãi mãi, nhưng hắn không làm thế, hắn chỉ bắt cóc một chuyến rồi đưa người trở về, bởi vì nếu hắn thật sự mang Chi Lan đi, hắn mãi mãi không có được trái tim nàng, nhưng đưa nàng trở về thì khác.

“Người đừng mơ tưởng! Trăm sẽ không buông tay Lan nhi!” Thần sắc Huyền Diệp trở nên kiên định, hắn sai bước đi về phía phòng Chi Lan. Đứng trước cửa hít sâu một hơi rồi mới đi vào.

“Lan nhi!” Huyền Diệp vừa đẩy cửa ra, ánh mặt trời rực rỡ liền tràn vào phòng, dùng mắt thường cũng thấy những hạt bụi li ti trong không khí, Chi Lan giờ tay che mắt, còn chưa kịp hạ tay Huyền Diệp đã ôm chặt nàng trong lòng.

“Trở về là tốt rồi.” Nghe thế Chi Lan liền òa khóc, lúc bị bắt cóc nàng không sợ hãi, mà là không thể sợ hãi, nàng là hoàng hậu Đại Thanh, dù không có bản lĩnh gì lợi hại cũng không thể tỏ ra yếu thế, thậm chí nàng đã nghĩ nếu có kẻ nào dám xâm phạm nàng sẽ tự vẫn ngay lập tức, nàng nguyện chết cũng không thể để liên lụy đến thanh danh của Huyền Diệp và các con. Đại Thanh không cần một Hoàng hậu không trinh, cũng không cần một Hoàng hậu từng bị làm nhục.

“Biểu ca.” Chi Lan vòng tay qua cổ Huyền Diệp, vùi đầu vào ngực hắn, nghe thấy tiếng tim đập quen thuộc mới bắt đầu bình tĩnh lại.

“Đừng sợ, có tôi ở đây, tôi luôn ở đây.” Huyền Diệp hôn lên tóc Chi Lan, đau lòng tột đỉnh, may mà Chi Lan đã trở về, may mà nàng bình an vô sự trở về, hẳn quả thực không dám tưởng tượng cảnh Chi Lan bị tra tấn, may mà kẻ bắt cóc nàng cũng không nguyện tổn thương nàng, nhưng ngoài tên kia còn ai có thể bắt cóc Chi Lan trước mặt thuộc hạ của hắn, Huyền Diệp không biết nên hận hay nên cảm tạ kẻ kia.

“Vâng, em đã về.” Chi Lan nghẹn ngào, nếu không phải người đàn ông kia chịu buông tha nàng, cho dù về cũng chỉ còn một con đường chết.

“Uh, Lan nhi chịu khó nghỉ ngơi, chắc đêm qua thức trắng?” Huyền Diệp buông Chi Lan, giúp nàng nằm xuống, thương tiếc sờ má nàng, dèm chăn cho nàng.

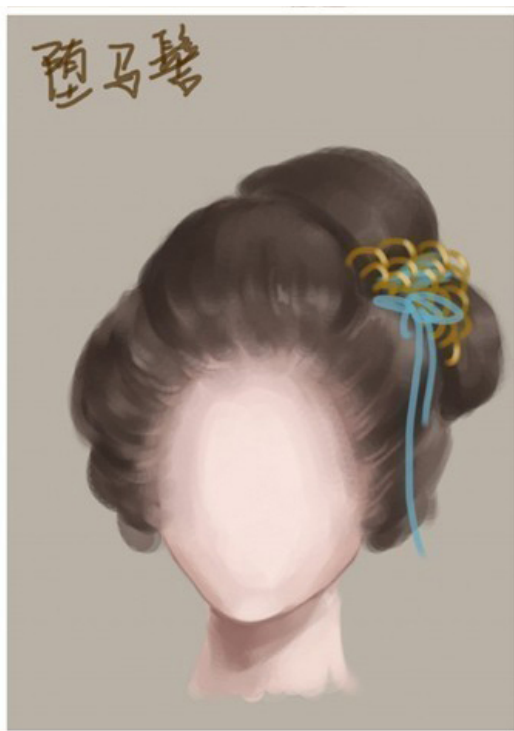
“Đêm qua không dám ngủ.” Chi Lan tủi thân, “Em sợ.”

“Không sợ không sợ, biểu ca ở bên em.” Huyền Diệp thấy lòng đau nhói, hận không thể lập tức bắt tên kia về tra tấn một phen.

“Vậy anh không được đi.” Chi Lan cầm tay Huyền Diệp kéo vào trong chăn, được thế mới thỏa mãn nhắm mắt.

Huyền Diệp lặng lẽ nhìn Chi Lan ngủ, cõi lòng trống trải dần được lấp đầy.

(*) Là kiểu tóc thế này

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đừng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 115: Điều tra

“Đưa về rồi sao?” Người đàn ông lạnh lùng không tỏ thái độ gì, nhưng quản gia biết thiếu gia của hắn đang rất khó khăn.

“Hồi thiếu gia, đã đưa người về, các thám tử cũng làm chứng theo lời dặn của thiếu gia, những thị vệ hộ tống ngày đó đã chết bất đắc kỳ tử.” Quản gia cung kính trả lời, tuy ông ấy đi theo thiếu gia nhiều năm như vậy, nhưng cũng không biết thiếu gia làm cách nào bồi dưỡng ra tổ chức lớn như vậy, ngay cả triều đình cũng không điều tra ra được.

“Uh, vậy là tốt rồi, nàng thế nào, có bị dọa không?” Nhắc đến nàng rốt cuộc ánh mắt hắn cũng ôn hòa hơn, ngay cả ngữ khí cũng dịu dàng.

“Tiểu nhân không biết.” Quản gia không trả lời được, các thám tử có lợi hại đến mức nào cũng không thể lợi hại đến mức biết được suy nghĩ trong lòng người khác.

“Thiếu gia.” Quản gia có chút do dự, “Ba viên quan biết chuyện phải làm sao?”

“Giờ không giết, chờ xem tình hình.” Hắn bình thản trả lời, “Phải người chờ xem, bọn họ sẽ không dám nói lung tung, hơn nữa việc này sẽ có người xử lý, chúng ta cứ nhìn thôi.”

“Vâng.” Tuy rằng nói như vậy, nhưng quản gia cũng biết nếu thực sự có người dám dèm pha về hoàng hậu nương nương, người đầu tiên nổi giận là thiếu gia. “Vậy còn các thám tử? Hắn là Hoàng thượng đã biết thân phận của bọn họ.”

“Tạm thời hắn sẽ không làm gì bọn họ, dù gì hắn cũng cần bọn họ làm chứng.” Người đàn ông không chút lo lắng, “Hơn nữa hắn không tra hỏi được gì, người nói xem?”

Ánh mắt người đàn ông sắc bén như lưỡi kiếm, quản gia cả kinh, vội đáp, “Bọn họ không biết thiếu gia, có muốn nói cũng không biết nói gì.”

“Uh.” Người đàn ông nhắc chén trà, nghĩ tới hình ảnh thiếu phụ mặc xiêm y hồng nhạt, tâm trạng dần tốt hơn nhiều. Lại nghĩ đến Hoàng đế đang nổi giận lôi đình, tâm tình sung sướng.

“Tổ chức phản Thanh phục Minh kia tên là gì?” Như đột nhiên nghĩ ra một chuyện thú vị, thần sắc hắn có chút biến hóa.

“Là Hồng Hoa Hội.” Quản gia bấu môi, không biết thiếu gia trí nhớ kém hay cố tình làm nhục Hồng Hoa Hội.

“Là bọn họ!” Người đàn ông vỗ tay một cái, gọi quản gia đến gần, thì thầm một kế hoạch.

Trong phủ Tuần phủ, Huyền Diệp đang cùng Chi Lan dùng bữa, “Ăn nhiều rau một chút, không phải em thích ăn sao?”

“Vâng.” Hiếm có lúc Chi Lan không cần dùng com theo lễ nghi, cần đưa bát an, “Biểu ca, chuyện lần này...”

“Chuyện lần này em không cần lo lắng, không có ai biết.” Có biết cũng không còn sống, nhưng Huyền Diệp không nói đoạn sau.

“Còn người kia...” Chi Lan nghĩ một lúc rồi cuộc kể lại chuyện hôm đó với Huyền Diệp, “Hắn đặc biệt kỳ quái, rõ ràng là để em đi gặp, nhưng lại một mực đưa lưng về phía em, em không thể nào nhìn thấy mặt hắn, hơn nữa...”

Chi Lan nhìn trái phải một lượt, do dự một chút mới nói, “Ngay cả chuyện em thích ăn gì hắn cũng biết, rất khủng bố, chẳng lẽ bên cạnh em có... Nhưng em cảm thấy bọn họ sẽ không phản bội em, biểu ca thấy thế nào?”

“Tôi đã cho người giám thị, lòng người khó phòng, nhưng nếu Lan nhi tin tưởng thế chắc không có vấn đề gì.” Huyền Diệp không quan tâm các cung nữ đây, nhưng Chi Lan đã muốn thế nào thì làm theo lời nàng, Huyền Diệp gấp một miếng thịt cá, gỡ xương ra mới cho Chi Lan ăn.

Chi Lan há miệng hưởng thụ sự chăm sóc của Huyền Diệp, bởi vì trong phòng chỉ có hai người nên không sợ kẻ khác gièm pha.

“Vâng, em tin bọn họ.” Uyên Ương Từ Quyên đều đi theo Chi Lan đã hai mươi năm, nàng hậu đãi bọn họ không ít, nếu muốn mua chuộc thì tương đối khó khăn, trừ phi người nọ đã ăn bài gian tế từ rất lâu, muốn vậy phải là một người cực kỳ lợi hại.

“Lan nhi không hề nhìn thấy vị thiếu gia kia sao?” Huyền Diệp có chút nghi hoặc, nếu là hắn, nhất định sẽ không một mực quay lưng với Chi Lan như vậy, người con gái tâm tâm niệm niệm gần ngay trước mắt, nói thế nào cũng phải mặt đối mặt một phen mới phải.

“Vâng, hắn vẫn luôn quay lưng với em.” Chi Lan cũng rất kỳ quái, “Hơn nữa hắn không nói gì, nhưng lại rất chu đáo, còn đặt bồn tắm trong phòng, kẻ đó là ai chứ? Nếu là kẻ địch của biểu ca, hắn sẽ không đối đãi với em như thế?”

“Đừng nghĩ nữa, chỉ là bèo nước gặp nhau, sau này không gặp lại, biểu ca sẽ xử lý, Lan nhi ngoan ngoãn chờ ở trong phòng là được, biểu ca có thời gian sẽ đưa em đi loanh quanh thăm thú.” Huyền Diệp thấy Chi Lan bắt đầu có hứng thú với tên đàn ông kia thì không dám nói tiếp, vội đánh trống lảng.

“Vâng, em không dám ra ngoài nữa, trị an ở Giang Nam quá kém, quả nhiên không thể so với dưới chân thiên tử.” Chi Lan than thở một hồi liền quên hết chuyện về người đàn ông kia.

“Nếu nhàm chán thì bảo các con đến nói chuyện với em, đúng rồi, Dận Chân và Dận Tự rất nhớ em, lát nữa nhớ qua thăm và dỗ dành hai đứa.”

Nói đến đây Huyền Diệp lại thấy đau đầu, hắn không có cách nào giải thích rõ ràng với đứa trẻ bảy tuổi về chuyện vừa xảy ra, vì thế hai đứa con nhỏ chỉ biết ngạch nương đột nhiên đi đâu không biết, tuy không quấy khóc, nhưng ánh mắt rom róm nước mắt còn khiến người khác phải lo lắng hơn khóc nước nỏ.

“Vâng, em sẽ qua ngay.” Chi Lan liền ăn nhanh hơn, lúc bị bắt cóc nàng lo nhất là các con, đặc biệt là ba em bé ở trong cung, nếu nàng thật sự không về được thì các con phải làm sao bây giờ, may mà cuối cùng cũng tai qua nạn khỏi.

“Ngạch nương!” Chi Lan vừa vào phòng Dận Chân đã bị một cậu bé bụ bẫm ôm chặt lấy, không chỉ ôm eo Chi Lan, cậu bé còn vọng tưởng lên trên.

“Ngạch nương về rồi, Chân nhi ngoan.” Chi Lan bế Dận Chân, nhưng vì Dận Chân lớn quá nhanh, Chi Lan đành đặt con xuống.

Dận Chân bấu môi bất mãn vì bị Chi Lan vứt bỏ, “Rốt cuộc ngạch nương cũng về, Chân nhi rất nhớ người, sau này người không được đi nữa.” Dứt lời lại ôm chặt lấy Chi Lan, Chi Lan cười bất đắc dĩ, giờ nàng làm sao đi được nữa, chiều này của Dận Chân thật lợi hại.

“Uh, ngạch nương không đi nữa, Chân nhi buông ngạch nương ra trước được không?” Chi Lan véo gương mặt bầu bĩnh của con trai.

“Cũng được ạ.” Dận Chân nghĩ một chút rồi mới buông tay, nhưng lại tóm tay phải Chi Lan ngay lập tức, chuẩn bị kéo nàng đi tìm Dận Tự, tuy rằng muốn độc chiếm ngạch nương, nhưng cũng không thể quên người anh em tốt Dận Tự.

Chi Lan hưởng thụ tình cảm gia đình, Huyền Diệp thì đang đau đầu bóp trán.

“Lần trước ám sát là người của Hồng Hoa Hội?” Huyền Diệp day huyệt thái dương, bị ám sát mấy lượt khiến tâm trạng hắn đang rất chán chường, tuy rằng thích khách không làm tổn thương hắn, nhưng ngày nào cũng bị quấy rầy thì khó mà vui cho được.

“Hồi Hoàng thượng, đúng là như vậy, dường như bọn họ biết rõ hành tung của Hoàng thượng, tuy rằng phương diện vũ lực không có nhiều sức uy hiếp, nhưng riêng chuyện biết hành tung của Hoàng thượng thì lại rất đáng lo.”

“Uh, có thẩm vấn được gì từ kẻ bị bắt không?” Hồng Hoa Hội vốn chỉ là một bang hội nhỏ, dạo gần đây như đột nhiên được một bàn tay thần kỳ nào đẩy giúp sức, nhất định là có kẻ hỗ trợ, ngay cả thị vệ bên cạnh hắn cũng là người của Hồng Hoa Hội, nhưng một tổ chức nho nhỏ dân gian làm sao có thể xếp đặt thị vệ bên cạnh hắn mà không bị phát hiện.

“Bọn họ không chịu khai gì.” Người bẩm báo cúi đầu, hắn không hoàn thành nhiệm vụ, không biết phải ăn nói với Hoàng thượng thế nào, “Thậm chí còn có kẻ định cắn lưỡi tự sát, nô tài đã kịp thời bẻ cằm, thỉnh Hoàng thượng cho nô tài thêm chút thời gian, nô tài nhất định có thể thẩm vấn rõ ràng.”

“Thôi, người đi đi.” Dường như Huyền Diệp đoán được ai đang đối đầu với hắn, vụ bắt cóc Chi Lan chính là chiến thư đầy thôi, vụ Hồng Hoa Hội chắc chỉ là món khai vị, dã tâm của kẻ này tương đối lớn, không biết còn định làm gì.

“Bảo Tuần phủ hạ lệnh mở cuộc thi Hội, mời các thanh niên tài俊 nổi danh Tô Châu tham gia.” Huyền Diệp sai thuộc hạ, “Cho người đi khắp các quán trà từ lâu đời thăm, thành Tô Châu này có ngạ hồ tàng long gì.”

“Nô tài tuân mệnh.”

“Còn nữa, cho người đi kiểm ít đồ vật thú vị cho Hoàng hậu nương nương thưởng thức, phải độc đáo thú vị biết không?”

“Vâng.”

Ngày hôm sau, Tuần phủ Tô Châu phát bãi thiếp tới tay mọi sĩ tử nổi danh, nói là năm ngày nữa mở cuộc thi Hội, người không có bãi thiếp cũng có thể tham gia, nhưng phải có được sự đánh giá và chấp thuận của Tuần phủ.

Vì thế thành Tô Châu sôi trào, bởi vì chưa từng có tiền lệ như vậy, Tuần phủ đại nhân là quan to đứng đầu Tô Châu, ông ấy tổ chức thi Hội có ai dám không nể mặt, không chỉ có không dám, còn phải tích cực biểu hiện, mong được Tuần phủ đại nhân đánh giá cao.

Hơn nữa còn có kẻ thạo tin tiết lộ Hoàng thượng đang ở Tô Châu, nói không chừng Hoàng thượng hứng thú với cuộc thi Hội này sẽ đến xem, nếu có thể

thể hiện tài năng trước mặt Hoàng thượng, vậy có thể nói là phúc tu từ mấy kiếp trước.

Trong khoảng thời gian ngắn các tài tử thành Tô Châu tụ tập tại quán trà tửu lâu, cao đàm khoát luận, ba hoa khoác loác, ngoài thi từ ca phú là bình luận đối thủ, ngày nào cũng được nghe công tử kia là ngoài dất vàng bên trong thói rửa, hoặc là thiếu gia nhà nọ là nhờ nhà có tiền thuê người viết thi từ.

Những tin tức này lọt vào hệ thống tình báo của Huyền Diệp không sót câu nào, mỗi cái tên đều được kiểm chứng một phen, rốt cuộc cũng tìm được cái tên nọ.

“Không thể tra được bất cứ thông tin gì về hần sao?” Huyền Diệp buông tấu chương, rốt cuộc cũng tìm được kẻ này.

“Hồi Hoàng thượng, mỗi lần đi thăm dò manh mối lại tự nhiên đứt đoạn.”

“Còn sĩ tử nhắc tới tên hần?” Huyền Diệp vuốt ve túi tiền.

“Sĩ tử kia nói hần chỉ nghe nói tên người này, nghe từ ai hay ở đâu không nhớ được nữa.”

“Gạt nhau sao?” Huyền Diệp nhếch mép cười, “Sĩ tử kia giờ không thấy đâu nữa đúng không?”

“Hoàng thượng anh minh!” Thuộc hạ sợ hãi thốt lên, quả nhiên hần là nô tài mà Hoàng thượng là Hoàng thượng, khác hẳn nhau.

“Được rồi, người lui ra đi, thi Hội vẫn tổ chức đúng hẹn, có tác phẩm tốt thì mang cho trẫm xem.”

“Nô tài tuân chỉ.”

Huyền Diệp đứng lên, nhìn bầu trời trong xanh ngoài cửa sổ, xiết tay thành quyền, vể mặt hưng phấn.

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đừng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 116: Nổi gió

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

“Hôm nay Lan nhi chuẩn bị một chút, lát nữa tôi sẽ đưa em ra ngoài.” Huyền Diệp có vẻ đang rất thoải mái, chấp tay sau lưng, bước đi nhẹ nhàng.

“Đi đâu ạ?” Chi Lan đặt quyền du ký xuống bàn, ngẩng đầu lên tò mò hỏi.

“Đi xem Tô Châu lâm viên (vườn cây cảnh Tô Châu – di sản văn hóa thế giới).” Huyền Diệp đến mở tủ quần áo, bắt đầu chọn lựa xiêm y cho Chi Lan

mặc.

“Biểu ca đừng chọn, em tự lấy.” Chỉ Lan buồn cười đi tới, tiện tay cầm một bộ kỳ phục màu xanh nhạt thêu hoa tử đằng.

“Tôi chưa từng chọn xiêm y cho Lan nhi, vì thế...” Huyền Diệp có chút xấu hổ sờ mũi.

“Biểu ca thật có lòng.” Chỉ Lan nói có vẻ thần nhiên ánh mắt hiện rõ vẻ tinh nghịch, “Biểu ca không đi ra sao?”

“Tại sao phải ra ngoài?” Huyền Diệp nhú mày, xòe cây quạt trên tay, còn vờ vịt phẩy phẩy, nếu mặc trang phục tộc Hán, thật sự như một thư sinh nho nhã.

“Bởi vì em muốn thay quần áo.” Chỉ Lan tức giận đẩy Huyền Diệp ra đằng sau bình phong, chậm rãi thay bộ kỳ phục.

Huyền Diệp thu cây quạt lại, gõ gõ vào lòng bàn tay, tập trung thưởng thức bóng hình sau bình phong, người đẹp đã làm lòng người rung động, huống chi lại là người con gái mình yêu thương.

“Biểu ca, chúng ta ngồi cỗ xe ngựa này sao” Không phải Chỉ Lan được chiều chuộng sinh hư, mà là nhìn thấy cỗ xe ngựa giản dị này thì kinh ngạc thật sự, Huyền Diệp đi tuần vẫn luôn dùng những vật dụng tốt nhất, là hoàng đế có yêu cầu cao thể cũng là chuyện bình thường, vì thế cỗ xe ngựa này thật khiến Chỉ Lan phải bất ngờ.

“Uh, vào xem thử.” Huyền Diệp cũng không giải thích nhiều, ngoài cổng có rất nhiều xe ngựa tương tự đang đỗ, là loại xe các quân sự vẫn dùng.

Chỉ Lan theo lời mà lên, vén màn xe mới biết bên trong là một cỗ khác hẳn, tuy rằng so ra vẫn kém chiếc xe nàng ngồi trên đường nam tuần, nhưng không thua kém nhiều, Chỉ Lan vừa lên xe liền ôm một cái gối hình trái tim, thứ này là mấy năm trước nàng sai Nội Vụ Phủ làm.

“Lan nhi luôn thích mấy đồ kỳ quái.” Huyền Diệp lắc đầu, hẳn hoàn toàn quên bình thường hẳn cũng sưu tập rất nhiều đồ vật này nọ tặng Chỉ Lan.

“Sao hôm nay biểu ca không mang theo nhiều người ngựa theo để hộ tống vậy?” Chỉ Lan bỏ gối ra, ôm tay và ngả đầu lên vai Huyền Diệp.

“Bởi vì tôi muốn ở riêng với Lan nhi, làm sao có thể đưa theo nhiều người.” Huyền Diệp quay đầu hôn lên tóc Chỉ Lan, “Khó khăn lắm mới có lúc các con không quần quít em, đương nhiên phải nắm chắc cơ hội.”

“Biểu ca gần đây rất hay nói những lời đường mật.” Chỉ Lan nói thế nhưng thật ra lòng rất cao hứng, mấy tháng nay Huyền Diệp thay đổi cách xử sự thấy rõ, nàng biết Huyền Diệp yêu nàng, nhưng tình yêu của hắn thiếu chút quan tâm chăm sóc, nhưng giờ thì khác, Huyền Diệp sẽ quan tâm chọn cho nàng xiêm y để mặc ngày mai, quan tâm nàng muốn ăn gì uống gì, những chuyện vụn vặt như những giọt nước dần tích thành một dòng sông lớn chảy vào lòng nàng.

“Chỉ nói cho Lan nhi nghe.” Giọng Huyền Diệp vốn đã trầm thấp đầy ma lực, hẳn trầm giọng càng khiến người nghe bị thu hút nhiều hơn.

Chỉ Lan đỏ mặt, tránh né, Huyền Diệp vươn tay kéo nàng lại, “Lan nhi biết tại sao tôi lại chọn cỗ xe này không?”

“Không biết.” Chỉ Lan lắc đầu, nàng không dám nhìn Huyền Diệp, bởi vì lúc này hắn có vẻ gì đó rất khủng bố, tựa như một con báo đang liếm vuốt

chuẩn bị đi sẵn.

“Bởi vì hôm nay ‘tôi’ cùng đại thần đi du lịch, vì thế xe của tôi ngựa của tôi dùng để chờ ‘tôi’ mất rồi, hiểu không?” Đôi phượng nhãn của Huyền Diệp hơi cong lên, lóe sáng lạnh người.

“Em không hiểu.” Chi Lan bị Huyền Diệp câu hết hồn phách, làm sao nghe được hắn nói gì.

“Ha ha, không hiểu cũng không sao.” Huyền Diệp nói lời này cũng chỉ muốn khoe với nàng thôi, mỗi khi hoàn thành một nhiệm vụ khó tất nhiên muốn chia sẻ với người thân cận nhất, chỉ là không thể nói quá rõ ràng với nàng, đành tự vui một mình.

Có điều Lan nhi đúng là e thẹn đến mức người khác chỉ muốn trêu đùa, hắn thích nhìn nàng đỏ mặt tránh né, thích nhìn nàng cúi đầu ngượng ngùng, thích nhìn nàng xù lông nổi giận, mỗi vẻ mặt trạng thái của nàng đều khắc sâu trong ấn tượng của Huyền Diệp, muốn quên cũng không quên được.

Ở một nơi khác, hoàng đế cải trang vi hành vừa lên xe đã gặp thích khách, tuy rằng trước đây đã gặp mấy lần ám sát, nhưng không lần nào bằng lần này. Thích khách khoảng trăm người, đều là những kẻ cao to vạm vỡ, binh khí không tầm thường, có thể thấy quy mô hùng hậu. Phối hợp ăn ý, tiến thoái đúng lúc, mấy thị vệ nhanh chóng gục ngã.

Một kẻ như cầm đầu thấy thời cơ đã đến, vùng kiếm càn lợi hại hơn, không ngờ hắn chưa cao hứng được lâu đã bị thị vệ tiếp viện bao vây.

Hoàng đế ngồi trên xe ngựa liền hạ lệnh tổng hết thích khách vào đại lao, từ đầu đến cuối không hề lộ diện.

Ở một nơi trong thành Tô Châu, một người đàn ông đang chơi cờ cùng quần gia.

“Thiếu gia, Hồng Hoa Hội hôm nay có thể thành công sao?” Quần gia cầm một quân cờ đen.

“Chỉ là một bang hội nhỏ nhỏ thôi, có thể làm chuyện đại sự gì chứ.” Người đàn ông lơ đãng hạ một quan cờ trắng, thế cục lập tức biến thành nghiêng về một bên.

“Vậy sao thiếu gia còn đề bọn họ làm?” Quần gia có phần không hiểu, trước đây ông ấy còn tưởng thiếu gia định lãnh đạo Hồng Hoa Hội tiến hành nghiệp lớn phản Thanh phục Minh, sao giờ lại có vẻ như không phải.

“Cho bọn họ một cơ hội cuối cùng.” Người đàn ông nghĩ tới đám ô hợp Hồng Hoa Hội liền nhủ mảy, “Nhóm người đó hỗn tạp, người muốn phản Thanh phục Minh thì ít, đục nước béo cò thì nhiều.”

“Thiếu gia nhưng mà...” Quần gia muốn nói lại thôi, “Rốt cuộc cậu giúp Hồng Hoa Hội hay...”

“Chẳng lẽ chú không nhìn ra sao? Ta giúp bọn họ rất nhiều.” Người đàn ông nhủ mảy, ngữ khí cất giấu sự nghiền ngẫm, “Bằng không bọn họ làm sao có thể có nhiều kinh phí như vậy, còn biết được hành tung hoàng đế, nhưng bọn họ ám sát nhiều lần vẫn không thành công, khó trách mãi vẫn chỉ là một bang phái nhỏ ở thành Tô Châu.”

“Nhưng lần này có chút kỳ quái.” Quần gia cầm quân cờ rồi lại thu lại, qua bao nhiêu ván ông ấy vẫn chưa từng thắng thiếu gia.

“Uh, bởi vì trong xe không phải hoàng đế.” Người đàn ông lơ đãng cắt lời.

“Cái gì?!” Quân gia cả kinh, quân cờ tuột khỏi tay, “VẬY CẬU...?”

Người đàn ông không nói gì, cầm chén trà nhấp một ngụm, nhìn bầu trời xa xăm không biết suy nghĩ gì.

Quân gia thấy thế cũng không dám nhiều lời, nhặt quân cờ bị rơi, lòng thầm thêm nhận xét hi nộ vô thường cho thiếu gia.

“Chú đừng băn khoăn, ta vốn không định giúp bọn họ.” Nam tử nói khề như không thể nghe thấy, “Ta chỉ muốn thử một phen xem Hoàng đế có đáng để ta động thủ một lần.”

Quân gia đau khổ nhăn mặt, thiếu gia đã bắt cóc Hoàng hậu của người ta, thế chưa gọi là động thủ thì thế nào mới gọi là động thủ. “Giờ thiếu gia thấy thế nào?”

“Uh, may mà không phải kẻ ngu dốt, còn biết vờ như sửa đường, ngầm vượt Trần Thương.” Người đàn ông cũng không rõ lòng mình đang có cảm giác gì, rõ ràng nên vui vẻ, nhưng lại không chút cao hứng.

Quân gia đột nhiên có cùng cảm giác, ông ấy cảm thấy thiếu gia không hoàn toàn chán ghét vị hoàng đế kia, có lẽ ngay bản thân thiếu gia không phát hiện ánh mắt và ngữ khí phức tạp khi nhắc đến Hoàng đế.

“Tiểu nhân cảm thấy vị hoàng đế này có thể phát hiện kế hoạch của thiếu gia là kẻ lợi hại, mấy ngày trước thám tử còn báo cáo hần đang điều tra về thiếu gia.” Quân gia quyết định thử thái độ thiếu gia.

“Uh, nếu ngay một Hồng Hoa Hội nhỏ nhỏ hần còn không khống chế nổi thì sao làm được Hoàng đế.”

Người đàn ông gật đầu, xem như đồng ý với quân gia, Hồng Hoa Hội tuy chỉ là tôm tép, nhưng thời gian gần đây được hần giúp sức nên có vẻ bí ẩn hơn, nếu không có một tổ chức tình báo không lồ thăm dò cùng năng lực cẩn thận phân tích, thì không thể biết được kế hoạch hành động của Hồng Hoa Hội.

“Thiếu gia, nếu hần biết được tin tức của cậu thì phải làm sao bây giờ?” Tuy quân gia tin tưởng thiếu gia, nhưng Hoàng đế không phải kẻ vô dụng, hần có thể lợi dụng một kỳ thi để tìm được manh mối về thiếu gia, khó lòng khẳng định mấy ngày tới sẽ không tìm tới cửa.

“Vô phương.” Người đàn ông phẩy tay, không thêm đề ý, sĩ tử nói ra tên hần đã không còn, muốn điều tra ra hần cần nhiều thời gian nữa, hơn nữa, lòng hần cũng trông đợi được gặp Huyền Diệp.

Có thể thông qua một kỳ thi để các thanh niên tài俊 thành Tô Châu đều tập trung lại, sau đó cho người đến các tú lều nghe ngóng, từ đó tìm ra manh mối, biện pháp này tuy hơi phiền nhưng lại là biện pháp đơn giản nhất.

Hần có thể che giấu bản thân kỹ càng nhưng không thể không tiếp xúc với bên ngoài, bạn bè cũng phải có mấy người, nói ra cũng không kỳ quái, sau đó theo cách này mà lần ra.

“Liệu Hồng Hoa Hội có khai về thiếu gia?” Quân gia lo lắng, tuy thiếu gia có vẻ kiểm soát mọi việc trong lòng bàn tay, nhưng ông ấy không có lòng tin như thiếu gia, kẻ kia là hoàng đế cơ mà, muốn đối phó thiếu gia nào có khó khăn gì.

“Cứ để bọn họ nói, dù sao hoàng đế cũng đã biết đến ta, hần còn biết nhiều hơn Hồng Hoa Hội.” Như nghĩ đến điều gì đó, người đàn ông nở nụ cười châm chọc, “Có điều... vĩnh viễn hần cũng không biết ta là ai.”

Đứt lời về mặt hần trở nên mông lung, thậm chí có chút dữ tợn và không cam lòng.

Quản gia cả kinh, đã rất lâu rồi ông ấy không thấy thiếu gia có vẻ mặt này, thật ra ngay từ bé trí tuệ khả năng văn chương của thiếu gia đã hơn hẳn người khác, không cần lão gia và phu nhân chỉ dạy. Từ ngày nhỏ thiếu gia đã thỉnh thoảng có vẻ mê mang hồi hận, nhưng dần dần bị cất giấu sau vẻ mặt không ai biết đang suy nghĩ gì.

“Thôi, về phòng đi, nổi gió rồi.” Người đàn ông đứng lên, bóng lưng cao lớn như một cây cổ thụ không bao giờ gục ngã, như thể biểu hiện thất thố vừa rồi chỉ là ảo giác.

Một cơn gió thổi qua, như để báo hiệu một hồi sóng gió sắp nổi lên.

Tô Châu lâm viên – Chuyết Chính Viên

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đùng Chạy (Một Kiếp Yêu Ngươi)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 117: Khổ nhục kế

Mây đen che kín bầu trời, thi thoảng lại nghe tiếng sấm rền vang, trời đất tối tăm chỉ có thể thấp nền trong phòng, mưa tầm tã ngoài khung cửa sổ, gió rít luồn qua từng khe hở. Không khí ẩm ướt, cảm giác nóng ẩm, như muốn hành hạ mỗi con người.

Chi Lan ngồi bên cửa sổ, như bị thời tiết này cuốn hút, bỗng nhiên thấy sấm rền một tiếng rồi mưa rơi lộp bộp, như sợi dây trần châu bị đứt, bắn lên

những bọt nước nho nhỏ.

“Thiếu gia và tiểu thư đâu?” Chi Lan cầm một đóa hoa sen mới hái, nhẹ nhàng vỗ về đóa hoa trong tay.

“Ba thiếu gia không đi đâu, đang đợi trong phòng, tiểu thư cũng vậy.” Uyên Ương bê lên một bát cháo ý nhân bách hợp, dùng thìa khuấy một chút cho đỡ nóng, làn khói làm gương mặt cô ấy trở nên mơ hồ.

“Lão gia đâu?” Chi Lan đặt bông hoa sen xuống, nhận bát cháo, bàn tay búp măng nõn nà kề bên men sứ Thanh Hoa, không rõ là tay người cầm hay men sứ mới đáng gọi là trắng sứ.

“Lão gia có việc ra ngoài.” Uyên Ương thêm chút hương liệu vào lư hương, mùi hương thoang thoảng khắp gian phòng, làm lòng người thư thái.

“Đi ra ngoài?” Một tia chớp lóe lên rạch ngang bầu trời, như quét bút ngang qua một bức tranh thủy mặc.

“Vâng, Lý công công phái người đến nhắn bữa tối chủ tử không cần chờ lão gia.” Tiếng sấm rền vang, át cả tiếng nói chuyện.

“Uh.” Chi Lan cúi đầu, chẳng còn tâm trạng nào ăn cháo, “Ta đi xem hai tiểu thiếu gia.”

“Chủ tử đừng gấp, cẩn thận dính mưa cảm lạnh.” Uyên Ương khoác áo cho Chi Lan, mở ô, giúp Chi Lan ra ngoài, trời đất mông lung chỉ thấy hai thân hình thướt tha đi tới.

“Mưa lớn quá.” Chi Lan thở dài, nghĩ không biết Huyền Diệp đi đâu, lòng trầm xuống, mưa lớn thế này, nếu sơ suất gì thì biết làm sao.

“Chủ tử lo cho lão gia sao?” Uyên Ương che cho Chi Lan, nhưng mưa vẫn tạt đến.

“Uh.” Phòng Dận Chân và Dận Tự chỉ cách chỗ Chi Lan mấy bước chân, mới nói đến đây đã thấy Dận Chân ngồi bên cửa sổ chống cằm.

“Sao Chân nhi lại ngồi bên cửa sổ?” Uyên Ương gấp ô, giúp Chi Lan cởi áo choàng, các tiểu nha hoàn thấy Chi Lan đến nhanh lấy khăn ẩm cho nàng lau tay, lại rót hai chén trà nóng, ân cần hầu hạ.

“Con ngắm mưa.” Dận Chân xoay đầu, nhảy xuống khỏi ghế, chạy tới bên Chi Lan, bàn tay nhỏ bé kéo áo nàng, cao hứng kéo nàng vào trong phòng.

“Uớt hết rồi, bản như mặt mèo.” Chi Lan cầm khăn tỉ mỉ lau mặt cho Dận Chân, “Tự nhi đâu?”

“Tam đệ đang ngủ ở trong phòng.” Dận Chân bĩu môi, “Đệ ấy sợ sấm, trời còn sáng đã đi ngủ.”

“Uh, vậy cùng ngạch nương vào chơi với Tam đệ.” Nhìn thấy con Chi Lan mới thấy tâm trạng bớt căng thẳng hơn, thời tiết mưa gió luôn khiến lòng người bất an.

“Ngạch nương, ama đâu ạ?” Dận Chân ngẩng đầu thắc mắc, bình thường ngạch nương ghét trời mưa, thế mà lúc này ama lại không ở bên vỗ về ngạch

nương.

“Ama ra ngoài.” Chỉ Lan theo bản năng nhìn bên ngoài, mưa gió thế này, chuyện quan trọng thế nào mà phải ra khỏi nhà chứ.

“Ra ngoài ă?” Dận Chân cao giọng một chút, hình như rất kinh ngạc, “Gần đây ama luôn thần thần bí bí, không biết làm gì.”

“Ồ? Sao Chân nhi lại biết ama thần thần bí bí?” Chỉ Lan nghe vậy liền có hứng thú, nhìn Dận Tụ ngủ say thở đều trên giường, không quấy rầy mà bé Dận Chân ngồi xuống ghế.

“Bởi vì ama...” Dận Chân dứt lời mới sực tỉnh, che miệng ngượng ngùng nhìn Chỉ Lan, “Dận Chân hứa với ama sẽ không nói, Dận Chân không nói được.”

“Được rồi.” Chỉ Lan cũng không miễn cưỡng, “Vậy Chân nhi nói chuyện cùng ngạch nương được không?”

“Được ạ, ngạch nương muốn tán gẫu chuyện gì ạ?” Thấy Chỉ Lan không truy vấn, Dận Chân thở phào nhẹ nhõm, cậu bé không muốn nói dối ngạch nương nhưng cũng không thể nói không giữ lời.

Bên ngoài mưa to gió lớn, sấm vang chớp giạt, nhưng trong phòng lại âm áp tiếng nói cười.

Khi Huyền Diệp trở về thì mưa đã tạnh, không khí sau cơn mưa thơm mùi bùn đất, hoa cỏ trong hoa viên bắt đầu khô phục, nhưng Huyền Diệp không có tâm trạng thưởng thức, thần sắc bất định, tay trái giữ chặt tay phải, mắt thường cũng thấy máu loang trên quần áo.

Tiểu Lý Tử lo lắng đi theo Huyền Diệp, không hiểu tại sao Hoàng thượng không chịu gọi thái y, còn bao che cho kẻ làm mình bị thương. Hoàng thượng gần đây thật sự gặp quá nhiều tai nạn.

“Tiểu Lý Tử, đi gặp hoàng hậu, nói hôm nay trẫm bị kẻ khác làm bị thương, thương càng thêm thương, thái y nói tình huống tương đối nghiêm trọng, cần tĩnh dưỡng trên giường mấy ngày, cụ thể thế nào hần là người tự biết phải nói ra sao?” Khi nói mấy câu này thần sắc Huyền Diệp dịu đi không ít, thậm chí còn toát lên vẻ đặc ý.

“Vâng, nhưng nếu hoàng hậu nương nương hỏi đến, nô tài sợ...” Muốn nói dối Hoàng hậu nương nương đòi hỏi phải có tâm lý rất vững vàng sắt đá.

“Người sợ cái gì, trẫm nói bị thương thế nào thì là thế đấy, chẳng lẽ trẫm giả vờ bị thương!” Huyền Diệp đành mặt, rào bước về phòng, hần đã hỏi qua, Chỉ Lan đang ở phòng các con, hần cũng đã dặn dò thái y một phen.

Chỉ Lan vừa dỗ Dận Chân ngủ thì Tiểu Lý Tử tìm tới.

“Hoàng hậu nương nương không tốt rồi! Hoàng thượng bị thương, thái y vừa chẩn mạch, nói là, nói là...” Tiểu Lý Tử lo lắng, hai mắt rơm rớm, tay run cầm cập, thoạt nhìn rất đáng thương.

“Người nói gì?!” Chỉ Lan cả kinh, chấn tuột khỏi tay, nàng đứng phắt dậy, đi vội ra ngoài.

“Hoàng hậu nương nương đừng nóng vội.” Tiểu Lý Tử không dám kéo tay Chỉ Lan, chỉ có thể đi theo đau khổ mà nói, “Hoàng thượng không cho nô tài

nói với nương nương, nhưng nô tài thấy Hoàng thượng thật sự không ổn, trong lúc mê man còn gọi tên Hoàng hậu nương nương, vì thế nô tài chỉ có thể tự quyết định, thỉnh Hoàng hậu nương nương nói đỡ hộ nô tài mấy câu, bằng không Hoàng thượng giận dữ thì nô tài chỉ có nước rơi đầu!”

Tiểu Lý Tử quỳ xuống trước mặt Chi Lan, việc này khiến Chi Lan dừng bước một chút, lòng càng đau nhức nhối.

“Ngươi đứng lên trước đi, Hoàng thượng bị thương thế nào?” Chi Lan nói rất nghiêm túc, nghe qua thật dọa người, như thể một con sư tử cái có thể nổi giận bất cứ lúc nào.

“Hoàng thượng... Hoàng thượng thấy mấy ngày nay tâm trạng nương nương không tốt, vì thế ra ngoài tìm chút đồ chơi đồ ăn về làm nương nương vui, nào biết lúc quay về gặp cơn mưa to, xe ngựa bị lún trong bùn. Đúng lúc đó một đám người võ công cao cường nhảy ra tấn công, mưa quá to nên các thị vệ không chống trả được, trong lúc bất cẩn để bọn người kia đắc thủ, làm bị thương Hoàng thượng.”

Tiểu Lý Tử dứt lời thì vội trộm nhìn Chi Lan, thấy Chi Lan không có vẻ hoài nghi, mới đau khổ nhăn nhó nói tiếp, “Gần đây Hoàng thượng liên tục bị ám sát, nô tài... nô tài lớn mật đoán, nhất định là có kẻ chủ mưu.”

“Ý ngươi là?” Chi Lan có chút chần chừ, “Là người lần trước sao?”

Tiểu Lý Tử nuốt nước bọt, hần và Chi Lan đều tự biết kẻ đang được nhắc đến là ai, nhưng không nói rõ, “Nô tài cảm thấy là kẻ đó, nô tài vượt quá giới hạn, thỉnh hoàng hậu nương nương thứ tội!”

“Thôi, ngươi cũng chỉ là trung thành hộ chủ mà thôi, Hoàng thượng vẫn còn hôn mê sao?” Chi Lan hít sâu một hơi, mãi mới dè nén được sự tức giận, lòng chỉ muốn giết tên đàn ông kia, bất cớ nàng không nói, còn dám đâm bị thương Huyền Diệp, đúng là... đúng là không thể tha thứ!

“Hồi nương nương, Hoàng thượng vẫn hôn mê, còn luôn gọi tên nương nương, trước lúc hôn mê cũng dặn nô tài nhất định không được nói với nương nương, chỉ được nói Hoàng thượng có chuyện ra ngoài, không được để nương nương lo lắng.”

Tiểu Lý Tử cảm thấy bản thân có thể đến quán trà làm người kể chuyện rồi, làm li cảm động biết bao, trước lúc hôn mê tâm tâm niệm niệm người con gái mình yêu, không dám báo tin bị thương với nàng, sợ nàng lo lắng khổ sở. Sau khi hôn mê lại luôn gọi tên nàng, tình cảm phải sâu sắc cỡ nào mới có thể sến sẩm đến mức thế chứ.

Chi Lan không trả lời, vừa phẫn nộ vừa cảm động, cuối cùng quay người, đôi hài đế bình hoa gỗ lạch cạch trên nền gạch, khiến nước bùn bắn lên bắn hết ống quần.

Đến nơi, Chi Lan vừa vội gấp ngựa đi ra, vị này là Viện phán Thái y viện, y thuật cao minh, hành y đã vài thập niên, thoạt nhìn rất đáng tin cậy.

“Thần thỉnh an hoàng hậu nương nương, hoàng hậu nương nương cát tường.” Thái y nhìn thấy Chi Lan liền cả kinh, như thể thật sự không ngờ lại gặp Hoàng hậu lúc này.

“Thái y, Hoàng thượng thế nào?” Chi Lan khẩn trương hỏi, không tự giác giăng khăn tay.

“Hồi nương nương, Hoàng thượng là thương cũ chưa lành lại thêm thương mới, cần tĩnh dưỡng trên giường một phen, hoàng hậu nương nương không cần lo lắng quá, thể chất Hoàng thượng an khang, thời gian hồi phục sẽ nhanh hơn người bình thường, có điều cũng cần thời gian nửa tháng, giờ thần đi viết đơn thuốc cho Hoàng thượng.”

Thái y không nói dối hoàn toàn, dù gì cũng là bị thương, phải tính đường cẩn thận, long thể quan trọng, vì thế khi ông ấy nói không bị gánh nặng là đang nói dối.

“Uh, phiền thái y.” Chỉ Lan nghe thái y nói xong mới được yên tâm, chỉ cần không nguy hiểm đến tính mạng là được, nàng không so đo mà trách phạt Tiểu Lý Tử nói chuyện không rõ ràng, chẳng qua là hấn lo lắng nên mới không trình bày thỏa đáng.

Chỉ Lan đẩy cửa, một cơn gió nhàn khe hở luồn vào, Huyền Diệp nằm trên giường khẽ run, Chỉ Lan vội vàng đóng cửa, đi đến bên giường cầm tay hấn, đau lòng nhìn hấn toàn thân nóng bừng mặt mày tái nhợt.

“Biểu ca, biểu ca có nghe thấy không?” Chỉ Lan sờ trán Huyền Diệp, sao lại nóng thế này.

“Lan nhi đến rồi, biểu ca tỉnh lại đi.” Chỉ Lan không dám lay Huyền Diệp, chỉ có thể ghé tai hấn thì thầm.

“Lan nhi.” Mí mắt Huyền Diệp giật giật, có sức mở mắt, thấy rõ người trước mắt thì sắc mặt ảm áp hơn, rồi nhanh chóng phần nộ, “Tiểu Lý Tử, sao hấn dám... sao hấn dám!”

“Biểu ca đừng trách Lý công công, anh gạt em mới khiến em tức giận.” Chỉ Lan thủ thủ, “Biểu ca giờ hơi sốt, uống thuốc xong sẽ ổn thôi.”

Chỉ Lan kéo chăn cho Huyền Diệp, hôn lên trán hấn, nàng rất ít khi chủ động như vậy, Huyền Diệp sung sướng tâm can, ho khan vài tiếng, mặt đỏ bừng.

Chỉ Lan cả kinh, theo bản năng định lấy thuốc cho hấn, sờ một lúc mới nhận ra không mang túi thuốc theo người, đành chờ lát nữa hấn ngủ mới lấy cho hấn.

“Lan nhi đừng lo lắng, biểu ca chỉ là thương nhẹ, thái y nói, hai ba ngày sẽ khỏe, đến lúc đó biểu ca đưa em đi Thái Hồ ngắm cảnh, không phải em vẫn thích ăn cá sao, biểu ca tự tay câu cho em.”

Chỉ Lan nghe xong liền hai mắt đỏ hoe, đến lúc này mà hấn còn gạt nàng, nếu không phải nàng hỏi qua thái y, có lẽ đã bị hấn lừa thật.

Lời tác giả: biểu ca dùng khổ nhục kể thật sự... có phần dễ thương

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đừng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: Dưỡng thương

“Biểu ca đừng nói gì, nghỉ trước đi được không?” Chỉ Lan không đành lòng nhìn Huyền Diệp kiên cường chống chọi, chỉ có thể dỗ hấn như dỗ trẻ con.

Huyền Diệp lắc đầu, “Lan nhi xem điểm tâm và đồ tôi mua cho em đi, may không bị ướt mưa.”

“Anh... anh là đồ ngốc!” Chỉ Lan nhìn Huyền Diệp như sắp hấp hối tới nơi vừa cảm động vừa đau lòng. “Biểu ca mua gì tất nhiên Lan nhi đều thích, nhưng nếu anh không khỏe lại, Lan nhi sẽ không thể cao hứng cho nổi, trong lòng Lan nhi biểu ca là quan trọng nhất.”

Chỉ Lan vốn không định mấy lời sến sẩm đấy, tuy đã gần ba mươi, nhưng nàng vẫn không có thói quen thổ lộ tình cảm trắng trợn, từ việc nàng dễ đỏ mặt Huyền Diệp đã nhìn ra điều đấy, vì thế vừa nghe hắn liền hai mắt sáng ngời, lại nhớ ra mình đang giả bệnh, hắn vội ho khan che giấu. Chỉ Lan không phát hiện ra vì nàng đang tâm niệm đỡ cho hắn ngủ.

“Lan nhi nói thật sao? Tôi quan trọng hơn các con sao?” Huyền Diệp giãy dụa như muốn ngồi dậy, Chỉ Lan thấy thế đành phải nâng hắn.

“Chuyện đó sao?” Chỉ Lan chợt dạ, nàng ít khi nói dối Huyền Diệp, tùy tiện đã quen, vì thế do dự một chút rồi nói thật, “Đối với em biểu ca và các con quan trọng ngang nhau.”

Dứt lời Chỉ Lan còn gật đầu, coi như thêm sức thuyết phục cho câu trả lời, nhưng Huyền Diệp đâu muốn nghe lời đấy, “Nhưng đối với tôi Lan nhi là quan trọng nhất, không ai sánh bằng.”

Huyền Diệp hiện tại tuy rằng có chút chật vật, nhưng không tổn hại phong tư, hắn chỉ mặc áo ngủ lụa màu trắng, sắc mặt có chút tái nhợt, ánh mắt bớt vẻ bá đạo, thêm chút yếu ớt mẽ mang trước giờ chưa từng có.

Một người đàn ông mạnh mẽ mà lộ mặt yếu đuối của bản thân trước một người phụ nữ là nói lên một điều, người phụ nữ trước mặt là người hắn yêu thương, tín nhiệm, Chỉ Lan từng nghe qua đàn ông có lúc chỉ như một đứa trẻ to xác, dù tuổi nào cũng cần được dỗ dành, nàng vốn không tin, nhưng Huyền Diệp thế này thì nàng đành tin.

“Vâng, các con là con của Chỉ Lan và biểu ca, tất nhiên Lan nhi yêu thương, nhưng các con sẽ có cuộc sống riêng, sẽ có vợ con gia đình riêng, chỉ có biểu ca bầu bạn với Lan nhi cả đời, người Lan nhi muốn bầu bạn cũng chỉ có biểu ca.”

Chỉ Lan an ủi tâm sự bất an của Huyền Diệp, nhưng sự thật đúng là như vậy, hai người đã bên nhau hơn hai mươi năm, cả mấy thập niên nữa hắn cũng sẽ không buông tay.

“Biểu ca cũng chỉ muốn ở bên Lan nhi.” Huyền Diệp xiết chặt tay Chỉ Lan, bàn tay nàng vẫn nhỏ nhắn mềm mại như xưa, đến bây giờ Huyền Diệp vẫn còn có thể miêu tả bàn tay này của hai mươi năm trước, nhưng là hiện tại này hai tay đã muốn biến thành “Thủy thủ mình như ngọc”.

Hai mươi năm trước, nàng còn là tiểu biểu muội, nhưng hai mươi năm sau, nàng đã không còn chỉ là tiểu biểu muội, mà là thê tử của hắn, mẹ của các con hắn, người con gái duy nhất hắn yêu, có lẽ đấy gọi là ma lực của thời gian.

Hai người lặng lẽ ngồi bên nhau, bên ngoài mưa lại rơi tí tách từ lúc nào.

“Nàng từng bị ta bắt cóc, ngươi không lo ta sẽ làm gì sao?” Người đàn ông lạnh lùng ngồi trong đình, đối diện hắn là một người đàn ông khác khí thế tương đương

“Ngươi sẽ làm gì?” Huyền Diệp rót một chén rượu, đưa cho hắn, “Ngươi sẽ không làm gì cả, càng không dám làm gì.”

“Đúng vậy, ta sẽ không làm gì.” Người đàn ông có chút cô đơn nhận chén rượu, một hơi cạn chén. “Thì ra ngươi thật hiểu ta.”

“Ta không hiểu ngươi, chẳng qua chỉ biết phân tích tâm lý thôi.” Huyền Diệp lắc đầu, hẳn đã dự đoán từ trước kẻ này sẽ hẹn gặp mình, chỉ không ngờ nhanh thế.

“Ta chỉ muốn trông thấy nàng, chắc ngươi biết điều đấy.” Người đàn ông vuốt ve chiếc nhẫn bạc mọc mầm ở ngón trỏ.

“Uh, ta biết.” Đối diện với người này Huyền Diệp thấy tâm trạng rất phức tạp, trên tình trường chỉ có một người chiến thắng, không nghi ngờ gì là hắn, bởi vì hắn và Chi Lan có một thời gian dài gắn bó bên nhau.

“Ngươi thật may mắn.” Người đàn ông kia nhìn Huyền Diệp chăm chăm, hẳn cũng có một đôi mắt phượng, khi cười đuôi mắt nhếch lên sẽ có vẻ mỉa mai phong tình, giờ này lạnh lùng, đôi mắt khép hờ càng thêm phần lạnh buốt.

“Ta vẫn luôn ở Giang Nam chờ nàng, rốt cuộc chờ được tin ngươi cưới nàng làm vợ, nhưng ta vẫn chờ nàng, bởi vì ta tin ta sẽ đợi được ngày đấy.” Có những lời không nói ra thì không giải tỏa được, hơn nữa có lẽ chỉ có người trước mắt mới hiểu được tâm sự của hắn.

“Ngươi thật bất hạnh, bởi vì ngươi không bao giờ đợi được.” Huyền Diệp cầm bầu rượu, lại rót một chén, mùi rượu lan tỏa từ chén bạch ngọc, hắn không khỏi hít sâu một hơi.

“Không, ta may mắn hơn ngươi.” Người đàn ông kia nở nụ cười ung dung, trở thành điểm sáng duy nhất của ngày u ám.

“Ồ?” Huyền Diệp nhàu mày một cách hứng thú, dường như đang chờ đợi cách giải thích của người đối diện.

Người đàn ông lắc đầu, không nói gì, tiếng sấm vọng đến từ xa, lẫn trong tiếng mưa rơi lộp bộp.

“Ta phải đi, Lan nhi không thích ngày mưa.” Huyền Diệp đứng lên, hắn và người đàn ông đã không còn lời gì để nói, hắn và kẻ kia hiểu được suy nghĩ của nhau, không phải không định gây chiến, chẳng qua là không dám mà thôi, bởi vì quyền lựa chọn không ở trong tay bọn họ, Chi Lan thích ai chỉ có thể do nàng quyết định, người khác không thể nào tác động.

“Hắn là lúc này nàng đang ở cùng các con, tối ngươi về cũng chưa muộn.” Người đàn ông cầm thanh kiếm đặt trên ghế đá bên cạnh, “Không lưu lại một chút sao?”

Huyền Diệp nhàu mày, rất không vui vì kẻ đối diện hiểu Chi Lan, “Ngươi muốn giữ ta lại sao?”

“Không, nếu muốn giữ ngươi đã không hẹn ngươi uống rượu.” Người đàn ông cười thoải mái, “Chỉ là có chút không cam lòng mà thôi, ngươi biết kiếm thuật chứ?”

Tiêu Lý Tử thấy thể nhanh nhẹn trình lên một thanh kiếm, thân kiếm lóe u quang, vô cùng sắc bén.

“Ngươi cho là ngươi đánh thắng được ta?” Huyền Diệp cũng là một cao thủ kiếm thuật, nếu không đã chẳng mang kiếm theo người.

“Không, ta không cần đánh thắng ngươi, ta chỉ cần lưu lại chút gì đó thôi.” Dứt lời kẻ kia khua kiếm, đâm về phía Huyền Diệp.

Huyền Diệp phản công, hai thanh kiếm va chạm phát ra âm thanh chói tai. Người đàn ông cũng không bất ngờ vì lực phản công của Huyền Diệp, hấn lùi bước ra khỏi đình, không gian trong đình chật hẹp, khó mà thi triển.

Huyền Diệp không ngại con mưa, cùng kẻ kia tỉ thí trong mưa. Thoạt nhìn kẻ kia thu chiêu nhận mệnh, nhưng Huyền Diệp lại biết hắn đang thủ hạ lưu tình.

“Tốt lắm, nguoi đi đi.” Rốt cuộc kẻ kia để lại một vết thương trên cánh tay Huyền Diệp, mũi kiếm nhuốm máu đỏ tươi.

“Tại sao?” Huyền Diệp ôm cánh tay phải, hắn không rõ tại sao kẻ kia nhất định phải làm hắn bị thương.

“Bởi vì ta yêu nàng, hơn cả nguoi.” Kẻ kia chỉ nói một câu rồi xoay người vào đình, ngồi xuống ghế uống rượu.

Huyền Diệp mím môi, ném kiếm, Tiểu Lý Tử phần nộ trùng mắt với kẻ kia, nhanh nhẹn chạy đến dìu Huyền Diệp, Huyền Diệp lắc đầu, đẩy Tiểu Lý Tử, đi về xe ngựa.

Rất lâu sau, lâu đến mức tạnh mưa rồi lại mưa lần nữa.

“Thiếu gia, về nhà đi.” Quân gia nhìn thiếu gia không ngừng uống rượu, vô cùng đau lòng.

Người đàn ông không nói gì, màn mưa bụi mông lung xóa nhòa gương mặt hắn, thanh kiếm cô độc vẫn vậy máu ở bên cạnh, như đang cười chế giễu.

Hắn nhìn màn mưa xa xăm, cuối cùng cũng đứng lên, mưa tháng bảy trắng trời miền man.

“Biểu ca, anh đã thấy khỏe hơn chưa?” Chi Lan bê chén thuốc, thổi cho bớt nóng làm màn sương mờ ảo bay lên.

“Uh, cũng không phải thương nặng, thái y quá khản trương thôi.” Huyền Diệp nhú mày, nhưng lại nhanh chóng vờ như không có gì nói tiếp.

Chi Lan thấy cái nhú mày đầy rất rõ ràng, nàng hít sâu một hơi, buông bát, ngồi xuống bên cạnh Huyền Diệp, cầm cánh tay hắn đặt lên đùi, cẩn thận quan sát miệng vết thương.

“Miệng vết thương đóng vảy rồi, sắp tới sẽ cảm thấy ngứa, biểu ca nhớ không được gãi, biết không?” Chi Lan thấy vết thương của Huyền Diệp đã khô phục tương đối mới nhẹ lòng.

“Uh, nhưng đến tối...” Huyền Diệp có chút ngượng ngùng.

“Đúng vậy, đây cũng là một vấn đề.” Chi Lan gật đầu, suốt những ngày qua nàng để Huyền Diệp ngủ riêng, tuy nàng ngủ rất quy củ nhưng vẫn sợ trong lúc không biết gì chạm vào vết thương của hắn.

“Đúng vậy.” Huyền Diệp thấy lòng ngứa ngáy, những ngày qua tuy được Chi Lan chăm sóc hết lòng, nhưng hắn đã khỏe từ lâu rồi, hết lòng là chưa đủ, còn phải hết mình nữa mới tốt.

“Em sẽ sai Tiểu Lý Tử gác đêm cho biểu ca.” Chi Lan múc một thìa thuốc, ý bảo Huyền Diệp hé miệng uống thuốc.

Huyền Diệp đau khổ nhăn mặt, giả bệnh không khó, nhưng ngày nào cũng phải uống thuốc thì quá khó, tuy đề thái y kê đơn thuốc dưỡng thần không có vấn đề gì, nhưng thuốc đắng chết người, Chi Lan còn thích bón cho hắn từng thìa từng thìa, thật là tra tấn ngọt ngào.

“Thuốc đắng dã tật, biểu ca là vua một nước, chẳng lẽ lại sợ uống thuốc?” Chi Lan bĩu môi, thâm cười đắc ý, Huyền Diệp tưởng nàng không phát hiện hắn giả bệnh sao, hoặc nói không phải giả bệnh, chỉ là khoa trương.

“Được rồi.” Huyền Diệp không còn cách nào chỉ đành uống thuốc, thật ra hắn rất muốn bịt mũi một hơi uống hết, nhưng lại muốn hưởng thụ sự chăm sóc của Chi Lan, bỏ đi, uống thì uống!

Chi Lan nhìn không được cúi đầu cười trộm, nhưng tay bón thuốc không hề rối loạn, vẫn chậm rãi nhẹ nhàng, tựa như một người vợ đang vô cùng lo lắng cho chồng.

“Được rồi, biểu ca hôm nay có muốn ăn mứt không?”

“Cũng được.” Huyền Diệp ngượng ngùng xoay đầu, tuy rằng ăn mứt tổn hại tôn nghiêm đàn ông, nhưng thuốc quá đắng.

“Ha ha, em đi lấy mứt cho biểu ca.” Chi Lan che miệng nín cười.

“Không cần mứt, có Lan nhi là đủ rồi!” Huyền Diệp oán hận, cánh tay không bị thương nhanh nhẹn kéo Chi Lan vào lòng, cúi đầu hôn xuống, đôi môi ấy còn ngọt ngào hơn mứt.

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đừng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 119: Phù sinh nhược mộng (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Nhân sinh... là Trang Chu mộng hồ điệp... hay hồ điệp mộng Trang Chu.

Đêm lạnh như nước, mưa rơi tí tách ngoài cửa sổ, gõ lên mái hiên như một bản hòa âm bất tận, người trong phòng chìm vào cơn mộng trong tiếng nhạc êm ái, mộng về nơi đâu, mưa vẫn rơi bên ngoài cửa sổ, cuộc đời này nếu chỉ như một giấc mộng, tình nào tựa giọt mưa đêm.

Tất cả đã bắt đầu từ đâu? Có lẽ chỉ là một chớp mắt trong mơ, hai người đứng dưới mưa trong rừng hoa hạnh, người đàn ông lạnh lùng cao lớn nắm tay cô gái khả ái nhỏ nhắn, gió khẽ phát qua, mùi hoa lan tỏa, tiếng cười như chuông bạc của cô gái quanh quẩn không tan.

Người đàn ông nghiêng người, nhìn cô gái, cô gái ngẩng đầu, không biết nói gì, sương mờ bao phủ, không thể thấy rõ tướng mạo và vẻ mặt.

Lại là giấc mộng đấy, người đàn ông thờ hồn hèn, không kiềm chế được lấy từ dưới gối chiếc nhẫn bạc giản dị, đặt trong lòng bàn tay vuốt ve, như thể chỉ làm thế mới có thể bình tĩnh trở lại.

Từ nhỏ hắn đã có thiên phú hơn người, nhưng hắn biết, được thế không phải vì hắn là thiên tài, mà là vì đêm nào hắn cũng nằm mơ, trong mơ có một cậu bé từ một đứa trẻ con ngây thơ trở thành một thiếu niên trưởng thành bản lĩnh hơn người, đêm nào hắn cũng chứng kiến bé trai kia trưởng thành trong mơ, như thể hắn chính là bé trai kia.

Nhưng hai người không giống nhau, thế giới này làm sao có thể có hai người giống nhau hoàn toàn, mặc dù hắn có trí nhớ của bé trai kia, hắn cũng không phải bé trai đấy, hắn là hắn, là thiếu gia của dòng họ Hạ nổi danh Tô Châu, hắn tên Hạ Tử Di.

“Tử Di thiếu gia có thể nói là thiếu gia thông minh nhất dòng họ Hạ, ngay cả tộc trưởng cũng nói nhất định sau này thiếu gia có thể làm rạng rỡ tổ tông dòng họ.”

“Tử Di thiếu gia tuy rằng mới bảy tuổi, nhưng đã học hết cả Luận Ngữ, thật sự rất giỏi, có những lúc cậu ấy thắc mắc cả thầy giáo cũng không trả lời được.”

“Tử Di thiếu gia múa kiếm thật đẹp, không biết sau này cô nương nhà nào may mắn thành thiếu phu nhân của chúng ta.”

“Tử Di thiếu gia hôm nay lại vào hoa viên ngắm hoa, thật không hiểu tại sao thiếu gia lại thích hoa chi lan, đây chẳng phải là một giống hoa đại sao?”

“Không hiểu sao Tử Di thiếu gia lại giận người, xem ra cậu ấy thật sự không thích mưa, mỗi khi có mưa lại có vẻ bất an.”

“Tử Di thiếu gia đã mười tám rồi, sao vẫn chưa chịu lấy vợ, lão gia phu nhân đã xem mặt hết các cô nương chưa chồng ở Tô Châu này.”

Trong mộng ngoài bé trai kia, còn có một tiểu cô nương, hắn không thấy rõ dung mạo, nhưng không hiểu tại sao lại biết khi nàng cười đôi mắt hình quả hạnh cong cong như vàng trắng non, còn hiện hai lúm đồng tiền, khi tức giận sẽ nhăn mũi, đầu đôi môi anh đào, lúc khổ sở lại cụp hàng mi tựa như hai cánh bướm.

Hạ Tử Di biết tên nàng, trong mộng bé trai kia gọi nàng biểu muội, nhưng cũng có lúc gọi tên nàng, nàng có một cái tên không lấy gì làm văn vẻ – Chi Lan, rõ ràng chỉ là một giống hoa lan đại dễ dàng bắt gặp, không có gì đặc biệt, không biết tại sao hắn lại ấn tượng sâu sắc.

Giấc mơ tựa như một vở kịch, như thơ Lý Bạch viết, “Chàng cười ngửa tre đến, đưa mai ở giường bên. Trường Can chung một xóm, đôi trẻ rất hồn nhiên.” (Trường Can hành – Lý Bạch – người dịch: không rõ)

Thanh mai trúc mã, đôi trẻ vô tư, bé gái lau nước mắt đi theo bé trai, bé trai cau mày dừng bước, cuối cùng vẫn quay người cầm tay cô bé, cô bé cũng nín khóc mỉm cười. Bé trai bắt đầu đi bước chậm lại, có chút trách móc, nhưng vẫn vụng trộm nhìn cô gái, chờ hai lúm đồng tiền hiện ra mới yên tâm.

Thời thơ bé như trôi đưa, hai đứa bé ngây thơ làm bạn với nhau, cùng nhau chơi đùa đọc sách luyện chữ, dắt tay nhau đi qua thời non nớt, cho nhau đoạn ký ức đơn thuần.

Nhưng sự thật luôn tàn nhẫn, trao hy vọng, lại không chút do dự đoạt lại, rốt cuộc chàng trai trưởng thành không hiểu cô gái, hắn có nữ nhân khác, xinh đẹp đáng yêu, quyến rũ động lòng người, đủ kiểu nữ nhân vây quanh hắn, tình cảm trẻ thơ rốt cuộc không thắng được cảm giác kích thích khi mới trải sự đời.

Hai con người tâm đầu ý hợp chậm rãi trở thành xa lạ, cô gái quanh quẩn trong phòng thêu hoa đọc sách, chàng trai tự do bên những nữ nhân khác, cô gái thăm oán hận chàng trai, chàng trai vì áy náy mà không dám gặp cô gái.

Nguyên nhân rồi đến kết quả, hiển nhiên kết quả của bọn họ là bi kịch. Hạ Tử Di không hiểu chàng trai nghĩ gì, cũng không hiểu hành động của cô gái, hẳn chỉ là một khán giả, lạnh lùng nhìn hai người thăng trầm.

Ngẫu nhiên hẳn sẽ nhớ đến ánh mắt hối hận trong mộng, nhưng có liên quan gì đến hẳn, hẳn là Hạ Tử Di, không phải Ái Tân Giác La Huyền Diệp. Hạ Tử Di cười trào phúng, cũng chỉ là một giấc mộng, đau khổ hay hối hận, đều không liên quan đến hẳn.

Hạ Tử Di là người kiên định, hẳn tự tin bản thân sẽ không bị ảnh hưởng, giấc mộng có chân thật như bản thân trải nghiệm thì cũng đã sao, giờ hẳn là thiếu thiếu gia nhà họ Hạ, cũng chỉ là thiếu gia nhà họ Hạ.

Khi màn đêm buông xuống, nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, hẳn lại nghĩ đến cô gái kiên định rồi bỏ quê hương, lý do gì khiến nàng tình nguyện buông tha vinh hoa phú quý trong tâm tay, lựa chọn một thân một mình lưu lạc.

Hạ Tử Di không hiểu, chẳng phải nữ nhân đều giống nhau, cố gắng hết mình vì sủng ái của đàn ông, hao hết tâm lực sinh con đẻ cái, lúc trẻ sống dựa vào chồng, về già sống dựa vào con trai, chứ NHÂN kia chính là để diễn tả tâm sự đau thương của phụ nữ trong thời phong kiến.

Nếu cô gái trong mộng gả cho chàng trai, dựa vào tình cảm từ lúc thơ bé hẳn là có thể giành được vị trí độc nhất vô nhị trong lòng chàng trai, nhưng nàng dứt áo ra đi, tuy Hạ Tử Di không hiểu, nhưng không ngại vỗ tay tán thưởng nàng.

Có lẽ duyên phận bắt đầu từ đó, nhân vật chính trong mộng thay đổi, biến thành một chàng trai khác, ngoài ý muốn là người đó có ngoại hình giống hẳn như đức, ngay cả thân phận cũng giống, Hạ Tử Di bật cười, giấc mộng này thật sự rất thú vị.

Tâm trạng hồ hững hờ chọc kích động, thậm chí còn dành nhiều thời gian nghỉ ngơi hơn để được nhìn thấy cô gái. Không còn tâm trạng thờ ơ lạnh nhạt, Hạ Tử Di bắt đầu đồng cảm, hoặc vì cùng tên, hoặc vì có hứng thú với cô gái kia, dù có là nguyên nhân gì, đến khi Hạ Tử Di nhận ra thì hẳn đã không thể dứt ra nữa.

Hạ Tử Di vẫn rất hiểu bản thân, hẳn là người lạnh lùng, danh hiệu thiên tài từ ngày nhỏ bảo trì cho hình tượng cao ngạo lạnh lùng trong trẻo, mọi người đều cho rằng thiếu gia không thấy có ai xứng đáng, hẳn nên cao cao tại thượng, nhìn xuống đám người trần mắt thịt, không hi vọng ái ố như đám người phàm.

Nhưng chung quy hẳn chẳng phải thần tiên, vì vậy cũng có một ngày mắc họa, hẳn đã bại trận, bại trận bởi một giấc mơ mực cười.

“Hong thường hà bí bộ điều quan, điền anh luy luy bội san san.” (câu thơ ở đây tả trang phục cô dâu). Trong mộng Chi Lan mặc mũ phượng áo cưới, ngồi kiệu hoa đến trước mặt hẳn trong ánh chiều tà, hẳn cầm đầu kia dải lụa đỏ, tiếng chiêng trống ầm ầm mừng rộn rã, trời chiều đỏ thắm, áo cưới đỏ thắm, người con gái áo đỏ trước mắt tràn ngập tầm nhìn của hẳn.

Cho đến tận lúc nhắc khăn của Chi Lan, hẳn vẫn thấy chán chường, nếu đây chỉ là một giấc mộng, vậy tâm trạng hồi hộp này của hẳn là tại sao. Hạ Tử Di lấy lại bình tĩnh, cầm gạt từ tay nha hoàn, bàn tay khẽ run, hai chân cứng ngắc, nhưng vẫn kiên trì đi từng bước đến trước giường.

Gạt không nặng, chỉ có mười sáu lạng (khoảng 600g hiện nay), khác Nam Đầu lục tinh, Bắc Đầu thất tinh, tam tinh Phúc Lộc Thọ, hợp thành con số mười sáu (tượng trưng cho viên mãn). Tay phải Hạ Tử Di khẽ run, vén khăn che của Chi Lan.

Dưới ánh nến lung linh, hẳn nhìn thấy một gương mặt như hoa như ngọc, nhưng chiếm trọn tầm mắt hẳn không phải dung nhan tuyệt sắc kia, mà đôi mắt

vui sướng kỳ vọng chứa chan tình yêu say đắm, đời này hẳn chưa từng gặp đôi mắt nào đẹp hơn thế, sáng như vì sao lấp lánh trên trời, trong như khe suối nơi núi sâu.

“Từ Di.” Giọng nói như chim oanh mới hót làm hẳn sức tỉnh, đôi môi anh đào hé mở, như chờ đợi đôi môi người tình. Bàn tay búp măng hươ hươ trước mặt hẳn, nụ cười mím như chế giễu hẳn thất thần.

“Chi Lan.” Hạ Từ Di thấy mình ngồi xuống bên cạnh nàng, cảm bàn tay búp măng nõn nà, làn da trắng hồng của nàng như một đóa hoa sắp hé nở.

Hạ Từ Di sống hơn mười năm, chưa từng thấy cảm giác khô nóng thôi thúc như thế, dường như bắt đầu từ trái tim, theo dòng máu lan đến toàn thân, từ trong ra ngoài đều đang kêu gào hẳn có nàng, để hai người không còn khoảng cách.

Hạ Từ Di biết, từ giờ phút đây trở đi, hẳn bắt đầu rơi vào cạm bẫy, cạm bẫy ngọt ngào mang tên Chi Lan.

Hắn bắt đầu điên cuồng hỏi thăm tin tức kinh thành, bắt đầu lợi dụng lực lượng của dòng họ Hạ bồi đường tử sĩ, lúc này hẳn mới biết, thì ra mộng cũng không phải giả, thật sự có một cô gái tên Đông Chi Lan.

Hắn đến kinh thành, bởi vì hắn có rất nhiều chuyện muốn nghiệm chứng, hắn muốn biết Đông Chi Lan đây có phải cô gái trong mộng không, ý nghĩ đây thật nực cười, ngay chính hắn cũng không dám tin bản thân lại có lúc điên rồ như thế.

Hắn từng nhìn thấy nàng từ xa, chỉ liếc mắt cũng biết đúng là nàng! Nhất định là nàng! Gương mặt quen thuộc, vẻ mặt quen thuộc, phong cách quen thuộc, hẳn tìm được cô gái trong mộng rồi! Hạ Từ Di không thể kiềm chế mà run lên, nàng cách hẳn không xa, chỉ là khoảng cách mấy bước chân, hẳn sẽ được giáp mặt nàng, nhưng hắn không thể, bởi vì bên cạnh nàng có một người khác, Ái Tân Giác La Huyền Diệp.

Môi cô gái hơi sưng đỏ, như vừa bị hôn, nàng vòng tay qua gáy kẻ kia, bị hẳn bế xuống khỏi xe ngựa, thái độ thẹn thùng, còn có không tình nguyện, nhưng kẻ kia không buông tha nàng, cũng không e dè mà nắm tay nàng, ánh mắt triu mến, động tác dịu dàng, tựa như che chở bảo bối quan trọng nhất.

Hạ Từ Di cắn chặt răng, hẳn vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích gì, bởi vì hắn biết, lúc này hẳn không có lực lượng gì cướp lấy nàng, vì thế hẳn chỉ có thể chờ, chờ đến khi nàng cam tâm tình nguyện rời khỏi kẻ kia, bằng không hẳn không có cơ hội nào.

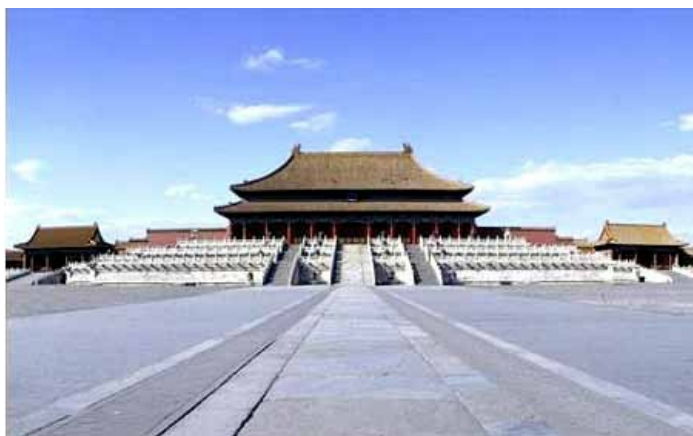
Vì thế hẳn trở về Tô Châu, bắt đầu chuẩn bị, hẳn vẫn nghĩ hẳn có thể may mắn như người trong mộng, trong mưa bụi Giang Nam, cầu trên Tây Hồ, gặp người con gái cầm ô từ từ đi về phía hẳn.

Nhưng không, hẳn nghe được tin tức Tam aka ở kinh thành đại hôn, đích phúc tấn chính là đại cách cách nhà họ Đông. Cô gái trong mơ không mặc xiêm y lục nhật, cầm ô đi về phía hẳn, ngược lại mặc cát phục đích phúc tấn gả cho Tam aka nhà Ái Tân Giác La.

Một năm, hai năm, ba năm, bốn năm, Hạ Từ Di chưa từng thấy thời gian trôi lâu như thế, hẳn bơ vơ đi trên cầu, hẳn biết, ở một nơi rất xa, có lồng giam bằng vàng son, cùng lúc đó, ở lồng vàng, người con gái trong giấc mơ của hẳn đang chậm rãi bước trên những bậc cầu thang dẫn lên điện Thái Hòa, trở thành tân Hoàng hậu Đại Thanh.

“Ha ha.” Hạ Từ Di cúi đầu cười khê, không sao hết, hẳn hiểu nàng, chỉ cần Hoàng đế kia phạm một sai lầm, Chi Lan sẽ đến bên hẳn, sai lầm mà bất cứ gã đàn ông cũng dễ dàng mắc phải, hẳn có thể chờ, sẽ mãi chờ.

Điện Thái Hòa: nơi tổ chức nghi lễ, như lễ đăng quang, lễ tấn phong hay lễ cưới hoàng gia.

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đừng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 120: Phù sinh nhược mộng (2)

“Lưu quang dung dịch bả nhân phao, hồng liễu anh đào, lục liễu ba tiêu”. Hạ Tử Di ngồi trong thư phòng, nhìn bức mật báo gần nhất, tuy thám tử của hắn nhiều, nhưng cũng không thể thăm dò tin tức cụ thể của hoàng cung, hắn chỉ có thể được biết đại khái tình hình Chi Lan.

Hạ Tử Di buông tờ mật báo, cười trào phúng, đại hôn cũng mới hơn mười năm, đã không kiểm chế được nữa sao, Vệ thị, nữ nhân đó đẹp đến thế sao? Thật ra hắn hy vọng nữ nhân đó có thể đẹp đến bi thảm, tốt nhất có thể khiến Hoàng đế mê đến mất hồn.

“Thiếu gia, phu nhân lại đưa một nha hoàn đến cho cậu.” Quản gia áp ứng, nói là nha hoàn nhưng lòng ai cũng rõ nha hoàn kia thực sự là thế nào.

“Tiễn đi, ta không cần.” Hạ Tử Di vốn là người kiệm lời, quản gia thấy đã thành quen, nghĩ đến những thiếu nữ như hoa như ngọc ngoài kia, quản gia lắc đầu tiếc nuối, thiếu gia đã hơn hai mươi, nhưng vẫn là xử nam, đối với công tử vọng tộc có thể nói là quái dị, khó trách phu nhân lão gia nóng lòng.

“Thiếu gia, có tin mới.” Một người đàn ông cao lớn, khí chất tầm tới cầm mật báo tiến vào.

“Uh, đưa cho ta.” Hạ Tử Di rất mong không biết Hoàng thượng sẽ cho mình bất ngờ gì.

Hạ Tử Di đọc mật báo xong thì mặt đổi sắc, không phải điều gì quá bất ngờ, theo hiểu biết của hắn về Chi Lan, Hoàng đế ngã bệnh sẽ khiến Chi Lan mềm lòng tha thứ, Hạ Tử Di vo viên tờ mật báo, ném vào chậu than, ngọn lửa bùng lên, chốc lát chỉ còn lại tro tàn.

“Còn tin tức gì không?” Người trước mặt là tử sĩ hàng đầu, không dễ dàng xuất hiện, vì thế nhất định còn tin tức quan trọng hơn.

“Thiếu gia, Hoàng thượng dự định nam tuần.” Người đàn ông cúi đầu, cung kính hồi đáp, hắn thật sự bội phục bản lĩnh của thiếu gia.

“Lúc nào?” Hạ Tử Di mặt không đổi sắc, nhưng nhìn kỹ sẽ thấy hưng phấn sâu trong đáy mắt.

“Khoảng một tháng nữa.”

“Uh, gọi người chuẩn bị, tặng hấn một phần đại lễ trước.” Hạ Tử Di dặn dò cụ thể rồi cho người đàn ông lui.

“Nam tuần, nam tuần.” Hạ Tử Di ngồi một mình trong thư phòng, suy nghĩ xem có thể nhân nam tuần làm gì, cướp người thì không khả thi, bởi vì Chi Lan căn bản không có tình cảm với hấn, muốn có được Chi Lan chỉ có một cách duy nhất, đó là đợi. Đợi đến khi Hoàng đế làm ra chuyện mà Chi Lan không thể tha thứ được, nếu không chẳng còn cách nào.

Hạ Tử Di tương đối hiểu Chi Lan, tuy nàng không phải đại nhân vật gì, nhưng là một người rất có nguyên tắc, dùng vũ lực bắt cóc nàng chỉ dẫn đến lưỡng bại câu thương. Muốn có được lòng nàng chỉ có cách đợi.

Hạ Tử Di cười khổ, thật ra lòng hấn đã mơ hồ hiểu ra có lẽ kiếp này không thể có được Chi Lan, nhưng hấn không cam lòng, không cam lòng rõ ràng hấn và Hoàng đế đều yêu Chi Lan, thậm chí hấn còn hiểu nàng hơn Hoàng đế, nhưng hấn không có cơ hội, thậm chí nàng căn bản không biết đến hấn.

Đôi lúc hấn nghĩ thẹn cho hai tiếng thiên tài, trên đời này có ai ngốc như hấn, vì một giấc mộng mộng lung mà không lấy vợ, thậm chí ngay cả thị thiếp đều không có, tâm tâm niệm niệm Hoàng hậu nương nương ở Tử Cẩm Thành xa xôi.

Có lúc hấn đã tự hỏi bản thân, Đông Chi Lan đây có thật sự là Đông Chi Lan trong mộng? Hấn không biết, nhưng hấn chỉ có thể tin tưởng như vậy, bởi vì hấn đã trúng độc, không phải Đông Chi Lan không thể giải, như thuốc phiện, biết rõ sẽ trầm mê trong nó, nhưng vẫn không thể khống chế được tâm tình.

Hạ Tử Di day lông mày, có lẽ chỉ có trong mộng hấn mới tìm được chút thỏa mãn ít ỏi, nhưng hấn vẫn cảm thấy may mắn, bởi vì không phải ai cũng gặp được người khiến mình điên cuồng, nếu nói mỗi người là một nửa vòng tròn, vậy nhất định sẽ có một nửa vòng tròn tương xứng, hấn tìm được chỉ có điều không có được.

Có lẽ đây là sự cố chấp của thiên tài? Hạ Tử Di trời sinh cao ngạo, muốn gì sẽ không chấp nhận nhượng, đơn giản mà nói là kiểu người thà làm ngọc nát không làm ngói lành, vì thế hấn mới cảm thấy bản thân may mắn, bởi vì ít nhất hấn biết viên ngọc của mình ở đâu.

Thật ra hấn đã từng nghĩ, dù Chi Lan có không xuất hiện, có lẽ hấn cũng sẽ không cưới người con gái mình không có tình cảm, cuối cùng chỉ có độc thân cả đời, trừ phi đợi được người con gái của định mệnh.

Rất nhiều người có lẽ không hiểu nổi tư tưởng cố chấp của hấn, nhưng đây là kiêu ngạo của Hạ Tử Di, chỉ chấp nhận thứ thích hợp nhất với bản thân, không thì thà là không có gì. Người khác không cần hiểu, cũng không cần thông cảm, bởi vì Hạ Tử Di chưa bao giờ cần mấy thứ đó. Hấn chỉ cần dựa theo ý nghĩ bản thân, mặc kệ trước mặt là con đường gai góc hay vách đá cheo leo.

Nếu trước kia có người nói yêu một người không cần có được nàng, chỉ cần có thể yên lặng bảo vệ nàng đã đủ hạnh phúc, Hạ Tử Di nhất định cười nhạt, bởi vì hạnh phúc của người hấn yêu chỉ có thể do hấn trao cho nàng, hấn sẽ làm được tốt nhất, nhưng hấn quên rằng, có đôi lúc không phải chỉ bản thân hấn làm tốt nhất là đủ.

Tình yêu là kỳ tích của thiên thời địa lợi nhân hòa, dù cho bạn có yêu đến trần trụi, nhưng nếu đối phương không đón nhận, thì bạn cũng chỉ có thể giữ tình cảm trong lòng, lùi lại chờ đợi, an ủi bản thân yên lặng bảo vệ người ấy cũng là một kết cục.

Đêm trong Hạ phủ rất im lặng, im lặng đến mức nghe được tiếng gió thổi, trăng sáng sao khuya, tỏa sáng êm dịu, trong trẻo mà lạnh lùng. Hạ Tử Di ngồi một mình trên giường, vuốt ve chiếc nhẫn trong tay.

Đêm nào hắn cũng mơ thấy “mình” và Chi Lan ở bên nhau, gặp nhau ở Tây Hồ, từ từ tìm hiểu, rồi thề ước, sinh con đẻ cái, hắn dẫn nàng đi khắp non xanh nước biếc Đại Thanh, nàng nắm tay hắn cười rạng rỡ.

Đến tận khi lâm chung hắn vẫn nắm tay nàng, dù cả hai đã tóc bạc da mồi, nhưng hắn vẫn yêu người phụ nữ không còn trẻ trung đầy, yêu từng nếp nhăn nơi khóe mắt nàng, yêu từng vết đồi mồi trên bàn tay nàng, yêu giọng nói đã khàn đi của nàng.

“Tử Di, Tử Di.” Hạ Tử Di như nghe được lần cuối cùng Chi Lan gọi tên hắn, giọng nói của nàng thê lương không thôi, có giọt nước rơi xuống môi hắn, nhưng hắn thật sự cao hứng, đây là lần ích kỷ duy nhất của hắn, để hắn qua đời trước Chi Lan, sau đó chờ nàng trên cầu Nại Hà.

“Hay lắm.” Hạ Tử Di mỉm cười, trong mộng hắn rất hạnh phúc, không có gì ảm áp hơn bên nhau đến già. Hắn thậm chí muốn vuốt ve nếp nhăn xuất hiện theo thời gian trên mặt Chi Lan, đây là chứng nhân cho tình yêu của bọn họ, chứng minh bọn họ đủ tư cách vượt qua lần kiểm tra này mà không phải giữa đường bỏ cuộc.

Nhưng hắn không phải Ái Tân Giác La Huyền Diệp xuất hiện ở nửa đầu giấc mộng, cũng không phải bản thân ở nửa sau giấc mộng, hắn là Hạ Tử Di độc nhất vô nhị, tuy rằng hắn không cần thận yêu cùng một người con gái như hai người kia.

“Ha ha.” Hạ Tử Di lại lồng chiếc nhẫn vào ngón trỏ, nở nụ cười tự tin, nụ cười chỉ thuộc về Hạ Tử Di, đàng hoàng cười càn rỡ.

“Chủ tử, đã làm theo lời cậu dặn dò, chỉ có điều...” Người báo cáo chần chờ, hắn đi theo thiếu gia đã nhiều năm, tất nhiên biết thiếu gia nhớ thương ai, đáng tiếc người phái đi lần này quá thất bại, ám sát không thành công đã đành, ngược lại còn thiếu chút nữa làm bị thương người quan trọng kia.

“Có điều gì?” Thật ra Hạ Tử Di chưa bao giờ nghĩ ám sát lần này sẽ thành công, nói cách khác chỉ cần Chi Lan còn yêu hoàng đế kia, hắn sẽ không động đến Hoàng đế, hơn nữa hắn cũng không muốn dùng phương thức này để thắng được tình cảm của nàng, vụ ám sát này chỉ là kết quả của việc tâm trạng hắn không tốt, ai bảo Hoàng đế kia khiến hắn chướng mắt.

“Hoàng hậu nương nương bị kinh động.” Người báo cáo lập tức quỳ xuống, lòng rất bất an.

“Cái gì?” Hạ Tử Di cả kinh, đứng phắt dậy, nhào người về phía trước, sắc mặt có chút khó coi. “Không phải ta đã nói chỉ ám sát Hoàng đế thôi sao? Sao lại khiến Hoàng hậu kinh động! Chẳng lẽ các ngươi không biết tuyệt đối không thể làm tổn thương nàng sao?!”

“Chủ tử thứ tội.”

“Báo cáo chi tiết cụ thể cho ta biết.” Hạ Tử Di trấn tĩnh lại, nếu dám báo cáo, vậy tức là Chi Lan không bị thương, nhưng chắc chắn đã bị kinh động.

“Vâng, lúc ấy...” Người đàn ông từ từ thuật lại, không dám bỏ sót chi tiết nào, “Sau đó Hoàng thượng che chắn bảo vệ cho Hoàng hậu, nhờ thế Hoàng hậu không bị thương chút nào.”

“Thích khách đâu? Xử lý chưa?” Ngờ ngời Hạ Tử Di có chút âm trầm, tuy nàng chỉ bị kinh động, nhưng hắn vẫn cảm thấy rất xót lòng.

“Đã tự sát, chủ tử yên tâm.”

“Uh, lần trước có Hồng Hoa Hội gì đó phái người liên lạc với người đứng không? Phái những người này đi giúp bọn hắn, nhưng không được để lại dấu vết.” Hạ Tử Di có chút tức giận, bởi vì lần ám sát này không đạt được mục đích đã đành, ngược lại còn cho Hoàng đế cơ hội làm anh hùng cứu mỹ.

“Chủ tử yên tâm”

“Uh, tạm như thế đã, lúc nào Hoàng hậu đến Tô Châu người lại tới tìm ta.”

Nội tâm Hạ Tử Di có chút kích động, bởi vì hắn sắp được nhìn thấy nàng, thấy nàng tận mắt bằng xương bằng thịt chứ không phải bóng hình chỉ có trong cõi mộng hư ảo, mong lung như sương khói.

“Thiếu gia, cậu xem” Quản gia đứng ngay bên cạnh, nhưng Hạ Tử Di đã không nghe rõ ông ấy nói gì, bởi vì toàn bộ sự chú ý của hắn đang tập trung ở người kia, “Miệng có duyên những lúc mỉm cười, mắt xinh đen trắng sáng ngời” (Kinh Thi – Thập Nhân 2 – người dịch Tạ Quang Phát), nàng mặc kỳ phục màu hồng phấn, búi tóc kiểu Mãn, rõ ràng là rất bình thường, lại toát lên vẻ quyền rũ của sự giản đơn.

Hắn vốn định bắt cóc nàng ngay, nhưng rốt cuộc lại thôi vì hắn còn muốn ngắm nhìn nàng, dù cho nụ cười trên môi nàng không dành cho hắn, nhưng cũng chẳng có vấn đề gì, chỉ cần nàng cười là được, chỉ cần nàng vui vẻ là được, giờ phút này, Hạ Tử Di mới hiểu ý nghĩa của câu “chớp mắt đã vạn năm”.

“Thôi, hôm nay không hành động vội, ngày mai đi.” tay Hạ Tử Di nắm chặt chén rượu, hắn vẫn không cam lòng, không cam lòng bị hạ đài như thế, bởi vì nàng còn không biết tên hắn, không đúng, phải nói là ngay cả sự tồn tại của hắn cũng không biết, trong mắt nàng chỉ có Hoàng đế và những đứa con với Hoàng đế.

“Thiếu gia.” Nghe được giọng nói lo lắng của quản gia, hắn khoát tay, chẳng qua chỉ là chút không cam lòng, không ảnh hưởng được đến hắn, đời người nhiều tiếc nuối, hắn đã thấu hiểu từ mười một năm trước, không phải thích thứ gì cũng có thể sở hữu, nhưng có thể giúp điều mình thích luôn được thoải mái, thế mới xứng đáng với tình cảm đã bỏ ra.

Nhưng Hạ Tử Di vẫn là Hạ Tử Di, hắn vẫn có phần hẹp hòi, có lòng có thù tất báo, bảo hắn cứ thế buông tay là không thể được.

“Bên Tuần phủ Tô Châu đã chuẩn bị tốt chưa?” Hạ Tử Di rời khỏi cửa sổ, hắn đã cảm nhận được con trai của nàng nhận ra hắn đang nhìn bọn họ, quả là sắc bén, không hổ là con cháu hoàng gia.

“Đã chuẩn bị tốt, ngày mai Hoàng hậu nương nương luôn ở trong phủ Tuần phủ ngắm hoa cùng các phu nhân, sau đó bị cảm nắng ngất xỉu.” Quản gia đã an bài ổn thỏa, nhưng ông ấy vẫn luôn cảm thấy không đáng giá thay thiếu gia, có lẽ ông ấy không hiểu nổi, cũng có lẽ ông ấy không lý giải được sự cố chấp của thiếu gia, ông ấy chỉ một quản gia bình thường thấy đau lòng cho thiếu gia.

“Uh, vậy là tốt rồi, các thị vệ đi theo Hoàng hậu ngày mai phải giải quyết nhanh một chút, không thể lộ ra dù là một chữ, hiểu không?” Hạ Tử Di biết bản thân làm thế có phần tùy hứng, nhưng bao nhiêu năm qua cũng chỉ có một cơ hội này để gặp nàng.

Ngày hôm sau, không phụ kỳ vọng của hắn, thuộc hạ của hắn bắt cóc Chi Lan thành công. Lúc Hạ Tử Di vào nhà mặt trời lên cao, hắn biết Chi Lan sợ nóng, đặc biệt đặt khối băng trong phòng.

“Chi Lan.” Đây không phải lần đầu tiên Hạ Tử Di gọi tên Chi Lan, nhưng là lần đầu tiên hắn gọi tên khi đối mặt nàng. Một cảm giác kỳ diệu, Hạ Tử Di cảm thấy bản thân như thiếu niên mới lớn, ngồi bên giường, gọi tên nàng liên tục như không biết mệt.

Nữ tử trên giường không đáp lời, nàng ngủ rất sâu. Hơi thở như lan, như thể hương thơm thấm vào từng lỗ chân lông, khiến người ta mê muội không thôi.

Hạ Tử Di không khỏi hít sâu, khứu giác hắn rất tốt, dễ dàng ngửi thấy mùi hương này. Mùi hắn chạm vào mũi Chi Lan, chỉ thiếu chút nữa là môi chạm môi, thậm chí hắn còn trông thấy rõ từng sợi lông mi trên mí mắt nàng.

Gần đến thế, như chưa từng gần đến thế, nằm dưới thân hắn là người hắn ngày đêm tương tư, nhưng hắn không thể đụng vào nàng, bởi vì lúc này hắn không có tư cách, có lẽ sau này cũng không có, vì thế Hạ Tử Di chỉ lặng lẽ duy trì động tác này, là khoảng cách gần nhất có thể của hai người.

“Chi Lan, Chi Lan, ‘Nguyên hữu chi hề lệ hữu lan, tư công tử hề vị cảm ngôn’ (bên sông Nguyên có cỏ Bạch Chi, bên sông Lễ có cỏ Lan Điều, trong lòng có người yêu nhưng không dám nói ra).” Hạ Tử Di chậm rãi ngẩng đầu lên, ngâm hai câu thơ, giọng hắn vốn lãnh liệt mà giờ như dòng sông tan băng, êm dịu vô cùng.

Hắn vuốt ve môi mình, chỉ thiếu chút nữa là có thể hôn lên bờ môi ngày đêm thương nhớ, nhưng không thể.

Hạ Tử Di cứ ngồi như vậy, đây là buổi chiều dành riêng cho hắn và nàng, trong dòng thời gian mà nói thì có trọn một ngày cũng chẳng đáng nhắc đến, nhưng đối với hắn đây là quãng thời gian ý nghĩa nhất đời, dù cho chỉ vón vện mấy canh giờ, dù cho nàng không hay biết.

Sau khi nàng tỉnh lại có lẽ sẽ mắng hắn, có lẽ sẽ trách hắn, nhưng chẳng có vấn đề gì, chẳng phải ít nhất cũng khiến nàng nhớ đến hắn? Ít nhất nàng sẽ ngẫu nhiên nhớ tới chuyện, từng có một ác bá bắt cóc nàng một buổi chiều, nghĩ như thế, Hạ Tử Di thấy tâm trạng tốt hẳn lên. Không làm được đại trượng phu đầu đội trời chân đạp đất trong lòng nàng, vậy làm một ác bá Giang Nam tâm cơ thâm trầm, dã tâm hùng hực cũng không tồi.

Ngày hôm sau, “ác bá” Hạ Tử Di bắt Chi Lan đi ngắm hoa, tuy rằng hắn không quay người lại, nhưng hắn biết Chi Lan vẫn luôn nhìn hắn, trước kia là hắn lặng lẽ nhìn nàng, rốt cuộc đã có một lần đổi vị trí, hắn không muốn Chi Lan thấy mặt hắn, chỉ muốn nàng ghi nhớ ở Giang Nam có một người bí ẩn luôn quay lưng về phía nàng trong một khắc thời gian là đủ rồi.

Tình yêu của Hạ Tử Di có chấp đến hoàn hảo, đơn thuần đến đau lòng.

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đừng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 121: Dụ dỗ

Sau cơn mưa, làn gió mang theo sự ẩm ướt, mặt trời xua tan mây đen, hong khô đất trời.

Hoa trong vườn đúng kỳ nở rộ, khẽ lay động theo cơn gió vờn qua, trong lương đình có một đôi nam nữ đang ngồi, người nữ dáng thon thả, ngũ quan tinh xảo, nhưng nét mặt có vẻ giận dữ, người nam nhún mày, không biết đang nói gì.

“Lan nhi vẫn tức giận sao, lần này là tôi sơ sót, nhưng chúng ta sắp rời Giang Nam rồi, lần này hồi cung tôi sẽ phái người chỉ dạy Nhưng nhi.” Người nam đang nói chính là đương kim hoàng đế Đại Thanh Khang Hi, ngữ khí của hắn có vẻ bất đắc dĩ.

“Chỉ dạy cái gì? Nhưng nhi còn chưa đến mười hai tuổi mà!” Chi Lan cả kinh, lập tức trùng mắt với Huyền Diệp, “May mà Nhưng nhi không gặp chuyện gì, còn nữ nhân kia? Anh đã xử lý chưa?”

“Đã xử lý, Lan nhi yên tâm.”

Nghĩ đến chuyện tối qua, ngoài tức giận Huyền Diệp còn có cảm giác nhà có con lớn, tuy rằng Dận Nhưng giờ mới 11 tuổi, nhưng vóc người cao ráo có nói 14 tuổi cũng tin được, hơn nữa sống trong hoàng cung tạo thành khí chất độc đáo tính cách trầm ổn, rất có sức hấp dẫn, huống hồ Dận Nhưng còn mang danh con trai trưởng dòng trưởng.

“Hôm qua chắc Nhưng nhi đã rất sợ hãi.” Chi Lan rầu rĩ, biết chuyện có người thích con mình nàng có cảm nhận rất phức tạp, coi như nàng đã hiểu tại sao mẹ chồng nàng dâu lại mâu thuẫn, đứa con mình nuôi nấng bao năm sắp trao hết tâm tư tình cảm cho một người con gái khác, mẫu thân chỉ có thể lui về phía sau, tâm trạng có thể nói là không nói nên lời.

“Biểu ca đừng vội tìm người chỉ dạy, Nhưng nhi còn nhỏ, giờ học mới là việc quan trọng nhất, đừng để chuyện nam nữ làm con phân tâm.” Chi Lan nói với vẻ nghiêm túc, với tuổi của Dận Nhưng ở triều Thanh chỉ hai năm nữa là có thể đại hôn, nhưng trong ý nghĩ của nàng làm thế là tàn phá nhi đồng.

“Tôi biết chừng mực, Dận Nhưng bây giờ vẫn chưa hiểu chuyện nam nữ, nhưng sau này...” Huyền Diệp không nói hết câu, hẳn cũng biết Chi Lan đang mất hứng, giống như lúc hẳn cưới Chi Lan ngạch nương cũng buồn bực thật lâu, may sao là cưới cháu gái được ngạch nương nuôi nấng bên người như con gái bao năm, hơn nữa Hoàng ama ở bên cạnh vừa dỗ vừa khuyên, ngạch nương mới vượt qua cơn buồn bực, vì thế Huyền Diệp tự nhận hiểu tâm trạng Chi Lan lúc này.

“Sau này cũng không được, định làm gì phải thương lượng với em.” Chi Lan ngắt lời, chuyện nam nữ đương nhiên không thể làm sớm, làm sớm quá hại người thì biết làm sao.

“Đừng đừng, nhất định phải thương lượng với Lan nhi.” Huyền Diệp chỉ có thể nói theo Chi Lan, bởi vì đáng về tức giận của Chi Lan ngày hôm qua thật sự khiến hẳn phải sợ hãi.

Huyền Diệp nhớ lại tối quá, hẳn đang ngủ thì bị người khác gọi dậy, thì ra là có nha hoàn âm mưu trèo lên giường Dận Nhưng, thậm chí hôm nay còn tra ra trong trà có chút thuốc trợ hứng, Chi Lan nổi cơn thịnh nộ ngay tại chỗ, Huyền Diệp chưa từng thấy Chi Lan giận dữ đến thế bao giờ, tựa như một con gả mái bảo vệ đàn con.

“Không được, em phải đi thăm Nhưng nhi đã, giờ chắc con đã tỉnh rồi.” Tối hôm qua Dận Nhưng uống phải nước trà hạ dược, kết quả là đẩy nhanh quá trình dậy thì, thái y đã viết đơn thuốc, Chi Lan vẫn dự định cho con uống thuốc điều dưỡng riêng.

“Uh, chậm một chút đi, cẩn thận kéo ngã.” Huyền Diệp lắc đầu, cánh tay hẳn đã khỏe hẳn, vì thế nhanh chóng đứng dậy đỡ Chi Lan, đi cùng nàng, làm một Hoàng ama có trách nhiệm, hẳn cảm thấy nên cho con ít chỉ đạo, đặc biệt là phương diện phụ nữ.

Chi Lan và Huyền Diệp cùng đi đến chỗ Dận Nhưng, trong viện im ắng, chỉ nghe tiếng ve kêu râm ran, ngoài cửa có một thái giám đang lìm dim, thấy Chi Lan và Huyền Diệp thì giật nảy mình, vội hành lễ.

“Được rồi, đứng lên đi, Đại aka thế nào?” Huyền Diệp không lòng vòng mà hỏi thẳng.

“Hồi Hoàng thượng, Đại aka vẫn đang nghỉ ngơi.” Tiểu thái giám vừa dứt lời thì bên trong có tiếng động lạch cạch, quả nhiên, không lâu sau liền thấy Dận Nhưng quần áo chỉnh tề đi ra.

“Con thỉnh an Hoàng ama, thỉnh an Hoàng ngạch nương.” Thật ra Dận Nhưng đã tỉnh từ lâu, đang nằm trên giường nhắm mắt dưỡng thần, nghe thấy tiếng Huyền Diệp lập tức đi ra.

“Đứng lên đi, chúng ta vào nhà tán gẫu.” Huyền Diệp nhìn thái độ lo lắng của Chi Lan, đi vào phòng trước. Sức chú ý của Chi Lan vẫn dồn vào Dận Nhưng, thấy con trai đã có vẻ hồng hào tươi tỉnh mới yên lòng.

Trong phòng đặt mấy khối băng, tạo cảm giác dễ chịu giữa mùa hạ nóng bức, Huyền Diệp vừa ngồi xuống liền có một nha hoàn dâng trà, một nha hoàn khác bắt đầu phe phẩy quạt mát.

“Các người lui ra ngoài hết.” Dận Nhưng vừa vào, Chi Lan liền cho người hầu lui và chốt cửa.

“Vâng.” Các tỳ nữ đồng thanh đáp lời, cung kính lui xuống.

“Nhưng nhi đã thấy khỏe chưa? Trong người còn chỗ nào khó chịu không?” Chi Lan ngồi xuống, tỉ mỉ đánh giá Dận Nhưng, chỉ cần phát hiện chút bất thường nào sẽ gọi thái y ngay lập tức.

Dận Nhưng nhìn liền biết ngạch nương nhà mình đang suy nghĩ gì, lòng trào dâng cảm giác ấm áp. “Ngạch nương yên tâm, con không có việc gì.”

“Con cũng không còn nhỏ, sau này có lẽ còn gặp chuyện thế này, vì thế con nên đề nết bọn nha hoàn hơn.” Huyền Diệp mới nói một câu đã bị Chi Lan trừng mắt cảnh cáo, hần hậm hực dừng lời, rõ ràng hần đang truyền thụ kinh nghiệm, sao Chi Lan lại trừng mắt với hần, hần đâu nói sai câu gì.

Chi Lan đương nhiên biết Huyền Diệp nói đúng, nhưng nàng cảm thấy việc quan trọng hàng đầu là xoa dịu tâm lý cho con, chứ không phải dạy con đạo lý dùng người, nhưng nàng cũng nhận ra, dù sao nàng chỉ là một người bình thường, chung quy sẽ có lúc lực bất tòng tâm, đã đến lúc con trai học cách phân biệt lòng dạ đàn bà.

“Tôi qua con gặp chuyện như thế, ngạch nương cũng thấy rất khó chịu.” Lời nói Chi Lan có phần lộn xộn, nàng trầm nghĩ an ủi con, nhưng cuối cùng lại đổi lời khác. “Con đừng nghĩ ngợi, nếu thấy trong người có chỗ nào không khỏe thì lập tức gọi thái y.”

Dận Nhưng cười thấu hiểu, “Ngạch nương quá lo, con không bị sợ hãi gì.”

Thật ra Dận Nhưng không hề yếu ớt và ngây ngô như Chi Lan nghĩ, tối hôm qua thì cũng có kinh động, thân thể nữ nhân trắng nõn dưới ánh nến mờ ảo có sự gọi cảm khó mà chối cãi, nói không có cảm giác là gạt người, nhưng cảm giác Dận Nhưng có là hỗn hợp của nhiều cảm xúc khó mà nói rõ, có thích có ghét, nhưng Dận Nhưng sẽ không nói ra để Chi Lan lo lắng, chuyện nam nữ nên thuận theo tự nhiên.

“Không sao là tốt, mấy ngày nữa chúng ta khởi hành hồi kinh, con hãy chuẩn bị kỹ lưỡng.” Huyền Diệp nhìn Chi Lan, thấy nàng như chưa muốn đi, “Trẫm đi trước, con nói chuyện cùng ngạch nương đi, nàng rất lo lắng cho con.”

Lần này Huyền Diệp nam tuấn tất nhiên không phải để chơi, vì thế hần phải đi thư phòng xử lý quốc sự. Huyền Diệp đi rồi trong phòng chỉ còn Chi Lan và Dận Nhưng, không khí liền có vẻ mất tự nhiên.

Chi Lan ho khan một tiếng, “Nhưng nhi cũng lớn, có một số việc chắc con đã biết.”

Dận Nhưng lắng nghe với vẻ chân thành, nhưng lòng có chút không thích ứng, có lẽ là do tuổi dậy thì?

“Giờ con là con trai trưởng dòng trưởng, chắc con cũng biết danh phận đó có ý nghĩa gì, ngạch nương sẽ không nói nhiều, Hoàng mẹ của con chỉ có

mấy anh em con.” Nói tới đây Chi Lan mỉm cười, nét mặt toát lên vẻ hạnh phúc.

“Ngạch nương cũng không miễn cưỡng các con, mấy anh em chắc cũng có ý nghĩ riêng, chỉ cần không tổn hại tình huynh đệ, ngạch nương sẽ không miễn cưỡng, quan trọng là bản thân được hạnh phúc, sau đó là khỏe mạnh an khang, được thế là ngạch nương an tâm.”

Chi Lan không nghĩ rằng đứa con nào phải tranh giành ngôi vị Hoàng đế, tất nhiên sẽ không ngăn cản, tuy con là do nàng sinh ra, nhưng vẫn là một cá thể độc lập, có mục đích lý tưởng riêng, nàng làm mẫu thân chỉ có thể đứng một bên, lúc cần thì giúp, lúc nguy cấp can thiệp.

“Con hiểu ạ.” Đây là lần đầu tiên Dận Nhưng thảo luận vấn đề này với Chi Lan, hẳn thật sự cảm động, tất nhiên hẳn có ý nghĩ với vị trí kia, thời gian qua cười ngửa xem hoa, hẳn cũng hiểu đại khái về dân tình, Đại Thanh đang trên đường phát triển, điều hẳn muốn làm, là đưa Đại Thanh lên đỉnh cao.

“Uh, hiểu là tốt.” Chi Lan biết đề tài này không nên nói nhiều, “Nữ nhân gây chuyện tới qua đã bị xử lý, lần này hồi cung con nên đề nết bọn cung nữ bên cạnh hơn, tuy ngạch nương có thể giúp con, nhưng đây không phải giải pháp lâu dài, con phải học cách xem xét lòng người, tránh bị dụ dỗ.”

“Con biết.” Dận Nhưng đỏ mặt, dù sao cũng chẳng phải kinh nghiệm gì hay ho, tuy rằng hẳn biết chuyện các cung nữ có ý đồ với chủ tử là chuyện rất bình thường, thường thì các aka hay sủng ái một cung nữ thân cận, nhưng cá nhân hẳn không thích chuyện hầu gái trèo lên giường chủ nhân, nguyên nhân là hẳn kiêu ngạo, thấy cung nữ không vừa mắt.

Địa vị thấp là một nguyên nhân, quan trọng nhất là địa vị thấp hình thành khí chất thấp kém, cung nữ cũng có mỹ nhân, ví dụ như Vệ thị của Hoàng ama, nhưng diện mạo xinh đẹp không nói lên khí chất sẽ tương đương, hẳn thích cô gái như ngạch nương, bác học đa tài, dịu dàng hào phóng, cô gái như vậy chỉ có danh gia vọng tộc mới có thể nuôi nấng dạy dỗ được.

“Chờ con trưởng thành Hoàng ama của con sẽ phái người chỉ dạy.” Lòng Chi Lan rất không tình nguyện, nhưng nàng biết phải lắng nghe ý kiến của Dận Nhưng, nếu con muốn nàng cũng không thể cứng rắn ngăn cản, “Đến lúc đó xem con có ý kiến thế nào rồi tính, nếu con không muốn ngạch nương sẽ nói với Hoàng ama của con.”

Bản thân Huyền Diệp không có cung nữ chỉ dạy chuyện nam nữ, vì thế hẳn sẽ không quá kiên quyết trong vấn đề này. Quan trọng nhất là Chi Lan hy vọng con mình không trầm mê trong nữ sắc, nhiều nữ nhân chỉ khiến hậu viện rối loạn, nàng không muốn ngày nào cũng bị một đám nữ nhân léo nhéo bên tai.

“Con không muốn.” Dận Nhưng không chút nghĩ ngợi liền từ chối, nữ nhân vốn thu hút đàn ông, nhưng đối với Dận Nhưng luôn tự kiểm chế bản thân, hẳn muốn nhân việc đó rèn luyện sức nhẫn nại, nguyện vọng của hẳn là trở thành một minh quân, bên cạnh minh quân chỉ có thể là hiền hậu.

“Uh, sau này nói tiếp.” Chuyện tạm coi như bàn xong, nhưng ai biết tương lai thành thế nào, đa phần đàn ông đều khó mà kiểm chế trước nữ sắc, nàng không quá trông đợi rằng con mình sẽ thành ngoại lệ.

“Mấy ngày qua ngạch nương phải vất vả nhiều, hay để con dìu ngạch nương ra ngoài tản bộ?” Dận Nhưng nhìn Chi Lan mà đau lòng, gương mặt kia giờ đã thấy hơi tiêu tụy.

“Ta gầy đi sao?” Chi Lan xoa mặt mình, mấy ngày nay bận chăm sóc Huyền Diệp, nàng không quen thời tiết ẩm ướt nơi đây, có gầy cũng là chuyện bình thường.

“Vâng, có một chút.” Dận Nhưng gật đầu, trong mắt hẳn ngạch nương có rụng một sợi tóc cũng là chuyện đại sự, đừng nói là hao gầy.

“Vậy tối nay ăn nhiều hơn, Nhưng nhi đến dùng bữa cùng ngạch nương đi.” Chi Lan thỏa mãn hưởng thụ tâm ý của con, “Đúng rồi, gọi cả Chân nhi và

Tự nhi, mấy ngày nay hai đứa cũng bị buồn bực.”

Tổng kết lại thì chuyến đi Giang Nam này thật vất vả, bị ám sát rồi bị bắt cóc, ngay cả Dận Nhưng cũng gặp tai nạn, xem ra Giang Nam không hợp với nàng, sau này không nên đi nữa.

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đùng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 122: Hồi cung

Sau khi xảy ra sự kiện tỷ nữ lên giường, Chi Lan bắt đầu suy tính chuyện chung thân đại sự của Dận Nhưng, chọn vợ nên làm từ sớm, có gì còn kịp xoay xở, không đến mức đến kỳ tuyển tú thì bối rối vội vàng.

Trên đường về vẫn là Chi Lan ngồi cùng một xe với các con, không được hào hứng như lúc đi, giờ cả mấy mẹ con đều có vẻ mệt mỏi, chỉ muốn về nhà càng nhanh càng tốt.

“Rút cuộc có thể về nhà.” Dận Tự ngáp một cái, lấy tay xoa mặt cho tỉnh.

“Đúng vậy, lần này sẽ không khăng khăng đòi xuất cung nữa chứ?” Chi Lan dí tay lên trán Dận Tự, rót một chén nước đưa cho cậu bé, thấy cậu bé uống mới thôi.

“Không ạ.” Dận Tự lắc đầu lia lịa, “Ngoài cung rất đáng sợ.”

“Đáng sợ thế nào vậy?” Dận Chân hỏi.

“Anh nhìn Đại ca sẽ biết, haizzz!” Dận Tự lắc đầu về ông cụ non, đưa mắt liếc sang Dận Nhưng.

“Tiểu tử thôi!” Hiếm có lúc Dận Nhưng nói lời thô lỗ, hất vron tay, gạt tóc Dận Tự, Dận Tự chỉ có thể cầu xin tha thứ.

“Đệ biết sai rồi đệ biết sai rồi, tha cho đệ, ngách nương xem Đại ca kia, thẹn quá thành giận!” Gương mặt xinh xắn của Dận Tự nhăn nhó, bị cảnh cáo nhưng vẫn không quên trêu chọc Dận Nhưng.

Thật ra việc Dận Tự biết chuyện chỉ là trùng hợp, ai bảo tối đó ngủ không yên, sáng hôm sau, dựa vào hình tượng nhu thuận, tài ăn nói xuất sắc thì cậu bé nghe ngóng được đại khái về vụ việc đã xảy ra.

Dận Nhưng hậm hực, đệ đệ chỉ nhìn kiểu huynh biết đệ biết người khác không biết, chưa cười nhạo trực tiếp, hấn cũng không biết phải phát tác thế nào.

“Được rồi, đừng ồn nữa, Tiểu Bối đang ngủ bên trong!” Chi Lan ôm Dận Tự lên lòng.

“Ngạch nương bắt công.” Dận Nhưng bĩu môi, hiếm có lúc con lớn làm nũng, Chi Lan thấy cũng phải mềm lòng.

“Ngạch nương không bắt công, lần này trở về sẽ bắt đầu chọn vợ cho con, các đệ đệ của con chưa đến lượt, con là người đầu tiên, không hề bắt công.” Chi Lan cầm bím tóc Dận Tự nghịch, lòng cũng có tâm tư trêu chọc.

“Ngạch nương!” Dận Nhưng đỏ mặt, sao lại quay ra đề tài này, rõ ràng hấn còn nhỏ, giờ nhắc đến chuyện lấy vợ còn quá sớm!

“Con đừng thẹn thùng, giờ nói cho ngạch nương biết, con thích kiểu thiếu nữ nào, ngạch nương hồi cung sẽ chậm rãi tìm kiếm, nhất định tìm cho con một lựa chọn vừa lòng, đừng để đến lúc tuyển tú thành loạn điểm uyên ương.”

Chi Lan trêu đùa, tuy rằng tuyển tú chú trọng gia thế, nhưng nàng coi trọng nhân phẩm hơn, hơn nữa đây là hạnh phúc cả đời của con trai, đương nhiên phải tìm hiểu rõ ràng, mặc dù không dám mong tâm đầu ý hợp như nàng và Huyền Diệp, nhưng ít ra cũng phải là tương kính như tân.

“Đúng vậy đúng vậy, Đại ca thích người thế nào?” Dận Tự phụ họa, tuy không hiểu hoàn toàn, nhưng cậu bé vẫn biết đang thảo luận về chị dâu tương lai, đối với trẻ con đây là một đề tài mới mẻ và cấm kỵ, vì thế cậu bé rất kích động.

“Dận Tự thích kiểu nào? Nói ra cho Đại ca tham khảo một chút.” Dận Nhưng chớp mắt, chuyển sự chú ý vào Dận Tự.

“Đệ ư, đệ thích người như ngạch nương!” Dận Tự không thẹn thùng, cậu bé chỉ là một đứa trẻ bảy tuổi, làm sao biết tâm tư Dận Nhưng.

“Đệ cũng thích người như ngạch nương! Đại ca không thích ngạch nương sao?” Dận Chân cũng túm góc áo Chi Lan, mở to đôi mắt phượng nhìn Dận Nhưng chăm chăm, như thể không hiểu tại sao Dận Nhưng không nói thích ngạch nương.

Dận Nhưng ho khan một tiếng, hai tiểu quý này thật là! “Đương nhiên ta thích ngạch nương, nhưng vợ không giống ngạch nương, hai đứa tiểu quý biết gì chứ.”

“Đại ca thật hiểu biết, khó trách...” Dận Tự dài giọng, tỏ vẻ hiểu Dận Nhưng, khó trách mới từng mấy tuổi đã có người trèo lên giường, Đại ca quả nhiên là đại ca, khác xa bọn họ.

“Được rồi, ngạch nương nói nghiêm túc đấy, hai đứa không được ngắt lời.” Chi Lan sẽ không để Dận Nhưng đánh trống lảng, chuyện này chẳng có gì để thẹn thùng, nhà nàng không như nhà khác, chuyện gì cũng phải giấu kín trong lòng.

“Dận Nhưng tùy tiện nói một chút đi, ngạch nương xem có ổn không.” Chi Lan cảm thấy mình nên dạy cho Dận Nhưng chút tiêu chuẩn kén chồng kén vợ, tuy là nói cho con tự chọn, nhưng cũng không thể quá xa chuẩn mực, nếu đến lúc đó mới phát hiện con mình thích kiểu điệu đà mong manh, vậy chẳng phải nàng khóc không ra nước mắt.

“Con thích người như ngạch nương.” Dận Nhưng nói một câu thể hiện tình cảm với ngạch nương, “Giờ con còn nhỏ, chuyện chọn vợ đương nhiên phải do ngạch nương làm chủ, con tin tưởng nhân lực của ngạch nương, còn nói về thích, ít nhất cũng phải là tiểu thư khuê các tri thư đạt lễ, con không thích kiểu đẹp yêu mị hút hồn.”

Chi Lan gật đầu, tỏ vẻ rất hài lòng với tiêu chuẩn của con mình, “Uh, thế là được, chờ hồi cung ngạch nương sẽ xem xét giúp con, dù sao đến lúc tuyển tú cũng còn nhiều thời gian, con đừng nóng lòng, phải tập trung học hành, biết không?”

“Con biết ạ.” Dận Nhưng thở dài nhẹ nhõm, cuối cùng cũng qua, thật ra hấn cũng có rất nhiều mong muốn đối với phúc tấn tương lai, nhưng làm người

phải biết đủ, hơn nữa hình mẫu là ngách nương, bảo hấn làm sao nói ra lời.

Một đường bên ba, rốt cục đến mùa thu cũng về đến hoàng cung, Từ Cẩm Thành mùa thu toát lên vẻ hiu quạnh lãnh đẽng, ẩn giấu trong nó vô số truyện xưa cũ, đa phần đều là bi kịch, tường đỏ ngói xanh phủ bóng lên vô số nước mắt xót xa cay đắng.

Nhưng luồng không khí đầy không ảnh hưởng đến Chi Lan, nàng lúc này một lòng muốn được gặp ba đứa con bé bỏng, việc Hoàng thượng hoàng hậu cùng các aka cách cách hồi cung cũng đánh vỡ sự yên tĩnh của Từ Cẩm Thành, gia tăng sức sống.

“Thịnh an Hoàng ngách nương, Hoàng ngách nương cát tường.” Mấy tháng không gặp Thái hậu, khí sắc Thái hậu cũng không tệ lắm, Chi Lan thấy cũng yên lòng, an tâm chuyện trò cùng Thái hậu.

“Lần này xuất cung có thuận lợi không? Hình như ai gia nghe nói Hoàng thượng bị thương, không có việc gì chứ?” Thái hậu không có thực quyền, nhưng vì Chi Lan và Huyền Diệp kính trọng bà, thế nên không có kẻ nào dám coi thường, cuộc sống rất bình thản, so với những nữ nhân bất hạnh khác, cuộc sống thế đã là không thể tốt hơn.

“Hoàng thượng không có việc gì, trên đường Hoàng thượng luôn hỏi thăm sức khỏe Hoàng ngách nương, lo ngại ở trong cung ăn không ngon ngủ không yên, con dâu nghe đến mức lỗ tai phát ừ.”

Từ khi xuất cung du ngoạn, Đông thị và Thuận Trị để chưa hề trở về, vì thế thời gian Huyền Diệp gặp Thái hậu cũng nhiều hơn, hơn nữa Đông quý phi dặn dò hần phải đối tốt với vị Thái hậu không có lòng hiếu thắng này.

“Vậy chờ Hoàng thượng đến ai gia sẽ cảm ơn Hoàng thượng thật hậu.” Thái hậu không có con, quan hệ của bà với Đông Quý phi không tệ, coi như là đứng cạnh nhìn Huyền Diệp trưởng thành, vì thế tình cảm mẹ con cũng coi như đặt trên người Huyền Diệp.

“Đúng rồi, Tường nhi, Trinh nhi và Bảo nhi chắc dậy rồi, ai gia bảo mama bế ra đây, ba đứa rất nhớ con, chỗ này của ai gia không giữ được nữa!” Thái hậu cũng biết ý của Chi Lan, tuy không nở xa các cháu, nhưng bà cũng biết mẹ luôn muốn có con bên cạnh.

“Vậy con xin đa tạ Hoàng ngách nương, nếu không có Hoàng ngách nương ở đây con dâu cũng không biết làm sao.” Chi Lan nhìn ra cửa chờ mong, vậy là nàng sắp được gặp ba con nhỏ rồi.

“Oa oa oa oa!” Mama còn chưa đến gần Chi Lan đã nghe tiếng khóc, nàng mỉm cười, vội vàng đứng lên, bắt chập uy nghiêm hoàng hậu, các cung nữ vội vén màn, sau màn chính là ba em bé nàng mong nhớ ngày đêm.

“Đây là Tường nhi đúng không, tiếng khóc to lắm!” Chi Lan đón em bé đầu tiên được quần bằng vải gấm đỏ, em bé này tuy khóc nhưng trên mặt không có giọt nước mắt nào, hoàn toàn là gào khan, gương mặt bụ bẫm trắng trẻo nhẵn nhớt, đôi mắt đen láy nhìn ngang nhìn dọc, không biết đang nhìn ai.

Có lẽ là do tình mẫu tử, Chi Lan vừa bế Dận Tường liền khóc nhỏ đi nhiều, chỉ còn lại thút thít đứt quãng, tay nhỏ bé thò ra, giữ ngón tay Chi Lan, còn muốn ngậm trong miệng.

“Tường nhi ngoan, không được ngậm tay.” Chi Lan cúi đầu hôn tiểu Dận Tường, nhẹ nhàng rút tay ra, lại sờ sờ mặt Dận Tường, rồi mới đi tới, nhìn hai em bé còn lại đang nằm ngoan ngoãn trong vòng tay mama.

Em bé trán rộng hơn một chút là Dận Trinh, mắt của cậu bé không to như mắt Dận Tường, nhưng là một đôi mắt phượng, mũi thẳng, miệng khê nhếch, thỉnh thoảng lại phì phì, có vẻ rất nghe lời.

Em bé còn lại là Bảo nhi, đôi mắt nhắm tịt, rõ ràng vẫn còn say ngủ, bàn tay nắm lại kề bên miệng, đến gần còn nghe chóp chép.

“Bảo nhi vẫn chưa tỉnh, bé con bé về đi, đừng phá giấc ngủ.” Chi Lan rất muốn hôn con gái nhỏ, lại sợ đánh thức con nên đành thôi.

“Vâng.” Mama bế Bảo nhi là một người tương đối khéo léo, không làm em bé bị tỉnh giấc. Chi Lan thấy Bảo nhi ngủ ngon dần theo một mama đến trước mặt Thái hậu.

“Mau đưa Trinh nhi lại đây cho ai gia nhìn.” Thái hậu nóng lòng đón lấy Dận Trinh, mấy tháng gần bó cùng ba em bé, có thể nói là ngấm trong miệng sợ tan, cầm trên tay sợ rớt.

“Trinh nhi hôm nay thật ngoan, bình thường khóc to không kém Tường nhi đâu, chắc là biết ngách nương đến nên không khóc.” Thái hậu đã tháo bộ bảo vệ móng tay, nét mặt toát lên vẻ hiền hậu.

“Thật làm phiền Hoàng ngạch nương.” Chi Lan hơi cúi đầu, có vẻ ngượng ngùng. “Đến khi hai đứa bé này lớn, nhất định phải dặn chúng hiếu thảo với Hoàng ngạch nương.”

“Ha ha, vậy ai gia chờ hưởng phúc.” Thái hậu cười tươi như hoa, “Giờ con đã về, ai gia cũng có thể trộm lười, nhưng lúc nào có thời gian nhớ đưa các cháu đến cho ai gia gặp.”

“Con dâu tuân mệnh.” Chi Lan bế con nói chuyện với Thái hậu thêm một hồi mới về cung Khôn Ninh.

“Chủ tử, ngài đã trở về.” Chi Lan vừa ngồi xuống, Từ Quyên liền lo lắng đi đến thỉnh an.

“Sao vậy? Chuyện gì nghiêm trọng mà khiến ngài thành như thế?” Chi Lan đang lúc tâm trạng tốt, không ngại nói đùa mấy câu cùng nha hoàn.

“Chủ tử, phúc tấn Cung Thân vương trình thẻ bài muốn gặp chủ tử.” Từ Quyên mím môi, “Nô tỳ đoán là... có chuyện quan trọng, nếu không phúc tấn Cung Thân vương đã không vội vàng như thế.”

“Cô ấy có nói là có chuyện gì không?” Chi Lan có chút nghi hoặc, tính tình vị Ngũ đệ muội này nàng cũng hiểu tương đối, so với Nạp Lạt thị trước đó không chỉ thua kém một hai, Chi Lan rất ngạc nhiên không biết Mã thị tiến cung có mục đích gì.

“Không nói, nhưng nô tỳ đoán là chuyện liên quan với Cung Thân vương.” Từ Quyên không theo Chi Lan đi Giang Nam, vì thế vẫn biết tin tức trong kinh thành.

“Cung Thân vương làm sao vậy? Hắn về rồi sao?” Chi Lan buông chén trà, Thường Ninh đi Phúc Kiến mới gần một năm, theo lý thuyết vẫn đang ở Phúc Kiến mới đúng.

“Chưa về ạ, nhưng giờ cả kinh thành đều đang đồn đại, Cung Thân vương hắn... hắn...” Từ Quyên thật không biết nên nói thế nào, bàn tán về chủ nhân là không đúng, nhưng lại không thể không nói, không thì đến sáng mai Hoàng hậu cũng biết.

“Hắn làm sao vậy? Người từ từ nói xem.” Chi Lan xem như cùng Thường Ninh lớn lên, cũng biết tính hắn, lúc còn trẻ tuy rằng khí thịnh, nhưng nhân phẩm không tệ, có điều mấy năm nay không gặp lại, giờ thấy Từ Quyên ấp úng thế này, Chi Lan rất sốt ruột.

“Cung Thân vương hẳn dây dưa không rõ với một nữ tử dân gian.” Từ Quyên nhắm mắt hạ quyết tâm, nói liền một hơi.

“Tin đồn đấy ở đâu ra?” Phản ứng đầu tiên của Chi Lan là không tin, đường đường Thân vương muốn dạng nữ tử gì không có, việc gì phải dây dưa với một nữ tử dân gian, hơn nữa lại ở Phúc Kiến xa xôi, sao có thể truyền đến kinh thành, cân nhắc thế nào cũng giống có kẻ cố tình tung tin bôi xấu.

“Là ... là tử trong phủ Cung Thân vương truyền ra.” Từ Quyên cảm thấy không nói ra lời nữa, cô ấy làm sao biết nội tình.

“Nực cười!” Chi Lan tức giận, thật giả thế nào còn cần điều tra, nhưng nếu là thật, Mã thị không đến tìm nàng nàng cũng đi tìm Mã thị, lợi hại cỡ nào mới khiến phủ nhà truyền ra tin tức như thế chứ!

“Chủ tử đừng tức giận, chuyện này nô tỳ cũng là nghe người khác nói, chưa chắc đã đúng.” Từ Quyên thăm hặn chính mình lẩm miệng, nhưng lại sợ chủ tử bị Mã thị dối gạt.

“Uh, ta tự biết làm sao, người cũng đừng khản trương, đi pha cho ta một ấm trà nữa, ngày mai triệu Mã thị tiến cung, ta thật muốn xem xem cô ta có gì để nói.” Chi Lan cũng chỉ là hơi tức giận, chốc lát liền bình tĩnh lại, nàng còn phải sai người đi thăm dò xem chuyện là thế nào đã.

Chắc mọi người chưa nhớ ra được Cung Thân vương là em trai cùng cha khác mẹ với Huyền Diệp, trước yêu một cô xuyên không mở quán ăn, sau đó bị cô xuyên không đẩy gọi hôn phu ra tấn một trận, kinh động đến Phủ Doãn rồi đến tai Thuận Trị.

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đừng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123: Nói chuyện

Ngày hôm sau, Chi Lan vừa mới từ cung Từ Ninh trở về, Mã thị đã đến.

“Thần thiếp tham kiến hoàng hậu nương nương, hoàng hậu nương nương cát tường.” Mã thị có vẻ gầy, hai má không còn đầy đặn, tuy rằng bảo dưỡng không sai, nhưng vẫn có thể nhìn ra vẻ tiều tụy và quầng thâm dưới mắt. Cô ấy không tự giác giăng khăn tay, dù cúi đầu, nhưng Chi Lan vẫn có thể tưởng tượng về mặt cô ấy lúc này.

“Ngũ đệ muội mau đứng lên.” Chi Lan thăm nghĩ đến tin tức mới thăm dò được sáng nay, càng thêm tò mò với ý đồ của Mã thị.

“Tạ Hoàng hậu nương nương.” Mã thị có chút nhăn nhó ngồi xuống ghế, ngẩng đầu lạng lẽ nhìn Chi Lan, rồi lại cúi đầu, có vẻ rất khó xử.

Chi Lan nhìn thế thăm thấy buồn cười, nhưng không có ý định làm khó Mã thị, vì thế nàng tò vò thân thiện hỏi thăm Mã thị, “Ngũ đệ muội có chuyện gì sao? Thoạt nhìn tinh thần không tốt.”

“Đa tạ hoàng hậu nương nương quan tâm, thần thiếp... thần thiếp...” Giọng Mã thị bắt đầu nghẹn ngào, dùng khăn lụa lau lau giọt nước mắt không tồn tại.

“Sao Ngũ đệ muội lại khóc? Chẳng lẽ bị ai ức hiếp.” Từ khi Chi Lan biết sự thật thì lòng hơi bất mãn với Mã thị, nếu không phải nề mặt thì đã chẳng khách khí như thế.

“Không có ai ức hiếp thần thiếp, chỉ là... thần thiếp không biết làm sao, vì thế chỉ có thể vào cung cầu kiến nương nương.” Mã thị còn trẻ nhưng rất gầy, tạo cảm giác khắc khổ cho người đối diện, giờ cô tỏ vẻ nhu nhược đáng thương, thật khiến người khác khó mà đồng cảm.

“Ồ? Bản cung không biết có kẻ nào dám làm khó con dâu hoàng tộc, Ngũ đệ muội không cần sợ hãi, Vương phủ xảy ra chuyện gì sao?”

“Là Vương gia.” Mã thị do dự một hồi, lâu sau mới khẽ thốt ra câu trả lời, nói xong lại vụng trộm nhìn Chi Lan, dường như muốn quan sát thái độ của nàng.

“Cung Thân vương có vấn đề gì?” Chi Lan tỏ vẻ tò mò, cùng chút lo lắng, “Chẳng phải Cung Thân vương đang ở Phúc Kiến huấn luyện thủy quân sao? Đã xảy ra chuyện gì? Bản cung không thấy Hoàng thượng nói gì.”

“Có chuyện này nương nương không biết.” Mã thị như thể nghĩ đến chuyện gì đó rất đau lòng, rồi lặng, “Mấy tháng nay Vương gia cùng một nữ tử dân gian ở Phúc Kiến dây dưa không rõ, thần thiếp cũng là thăm dò được từ chỗ nô tài của Vương gia.”

“Thần thiếp không phải thứ phụ nữ ghen tuông, nếu Vương gia muốn nạp nữ tử kia, đương nhiên thần thiếp không phản đối, chẳng qua cũng chỉ là thêm một đôi đũa, hơn nữa Vương gia được vui vẻ hạnh phúc, thần thiếp cao hứng thay Vương gia, sao có thể không phân rõ nặng nhẹ.”

Đoạn tâm sự của Mã thị thật sự khiến Chi Lan phải thay đổi cái nhìn, nhớ lúc Mã thị mới gả cho Thường Ninh đã ra oai với một người không có đầu óc, lời nói thì thẳng thắn đến mất lòng, luôn đắc tội với người khác, lời hay nghe không hiểu, làm cho Chi Lan thầm thấy đau đầu. Tuy nàng không chán ghét Mã thị, nhưng có thể nào cũng không thể khen ngợi cô ấy, con dâu hoàng tộc phải có những năng lực nhất định, có Nạp Lạt thị như châu ngọc đi trước, Mã thị có thể nào cũng khó mà sánh được.

“Ồ? Cung Thân vương vẫn luôn giữ mình trong sạch, sao có thể làm ra chuyện như thế? Phải chăng là tin đồn thất thiệt, hay có người muốn bôi nhọ danh dự của Cung Thân vương?” Chi Lan thẳng lưng nghiêm mặt, như thể giờ mới được nghe nói đến chuyện này.

Thật ra nhiều năm qua Thường Ninh cũng chỉ hồ đồ khi gặp Trần cô nương, sau đó với Nạp Lạt thị cũng coi như cảm sát hòa bình, chỉ có điều Nạp Lạt thị sức khỏe không tốt, sớm qua đời, Thường Ninh đau khổ một thời gian rồi cũng vượt qua được. Thần thiếp trong nhà hần không tính nhiều nhưng cũng không phải thiếu, rất ít khi ra ngoài trên hoa gheo nguyệt, so với nhiều con em Bát Kỳ ngày ngày đắm chìm ở ngõ Bát Đại (nơi tập trung kỹ viện ở Bắc Kinh thời Thanh) thì tốt hơn nhiều, miễn cưỡng có thể nói mấy chữ giữ mình trong sạch, có điều khi Chi Lan nói mấy từ đấy vẫn thấy rùng mình, khen người thật khó, Thường Ninh đã là giữ mình trong sạch, vậy biểu ca nhà nàng thành thần tiên sống rồi.

“Thần thiếp cũng đã nghĩ như thế, vì thế phái người gửi cho Vương gia lá thư nhà, đề Vương gia điều tra gia cảnh rồi nhắn lại.” Mã thị hoàn toàn xem nhẹ mấy chữ “giữ mình trong sạch” Chi Lan vừa nói, cũng không hiểu Thường Ninh không đến mức phá gia chi tử, nhưng là một chủ nhân thích người đẹp, quan trọng nhất là trong lòng hần chưa bao giờ có Mã thị.

“Nhưng Vương gia không hỏi âm lại, trong lúc sốt ruột, thần thiếp chỉ biết phái người đi Phúc Kiến kiểm chứng, kết quả phát hiện Vương gia ngày ngày cùng một cô nương ra vào có đôi, hơn nữa chuyện của bọn họ có không ít người hay biết, đến lúc đấy thần thiếp mới dám khẳng định, bắt đắc dĩ chỉ biết đi xin hoàng hậu nương nương giúp đỡ.”

“Nếu Cung Thân vương thích nữ tử kia, vậy nạp vào nhà chẳng phải là xong sao, không lẽ vẫn còn uẩn khúc gì?” Chi Lan làm ra bộ lắng nghe.

“Chuyện này vốn là chuyện trong nhà, việc xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài, nhưng hoàng hậu nương nương cũng là chị dâu thần thiếp, thần thiếp

bất đắc dĩ chỉ có thể đến cầu kiến hoàng hậu nương nương, mong nương nương có thể làm chủ cho thần thiếp.”

Mã thị dứt lời liền quỳ xuống, dập đầu thật mạnh mấy cái, thoát nhìn rất đáng thương.

“Đệ muội đừng làm thế, cũng đã nói chúng ta là người một nhà, đương nhiên bản cung sẽ làm chủ cho đệ muội, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Người thuật lại tỉ mỉ cho bản cung được rõ.” Trong mắt Chi Lan hiện rõ sự hứng thú, chuyện này nàng mới chỉ được biết đại khái, điều tra vội vàng sợ không chính xác, dù có chính xác thì quá trình phát sinh cụ thể thế nào nàng cũng không được biết. Đối với kiểu chuyện chỉ có trong tiểu thuyết tình cảm thế này nàng thật sự rất hiếu kỳ.

“Có lẽ Hoàng hậu từng biết vị cô nương này, chính là Trần cô nương từng có khúc mắc với Vương gia năm xưa.” Mã thị đứng lên lau nước mắt, lòng rất hận Trần cô nương, nhưng mặt không tỏ chút thái độ gì, vẫn ra vẻ rất đau khổ.

“Đệ muội nói Trần cô nương? Bản cung đại khái cũng nhớ chuyện đấy, nhưng chẳng phải đã là chuyện hơn mười năm trước sao? Sao Cung Thân vương còn có thể lãng nhãng với cô ta, bản cung nghe nói cô ta đã lấy chồng rồi mà.”

Chi Lan mở to mắt, có vẻ không hiểu nổi, thật sự thì không phải nàng giả vờ hoàn toàn, nàng thật sự không hiểu, năm đó nàng có thiện cảm với đồng bào hư hư thực thực này, không chỉ vì quan hệ đồng hương (xuyên không), quan trọng là nàng bội phục dũng khí của Trần cô nương, dù dũng khí đó đúng hay sai, nhưng dám kiên trì giữ cả tính bản thân ở cổ đại này thật sự hơn người.

“Vấn đề là ở chỗ đó, Vương gia muốn có nữ nhân thế nào chẳng được, có gì lại để mất một phụ nữ đã có chồng, còn cướp vợ người, chồng nữ tử kia lúc đầu rất tức giận, sau đó không biết thế nào lại đột nhiên không có động tĩnh nữa.” Mã thị câu không nói hết, nhưng là ai cũng dễ dàng đoán được kết cục của người đàn ông kia, thử hỏi đắc tội hoàng tộc có thể có kết cục gì hay ho chứ.

“Cung Thân Vương thật là hồ đồ!” Chi Lan cũng có chút tức giận, Thường Ninh cũng sắp đến tuổi ba mươi, sao có thể làm chuyện hồ đồ thế chứ, nhưng Mã thị vẫn có chỗ sai, vẫn cần bị đê nẹt.

“Bản cung thấy Cung Thân vương không phải người không biết cân nhắc, cho dù hẳn thật sự làm ra chuyện như thế, cũng không thể làm rùm beng cho ai nấy đều biết, nhưng tại sao bản cung lại nghe nói cả kinh thành đã hay biết mọi chuyện?” Chi Lan nheo mắt, vuốt ve bảo vệ móng tay, nhìn Mã thị chăm chú.

Mã thị bị ánh mắt Chi Lan làm cho căng thẳng, cô ta tự biết hành động của bản thân không thoát được sự điều tra của Hoàng hậu, vì thế thẳng thắn thừa nhận, “Thần thiếp biết thần thiếp làm thế là không ổn, không kịp thời không chế lời đồn, là thần thiếp ích kỷ làm sai, mong nương nương thứ tội.”

Chi Lan thật không ngờ Mã thị thừa nhận thẳng thắn như thế, ấn tượng nàng dành cho Mã thị tạm thời tốt lên, nhưng nàng là Hoàng hậu, với ý kiến cá nhân của nàng, Mã thị làm thế tuy ngu dốt nhưng cũng coi là cách, so với tính cách thẳng như ruột ngựa của cô ấy thì rất hợp lý. Nhưng nàng là Hoàng hậu, đương nhiên phải suy nghĩ cho thể diện nhà Ái Tân Giác La, vừa nghĩ đến đây nàng lại không thể chấp nhận được hành động của Mã thị.

Mục đích của Mã thị không phức tạp, nhưng cũng chưa chắc lời đồn là do cô ta tung ra, hẳn là cô ta đã nghe ngóng được về Trần cô nương bằng một cách nào đấy và cảm thấy uy hiếp sâu sắc, cũng có lẽ là cô ta không muốn Thường Ninh bị hủy danh dự bởi một nữ nhân, vì thế đánh cược một lần, ý đồ dùng những lời đồn đại áp chế Thường Ninh, hy vọng tạo được áp lực với Thường Ninh.

Chuyện đồn đại, nếu thật sự muốn thì ra tay không chế không phải bất khả thi, bất luận thế nào hoàng tộc vẫn rất có quyền lực, thời đại này dân chúng cũng không dám chống đối dưới chân thiên tử, vì thế Mã thị mới nghĩ ra biện pháp đấy. Thứ nhất có thể cảnh tỉnh Thường Ninh, thứ hai cũng có thể nhân lý do này xin Chi Lan giúp đỡ, thậm chí là tìm sự giúp đỡ của Hoàng thượng, chuyện đồn đại nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ, nếu Thường Ninh tình ngộ đúng lúc, có lẽ Mã thị có thể nghĩ cách trấn áp lời đồn, nếu Thường Ninh vẫn kiên trì tiến tới cùng Trần cô nương, Mã thị cũng chỉ có thể nương lời đồn tạo áp lực với Thường Ninh, dù sao cá nhân cô ta chẳng có ý nghĩa gì với Thường Ninh, nói nhiều cũng chẳng có sức nặng gì.

“Bản cung có phần không hiểu, nếu người biết đây là tội sao vẫn làm?” Đồn đại tuy là một biện pháp, nhưng theo Chi Lan thấy là một biện pháp liều lĩnh và thấp kém, vì thế nàng muốn hỏi rõ rốt cuộc Mã thị nghĩ gì.

“Chắc nương nương đã biết ít nhiều chuyện trong nhà thần thiếp.” Mã thị có chút tự giễu, “Thần thiếp không có được sự sủng ái của Vương gia, ở trong phủ cũng chỉ làm bình phong, nhưng nói thế nào thần thiếp cũng là phúc tấn của Cung Thân vương phủ, làm sao có thể để Vương gia mang nữ nhân kia về, đến lúc đó sẽ không đơn giản chỉ là lời đồn đại, đường đường một Hòa Thạc Thân vương, thế mà lại cưỡng ép dân nữ, còn là phụ nữ đã có chồng, nếu đến tình thế đấy thật thử hỏi Vương phủ còn thể diện gì.”

Chi Lan gật đầu, tỏ vẻ thấu hiểu, hiện tại dù có đồn đại nhưng ảnh hưởng không lớn, ở chốn kinh thành này, chỉ cần là có chút tiếng tăm, ai không bị đồn đại, muốn che giấu cũng là chuyện rất dễ dàng, nhưng nếu Thường Ninh thật sự đưa nữ nhân kia về nhà, nơi nào chẳng có tai vách mạch rừng, đến lúc đó không chỉ có dân chúng, có lẽ ngay cả Huyền Diệp cũng sẽ có ý kiến.

“Thần thiếp đã viết thư khuyên Vương gia, nhưng Vương gia như ăn phải bùa mê thuốc lú, không nghe thần thiếp khuyên bảo, ngược lại còn bắt thần thiếp cầm miệng, bắt thần thiếp ở yên trong nhà chờ, nói hán nhất định phải cho nữ nhân kia một danh phận.”

Lòng Mã thị rất đau khổ, cô ta thật sự không có cách nào, bằng không đã không làm ra hạ sách như thế, cô ấy với Thường Ninh không phải tình cảm sâu đậm gì, nhưng nếu không ngăn cản thì tiếng xấu cô ấy cũng phải chịu một nửa. Dù sao cũng là nữ chủ nhân của Vương phủ, Thường Ninh cùng Trần cô nương kia sát cánh bên nhau, hoàng gia đương nhiên sẽ thiên vị Thường Ninh, vì thế cô ấy có thể khẳng định đến lúc đó con giận của Hoàng đế sẽ có một nửa trút lên cô ấy, các aka cách cách trong vương phủ phải làm sao, sau này làm sao ngẩng đầu làm người!

“Bản cung hiểu.” Chi Lan thờ dài, nếu lúc đầu nàng có chút bất mãn với Mã thị, thì đến giờ đã đồng tình, tuy rằng Mã thị không khéo léo, nhưng rốt cuộc là một người phụ nữ số khổ, nên được giúp đỡ, huống hồ Chi Lan cũng có trách nhiệm, Thường Ninh tuyệt đối không thể cưới một phụ nữ đã có chồng vào phủ, không chỉ là vấn đề thể diện Hoàng gia, mà là Huyền Diệp tuyệt đối sẽ không đồng ý, làm hoàng hậu của Huyền Diệp, nàng có nghĩa vụ giải quyết chuyện này.

“Thần thiếp đa tạ nương nương hiểu cho.” Mã thị có vẻ đau khổ, “Thần thiếp đã chuẩn bị tinh thần chịu phạt, nhưng dù có thế nào cũng không thể để Vương gia đưa nữ nhân kia về!”

Mã thị cũng có chút thủ đoạn, thật ra làm hay không làm đều bị phạt, vì thế cô ta quyết đoán chọn cách trước, có lẽ còn tìm được một con đường sống, nếu không thì không còn lối thoát. Không làm có lẽ thoát được sự trách phạt của Vương gia, nhưng lại không thoát được Hoàng thượng, nếu Hoàng thượng mềm lòng với em trai ruột thịt, vậy chỉ có thể trút giận lên Mã thị và Trần cô nương kia, Trần cô nương là tội dụ dỗ, Mã thị là tội dung túng, không biết khuyên giải.

Thường Ninh có tức giận đến mức nào cùng lắm cũng chỉ có thể lạnh nhạt với Mã thị, Mã thị đã quen từ lâu, dù sao cũng là đích phúc tấn, có thể nào cũng không mất thể diện, hơn nữa chuyện này cô ta có lý, vì thế không sợ. Nhưng con thịnh nộ của Hoàng thượng không phải thứ cô ta có thể gánh chịu, quan trọng nhất là, cô ta không muốn chịu tiếng oan thay hai người kia!

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đừng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 124: Trần hiểu nguyệt (1)

Chi Lan cũng hiểu nỗi khổ của Mã thị, “Đệ muội yên tâm, bản cung sẽ điều tra rõ ràng, nhất định không thể để nữ nhân kia bước vào Cung Thân vương phủ.”

“Thần thiếp đa tạ hoàng hậu nương nương!” Mã thị nghe được Chi Lan hứa hẹn, an tâm một nửa, mục đích tiến cung của cô ta cũng chỉ vì một câu nói

này của Chi Lan, giờ Chi Lan đã nhận lời, cô ta cũng nở nụ cười.

“Đệ muội không cần khách sáo như vậy, có điều lần này đệ muội hồi phủ nhớ để nẹp kẻ dưới cho tốt, nói thế nào thì lời dè dặt về hoàng gia càng ít càng tốt.” Chi Lan nhẹ giọng khuyên nhủ.

“Nương nương yên tâm, thần thiếp hiểu.” Mã thị gật đầu.

Chi Lan lại hàn huyên cùng Mã thị một hồi Mã thị mới lui.

“Nương nương, ngài định giúp Ngũ phúc tấn thế nào?” Từ Quyên giúp Chi Lan cởi thường phục hoàng hậu, lại giúp nàng thay một áo khoác rộng.

“Bây giờ vẫn chưa có dự định gì cụ thể, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không thể chỉ nghe lời nói một phía của Ngũ phúc tấn, phải người đi điều tra cho ta, Cung Thân vương cũng sắp trở lại, nữ nhân kia chắc sẽ cùng hồi kinh, giải quyết trước khi bọn họ vào kinh là được.”

Chi Lan ngồi xuống ghế dài, cầm tách trà, “Đúng rồi, người và Uyên Ương giúp ta quản lý cung nữ thái giám bên cạnh Dận Nhưng, phát hiện kẻ nào có dã tâm thì xử lý ngay lập tức, không được do dự.”

“Nô tỳ tuân chỉ.” Dứt lời Từ Quyên bắt đầu cân nhắc về các thái giám cung nữ bên cạnh Dận Nhưng, Chi Lan thấy thế bật cười, Từ Quyên đã là người lớn mà nhiều lúc chẳng khác gì trẻ con.

“Hoàng thượng giá lâm!” Chi Lan nghe thấy tiếng thông báo liền đứng dậy, thường thì lúc này Huyền Diệp đang xử lý quốc sự, sao rảnh rỗi đến chỗ nàng, Chi Lan nghĩ đến chuyện Mã thị vừa tiến cung, lòng có cảm giác không lành.

“Tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng cát tường.” Chi Lan còn chưa nhún người đã được Huyền Diệp kéo lên.

Huyền Diệp mặc thường phục Hoàng đế màu vàng, sắc mặt có chút âm trầm, chỉ vì đối diện với Chi Lan mà ôn hòa hơn một chút, hẩn phẩy tay, các nha hoàn thái giám lần lượt lui xuống, trong phòng chỉ còn hẩn và Chi Lan.

“Lan nhi vừa gặp Mã thị đúng không?” Huyền Diệp cùng Chi Lan ngồi xuống, thuận tay cầm tách trà của Chi Lan uống nốt.

“Sao Hoàng thượng lại biết?” Chi Lan dẫu môi, “Hẩn là nên hỏi Hoàng thượng làm cách nào biết nhanh thế, Ngũ phúc tấn vừa mới ra khỏi đây thôi, chẳng lẽ anh đã sớm biết chuyện về Cung Thân vương?”

Chi Lan thật sự không ngờ Huyền Diệp chú ý đến chuyện của Thường Ninh và Trần cô nương sớm như thế, nếu không đã chẳng đến tìm nàng nhanh thế này.

“Tôi biết từ khi còn ở Giang Nam.” Ánh mắt Huyền Diệp lộ rõ vẻ không vui, “Lúc đó tôi đã phái người đi cảnh cáo Thường Ninh, nhưng nó bướng bỉnh, đến tận khi chúng ta về đến kinh thành nó vẫn dây dưa với người phụ nữ đã có chồng kia!”

“Biểu ca đừng tức giận, thời tiết này dễ bốc hỏa, cố gắng đừng nổi giận.” Chi Lan an ủi, “Huống hồ tính tình Thường Ninh giống tính biểu ca, đều là con người quật cường.”

“Trẫm sao có thể giống nó?!” Huyền Diệp trợn mắt, nhanh chóng phản bác.

“Ha ha, biểu ca nói không giống thì coi như không giống.” Chi Lan cảm thấy ít nhất những người nhà Ái Tân Giác La mà nàng biết đều có tính quyết không lùi bước, hơn nữa theo kinh nghiệm nhiều năm sống chung với Huyền Diệp, nàng biết hẳn không gian Thường Ninh, trong lòng hẳn có lẽ đang nghĩ phải làm thế nào mới có thể khiến Trần cô nương bầm thây vạn đoạn, đây gọi là thân sơ có khác.

“Người đàn bà đã có chồng kia cũng là kẻ không biết liêm sỉ, có chồng thì nên an phận ở nhà giúp chồng dạy con, tuổi không còn trẻ, nhất định là dùng thủ đoạn gì mới khiến Thường Ninh mê muội như thế.”

Huyền Diệp rất bất mãn với Thường Ninh, nhưng dù sao cũng là đệ đệ của hắn, hơn nữa trong tư tưởng của hắn, một người đàn ông phải lòng một người con gái, sau đó muốn nạp vào phủ là chuyện rất bình thường, huống hồ người đàn ông này còn là Thân vương, một Thân vương muốn gì chẳng được, tại sao lại để ý một người đàn bà ba mươi tuổi đã có chồng, Huyền Diệp thật sự rất hiếu kỳ.

“Biểu ca không nhớ vị cô nương đó sao? Chúng ta từng gặp mà.” Chi Lan hỏi dứt lời liền hiểu câu trả lời là không, Huyền Diệp ngày nào cũng trăm công nghìn việc, làm sao có thể nhớ rõ cô chủ một tú lâu nhỏ, nàng cũng là vì hoài nghi cô gái kia là đồng hương (xuyên không) nên mới ấn tượng đến giờ.

“Tất nhiên ta biết cô ta, Thường Ninh năm đó vì cô ta mà đòi sống đòi chết.” Huyền Diệp cắn răng nói, “Nhưng không nhớ diện mạo thế nào, chắc là có nhan sắc, nhưng đàn bà ba mươi tuổi còn nhan sắc nổi gì! Ta thấy trong phủ Thường Ninh thế thiếp không ít, sao lại không có nổi người nào khiến nó chùng mực!”

“Thật thế sao? Thì ra đàn bà ba mươi đều là quái vật!” Chi Lan đen mặt, tuy rằng nàng chăm sóc bản thân rất kỹ lại có hệ thống giúp đỡ, nhưng tuổi tác là vấn đề khó tránh, cũng là vấn đề phụ nữ không muốn đề cập nhất, nàng cũng không ngoại lệ.

“Ha ha, tất nhiên là tôi nói người ngoài, biểu muội không phải người ngoài, là người trong (nội nhân còn có nghĩa là vợ, nhưng dùng người trong cho khớp với người ngoài), dù biểu muội có tóc bạc da mồi tôi cũng thấy biểu muội rất xinh đẹp.” Kỹ năng nịnh hót Huyền Diệp lên cao không ít, nhìn về mặt Chi Lan biến chuyển là hiểu.

“Đúng rồi, biểu ca có biết cụ thể đã xảy ra chuyện gì không? Không phải Trần cô nương đã lên tàu ra nước ngoài? Sao lại về nước vậy?” Chi Lan vốn không tức giận, chỉ là vợ chồng gian dối chút thôi, một lát là bỏ qua.

“Lên tàu ra nước ngoài dễ dàng như vậy sao? Cô ta chỉ là một người đàn bà, dù có chồng bên cạnh cũng là tha hương xứ lạ, phong tục ngôn ngữ bất đồng, cô ta có thông minh đến đâu cũng không có chỗ dùng, em tưởng chỉ cần lên tàu ra nước ngoài là thành công?” Huyền Diệp buồn cười vuốt tóc Chi Lan.

Chi Lan chưa từng nghĩ đến vấn đề này, bởi vì nàng vẫn nghĩ Trần cô nương là xuyên không, vậy hẳn là biết tiếng Anh, hơn nữa chắc cũng có rất nhiều ý tưởng hiện đại trong đầu, nhất định có thể thích ứng dễ dàng.

Nhưng Chi Lan lại quên tiếng Anh thế kỷ 21 và tiếng Anh thế kỷ 17 khác nhau không ít, hơn nữa tuy rằng Trung Quốc hiện tại là thiên triều thượng quốc, nhưng các quốc gia khác cũng phát triển không kém, sao có thể sùng bái người Trung Quốc như thần tiên, cảm giác mới mẻ chỉ là nhất thời, muốn buôn bán hay gây dựng sự nghiệp lâu dài sẽ không tìm người Trung Quốc không có căn cơ không có chỗ dựa.

“Lúc đầu em đã nghĩ rằng Trần cô nương không phải người xấu.” Chi Lan phẫn nộ, “Vì thế cô ta cùng chồng quay về Đại Thanh sao?”

“Đương nhiên, ở nước ngoài không sống được thì phải về Đại Thanh thôi, tôi thấy Trần cô nương cũng thông minh, lại có sức khỏe, nhưng lại kiêu ngạo quá, không chịu được đả kích.” Huyền Diệp từ nhỏ đã luyện được một đôi hoa nhãn kim tinh, nên nói thẳng đánh giá của hắn về Trần cô nương.

“Thế sao? Vậy sao cô ta lại đến với Cung Thân vương?” Chi Lan nghĩ thấy cũng đúng, thời đại này có ai là không phải chịu đả kích, đang lên voi rồi lại xuống chó là chuyện rất bình thường, nàng là nhờ phúc phận sinh ra trong một gia đình tốt, lại gặp một được một người chồng tốt, không thì cũng khổ sở vất vả như ai thôi, đời là vậy mà.

Cho dù nàng lúc này là hoàng hậu, nhưng nàng cũng có phiền não, hậu cung này chẳng có việc gì dễ dàng, trước kia nàng cũng từng sút đầu mẻ trán, đến bây giờ làm hoàng hậu mấy năm nên thạo việc, mới được rảnh rỗi hơn một chút. Nếu không phải vì nàng yêu Huyền Diệp, Huyền Diệp cũng chỉ yêu nàng, nàng ngu gì đắm đầu vào hậu cung tranh đấu, truyện cung đấu làm sao ngọt ngào ấm áp được như truyện điền văn chứ.

“Có lẽ là chịu khổ mấy năm, rốt cuộc biết bản thân muốn gì.” Huyền Diệp nói nhẹ nhàng, mong muốn của nữ nhân đơn giản là một cuộc sống an ổn, đương nhiên người có tham vọng thì muốn nhiều hơn, muốn tiền, muốn quyền, muốn cuộc sống tiền hô hậu ủng, nói thật năm đó Trần cô nương không cần aka đến với một người chồng thường dân Bát Kỳ đã khiến Huyền Diệp phải tán thưởng một phen, nhưng thời gian nghiệt ngã, loay quanh một vòng cô gái lại chọn Hòa Thạc Thân vương có tiền có thế lại yêu mình thắm thiết.

“Haizzz.” Nói đến đề tài này Chi Lan cũng biết không hay, nàng suy nghĩ năm đó nếu Trần cô nương không đắc tội Thường Ninh, có lẽ lúc này đã phát triển từ lâu kia thành một chuỗi từ lâu, như vậy sẽ chẳng có gì để hối hận, một bà chủ tiền tài vô hạn có gì để hối hận. Lúc cô ta chọn lên tàu đi nước ngoài, cũng là chọn một cuộc sống vất vả, thành công thì có khả năng, nhưng cái giá phải trả sẽ càng hơn thế, có thể nói cô ta và Thường Ninh là tội nợ của nhau.

Thật ra lựa chọn lúc này của Trần cô nương không có gì đáng trách, Thường Ninh cũng có thể coi là tuấn tú, lại là Vương gia, năm xưa tình thâm nghĩa nặng, Trần cô nương khi đó hẳn là cũng từng kiêu ngạo, đặt trường hợp là Chi Lan nàng sẽ rất cao hứng, người phụ nữ nào không có lòng hư vinh, một người đàn ông độc thân hoàng kim mê muội mình như thế, không cao hứng mới là lạ.

Giờ Trần cô nương trải qua cuộc sống khổ cực, cũng biết thế gian khắc nghiệt, có lẽ bắt đầu đặt giả thuyết nếu năm đó gả cho Thường Ninh thì sẽ như thế nào. Con người luôn như thế, khi gặp phải vấn đề không giải quyết được hoặc sự thật tàn khốc, phản ứng đầu tiên thường là hối hận, hối hận lúc trước không làm thế kia, sau đó bắt đầu mặc sức tưởng tượng nếu làm thế kia thì sẽ hạnh phúc thế nào, chắc chắn là hạnh phúc hơn bây giờ, nhưng có ai biết phải lựa chọn thế nào.

Phiền não của con người không phải vì không có lựa chọn, mà là quá nhiều lựa chọn, dẫn đến do dự, dễ dàng hối hận, nếu Trần cô nương quyết được ăn cả ngã về không tạo dựng sự nghiệp một phen, có lẽ cô ta đã làm được, trách thì trách lòng cô ta ghi nhớ một Vương gia yêu cô ta, đứng giữa ngã ba đường, một là chông gai sỏi đá, một là trái cánh hoa hồng, hiển nhiên Trần cô nương chọn bước trên hoa hồng.

Đương nhiên những điều đó là ý nghĩ trong đầu Chi Lan, có thể không chính xác hoàn toàn, rốt cuộc Trần cô nương nghĩ thế nào Chi Lan không biết được, nàng chỉ có thể phỏng đoán, nhưng suy nghĩ một phen khiến nàng cảm thấy thế sự vô thường. Nhiều chuyện chỉ vì một chi tiết nhỏ nhặt mà thay đổi hoàn toàn, ví dụ như nếu năm đó Huyền Diệp không giữ lời, lúc này nàng đã không ngồi ở cung Khôn Ninh, quản lý cung vụ phiền phức, mà là ở một vùng quê xa xôi nào đó, hoặc thăm thú non sông.

“Lan nhi suy nghĩ gì vậy?” Huyền Diệp thấy Chi Lan nghe hần nói xong ngẩn người một hồi lâu, không kiềm chế được mà hỏi.

“Không có gì, chỉ là ngâm ngùi nhân sinh kỳ diệu.” Chi Lan mỉm cười, “Nhân sinh rất kỳ lạ, em đang nghĩ nếu năm đó không bị cô cô đón vào cung nuôi dưỡng, có lẽ biểu ca sẽ không thích em, em cùng lắm chỉ là một phi tần bình thường của anh, sau đó sống những tháng ngày mòn mỏi trong cung.”

“Nói bậy bạ gì vậy?!” Huyền Diệp cả kinh, không hiểu sao Chi Lan lại nghĩ như thế, ý nghĩ như thế cần được ngăn cản ngay lập tức, lập tức khẳng định. “Em nhất định sẽ vào cung, sau đó trở thành thê tử của tôi, không có khả năng nào khác.”

“Vâng không có khả năng nào khác.” Chi Lan cúi đầu, hàng mi phủ bóng, làm Huyền Diệp hoảng hốt trong lòng, vội ôm lấy Chi Lan, cảm giác nàng hiện hữu trong vòng tay mình mới yên tâm.

“Biểu ca định làm thế nào? Hai tháng nữa Cung Thân vương sẽ hỏi kinh, nếu hần thật sự đưa Trần cô nương vào phủ thì phải làm sao?” Chi Lan bình tĩnh

lại, ngẩng đầu lên hỏi.

“Lan nhi yên tâm, biểu ca sẽ xử lý.” Huyền Diệp hôn lên trán Chi Lan, không nói kế hoạch của mình.

“VẬY em giao cho biểu ca! Nhất định không thể để Trần cô nương vào phủ, không thì cả vương phủ làm sao ngẩng mặt làm người!” Chi Lan nghiêm túc nói.

“Ừ, không đề cập tới bọn họ nữa, nói chuyện khác đi.” Tay Huyền Diệp chậm rãi lần vào trong áo Chi Lan.

“Ban ngày ban mặt đừng đùa mà!” Chi Lan bị hấn cù, vội ngăn cản.

“Đây gọi là ban ngày làm vậy, Lan nhi không biết sao?” Bàn tay Huyền Diệp càng làm chuyện xấu xa, lần mò lên tận ngực Chi Lan.

“Đợi chút, nhận lời em chuyện này đã.” Chi Lan thở hổn hển, người nàng đã mềm nhũn, chỉ có thể để mặc Huyền Diệp muốn làm gì thì làm.

“Chuyện gì?” Huyền Diệp liếm vành tai Chi Lan.

“Cho em một tờ danh sách, em muốn chọn vợ cho Dận Nhưng!” Giọng Chi Lan càng lúc càng nhỏ, thoáng nghe như tiếng mèo nũng nịu.

“Được, ngày kia đưa cho em, muốn chọn bao nhiêu thì chọn!” Huyền Diệp đẩy Chi Lan nằm xuống ghế dài, mình cũng cúi xuống, bắt đầu hành động.

* * *

“Đã giải quyết Trần cô nương kia chưa?” Huyền Diệp lật tấu chương, không yên lòng hỏi.

“Hồi Hoàng thượng, Cung Thân vương phát hiện ra người của ta nên chưa thành công.”

“Hắn phát hiện? Vậy phải người khác.” Huyền Diệp quăng tấu chương sang một bên, nhìn đồng hồ, thấy đã muộn, còn không nghỉ ngơi ngày mai Chi Lan sẽ lái nhai cần nhai hấn.

“Vâng.” Người kia lặng yên lui xuống, chỉ để lại Huyền Diệp và Tiểu Lý Tử trong đại điện, không gian càng thêm lạnh lùng yên tĩnh.

Huyền Diệp vốn định âm thầm xử lý Trần cô nương, theo kế hoạch của Huyền Diệp, một nữ nhân mà thôi, làm sao gây ra sóng gió, trực tiếp thủ tiêu là xong, căn bản không cần nghĩ cách, không ngờ lại bị đệ đệ cản trở.

Cô ta chết đi có lẽ đệ đệ càng đau lòng, việc mọi người đều ngăn cấm càng khiến bọn họ thân thiết hơn, bởi vì bọn họ phải chịu áp lực xong thì cảm thấy chỉ còn đối phương là đồng minh, vì thế sinh ra cảm giác chung một kẻ thù, cảm giác đẩy hay bị nhăm tưởng thành yêu nhau, Huyền Diệp cảm thấy có lẽ hấn không nên dùng biện pháp thô bạo như vậy?

Ở một mức độ nào đó Huyền Diệp gần như suy ra chân tướng, bởi vì ở Phúc Kiến xa xôi, Thường Ninh và Trần cô nương thật sự đang chung một kẻ

thù.

“Hiếu Nguyệt nàng không sao chứ?” Thường Ninh đau lòng nhìn người nữ ngồi cạnh, da nàng rám nắng khỏe mạnh, hai mắt sáng như sao, nhưng nhìn kỹ thấy lắng đọng tang thương, hơn nữa toàn thân có sự quyến rũ của người phụ nữ trưởng thành, khác hẳn những người phụ nữ quy củ khác.

“Không có việc gì.” Giọng người nữ hơi khàn, nhưng lại rất gợi cảm.

“Tay cũng bị thương thành thế này, còn nói không có việc gì.” Thường Ninh bắt mắt, như thể không hài lòng vì người phụ nữ kia không quan tâm bản thân cô ta.

“Thiếp chỉ không muốn liên lụy Vương gia phải chịu thêm phiền toái.” Người nữ thấy thái độ Thường Ninh như thế, càng thêm hài lòng.

“Không phiền toái, là Gia liên lụy nàng.” Thường Ninh uể oải, hẳn biết Tam ca sẽ không đồng ý cho hắn cưới Hiếu Nguyệt, nhưng không thể ngờ Tam ca lại dùng cách xử lý trực tiếp như thế, phải người thủ tiêu Hiếu Nguyệt. Thường Ninh cũng không rõ tình cảm hắn dành cho Hiếu Nguyệt là thế nào, hẳn chỉ biết là hắn muốn có nàng, nhiều năm không gặp, Hiếu Nguyệt càng đẹp hơn, sự trưởng thành quyến rũ này các cô gái trẻ không có được, năm đó hắn đã không có được nàng, giờ càng muốn chinh phục nàng.

“Vâng.” Hiếu Nguyệt không nói gì, cô ta biết làm gì mới khiến đàn ông càng đau lòng, vào lúc này im lặng là vàng.

Nhìn Hiếu Nguyệt trầm mặc lòng Thường Ninh càng thêm áy náy, quyết tâm sẽ càng đối tốt với Hiếu Nguyệt hơn, trong lòng Thường Ninh hình tượng Trần Hiếu Nguyệt vẫn là một cô gái lạnh lùng, cao ngạo, vì lẽ đó năm xưa mới bỏ qua hắn, mà tính cách đây mới hợp sở thích hắn.

Đương nhiên đích phúc tấn Nạp Lạt thị cũng đúng sở thích của hắn, nhưng đàn ông mà, được voi đòi tiên, dịu dàng hào phóng và dã tính nan thuần, chẳng nào cũng muốn.

“Vậy ngày mai Gia lại đến thăm nàng, Gia sẽ phái cho nàng ít thị vệ, thân thủ bọn họ không tệ lắm, chắc có thể bảo vệ nàng, nàng an tâm nghỉ ngơi, đừng lo nghĩ chuyện gì, tất cả đã có Gia.”

Thường Ninh không còn là thiếu niên trẻ người non dạ lúc xưa, trải qua nhiều năm lăn lộn quan trường, hẳn bắt đầu có phong thái của một người đàn ông thành công, hơn nữa quyền cao chức trọng, lại vì khí chất hoàng gia ít người có được, nhìn qua cũng biết hắn là người thành công.

Cũng chính vì lẽ đó Thường Ninh mới có thể hấp dẫn Trần Hiếu Nguyệt vốn tự cao, cô ta vốn tìm kiếm người đàn ông như thế, năm đó Thường Ninh còn trẻ, không vừa mắt cô ta, hơn nữa năm đó cô ta quá tự tin vào bản thân, cho rằng không có chuyện gì mà mình không làm được, quyết tâm xông pha, kết quả phát hiện bản thân quá ngây thơ, vì thế sau khi thất bại trở về Đại Thanh.

Trần Hiếu Nguyệt không nghĩ sẽ gặp lại Thường Ninh, trong ấn tượng của cô ta Thường Ninh năm đó là một thằng nhóc mê muội cô ta, cô ta hoàn toàn có thể khống chế hắn.

Mấy năm nay tình cảm giữa vợ chồng cô ta rất nhạt nhẽo, chỉ như một đôi vợ chồng bình thường, tuy rằng đã không còn yêu đương say đắm, nhưng chỉ như bạn cùng phòng, chồng cô ta không phải người nói nhiều nhưng có thể tin cậy, có điều cuộc sống tha hương rất khổ, mặc dù trước kia cô ta ngưỡng mộ và cho rằng chồng mình vĩ đại, nhưng chồng nhiều lần gặp trắc trở dần khiến cô ta hoài nghi, chẳng lẽ người đàn ông này không thể vượt qua khó khăn? Hoài nghi như hạt giống, chậm rãi mọc rễ nảy mầm, chồng vẫn là chồng, nhưng không còn là người anh hùng mà cô ta ngưỡng mộ.

Chồng cô ta cũng nhận ra sự thay đổi trong suy nghĩ của cô ta, hẳn không lên tiếng tiếp tục sống cuộc sống hàng ngày, trở lại Đại Thanh, cô ta nghĩ tốt rồi, người anh hùng cô ta ngưỡng mộ đã có thể trở lại, không ngờ trước khi người anh hùng trở về cô ta lại gặp một quốc vương.

Trần Hiếu Nguyệt chưa từng nghĩ sẽ dùng từ quốc vương miêu tả Ngũ aka năm xưa, nhưng sự thật là thế, ở Phúc Kiến này, thậm chí là xung quanh Phúc Kiến, Cung Thân vương là bậc vương tôn không ai sánh bằng, ai gặp hần cũng phải cung kính hành lễ, chỉ cần hần nói một câu, còn có sức nặng hơn trăm câu nói của kẻ khác.

Đương nhiên đây không phải điều quan trọng, quan trọng là toàn thân hần toát lên mị lực, phong thái của hần hoàn toàn phù hợp ảo tưởng về bậc vương giả trong lòng Trần Hiếu Nguyệt. Trần Hiếu Nguyệt không phải thiếu nữ mộng mơ, cô ta biết mình có hai lựa chọn, một là tiếp tục sống cùng chồng, bình thân, nhàm chán. Một là theo Thường Ninh, kích thích, tràn ngập cảm giác khiêu chiến, là một cuộc sống hoàn toàn khác biệt. Không có gì để nghi ngờ, nội tâm cô ta xui khiến, chọn cách thứ hai!

Có lẽ mấy năm trước cô ta còn có thể lòng mang nghĩa lớn nói không tham tiền không tham quyền, nhưng cuộc sống dạy cho cô ta biết chỉ có một trong hai mới có tôn nghiêm, mới được người khác coi trọng, mới có thể dẫm những kẻ đã đùa bỡn mình dưới lòng bàn chân.

Mà lúc này cả hai đang ở ngay trước mặt cô ta, chỉ cần ngoắc ngoắc ngón tay là có được. Có điều cô ta không kích động, cô ta biết tâm lý đàn ông, cũng khẳng định có thể lại khiến Thường Ninh mê muội, có được những điều cô ta muốn.

Vì thế sau vài lần “tình cờ gặp gỡ”, cô ta vẫn sống cuộc sống bình thường, bởi vì cô ta đang đợi, đợi Thường Ninh tìm đến, con người như Thường Ninh, bị nữ nhân chiều chuộng đã quen, vì thế không thể vô vấp mắt thể diện, chỉ có thể đối với hần bằng thái độ lãnh diễm cao quý hờ hững, nói đơn giản là, phần lớn đàn ông đều tồi tệ, bạn càng thiết tha hần, hần càng chẳng thiết tha bạn.

Không nghi ngờ gì là Trần Hiếu Nguyệt thành công, quả nhiên vài ngày sau Thường Ninh đến tìm cô ta, hẹn cô ta ra ngoài, nhưng cô ta cự tuyệt, phụ nữ đang hoàng không tùy tiện cùng đàn ông khác ra ngoài ăn cơm, cô ta phải duy trì hình tượng, nếu không Thường Ninh sau lúc kích tình sẽ đánh giá cô ta dễ dãi.

Thường Ninh thử rất nhiều cách hẹn gặp, đều bị cô ta từ chối, vì thế Thường Ninh không kiên chế được, tìm tới tận nhà, lúc này cô ta không tránh được, vì thế tỏ vẻ không còn cách nào nói chuyện một lần, tỏ vẻ mình chung thủy với chồng, nhưng không hề nhắc đến tình cảm với chồng thế nào, chỉ nói sẽ không ngoại tình.

Thường Ninh nghe xong liền phất người đi ngáng chân chồng cô ta, rốt cuộc là mấy năm vợ chồng, vì tình nghĩa phu thê Trần Hiếu Nguyệt không đành lòng, không chỉ vì diễn kịch, mà không muốn vì mình khiến chồng phải chịu khổ, vì thế, dưới sự “uy hiếp” của Thường Ninh cô ta chuyển đến phủ hần, đương nhiên bọn họ vẫn là quan hệ nam nữ thuần khiết, chưa có gì mờ ám.

Chồng cô ta từng náo loạn một phen, có lẽ do cảm tình phai nhạt, cũng có lẽ do phát hiện mục đích thật sự của cô ta, cũng có lẽ là số tiền Thường Ninh đưa ra quá hấp dẫn, dù là nguyên nhân nào, hần cũng đột ngột im hơi lặng tiếng.

Quan hệ giữa cô ta và Thường Ninh vẫn vậy, thái độ cô ta đối với Thường Ninh không thân thiết hơn, Thường Ninh cho là cô ta vẫn còn giận, không trách mắng mà còn chăm sóc chu đáo hơn.

Giờ trong phủ cô ta là người nói một không có hai, Thường Ninh đã giải tán hết thị thiếp, chỉ còn một mình cô ta, đám nô tài trong phủ đều biết suy xét, biết cô ta được sủng ái, hầu hạ cô ta như Bồ Tát, cô ta rất hài lòng cuộc sống này, nhưng thế là chưa đủ, vì cô ta xứng đáng với cuộc sống hơn thế nữa!

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đừng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125: Trần hiểu nguyệt (2)

Từ Cẩm Thành vào thu, gió mang theo sự hiu quạnh, thổi khắp nhân gian. Các nữ nhân trong cung thay những bộ trang phục mỏng manh mùa hè bằng áo kép thu đông.

Chỉ Lan ngồi trên bục sưởi, tay cầm chén trà hoa, trên bàn thấp là mấy quyển du ký, ánh nắng vừa vắn, Chỉ Lan chỉ muốn dựa luôn vào đệm không nhích gì nữa.

“Hắn là Cung Thân vương hôm nay hồi cung.” Chỉ Lan thì thào, đã hai tháng trôi qua, nàng cũng không biết Thường Ninh và Trần cô nương kia rốt cuộc là thế nào, nhưng có thể khẳng định hai người bọn họ rất vui vẻ, chỉ có người khác là không được vui vẻ.

“Vâng, nương nương mới nhắc hôm qua mà.” Uyên Ương đáp một tấm chăn mỏng lên đùi Chỉ Lan, tiện tay cầm quyển du ký Chỉ Lan đã đọc hết lên, đặt một cuốn mới xuống.

“Ta thật sự muốn gặp Trần cô nương kia.” Chỉ Lan hí hóp mắt, ngáp một cái, thời tiết này lúc nào cũng chỉ muốn ngủ.

“Nương nương thấy hứng thú với cô ta sao?” Từ Quyên tò mò hỏi, hầu hạ nhiều năm như vậy, cô ấy biết ngoài chuyện liên quan đến Hoàng thượng và mấy vị aka cách cách, Chỉ Lan mặc kệ toàn bộ, thời gian gần đây lại liên tục nhắc đến Trần cô nương, có vẻ như rất quan tâm.

“Trước kia từng gặp một lần thôi, vì thế có chú ý hơn một chút.” Chỉ Lan không thèm để ý cười cười, “Nói mới nhớ tiểu cô nương tiền cung hôm qua ỏn ẻn, trẻ trung tươi tắn, tiền bối có độ, xem ra là tốt.”

“Nương nương khen cách cách nhà Qua Nhĩ Giai sao?”

“Uh, nhưng giờ vẫn còn nhỏ, chờ một thời gian đã.” Chỉ Lan đã bắt đầu nghiệp lớn chọn con dâu, dù sao hạnh phúc cả đời của con trai cũng là chuyện không thể qua loa.

Chỉ Lan không ngờ mình vừa thốt ra lời hôm trước, hôm sau liền nhận được thẻ bài xin cầu kiến của phúc tấn Cung Thân vương Mã thị, Mã thị tìm nàng cũng không có gì lạ, nhưng lạ là ở chỗ dẫn theo cả Trần cô nương.

“Thần thiếp/dân nữ tham kiến hoàng hậu nương nương, hoàng hậu nương nương cát tường.” Mã thị không hề ăn vận lộng lẫy, ngược lại còn tương đối khiêm tốn, thường phục phúc tấn màu tối khiến cô ta có vẻ rất điềm tĩnh.

Trần cô nương cũng mặc trang phục rất mộc mạc, nhưng tinh ý sẽ thấy là chất liệu thượng đẳng, cổ tay áo và cổ áo đều có hoa văn chìm. Không thể không nói, Trần cô nương và Mã thị đứng bên nhau rõ ràng là một đóa hoa tươi bên cạnh một cái lá, hơn nữa Trần cô nương không phải hoa tươi bình thường, mà là một đóa hoa hồng.

“Đứng dậy đi, sao hôm nay Ngũ đệ muội lại đến thăm bản cung vậy?” Chỉ Lan trêu ghẹo, cố ý thân mật với Mã thị, cũng coi như tặng thể diện cho Mã thị.

“Thần thiếp nhớ nhung nương nương? Chỉ mong nương nương đừng thấy thần thiếp phiền phức.” Mã thị cũng biết ý Chỉ Lan, bắt đầu tán gẫu với nàng.

Một lúc lâu sau Chỉ Lan mới làm như thể phát hiện ra sự tồn tại của Trần cô nương, ngạc nhiên nói, “Vị này là?”

Thật ra Chi Lan cũng không muốn dùng biện pháp đẩy lạnh nhạt hay chèn ép Trần cô nương, nhưng Mã thị đã rất khổ rồi, nếu nàng có chút thiện ý nào với Trần cô nương, chỉ sợ Mã thị càng khó sống hơn.

“Vị này là Trần cô nương, nguyên quán kinh thành, ở Phúc Kiến ngẫu nhiên gặp Vương gia nhà thiếp, Vương gia thích sự dịu dàng chu đáo của cô ấy, muốn nạp cô ấy vào phủ, thần thiếp thấy cô ấy an phận, hầu hạ chu đáo, lại có kỹ thuật pha trà, vì thế đặc biệt mang tiến cung hầu hạ nương nương, nhờ chút phúc khí của nương nương.”

Mã thị không hề nhắc đến chuyện Trần cô nương là gái đã có chồng, ngay cả xưng hô cũng là cách xưng hô dành cho con gái chưa chồng, còn bịa đặt chuyện giữa cô ta và Thường Ninh, người sáng suốt đều thấy Trần cô nương là người ngạo khí, nhưng Mã thị lại nói cô ta dịu dàng chu đáo, mục đích tiến cung cũng lấy danh nghĩa là pha trà cho Hoàng hậu.

Nhục nhả Trần cô nương khiến cô ta oan không có chỗ tỏ, dù sao Mã thị nói câu nào cũng có lý, còn giúp Trần cô nương che giấu chuyện đã có chồng, đưa cô ta tiến cung coi như cho cô ta thêm mặt mũi, thử hỏi cô ta không hải lòng chỗ nào? Dù có đến trước mặt Thường Ninh cũng không biết phải tỏ cáo thế nào.

Trần Hiểu Nguyệt mặt không đổi sắc, nhưng ánh mắt lóe ra một tia sắc lạnh, nếu không phải Chi Lan luôn chú ý tới cô ta Chi Lan cũng sẽ không phát hiện ra, Chi Lan có chút lo lắng liếc nhìn Mã thị, Trần cô nương này rõ ràng đã tu luyện thành tinh, suốt một hồi như vậy mà không chút phản ứng, ngược lại còn cười thật hiền lành, khác xa đáng vẻ trong trẻo nhưng lạnh lùng cao ngạo ngày thường.

“Dân nữ may mắn được diện kiến hoàng hậu nương nương, trong lòng vô cùng cảm kích, chỉ có thể lấy một chén trà nhạt tỏ lòng kính trọng dân nữ dành cho nương nương.”

Trần Hiểu Nguyệt cung kính nói, nếu cô ta tiến cung với lý do pha trà, vậy cô ta không ngại thể hiện tay nghề, hơn nữa cô ta đoán thân phận vị hoàng hậu nương nương này có chút uẩn khúc, theo kiến thức lịch sử của cô ta, vị Hiếu Ý Hoàng hậu này không thể sống đến lúc này, cũng không làm Hoàng hậu nhiều năm như thế (chú thích: Hiếu Ý Hoàng hậu chỉ làm Hoàng hậu chưa đầy một ngày thì qua đời vì bạo bệnh, Khang Hi phong bà làm Hoàng hậu để xung hi nhưng không có hiệu quả). Nhưng cô ta là một kẻ có tâm kế, tất nhiên sẽ không vạch trần, làm thế không có chút lợi ích nào với cô ta.

Nha hoàn nhanh chóng dọn dụng cụ pha trà lên, từng động tác của Trần cô nương đều mềm mại lưu loát như mây bay nước chảy, thoải mái tự nhiên, ngay cả Mã thị vốn rất ghét Trần cô nương cũng không thể không bội phục.

“Thỉnh Hoàng hậu nương nương ném thư.” Trần cô nương hơi tránh ánh mắt đi chỗ khác, quan sát động tác của Chi Lan, người cổ đại và người hiện đại chung quy vẫn có những chỗ khác nhau, nếu thật sự chú tâm quan sát, thì lễ nghi của người hiện đại kém hẳn người cổ đại, đặc biệt là nữ nhân trong chốn thâm cung, mỗi cử chỉ của nữ nhân cổ đại đều có tiêu chuẩn khuôn thước, ngay cả khi ngủ cũng bị trói chân để nằm cho ngay ngắn, vì thế việc Trần cô nương cần làm lúc này là tìm được chứng cứ chứng minh vị Hoàng hậu nương nương này là đồng hương (xuyên không) với mình.

Kế hoạch của Trần cô nương cũng đơn giản, cô ta sẽ không vạch trần Chi Lan, chỉ lựa thời điểm thích hợp nhắc tới mấy bài thi từ đời sau để ám chỉ thân phận của mình, sau đó sẽ thương lượng hợp tác với Hoàng hậu nương nương, thân phận đồng hương chỉ là cầu nối, quan trọng là có giá trị lợi dụng.

Bởi vì Cung Thân vương được Hoàng đế thiên vị bị cô ta quyến rũ đến thần hồn điên đảo, nếu cô ta có thể sinh ra thế tử cho Vương phủ, con của Hoàng hậu coi như thêm một người trợ giúp, với khả năng giúp đỡ trên đường đăng cơ, hẳn hoàng hậu sẽ chọn cô ta.

Tuy Trần cô nương biết hậu cung lúc này chỉ có aka cách cách do Hoàng hậu hạ sinh, nhưng cũng nói lên gì đâu, cô ta không tin hoàng đế sẽ chung thủy với một mình hoàng hậu, hoàng hậu giờ còn trẻ còn đẹp, đến lúc sắc đẹp phai tàn ai biết sẽ là cuộc sống thế nào, sử cũ chẳng ghi chuyện Vệ Từ Phu bá thiên hạ đấy sao(Hán Vũ Đế đã ruồng rẫy biểu muội Trần A Kiều để đưa Vệ Từ Phu lên làm Hoàng hậu)?

Trần cô nương nghĩ rất hay, nhưng cô ta đã coi thường khả năng thích ứng của Chi Lan, Chi Lan là con người tuân thủ lễ nghi, lại có nhiều năm sống trong an nhàn sung sướng, mỗi cử chỉ hành động đều có sự tao nhã thanh cao mà người thường không có được, Trần cô nương vụng trộm nhìn nửa ngày vẫn không phát hiện được chút dấu vết nào cho thấy Hoàng hậu là thiếu nữ xuyên không.

Hơn nữa dù Chi Lan có biết kế hoạch của Trần cô nương cũng không để cô ta được như nguyện, đơn giản là nàng tin tưởng Huyền Diệp, cũng không muốn dùng cách đẩy muro cầu ngói vị hoàng đế cho con sớm thế này, bởi vì ngói vị hoàng đế không có khả năng thuộc về người khác, nàng chỉ cần chờ là được, làm gì đều thành phản tác dụng.

“Trà ngon.” Chi Lan thật lòng khích lệ, “Trần cô nương giờ đang ở quý phủ của đệ muội sao?”

Chi Lan biết mục đích Mã thị tìm đến nàng, cũng chỉ là Mã thị không có cách nào ngăn cản Thường Ninh, lại muốn thể hiện trước mặt Thường Ninh, tất nhiên nàng đành đóng vai phản diện, tuy rằng bị lợi dụng một hồi, nhưng bất đắc dĩ là chuyện bản thân đã nhận lời, giờ không thể nuốt lời, chỉ không ngờ tận hai tháng thời gian mà hoàng đế biểu ca vẫn không thu phục được Trần cô nương, cuối cùng lại để nàng ra tay.

Thật ra hoàng đế biểu ca đã quên bém chuyện về Trần cô nương từ lúc nào, lòng hấn lo cho cả giang sơn rộng lớn, Trần cô nương so ra còn không quan trọng bằng chuyện hôm nay phu nhân nhà mình ăn gì.

Mã thị gạt đầu, biết hoàng hậu bắt đầu ra tay.

“Cung Thân vương hẳn là vẫn chưa nạp Trần cô nương, hôm nay đệ muội đưa cô ấy tiến cung, chắc cả muội và Cung Thân vương đều rất có thiện cảm với cô ấy, nếu như vậy để Trần cô nương không danh không phận ở trong phủ chẳng phải không ổn, theo bản cung thấy, đệ muội cần tìm cho Trần cô nương một ngôi nhà tá túc, cũng tiện cho Cung Thân vương cho Trần cô nương một danh phận thích hợp, đệ muội thấy thế nào?”

Thật ra Trần cô nương ở trong vương phủ không có gì không ổn, dựa theo xuất thân của cô ta tối đa cũng chỉ là một thị thiếp, thị thiếp còn cần danh phận gì chứ? Lần này tiến cung hẳn là Trần cô nương dùng kế khiến Mã thị đưa cô ta đi, dù sao cũng là diện kiến hoàng hậu nương nương, còn được nương nương khích lệ, thân phận gì đó cũng đề cập qua rồi. Có điều nếu Trần cô nương đòi hỏi thân phận cao, vậy Chi Lan cho cô ta toại nguyện, vì thế chỉ có thể để Trần cô nương tạm chịu ảm ức ra ngoài phủ ở một thời gian, đương nhiên sau này không có cách nào quay về vương phủ.

“Quả là Hoàng hậu nương nương suy nghĩ thấu đáo, thần thiếp vừa nhìn Trần cô nương đã thấy có thiện cảm, cao hứng thế nào quên cả chuyện quan trọng như thế, thần thiếp lần rồi.”

Mã thị biết đây là cơ hội Chi Lan ban cho, chưa vào phủ ngày nào, thì ngày đó vẫn là kẻ không danh không phận, Mã thị có thể nhân khoảng thời gian đó khuyên nhủ Vương gia trở về, nếu Vương gia muốn nữ nhân này, bao nuôi ở ngoài chẳng phải xong rồi sao, làm tình nhân bên ngoài mắt không thấy tâm không phiền, quan trọng là dù có con thì cũng là con rơi bên ngoài, không có tư cách thừa kế.

Hơn nữa cuộc nói chuyện hôm nay không có người khác biết, Trần cô nương không thể rêu rao Hoàng hậu nương nương từng đồng ý với cô ta chuyện gì, thật ra thì Hoàng hậu và Mã thị đã nói gì đâu?

“Dân nữ tạ ơn hoàng hậu nương nương, tạ ơn phúc tấn.” Trần Hiểu Nguyệt bình thường rất thông minh, nhưng đối mặt với tình huống này cũng không có cách nào phản đối, người mở lời là hoàng hậu, lời lẽ luôn là nghĩ cho cô ta, cô ta dám phản đối là không biết tốt xấu. Có điều lần này trở về phải xác định rõ với Thường Ninh, cô ta sẽ không làm một nữ nhân không đủ tư cách ghi tên vào gia phả hoàng gia, cũng sẽ không để đứa con mình mang nặng đẻ đau bị bẽ mặt cho người khác nuôi.

Lại nói tiếp Trần cô nương đến giờ vẫn chưa có con là có nguyên nhân, trước khi xuyên không cô ta là người có tham vọng, sau khi xuyên không tất nhiên không đổi tính, trước khi thành công cô ta sẽ không để một đứa trẻ xuất hiện làm rối kế hoạch của mình. Ở hiện đại cô ta từng gặp trẻ con, đùa vui thì tốt đấy, nhưng bảo bế ẵm dỗ dành thì cô ta chưa có đủ công phu và tình thương.

Bởi vậy mấy năm trước cô ta vẫn sử dụng biện pháp tránh thai, chỉ là chồng cô ta không biết thôi, may là người chồng đầy thông cảm với cô ta, cũng bởi vì cuộc sống tương đối khó khăn nên không cưỡng cầu, nhưng tình huống giờ đã khác, có con đặc biệt là con trai mới là nền móng cho cuộc sống ổn định, cô ta phải sinh con cho Thường Ninh, hơn nữa còn phải để đứa bé làm thế tử Cung Thân vương!

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đừng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 126: Trần hiểu nguyệt (3)

Ở đây Mã thị cùng Trần cô nương tán gẫu với Chi Lan, bên kia Huyền Diệp và Thường Ninh sau khi thảo luận quốc sự xong cũng bắt đầu nhắc đến Trần cô nương.

“Người đang bị sao đấy? Sao có thể để ý một người đàn bà đã có chồng?” Huyền Diệp buông tẩu chương Thường Ninh mới đưa lên, có chút không vui mà hỏi.

“Tam ca cũng biết?” Thường Ninh cọt nhả, không xưng Hoàng thượng, chuẩn bị đánh vào tình cảm.

Đáng tiếc Huyền Diệp đã đoán trước trò này của Thường Ninh, không bị tác động chút nào, sắc mặt còn có chút âm trầm, lộ rõ vẻ bất mãn với Trần cô nương, “Không chỉ mình trẫm biết, người đi hỏi các Vương gia bồi lạc ở kinh thành xem có ai chưa biết?! Mặt mũi nhà Ái Tân Giác La đều bị người làm mất hết!”

Huyền Diệp thờ phỉ phỉ cảm chén trà để uống, mới thấy người bót sự giận dữ, trước mặt Chi Lan hẳn chỉ như một người đàn ông bình thường, nhưng trước mặt tất cả những người khác hẳn là đế vương của thời phong kiến, khí thế ép người của hắn khiến Thường Ninh cũng phải thấy khó thở.

“Tam ca thứ tội, Trần thị kia Tam ca cũng từng gặp, thần đệ để ý cô ta từ mười năm trước, không chiếm được cô ta thần đệ không thể yên lòng.”

Thường Ninh cũng biết không thể chọc hoàng đế Tam ca tức giận, vì thế quyết định nói thẳng tiếng lòng, đàn ông trong hoàng gia, nào có nữ nhân nào không chiếm được, đây là do bản năng chiếm hữu, vì lẽ đó mà Thường Ninh cảm thấy kế hoạch và hành động của mình đều hết sức bình thường, đổi thành Hoàng thượng có lẽ cũng chẳng khác gì.

“Hừ! Người không biết bao nuôi cô ta ở ngoài sao? Tại sao lại đưa về kinh thành, còn lan truyền âm ỉ, giờ người tính giải quyết thế nào?”

Huyền Diệp nghe Thường Ninh giải thích xong đã thấy xuôi hơn, chỉ cần không động chân tình là được, chấp niệm này nọ là thứ chiếm được sẽ tiêu tan, vì thế Huyền Diệp không lo lắng.

“Nếu không cho Trần thị danh phận cô ta sẽ không cam tâm tình nguyện đi theo thần đệ, thần đệ làm thế cũng chỉ là giải pháp tình thế, đưa cô ta về kinh chẳng phải vì ở đây còn có hoàng tẩu sao?” Thường Ninh cười hi hi.

Quả nhiên nhắc tới Chi Lan thì sắc mặt Huyền Diệp dịu bớt, nhưng lại lập tức ra vẻ tức giận, “Hoang đường! Hoàng tẩu của người bận trăm công nghìn việc, người còn bắt nạt giúp người giải quyết việc đấy! Người để Mã thị đưa Trần thị vào cung gặp hoàng tẩu người hôm nay đứng không?”

“Hoàng thượng anh minh!” Thường Ninh chấp tay, “Hoàng tẩu luôn sáng suốt hơn người, hơn nữa lại che chở người nhà, yêu ai yêu cả đường đi, chắc chắn sẽ nghĩ ra cách giải quyết vấn đề về Trần thị, vì để đáp tạ Hoàng tẩu, thần đệ đã chuẩn bị sẵn những món ăn, những món đồ theo sở thích của Hoàng tẩu, đang chờ để dâng lên Hoàng tẩu!”

Huyền Diệp nghe dứt lời cười bức bối, hóa ra tên Thường Ninh có mục đích này, để người khác đóng vai ác, hẳn được cả thể xác và trái tim người đẹp, nhưng dám lợi dụng Chi Lan thì không chỉ mấy món lễ vật mà cho qua được.

“Hoàng tẩu thứ nào không có? Thiếu thốn gì mấy món đồ của người, nếu người có lòng thành thì đến trước mặt Hoàng tẩu tự nói lời xin lỗi, quyết định là ngày mai đi, trăm đi cùng người, nàng muốn gì phải làm theo, biết không?”

Huyền Diệp, Chi Lan và Thường Ninh coi như là thanh mai trúc mã, tuy rằng Thường Ninh có lúc không biết điều, quan hệ với Chi Lan lúc tốt lúc giận, nhưng tình nghĩa thơ bé lúc nào cũng còn, vì lẽ đó Huyền Diệp đánh giá Chi Lan sẽ không quá tức giận, có điều có thể nào hẳn cũng không giờ đầu chịu báng cho Thường Ninh, Thường Ninh vẫn phải tự đi xin lỗi.

“Thần đệ tạ ơn Tam ca, thần đệ biết Tam ca vẫn luôn đối tốt với thần đệ!” Thường Ninh tán tụng nịnh nọt một câu.

Thật ra lòng Thường Ninh rất rõ ràng, khi mới gặp lại Trần thị đúng là hắn có rung động, nhưng sự rung động đó là rất bình thường với đàn ông, cả đời không biết rung động bao nhiêu lần, nhưng Trần thị này rất thủ đoạn, ít nhất biết lạt mềm buộc chặt, đến giờ hắn vẫn chưa chiếm được.

Vì thế Thường Ninh nóng ruột, thịt đã đến tận miệng vẫn không ăn được, vì thế chỉ còn cách dùng ngoại lực thúc đẩy, bởi vậy hắn mới nhận lời với Trần thị để Mã thị dẫn cô ta tiến cung, theo hiểu biết của hắn về Chi Lan, Chi Lan chắc chắn sẽ làm khó Trần thị, Trần thị bị làm khó chỉ có thể tìm hắn giúp đỡ.

Nếu hỏi Thường Ninh yêu Trần thị nhiều bao nhiêu thì quá vô nghĩa, hắn đã không còn là thiếu niên trẻ tuổi năm xưa, ngày ngày trồng cây si ở tù lâu chi để nhìn thấy giai nhân, thậm chí còn không dùng quyền lực bản thân để cưỡng ép nàng, tự nhủ sẽ toàn tâm toàn ý với nàng.

Đến tuổi này Thường Ninh gặp qua vô số nữ nhân, cũng thừa biết đâu là chân tình đâu là giả ý, lòng hắn kính trọng nhất là người vợ đầu Nạp Lạt thị, vì nàng cùng hắn vượt qua những năm tháng ngây ngô nhất cuộc đời, lúc hắn muốn sống muốn chết vì Trần thị vẫn không bỏ hắn, cổ vũ hắn tin tưởng hắn, dùng chân tình đối đãi.

Quảng thời gian đó là quãng thời gian hạnh phúc nhất của hắn, tuy rằng chỉ có mấy năm ngắn ngủi, nhưng hắn và Nạp Lạt thị cũng là một đôi vợ chồng hòa thuận, tuy rằng so ra kém hoàng huynh hoàng tẩu, nhưng so với phần đông các cặp vợ chồng khác, bọn họ cũng coi như tâm ý tương thông, đáng tiếc Nạp Lạt thị vốn thể chất yếu đuối, lại muốn sinh con cho hắn, cuối cùng thành hủy hoại sức khỏe bản thân.

Nghĩ đến đây Thường Ninh lại thấy hốc mắt mờ hơi sương, lúc còn trẻ thì thấy tình cảm vợ chồng đầy tâm thương biết bao, đến bây giờ mới biết trân trọng, rốt cuộc vẫn quá chậm. Hắn nhìn cung Càn Thanh nguy nga, xoay người rảo bước mà đi. Thế nhân chỉ biết hắn không biết kiềm chế, nhưng lòng hắn cũng có một góc mà người khác không thể chạm đến, Trần thị chỉ là gia vị cho cuộc sống, cô ta cho rằng hắn vẫn chưa biết mục đích của cô ta, Thường Ninh chưa bao giờ nghĩ sẽ cho Trần thị danh phận, nếu Trần thị thật lòng với hắn thì đối với hắn chỉ là nuôi thêm một người trong vương phủ, chẳng có gì to tát, đàn ông sáng suốt không bạc đãi nữ nhân thật lòng với mình. Nhưng Trần thị lại chỉ muốn lợi dụng hắn, hắn sẽ để gây ông đập lưng ông, Trần thị vẫn quá non.

Ban đêm, trong một căn nhà nhỏ kín đáo ở kinh thành, dưới ánh trăng bàng bạc cũng thấy được ngôi nhà này không tồi, chỉ có điều bỏ không đã rất lâu, trong căn phòng phía đông, một phụ nhân xinh đẹp đang nói chuyện với một người đàn ông oai phong.

“Hiếu Nguyệt, lần này tiến cung Hoàng tẩu không làm khó dễ nàng chứ?” Thường Ninh lo lắng cầm tay Trần Hiếu Nguyệt.

“Không, Vương gia không cần lo lắng.” Trần Hiếu Nguyệt lắc đầu, “Hoàng hậu nương nương rất hòa ái, cũng rất quan tâm Hiếu Nguyệt.”

“Vây là tốt rồi, Gia biết Hoàng tẩu không phải con người không biết tình lý.” Thường Ninh cao hứng nói, “Cũng nhờ Hoàng tẩu nhắc nhở, nếu không Gia cũng không nghĩ ra mà đưa nàng vào phủ luôn, chờ một thời gian cho tin đồn lắng xuống, gia sẽ cưới nàng.”

“Vương gia.” Trần Hiểu Nguyệt đỏ mặt, nhưng thần sắc vẫn có chút lãnh đạm, khiến đàn ông bị kích thích chỉ muốn chinh phục. “Đã trễ thế này, Vương gia nên về phủ đi, phúc tấn đối với thiếp thân rất tốt, thiếp thân không thể...”

“Không ngờ nàng lại coi Gia như lễ vật đưa tặng phúc tấn? Nàng không ghen sao?” Thường Ninh trêu đùa.

“Thiếp thân là hạ người gì chứ, sao dám ghen với phúc tấn, hơn nữa gia hòa vạn sự hưng, thiếp thân vốn là thân phận hèn mọn, cũng không muốn Vương gia vì thiếp thân mà bất hòa với phúc tấn, chuyện vốn đã khiến phúc tấn hiểu lầm thiếp thân, thiếp thân không thể để hiểu lầm càng thêm sâu sắc.”

Trần Hiểu Nguyệt lộ vẻ ưu sầu, thêm khí chất đáng thương.

“Vậy được rồi, Gia đi thật đây?”

Thường Ninh làm bộ định đi, chỉ thấy Trần Hiểu Nguyệt hơi dẫu môi, có chút không nỡ buông tay mà giữ hần, cuối cùng vẫn nén lòng buông ra, cúi đầu, cung kính nói, “Thiếp thân cung tiễn Vương gia.”

Thường Ninh thừa biết Hiểu Nguyệt đang giả vờ, nhưng cũng không thể không tán thưởng, nữ nhân này rất biết vờ vịt, bảo sao có thể khiến chồng cô ta đối với cô ta khăng khăng một mực. Thường Ninh thầm cười lạnh trong lòng, nhưng mặt lại lộ vẻ thương tiếc Trần Hiểu Nguyệt.

“Đêm nay Gia không đi, Gia nghỉ ngơi ở đây cùng Hiểu Nguyệt một đêm được không?” Thường Ninh dừng bước, ngồi xuống bên cạnh Trần Hiểu Nguyệt, tay phải vòng qua ôm eo, thì thầm bên tai cô ta.

Tại Trần Hiểu Nguyệt bỗng đỏ bừng, cả người khẽ run, như thể rất thẹn thùng, “Thiếp thân đương nhiên nguyện ý hầu hạ Vương gia, nhưng thiếp thân có phẩm giá của mình, không muốn...”

Thường Ninh thầm thở phào, quả nhiên là thế, hần đã biết trước Trần thị sẽ nín nhịn uất ức, không ngờ nhịn được đến thế, hần vốn nghĩ Trần thị sẽ thờ than với hần, sau đó dùng thân xác để có được sự hứa hẹn của hần, không ngờ Trần thị chịu đựng được thế, nhưng cô ta chịu được không có nghĩa là hần chịu được, chẳng lẽ để tình thế cứ bế tắc thế này, một ngọn lửa thiêu đốt trong lòng hần không sao dập tắt, hần sao có thể buông tha cho cô ta.

“Hiểu Nguyệt vẫn lo lắng chuyện danh phận sao? Chờ nàng có cốt nhục của Gia, Gia liền có thể danh chính ngôn thuận rước nàng vào phủ, chẳng lẽ nàng không muốn có con với Gia sao?” Thường Ninh tung môi, cầm tay Trần Hiểu Nguyệt đặt xuống hạ thân.

“Vương gia.” Trần Hiểu Nguyệt có chút dao động, cô ta cũng không muốn cứ ở mãi bên ngoài vương phủ, nhưng để Thường Ninh chiếm được sớm thế này liệu có quá dễ dãi.

“Gọi Gia, Gia của nàng.” Nhịp thở của Thường Ninh bắt đầu dồn dập, mắt nhìn Trần Hiểu Nguyệt đắm đắm, như thợ săn nhìn con mồi.

Thường Ninh tự nhận phong lưu, vốn sẽ không ép buộc nữ nhân, nhưng hần đã phải trả giá vì nữ nhân này nhiều, hần cho cô ta vô số điều đặc biệt, vậy mà cô ta lại muốn lợi dụng hần, chưa từng có một phút ngừng chuyện mưu tính thiệt hơn. Thường Ninh từng nghĩ, coi như nể mặt cô chủ Trần tâm cao khí ngạo mà đơn thuần ngay thẳng năm xưa, chỉ cần Trần Hiểu Nguyệt có một chút thật lòng với hần, hần sẽ đối tốt với cô ta. Nhưng quãng thời gian hai tháng khiến hần thất vọng hoàn toàn, hần không phải đứa ngốc, tất nhiên nhìn ra suy nghĩ của Trần Hiểu Nguyệt, vì lẽ đó hần không có dự định thương hương tiếc ngọc, đặc tội đàn ông nhà Ái Tân Giác La lòng dạ hẹp hòi thì phải chuẩn bị để bị trả thù.

“Gia.” Trần Hiểu Nguyệt nhắm mắt, hàng mi run run, thôi, hôm nay vừa đúng ngày dễ thụ thai của cô ta, không cần chờ tháng sau.

Thường Ninh thấy Trần Hiểu Nguyệt đã xuôi, lập tức đặt nụ hôn, gió thu hiu hắt, cảnh xuân ấm áp, tiếng rên rĩ và tiếng thờ dốc hòa vào nhau thành một khúc nhạc khiến người nghe phải đỏ mặt.

Sáng sớm hôm sau, Thường Ninh thần thanh khí sảng đứng dậy, cuối cùng hắn đã bù đắp được nỗi tiếc nuối năm xưa, chỉ tiếc tiền nữ năm đó giờ đã thành một người đàn bà giả dối thủ đoạn, chẳng qua hành động của hắn cũng chẳng lấy gì làm tốt đẹp.

Thường Ninh nghĩ đến đây mỉm cười, quay đầu nhìn nữ nhân bên cạnh, thân thể cô ta rải đầy dấu hôn, thoạt nhìn có chút dọa người, sắc mặt hồng nhuận, màu da tuyết trắng, bàn tay Thường Ninh đặt lên người Trần Hiểu Nguyệt, thân hình ớn lạnh, còn là nữ nhân nóng bỏng nhất hắn từng gặp, có thể xưng một thời gian.

Thường Ninh thầm hạ bản án cho Trần Hiểu Nguyệt, sau khi bọn nha hoàn mặc quần áo cho hắn xong, đi thẳng ra khỏi cửa không quay đầu nhìn lại lấy một lần, hắn còn phải vào Hoàng cung tạ lỗi với Hoàng tẩu, không thể chậm trễ.

“Tiểu Ngô tử.” Tuy rằng đang lúc vội, nhưng chuyện cần vẫn không thể quên.

“Vâng.” Tiểu thái giám đi sau lưng Thường Ninh nhanh chóng lên tiếng, hắn là tâm phúc của Thường Ninh, luôn giúp đỡ Thường Ninh xử lý những việc kín đáo.

“Nhớ phải cho Trần thị uống thuốc, Gia không muốn nhìn thấy đứa trẻ nào sinh ra từ bụng cô ta.” Thường Ninh nói rất nghiêm túc, biểu tình rét lạnh, khác xa về cợt nhả ngày thường.

“Vâng, chủ tử yên tâm, nô tài nhất định làm thật gọn gàng.” Tiểu Ngô tử cảm thấy bản thân phải đánh giá lại phân lượng của Trần thị trong lòng Thường Ninh, quả nhiên Vương gia vẫn chưa hồ đồ, sẽ không để một người đàn bà đã có chồng có cốt nhục của mình.

“Đừng để cô ta biết, hãy cứ để cô ta ôm hy vọng.” ngay từ đầu Thường Ninh đã không định để Trần thị có cốt nhục của hắn, sủng ái là một chuyện, con cái lại là một chuyện khác, trước đừng nói thân phận người Hán của Trần thị, chỉ riêng chuyện cô ta là phụ nữ đã có chồng thì cả đời này cô ta đừng nghĩ đến chuyện có cốt nhục của hắn.

“Vâng.” Tiểu Ngô tử đã quen với bộ mặt rét lạnh của Vương gia, thật ra trừ lúc ở trước mặt Hoàng thượng thì giả ngây giả dại, Vương gia ở trong phủ luôn là vẻ mặt này, chỉ có phúc tấn đã qua đời mới khiến Vương gia dịu đi đôi chút. Tiểu Ngô tử nghĩ mà thầm thở dài, phúc tấn đã qua đời không biết nên nói là số tốt hay số khổ, rõ ràng Vương gia yêu cô ấy, kính trọng cô ấy, nhưng cô ấy lại chết trẻ, haizzz!

Ba năm sau, trong cung Khôn Ninh.

“Ngạch nương ngạch nương, con tới thỉnh an.” Đi vào đầu tiên là một cậu bé bụ bẫm, nói bụ bẫm không oan chút nào, má phúng phính, tay mập mập, đôi chân ngắn tròn tròn, khi chạy thì lắc lư không vững, rõ ràng là một tiểu kim đồng trắng trẻo bụ bẫm.

“Ngạch nương, ca ca hư, bỏ rơi Trinh nhi.” Đi theo tiểu kim đồng là một bé trai hoạt bát khác, diện mạo giống bé trai đi trước đến sáu phần, đều là mắt to, mí dày, mũi thẳng, má phúng phính, nhưng lại đang nhăn mặt, không đáng yêu như bình thường nhưng rất ngộ nghĩnh.

“Ngạch nương, các ca ca đều ghét.” Một cô bé ngồi trên bục, đứng đưa hai chân, cười hi hi, lộ ra hai lúm đồng tiền rất đáng yêu.

“Không được nói các ca ca ghét, biết không?” Người phụ nữ kiêu sa yêu kiều bên cạnh nói, tuy lời trách cứ nhưng thái độ không trách cứ.

Người nói tất nhiên là Chi Lan, ngồi bên cạnh là con gái út —— Hi Bảo, cậu bé bụ bẫm chạy trước là Tứ aka Dận Tường, đi sau là Ngũ aka Dận Trình.

“Chậm một chút, không phải ngạch nương đã nói không được chạy nhảy trong cung sao?” Chi Lan bế Hi Bảo lên lòng.

“Nhưng Tường nhi nhớ ngạch nương.” Dận Tường meo máo, thuận tiện cho tay vào mồm cắn tay.

“Không được cắn tay, đã nói bao lần!” Chi Lan bắt đắc dĩ, đành phải đứng dậy để bé hai tiểu ma vương lên bực, nàng đã không còn trông cậy vào việc hai tiểu ma vương này có thể thính an nằng một cách an ổn, bởi vì hai đứa con này rất thường xuyên gây ra vấn đề, thậm chí có lần còn ngã rồi lăn vào bực.

“Con nhớ ngạch nương, con muốn hôn!” Dận Trình vừa lên bực liền hoạt bát, vuốt ve gối tựa, đôi mắt đen láy chớp chớp, như đang mưu đồ xấu xa.

“Con cũng muốn!” Dận Tường bên cạnh không phục, đệ đệ là đáng ghét nhất, chỉ thích tranh giành với bé, thật ra Dận Tường làm ca ca vẫn luôn nhường em, ví dụ như ngày hôm qua nhường bánh của mình cho Dận Trình, nhưng ngạch nương thân yêu thì không nhường được!

“Ai cũng có ai cũng có!” Chi Lan lần lượt hôn ba đứa con, mới bình ổn lòng người, tìm được trật tự.

Đám Dận Nhưng đã lớn, thời gian khi thính an không nhiều, may còn có ba đứa bé này, không thì đúng là buồn muốn chết. Chi Lan rất sùng ái ba đứa con út, nhà nào chẳng nuông chiều con út. Khiến Dận Chân và Dận Tự nhìn hai em trai vừa hâm mộ vừa ghen tị, nhớ lúc bé ngạch nương có yêu chiều, nhưng chẳng thiếu lúc nghiêm khắc, thế mà giờ với hai tiểu ma đầu này thì nói nặng một câu cũng chẳng nỡ.

“Ngạch nương, ama sắp đến rồi, con phải đi thôi!” Khoảng nửa canh giờ sau, Dận Tường nhìn ra ngoài, kéo áo kéo quần thì thầm, căn cứ kinh nghiệm, nếu dám ở lại thì sẽ gặp phải đệ nhất khủng bố nước Đại Thanh.

“Ha ha, cùng lắm ama nói các con một hai câu, cũng chỉ là quan tâm các con thôi.” Chi Lan cười nói, “Con xem các ca ca có phải đều rất điềm đạm chín chắn không? Đều nhờ ama con dạy dỗ, chẳng phải con từng nhận mình là nam tử hán sao?”

“Nhưng ama thật sự... thật sự rất đáng sợ.” Dận Trình ngồi bên cạnh phụ họa, trong lòng hai tiểu ma vương Huyền Diệp chính là đệ nhất đáng sợ, nhắm mắt nhủ mảy, đánh hàm lạnh mặt, lời nói nghiêm khắc, thật sự quá đáng sợ!

“Được rồi, để ta sai các mama đưa con về, chiều ngạch nương đi gặp, nhớ phải ngủ trưa, biết không?”

Chi Lan quyết định buông tha cho hai đứa con, bởi vì hôm qua hai bé mới bị Huyền Diệp giáo huấn một hồi, các cụ tổng kết bốn chữ nghiêm phụ từ mẫu thật không sai chút nào.

Hi Bảo cũng mệt, vì thế ba đứa bé được bế về, quả nhiên, chưa đến một khắc sau Huyền Diệp vững vàng bước vào cung Khôn Ninh.

Sau khi Chi Lan thính an Huyền Diệp, theo thường lệ hai người ngồi trên bực trao đổi chút chuyện trong cung ngoài cung, cũng chỉ là những chuyện vợ chồng bình thường hay trao đổi.

“Hôm nay Thường Ninh dâng tấu lập thế tử.” Huyền Diệp ôm Chi Lan, bàn tay xấu xa bắt đầu mò mẫm.

“Sớm như vậy sao?” Chi Lan giật mình, thuận tiện giữ tay Huyền Diệp, đặt lại đúng chỗ.

“Làm gì mà sớm, con trai thứ hai của hần cũng đã có con, cũng đến lúc rồi.” Mấy năm trước con trai lớn của Thường Ninh đã qua đời, giờ lão Nhị là con lớn nhất, chính là Mãn Đô Hộ từng ấu ả với Dận Chân, Dận Tự lúc nhỏ.

“Vậy hần thành lập ai?” Thường Ninh không có con dòng trưởng, nếu năm đó Nạp Lạt để lại cho hần một đứa con, giờ chọn làm thế tử không có gì để bàn cãi, nhưng giờ trong phủ Thường Ninh có quá nhiều nữ nhân, Chi Lan cũng không biết hần tính thế nào.

“Con trai thứ ba Hải Thiện.” Huyền Diệp nói.

“Không biết.” Chi Lan lắc đầu, nàng biết có người đẩy, nhưng cụ thể hơn nữa thì không.

“Không phải người quan trọng, không biết thì thôi, có điều việc Thường Ninh thành lập Thế tử nhắc nhở tôi, đã đến lúc lập Thái tử.” Huyền Diệp nhìn Chi Lan trêu mếu, nhéo nhéo tay nàng.

“Ý của biểu ca là?” Chi Lan có chút giật mình, nàng cũng không biết Huyền Diệp dự định thế tử từ khi nào.

“Tôi cảm thấy Dận Nhưng không tồi, Lan nhi cảm thấy thế nào?” Huyền Diệp không e dè mà hỏi.

Chi Lan lắc đầu, không trả lời, một lúc lâu sau mới nói, “Em không có ý kiến, có điều biểu ca thật sự coi trọng Dận Nhưng sao?”

“Uh, mấy năm nay Dận Nhưng cũng đi theo các đại thần công tác, điềm đậm hơn, hơn nữa cũng đã đến tuổi, chờ lập thái tử xong có thể tuyền thái tử phi, chẳng phải em đã chọn được con dâu rồi đấy sao?” Huyền Diệp trêu đùa, lập thái tử có lợi có hại, nhưng tình thế lúc này xem ra lợi nhiều hơn hại, triều đình cũng cần một thái tử để ổn định lòng người.

“Biểu ca quyết định đi, em chỉ là một phụ nhân khuê phòng làm sao hiểu mấy chuyện đấy.” Mấy năm qua Chi Lan cũng hiểu được, con lớn của nàng có khát vọng với vị trí kia, vì thế nàng không ngăn cản, tuy đang ở thời phong kiến nhưng nàng cảm thấy ngoài quyết định của cha mẹ thì ý kiến cá nhân của con cái cũng rất quan trọng, tuy rằng không nhất định có thể thỏa mãn, nhưng thấu hiểu nhau vẫn hơn.

“Nhưng mà biểu ca đã lo xong chuyện hôn sự của Tiểu Bối chưa?” Tim vợ cho Dận Nhưng không khó, số tiểu thư khuê các của các quan văn võ trong triều không biết bao nhiêu mà kể, tìm chồng cho Tiểu Bối mới là gian nan, Chi Lan làm mẹ tất nhiên không đành lòng để con gả đến Mông Cổ xa xôi, bởi vì đối với một nữ nhân mà nói chỗ dựa vững chắc nhất vẫn là nhà mẹ, theo chồng xa cha mẹ, dù có là Công chúa tôn quý chẳng phải cũng chịu mặc người cá thịt.

“Lan nhi lo lắng sao?” Huyền Diệp cùng Chi Lan vợ chồng nhiều năm, tất nhiên hiểu bản khoản của nàng, “Yên tâm đi, ta sẽ không để Tiểu Bối đi Mông Cổ.”

Huyền Diệp không dám cam đoan cuối rốt cuộc Tiểu Bối có phải gả cho người Mông Cổ không, nhưng gả là một chuyện, sống ở đâu lại là một chuyện khác. Đại Thanh đã giải quyết xong Cát Nhĩ Đan, thuận tiện mượn chiến sự với Cát Nhĩ Đan uy hiếp các bộ lạc Mông Cổ, khẳng định không còn bộ lạc nào dám tạo phản, vì thế Huyền Diệp không hề có ý nghĩ dùng con gái tăng cường quan hệ với Mông Cổ.

Nhưng con rể là người Mãn hay Mông vẫn chưa nói được, Mông Cổ cũng có nam tử hán, quan trọng nhất là con gái thích mẫu người thế nào, phải hỏi rõ mới dễ tìm.

“Thật vậy sao?” Chi Lan vui mừng nói, “Biểu ca thật tốt.”

“Biểu ca cũng chỉ đối tốt với em.” Huyền Diệp vuốt ve tóc nàng, “Em lựa lúc dò hỏi Tiểu Bối, xem con bé thích mẫu người thế nào, rồi chúng ta tính tiếp.”

“Vâng.” Chi Lan gật đầu, lòng bắt đầu lên danh sách các thiếu gia phù hợp.

Cùng lúc đó ở ngoại ô kinh thành, trong một ngôi nhà nhỏ xinh xắn có tiếng đồ sứ vỡ loảng xoảng.

“Bảo người đi tìm đại phu cho ta, vậy đại phu đâu?!” Trần Hiểu Nguyệt vẫn xinh đẹp chỉ có điều sắc mặt tái nhợt, giọng nói chói tai.

“Nô tỳ, nô tỳ không thể ra ngoài, thủ vệ nói... không có mệnh lệnh của Vương gia không được tùy tiện ra khỏi cửa.” Tiểu nha hoàn sợ tới mức run lấy bầy, cô ấy sợ vị chủ nhân xinh đẹp này lại đánh phạt mình, như những lần trước.

“Cái gì?!” Đây là lần đầu tiên Trần Hiểu Nguyệt nghe thấy chuyện này, ba năm qua cô ta cố gắng thế nào cũng không hề có thai, đầu tiên cô ta tưởng do mình sử dụng biện pháp tránh thai trong thời gian quá dài, vì thế dựa theo hiểu biết về phụ khoa ở hiện đại điều trị hơn một năm rưỡi. Sau khi điều trị tốt vẫn không có thai, cô ta hoảng, nhưng đại phu Thường Ninh đưa đến đều nói cô ta không có vấn đề, cô ta chỉ còn cách tự đi tìm đại phu.

“Vương gia hôm nay có đến đây không?” Trần Hiểu Nguyệt sắc mặt tối tăm, một năm trở lại đây Thường Ninh càng lúc càng ít đến đây với cô ta, hơn nữa thái độ cũng càng ngày càng miễn cưỡng, thậm chí còn giận dữ với cô ta. Nhưng cô ta chưa có con, danh không chính ngôn không thuận, cô ta cũng từng đề cập đến chuyện vào phủ, nhưng Thường Ninh không đồng ý, tìm lời này có nọ thuyết phục cho qua, cuối cùng Thường Ninh cũng nói, chỉ cần cô ta có thai sẽ lập tức cho cô ta một danh phận, đón cô ta vào phủ.

Trần Hiểu Nguyệt không ngốc, cô ta loáng thoáng cảm giác được có lẽ Thường Ninh không còn tình cảm với cô ta, hoặc có thể nói là Thường Ninh si mê cô ta đã không còn tồn tại từ hơn mười năm trước, lúc này chỉ có một Vương gia Đại Thanh lạnh lùng đầy thủ đoạn, nực cười thay, ba năm trước cô ta còn nghĩ sẽ không chế Thường Ninh trong lòng bàn tay.

Trần Hiểu Nguyệt không còn cách nào, chỉ có thể dùng thủ đoạn trên giường lấy lòng Thường Ninh, quả thật cũng có hiệu quả, nhưng không có tình cảm thì tình dục khó mà thăng hoa, vì thế Thường Ninh dần thấy chán ngấy, chán ngấy cô ta trước khi cô ta có được cốt nhục của hắn!

Cô ta đã không còn trẻ, nếu không có con có lẽ chỉ có thể chết già trong căn nhà này đến cuối đời, cô ta không cam lòng, cô ta phẫn nộ, nhưng không còn cách nào, cô ta là con chim bị nhốt trong lồng, không thể thoát ra, người cô ta có thể dựa vào chỉ có người đàn ông đã chán ngấy cô ta.

Cô ta dần nhớ nhung người chồng trước, tính hắn có chút mạnh động hấp tấp nhưng luôn nhường nhịn cô ta, thậm chí ngay cả chuyện không có con cũng không so đo. Nhưng đã quá muộn, Trần Hiểu Nguyệt nhìn trời, trời vẫn xanh ngắt nhưng lòng cô ta xám tro một màu.

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đừng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 127: Như tháng năm xưa

“Tự cổ đế vương kẻ thiên lập cực, phủ ngự hoàn khu, tất lập nguyên trử, mậu long quốc bản, dĩ miên tông xã vô cương chi hư. . . Con trai dòng trưởng Dận Nhưng, nhất biểu anh kỳ, thiên tư túy mỹ. Tư khác tuân hoàng Thái hậu tử mệnh, tái kê điển lễ, phủ thuận dư tình, cần cáo thiên địa, tông miếu, xã tắc, thụ Dận Nhưng lấy sách bảo, lập làm hoàng thái tử, chính vị Đông cung, gánh vác vạn năm chi thống, ổn định tứ hải chi tâm.”

Thánh chỉ vừa hạ, cả triều sợ hãi, lần đầu tiên từ ngày lập quốc Đại Thanh lập Thái tử, Thuận Trị đế và đương kim hoàng đế Khang Hi không có ai từng làm Thái tử, mọi người đều biết Hoàng đế sủng ái Đại aka, từ chuyện đề Đại aka theo các đại thần công tác đã đoán được ít nhiều, nhưng không ngờ sủng ái lại đến mức độ này.

Nhưng cho dù không lập thái tử, ngai vàng cũng chỉ có thể dành cho con trai của hoàng hậu hạ sinh, còn có tái diễn bi kịch của Độc Cô Hoàng hậu năm xưa không thì khó nói. (Độc Cô Hoàng hậu là Hoàng hậu của Tùy Văn Đế, khi bà còn sống Tùy Văn Đế gần như không có nữ nhân nào khác, bà sinh được năm người con trai, Tùy Văn Đế vẫn tự hào con mình cùng mẹ sinh ra, sẽ không tái diễn bi kịch huynh đệ tương tàn, nhưng rốt cuộc con trai thứ hai là Dương Quảng còn giết cả ông để lên ngôi Hoàng đế)

“Nhưng nhi đã lớn rồi.” Trong cung Khôn Ninh, Chi Lan triu mến nhìn Dận Nhưng, thậm chí còn sờ nửa đầu cạo trọc của con trai.

“Hoàng ngạch nương, hôm nay người có khỏe không?” Dận Nhưng đã là một thiếu niên mười lăm tuổi, vì thế hơi mất tự nhiên quay đầu sang một bên ấp úng hỏi.

“Không có gì, ngạch nương chỉ cao hứng thôi.” Chi Lan nhìn con mà thấy rất vui mừng, mười lăm năm, em bé chảy nước miếng đã trưởng thành thành một thiếu niên khôi ngô, năng vừa tự hào mà lại vừa chua xót.

“Ngạch nương” Dận Nhưng không màng ngượng ngùng, chủ động dụi đầu vào tay Chi Lan, hiếm có lúc con lớn làm nũng, Chi Lan vui vẻ tiếp nhận.

“Giờ con đã là hoàng thái tử, phải biết tự kiềm chế, phân ưu cùng phụ hoàng.” Nói đến đây Chi Lan cũng có chút lo lắng, năng tin tưởng biểu ca, nhưng dù gì nhà đế vương cũng khác nhà bình thường, “Không được làm việc trái lương tâm, không được để kẻ tiểu nhân xúi bẩy, phải biết rằng thái tử cũng chỉ là con của Hoàng đế, hai người trước là quân thần, sau mới là cha con, ngạch nương không hy vọng phải nhìn thấy con và phụ hoàng hiểu lầm và nghi kị nhau vì bất cứ chuyện gì, con có hiểu ý ngạch nương không?”

Dận Nhưng gật đầu, từ nhỏ hẳn đã biết ngạch nương của mình rất sáng suốt, vì thế rất tin phục Chi Lan, tuy chưa rõ lắm ý tứ của ngạch nương, nhưng cần tắc vô áy náy.

“Con cũng không còn nhỏ, đã đến lúc cưới vợ, tuy rằng ngạch nương đã chọn hộ con, nhưng cuối cùng vẫn phải nghe ý tứ con thế nào.” Chi Lan cười mỉm, nhìn vẻ ngượng ngùng trên mặt con trai thì càng cười tươi hơn, “Con đừng ngượng ngùng, đây là chuyện bình thường của đời người, ngạch nương đang chờ bé cháu nội đây.”

“Con không có ý kiến gì.” Dận Nhưng thì thào, thật ra hẳn có rất nhiều ý kiến, nhưng ngượng không dám nói với ngạch nương.

“Sao có thể không chứ? Đây là chung thân đại sự của con, không thể qua loa.” Thiếu nữ có gia thế phù hợp cũng có mấy người, nhưng chọn ai cần xem ý kiến Dận Nhưng, Chi Lan không muốn con mình rơi vào cảnh vợ chồng bất hòa, “Ngạch nương biết con ngượng, thế này đi, con cầm quyền danh sách này về xem, ta và Hoàng ama của con đã cân nhắc kỹ rồi, những cái tên trong này là thích hợp nhất, quyết định cuối cùng là của con.”

“Tạ ngạch nương.” Dận Nhưng thật sự cảm động, dù sao hôn nhân thời đại này đều do cha mẹ mối mai làm chủ, hơn nữa hẳn còn là thái tử, có cưới là cưới gia thế chứ không đơn thuần là cưới một cô gái, nhưng Hoàng ngạch nương đã tranh thủ cho hắn cơ hội này, tuy rằng không có nhiều lựa chọn, nhưng dù sao cũng đã là được tự quyết định, tương lai không đến nỗi tiếc nuối oán hận.

“Không cần cảm tạ ta, chỉ cần sau này yêu thương nương tử của con nhiều hơn chút là được.” Lòng Chi Lan có chút chua xót, nuôi con bao năm giờ sắp bị người khác chiếm lấy, cảm giác này thật khó nói thành lời.

Một năm sau kỳ tuyển tú, con gái dòng trưởng của Thạch Văn Bình tức Qua Nhĩ Giai thị được sắc phong làm thái tử phi, ngoài ra còn ban cho Thái tử hai trăm phúc tấn, từ đó Dận Nhưng coi như chính thức thành gia lập nghiệp.

Chỉ Lan không biết Dận Nhưng đã trải qua đêm tân hôn thế nào, nhưng nhìn gương mặt thẹn thùng mà tươi tắn của đôi vợ chồng mới thì rõ là không tệ.

Đôi vợ chồng hành lễ xong Chỉ Lan mới có thời gian đánh giá tí mĩ con dâu, diện mạo không phải đẹp nhất, nhưng rất có khí chất, thích hợp để làm thái tử phi, tuy rằng tuổi trẻ, nhưng hành vi cử chỉ rất có phong thái, không kiêu ngạo không siểm nịnh, xem ra Dận Nhưng cũng có thiện cảm với người vợ này.

“Được rồi, ngách nương cũng không có gì nhiều để dặn dò, vợ chồng thiếu niên bạn đến già, hai con đều có hiểu biết, chắc hiểu được.” Chỉ Lan không nói nhiều, nhìn Dận Nhưng quan tâm Qua Nhĩ Giai thị, nằng làm ngách nương vừa vui mừng vừa mất hứng, cần tìm biểu ca để được vỗ về ngay lập tức.

Dận Nhưng thấy tâm trạng ngách nương có vẻ không vui, cũng thức thối lui xuống, nhưng lòng lại thầm nhủ không biết tên tiểu tử nào làm ngách nương đau lòng, quyết định một lát nữa sẽ đi Aka Sở tiến hành công tác giáo dục với mấy đệ đệ.

“Vừa rồi tiếp thân thấy tâm trạng Hoàng ngách nương có vẻ không tốt, thật sự có chút lo lắng, Gia xem có cần thỉnh Thái y xem mạch cho Hoàng ngách nương không?” Qua Nhĩ Giai thị dịu dàng hỏi, giọng nói vốn đã mềm mại, giờ nhẹ giọng nên càng êm ái hơn.

“Uh.” Dận Nhưng cười cười, hài lòng vì Qua Nhĩ Giai thị quan tâm tới Chỉ Lan, đến giờ phút này hẳn chưa có tình cảm sâu sắc với vợ mới cưới, nhưng chịu ảnh hưởng của ama ngách nương, cũng biết đích phúc tấn cần được tôn trọng, hơn nữa lời của Qua Nhĩ Giai thị rất hợp ý hắn, vì thế thái độ càng thêm ôn hòa.

“Ngách nương không thích gặp thái y, theo Gia chắc hôm qua ngủ không ngon, lát nữa Gia bảo bọn Dận Chân đến, nếu vẫn không xong mới thỉnh Thái y.”

Nhắc đến tối qua hai người liền mất tự nhiên, không khí trở nên mờ ám. Qua Nhĩ Giai thị nghe Dận Nhưng nói xong bất giác nhớ tới lời ngách nương dặn trước lúc tiến cung, nói nhất định phải nhớ hiếu thuận với hoàng hậu, bởi vì hoàng hậu không chỉ được hoàng đế tôn trọng sủng ái, các aka cách cách cũng rất thân thiết với hoàng hậu, nếu đắc tội hoàng hậu sau này muốn giữ được sự sủng ái của thái tử là chuyện rất nan giải, vì thế hôm nay lúc đến gặp hoàng hậu đã lên tinh thần rất căng thẳng, may sao hoàng hậu không hề làm khó dễ, thái độ rất ôn hòa, không chút kiêu căng, khó trách có hoàng hậu có thể độc sủng hậu cung nhiều năm như vậy.

Tạm bỏ qua suy nghĩ của đôi vợ chồng mới, Chỉ Lan giờ ngồi trong phòng ngấn ngợ một mình, tâm trí tràn ngập hình ảnh Dận Nhưng ngày bé, đáng vẻ lão đạo khi mới tập đi, tiếng bi bô khi mới học nói, bất tri bất giác lệ tràn khóe mi.

“Có chuyện gì vậy? Sao trong phòng không có ai?!” Huyền Diệp vừa vào phòng liền thấy Chỉ Lan ngồi một mình cúi đầu không biết tại sao, nhìn xung quanh không thấy một kẻ hầu nào, nhất thời liền nổi giận.

“Biểu ca đừng tức giận, là em cho bọn họ lui.” Chỉ Lan lau nước mắt, nàng cũng không biết tại sao hôm nay lại đa sầu đa cảm như vậy, cảm giác như không phải cưới con dâu mà là gả con đi vậy.

“Sao tự dưng em lại khóc?” Huyền Diệp thở dài, nhưng liền hiểu tâm sự của Chỉ Lan, đơn giản là con trai lấy vợ, người làm mẹ cảm giác như bị người khác giành mất con trai thôi.

“Biểu ca biết còn hỏi.” Lại nói tiếp Chỉ Lan cũng tự cảm thấy hổ thẹn, nàng đã hơn ba mươi mà còn khóc vì ghen tỵ, thật sự hơi trẻ con.

“Haizzz, Dận Nhung cưới vợ em đã thấy rầu rĩ như thế, vậy còn Dận Chân Dận Tự Dận Tường Dận Trinh, biết làm sao?” Huyền Diệp ôm Chi Lan, hẳn không có cảm xúc phức tạp như nàng, hẳn làm cha thấy con mình lấy vợ chỉ thấy tự hào, tuyệt đối không có cảm giác phản đối như Chi Lan.

“Đến lúc Hi Bảo và Phúc Bảo lập gia đình xem anh còn cười em được không, hừ!” Chi Lan quay đầu đi, nhất thời lại nghĩ tới con gái sắp phải đi lấy chồng, lại thấy lòng đau tê tái. Các con đều là nàng ngậm đắng nuốt cay bao năm nuôi dưỡng dạy dỗ, giờ chỉ tiện cho kẻ khác, nếu có đứa nào có vợ chồng mà quên mẹ, nàng thật buồn đến không khóc nổi nữa.

Nói đến con gái đi lấy chồng Huyền Diệp liền thấy rầu, hẳn thật sự cảm thấy không có ai xứng với nữ nhi bảo bối, huống hồ hai nữ nhi bảo bối đều được di truyền mỹ mạo của Chi Lan, những năm qua được hẳn đích thân dạy dỗ, càng thêm ưu tú, tuy rằng con gái lớn có lúc bình tĩnh đến lạnh nhạt, con gái nhỏ có lúc hoạt bát đến hơi phiền, nhưng trong mắt người làm cha vẫn là trăm ngàn lần tốt, các thanh niên tài tuấn trong triều thì ngược lại, ai nấy cũng khuyết điểm này kia, cân nhắc thế nào cũng không xong.

“Xem đi, biểu ca cũng chỉ thế thôi.” Chi Lan vừa thấy Huyền Diệp tái mặt liền cao hứng, điều đó cho thấy nàng vẫn rất bình thường, ngay cả hoàng đế cũng có cùng tâm trạng với nàng, chứng tỏ tâm trạng đó chẳng có gì lạ lùng.

“Haizzz, quả nhiên không nên chọn ngách phò cho Tiểu Bối sớm thế này.” Huyền Diệp lắc đầu, nhớ tới tên Mông Cổ dần dần kia liền đau đầu, bắt đắc dĩ là Phúc Bảo thích thế, hẳn cũng không còn cách nào.

“Haizzz, may mà sau này hai đứa ở lại kinh thành, nếu đi Mông Cổ mới là khổ.” Chi Lan cũng than thở, nàng không hiểu được ý nghĩ của con gái mình, con gái lớn của nàng vốn trầm mặc ít lời, thuộc loại im lặng là vàng, hễ nói là người nghe phải giật mình, thế nào là xuất khẩu thành chương, văn thơ lai láng, gặp con nàng sẽ biết.

Đáng tiếc con gái văn hóa cao như thế lại nhận lời cầu hôn của một tên đầu gỗ, thật sự quá ngoài dự đoán, Chi Lan cũng đã gặp qua người thanh niên của tộc Đái Cát kia, thoát nhìn coi như khỏe mạnh vạm vỡ, nhưng cũng rất thông minh, nếu không đã chẳng thuận lợi làm đến Đại Bộ của tộc Đái Cát, quan trọng nhất là không có thị thiếp, toàn tâm toàn ý muốn cưới Phúc Bảo, cũng không biết hẳn làm cách nào biết Phúc Bảo, thuyết phục Huyền Diệp từ năm ngoái, thuyết phục ròng rã một năm mới được Huyền Diệp đồng ý.

“Không nói đến chuyện đó nữa, nếu Lan nhi cảm thấy buồn chán vậy chúng ta sinh thêm mấy đứa.” Huyền Diệp cảm thấy đó quả là một ý kiến tuyệt vời, tâm động không bằng hành động, vì thế Chi Lan không còn rảnh rỗi để âu sầu.

Mỗi cây mỗi hoa mỗi nhà mỗi cảnh, có người vui ắt có kẻ buồn, ví dụ như cặp vợ chồng mới cưới vui vẻ trở về bồi đắp tình cảm, cặp vợ chồng già ở cung Khôn Ninh một màn xuân sắc, Trần cô nương từng bừng bừng đã tâm giờ đang chua xót tận đáy lòng.

“Ngươi vừa nói gì? Tại sao ta khó mà có con?” Trần Hiểu Nguyệt run lên, nhìn đại phu đối diện.

“Theo mạch tượng này của phụ nhân, điều trị tốt thì có lẽ sẽ có khả năng có con.” Đại phu không nói hết, hẳn cũng biết phụ nhân xinh đẹp này nhất định là tình nhân của một quan lớn nào đó, nữ nhân kiểu này hẳn gặp đã nhiều, đều không phải người đơn giản, nếu chọc giận cô ta chắc chắn hẳn không được yên lành.

“Không được, ngươi còn chưa nói rõ đâu, tại sao ta không có con?!” Trần Hiểu Nguyệt tin đại phu không nói láo, cô ta cũng có dự cảm mình không thể có con.

“Chuyện đó...” Đại phu sờ sờ râu, không biết có nên nói thật không.

“Đại phu yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không trút giận lên đại phu.” Trần Hiểu Nguyệt cũng hiểu nỗi băn khoăn của đại phu, giờ cô ta đang rất nóng lòng muốn

biết nguyên nhân không có con, bèn hết lời đổ dành đại phu.

“Haizz, phu nhân vốn là cung hàn, lúc trước còn bị hạ được, vì thế...” Đại phu lắc đầu, đúng là tạo nghiệt, những góc khuất trong danh môn vọng tộc hẳn cũng biết không ít, tuy rằng cảm y ngọc thực, nhưng từng bước sợ hãi, hễ sơ sẩy là mất mạng, phu nhân trước mắt không phải người đầu tiên và cũng không phải người cuối cùng.

“Ta bị hạ được?!” Trần Hiểu Nguyệt hoảng hốt, khả năng đầu tiên mà cô ta nghĩ ra là nữ nhân của Thường Ninh ra tay, nhưng từ trong ra ngoài căn nhà này đều là người của Thường Ninh, cô ta không tin có nữ nhân nào lợi hại đến mức vuron tay được đến đây.

“Đúng vậy, theo mạch tượng mà nói, hẳn đã được vài năm, được tính khá mạnh, nữ nhân bình thường chỉ một liều là... Phu nhân hẳn đã từng tránh thai một thời gian, càng không thể so với nữ nhân bình thường, vì thế...”

Trần Hiểu Nguyệt không nói gì, cô ta chẳng còn lòng dạ nào nghe đại phu nói, cô ta tự suy đoán, nhưng không dám tin và không chịu tin. Nha hoàn bên cạnh thấy chủ nhân thất thần, chỉ có thể tiễn đại phu ra về.

“Ngọc Nhi, người gọi quản gia lại đây, bảo hắn thỉnh Gia tối nay đến đây.” Giọng của Trần Hiểu Nguyệt như vọng đến từ một cõi xa xăm, như không còn xương sống, cô ta chỉ muốn gục xuống bất cứ lúc nào.

“Vâng.” Nha hoàn tên Ngọc Nhi cũng biết tâm trạng chủ nhân không tốt, đến cô ấy còn có cảm giác thở chết chó sẵn bị giết, đừng nói đến đương sự như Trần Hiểu Nguyệt.

Khi quản gia tìm được Thường Ninh, hắn đang ở trong phủ chơi với đứa con trai mới sinh.

“Chủ tử, Trần di nương muốn mời ngài đêm nay đến gặp cô ta.”

“Cô ta biết rồi sao?” Thường Ninh chẳng buồn ngước lên, đại phu kia là do hắn sắp xếp, một năm trở lại đây hắn bị ý nghĩ có con của Trần Hiểu Nguyệt làm cho phát phiền, tuy hắn chưa già, nhưng không chịu được sự giãy vò của cô ta, mấy hôm trước cô ta còn định hạ xuân được với hắn, vì thế đây sự chịu đựng của hắn đến giới hạn.

“Hắn là đã biết, nô tài thấy sắc mặt Trần di nương không được tốt.” Quản gia cân nhắc trả lời.

“Biết thì thôi, tối nay Gia không đến.” Thường Ninh lạnh nhạt cất tiếng, như thể đang nhắc đến một người xa lạ, “Chờ khi nào cô ta bình tĩnh trở lại, nhận thức được vị trí của mình thì Gia sẽ đến.”

Thường Ninh không cần một nữ nhân có dã tâm, ngoài Nạp Lạt thị trước kia và Mã thị hiện nay, nữ nhân với hắn chỉ là đồ vật, Nạp Lạt thị có được sự tôn trọng của hắn, Mã thị có được vị trí đích phúc tấn, những người còn lại với hắn chỉ là giao dịch của sắc và quyền, hắn cho bọn họ thậm chí cả người nhà bọn họ cuộc sống áo cơm không lo, bọn họ cho hắn sung sướng cả thể xác và tinh thần, chỉ đơn giản là thế.

“Vâng.” Quản gia cảm thấy mình nên quay về khuyên nhủ Trần di nương, dù sao hắn cũng coi như đi theo Trần di nương, nếu Trần di nương thật sự thất sủng thì ngày tháng của hắn cũng chẳng lấy gì làm tốt đẹp.

Thường Ninh gật đầu, phẩy tay cho quản gia lui, hắn vẫn còn hứng thú với Trần Hiểu Nguyệt, không ngại chu cấp cho cô ta ăn ngon mặc đẹp, người nóng bỏng trên giường như cô ta ngoài ngõ Bát Đại (nơi tập trung kỹ viện ở thành Bắc Kinh thời Thanh) đúng là tìm không ra. Tuy hắn thích cảm giác sáng khoái đấy, nhưng không muốn dính líu với nữ nhân không sạch sẽ, vì thế Trần Hiểu Nguyệt vẫn còn giá trị, ít nhất khi hắn cần giải tỏa thì có thể phát tiết với cô ta

Trần Hiếu Nguyệt nghe quản gia nói lại xong thì trầm mặc, cô ta đã hiểu, Thường Ninh căn bản không yêu cô ta, năm đó theo đuổi chỉ là chấp niệm cầu mà không được của đàn ông, nức cười thay cô ta lại nghĩ có thể không chế hấn trong lòng bàn tay.

Giờ cô ta chỉ còn cách lấy sắc dụ nhân, một vài năm nữa, khi nhan sắc tàn phai, có lẽ Thường Ninh sẽ không muốn nhìn thấy cô ta nữa, cô ta như thấy cảnh mình chết già trong ngôi nhà này. Không con cái, không danh phận, không có sủng ái, một thân một mình, như rất nhiều nữ nhân cổ đại khác, hồng nhan cuối cùng chỉ còn là một nắm xương tàn.

Hai mươi năm sau, khi đứa con nhỏ nhất của Chỉ Lan cũng đã trưởng thành, Huyền Diệp tóc đã muối tiêu. Chỉ Lan ngồi bên cửa sổ, nhìn cảnh tượng quen thuộc làm bạn với nàng hơn hai mươi năm qua, khẽ mỉm cười, Huyền Diệp đứng ngay sau lưng nàng, âu yếm nhìn người mình yêu, cúi xuống hôn lên tóc nàng.

“Lan nhi, tôi yêu em.” Tiếng ní non của tình nhân ngọt ngào say đắm.

“Em cũng yêu anh.” Chỉ Lan quay đầu cầm tay Huyền Diệp.

Ánh dương ấm áp chiếu rọi như tháng năm xưa.

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đừng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 128: Mộng một đời (4)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Đoạn Kiều tàn tuyết

Một mạch xuôi nam, khi tới Hàng Châu thì đã là mùa xuân. Mưa bụi giăng giăng, thành Hàng Châu như chìm trong hơi nước, như một cô gái mỹ lệ, mặc áo lụa màu trên châu đứng dưới mưa.

Chỉ Lan hắt hơi, bắt đầu dụi xoa tay, đầu xuân vẫn còn se lạnh, không khí ẩm ướt, cảm giác lạnh lẽo thấm vào xương tủy khiến người sinh ra lén lên ở Bắc Kinh như Chỉ Lan cảm thấy không mấy dễ chịu.

Từ khi Huyền Diệp có con nàng bắt đầu vạch kế hoạch cho tương lai, tuy trước đó nàng đã có ý nghĩ này, nhưng rốt cuộc lòng tin dành cho Huyền Diệp vẫn áp đảo, bao năm thanh mai trúc mã, rốt cuộc vẫn không thắng được những tấm thân nõn nà và những lời thò thè dụ ngọt.

Nghĩ tới đây, Chỉ Lan lại cười tự giễu, không phải là nàng không biết đau khổ, nhưng sau ba năm, tình cảm có nhiều đến đâu cũng bị thời gian mài mòn, Ái Tân Giác La Huyền Diệp kia đã không còn là biểu ca yêu chiều nàng hay nắm tay nàng, hẳn là Tam aka cao cao tại thượng, có rất nhiều nữ nhân và hai đứa con xinh xắn.

Chỉ Lan không phải người bất bản thân chịu thiệt thòi, nữ nhân thường hi sinh vì đàn ông, không biết rằng người đàn ông đáng để hi sinh sẽ không để nữ nhân của mình phải chịu thiệt thòi. Dù đang sống ở thời đại trọng nam khinh nữ, coi chồng là trời, nhưng may mắn là nàng có thực lực để sống sót, nếu không, nàng cũng chỉ có thể giống như những nữ nhân bình thường khác, chui đầu vào cái guồng trạch đấu, vắt kiệt những tháng ngày hữu hạn trong cuộc chiến không có hồi kết.

“Cô nương, thời tiết se lạnh, cô khoác thêm áo choàng đi.” Người hầu đi theo nàng là những người hầu trung thành có bố mẹ cũng là người hầu của Đông phủ, hai nhà hoàn hai bà già, tuy ít nhưng lại thắng ở chỗ được việc, những việc lật vật thường ngày nàng không cần quan tâm, chỉ cần quản sổ sách là được.

Đi theo bọn họ còn có mấy thị vệ cao to tráng kiện, vì thế dọc đường không gặp chuyện gì nguy hiểm, sau khi đến Hàng Châu Chỉ Lan liền mua một căn nhà nhỏ ở gần Tây Hồ, tính toán tạm thời định cư ở Hàng Châu.

“Uh, cảm ơn Thúy Nhi.” Vừa há mồm liền hít phải không khí se lạnh, Chi Lan bắt đầu ho khan.

“Cô nương lại ho rồi, để nô tỳ xuống bếp lấy bát chè ngân nhĩ hầm lê cho cô nương.” Thúy Nhi rất nhanh nhẹn, dè dặt bê lên một bát sứ men xanh, đặt trên bàn đá trong vườn, dùng thìa khuấy nhẹ, thấy đã nguội bớt mới hầu hạ Chi Lan dùng.

“Uhm, hôm nay thời tiết không tệ, đến cầu Đoạn Kiều đi dạo đi.” Từ khi Chi Lan đến Hàng Châu chẳng mấy khi ra ngoài, nàng sắp buồn bực thành bệnh rồi. (Cầu Đoạn Kiều: nơi Hứa Tiên gặp lại Bạch Nương Tử trong Bạch Xà Truyện)

“Cô nương nhưng mà...” Thúy Nhi muốn nói lại thôi, “Sức khỏe của cô...”

“Ta khỏe, ngươi yên tâm đi.” Chi Lan cười cười, vào nhà thay một bộ xiêm y màu lục nhạt, mái tóc dài đen mượt búi hờ, đội mũ che mặt, thoáng nhìn như một đóa sen chậm chạp điểm lệ.

“Đãi bạn ngân bằng phân thảo lục, hạc kinh toái ngọc trác lan can” là hai câu thơ tả cầu Đoạn Kiều ở Tây Hồ, cầu Đoạn Kiều không chỉ nổi tiếng vì cảnh tuyệt động trên cầu, hơn cả là nhờ một truyền thuyết lâu đời. (tức Bạch Xà Truyện)

Chi Lan cũng không thích người đàn ông yếu đuối như Hứa Tiên (nhân vật trong Bạch Xà Truyện), nhưng giờ phút này nàng đi trên cầu Đoạn Kiều, lại có chút đồng cảm với niềm vui và sự mãn nguyện của Bạch Nương Tử khi gặp lại Hứa Tiên, vì “hữu duyên thiên lý năng tương ngộ” cũng chỉ đến thế này.

“Hàng Châu này mưa suốt thôi, tiểu thư nên cầm ô đi.” Rõ ràng vừa hứng nắng, thoáng cái đã mưa phùn lác đác, Thúy Nhi đưa cho Chi Lan một chiếc ô giấy dầu, Chi Lan không quen để người khác cầm ô hộ, Thúy Nhi cũng đã quen.

“Uh.” Chi Lan gật đầu, tâm trạng hơi ỉ ỉ, nói là sẽ không để tâm, nhưng lòng vẫn vương bận, vì thế nàng chưa từng hỏi thăm về tin tức kinh thành, “Chàng đã vô tình thiếp xin dừng lại, chuyện xưa làm ai bạc đầu” đại khái như đang tả về nàng.

“Vị cô nương này!” Chi Lan cầm ô đi trên cầu Đoạn Kiều, lác đác bóng người qua lại nên thế nàng nghe gọi cô nương nhưng không quay lại, căn bản không cho rằng kẻ đó gọi mình.

“Cô nương xin dừng bước.” Giọng đàn ông lạnh lạnh, đặc biệt hài hòa với cơn mưa xuân giăng giăng, giống như tiếng suối róc rách rất dễ gây thiện cảm.

Chi Lan dừng bước, nhưng như thể không có chuyện gì lại đi tiếp.

“Tiểu thư, vị công tử kia thật mất lịch sự.” Thúy Nhi dẫu môi, cao lớn tuấn tú thế không ngờ lại là quân hảo sắc.

“Tai gần mồm, hần gọi hần nghe, chúng ta đừng xen vào.” Công tử ở phía sau cũng thức thời, không đuổi theo, Chi Lan cũng không có hứng thú tìm hiểu xem hần là ai, chắc chỉ là một người qua đường.

Về đến nhà thì tạnh mưa, Chi Lan sai người đun nước nóng ngâm mình, sau đó thoải mái ngủ một giấc, tỉnh dậy thấy tinh thần sảng khoái, tâm trạng cũng tốt hơn.

“Hôm nay sắc mặt cô nương tươi tắn hơn nhiều.” Liên Nhi vừa hầu hạ Chi Lan rửa mặt, vừa hâm mộ mà nói.

“Chỉ giới nịnh.” Chi Lan lắc đầu, giờ cuộc sống của nàng rất thoải mái, muốn đi đâu thì đi, muốn làm gì thì làm, không phải gặp những người không muốn gặp, cũng không có những quy củ rườm rà chôn cung đình, như chim sổ lồng, nhìn gì cũng thấy thuận mắt.

Nhưng lâu ngày Chi Lan bắt đầu thấy nhàm chán, không phải nàng không nghĩ đến chuyện ra ngoài mưu sinh, vấn đề là thân phận nàng nhạy cảm, thời đại này phụ nữ vẫn chịu nhiều trói buộc, những người xuất đầu lộ diện đều do cuộc sống bức bách, không còn cách nào mới phải làm thế, nàng không có hứng thú khiêu chiến quyền uy của thời phong kiến, vì thế chỉ có thể gác những ý nghĩ kinh động lòng người đó qua một bên.

“Hôm nay cô nương muốn làm gì?” Liên Nhi cảm thấy đi theo tiểu thư mới được biết thì ra cuộc đời này có nhiều điều sung sướng như thế, ngắm nhìn non xanh nước biếc, thưởng thức không biết bao nhiêu sơn hào hải vị, dù chỉ là ở trong phòng cũng có sự yên bình trước giờ chưa từng có.

“Dạo này ta muốn học trồng hoa, người bảo A Nhất đi mua ít hoa về đây cho ta, không quan trọng là loại hoa gì, ngoài ra hôm nay ta cũng muốn xuống bếp, người đi xem xem nguyên liệu nấu ăn trong bếp còn đủ không?”

Liên Nhi nghe vậy liền đi tìm bọn A Nhất dặn dò, Thúy Nhi thấy Liên Nhi đã đi mới thần thần bí bí nói với Chi Lan, “Cô nương, sáng nay em ra ngoài phát hiện nhà bên cạnh mới có người mua, hình như hôm nay sẽ chuyển đồ đạc tới, không biết là ai.”

“Ồ? Nhà bên có người sao?” Chi Lan nao nao, không ngờ lại có hàng xóm nhanh như thế. Hàng xóm chuyển tới thì phải qua chào hỏi một phen thôi.

“Em nhớ chú ý, lúc nào người ta chuyển vào ở thì phái A Nhất mang lễ vật sang chào hỏi một phen, ta chỉ là nữ tử độc thân, đi không thích hợp, nhưng hàng xóm tới lửa tắt đèn, hy vọng là người tốt.”

Chi Lan dặn dò, quan hệ hàng xóm ở cổ đại khác hiện đại, ở hiện đại có khi dọn đến nhà mới mấy năm cũng không biết hàng xóm là ai, nhưng ở cổ đại quan hệ hàng xóm tương đối quan trọng, chỉ có điều thân phận nàng nhạy cảm, không tiện ra mặt.

“Vâng, cô nương, lần này chúng ta ở đây bao lâu?” Tiểu Thúy rất thích căn nhà này, người chủ trước thiết kế tương đối đẹp, xinh xắn tinh xảo lại trang nhã, so với căn nhà ở phương Bắc còn có phần đẹp hơn.

“Không biết, chờ ta đi dạo hết Hàng Châu rồi tính.” Chi Lan bật cười, địa phương nàng muốn đến rất nhiều, nhưng lại thích nghi chân ngã cánh, không muốn tàu xe mệt nhọc bốn ba cả ngày.

“Biết đến khi nào?” Tiểu Thúy vừa thăm thì vừa lén liếc nhìn Chi Lan.

“Ít nhất cũng hơn một năm, nha đầu người đang âm mưu gì?”

“Một năm sao, vậy em có thể chuẩn bị phòng cho mình từ từ, tránh chuyện chuẩn bị tốt lại phải ra đi, chán muốn chết.” Tính Tiểu Thúy vẫn trẻ con, không thận trọng như Liên Nhi.

“Ha ha, nha đầu này.” Chi Lan nhìn mặt trời, hôm nay nàng dậy hơi muộn, đã đến giờ làm cơm. Tuy là đại tiểu thư được nâng niu không phải lo chuyện bếp núc, nhưng nàng lại thích vào bếp, có lẽ cảm giác hạnh phúc khi hoàn thành một món ăn hấp dẫn nàng, chỉ có điều ăn một mình quả tịch mịch, không biết sau này có tìm được người dùng cơm cùng không.

Hôm nay Chi Lan dự định làm cá Tây Hồ sốt chua ngọt, nhập gia tùy tục, chưa từng làm nhưng có thể học. Cá Tây Hồ sốt chua ngọt dùng cá còn ở Tây Hồ, cách làm cũng không đơn giản, phải bỏ đói con cá hai ngày, nếu không sẽ bị tanh mùi bùn.

Người khác đã làm cá xong xuôi, Chi Lan chỉ cần nấu nướng, dùng dao cắt làm hai miếng trống mái (miếng có xương là trống, miếng còn lại là mái), sau đó nàng lần lượt làm theo các bước được hướng dẫn hôm qua, chỉ chốc lát món ăn nổi tiếng nhất Hàng Châu đã hoàn thành.

Dù là lần đầu tiên Chi Lan làm cá Tây Hồ sốt chua ngọt, nhưng màu sắc hương thơm đều nói lên đây là một đĩa cá Tây Hồ sốt chua ngọt thành công.

Tiếp theo là món tôm nõn Long Tinh, thịt kho Đông Pha, canh rau rút Tây Hồ, vậy là xong tất cả.

Cá sốt chua ngọt – Tôm nõn Long Tinh – Thịt kho Đông Pha – Canh rau rút Tây Hồ

“Bê ra sân đi, chúng ta ăn ở sân.” Chi Lan hứng thú hứng hực nhìn thành quả của mình bày trên bàn đá bên gốc cây, suy nghĩ một chút lại nói, “Hôm nay các người cũng ăn cùng đi.”

“Nô tỳ không dám.” Liên Nhi và Thúy Nhi vội vàng cự tuyệt, nào có nô tỳ ngồi cùng mâm với chủ tử, còn là tiểu thư tự tay vào bếp, bọn họ không dám.

“Không sao đâu, ngồi một mình chán không muốn ăn luôn.” Chi Lan là thiếu nữ xuyên không, tuy nói được giáo dục bởi chế độ cho khuê tú cổ đại nhiều năm, nhưng có những ý nghĩ vẫn không thay đổi, mặc dù nàng không có ý định để Liên Nhi và Thúy Nhi thành tỳ muội bằng hữu, nhưng cùng ngồi ăn một bữa cơm không phải vấn đề.

“Chẳng lẽ các người chê đồ ta làm khó nuốt?”

Liên Nhi và Thúy Nhi không từ chối được nữa, đành ngồi xuống, tuy thái độ có phần rụt rè, nhưng so với chuyện đơn độc ăn cơm trong vắng lạnh Chi Lan đã thấy khá hơn nhiều. Sân nhỏ nên mùi thức ăn ngào ngạt, khiến A Nhất đi về mà nuốt nước miếng.

“Hạ công tử, hôm nay thật cảm ơn cậu, nếu không có cậu tiểu nhân đã bị lừa.” A Nhất cũng là người từng trải, chỉ có điều hấn là đàn ông làm sao rành chuyện mua bán hoa cỏ, vì thế suýt nữa bị tên bán hoa lừa, may sao gặp Hạ công tử đây nhiệt tình giúp đỡ, hấn cũng từng hoài nghi Hạ công tử có ý đồ

gì đó, nhưng trò chuyện một phen thấy Hạ công tử khí độ phi phàm, học cao hiểu rộng, vừa nhìn liền biết là con người tử tế, vì thế dờ bỏ sự đề phòng.

“Không có gì, người ở đây sao?” Hạ công tử cũng ngửi thấy mùi thức thơm phức, công chỉ cách vườn một bức tường nên Hạ công tử hiểu ngay.

“Vâng.” A Nhất gật đầu, không định nhiều lời.

Hạ công tử thấy thế cũng không hỏi nhiều, chỉ hơi kinh ngạc nói tiếp, “Thật trùng hợp, ta ở nhà bên.”

Thấy A Nhất tỏ vẻ nghi ngờ, Hạ công tử cũng không giận, tiếp tục giải thích, “Ta không phải người Hàng Châu, đến Hàng Châu để xử lý chút sự vụ gia tộc, nhưng ta không thích ở quán trọ nên mua một căn nhà nhỏ, sau này đến Hàng Châu cũng có chỗ ra vào.”

“Thì ra là thế.” A nhất gật đầu, nhìn Hạ công tử mặt không đổi sắc, “Vậy tiểu nhân đi, ngày khác lại tới thăm hỏi Hạ công tử.”

Hạ công tử cũng không đứng đó lâu, có điều khi A Nhất vừa đi thì đưa mắt nhìn sân, không biết nghĩ gì.

A Nhất cho người mang hoa vào trong vườn rồi mới đến báo cáo với Chi Lan, đặc biệt nhấn mạnh láng giềng mới, Chi Lan nghe xong cũng không bất ngờ, láng giềng nào không liên quan đến nàng, chỉ cần không gây chuyện là được, “Vậy ngày mai người mang một món lễ vật sang chào hỏi Hạ công tử, theo như người nói hẳn có thể xuất thân từ gia tộc lớn, chắc sẽ là một láng giềng tốt.”

“Đúng vậy, tiểu thư, chỉ có điều... dù sao Hạ công tử kia cũng là đàn ông, tiểu nhân sợ.” A Nhất đầu đầu, hẳn cảm thấy Hạ công tử kia thật sự rất bất phàm, mặc dù hẳn chưa được gặp Tam aka trong cung, nhưng cảm giác Tam aka cũng chỉ đến thế, vì thế rất sợ tiểu thư xa nhà thiếu thốn tình cảm phải lòng Hạ công tử.

Thật sự không phải hẳn soi mói, mà là trước khi đi lão gia đã dặn dò kỹ, nhất định phải chú ý đặc biệt, con ruồi đực bay qua cũng phải mở hai mắt mà quan sát cho kỹ, vì thế hẳn mới lo lắng.

“Người sợ cái gì? Có sợ cũng phải là ta sợ chứ?” Chi Lan nổi hứng trêu A Nhất, A Nhất thông minh linh hoạt, nhưng không ranh mãnh, coi mỗi lời ama nói như thánh chỉ, thật sự khiến người khác dở khóc dở cười.

“Tiểu nhân nhất định sẽ bảo vệ tiểu thư thật tốt.” A Nhất vừa sợ tiểu thư phải lòng người khác, vừa sợ tiểu thư cô độc cả đời, có lẽ phải hỏi lão gia giờ nên làm sao, haizz.

Chi Lan không nói gì, cho A Nhất lui để đi ăn cơm.

Mấy ngày sau, A Nhất và Hạ công tử nhà bên càng ngày càng thân thiết, hễ mở mồm là sùng bái ca ngợi Hạ công tử, Chi Lan không gò bó A Nhất, để hẳn cùng Hạ công tử ra ngoài mở mang tầm mắt, kết quả A Nhất thành người hâm mộ của Hạ công tử.

Chi Lan nghe A Nhất kể chuyện về Hạ công tử như nghe truyện cổ tích, lòng bắt đầu tò mò về Hạ công tử “không gì không thể”.

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đừng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 129: Mộng một đời (5)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

“Chủ tử, có thư lão gia gửi!” Thúy nhi cầm một phong thư hớn hờ đi vào.

“Có thật không? Mau đưa cho ta!” Chi Lan vốn đang buồn chán nghiên cứu cuốn nghệ thuật cò vầy, vừa nghe Thúy Nhi nói thế liền bỏ luôn cuốn nghệ thuật cò vầy, đứng phắt dậy nhận phong thư dày cộp.

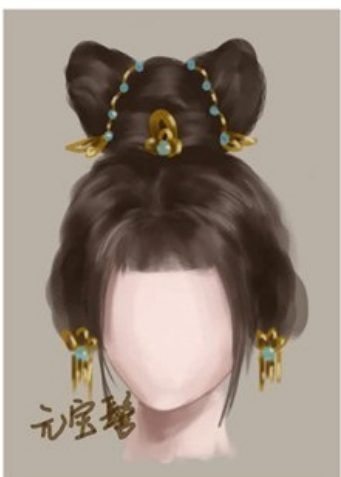
Chi Lan chăm chú đọc xong thì chỉ biết dờ khóc dờ cười, bởi vì nội dung của lá thư là dặn dò nàng ở Giang Nam chọn lấy một vị hôn phu tốt, cả vấn đề thân phận cũng đã an bài xong cho nàng rồi, là trưởng nữ dòng trưởng của một dòng họ thư hương, gia thế đầy đủ để giúp nàng tìm một người chồng tốt.

“Chủ tử, hôm nay cô muốn ra ngoài sao?” Thúy nhi cầm một hộp gỗ tử đàn, dè dặt đặt phong thư vào, nhìn thoáng qua cũng thấy những lá thư dày cộp trong đây.

“Uh, đi dạo loanh quanh một chút.” Nơi Chi Lan đang ở cũng coi như khu nhà giàu ở Hàng Châu, cảnh quan rất đẹp, hai bên đường là những hàng cây xanh mướt, còn có một dòng suối nhỏ chảy qua sân, xung quanh cũng ít người, chỉ có mấy nhà lảng giềng, vì thế những khi rỗi rãi Chi Lan luôn thích đi dạo gần nhà.

“Chủ tử, gần đây A Nhất rất hay nhắc đến Hạ công tử nhà bên, khen như thể thế gian có một, không biết có được như lời A Nhất ca ngợi không.” Thúy nhi đỡ Chi Lan, khoác cho nàng thêm một áo choàng, gọi hai thị vệ đi theo mới ra ngoài.

“Thiếu nữ tương tư rồi ah?” Hôm nay Chi Lan mặc một bộ xiêm y màu hồng phấn, váy thêu tầng tầng lớp lớp hoa đào màu trắng, mỗi bước đi tạo cảm giác rất thướt tha. Tóc búi hình thoi vàng, tổng thể khiến Chi Lan rất tươi tắn dễ thương, mê người như một đóa hoa đào mới nở.

“Nào có, nô tỳ nghĩ cho chủ tử thôi mà? Chủ tử đừng trách nô tỳ lắm lời, chủ tử xinh đẹp như tiên, tất nhiên phải tìm một công tử có phong thái bất phàm để sánh đôi.” Thúy nhi dẫu môi, không phải cô bé quá ngưỡng mộ Hạ công tử, nhưng ít nhất cũng tìm được cái cớ để nhắc đến vấn đề này, khiến chủ tử có tâm lý chuẩn bị, chủ tử đâu thể ở vậy cả đời.

“Nói đơn giản là đàn ông tốt rất hiếm gặp, thuận theo tự nhiên thôi.” Chi Lan lắc đầu, chuyện tình cảm phải xem ý trời thôi.

“Chủ tử đừng nản chí, cô để ý ai, chúng ta bảo hấn đến cầu hôn, lọt vào mắt xanh chủ tử chẳng lẽ lại là bất hấn chịu thiệt thòi.”

Trong mắt Thúy Nhi tất nhiên tiểu thư nhà mình trăm ngàn lần tốt, không nói chuyện gì sâu xa, chỉ riêng dung mạo đã khó ai sánh bằng, hơn nữa chủ tử nhận giáo dưỡng cung đình từ nhỏ, lời nói cử chỉ kiêu sa đài các, Thúy Nhi cảm thấy chỉ có Tam aka mới là trời sinh một đôi với chủ tử, tất cả những người khác đều là thiệt thòi cho chủ tử.

“Ha ha, trong lòng người tất nhiên thấy ta tốt, nhưng lòng người khác không nghĩ thế, sau này đừng nhắc lại lời đấy.” Chi Lan khẽ thở dài, gờn thân phận nàng rất nhạy cảm, tuy đã tìm một thân phận giả, nhưng giấu được nhất thời không giấu được cả đời, nàng cũng không muốn lừa dối người bạn đời tương lai, làm thế thì thà nàng ở vậy cả đời còn hơn.

“Chủ tử.” Thúy Nhi nhìn Chi Lan thở dài liền biết Chi Lan đang suy nghĩ gì, lập tức sinh lòng oán hận với Tam aka ở kinh thành xa xôi.

“Không nói nữa, mắt cả húng ngắm cảnh.” Chi Lan ngẩng đầu, khung trời xanh thẳm, như tẩy sạch cả cõi lòng, đường mòn nhỏ rải đá vụn uốn lượn trên thảm cỏ xanh mướt mát, tiếng nước chảy róc rách xa xa, gặp được cảnh sắc thế này còn mong gì hơn thế.

“Tiểu thư, cô nhìn kìa, đằng trước có người!” Thúy Nhi giật mình la lên, bọn họ ra ngoài tản bộ đã nhiều lần không gặp người nào, vì thế lần này chủ quan không đội mũ che mặt, nếu để người khác nhìn thấy dung mạo tiểu thư thì phải làm sao giờ.

“Uh.” Chi Lan gạt đầu, bóng dáng kia càng lúc càng gần, mơ hồ nhận ra là một công tử trẻ tuổi, thân hình cao lớn, bước chân vững vàng, xem ra không phải kẻ xấu, ít nhất thì kẻ xấu sẽ không có vẻ đường hoàng đĩnh đạc vậy.

Đến khi lại gần mới thấy người này vẻ mặt lạnh lùng, mặt mày sắc bén, lông mày lười mắt, mắt phượng hẹp dài, mũi thẳng môi mỏng. Hấn mặc quần áo màu tím trầm, đai lưng gắn ngọc, dáng vóc cao to vạm vỡ.

Dù Chi Lan thường xuyên tiếp xúc với người đàn ông xuất sắc như Huyền Diệp nhưng cũng phải tán thưởng người này, hấn không giống như Huyền Diệp tôn quý mà tuần tú, nếu so sánh, Huyền Diệp như một thanh bảo kiếm nhiep nhân, khiến người khác vừa bị thu hút lại vừa sợ hãi, người đàn ông trước mắt lại như một thanh bảo đao hàn quang bức người, khiến người ta không dám nhìn thẳng rồi lại không kiềm chế được liếc nhìn.

“Chúng ta tránh đi.” Có lẽ đây là lần đầu tiên Chi Lan nhìn thấy người đàn ông như thế, nàng cúi đầu quay người, chờ người đàn ông đi qua.

“Chắc vị này là Đông cô nương.” Người đàn ông không đi qua, ngược lại còn dừng bước, hấn hơi cúi đầu, như để tỉ mỉ đánh giá Chi Lan.

Thúy Nhi bất mãn với việc nhìn ngó của người đàn ông, nhưng bị khí thế của hấn khiến phải hậm hực mà ngậm miệng.

“Công tử là?” Chi Lan không sợ hấn, theo ngoại hình hấn khoảng hơn hai mươi tuổi, tương đương Huyền Diệp, toàn thân toát lên khí thế của kẻ bề trên, rõ ràng là người chuyên ra lệnh, người như vậy thường rất cố chấp, đối đầu với hấn sẽ khiến hấn càng hứng thú hơn, hơn nữa gặp thì cũng gặp rồi, nhỡ khó chịu mà vô dụng chẳng bằng ung dung chào hỏi.

“Tại hạ họ Hạ, tên Tử Di, ở bên cạnh nhà cô nương.” Hạ Tử Di thấy Chi Lan lên tiếng thì hai mắt sáng lên, giọng lạnh lùng mà ẩn chứa sự triu mến.

“Tiểu nữ tử xin chào.” Chi Lan hơi nhún người, xem như ra mắt, “Tiểu nữ tử còn có việc, đi trước một bước.”

Chỉ Lan không muốn nhiều lời cùng một người đàn ông xa lạ, mặc dù ngoại hình của người này rất hấp dẫn, mà ngay cả giọng nói cũng lạnh lùng cao ngạo, khiến người khác tò mò người này có ngoại hình thế nào.

“Cô nương xin dừng bước.” Hạ Tử Di không buông tha, “Thứ cho tại hạ mạo muội, hôm nay đến đây tương kiến thật ra là có yêu cầu quá đáng.”

“Nếu đã là yêu cầu quá đáng có lẽ công tử đừng nên nói ra thì hơn.” Chỉ Lan ngẩng đầu, lần đầu tiên đối diện với ánh mắt Hạ Tử Di, mắt hắn sâu thẳm, như muốn hút luôn người đối diện, Chỉ Lan chợt có chút hoảng hốt, bắt đầu tức giận kẻ trước mặt khiến nàng thất thố.

Hạ Tử Di không chút bối rối với câu trả lời đấy, “Đành để cô nương chê cười, chỉ là mỗi ngày cô nương dùng bữa mùi thơm đều bay sang sân nhà tại hạ, khiến tại hạ rất khổ sở, nhìn một bàn thức ăn mà chẳng muốn động đũa, vì lẽ đó tại hạ chỉ có thể tìm đến cô nương, để giải nỗi khổ trà không nghĩ com không ăn của tại hạ.”

“Công tử cẩn thận ngôn từ!” Trực giác Chỉ Lan cho rằng câu cuối là có ý chọc ghẹo nàng, đáng giận là Hạ công tử này nói với vẻ rất nghiêm túc chân thành nên không thể trách mắng.

“Tại hạ chỉ là muốn hỏi cô nương có thể rời xa thứ yêu thích không, hoặc là để đầu bếp nhà tại hạ đến nhà cô nương học hỏi cũng được.” Hạ Tử Di không màng đến sự tức giận của Chỉ Lan, điềm nhiên nói tiếp, nghe qua như một tên ngốc không biết đối nhân xử thế làm nhảm, nhưng đối diện với tướng mạo của hắn khiến Chỉ Lan lần đầu tiên hiểu được câu “Đừng trông mặt mà bắt hình dong”.

“Người thật quá đáng, muốn tìm đầu bếp đi chỗ khác tìm, có gì phải làm phiền tiểu thư nhà ta.” Dù Thúy Nhi sợ hãi, nhưng nhìn hai hộ vệ cao lớn đằng sau thì yên tâm hơn.

“Nhưng mùi vị không giống.” Hạ Tử Di nhíu mày, có vẻ như đang suy nghĩ rất nghiêm túc, “Ta từng nếm thử rồi, không phải mùi vị đấy.”

“Ha ha.” Chỉ Lan không khỏi buồn cười, vị công tử trước mắt thật quá thú vị, dù là hắn đang giả khờ hay thật, muốn ăn hay có mục đích khác, nàng cũng không cho hắn như ý, bắt hắn trà không nghĩ com không ăn mới thôi.

“Thành Hàng Châu lớn như vậy, công tử muốn đến chỗ nào ăn uống chẳng được, hà tất làm khó tiểu nữ, tiểu nữ xin cáo lui.”

Mắt Hạ Tử Di hiện vẻ buồn cười, nhưng ngoài mặt vẫn duy trì sự lạnh lùng, “Cô nương đang nói tại hạ ngốc sao? Nếu không tại sao tại hạ phải bỏ gần tìm xa, đi tìm quán ăn chẳng biết ở chân trời nào.”

“Công tử mà ngốc thì có ai đáng gọi là thông minh, công tử cứ việc nói thẳng đi, rốt cuộc hôm nay có mục đích gì.” Chỉ Lan bắt đầu có hứng thú với người trước mặt, nàng không cho rằng mình là mỹ nhân vạn người mê, có thể khiến người khác vừa gặp đã yêu. Hơn nữa với điều kiện của vị công tử này hắn có vô số cô nương muốn gả cho hắn, dù hắn có tự nhận ngốc khờ gì đó, nhưng cử chỉ hành vi toát lên sự giáo dục chu đáo, người như vậy không thể là kẻ vừa gặp cô nương xinh đẹp liền xán vào đeo bám.

“Cô nương hiểu lầm tại hạ rồi, tại hạ không có mục đích gì khác, có điều xưa nay không có sở thích gì đặc biệt, chỉ đam mê ẩm thực, vì thế mới hứng thú với ẩm thực ở nhà cô nương, hơn nữa cô nương càng là không cho, tại hạ lại càng tò mò, không bằng cô nương để tại hạ nếm thử, thỏa mãn một phen có lẽ sẽ không quý rầy cô nương nữa.”

Lời của Hạ Tử Di đạo lý rõ ràng, nhưng rõ là ngụy biện, Chỉ Lan không có thời gian lãng nhăng cùng hắn, bèn nói, “Theo lời công tử thì không đến nhà ta ăn một bữa quyết không buông tha?”

“Tại hạ không có ý xúc phạm cô nương, mong cô nương thông cảm cho nỗi khổ tâm của tại hạ.” Hạ Tử Di lắc đầu, lại trình trọng nói tiếp, “Tại hạ cũng

biết nổi bản khoán cô nương, sẽ không đến tận cửa quấy rầy, cô nương chỉ cần cho ta mượn đầu bếp quý phủ một hôm là được, cô nương thấy cách đây thế nào?”

“Người muốn mượn đầu bếp nhà ta?” Chi Lan nhăn mặt, nàng đâu phải đầu bếp mà nói mượn là mượn được, “Thôi, người muốn đến thế thì mai ta sẽ bảo A Nhất đưa sang.”

Chi Lan coi như bái phục vị Hạ công tử này, nàng sống trong cung từ nhỏ tất nhiên nhìn ra vị công tử này nói dối hay không, từ đầu đến đuôi hẳn đều hiện rõ là kẻ mê ẩm thực, chỉ tiếc là khoác ra ngoài diện mạo đường hoàng của một tướng quân.

“Vậy tại hạ đa tạ cô nương!” Hạ Tử Di chấp tay tươi cười, dường như vui mừng vì có thể toại nguyện, cặp mắt phượng tình tứ khiến Chi Lan thiếu chút nữa thì ngây người.

Chi Lan cảm thấy hôm nay định lực của mình có chút không đủ dùng, chắc tại lúc ra cửa bước sai chân, nhưng việc trước mắt là phải giải quyết Hạ công tử kỳ quái này, “Trưa mai A Nhất sẽ sang quý phủ thăm hỏi.”

Dứt lời Chi Lan liền tính toán bỏ của chạy lấy người, Hạ Tử Di cũng không ngăn cản, nói đa tạ thêm lần nữa liền cáo lui, có điều Chi Lan không nhìn thấy, sau khi nàng đi, kẻ mà nàng cho là đam mê ẩm thực kia nhìn nàng chăm chú, chẳng còn chút vẻ đam mê ẩm thực nào.

“Sao chủ tử có thể đồng ý với hắn, nếu hắn là quân háo sắc thì biết làm sao?” Thúy nhi bắt đầu sợ hãi Hạ công tử nhà bên, vì thế cũng không muốn hắn tới gần tiểu thư nhà mình.

“Nếu hắn là quân háo sắc thì chỉ cần ngoại hình đã không cần động thủ rồi, chỉ cần đứng giữa đường sẽ có vô số nữ nhân hiến thân.” Không phải là Chi Lan không thấy Hạ Tử Di bất lịch sự, nàng gặp quá nhiều người đàn ông đường hoàng mực thước, giờ gặp người trái ngược nên thấy mới lạ.

“Chẳng phải chỉ là một mâm thôi sao? Đưa qua cho hắn là được.” Lòng Chi Lan bắt đầu suy tính xem ngày mai nên làm món gì.

“Nhưng đó là chủ tử đích thân vào bếp.” Thúy nhi nghĩ ngợi, “Không bằng để nô tỳ làm cho, dù sao hắn cũng không biết là ai làm.”

Chi Lan lắc đầu, tên Hạ Tử Di này vừa nhìn đã biết là người khôn khéo, huống hồ đã nhận lời rồi, nàng không phải người nuốt lời, “Thôi, ta thấy hắn tuy hơi bất lịch sự, nhưng lời nói có phần điên khùng, tóm lại không phải người xấu, bán anh em xa mua láng giềng gần, đừng làm quan hệ căng thẳng.”

“Chủ tử quá thiện tâm.” Thúy nhi nhìn Chi Lan không nói gì, cô ấy vốn không phải người lắm lời.

Vì vậy, Chi Lan và Hạ Tử Di vì một mâm đồ ăn mà bắt đầu mối nghiệt duyên.

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đừng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 130: Mộng một đời (6)

Ngày hôm sau, Chi Lan ngủ đến khi đẩy giấc mới dậy, cũng không coi việc hôm qua gặp gỡ là chuyện gì đáng bận lòng. Sửa soạn xong thì ung dung

xuống bếp làm mấy món, không qua loa mà cũng không quá tỉ mỉ, làm xong liền sai A Nhất đưa sang Hạ công tử nhà bên, về việc chưa đến giờ ăn trưa, Chi Lan cần bàn không suy nghĩ đến.

A Nhất mang hộp đồ ăn sang nhà Hạ công tử, hẳn cũng biết chuyện hôm qua, nhưng không suy nghĩ nhiều, trong lòng hẳn hình tượng Hạ công tử thanh khiết như ánh trăng sau cơn mưa, về khuyết điểm thích ăn ngon, A Nhất nghĩ ai chẳng có sở thích, có như thế A Nhất lại thấy Hạ công tử càng thêm bình dị gần gũi, chứ không phải cao vời vợi bất thực nhân gian khói lửa.

Người gác cổng đã được dặn trước, nhìn thấy một hán tử uy vũ mang hộp đồ ăn đi về phía nhà mình, vội vàng mở cửa hông đón vào, còn cho người đi bẩm báo chủ tử.

A Nhất được đón tiếp tương đối chu đáo, đưa vào mời ngồi ở đại sảnh, uống trà ngon, trái cây đầy đủ, không chút khinh thường.

“Thì ra là A Nhất tới, chuyện hôm qua là ta lỡ mồm, mong rằng tiểu thư nhà ngươi không lấy làm phiền lòng.” Chưa thấy người đã nghe thấy tiếng, hôm nay Hạ Tử Di mặc quần áo màu đỏ sẫm viền vàng kim, quý phái mà không sắc sỡ, vẻ mặt vốn lạnh lùng nhìn đến hộp thức ăn trên bàn thì ảm áp hơn.

“Hạ công tử đừng nói như vậy, đây là tiểu thư sai tiểu mang nhân đưa đến, để lâu hơi nguội rồi.” A Nhất vội vàng đứng dậy, hẳn vốn vóc người cao lớn, nhưng đối diện Hạ Tử Di lại thành thua kém, rõ ràng thiếu đi khí chất cao quý và khí thế mưu lược.

“Uh, A Nhất ngồi xuống đi, hôm qua là ta cần rồi, ngày mai phải đến cửa cảm ơn mới đúng.” Hạ Tử Di sai người mang hộp thức ăn ra bàn ngoài hoa viên.

“Ngày mai Hạ công tử muốn tới cửa nói cảm ơn?” A Nhất buột miệng hỏi.

“Uh, tại hạ thật sự áy náy về chuyện hôm qua, hơn nữa tiểu thư bên đấy hôm nay còn gửi cho ta một hộp đồ ăn, đến cửa cảm ơn là chuyện phải làm.” Hạ Tử Di tỏ thái độ kiên quyết, A Nhất cũng không tiện nói gì, hẳn vốn có thiện cảm với Hạ Tử Di, huống hồ đến cửa cảm ơn cũng là hợp lễ nghi, không có gì không đúng.

“Hạ công tử khách sáo, tiểu nhân phải về phục mệnh, xin cáo lui trước.” A Nhất thấy Hạ công tử cho người dọn mâm bát, tất nhiên biết hẳn chuẩn bị dùng bữa, vì thế cũng chuẩn bị về ăn cơm.

“Uh.” Hạ Tử Di hàn huyên thêm vài câu rồi sai tiểu đồng tiễn A Nhất về.

“Ngày mai công tử định chuẩn bị lễ vật gì?” Quân gia bên cạnh Hạ Tử Di hỏi.

“Mấy ngày trước mới nhận được mấy cây tơ lụa thượng hạng đúng không? Vậy chọn thứ đó đi.” Hạ Tử Di đứng dậy sửa sang lại trang phục, suy nghĩ một chút nói.

“Toàn bộ sao?” Quân gia có chút kinh ngạc, những cây tơ lụa đấy là y hệt số đã đưa vào cung, sao công tử có thể.

“Uhm, ta cũng không ưng màu sắc mấy cây tơ lụa đấy lắm, nhưng giờ không có thứ khác, dùng tạm vậy.” Hạ Tử Di hình như chưa hài lòng với lễ vật, nhưng ở Hàng Châu này thật sự không có gì tốt, có chỗ tơ lụa đấy còn tạm vừa mắt hẳn.

“Vâng.” Quân gia lú lười, gì mà không ưng, chẳng lẽ chủ tử thấy mấy cây tơ lụa đấy không xứng với Đông tiểu thư nhà bên, xem ra vị Đông tiểu thư này có lẽ sẽ thành chủ tử của ông ấy trong tương lai.

Chi Lan ở nhà bên cạnh vẫn chưa đói, khi A Nhất về thuật lại, Chi Lan đang nằm trên ghế dài ngoài vườn, chiếc ghế này Chi Lan mời thợ mộc chế tạo đặc biệt, phù hợp với cơ thể, tuyệt đối không gây tình trạng mỏi cổ đau vai.

“Tiểu thư, Hạ công tử đã nhận đồ ăn.”

“Uh, mùi thơm bay về tận đây rồi, thơm lắm” Chi Lan bình tĩnh gạt đầu, hoa viên hai nhà đúng là quá gần.

“Hạ công tử còn nói hôm qua hán lỗ măng, thỉnh tiểu thư tha thứ, ngày mai nhất định tới cửa cảm ơn tiểu thư.” A Nhất thuật lại chân thực.

“Tới cửa cảm ơn?” Chi Lan ngồi dậy, chỉ mấy món ăn mà tới cửa cảm ơn, vị Hạ công tử này xem ra cũng không phải kẻ không hiểu đạo lý đối nhân xử thế như hôm qua, có lẽ là bản chất thích ăn ngon phát tác.

“Được rồi, trưa mai làm thêm mấy món, không nên lãnh đạm” Chi Lan có chút buồn ngủ, ngáp một cái liền nhắm mắt không nói nữa, mấy ngày nay nàng lười vận động, tinh thần cũng uể oải.

Hôm sau quả nhiên Hạ Tử Di mang theo lễ vật đến bái phỏng, Chi Lan cũng vì ra gặp khách nên đặc biệt phục sức trang điểm một phen, hai người tiến hành lần gặp gỡ thân mật đầu tiên qua một tấm bình phong ngăn cách.

Nội dung cuộc gặp chủ yếu xoay quanh chuyện xin lỗi và cảm ơn, Chi Lan nghe đến buồn ngủ, nhưng Hạ Tử Di công tử không hề nhận ra, vẫn thao thao bất tuyệt biểu đạt lòng cảm kích của mình. Cuối cùng còn ca ngợi đồ ăn hôm qua, xong lại mặt dày đưa ra một yêu cầu nhỏ, đó là muốn mượn đầu bếp hoặc là để đầu bếp nhà hán đến học tập.

Chi Lan khó xử, nàng không thể nói cho vị công tử thích ăn ngon này nàng là người làm, vì thế chỉ có thể từ chối cả hai đề nghị kia, không ngờ sức chiến đấu của Hạ công tử thật sự quá kiên cường, kiên cường đến mức Chi Lan không nhận lời hán thì thật là chuyện thiên lý không dung.

Cuối cùng Chi Lan nói cần suy nghĩ, lại sai A Nhất tiếp Hạ công tử ăn cơm trưa, sau đó mới tiến được người.

“Chủ tử, cô xem tơ lụa này, thứ tơ lụa tốt thế này trong phủ ta cũng không có nhiều.” Thúy Nhi vuốt ve tơ lụa trơn mịn, than thở.

“Cầm đến đây cho ta xem.” Chi Lan hơi kinh hãi, thật không ngờ Hạ công tử tặng lễ vật đáng giá thế.

“Đây cũng là những màu thường ngày chủ tử hay mặc, hơn nữa sắp đến hè, tơ lụa này mềm mại thoáng mát, rất hợp để may mấy bộ xiêm y mới.” Lòng Thúy Nhi bắt đầu suy nghĩ xem dùng tơ lụa này may những bộ xiêm y thế nào.

Chi Lan không lên tiếng, nàng vốn không định nhận lời Hạ công tử, nhưng có qua có lại, tặng lễ hậu hĩnh mà chỉ muốn mượn đầu bếp, thật ra cũng không phải đại sự, hơn nữa người khác cũng không biết thức ăn là do nàng làm, có đề nghị đấy cũng không kỳ quái.

Chi Lan do dự, giờ nàng một thân một mình sống ở ngoài, tuy nói tiền bạc dư dả nhưng cũng không có đồ tốt tương đương để hồi lễ, nếu muốn cự tuyệt thì phải kiếm được thứ giá trị tương đương, nói thế nào cũng là bán anh em xa mua láng giềng gần.

“Thôi, người bảo A Nhất nói với Hạ công tử, đầu bếp này chủ trương giấu nghề, không thể cho mượn, nếu hán thật sự muốn ăn thì phải người báo một tiếng, nếu rảnh rồi sẽ làm rồi đưa qua cho hán.”

Chỉ Lan nói thế thứ nhất là vì lễ vật này quá giá trị, số tiền bỏ ra mua chỗ tợ lụa này có dùng để ăn uống cả đời cũng thừa. Thứ hai nàng biết Hạ công tử nhà bên chỉ là đến Hàng Châu lo công việc, sẽ không ở lâu dài, hơn nữa hẳn là người biết đối nhân xử thế sẽ không đòi người khác làm đồ ăn mỗi ngày, giỏi lắm là một tháng ba bốn lần mà thôi. Thứ ba là Chỉ Lan ích kỷ, giờ nàng quá nhàn rồi, thú vui giải sầu chỉ có tản bộ xung quanh và vào bếp, đáng tiếc người trong phủ đều là tôi tớ, nào dám thưởng thức món ăn nàng làm ra, có nói ngon cũng là do ngại thân phận nàng. Hạ công tử nhà bên sành ăn lại không biết nàng là đầu bếp, ngẫu nhiên làm mấy món cũng không quan trọng.

Chỉ Lan nghĩ Hạ công tử sẽ vui vẻ đồng ý, không ngờ Hạ công tử này lại mặt dày thế, thường xuyên cho người qua nhờ làm thức ăn, không chỉ thế còn mang theo cả nguyên liệu nấu ăn và nhận xét sau khi dùng bữa lần trước cùng đề nghị cho lần tới, ngược lại lại khiến Chỉ Lan không tiện cự tuyệt.

Ngày nọ, người chuyên đưa thức ăn là A Nhất sang Hạ phủ, bình thường là đưa đồ tán gẫu vài câu rồi về, không ngờ hôm nay Hạ công tử nổi lên hứng thú, bắt chuyện cùng hắn.

“Tài nấu ăn của đầu bếp quý phủ quả là không lời diễn tả, tại hạ thật vô duyên, thường xuyên quấy rầy quý phủ, thật sự xin lỗi.” Hạ Tử Di vốn tưởng mạo đẹp lại có khí chất, trần tình như thế A Nhất có bất mãn nhiều hơn cũng tiêu tan hết.

“Nào có nào có.” A Nhất vội khoát tay nói.

“Thật ra hôm nay giữ A Nhất là ta có chút ích kỷ, những ngày qua ta chịu không ít ơn huệ của quý phủ, luôn suy nghĩ phải làm thế nào cảm tạ Đông tiểu thư mới phải, ta thấy Đông tiểu thư một thân một mình ở nơi này, quả thật có chút nguy hiểm, khu này ngoài hai nhà chúng ta cũng không có người nào khác.”

Hạ Tử Di nói với giọng lo lắng, mặt cũng đầy vẻ lo lắng. A Nhất chợt thấy rung mình, lúc trước hẳn nghĩ với công phu của hắn và các thị vệ khác không cần sợ đạo chích quấy rối, nhưng người có lúc sẩy tay ngựa có lúc sẩy chân, vì an toàn của tiểu thư hắn cần phải nghĩ cẩn thận lại mới phải, đối với Hạ công tử đối diện lại càng cảm kích không thôi.

“Giờ ta ở đây, xảy ra chuyện cũng có thể hỗ trợ, nhưng đây không phải kẻ lâu dài, đây cũng chỉ là lo lắng của ta, A Nhất nghe xong đừng để bụng, cũng là ta xen vào việc của người khác.” Thái độ chân thành của Hạ Tử Di tạm thời đỡ được sự đề phòng của A Nhất.

“Đa tạ Hạ công tử quan tâm, tiểu thư nhà ta một mình sống ở ngoài thật sự có nhiều điều bất tiện, tiểu nhân cũng chỉ có thể dốc toàn lực bảo vệ tiểu thư bình an, không phụ sự căn dặn của lão gia.”

“Thứ cho ta mạo muội, Đông tiểu thư tại sao lại một mình sống ở ngoài?” Hạ Tử Di hỏi xong như nhận ra không ổn, dừng một chút lại nói, “Nếu A Nhất có bất tiện thì không cần trả lời ta, ta chỉ là có chút kỳ quái thôi, huống hồ ta thấy Đông tiểu thư cũng đến tuổi nên tính chuyện hôn nhân, một thân một mình ở ngoài thế này...”

Hạ Tử Di biểu hiện quan tâm chân thành, A Nhất vừa nghe liền đau lòng, tất nhiên hẳn biết tình huống lúc này của tiểu thư, lúc ấy tiểu thư kiên trì cố chấp, lão gia bởi vì quá sùng ái mà đáp ứng yêu cầu của tiểu thư, tuy nói cung đình là địa phương ăn thịt người, nhưng lưu lạc bên ngoài cũng không tốt hơn là bao.

Con gái chung quy là phải lập gia đình, tình huống của tiểu thư lúc này đúng là không tốt, nhà quan lại thì không cần nghĩ đến nữa, theo hắn thấy có lẽ vị Tam aka kia đối với tiểu thư tình ý sâu sắc, nếu bị phát hiện tất là không hay, tiểu thư hoặc là không lấy chồng, hoặc là gả cho một người có thể bảo vệ tiểu thư, A Nhất tất nhiên bỏ qua dân thường, nhưng đi đến đâu mới tìm được người tiểu thư ưng ý và chịu chống lại hoàng gia chứ. Những ngày qua hắn thấy tiểu thư mặc dù sống tương đối thoải mái, nhưng thêm mấy năm nữa, dựa vào tướng mạo của tiểu thư, sao có thể ở giá suốt đời.

Nghĩ vậy A Nhất lại nhìn Hạ công tử, bối cảnh của vị Hạ công tử này hắn đã tìm hiểu rõ ràng, nếu không cũng không dám lui tới thân cận như thế. Hạ Tử Di ở Tô Châu cũng là người nổi danh, nhà họ Hạ dòng dõi thư hương, là một trong những gia tộc hàng đầu Tô Châu, dưới sự lãnh đạo của vị Hạ công tử trẻ tuổi này càng thêm phát triển. Dòng dõi xứng với tiểu thư, nhân phẩm cũng không thành vấn đề, đến Hàng Châu lâu như vậy cũng không thấy hắn đi

tâm hoa văn liểu, trong phủ cũng sạch sẽ.

Hạ Tử Di thân nhiên đón nhận ánh mắt của A Nhất, tuyệt không khó chịu, ngược lại tiếp tục khuyên nhủ, “Ta nghĩ quý phủ khẳng định là có nỗi khó xử gì đây, chúng ta mặc dù quen biết không lâu, nhưng ta cũng coi người như bằng hữu, nếu thật sự có buồn phiền gì, cũng đừng giấu giếm, rốt cuộc bán anh em xa mua láng giềng gần, vì thế hôm nay ta mới mạo muội nói thế.”

“Hạ công tử nói có lý, chỉ là lão gia nhà ta ở tận kinh thành.” A Nhất cảm thấy người trước mắt là đối tượng tốt, nói không chừng có thể phát triển, vì vậy thử thăm dò một câu.

“Thì ra quý phủ là nhân sĩ kinh thành.” Hạ Tử Di mỉm cười.

“Hạ công tử cũng từng đến kinh thành sao?” A Nhất hỏi.

“Đương nhiên từng đến.” Hạ Tử Di nói có chút hàm ý sâu sắc, “Có điều so với kinh thành, có lẽ phong cảnh Giang Nam đẹp hơn.”

A Nhất lại nói chuyện cùng Hạ Tử Di một hồi, càng nói càng hợp lời, Hạ Tử Di thấy mục đích đã đạt, tâm trạng cũng không sai, lại mời A Nhất ăn trưa, lúc này mới đề hân về.

A Nhất hồi phủ liền gửi một phong thư đến kinh thành, giới thiệu Hạ Tử Di với lão gia, đề nghị lão gia đi thăm dò bối cảnh người này, nếu có khả năng nửa đời còn lại của tiểu thư có nơi nương tựa. A Nhất hoàn toàn xem nhẹ ý nguyện của Hạ công tử, trong suy nghĩ của hắn, tiểu thư mà chịu gả cho Hạ công tử thì Hạ công tử nên cảm ơn trời đất rồi.

Vì thế mới nói A Nhất mới là người mấu chốt.

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đừng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 131: Mộng một đời (7)

Chương trước đã nói đến chuyện nô bộc trung thành A Nhất gửi cho Đông Nhị gia ở kinh thành một phong thư, Đông Nhị gia nhận được thư xong thì rất vui vẻ, ngay sau đó lại bắt đầu khổ sở, Hách Xá Lý thị thấy chồng mình đọc thư vừa vui vừa buồn, lòng rất sốt ruột.

“Gia, rốt cuộc Lan nhi làm sao vậy? Có phải Lan nhi đã xảy ra chuyện gì?” Hách Xá Lý thị căng thẳng cầm tay Đông Quốc Duy, chỉ sợ nói đúng.

“Haizz, Gia cũng không nói rõ được là chuyện tốt hay xấu, nàng tự xem đi.” Đông Quốc Duy thờ phào một hơi, lại nghĩ đến Tam aka mới cưới đích phúc tấn, lòng này sinh cảm giác khó chịu như nuốt phải ruồi.

“Vị Hạ công tử này thật sự tốt như lời A Nhất kể sao?” Hách Xá Lý thị có chút hoài nghi.

“Trước phái người đi thăm dò đã, không có Hạ công tử thì sẽ có người khác, chẳng lẽ nàng muốn thấy con gái chúng ta bơ vơ cả đời?”

“Nhưng nếu gia tộc Hạ công tử hiền hách như lời A Nhất kể, thân phận hiện tại của Lan nhi...” Nhà họ Đông mặc dù có quyền có thế, nhưng việc về Chi Lan dù sao cũng là che giấu Hoàng gia, danh phận có thể tìm cho Chi Lan cũng chỉ là một bé gái mồ côi đến sống nhờ nhà cậu, tuy nói vẫn là dòng trưởng nhà thư hương, nhưng xét cho cùng cũng chỉ là một cô gái không nơi nương tựa.

“Gia thấy Hạ công tử này tương đối kỳ lạ, trước hết để người điều tra đã, nếu Hạ công tử thật sự được thế thì đúng là một chàng rể tốt.” Đông Quốc Duy sờ sờ râu, ông ấy rất tự tin về con gái mình, nếu con gái chịu đồng ý, Hạ công tử này hẳn là không thoát khỏi lòng bàn tay của con gái.

Kinh thành và Tô Châu cách nhau khá xa, khi kết quả điều tra đến kinh thành đã là hơn một tháng sau. Đông Quốc Duy nhìn mật báo trong tay, lòng cũng yên tâm, Hạ công tử này đúng là ứng cử viên tốt, tuy nói việc giữa hắn và Chi Lan chưa chắc đã thành, nhưng cuối cùng cũng có hy vọng vẫn là chuyện đáng mừng.

Vì vậy sau khi A Nhất nhận được thư hỏi âm thì rất vui, càng thêm cảm thấy quyết định của mình anh minh, Hạ Tử Di bên cạnh nhìn thấy A Nhất như thế liền hiểu mình đã thành công một phần.

Hàng Châu vừa hết hè, khí trời chuyển mát, A Nhất làm công việc quen thuộc là đưa cơm cho Hạ Tử Di, vừa định ra về liền bị Hạ Tử Di ngăn cản.

“Không gạt A Nhất, thật ra hôm nay tại hạ có câu này muốn hỏi A Nhất, nếu bất tiện người có thể không trả lời.” Hạ Tử Di đợi đã nửa năm, giờ người nhà hắn cũng thúc giục không thôi, nếu không hành động thì chậm mất.

“Không biết Hạ công tử muốn hỏi chuyện gì?” A Nhất có chút thấp thỏm.

“Các người lui xuống đi.” Hạ Tử Di vẫy tay, trong đại sảnh chỉ còn lại hắn và A Nhất.

“Tại hạ xin được nói thẳng, không biết Đông tiểu thư đã hứa hôn chưa?” Hạ Tử Di nhìn A Nhất há hốc mồm, rõ ràng là giật mình, lòng thầm buồn cười, nhưng không tỏ thái độ lên mặt, “Tại hạ thật lòng hâm mộ Đông tiểu thư, nhưng bởi vì quý phủ không có chủ sự, tại hạ không hiểu lắm thân thế Đông tiểu thư, vì thế đành hỏi người trước, dò la chút ý tứ rồi mới nhờ bà mối cầu hôn.”

Lời này thật hợp tình hợp lý, cũng chiếu cố tình huống đặc biệt của Chi Lan, bởi vì Chi Lan một thân một mình sống ở đây vừa nhìn là biết có vấn đề, trong nhà không có trưởng bối nào, chỉ có một cô gái chưa lập gia đình, dám cầu hôn cô gái như thế cũng cần dũng khí và năng lực làm chủ.

“Tiểu thư nhà ta vẫn chưa hứa hôn, tiểu thư vốn là nhân sĩ kinh thành, phụ mẫu không ở đây, một mình đến ở nhờ nhà cậu, có điều sức khỏe tiểu thư không tốt, vì thế ông cậu mua một căn nhà ở Hàng Châu cho tiểu thư điều dưỡng thân thể.” Thật ra để ý sẽ thấy lời của A Nhất có nhiều chỗ sơ hở, nhưng Hạ Tử Di không hề e ngại, cũng không hỏi han gì.

“Chưa hứa hôn là tốt rồi, xem ra tại hạ vẫn còn cơ hội.” Hạ Tử Di mỉm cười, như xuân đến tuyết tan, nhất thời khiến A Nhất nhìn đến ngây người. “Vậy mấy ngày nữa tại hạ sẽ đến quý phủ cầu hôn.”

Quý phủ trong lời của hắn tất nhiên là ông cậu ở kinh thành, A Nhất trở mắt đứng nhìn, có phần không hiểu nổi sao lại chuyện lại diễn biến nhanh thế, nhưng chuyện trong phủ nhà hắn rõ ràng hơn ai hết, vì thế hắn khéo léo từ chối, “Thật xin lỗi, tình huống trong phủ có chút đặc thù, việc này tiểu nhân không thể làm chủ, còn phải gửi thư hỏi cửu lão gia ở kinh thành một phen.”

“Tất nhiên, vậy tại hạ sẽ chờ tin tức của A Nhất.” Hạ Tử Di nhướn mày, cuối cùng cũng đi được bước đầu tiên, không uổng công hắn mưu đồ lâu như vậy.

“Ngươi nói gì? Hạ công tử nhà bên?” Chi Lan đang uống nước, nghe A Nhất nói xong liền sắc nước ho khan.

“Lão gia nói tiểu thư không thể ở giá cả đời, nhưng tiểu thư lúc này...” A Nhất còn chưa nói hết, nhưng Chi Lan đã hiểu ý hẩn, thời này không phải hiện đại, hôn nhân đều là cha mẹ mai mối mới thành, nếu trong nhà không quan tâm hộ nàng, nhiều khả năng nàng sẽ phải ở giá cả đời, dù chỉ là gả cho người làm ruộng, vậy cũng là không mai mối mà tăng tị với nhau, chỉ có thể bị dân trong thôn nhỏ nước miếng đến chết đuối.

“Được rồi, ta hiểu.” Ánh mắt Chi Lan tối đi, nàng sẽ không tìm một tấm chồng để gả bừa, nếu không trước kia nàng đi khỏi Hoàng cung làm gì, nhưng hiện nay người nhà nàng và Hạ phủ đang có ý gán ghép trong lúc nàng không biết, mặc dù nàng biết người nhà sẽ tôn trọng ý kiến của nàng, nhưng nàng không muốn cha mẹ đến già vẫn phải lo lắng cho nàng, vì thế biện pháp lúc này chỉ có tạm không nhận lời, khiến Hạ công tử biết khó mà lui.

Thật ra Chi Lan làm thế một phần là nhờ A Nhất mura dầm thấm lâu, ngày nào cũng được nghe những lời ca ngợi tán dương ai đó, người ta khó mà nảy sinh ác cảm với người đó. Huống hồ nàng cũng coi như gặp trực tiếp, Hạ Tử Di phong thái đứng đắn, cũng không phải người xấu, nguyên nhân chính là có ấn tượng ban đầu tốt như thế, Chi Lan mới không thẳng thừng cự tuyệt lời cầu hôn của Hạ Tử Di, ngay cả thanh mai trúc mã nàng cũng không cần, chuyện gả cho một người chưa biết rõ tất nhiên là càng không thể.

Co lẽ Chi Lan chỉ có chút lòng hiếu kỳ với Hạ Tử Di mà thôi, nhưng Chi Lan không biết lòng hiếu kỳ thường là bắt đầu cho một tình cảm.

“Chẳng phải ngươi rất thân với Hạ công tử sao? Ngươi giúp ta đi hẹn hẩn, hẹn giờ ngọ ngày mai ngồi thuyền du hồ, xem hẩn có nhận lời không, chú ý quan sát phản ứng của hẩn, trở về cẩn thận báo cáo cho ta.”

Nói cho cùng Chi Lan làm thế có phần can rở, nhưng nàng muốn xem phản ứng của Hạ công tử. Lúc này, thứ nàng tìm kiếm là một người bạn đời có thể cùng nàng đến hết cuộc đời, vậy điều kiện đầu tiên là tính cách phải thích hợp, nàng không thể giả vờ hiền thực sau đám cưới, nếu chồng không cho nàng ra khỏi cửa, nàng thà là độc thân cả đời cho thoải mái tiêu dao.

“Tiểu thư, nhưng mà nói thế hình như không hay cho lắm...” A Nhất đau khổ, các tiểu thư người Mãn có thể đi dạo phố, nam nữ cũng không phải tránh né nghiêm trọng như triều Minh, dù sao Đại Thanh mới nhập quan không bao lâu. Nhưng người tiểu thư muốn gặp là một người Hán, có lẽ tiểu thư không biết, nhưng A Nhất thì rất hiểu, người Hán rất coi trọng danh tiết của nữ tử, làm sao cho phép thiếu nữ gặp riêng đàn ông lạ.

“Không phải còn có các ngươi sao? Ta cũng đâu phải gặp riêng hẩn, đặt thêm một cái bình phong trên thuyền là được.” Khi còn sống trong cung Chi Lan kiềm chế đã lâu, ra khỏi cung rồi thì không muốn âm ức bản thân nữa, hơn nữa chuyện Huyền Diệp ít nhiều cũng khiến nàng bị bóng ma tâm lý, lòng có chút oán hận nam giới, không muốn giả vờ hiền thực. Tuy nói sẽ can nhắc Hạ công tử, nhưng nàng không cam đoan sẽ nhận lời, ngay cả Huyền Diệp thanh mai trúc mã rốt cuộc cũng phản bội nàng, nàng càng không có tự tin với đàn ông lạ.

A Nhất nhức đầu, cũng hiểu ý tứ của tiểu thư, haizzz, xem ra tiểu thư không thiết tha với hôn sự này, nếu không đã chẳng nghĩ ra cách đây để khiến Hạ công tử biết khó mà lui.

“Đồng tiểu thư thật sự nói vậy sao?” Hạ Tử Di nở nụ cười vui vẻ, không có chút vẻ gì là bất mãn. “Vậy đến lúc đó tại hạ xin chờ tiểu thư trên cầu Đoạn Kiều.”

Phản ứng của Hạ Tử Di tốt quá kỳ vọng, đến mức Chi Lan cảm giác như bị gài bẫy. “Hẩn thật sự nói thế? Không chút bất mãn?”

“Tiểu thư, thật sự không có chút bất mãn gì.” A Nhất cảm thấy đã đánh giá thấp Hạ công tử, quả nhiên hẩn không phải người cổ hủ.

“Được rồi, ngày mai đi.” Trong lòng Chi Lan có chút bất mãn, nhưng còn có chút chờ đợi mà nàng không nhận ra, có lẽ vì gặp được một người hiểu nàng đến thế?

Ngày hôm sau, Chi Lan ăn mặc chỉnh tề mang theo nha hoàn thị vệ ra khỏi cửa, thuyền là thuyền lớn, đã bỏ tiền bao trọn, khoang thuyền như một sảnh nhỏ, ngăn cách ở giữa bởi một bình phong. Chi Lan an vị sau bình phong, chờ A Nhất dẫn Hạ Từ Di đến.

“Chào Đông tiểu thư, tại hạ có lễ.” Chi Lan không nhìn rõ hình dáng Hạ Từ Di, nhưng giọng nói ấm áp thân thiện, có vẻ rất chờ mong buổi gặp này.

“Hạ công tử mời ngồi.” Chi Lan cất chất giọng ngọt ngào, say lòng người như gió mát Tây Hồ, Hạ Từ Di biết điều ngồi xuống rồi im lặng, chỉ nhìn bóng hình sau bình phong thật chăm chú, như thể nhìn mãi vẫn không đủ.

“Hạ công tử nhìn ta chăm chăm làm chi vậy?” Chi Lan cảm thấy vị Hạ công tử này thật thú vị, hành vi này nếu là kẻ khác hẳn sẽ rất hèn mọn vậy mà hắn lại làm rất đường hoàng nghiêm túc, khiến người ta khó mà bắt mẫn.

“Mong Đông tiểu thư bỏ qua cho, tại hạ ngưỡng mộ tiểu thư đã lâu, khó có cơ hội được nhìn thấy tiểu thư, tất nhiên là mừng rỡ vạn phần, trong lúc nhất thời quên lễ nghĩa, mong tiểu thư thứ tội.” Hạ Từ Di dứt lời vẫn nhìn Chi Lan chăm chú, không có ý tứ buông tha, như thể người vừa nói không phải hắn.

“A? Nếu như ta nhớ không lầm, ta và Hạ công tử mới chỉ có hai lần gặp gỡ, không biết tại sao Hạ công tử lại ngưỡng mộ ta?” Thiếu nữ bình thường không ai dám hỏi câu này, nhưng Chi Lan là thật sự tò mò, vì thế thoải mái đặt câu hỏi.

“Nếu như ta nói ta với tiểu thư vốn là duyên định tam sinh, tiểu thư có tin không?” Hạ Từ Di lấy từ trong túi tiền ra một vật, bởi vì có bình phong ngăn cách, Chi Lan không thấy được rõ là vật gì.

“Chẳng lẽ Hạ công tử nhờ người khác xem tướng?” Chi Lan buồn cười nói, “Ta không phải không tin duyên định tam sinh, nhưng ta tin sự tại nhân vi.”

“Lúc trước ta cũng không tin.” Hạ Từ Di thờ dãi, “Nhưng sau khi gặp tiểu thư thì ta tin hoàn toàn, trong tay tiểu thư chắc có một cái nhẫn bạc.”

Chi Lan đưa mắt, sai Thúy Nhi cầm món đồ của Hạ Từ Di.

“Chi là một cái nhẫn thôi, Hạ công tử có gì muốn nói với ta sao?” Mặc dù trong lòng Chi Lan rất kinh ngạc, nhưng nàng không biểu lộ, tất nhiên nàng vẫn nhớ cái nhẫn này, mấy năm trước nàng tỉnh lại sau một giấc mộng thì thấy nó ở trong tay, hẳn lại có một cái nhẫn y hệt, màu sắc độ sáng không khác chút nào.

“Nói vậy trong lòng tiểu thư chắc cũng nghi vấn, tại hạ là thật lòng muốn lấy tiểu thư làm vợ, hơn nữa đời này cũng chỉ có duy nhất một mình tiểu thư.” Hạ Từ Di nói rất nghiêm túc, khiến Chi Lan cũng phải hoảng sợ.

“Ngươi nói gì? Lặp lại lần nữa?” Chi Lan cảm thấy chắc là nàng nghe lầm rồi, nàng đưa mắt nhìn Thúy Nhi bên cạnh, không ngờ Thúy Nhi cũng đang trợn mắt há mồm.

“Tiểu thư không hề nghe lầm, ta nguyện ý đời này chỉ lấy duy nhất một người là tiểu thư, hơn nữa trước đây tại hạ cũng không có thông phòng thiệp thị gì, sau này lại càng không có.” Hạ Từ Di biết đây mới là nỗi sợ của nàng, tình cảm có thể từ từ bồi đắp, nhưng cơ hội lại chỉ có một lần, hẳn nhất định phải nắm chắc cơ hội này, mới có khả năng chiếm được trái tim nàng.

“Ta không tin.” Chi Lan tỉnh táo lại rồi lắc đầu, “Ta và công tử chỉ là người xa lạ, ta không nghĩ ra được bất cứ lý do gì khiến công tử vì ta mà quyết định như thế.”

“Có lẽ lúc này tiểu thư không hiểu, nhưng chuyện đó không quan trọng, tại hạ có thể viết giấy cam đoan, nếu có lúc tại hạ làm chuyện có lỗi, tiểu thư có

thẻ lấy tờ giấy cam đoan ra, muốn trừng phạt thế nào, tại hạ đều đồng ý.” Hạ Tử Di ra hiệu với quản gia đứng bên cạnh, quản gia do dự một hồi mới lấy giấy bút.

“Bê bình phong đi.” Chỉ Lan sa sầm nét mặt, có chút tức giận đồng thời có chút kỳ quái, nàng không hiểu tại sao người đàn ông này lại như thế.

Bình phong được bê đi Chỉ Lan mới nhìn rõ Hạ Tử Di, hôm nay hắn mặc trường bào màu tím sậm thêu trúc, dù đang ngồi thẳng, nhưng hai mắt sáng như sao, ánh mắt nhìn nàng nóng rực.

“Hạ công tử thật sự không nói đùa?” Chỉ Lan cười như có như không, nàng không tin có người đàn ông nào lại chủ động viết tờ giấy cam đoan như thế.

“Tại hạ không hề đùa cợt.” Hạ Tử Di dứt lời liền cầm bút viết, chỉ chốc lát đã viết xong tờ giấy cam đoan.

“Nội dung đoạn sau tiểu thư muốn thế nào tại hạ sẽ viết như thế.” Hạ Tử Di chỉ vào chỗ còn trống trên tờ giấy, chắc là phản trừng phạt theo lời hắn nói.

“Cũng chỉ là một tờ giấy thôi, Hạ công tử dựa vào cái gì cho rằng ta sẽ vì một tờ giấy mà tin lời công tử?” Chỉ Lan cảm thấy hôm nay đáng lẽ không nên ra ngoài, không ngờ Hạ công tử này mạnh mẽ như thế, khiến nàng rơi vào tình thế cười hổ khó xuống, đối phương đã đưa ra điều kiện như thế, nàng không nhận lời thì thật là không biết tốt xấu.

“Tại hạ có thể ngay trong ngày thành hôn tuyên bố với bản dân thiên hạ quyết không nạp thiếp, tiểu thư có thể yên tâm, hoặc nếu tiểu thư có biện pháp gì, có thể nói ra để thương lượng.” Hạ Tử Di vẫn không chút giận dữ, ngược lại rất thành khẩn.

“Ngươi! Ngươi hôm nay là ép ta nhận lời sao?” Chỉ Lan đứng lên, theo lý thuyết điều kiện Hạ Tử Di đưa ra vô cùng phù hợp với yêu cầu của nàng, nhưng nàng không vừa mắt về đặc ý đẩy của hắn.

Nhưng người tính không bằng trời tính, thân thuyền bỗng bị sóng chao nghiêng, Chỉ Lan đứng dậy bất ngờ nhất thời trọng tâm không vững, khi nàng sắp ngã xuống sàn, Hạ Tử Di tay mắt nhanh nhẹn, lao vọt đến, duỗi tay ôm Chỉ Lan vào lòng.

Người hương thơm trong vòng tay, bụng dưới Hạ Tử Di không tự giác rục rịch, hắn bỗng nảy ra một ý, làm bộ nghiêng về phía sau, Chỉ Lan bị hắn ôm chặt, chỉ có thể nhoài tới theo quán tính, ngã nhào xuống người hắn, bờ môi chạm vào lồng ngực hắn.

Chỉ Lan vừa thẹn vừa giận, nghĩ muốn đứng dậy, nhưng cả người nằm trọn trong vòng tay hắn, nàng ngẩng đầu, đập phải cằm Hạ Tử Di, Hạ Tử Di kêu đau, tay càng ôm chặt hơn.

Thúy Nhi vội vàng đi tới muốn đỡ Chỉ Lan đứng dậy, nhưng quản gia và tiểu đồng Hạ Tử Di dẫn đến lại ngăn cản Thúy Nhi và hộ vệ, bên này hai quân giằng co, bên kia Hạ Tử Di cảm nhận nhuyễn ngọc ôn hương trong vòng tay, chỉ muốn ôm thật lâu cho thỏa nỗi tương tư. Nhưng vì tương lai lâu dài, hắn kiềm chế khát vọng, buông tha Chỉ Lan, tự đứng lên.

“Ngươi ... là đồ vô lại!” Những hành động hôm nay của Hạ Tử Di thật sự khiến nàng thấy rối bời, nghĩ đến khí tức đàn ông quanh quẩn, nàng càng xấu hổ giận dữ.

Nhìn Chỉ Lan hai gò má đỏ bừng, đôi mắt rung rung, toàn thân như con mèo nhỏ xù lông cầu giận, ánh mắt Hạ Tử Di càng sáng hơn, lóe ra thứ ánh sáng trong mắt sói, khiến Chỉ Lan không khỏi run rẩy.

“Tại hạ cũng là vạn bất đắc dĩ, ai bảo tiểu thư hẹn gặp trên thuyền.” Hạ Tử Di lắc đầu, tỏ vẻ bản thân vô tội, “Tiểu thư cũng không cần khổ sở, nếu tại hạ

đã có tiếp xúc với tiểu thư, tất nhiên sẽ chịu trách nhiệm, tại hạ sẽ đến kinh thành cầu hôn, sẽ không phụ bạc tiểu thư.”

“Ngươi...!” Chi Lan bị hấn làm cho á khẩu không nói được gì, chỉ hận thuyền tại sao vẫn chưa cập bờ, để nàng không phải chịu đựng tên vô lại này thêm nữa.

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đừng Chạy (Một Kiếp Yêu Ngươi)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 132: Mộng một đời (8)

Hạ Tử Di thấy Chi Lan tức giận thật sự, hấn liền không chọc giận nàng nữa, ngồi xuống lắng lắng thương trà, dường như chuyện vừa rồi chưa hề phát sinh.

Chi Lan cũng lạnh lùng yên tĩnh trở lại, hung hăng trừng mắt với Hạ Tử Di. Hạ Tử Di đón nhận ánh mắt của Chi Lan, mỉm cười, không thêm để ý, ngược lại còn hưởng thụ thái độ càn rỡ của Chi Lan.

“Hôm nay thời tiết đẹp thế này, tiểu thư hà tất phải khó chịu.” Hạ Tử Di đặt chén trà xuống, nhìn Chi Lan thở hổn hển, lòng thầm thỏa mãn, “Thật ra những lời tại hạ vừa nói đều là tự đáy lòng, tiểu thư thật sự nên suy nghĩ kỹ một lần.”

“Tiểu thư một mình tới Hàng Châu sống, mặc dù tại hạ không biết nguyên nhân cụ thể, nhưng hẳn là tiểu thư có nỗi khó xử riêng, hơn nữa tiểu thư không còn nhỏ tuổi, chuyện hôn nhân cần lời mai mối lời mẹ cha, tại hạ ngưỡng mộ tiểu thư, vì thế muốn đến nhà tiểu thư cầu hôn, đó cũng là chuyện thường tình, mong rằng tiểu thư không hiểu lầm tại hạ.”

“Ta không hiểu lắm ngươi, chỉ không hiểu tại sao ngươi lại muốn đến nhà cầu hôn ta.” Chi Lan vẫn làm bộ như ngắm cảnh bên ngoài, nghe Hạ Tử Di nói xong không tránh khỏi quay đầu hỏi.

“Lý do tại hạ đã từng nói rồi, chỉ là tiểu thư không tin thôi.” Hạ Tử Di khẽ lắc đầu, “Thật ra lý do gì không quan trọng, quan trọng là ... tại hạ muốn kết hôn với tiểu thư, nhưng tiểu thư lại bởi vì một vài nguyên nhân không muốn gả cho tại hạ.”

“Tiểu thư hôm nay có thể hện ta gặp mặt, cho thấy tiểu thư không phải người không có chủ kiến để mặc người khác an bài, vừa hay ta cũng không phải người như thế, nếu không phải người con gái mà ta thầm ngưỡng mộ, ta quyết cả đời này không lấy vợ.”

“Ngươi nói thật sao?” Chi Lan cả kinh, Hạ Tử Di thật sự không giống đàn ông thời đại này, từ việc nhận lời hẹn gặp hôm nay, còn nói sẽ không nạp thiếp, cuối cùng thậm chí viết giấy cam đoan, những hành vi đầy đều nói lên Hạ Tử Di là người cuồng phóng khó khống chế. Nhưng nàng thật không ngờ Hạ Tử Di lại cùng ý nghĩ với nàng, nếu không cưới được người trong lòng thả rằng độc thân cả đời.

“Tại hạ không hề nói sai.” Hạ Tử Di như không hề nhận biết mấy lời mình vừa nói kinh động lòng người thế nào, “Có lẽ tiểu thư không tin vừa gặp đã yêu, nhưng tại hạ tin vào duyên phận, nếu không, tại hạ sẽ không gặp tiểu thư, người có quan điểm như chúng ta cả Đại Thanh chẳng được mấy người.”

“Đúng?” Chi Lan lẩm bẩm, “Cha mẹ của ngươi cho phép ngươi tự quyết định? Chẳng phải ngươi vừa nói hôn nhân là cần lời cha mẹ lời mai mối sao? Chẳng phải mẫu thuẫn đây thôi?”

“Đối với người mình yêu đương nhiên tới cửa cầu hôn, nếu không có người yêu thì ta tự làm chủ.” Hạ Tử Di đã quyết định thuyết phục Chi Lan trong hôm nay, vì thế hắn chia sẻ chân thành, “Gả cho ta có gì không tốt? Ta sẽ không nạp thiếp, thậm chí sẽ không gặp gỡ nữ nhân khác, nếu nàng thích ra ngoài du ngoạn, ta cũng có thể đưa nàng đi khắp cảnh đẹp Đại Thanh. Hơn nữa nhà ta cũng coi như cao môn đại hộ, cảm ỷ ngọc thực cả đời không phải vấn đề băn khoăn.”

“Người cho là người ba hoa mấy câu thế là xong ư?” Điều kiện như thế tất nhiên khiến Chi Lan động lòng, nhưng lòng nàng vẫn thăm dò phòng người xuất hiện đột ngột như Hạ Tử Di.

“Nếu bỏ ra từng đấy công sức là đủ, ít nhất ta không cần bỏ công khuyên tiểu thư nữa.” Hạ Tử Di biết Chi Lan nhất thời sẽ chưa chịu thỏa hiệp, nhưng hắn sẽ không chịu thua sớm như thế.

“Tiểu thư thật sự nên nghĩ lại, nếu không phải ta ngưỡng mộ nàng, sao nhận lời hẹn gặp hôm nay, nàng thử nghĩ xem, nếu ta muốn ép nàng, trực tiếp phái người đến kinh thành cầu hôn là được, tiểu thư cũng đâu thể phản kháng.”

Với lập trường của Hạ Tử Di mà nói, lúc này hắn chưa biết thân phận thật của Chi Lan, chỉ biết nàng là một cô gái mồ côi, dưới tình huống như vậy, hắn còn đến hỏi ý kiến Chi Lan, hơn nữa đồng ý nhiều điều kiện như vậy, nói lên hắn thật sự rất quan tâm nàng.

Tất nhiên Chi Lan cũng nghĩ được điều đấy, tuy nói hành vi của Hạ Tử Di có chút lỗ mãng, nhưng không thể phủ nhận mỗi lời hắn nói đều tác động đến nàng, quả thực là uy hiếp khiến nàng không thể phản bác.

“Chẳng lẽ tiểu thư vẫn còn điều gì để băn khoăn? Nàng có thể nói ra cho ta cùng biết được không.” Hạ Tử Di thấy Chi Lan không nói lời nào, nhưng thần sắc đã dịu hơn, vì vậy rèn sắt趁 còn nóng.

“Ta không biết người, ta không thể tin người.” Chi Lan ngẩng đầu, thần sắc nghiêm túc, “Cũng như công tử vừa nói, người sẽ không lấy một người mà người không thích, theo suy nghĩ của ta, thích phải dựa trên cơ sở hiểu nhau, ta và người mới chỉ có hai lần gặp gỡ, nói đến chuyện hiểu nhau vẫn là quá sớm, giờ chúng ta chỉ như hai người xa lạ thôi.”

“Hơn nữa công tử nói rất có lý, nhưng công tử cũng là kẻ làm con, làm sao có thể không nghe lời cha mẹ, lúc này người nói nhận lời với ta chỉ là lời nói một phía, bảo ta làm sao tin người.”

Chi Lan không ngờ nàng có thể lạnh lùng bình tĩnh phân tích chuyện hôn nhân của mình như thế, thật ra nàng cũng đã suy nghĩ, hoặc là ở giá cả đời, hoặc là kết hôn với một người không hề quen biết, thời cổ đại này làm gì có cơ hội tìm hiểu yêu đương, thật sự rất không thực tế.

Vì thế ý định của Chi Lan là không lấy chồng, nhưng nàng cũng không muốn ama và ngạch nương lao tâm vì chung thân đại sự của nàng, ngày nào nàng chưa đi lấy chồng, ama và ngạch nương ở kinh thành chưa được yên lòng ngày đấy. Nàng ích kỷ rời khỏi hoàng cung, không màng lợi ích gia tộc đã là đại bất hiếu, nếu kiên trì ý nghĩ độc thân, ama và ngạch nương nhất định sẽ cho rằng là Tam aca làm đời nàng lỡ dở, có thể sẽ tự hặn quyết định đưa nàng vào cung năm xưa.

Người thanh niên trước mặt này có điều kiện rất phù hợp, nhưng lòng Chi Lan vẫn có chút vương mắc khó mà tháo gỡ, thật khó xử, haizz.

“Thứ nhất, là do nàng không biết ta, nếu biết ta khẳng định sẽ không cự tuyệt ta. Thứ hai, ta hiểu nàng, nếu không sẽ không tới cửa cầu hôn. Còn nữa, gia mẫu rất sớm, ta đã nói rõ với phụ thân ta, ông ấy sẽ không can thiệp vào chuyện chung thân đại sự của ta.” Hạ Tử Di lời ít mà ý nhiều giới thiệu hoàn cảnh bản thân, hắn có nhà có cửa, có cha không có mẹ, không biết bao nhiêu cô gái muốn chặn đường ép cưới.

“Người hiểu ta?” Chi Lan theo trực giác nhìn chiếc nhẫn trong lòng bàn tay, chẳng lẽ liên quan đến chiếc nhẫn bạc này.

“Nói ra nàng nhất định không tin, nhưng sự thật là thế, ta lấy được chiếc nhẫn này từ trong mộng, nàng cũng có một cái.” Thật ra Hạ Tử Di không nghĩ ngà bài quá sớm thế này, chỉ tại Chi Lan quá khó thuyết phục, không giải thích rõ ràng khẳng định là nàng sẽ không đồng ý.

“Chỉ có điều chắc là nàng sẽ không nhớ rõ nội dung giấc mộng.” Hạ Tử Di nói tới đây thì mắt tối sầm lại, không biết nhớ ra điều gì, ánh mắt có chút buồn bã, “Chỉ có một mình ta còn nhớ.”

Không biết vì sao, Chi Lan nghe câu đó xong cảm thấy có chút xót xa, Hạ Tử Di không có vẻ gì là đang nói dối, hơn nữa giấc mộng đấy chỉ có Huyền Diệp biết, Hạ Tử Di ở tận Tô Châu không có khả năng hay biết, vì thế chỉ có thể là hấn chính là người còn lại trong giấc mộng.

“Thuyền cập bờ rồi, tiểu thư về nên suy nghĩ kỹ, ta sẽ chờ nàng.” Hạ Tử Di đứng dậy, chuẩn bị lên bờ, cuối cùng hấn dừng một chút, quay đầu nói, “Bởi vì ta không muốn chỉ có một mình ta ôm nỗi nhớ.”

Khi Chi Lan hồi phủ thì mặt trời đã ngả về tây, nàng ăn xong đi tắm, ngồi trong bồn nghịch cánh hoa, không biết tâm trí bay đến cõi nào.

Thúy Nhi cầm xà phòng đi đến, không khỏi hỏi, “Tiểu thư suy nghĩ chuyện của Hạ công tử sao?”

“Rõ ràng đến thế sao?” Chi Lan nhún mày, gục người vào thành bồn, Thúy Nhi thấy thế đi tới nhẹ nhàng chà lưng cho Chi Lan.

“Tất nhiên rõ ràng, gần đây đâu có chuyện gì đáng để suy nghĩ, nhưng mà tiểu thư sẽ nhận lời Hạ công tử sao?” Thúy Nhi dè dặt hỏi.

“Ngươi nói xem? Ngươi cảm thấy Hạ công tử là người thế nào?” Chi Lan đầu môi, ra hiệu Thúy Nhi có gì cứ nói.

“Nô tỳ cảm thấy điều kiện của Hạ công tử rất tốt, thật sự rất tốt.” Thúy Nhi cảm thấy nếu cô ấy là tiểu thư nhất định sẽ nhận lời không chút do dự, chỉ với lời hứa không nạp thiệp, ít nhất một nửa thiếu nữ Đại Thanh đều sẽ ưu ái vị Hạ công tử này.

“Ồ, ngươi cũng cảm thấy rất được sao.” Chi Lan ung dung nghịch cánh hoa, lòng vẫn rối bời, ví dụ như Hạ Tử Di nói hấn hiểu nàng, rốt cuộc là hiểu đến mức nào, hấn có biết thân phận thật của nàng không? Đặt niềm tin vào một giấc mơ là chuyện rất hão huyền, nhưng chiếc nhẫn thật sự tồn tại, hơn nữa điều kiện Hạ Tử Di đưa ra rất tuyệt vời, khiến người khác không đành lòng cự tuyệt.

“Được rồi, để ta suy nghĩ, nhân sinh đại sự mà, có thể nào cũng phải suy nghĩ ba năm tháng, ngươi nói đúng không?” Chi Lan nhắm mắt, khóa miệng lại khẽ nhếch, khi nàng còn chưa nhận ra, nàng đã có ấn tượng không tệ về Hạ Tử Di.

Thời gian sau đó Hạ Tử Di thường xuyên thay đổi biện pháp hẹn Chi Lan ra ngoài, những chỗ gặp mặt cũng là cảnh đẹp, Chi Lan cự tuyệt mấy lần rốt cuộc cảm thấy ngại ngùng, đành phải đồng ý.

Vì vậy với sự bầu bạn của người nào đó Chi Lan lần lượt đi dạo hết địa phương lớn nhỏ ở Hàng Châu, lúc đầu thái độ của nàng rất xa cách đề phòng, nhưng Hạ Tử Di lại không thèm để ý, cũng không làm ra bất cứ chuyện gì quá đáng, thậm chí chuyện gì cũng theo ý kiến sở thích của nàng, biểu hiện quân tử khó mà chê trách.

Nhưng Chi Lan lại theo bản năng cảm giác được con người Hạ Tử Di không như hấn thể hiện, hấn hấn là kiêu ngạo, tùy hứng, lạnh lùng, nhưng Chi Lan không thắc mắc ra lời, coi như có một hướng dẫn viên miễn phí, dù sao nàng cũng không thiệt hại gì.

Có điều lòng Chi Lan dần xuất hiện hình tượng của Hạ Tử Di, hấn hấn là một thiếu gia kiêu ngạo, thiên tư xuất chúng, bướng bỉnh khó khổng chế, để ý ai thì chiều chuộng, không đếm xỉa đến ai thì mặc kệ chết sống, ra tay hào phóng, cử chỉ khéo léo, nói chuyện thú vị lại hợp lời với nàng, là người xử thế có

nguyên tắc và đạo lý, tuyệt không dễ dàng thỏa hiệp.

Chỉ Lan nghịch ngón tay, liệt kê ưu điểm của Hạ Tử Di, sau đó nàng phát hiện hần ưu điểm không ít, khuyết điểm cũng không thiếu, nhưng kỳ lạ là ưu điểm của hần nàng đều thích, khuyết điểm lại không bận tâm, chưa nói tới thích hay không, những điểm hơn người của hần đã khiến nàng rất vừa lòng.

Từ khi loài người xuất hiện đã thích thảo luận vấn đề này, đến bây giờ vẫn chưa thể làm rõ yêu là gì, Chỉ Lan cũng không hiểu, Huyền Diệp là mối tình đầu của nàng, có ưu thế tự nhiên. Nhưng sau khi chia tay Huyền Diệp Chỉ Lan lại mơ hồ, tại sao thích một người? Bởi vì hần khôi ngô anh tuấn, hay vì hần có tiền có quyền, suy nghĩ hồi lâu Chỉ Lan đưa ra một kết luận không biết chính xác hay không, đó là vì hần có tính chất đặc biệt mà nàng thích, ví dụ như chính trực, thiện lương, cầu tiến v.v..., chỉ cần những tính chất đấy không biến mất thì tình cảm vẫn có thể duy trì.

Vì thế Chỉ Lan lúc này cảm thấy, có lẽ nàng có thể suy nghĩ chuyện tìm hiểu Hạ Tử Di?

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đừng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 133: Mộng một đời (9)

Năm Thuận Trị thứ 32, Tam aka ở kinh thành mừng được con trai trưởng dòng trưởng, trong phủ Tam aka nhất thời hoan hỉ phi thường.

“Chủ tử, chiều nay ngài định...?” Tam aka Huyền Diệp ngồi trước bàn, một quyển sách mở ra đặt trước mặt, có điều suốt một khắc không hề lật sách.

“Tôi nay đến thăm phúc tấn, cô ấy cũng vất vả.” Huyền Diệp nói với giọng lạnh nhạt.

“Vâng.” Tiểu Lý Tử cầm đèn lồng, dẫn đường đi trước, gió thu thổi qua, Huyền Diệp cảm thấy hơi lạnh, không tự giác xiết áo.

“Thỉnh an Vương gia.” Cô gái trước mắt là đích phúc tấn Huyền Diệp cưới ba năm trước, vừa sinh cho hần con trai. Huyền Diệp mỉm cười đưa tay như muốn đỡ dậy.

“Phúc tấn đa lễ, nàng vừa sinh con, nên nghỉ ngơi nhiều hơn.” Huyền Diệp đi vòng qua phúc tấn, đến bên bực ngồi xuống, không nhận ra sự hụt hẫng trong mắt phúc tấn.

“Đa tạ Vương gia, thiếp thân khỏe, Vương gia không cần lo lắng, giờ đã nhập thu, Vương gia cũng nên chú ý sức khỏe.” Nữ tử rót chén trà nóng, đưa cho Huyền Diệp.

Huyền Diệp gật đầu, không nói gì, nhận chén trà nhấp một ngụm rồi đặt xuống.

“Vương gia muốn nhìn Nhị aka không?” Nữ tử thấy Huyền Diệp có vẻ lơ đãng, mở miệng dò hỏi.

“Không cần, chắc nó đã ngủ, đừng đánh thức con trẻ.” Huyền Diệp phẩy tay, “Ngày mai ta muốn đến thôn trang, chuyện trong phủ giao cho nàng.”

Cô gái thăm tỉnh ngày, quả nhiên đã đến, lòng thăm chua xót, nhưng vẫn ngoan ngoãn nhận lời, hầu hạ Huyền Diệp thay quần áo đi ngủ.

Nơi Huyền Diệp đến là một tòa nhà ở ngoại ô, nếu là người từng ở trong cung sẽ phát hiện bố cục cách bài trí giống hệt thiên điện của cung Cảnh Nhân.

Huyền Diệp cho hạ nhân lui hết, một mình đi vào, vẻ mặt không buồn không vui, không biết đang nghĩ gì. Hắn mặc áo khoác không tay màu xanh tối, bên hông treo một túi hương đã cũ, màu sắc sòn bạc, hẳn là thường xuyên bị vuốt ve.

“Ba năm...” Huyền Diệp cúi đầu, thì thào. Trước mắt hắn là một ngôi mộ chôn quần áo di vật, đặt ở vườn sau nhà, xung quanh rất sạch sẽ, xem ra mỗi ngày đều có người quét dọn.

Huyền Diệp từ từ gục xuống, tay phải xoa tấm bia đá, ngón tay cái không ngừng lưu luyến cái tên khắc trên bia, nửa ngày sau mới nói được mấy chữ khàn khàn, “Tôi rất ổn... em có ổn không?”

“Chắc là em ổn, rồi khỏi tôi chắc chắn là ổn.” Huyền Diệp buông tay, ánh mắt vẫn nhìn tấm bia đá không rời, “Kiếp này tôi có lỗi với em, kiếp sau, chờ kiếp sau...”

Giọng của Huyền Diệp có chút nghẹn ngào, gió thu thổi qua, lời nói bay theo cơn gió.

Mấy ngày sau, đi từ trong nhà ra là Huyền Diệp trong dáng vẻ Tam aka hăng hái, đắc ý.

Cùng lúc Tam aka mừng được con trai, có một đội nhân mã xuất phát từ Hàng Châu, hướng về kinh thành. Hai cỗ xe ngựa có vẻ ngoài chất phác lẫn bánh trên đường, đi trước là tám hán tử oai hùng đeo đao ngồi trên tám con tuần mã mở đường, đi sau là mấy chục tiêu đầu, người nào cũng tràn đầy năng lượng, hai tay ôm kiếm, cảnh giác đánh giá xung quanh.

“Sao người lại bá đạo được thế nhỉ, ta đã nhận lời gả cho người lúc nào chứ?” Chi Lan ngồi trong xe ngựa, đối diện là Hạ Tử Di.

“Ồ, hình như chưa.” Hạ Tử Di chăm chú suy nghĩ một phen rồi đáp.

“Vậy người kéo ta đi kinh thành làm chi?” Chi Lan co người về sau, như thể người đối diện là mãnh thú.

“Mấy ngày trước ta nghe A Nhất nói nàng nhớ người nhà.” Hạ Tử Di đặt lên bàn nhỏ ít điểm tâm, đưa ra trước mặt Chi Lan. Lại rót một chén trà, đưa cho Chi Lan. “Huống hồ chẳng phải nàng than dạo này nhàm chán sao, đã đi dạo hết Hàng Châu, vậy ta đưa nàng đi dạo thành Bắc Kinh, chẳng lẽ không tốt?”

Chi Lan nhận nước trà, mặc dù có chút tức giận nhưng không cự tuyệt. “Ta sinh ra và lớn lên ở Bắc Kinh, không cần người đưa đi.”

“Vậy càng hợp, ta không thông thuộc Bắc Kinh, đành làm phiên Chi Lan.” Hạ Tử Di nhìn Chi Lan uống trà xong, thấy bờ môi đã không còn khô nẻ mới hài lòng, lấy từ ngăn kéo ra một trái lê, bắt đầu chăm chú gọt vỏ.

“Mùa thu trời hanh khô, mấy ngày qua bốn ba đường dài, nàng nên ăn mấy món nhuận phổi.” Dứt lời hắn đặt quả lê đã gọt vỏ vào tay Chi Lan, sau đó rút khăn lụa lau tay.

“Cám ơn người.” Chi Lan cúi đầu, nói một hồi con giận đã tiêu tan, Hạ Tử Di mặc dù có chỗ không đúng, nhưng rốt cuộc vẫn là suy nghĩ cho nàng, nàng nhớ nhà có điều không dám quay về.

Hạ Tử Di mỉm cười, không ngại việc Chi Lan nói hấn, hấn không muốn ép nàng, nhưng cũng không muốn nhìn nàng như con rùa đen rúc đầu trong mai. “Hôm qua giường của khách sạn hơi cứng, hôm nay ta sẽ sai người đi mua tấm đệm, trải trên giường chắc sẽ dễ ngủ hơn.”

“Sao người biết?” Chi Lan có chút kinh ngạc, nàng đúng là được nuông chiều từ bé, không ngủ quen thứ giường ọp ẹp đấy.

“Sáng nay thấy nàng tinh thần không tốt thì đoán ra.” Hạ Tử Di chỉ gian trong, “Gian trong có giường đặc chế, là ta hỏi A Nhất về sở thích của nàng để làm, hấn là sẽ không khó chịu, nếu nàng tin ta thì đừng ngại vào nghỉ ngơi một lúc, con đường này là quan đạo, sẽ không xóc nảy quá nhiều.”

Chi Lan không trả lời, nàng nhăm nháp quả lê, ăn xong vứt hột vào rổ đựng rác, đứng dậy ngồi xuống bên cạnh Hạ Tử Di, lấy từ trong ngăn kéo ra một quả lê, gọt vỏ xong đưa cho hấn rồi mới về chỗ cũ rồi ngồi xuống.

Mặc dù Hạ Tử Di không nói cảm ơn, nhưng khóe miệng khẽ nhếch và cặp mắt phượng cong cong cho thấy hấn đang rất vui. “Lần này nàng về nhà có chuyện gì phải chú ý không?” Hạ Tử Di ăn xong quả lê giọng nói càng thêm dịu dàng, mơ hồ lộ chút hưng phấn.

“Không thể để ai gặp ta, ngoại trừ người nhà.” Chi Lan suy nghĩ một chút, “Người biết nhà ta ở đâu không?”

“Tất nhiên biết, ta nói rồi, ta đã biết nàng từ lâu, chỉ là nàng không tin.” Hạ Tử Di sờ chiếc nhẫn bạc trên ngón trỏ.

Chi Lan chú ý tới động tác của hấn, theo bản năng nhìn túi tiền của mình. “Vậy mà người vẫn dám cưới ta?”

“Tại sao không dám?” Hạ Tử Di nhún mày, thần thái hào hứng: “Nếu ta thích nàng thì sẽ chờ cho nàng, những người khác có liên quan gì.”

Chi Lan nghe xong không biết nghĩ gì, dựa đầu vào vách xe nhắm mắt. Hạ Tử Di thấy vậy không tức giận, hấn vén màn lên, nhìn cảnh bên ngoài, không thấy khóe mắt Chi Lan có giọt lệ lặng lẽ rơi xuống.

Chi Lan không về Đông phủ, thậm chí không vào thành, nàng ở lại biệt viện Hạ Tử Di an bài, trên đường đi nàng đã gửi một phong thư đến Đông phủ, khoảng mấy ngày nữa ama có thể đến gặp nàng.

Chi không ngờ, người Đông Quốc Duy gặp đầu tiên không phải Chi Lan, mà là Hạ Tử Di.

“Cậu là Hạ Tử Di?” Đông Quốc Duy ngồi ghé trên, đánh giá Hạ Tử Di, ngoại hình người thanh niên trước mắt có thể nói là tìm khắp kinh thành cũng không có ai hơn được, chỉ chưa biết phẩm hạnh thế nào.

“Chào bá phụ, tại hạ đúng là Hạ Tử Di.” Hạ Tử Di rất ít khi nói chuyện cung kính như thế, Đông Quốc Duy xem như người hiếm hoi được hấn đối đãi kính trọng.

“Ta đã nghe A Nhất nói, cảm ơn cậu đã chiếu cố tiểu nữ khi ở Hàng Châu.” Đông Quốc Duy sờ râu, cảm ơn rồi nói, “Có điều công tử đưa tiểu nữ đến kinh thành là có ý gì? Hơn nữa hình như công tử đã biết thân phận của tiểu nữ?”

“Chi Lan đã nói thân thể với tại hạ, tại hạ đến kinh là để cầu hôn, tại hạ ngưỡng mộ Chi Lan đã lâu, nguyện lấy nàng làm chính thê, hơn nữa ngoài Chi Lan tại hạ sẽ không cưới bất cứ người nào khác.”

Đông Quốc Duy đang uống nước, nghe thế suýt sặc, ông ấy sống từng này tuổi chưa từng nghe nói người nào vì chính thê mà không nạp thiếp, “Cậu nói thật?”

“Tiểu chất không nói láo, sẽ không nuốt lời, mong bá phụ tác thành cho tiểu chất.” Hạ Tử Di nói xong liền hành đại lễ với Đông Quốc Duy.

“Cha mẹ cậu đồng ý sao?” Đông Quốc Duy đã điều tra thân thế Hạ Tử Di, tất nhiên vừa lòng, hơn nữa Hạ Tử Di nói mấy lời vừa rồi rất hợp với tiếng lòng của ông.

“Gia mẫu mất sớm, gia phụ hứa sẽ không can thiệp hôn sự của tiểu chất, vì thế bá phụ có thể yên tâm.” Hạ Tử Di thấy Đông Quốc Duy có vẻ dao động, vì vậy không ngừng cố gắng, “Tiểu chất cũng biết tình huống của Chi Lan, nhưng tiểu chất không sợ, tiểu chất hứa sẽ dùng cả đời che chở Chi Lan không để kẻ nào ức hiếp nàng, bá phụ có thể yên tâm giao Chi Lan cho tiểu chất.”

“Ta cần suy nghĩ.” Đông Quốc Duy cảm thấy vẫn cần bàn bạc với phu nhân, Hạ Tử Di thấy thế không dồn ép, ngược lại cùng Đông Quốc Duy trò chuyện tán gẫu, trong lúc nhất thời hai người có cảm giác vừa gặp mà như đã quen.

Bên kia, Hách Xá Lý thị đã nước mắt rung rung đánh giá con gái ba năm không gặp, con gái cao và gầy hơn, may là khí sắc không tệ, “Mấy năm con ở ngoài có ổn không? Nếu khổ cực thì về nhà đi, ama và ngạch nương đều nhớ con.”

“Ngạch nương” Chi Lan vòng tay ôm Hách Xá Lý thị như khi còn bé, “Con sống rất ổn, ngạch nương không cần lo lắng cho con, ba năm qua con đi được rất nhiều nơi, con từ từ kể cho ngạch nương nghe được không?”

“Uh.” Hách Xá Lý thị vuốt tóc Chi Lan, im lặng nghe nàng kể chuyện.

“Hạ công tử đưa con về lần này là Hạ công tử muốn cầu hôn đúng không? Hẳn biết thân phận của con sao?”

“Vâng, con đã nói cho hắn, hắn là người tốt, chắc sẽ không tiết lộ.” Chi Lan chỉ có thể cảm điếc ăn hoàng liên, dù nàng có kẻ chân tướng ama và ngạch nương cũng chưa chắc đã tin.

“Con đã tin hắn như vậy, ngạch nương tin hắn là người tốt.” Hách Xá Lý thị rất dung túng Chi Lan. “Vậy con muốn gả cho hắn sao?”

“Con không biết.” Hiếm có lúc Chi Lan thẹn thùng như thiếu nữ.

“Ha ha, nhìn con là ngạch nương biết câu trả lời rồi, thật ra chuyện yêu đương đâu có phức tạp, vợ chồng là người bầu bạn cả đời, điều phụ nữ cần cũng chỉ là một phu quân biết quan tâm chăm sóc mà thôi, con cũng không cần cưỡng cầu.”

Khi Hách Xá Lý thị trẻ tuổi cũng từng một thời xúc động, nhưng sống đến tuổi này đã biết tình yêu không thể thay cơm ăn hàng ngày, bà cho rằng Chi Lan chưa nhận lời vì còn nhớ Huyền Diệp, vì thế khuyên giải, “Con không thể ở vậy cả đời, chẳng lẽ con định để đến già cũng không có con cháu chăm lo? Ama ngạch nương cũng già, nhiều nhất cũng chỉ có thể che chở cho con thêm mười năm, em trai con là người tốt, nhưng nó cũng có vợ, sau này sẽ có con, đến lúc đó...”

Hách Xá Lý thị thở dài, cảm thấy Chi Lan cứng ngỏi, “Nghe lời ngạch nương, thấy phù hợp thì gả thôi, hiếm có người như Hạ công tử biết thân phận

của con còn dám lấy con, chỉ điểm ấy ngạch nương đã rất hài lòng.”

“Ngạch nương và ama còn sống thêm mấy thập niên nữa, nhìn cháu ngoại ra đời, sau đó cháu ngoại của cháu ngoại ra đời.” Chi Lan buồn bã rom róm nước mắt.

“Ngạch nương ama không phải yêu quái.” Hách Xá Lý thị dí tay vào trán Chi Lan, “Hôn sự của con và Hạ công tử ta sẽ bàn bạc với ama con, con không phản đối tức là đồng ý đúng không?”

“Vâng.” Chi Lan gật đầu rất khẽ, gò má ửng hồng như thoa son.

HOÀN - END.

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đùng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 134

Tháng sáu sơ tứ, nghỉ gả cưới. Tô Châu Hạ phủ, quần áo mũ phượng khăn quàng vai Chi Lan ngay tại như lửa ánh nắng chiều trung bị đón vào phủ đệ.

"Kết tóc vì phu thê, ân ái hai không nghi ngờ", Hạ Từ Di cúi đầu nói, tay hấn khẽ run dùng hi xứng khơi mào khăn voan, một thân lửa đỏ sắc quần áo hoảng tim Chi Lan mất, lay động Chi Lan tâm.

Giờ khắc này, Chi Lan dường như hoàn toàn nghe không được người săn sóc dâu thanh âm, trong thiên địa cũng chỉ còn lại trước mắt người kia, giống nhau từ hấn ở ngoài đều là mông lung một mảnh, duy hấn một người vẫn đang rõ ràng có thể thấy được.

"Nương tử đây là xem ngây người sao?" Hạ Từ Di đem hi xứng phóng tới một bên, một hiên góc áo liền ngồi xuống Chi Lan bên cạnh. Người săn sóc dâu khen ngược rượu đưa cho hai người, Hạ Từ Di thông dong tiếp nhận, xuyên qua Chi Lan nâng lên cánh tay, uống hạ rượu giao bôi.

Chi Lan hai gò má ở chúc quang hạ hơi hơi phiếm đỏ như máu, tiên diễm ướt át, chu môi thượng còn lưu lại rượu dịch mùi thơm ngát, kẻo trên châu sắc sáng rọi. Hạ Từ Di cũng không từ giặt mình ở, thăm nghĩ nếm thử trước mắt người này miệng hương vị.

"Người mới nhìn ngây người đâu, người không phải còn muốn đi ra ngoài chiêu đãi khách nhân sao? Đừng ở bên trong này đợi." Chi Lan gắt giọng, nhìn chung quanh một lần trong phòng nhà hoàn bà tử, hơi hơi cúi đầu.

"Ta đi một chút sẽ trở lại, người trước tắm rửa đi, ta đã muốn phân phó hảo tiểu phòng bếp làm tốt hơn tiêu hoá đồ ăn." Hạ Từ Di thanh âm quanh quẩn ở Chi Lan bên tai, giống nhau là đậm nhất ức rượu nhường.

"Ân." Chi Lan thấp giọng hồi đáp, cũng không có ngẩng đầu, nhưng là theo Hạ Từ Di góc độ lại có thể nhìn đến nàng phần hồng sắc thánh tai.

Thẳng đến Hạ Từ Di ra tân phòng Chi Lan mới thở dài, nàng bất động thanh sắc đánh giá trước mắt phòng ốc, nàng ngồi giường là tốt nhất tơ vàng lim khắc hoa giường lớn, ngẩng đầu có thể thấy màu đỏ sái kim màn, trước mặt bàn bát tiên thượng làm ra vẻ xanh ngọc bầu rượu, trẻ con cánh tay thô long phượng chúc thượng chúc quang không ngừng toát ra, nhưng lại làm cho Chi Lan có loại không biết đang ở phương nào lỗi thấy.

"Phu nhân, nô tỳ hầu hạ ngài rửa mặt đi." Thúy nhi là của hồi môn nhà hoàn, xem Chi Lan có chút ngốc lãng, vội vàng tiến lên nâng dậy nàng ngồi ở trước bàn trang điểm, đem nàng trên đầu trang sức sách hạ, nha màu xanh tóc đen trút xuống xuống, dùng đánh bồn thủy tinh tế cấp Chi Lan giặt sạch mặt, thế này mới hầu hạ nàng đi nhĩ phòng tắm rửa.

Chi Lan còn không có tắm rửa hoàn Hạ Từ Di sẽ trở lại, hấn làm cái thủ thế làm cho trong phòng mọi người đi ra ngoài, cũng không có kinh động còn tại dục dừng lý ngăn người Chi Lan. Hạ Từ Di nâng nâng tay, bất mãn nghe chính mình trên người mùi rượu, lập tức nhẹ tay nhẹ chân tiêu sái vào nhĩ phòng, vẩy vẩy tay làm cho trọn mắt há hốc mồm Thúy nhi lui ra, thuần thực cầm lấy một bên cái giá thượng chư linh, thon dài ngón tay ở Chi Lan tóc dài trung xuyên qua, tẩy sạch một đầu tóc đen sau bàn tay to liền hạnh kiểm xấu xoa Chi Lan nồn nà bàn lưng.

"Hạ Tử Di?" Chi Lan vốn là ghé vào dục đứng bên nhắm mắt dưỡng thần, Hạ Tử Di động tác dọa nàng nhảy dựng, nàng vội vàng quay đầu, kết quả phát hiện mặt sau nhân đã muốn biến thành chú rết.

"Nương tử có hay không gọi sai?" Hạ Tử Di ngồi ngay ngắn ở một bên ghế thượng, bàn tay to vẫn đang ở Chi Lan lưng lưu luyến.

"Phu quân?" Chi Lan giật giật thân mình, phát hiện thoát khỏi không được kia chỉ làm ác bàn tay to, đơn giản xoay người, hai tay ôm ngực, nương Thủy Thượng hóa hoa che lấp đẹp không sao tả xiết □.

"Rốt cục cười đến người." Hạ Tử Di thỏa mãn than thở nói, của hắn ánh mắt cũng không có loạn phiêu, cũng không có nhiễm thương □ sắc thái, ngược lại như là đang nhìn một cái trần ái bảo bối, sùng nịch, ôn nhu, thật cẩn thận, đắm chìm trong như vậy ánh mắt hạ, cứ việc Chi Lan đã sớm làm tốt trong lòng chuẩn bị, cũng không tự giác lại sa vào, liền là như vậy ánh mắt, vô số lần làm cho nàng vô khả trốn, cuối cùng chỉ có thể bại ở trong tay hắn.

"Ta tẩy xong." Chi Lan khẽ cắn môi dưới, ánh mắt nhìn về phía cái giá thượng lộ về áo lót, có chút bất an nói.

"Ân." Hạ Tử Di gật đầu, đứng dậy dài cánh tay đuổi ra lấy hảo quần áo, xoay người sang chỗ khác, chờ Chi Lan đổi hảo quần áo mới đi đến nàng trước người, trực tiếp đem nàng hoành ôm lấy đến, đi vào nội thất, động tác mềm nhẹ đem nàng đặt ở trên giường.

"Ta giúp ngươi lau tóc." Hạ Tử Di an vị ở Chi Lan phía sau, ôn nhu giúp đỡ gội tóc.

"Ngươi thật tốt." Chi Lan trong trí nhớ còn không từng có quá cùng nhân như vậy thân mật thời điểm, Hạ Tử Di là không giống, hắn sẽ cho nàng tưới hoa quả, cấp nàng nấu cơm, cấp nàng lau tóc, chú ý nàng mỗi ngày tâm tình, chú ý của nàng yêu thích, chính là loại này ôn nhu, cường thế không tha cự tuyệt, cuối cùng giống chỉ vòng giống nhau gặt gao long trụ nàng, làm cho nàng không có cách nào giãy.

"Ta chỉ đối với ngươi hảo." Hạ Tử Di động tác mây bay nước chảy lưu loát sinh động, giống như đã làm vô số lần bình thường.

"Thật sự là đầu tiểu trụ." Chờ tóc bán làm Thi Hạ Tử Di mới phát hiện Chi Lan đã muốn ở hắn trong lòng đang ngủ, hắn bỏ qua bố khăn, hoàn ở Chi Lan, bà đầu đặt ở của nàng trên vai, rốt cục, rốt cục không cần lại một người, rốt cục có thể ở sự thật lý ôm nàng, rốt cục có thể sử dụng chính mình thủ cấp nàng hạnh phúc, rốt cục, rốt cục...

Cuối cùng Hạ Tử Di vẫn là không tha buông ra Chi Lan, cấp nàng cái thượng chần, chính mình cỡi hỉ phục, làm cho người ta đánh thủy, lại phao một hồi, thế này mới trở lại trên giường.

Chi Lan lòng mi hơi hơi rung động, hô hấp cũng rối loạn chút, Hạ Tử Di biết nàng đã muốn tỉnh, nhưng là hắn cũng không có vạch trần, chính là tà nằm ở một bên, hai tay vòng trụ Chi Lan, đem nàng kéo vào chính mình trong lòng.

"Xuân tiêu nhất khắc thiên kim, nương tử như thế nào bỏ lại vì phu đâu?" Hạ Tử Di tỉnh tề mặt mặt hôn dùng ở Chi Lan trên mặt, theo tron bóng cái trần đến đồ bưng hai gò má, cuối cùng đứng ở kiều điểm ướt át môi thượng, Chi Lan cũng mở mắt, tiểu thủ bàn mắt to lý lệ quang lóe ra, xem Hạ Tử Di tâm đều nhuộm thành một bãi Xuân Thủy.

"Ta vừa mới chính là đang ngủ." Chi Lan lấy tay chống đỡ Hạ Tử Di trong ngực, tưởng đem hắn thời xa một chút, nề hà còn nhỏ lực vi, ngược lại khơi dậy Hạ Tử Di giấu ở trong lòng thú, tính.

"Nương tử không cần như vậy xem ta, ta sẽ, nhịn không được." Hạ Tử Di cảm thấy chính mình phía dưới nơi nào đó đều nhanh muốn nổ mạnh, nhưng là nhìn trước mặt bất an nữ tử, lại không đành lòng phóng túng chính mình dục vọng.

"Ngươi chậm một chút, ta sợ." Chi Lan có chút không thích ứng, nàng cùng Hạ Tử Di nhận thức cũng sắp có một năm, nhưng là như vậy thân mật khẳng khít, luôn có loại kỳ quái cảm giác, đặc biệt nàng lập tức sẽ đem thân mình giao cho trước mặt nhân.

"Không sợ, không sợ, đời này ta cũng không sẽ làm bị thương ngươi." Hạ Tử Di động tác càng phát ra thông thả cùng mềm nhẹ, như là ở đối đãi dịch toái bảo bối giống nhau, của hắn hô hấp ồ ồ, trên trán cũng thấm ra mồ hôi.

"Ân." Chi Lan gật đầu, nhắm hai mắt lại, thủ thả lỏng thân thể, tiếp nhận này về sau hội bồi nàng cả đời nhân.

Ba năm sau, Chi Lan bụng đột khởi, thoát nhìn đã muốn có sáu bảy tháng, của nàng trên mặt cầu hạnh phúc tươi cười, bị bọn nha hoàn vây quanh ở hoa viên lý tán bước, khai vừa vận mẫu đơn giống nhau cũng cảm nhận được của nàng vui sướng, ở trong gió nhẹ giã ra chính mình thân mình.

"Lan nhi, hôm nay đã muốn đi rồi nửa canh giờ, chúng ta trở về đi." Hạ Tử Di tính tốt lăm canh giờ, buông sổ sách, theo thư phòng đi ra thẳng đến hoa viên, quả nhiên nhìn đến Chi Lan còn lưu luyến ở hoa viên lý, sùng nịch cười, đi nhanh về phía trước đỡ lấy của nàng cánh tay phải.

"Nhanh như vậy à?" Chi Lan trong thanh âm lộ ra một cỗ mất mát, làm cho Hạ Tử Di cảm thấy dường như lại dạo một hồi cũng không sao.

"Được rồi, ta ở cùng ngươi dạo một hồi, liền một hồi." Hạ Tử Di ôm Chi Lan thắt lưng, hơi hơi phủ □, dán của nàng cái bụng, nghe xong một hồi lâu, phát hiện không có gì động tĩnh, "Đại bảo là còn tại ngủ sao? Động cũng không động."

"Ha ha, hắn hôm nay ngoan thật sự, không có ép buộc ta." Chi Lan xem ngày tiệm đại, cũng không kiên trì, cùng Hạ Tử Di đi trở về chính ốc.

"Vậy là tốt rồi, chờ hắn đi ra ta mới hảo hảo dạy hắn, về sau còn dám nháo ngươi liền..." Hạ Tử Di tha dài quá thanh âm, tuy rằng là trách cứ nhưng mặc cho ai đều có thể nghe ra bên trong nồng đậm sùng nịch loại tình cảm.

"Người liền làm sao? Người còn dám đánh hấn sao?" Chi Lan đôi mi thanh tú một điều, khiêu khích nhìn thoáng qua Hạ Tử Di.

"Ai, có nương tử ở ta nào dám đánh hấn a." Hạ Tử Di giả vờ giả vịt thờ dài, "Chỉ có nương tử không ở thời điểm mới có thể giáo huấn này xú tiểu tử a!"

"Đại bảo người hãy nghe cho kỹ, cha người ở người không đi ra phía trước đã nghĩ muốn như thế nào giáo huấn người, người cũng không thể cho hấn cơ hội." Chi Lan nhẹ nhàng vỗ về cái bụng, mặt đối lập tiểu hài tử nói, tiểu hài tử giống nhau biết chính mình mẫu thân đang nói chuyện, cố ý giật giật thân mình, tỏ vẻ nghe được.

"Này xú tiểu tử, người cùng hấn nói chuyện hấn còn có phản ứng, đối của ta nói vốn không có phản ứng." Hạ Tử Di có chút ăn vị, tiến lên bắt Chi Lan môi, một hồi lâu mới cảm thấy nỡ nấn buông ra, "Cũng chỉ có nương tử mới có thể an ủi ta."

Chi Lan xi cười ra tiếng đến, Hạ Tử Di ở hôn hậu lại càng đến càng làm càn, bên ngoài rõ ràng là cái nội liễm đại nam nhân, về nhà liền biến thành cái gì đều phải tranh nhất tranh Tiểu Nam nhân, chỉ sợ không có nhân nghĩ đến hấn kia Trương mặt than mặt cũng có thể làm ra như vậy đậu thủ biểu tình đến.

"Được tiện nghi còn khoe mẽ." Chi Lan vươn tay phải, Hạ Tử Di phối hợp cúi đầu, làm cho Chi Lan niết đủ của hấn mũi mới ngồi □ từ, "Đi rồi lâu như vậy, chân toan sao?"

"Hoàn hảo." Chi Lan thủ vuốt ve Hạ Tử Di mặt, giống như như thế nào sờ cũng sờ không đủ giống nhau.

"Vẫn là xoa xoa đi, nương tử rất vất vả." Hạ Tử Di tự nhiên vì Chi Lan lui đi hai miết, sau đó chuyên nghiệp cấp nàng nhu nỏ lên tiểu thối.

"Ta không vất vả, người mới vất vả, có người thật tốt!" Chi Lan hoàn ở Hạ Tử Di gáy tử, trong thanh âm cũng mang theo điểm giọng mũi, này ba năm đến Hạ Tử Di đôi của nàng hảo nàng đều xem ở trong mắt, đặc biệt nàng mang thai sau, Hạ Tử Di sinh sôi gây một vòng.

Nàng nôn ọe thời điểm Hạ Tử Di sốt ruột ăn không ngon, nàng rút gân thời điểm Hạ Tử Di cả đêm không ngủ được cấp nàng mát xa, nàng kích động thời điểm Hạ Tử Di lại kiên nhẫn dỗ nàng, này đó nàng đều nhớ rõ, nàng cảm thấy chính mình đời trước khẳng định làm rất nhiều chuyện tốt, đời này mới có thể gặp hấn.

"Cảm động đi, đứa ngọc, ta không đứng người ta ai đối với người hảo." Hạ Tử Di đầu cũng không nâng, hai tay tiếp tục ấn, "Hơn nữa nếu không cho ta sinh đứa nhỏ, người cũng không dùng chịu này đó khổ, đứa nhỏ một cái là đủ rồi, về sau không sinh, người hoài vất vả, ta xem đau lòng."

"Một cái làm sao đủ, cha hội niệm tử của người." Chi Lan nhớ tới chính mình công công, hấn cùng Hạ Tử Di thật sự là một đôi oan gia, "Hơn nữa ta nguyện ý cho người sinh đứa nhỏ, người chẳng lẽ còn dám không cần sao?"

"Muốn muốn muốn, nương tử cấp ta đều phải." Hạ Tử Di đứng dậy, lại hôn thân Chi Lan, hoàn trụ nàng còn nói đỡ nói.

Khang Hi hai mươi một năm, Khang Hi Đế thân chinh Cát Nhĩ Đan.

"Tử Di, Tử Di?" Chi Lan tay nhỏ bé ở Hạ Tử Di trước mắt chớp lên, "Như thế nào ngăn người? Là có cái gì phiền lòng sự sao?"

"Cũng không phải cái gì đại sự." Hạ Tử Di đem Chi Lan một phen kéo lại đây, làm cho nàng ngồi ở của hấn trên đùi, do dự một hồi mới nói, "Của người hoàng đế biểu ca gần nhất giống như không tốt."

"Ai?" Chi Lan sững sốt một hồi mới phản ứng lại đây Hạ Tử Di đang nói cái gì.

"Hấn thân chinh Cát Nhĩ Đan, giống như sinh bệnh, hấn là kết ly đi, ta cũng không phải rất rõ ràng." Hạ Tử Di mím môi, hấn đã muốn hồi lâu không có ở Chi Lan trước mặt lộ ra như vậy nghiêm túc biểu tình.

"Kết ly a?" Chi Lan dùng mặt cọ cọ Hạ Tử Di hoài, "Tử Di, hấn là ta biểu ca, chúng ta đi xem hấn được không?"

"Người là muốn đi cứu hấn sao?" Hạ Tử Di thân mình cứng đờ.

"Hấn là ta biểu ca, cũng là người đại cữu tử." Chi Lan thẳng đứng dậy từ, "Hơn nữa ta sẽ không thấy hấn, tặng được bước đi, được không?"

"Người có biết ta chưa bao giờ hội cự tuyệt của người, ai." Hạ Tử Di thờ dài, cũng nhẹ nhàng thờ ra, hấn nếu muốn gạt Chi Lan Chi Lan là không có khả năng biết đến, nhưng là nếu Khang Hi thật sự xảy ra chuyện, Chi Lan trong lòng rốt cuộc sẽ không dễ chịu, hấn không muốn thấy nàng bởi vì nam nhân khác thương tâm khổ sở, còn không bằng nói cho nàng.

"Cám ơn người." Chi Lan cũng ôm chặt lấy Hạ Tử Di.

"Như vậy đoán thời gian nội chúng ta cũng đuổi bắt quá đi, hơn nữa Hoàng Thượng quân doanh lý cũng khẳng định thủ vệ sâm nghiêm, vẫn là làm cho bằng hữu của người hỗ trợ đi." Hạ Tử Di là biết hệ thống tồn tại, bắt quá hấn rất ít đề, nhắc tới thời điểm cũng chỉ là xưng nó làm một cái bằng hữu.

"Ân." Chi Lan trong lòng cảm động, càng không biết ứng nên nói những gì.

"Cảm thấy bạc đãi ta đi?" Hạ Tử Di đã nhận ra Chi Lan cảm xúc, "Đáp ứng ta một sự kiện cho dù bồi thường ta đi."

"Cái gì a?" Chi Lan có dự cảm bất hảo.

Hạ Từ Di ở Chi Lan bên tai nhẹ giọng không biết nói gì đó, chỉ thấy Chi Lan nháy mắt biến thành một cái hồng thấu trứng tôm, cuối cùng vẫn là gật gật đầu, chọc Hạ Từ Di tâm hoa nộ phóng, vị này mua nước mắm biếu ca vẫn là có điểm tác dụng thôi.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: kỳ thật hạ bạn học là rối loạn... Đêm nay Trung Quốc hảo thanh âm hảo hảo xem nga ~ ha ha ()

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đừng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 135

Chi Lan chưa từng có đến quá Ô Lan Bồ Thác, không khỏi có chút tò mò, nhưng bởi vì ban đêm trễ, chỉ có thể nhìn đến rất nhiều doanh trường, không trăng không sao ban đêm chỉ có thể nhìn đến cây đuốc chọt lóe chọt lóe ánh sáng, bên tai lộ vù vù tiếng gió, Chi Lan sợ hãi nắm chặt Hạ Từ Di cánh tay.

"Đừng sợ, tặng được chúng ta trở về đi." Hạ Từ Di vỗ vỗ Chi Lan thủ, nghĩ đến bây giờ còn chết sống không biết nhân, trong lòng có chút đắc ý.

"Ân, hẳn là kia gian lậu trại đi?" Chi Lan chỉ chỉ xa xa bị vây ở chính giữa nhà bạt, so với cái khác nhà bạt mà nói nó lớn hơn, hơn nữa chung quanh cũng có rất nhiều thị vệ tuần tra, không có gì bất ngờ xảy ra Huyền Diệp chính là ở tại bên trong.

"Ân, hãy đi trước nhìn một cái đi." Hạ Từ Di cũng không có truy vấn vì sao hai người có thể đột nhiên đi vào nơi này, hơn nữa có thể không coi ai ra gì ở đại quân doanh trường lý xuyên qua.

"Đại a ca, hiện tại là rõ ràng cơ hội, nương nương làm cho ta nói cho ngài, tận dụng thời cơ thất không hề đến." Chi Lan mấy năm nay dùng không ít thứ tốt, cũng coi như được với tai thính mắt tinh, thêm chi cách gần, cho nên thực khéo chọt nghe thấy như vậy một câu.

【 các bằng hữu trăm độ trực tiếp tìm tòi: (thanh mặc) biểu ca người đừng chạy 】

Hạ Từ Di cũng là tập võ, nghe xong khoe miệng xà ra một cái châm chọc tươi cười, hẳn đệ cái ánh mắt cấp Chi Lan, hai người liền đứng ở nhà bạt bên ngoài đem cái gọi là đại a ca cùng này mưu sĩ đối thoại nghe xong cái lần.

Chi Lan tuy rằng từng cũng oán hận quá Huyền Diệp, nhưng nghe đến Huyền Diệp thân nhi tử mưu đồ bí mật hại mạng của hắn vẫn là không khỏi trong lòng toan nát. Năm đó nàng vốn là toàn tâm toàn ý muốn gả cái hắn, nghe xong của hắn hứa hẹn sau lại vui mừng ngủ không yên, tâm tâm niệm niệm chính là như thế nào báo đáp này một phần độc nhất vô nhị tâm ý.

Nhưng là bất quá đã hơn một năm chọt nghe đến hắn có đứa nhỏ, kia một khắc tâm tình Chi Lan ở sau vài năm cũng không nguyện đi hồi tưởng, hiện tại nhớ tới bất giác có chút buồn cười cùng tiếc hận, vì từng chính mình cùng từng biểu ca, bởi vì bọn họ đều đã chết, chết ở thời gian lý.

"Khô sở?" Hạ Từ Di trong lòng ký ấn vị lại thương tiếc, chỉ có thể đem Chi Lan ôm chặt lấy mới có thể trấn an hắn giờ phút này có chút táo bạo cảm xúc.

"Không có, chỉ là có chút cảm khái thôi." Chi Lan cảm giác được Hạ Từ Di không hờn giận, "Nhà chúng ta đại bảo sẽ không hội làm này chờ lương tâm cầu phê chuyện tình, ai, biểu ca thực sẽ không giáo con."

"Đã nhìn ra." Hạ Từ Di buông ra Chi Lan, dặt tay nàng đi phía trước đi đến, này trong hoàng cung là thị phi phi đều cùng bọn họ không có vấn đề gì."Làn này trở về nên hảo hảo khích lệ khích lệ hắn."

"Ha ha, đại bảo trốn người còn không kịp đâu, ai cho người tổng bản cái mặt." Chi Lan nói lên đứa nhỏ cũng dứt bỏ rồi vừa mới sầu não, "Cái này biết con tốt lắm đi, đừng tổng mắng hắn, đứa nhỏ tiểu thể nào nhận được trụ."

"Nghiêm phụ từ mẫu, chẳng lẽ hắn còn muốn ta mỗi ngày đối hắn bãi khuôn mặt tươi cười sao?" Hạ Từ Di nhéo nhéo Chi Lan yếu đuối không có xương tay nhỏ bé, "Người làm sao nhìn ra hắn chịu không nổi, ta xem hắn da rất hậu."

Chi Lan cúi đầu nở nụ cười, không nói gì, rất nhanh đi ra Huyền Diệp ở nhà bạt, Hạ Từ Di trên mặt biểu tình cũng dần dần đông lạnh xuống dưới, "Tặng được bước đi."

"Ân, tặng được bước đi." Chi Lan trấn an nói.

Nhà bạt lý Huyền Diệp thoát nhìn trạng huống thật không tốt, trên mặt ửng hồng, hô hấp dồn dập không xong, hai hàng lông mày gập gao mặt nhăn, xem Chi Lan trong lòng đau xót, tuy rằng nàng đã muốn không thương trước mắt này nam nhân, nhưng là rốt cuộc nhiều như vậy năm thanh mai trúc mã, hẳn đối của nàng hảo nàng chưa từng có quên quá, này phần khi tình nghị cũng không có bởi vì Huyền Diệp sau lại hành vi mà tiêu ma điếu.

Tuy rằng đưa thuốc quá trình có chút khúc chiết, nhưng rốt cuộc là hoàn thành nhiệm vụ, chờ Chi Lan cùng Hạ Tử Di về nhà khi cũng còn chưa tới giờ tỵ.

"Nương tử, vì phu hôm nay tâm tình không tốt." Hạ Tử Di ngồi ở trên giường, nắm Chi Lan thủ bắt nó phóng tới ngực thượng.

"Ân." Chi Lan gật gật đầu, trên mặt nhe cười.

"Ngươi hôm qua đáp ứng rồi ta cái gì?" Hạ Tử Di xem Chi Lan dựa vào trường xu thế, oán hận đem nàng nhu Tiến Hoài lý, "Ngày mai nhất định phải cho ngươi khôi khôi thể thân!"

"Ta mới không tin." Chi Lan không cam lòng yếu thế, "Phu quân xưa nay thể nhược, hôm nay lại cảm xúc không tốt, vẫn là nghỉ cho khỏe đi."

"Phải không? Ta còn không biết nguyên lai nương tử cho rằng vì phu còn chưa đủ cố gắng a." Hạ Tử Di đem Chi Lan ôm ngồi ở trên đùi, phía dưới cực nóng đỉnh Chi Lan mộng bộ.

"Ta là đau lòng ngươi, nào có ngươi loại này hảo tâm làm như lòng lang dạ thú!" Chi Lan trong lòng có chút sợ hãi, nhưng là cảm thấy chính mình cũng không nhược, lại có lo lắng.

"Nếu phu quân như vậy cơ, khát, khiến cho ta đến hầu hạ ngươi đi." Chi Lan thân mình vừa chuyển, quỳ gối trên giường, lấy tay đem Hạ Tử Di nhấn đổ, Hạ Tử Di cũng biết nghe lời phải, muốn nhìn một chút chính mình tiểu nương tử rốt cuộc tưởng muốn làm gì.

"Phu quân da thịt thật tốt, liền cùng tiểu cô nương dường như." Chi Lan tay nhỏ bé một điều, liền đem Hạ Tử Di đai lưng cấp xả xuống dưới, thuận thực, Hạ Tử Di cũng chỉ thừa một cái tiết khô, hân chấm hai tay, cũng không để ý chính mình lửa lỗ, ngược lại thẳng tắp nhìn chăm chăm Chi Lan, mắt mang hứng thú. - bài này thủ phát Tấn Giang văn học thành

Chi Lan cũng là học quá, hai tay không ngừng ở Hạ Tử Di mẫn cảm mang theo châm ngòi thổi gió, liền ngay cả hai khóa thủ du cũng không buông tha, hàm răng khê cắn, ngón tay niết làm, cảm giác được Hạ Tử Di rối loạn hô hấp, thế này mới thẳng đứng dậy đến.

"Phu quân thoát nhìn thật không tốt, chẳng lẽ là thiếp thân hầu hạ không tốt sao?" Nói xong tay nhỏ bé liền vói vào tiết khô lý, bắt lấy bên trong thật lớn dâng trào, chậm rãi động.

"Ngươi này ma nhân tinh!" Hạ Tử Di hơi hơi thay đổi sắc mặt.

"Nếu phu quân ghét bỏ thiếp thân, kia thiếp thân sẽ không bêu xấu." Chi Lan ngừng tay phải động tác, nhưng là ngón tay lại còn tại trụ thể thượng không nhẹ không nặng quất làm.

"Nhanh chút, bằng không liền đem ngươi ngay tại chỗ trừng phạt." Hạ Tử Di ánh mắt híp lại, lại là hưởng thụ lại là chưa đủ.

"Nhanh chút cái gì a? Thiếp thân không hiểu." Chi Lan trên mặt một bộ ngây thơ bộ dáng, nhưng là tay trái lại giải nổi lên nút thắt, chỉ chốc lát sau áo đã bị thoát xuống dưới, từng từng suy sụp suy sụp điệu ở trên người, hồng nhạt cái yếm lý thịt lộ như ẩn như hiện, xem Hạ Tử Di rục rịch.

"Nếu nương tử không hiểu, chỉ có thể vì phu đến dạy." Hạ Tử Di thật sự chờ không nổi nữa, nghiêng người liền đem Chi Lan đặt ở dưới thân.

"Ngươi xấu lắm! Ta còn không làm hoàn đâu!" Chi Lan thở phì phì, nàng hẳn là đem Hạ Tử Di cấp trời lại đến.

"Kia lần sau vì phu cho ngươi mượn mấy căn dây thừng, đem vì phu trời lại đến được?" Hạ Tử Di ngoài miệng ôn nhu nói xong, hạ thân động tác lại tuyệt không ôn nhu, thẳng tắp liền vọt đi vào.

"A!" Chi Lan kinh hô một tiếng, cảm giác được nội bộ no đủ không khỏi thân mình run lên.

"Đêm nay khiến cho ngươi xem xem, vì phu có hay không thể nhược thực." Lời nói vừa Hạ Tử Di lại là một cái va chạm, Chi Lan cũng không có tâm tư suy nghĩ việc, chỉ có thể mơ mơ màng màng theo hắn đùa nghịch.

Hạ Tử Di cùng Chi Lan bên này là xuân ý nồng đậm, bên kia Huyền Diệp uống thuốc rồi phát ra hân cũng hiểu được tinh thần tốt hơn nhiều, chính là trong lòng cũng tư vị. - bài này thủ phát Tấn Giang văn học thành

"Đi thăm dò tra gần nhất đại a ca đang làm cái gì?" Huyền Diệp ở thái giám hầu hạ hạ ngồi dậy, nghĩ đến cái kia không nên thân con lớn nhất lại tức giận, có này mẫu tât có này tử, hai người đều là ngoan độc.

"Vâng, Hoàng Thượng muốn truyền thái y đến xem sao?"

"Không cần, sáng mai lại truyền bái." Huyền Diệp vẫy vẫy tay, làm cho tất cả mọi người lui ra. Hân hiện tại trong lòng loạn thực, ai cũng không muốn gặp.

Hắn không biết vì sao Chi Lan không có chết, cũng không biết nàng là như thế nào gả cho hiện tại phu quân, càng không biết năm đó chính mình rốt cuộc là đúng hay sai, nhưng là việc này hắn cũng không dự đoán được đáp án, hẳn là Đại Thanh đế vương, không có hắn không chiếm được gì đó, nếu có, kia cũng chỉ có thể là hắn không nghĩ muốn.

Hắn từng có áy náy, từng có hối hận, nhưng này đó chỉ hóa thành một câu thật sâu thẳm dài, tối như mực ban đêm, Khang Hi Đế tâm tình phức tạp nhìn trong tay viên thuốc, thật lâu không nói.

Khang Hi bốn mươi lăm năm, lớn tuổi Khang Hi Đế nằm ở trên giường, trong tay thường thức một cái cổ xưa cũu Linh Lung, nghe phía dưới thái y nhóm hội báo chính mình bệnh tình, khoe miệng xả ra một cái khó coi tươi cười đến, vừa định nói chuyện, liền ho khan lên.

Một cái tiểu thái giám chạy nhanh nâng dậy hoàng đế, nom nớp lo sợ cho hắn uy được, phía dưới quỳ thái y đã ở chiến chiến phát run.

"Thôi, các người đều lui ra đi." Khang Hi Đế nhìn này hoa lệ cung điện cùng lòng mang sợ hãi cung nhân, nhất thời nhưng lại cảm thấy hứng thú rồi.

"Hoàng Thượng là muốn nghỉ ngơi sao?" Bên cạnh thái giám tổng quản thật cẩn thận hỏi.

"Ân, đem ngọn nến tắt đi, nhìn chói mắt." Khang Hi nhắm mắt lại, không hề nhiều lời.

Cung nữ đem màn buông, thổi tắt trong đại điện ngọn nến, điểm thượng hương liền lui xuống, để lại gác đêm thái giám.

Yên tĩnh trong đại điện không có tiếng vang, chỉ có thể nghe được ồ ồ tiếng hít thở, Khang Hi Đế nắm trong tay cửu liên hoàn, dần dần tiến nhập trong mộng, trong mộng hắn còn chỉ có 16 tuổi, biểu muội chính lời kéo tay hắn làm nũng.

"Biểu ca, ta không thích người có khác nữ nhân, người chỉ cần ta một cái được không?"

Đáp ứng nàng đáp ứng nàng! Khang Hi Đế ở trong lòng kêu gào, nhưng là hắn chỉ nhìn đến cái kia tuổi trẻ chính mình chậm rãi lắc lắc đầu, ôm một cái khác nữ tử mảnh khảnh vòng eo.

Hình ảnh vừa chuyển lại là một người nam nhân nắm biểu muội, nam nhân trên mặt lộ vẻ sùng nịch ôn hòa tươi cười, biểu muội kéo cánh tay hắn tinh tế nói nhỏ, vô luận hắn ở phía sau như thế nào đuổi theo biểu muội đều không có quay đầu.

"Chỉ Lan!" Khang Hi Đế mạnh theo trong mộng bừng tỉnh, khô gầy thủ hướng trên mặt một chút, thế nhưng tất cả đều là lệ.

【 các bằng hữu trăm độ trực tiếp tìm tòi (thanh mặc) biểu ca người đừng chạy 】

Ngày thứ hai, Khang Hi Đế băng.

Cùng thời gian, Tô Châu Hạ phủ, Hạ phủ lão gia Hạ Từ Di qua đời.

Y Y nha nha giọng nữ còn tại tiếp tục xướng, "Cầm Sát tự xưng năm mươi huyền, nhất huyền nhất trụ tứ hoa năm. Trang sinh hiểu mộng mê con bướm, vọng đế xuân tâm thác Đỗ Quyên. Thương Hải Nguyệt Minh châu có lệ, Lam Điền ngày âm ngọc khói bay. Này tình khả đãi thành hồi ức, chính là lúc ấy đã ngơ ngẩn."

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đừng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 136

Nhân sinh có bát khổ, sinh, lão, bệnh, tử, yêu biệt ly, oán lâu dài, cầu không thể, không bỏ xuống được. Của hắn đánh số là 084, nhiệm chức cho thời không quản lý cục xuyên qua bộ, ở hắn phía trước xuyên qua bộ còn có 83 vị tiền bối, bọn họ công tác chính là quan sát cùng báo cáo, nghiên cứu nội dung chính là nhân sinh bát khổ, nghiên cứu thủ đoạn đủ loại, đối tượng chính là này đó xuyên qua giả nhóm.

Đây là một cái thập phần thú vị công tác, bởi vì xuyên qua nhân luân đủ loại, mỗi người nhân sinh gặp gỡ cùng khát vọng cũng các không giống nhau, đối với cuộc sống đơn điệu bọn họ mà nói nhìn này nhóm người "Biểu diễn" là nhân sinh khó được lạc thú.

Đương nhiên, bọn họ cũng có áp lực, cục lý mỗi bốn năm còn có một lần khảo hạch, khảo hạch nội dung là bọn họ luận văn, luận văn đạt tiêu chuẩn liền có thể tiếp tục công tác, nếu thất bại chỉ có thể sa thải, sa thải sau những người này đi nơi nào không ai biết.

Nơi này mọi người không nổi danh tự, hắn cũng không ngoại lệ, bọn họ chỉ có đánh số, cho nên hắn gọi 084, của hắn lần đầu tiên công tác là quan sát một cái xuyên qua đến Thanh triều nữ nhân, này nữ con người khi còn sống quá mức bình thường, cứ việc hắn nguyện ý cho nàng rất nhiều giúp, nhưng là nàng vẫn là lựa chọn miễn nhiên mọi người cách sống.

Phải biết rằng có lẽ là phía trước quan sát đối tượng nhóm đều là thập phần sinh động, thống nhất thế giới, quảng thu hậu cung, đại muốn làm phát minh, nhưng là sau cục lý như vậy luận văn nhiều lắm, quan sát đi ra hình thức cũng quá quá chỉ một, không có nghiên cứu giá trị, cho nên cục lý vì từng cái xuyên qua giả đều đặt ra khó khăn, cũng chính là hủy bỏ rất nhiều bọn họ xuyên qua "Đặc quyền".

【 các bằng hữu trăm độ trực tiếp tìm tòi (thanh mặc) biểu ca người đừng chạy 】

Này đó "Đặc quyền" nhiều mặt, có nhân bắt bọn nó tổng kết thành một chữ "Tò", 084 biết đến có Mary Sue cùng Tom tô. Hắn công tác thời điểm đã muốn bắt đầu thực hành như vậy quy định, nhưng là vì cam đoan luận văn đa dạng tính cùng thú vị tính, bọn họ cục lý vẫn là thập phần nhân tính hóa cho mỗi một vị xuyên qua giả một cái đại lễ bao, cho nên có không gian có hệ thống này đó phụ trợ công cụ.

084 bây giờ còn phán đoán không ra về sau phát triển tiền cảnh, nhưng là không thể nghi ngờ gần mấy năm qua tới hỏa chính là dung nhập xã hội độc lòng kinh doanh loại này hình thức. Của hắn quan sát đối tượng là một cái ngực vô chí lớn nữ nhân, dùng 084 nói, nàng chính là một cái bị từ bỏ sau đó độc thân cả đời nữ nhân.

Vì thế 084 luận văn có đề mục, luận tình yêu phát triển khả năng tính, này đề mục quá mức phổ biến, hắn có chút lo lắng, nhưng là này quan sát đối tượng thật sự rất xấu, hắn cũng không có khác có thể viết. Cho nên hắn khẽ cắn môi đánh ra luận văn chính văn Chương 1:, Chương 1: viết làm nhiên là nữ nhân thứ nhất bối tử, đời này kỳ thật là tôi không thú vị, năng từ bỏ của nàng biểu ca, sau đó một người quá xong rồi cả đời.

084 có chút không hiểu của nàng hành vi, cho nên hắn ở luận văn lý hung hăng phê phán loại này hành vi, nhưng là dù sao cũng là của hắn nghiên cứu đối tượng, hắn nguyện ý lại cho nàng một lần cơ hội, vì thế Chương 1: viết xong sau hắn lại đồ mang trọng đến, tìm một cái cùng nữ nhân thập phần hợp phách nam nhân, hơn nữa làm cho bọn họ ở nữ nhân trốn đi sau gặp nhau. Nhưng là kết quả vẫn đang thực không vui nhân, nữ nhân là tốt, nam nhân cũng là tốt, nhưng là bọn họ lại căn bản không có cơ hội yêu nhau. Nữ nhân quá mức lạnh lùng, nam nhân quá mức kiêu ngạo, vì thế hai người ở không ngừng lỗi qua trung đã xong cả đời. - bài này thủ phát Tân Giang văn học thành

084 uống một ngụm sữa, viết xuống luận văn Chương 2:, viết xong sau 084 cảm thấy số lượng từ vẫn là không đủ, hơn nữa kết quả cũng thập phần không viên mãn, bình còn thật sự phụ trách thái độ, hắn lại ngã cái mang, vì tránh cho lại xuất hiện loại này kỳ quái kết quả, hắn trả lại cho cái kia nam nhân một đoạn trí nhớ, này đoạn trí nhớ chính là tiền hai thế vị kia biểu ca trí nhớ. Vì thế đệ tam bối tử rốt cục viên mãn, nam nhân theo rất sớm phía trước mà bắt đầu tìm kiếm nữ nhân, sau khi tìm được lại thị nếu trần bảo, nhưng là nữ nhân ở từ phía trước lại để xảy ra vấn đề, này nam nhân rất cuộc là ai.

084 làm cho này dạng phát triển phun ra một ngụm sữa, hắn xoa xoa máy tính màn hình, viết xuống luận văn Chương 3: Vốn 084 không muốn lại tiếp tục viết xuống đi, bọn họ viết luận văn kỳ hạn là bốn năm nhất thiên, viết xong sau là có thể nghỉ ngơi, nhưng là tình huống của hắn thật sự đặc thù, hắn không nghĩ nghỉ ngơi, vì thế chỉ có tiếp tục viết.

Cho nên nữ nhân lại có thứ bốn bối tử, 084 không nghĩ lại ở chấm dứt phía trước nghe được cái kia như vậy 囧 vấn đề, vì thế hắn không có cấp nam nhân trí nhớ, chính là không ngừng chế tạo bọn họ ngẫu ngộ cơ hội, rốt cục hai người yêu nhau, nữ nhân nam nhân thọ chung chính tâm sau 084 cũng cao hứng, hắn bị kích động viết xong luận văn Chương 4:, vừa mới chuẩn bị kết cục liền phát hiện sau lưng không biết khi nào đứng cá nhân.

"Cục, cục trưởng hảo!" 084 chạy nhanh đứng lên, đối với cục trưởng cúi mình vái chào, trong lòng hắn thập phần không yên, nhưng là hé ra oa nhi trên mặt lại vẫn là không chút biểu tình.

"Không phải nói hảo luận văn viết xong đến ta sao?" Cục trưởng thân hình cao lớn, rất lực áp bách, hắn nhìn thoáng qua 084 máy tính, có chút không hòa hoãn nói.

"Hồi cục trưởng, ta, ta còn không có ghi hoàn!" 084 cái khó ló cái khôn, quyết định nhất định phải tràn ngập bốn năm.

"Ta xem đã muốn không sai biệt lắm, khẳng định sẽ không thất bại, theo ta đi đi." Cục trưởng kéo 084 tiêu sái, chân dài nhất khóa liền chuẩn bị chạy lấy người.

"Đừng, ta không đi cửa sau, ta không đi cửa sau!" 084 lời kéo chính mình ghé dựa, hào lên, "Ta muốn chính mình viết, cục trưởng người khiến cho ta viết đi!"

Cục trưởng dừng đi tới bước chân, quay đầu đến nghiêm túc nói, "Người đương nhiên không thể đi cửa sau, đi cửa sau là ta."

084 nhất thời cục hoa căng thẳng, nghĩ đến cái loại này vừa đau lại yêu cảm giác lại không nghĩ đi, "Cục trưởng, của ta nghiên cứu đang ở cao trào, không thể đoạn a."

"Cao trào bị đánh gãy quả thật không tốt." Cục trưởng giống như nghĩ tới cái gì không tốt chuyện tình, sắc mặt cũng trở nên có chút khó coi, "Người về sau không đánh gãy của ta cao trào, ta lúc này sẽ không đánh gãy của người cao trào."

"Hảo hảo, nhất định nhất định!" 084 chạy nhanh đáp ứng nói, "Cục trưởng ngài đi việc đi, ta cũng đi viết, tranh thủ sớm ngày viết hảo, tuyệt không quăng mặt của người."

"Được rồi." Cục trưởng do dự gật gật đầu, kéo qua 084 hôn vài tài ăn nói phóng hắn trở về.

084 xem cục trưởng đi xa mới nhẹ nhàng thở ra, một lần nữa ngồi xuống ghế trên. Hắn là cục trưởng thu dưỡng, trên danh nghĩa mà nói hắn là xem như cục trưởng con, cũng chính là cục lý thái tử gia, tục xưng quan nhị đại.

Cục trưởng đối hắn tốt lắm, theo hắn vẫn là cái Tiểu Đoàn tử thời điểm liền thích đem hắn mang theo trên người, lớn lại đi chỗ nào đều cùng hắn báo cáo. Đương nhiên, bọn họ có thể đi địa phương kỳ thật rất nhiều, các thế giới đều là bọn họ lữ hành, chỉ có có tiền có thể đi du lịch một phen, thậm chí còn có người ở nơi nào tìm rất nhiều bạn lữ mạng về đến.

Nhưng là cục trưởng cũng không cho phép hắn đi, chờ hắn sau trưởng thành khiến cho hắn vào thời không quản lý cục công tác, làm nhân viên công tác

hắn liền càng không có lữ hành quyền lợi. Cho nên cứ việc hắn đã muốn 25, vẫn là một cái chỗ nào đều không có đi qua trạch nam, có thể hỗn thành như vậy quan nhị đại cũng chỉ có hắn một cái.

Đương nhiên, này cũng không là vấn đề, vấn đề là ở hắn 23 tuổi năm ấy của hắn cục trưởng phụ thân nếu lôi kéo hắn đi đăng ký, vì thế hắn bị còn lại quan nhị đại chê cười đã lâu, bởi vì hắn theo quan nhị đại biến thành quan phụ nhân.

Hắn thích của hắn phụ thân, tuy rằng hắn bá đạo lại không bình thường, nhưng là loại này thích giới hạn cho phụ tử trong lúc đó bình thường cảm tình, không có kéo dài đến có thể cồn giường, đàn cái loại này trình độ. Bị kịch là, của hắn phụ thân tổng thích lôi kéo hắn cồn giường, đàn.

"Ai!" 084 ở trong lòng yên lặng phun tào hoàn sau lại đầu nhập vào công tác, vì có thể ở kế tiếp hai năm lý viết không xong luận văn, hắn đồ mang theo vô số lần, làm ra vô số loại quá trình, đương nhiên này đó quá trình đều là trăm sông đổ về một biển, không ngoài hồ chính là cùng biểu ca cùng một chỗ, hoặc là cùng nam nhân tại cùng nhau, thậm chí còn có 3p, 084 không khỏi vì chính mình trí tuệ cảm động, hắn cảm thấy này thiên luận văn hoàn toàn xứng đáng cái tên, đối lập một chút 083 luận văn đầy độ sau hắn liền càng vừa lòng, khẳng định không ai viết có hắn nhiều.

"Viết xong?" Vui quá hóa buồn chỉ chính là 084 tình huống, hắn đang ở thường thức chính mình tác phẩm đã bị cục trưởng đại nhân thanh âm hoảng sợ.

"Ta xem ngươi viết xong." Cục trưởng vòng quá 084, trực tiếp xoa bóp bảo tồn kiện, sau đó tắt đi máy tính. "Đi thôi, chúng ta về nhà."

"Có thể hay không không trở về nhà a?" 084 hai mắt đầm lệ lưng trông nhìn cục trưởng, ý đồ cái búng của hắn đồng tình tâm.

"Có thể." Cục trưởng nhàn tình sáng lên.

"Thật sự?" 084 hoài nghi hỏi.

"Đương nhiên là thật!" Vì thế cục trưởng đem cửa một cửa, liền đem 084 đồ lên ở tại công tác gian trên bàn.

"Anh anh anh..." 084 giúp đỡ chính mình thất lưng, không khỏi bị từ giữa đến.

"Đừng khóc, ngoan." Cục trưởng sờ sờ 084 đầu, theo quần áo trong túi tiền xuất ra một cái kẹo que, "Ăn đi, ăn xong trở về gia."

"Ta không ăn!" 084 tạc mao, hắn một phen đẩy ra kẹo que, chuẩn bị tìm một chỗ lẳng lặng chữa thương.

"Ngươi không thích nó sao?" Cục trưởng bỗng nhiên tỉnh ngộ, sau đó chỉ chỉ chính mình phía dưới, "Quả nhiên vẫn là này có vẻ được rồi!"

"Ta muốn đi tìm chết, ngươi đừng ngăn đón ta." 084 rút cục hông mất, hắn khập khiễng ra bên ngoài hướng, khí thế có chút hung mãnh.

"Đi thôi." Cục trưởng lý giải gật gật đầu, "Vừa vặn của ngươi sống lại điểm là ở trong nhà trên giường, biện pháp này hảo, rõ ràng chúng ta cùng đi, tỉnh du."

"Cha, ngươi rốt cuộc coi trọng ta thế nào điểm, ta sửa còn không thành sao?" 084 cước bộ một chút, thê lương nói.

Cục trưởng lắc đầu, suy nghĩ một hồi hồi đáp, "Không đổi được, bởi vì ngươi liền nhất hố, cha hóa."

-【 các bằng hữu trăm độ trực tiếp tìm tòi: (thanh mặc) biểu ca ngươi đừng chạy 】

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đừng Chạy (Một Kiếp Yêu Ngươi)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 137

Tiểu Bối từ nhỏ còn có một cái giấc mộng, không cần ngạc nhiên, từng cái nữ hài tử trong lòng đều đã có như vậy một cái giấc mộng, Tiểu Bối là bình thường cô gái, cho nên nàng cũng có.

Tiểu Bối làm Đại Thanh công chúa, quá là cảm y ngọc thực cuộc sống, phía sau có nhất đống lớn cung nữ thái giám chờ hầu hạ nàng, mặc dù là như vậy, nàng cũng không có dưỡng thành kiêu căng tính tình, này vẫn làm cho phụ mẫu nàng phi thường vừa lòng hơn nữa lâm vào kiêu ngạo.

Nhưng là công chúa lớn phải tìm ngách phụ, dựa theo phía trước quy luật mà nói nàng tìm một Mông Cổ ngách phụ, này cũng không có gì vấn đề lớn, Tiểu Bối không thương này cảm điều lòng sắt cả ngày chơi bởi lêu lổng bát lá cờ đề, bọn họ quá mức gây yếu tái nhợt, giống như là bị nhốt tại lồng gà từ lý con gà con giống nhau, không có một chút sức sống.

Tiểu Bối cũng từng đi qua thảo nguyên, nơi đó nhân hòa kinh thành không giống với, tuy rằng không có tinh xảo hàng hóa cùng cuộc sống, nhưng là bọn họ có cao xa bầu trời, có rộng lớn thảo nguyên, có màu mỡ ngưư dương, nơi đó các nam nhân đều đã sẵn thủ chân thả, bọn họ bộ dạng cao cao lớn đại, làn da ngăm đen, cơ bắp róc rảnh, tựa như trên bầu trời chim điều bình thường tự tại, ở Tiểu Bối trong lòng, như vậy nam nhân mới là chân chính nam

nhân.

Kỳ thật Tiểu Bối chính mình cũng biết loại này nhận thức là bất chính xác thực, nhưng là nàng bắt buộc đã biết sao đi cho rằng, bởi vì nàng là Đại Thanh công chúa, nàng hưởng thụ nhiều lắm đặc quyền, nàng nên đi Mông Cổ, nơi đó mới là Đại Thanh công chúa nhóm cuối cùng muốn đi địa phương, nhưng là nàng chân thành hy vọng chính mình là cuối cùng một cái.

【 các bằng hữu trăm độ trực tiếp tìm tòi: (thanh mặc) biểu ca người đừng chạy 】

Đương nhiên, Hoàng A Mã cũng coi như chân chính nam nhân, tuy rằng hắn cũng không hắc, cũng không trắng, liền tỷ như hiện tại, Hoàng A Mã có thể cho nàng chọn lựa ngạch phụ, đây là Hoàng A Mã nam nhân địa phương, bởi vì Hoàng A Mã là Đại Thanh tối có quyền lực nhân, ai đều nghe hắn, cho nên hắn là chân chính nam nhân.

"Người thật sự muốn gả đến Mông Cổ đi?" Huyền Diệp tuyệt không thích kia một đồng về mặt tươi cười chờ thượng công chúa Mông Cổ vương công nhóm, ở hắn xem ra, của hắn nữ nhi đương nhiên đáng giá tốt nhất, này đã man ngay cả thợ Đường cũng không biết đại hắn như thế nào có thể cho hắn nữ nhi tốt nhất cuộc sống đâu?

"Đúng vậy." Tiểu Bối ánh mắt kiên định nhìn Huyền Diệp.

"Nhưng là người Hoàng ngạch nương muốn cho người dãi ở kinh thành." Huyền Diệp mặt hơi hơi run rẩy một chút, từ nhỏ đến lớn hắn vốn không có làm hiểu được quá chính mình đại nữ nhi tâm tư, lần này cũng không ngoại lệ.

"Nữ nhi có thể hàng năm trở về trụ một đoạn thời gian, Hoàng A Mã không cần lo lắng." Tiểu Bối đã muốn ở cùng Chi Lan thương lượng ở nơi nào kiến công chúa phủ, chỉ có Huyền Diệp này đứa ngọc vẫn chưa hay biết gì.

"Nhưng là người thích đọc sách, thích đánh đàn, thích chơi cờ, này Mông Cổ vương công nhóm cũng sẽ không này, bọn họ thậm chí không hiểu thưởng thức!"

Huyền Diệp là thật tâm vì Tiểu Bối lo lắng, dù sao hắn vì làm cho Tiểu Bối gả cho mẫn nhân cũng là dính áp lực cực lớn.

"Nhưng là này hiểu được thưởng thức nhân cũng không có cách nào khác mỗi ngày nghe ta đánh đàn cùng ta chơi cờ, bọn họ quá yếu, ngay cả ta đều đánh không lại, ta không cần!" Tiểu Bối bả đầu điều cùng trống bỏi dường như.

"Bát lá cờ đệ lý cũng có văn võ song toàn, Hoàng A Mã nhất định cho người tìm một đi ra." Huyền Diệp nhất tưởng khởi Tiểu Bối vũ lực giá trị liền đau đầu, rõ ràng thoát nhìn là cái tính như xử nữ cô gái, như thế nào như vậy có thể đánh nhau đâu.

"Nữ nhi không nghĩ phiền toái Hoàng A Mã ." Tiểu Bối cũng biết Huyền Diệp áp lực, vì của nàng việc hôn nhân Chi Lan cùng Huyền Diệp đều ép buộc đã hơn hai tháng. "Hơn nữa nữ nhi thực thích Mông Cổ, nữ nhi thân là Đại Thanh công chúa, hưởng thụ nhiều như vậy năm người khác cần bán tướng tượng không đến hậu đãi cuộc sống, đương nhiên cũng phải đàm khởi hòa thân trách nhiệm. Huống hồ Hoàng A Mã ngài còn làm cho ta chính mình tuyển, ải nhân bên trong chọn cao cái, mặc dù tuyển không đến vừa lòng, nhưng là ngày đều là quá đi ra, nữ nhi tin tưởng chính mình có thể quá hảo."

Huyền Diệp nghe xong cuối cùng vẫn là đáp ứng rồi Tiểu Bối, không vì sao, liền vì kia một câu ngày đều là quá đi ra, hắn tin tưởng chính mình nữ nhi, hắn cũng tin tưởng dựa vào chính mình nữ nhi tướng mạo thủ đoạn nhất định có thể đem ngày quá hảo.

Nhưng là! Làm một cái sắp gả nữ nhi phụ thân mà nói, hắn vẫn là rất khó quá, cái này hắn xem như hiểu được sáng khoái sơ Dận Nhưng cưới vợ thời điểm Chi Lan cảm giác, quả nhiên người thân đều là trái.

Cuối cùng Tiểu Bối vẫn là lựa chọn một cái thoát nhìn có chút thành thật bộ lạc đãi cát —— Ba Nhã Nhĩ, Ba Nhã Nhĩ năm nay 23 tuổi tả hữu, bộ dạng cao cao lớn lớn, ngũ quan cũng thập phần đoan chính, vừa thấy chính là chính tông Mông Cổ hán tử.

Đương nhiên này Ba Nhã Nhĩ cũng không có Tiểu Bối trong tưởng tượng như vậy thành thật, bằng không hắn cũng sẽ không sớm như vậy an vị thượng đài cát vị trí, nhưng là nữ nhân của hắn rất ít, hiện tại đi theo của hắn cũng chỉ có hai ba cái, hơn nữa theo Chi Lan cùng Huyền Diệp điều tra đến xem, này đó nữ nhân đều không có uy hiếp, bởi vì này vị Ba Nhã Nhĩ không thích Mông Cổ nữ nhân.

Này đôi Tiểu Bối mà nói là tốt tin tức, chứng minh rồi nàng tương lai thượng phụ ở thâm mỹ xem thượng cùng nàng là hợp phách, ít nhất về sau nàng có thể tận tình hào phóng hiển lãnh, dù sao ngạch phụ hậu viện lý trừ bỏ nàng ở ngoài sẽ không xuất hiện gì mẫn nhân hoặc là người Hán nữ tử.

Trận này hôn nhân nói đúng ra là chính trị đám hỏi, nhưng là Tiểu Bối cũng không có nản lòng, của nàng Hoàng ngạch nương ngay cả hoàng đế đều quản được trụ, nàng chẳng lẽ còn quản không được một cái nhỏ nhỏ đãi cát sao? Kia cũng quá cô phụ Hoàng ngạch nương nhiều như vậy năm qua dạy.

Vì thế, Ba Nhã Nhĩ ở Mộc Lan Vi Trường nhìn thấy Tiểu Bối kia một khác, cả người đều ngây người. - bài này thủ phát Tần Giang văn học thành

Tiểu Bối mặc một thân Mông Cổ cô nương Thiên Lam sắc áo choàng, màu trắng đai lưng buộc vòng quanh nàng mảnh khảnh kích thước lưng áo, làn váy khoảng cách chỗ còn có thể nhìn trộm đến cặp kia trắng tấp hai chân, tinh lực đồ trang sức theo của nàng động tác đinh đinh đang đang đưa, đen bóng tóc đen trát thành tiểu biện. Da thịt Như Ngọc bần trong suốt, hai gò má còn lại là hoa đào bần thiên phần hồng sắc, mặt hạnh một điều liền đem Ba Nhã Nhĩ hồn đều câu rớt.

"Ba Nhã Nhĩ tham kiến công chúa." Ba Nhã Nhĩ sừng sốt một hồi lâu, mới nhớ tới thỉnh an lúc này sự.

"Đài cát không cần đa lễ." Tiểu Bối thoáng sườn nghiêng người tử, cũng không có chịu toàn này lễ tiết.

Ba Nhã Nhĩ trong lòng khẽ nhúc nhích, lại đổi vị này công chúa hơn phần vừa lòng."Công chúa hiện tại là muốn đi săn thú sao?"

"Đúng vậy." Tiểu Bối nắm một màu trắng mã, mặt sau đi theo một đồng thị vệ.

"Nhưng là một người dù sao không an toàn, vẫn là Ba Nhã Nhĩ cùng công chúa đi bãi." Ba Nhã Nhĩ tự nhiên mà vậy xem nhẹ rót mặt sau một đám thị vệ, hẳn hiện tại trong lòng nghĩ nhớ kỹ chính là cùng vị này tương lai thế tử nhiều đài một hồi.

"Vậy đa tạ đài cát." Tiểu Bối mỉm cười, nằng hôm nay đi ra chính là đến tiến hành ngẫu ngộ, mục đích đạt tới sáng khoái nhiên cao hứng.

Tiểu Bối một cái xoay người lên ngựa, động tác mây bay nước chảy lưu loát sinh động. Bì Mông cổ các cô nương còn muốn lưu loát, chọc Ba Nhã Nhĩ nhìn nhiều vài mắt.

"Công chúa hảo cười ngửa!" Ba Nhã Nhĩ không thích Mông Cổ cô nương, bởi vì các nàng phần lớn trường quá mức rắn chắc, không có mềm mại vòng eo, không có trắng nõn làn da, không có xanh miết bàn ngón tay, nhưng là này cũng không gây trở ngại hẳn thưởng thức anh khí bùng bùng nữ tử, như vậy nữ tử càng dễ dàng đạt được của hẳn hảo cảm cùng tôn trọng.

"Đài cát không ngại cùng ta một lần, xem chúng ta hôm nay ai con mồi nhiều!" Tiểu Bối mặt giãn ra, tay phải giương lên, roi nhẹ nhàng vừa kéo, tiền khuyên thân mình liên liền xông ra ngoài.

Ba Nhã Nhĩ cũng không cam yếu thế, hẳn là thật sự bị vị này Đại Thanh công chúa khơi mào tính tình, rất ít có nữ tử có thể ở kỵ xạ phương diện đạt được của hẳn tán thành, thực may mắn của hẳn tương lai thế tử tính một cái.

Ngày tiệm đại, Tiểu Bối cùng Ba Nhã Nhĩ đều không có ở hướng rừng cây ở chỗ sâu trong đi, bọn họ tìm được rồi một cái Tiểu Khê, chuẩn bị ở trong này giải quyết ngộ thiện.

"Công chúa hội nấu cơm?" Ba Nhã Nhĩ cảm thấy vị này công chúa hôm nay cho hẳn nhiều lắm kinh hỉ, tại đây phía trước hẳn đối này cộc hôn nhân ôm thập phần còn thật sự thái độ, chính là bởi vì hẳn cần cùng Đại Thanh công chúa thành thân, nhưng là hiện tại hẳn đã muốn không nghĩ như vậy, mặc dù vị này nữ tử không phải Đại Thanh công chúa, hẳn cũng nhất định hội yếu nàng.

Nàng có hẳn hoan hỷ nhất yêu bên ngoài, bàn tay đại khuôn mặt nhỏ nhắn, xa đại bàn mi, vì chọn mắt hạnh, Anh Đào bàn cái miệng nhỏ nhắn, bóng loáng trong sáng da thịt cùng với cao gầy mảnh khảnh đáng người, không có này càng làm hẳn vừa lòng.

Hướng hồ vị này công chúa rõ ràng không chỉ có có làm người ta khuyên đảo bên ngoài, của nàng kỵ xạ công phu cũng thập phần lợi hại, hẳn tin tưởng ở thảo nguyên thượng nàng nhất định có thể sống như cá gặp nước, nếu nàng còn có thể làm ra ăn ngon đồ ăn, vậy rất tốt, hẳn tin tưởng chính mình hội thập phần nguyện ý hảo hảo sủng ái như vậy một vị cô nương.

"Người không tin?" Tiểu Bối phân phó người đi đem hôm nay săn đến chim trĩ, con thỏ chờ lột da rửa, mang lên đồ dùng nhà bếp, lại làm cho thị vệ đi bắt mấy cái ngư, thế này mới rửa tay chuẩn bị làm cơm.

"Đương nhiên không phải, chỉ là có chút kinh ngạc thôi." Ba Nhã Nhĩ cũng ngồi xuống dưới, cấp Tiểu Bối đệ này nọ trợ thủ.

"Ném thử canh cá bãi." Tiểu Bối yêu thích ăn ngư, chính là về sau đi thảo nguyên sau có lẽ vốn không có nhiều cá như vậy cấp nàng ăn.

"Thực tiên, công chúa thích ăn ngư sao?" Ba Nhã Nhĩ xem Tiểu Bối uống cao hứng, "Chúng ta bộ lạc bên cạnh có một hồ nước, trong hồ cũng có nuôi cá."

"Ngạ." Tiểu Bối gật gật đầu, nhớ tới về sau sẽ đi thảo nguyên thượng cuộc sống, có chút lo sợ không yên lại có chút chờ mong.

"Người đừng sợ hãi, thảo nguyên người trên đều tốt lắm, hơn nữa, ta cũng sẽ đối với người tốt." Ba Nhã Nhĩ có thể lý giải Tiểu Bối do dự bất an, tiền chút năm gả đến Mông Cổ công chúa quá cũng không tốt, các nàng thân mình quá mức mảnh mai, hơn nữa không muốn dung nhập thảo nguyên cuộc sống, đương nhiên cùng các nàng trượng phu cũng có quan, phải biết rằng ở thảo nguyên thượng giống hẳn loại này thương hương tiếc ngọc nhân khả rất ít.

"Cám ơn người." Tiểu Bối cúi hạ mi mắt, "Ta thực thích thảo nguyên, ta phía trước đi qua chỗ, chỗ cùng kinh thành thực không giống với."

"Người thích thảo nguyên sao?" Ba Nhã Nhĩ nghe xong Tiểu Bối sau hưng phấn rất nhiều, ở trong lòng hẳn làm sao đều so ra kém thảo nguyên, hơn nữa nghe Tiểu Bối ngữ khí hẳn là không phải bị bắt buộc, như vậy nhất tưởng trong lòng hẳn liền càng thoải mái.

"Đúng vậy, người có thể cùng ta nói nhiều giảng thảo nguyên thượng chuyện sao?" Tiểu Bối một đôi tình lượng ánh mắt tràn ngập khát khao cùng tò mò nhìn Ba Nhã Nhĩ, Ba Nhã Nhĩ cảm thấy ký kiều ngạo lại thỏa mãn, nhất thời thao thao bất tuyệt nói đứng lên.

Không thể không nói Tiểu Bối là tốt lắm nghe giả, nàng hội thỉnh thoảng gật đầu, ở Ba Nhã Nhĩ nói xong sau cũng sẽ đưa ra một ít vấn đề làm cho hẳn tiếp tục nói tiếp, vì thế một chút cơm sau Ba Nhã Nhĩ đối Tiểu Bối hảo cảm độ thật to bay lên, hẳn quả thực luyện tiếc rời đi vị này thiện người am hiểu ý công chúa.

"Chúng ta đi tán tản bộ đi?" Ba Nhã Nhĩ có chút không yên, sợ hãi Tiểu Bối không đáp ứng hẳn.

- bài này thủ phát Tấn Giang văn học thành

"Ân, vừa vận tiêu tiêu thực." Tiểu Bối còn có nói cũng không nói gì, đương nhiên vui cùng Ba Nhã Nhĩ tiếp tục đi dạo.

"Công chúa ngày thường đều thích làm cái gì?" Ba Nhã Nhĩ nghiêng đầu, vụng trộm nhìn Tiểu Bối vì kiều như đóa hoa bàn môi.

"Ta thích đọc sách, đủ loại." Nói lên thư thời điểm Tiểu Bối tiểu rượu oa đều lộ đi ra, "Ân, không có việc gì thời điểm còn thích đàn đánh đàn hạ chơi cờ, cũng yêu cười ngựa săn thú, bất quá cơ hội rất ít."

Ba Nhã Nhĩ nghe được Tiểu Bối ham sau nhân tình sáng lên, hắn cũng đọc quá thư, chẳng qua đọc cũng không tốt thôi, đương nhiên cũng liền cùng này đó cao nhã ham vô duyên, nhưng là như vậy nam nhân cũng không thích chính mình nữ nhân cũng cùng hắn không học vấn không nghề nghiệp, ngược lại bọn họ trong lòng nhớ kỹ cũng là cái loại này hội ngâm thi hội làm đối tài nữ, cho nên Tiểu Bối lại lại một lần nữa thỏa mãn Ba Nhã Nhĩ về tốt đẹp nữ tính giấc mộng.

"Ta tuy rằng sẽ không, nhưng là ta cũng thích." Ba Nhã Nhĩ không thêm đề ý bại lộ ra bản thân khuyết điểm, hắn nhử đầu, có vẻ có chút ngượng ngùng, "Người có thể dạy ta."

"Ân!" Tiểu Bối cũng cao hứng gật gật đầu, dường như thập phần chờ mong loại này dạy học cuộc sống, không có một chút không kiên nhẫn.

"Đúng rồi, có chuyện tình không biết Hoàng A Mã có hay không nói cho người." Tiểu Bối đá thượng thạch tử, cúi đầu giống như có chút rất ý tứ.

"Chuyện gì?" Ba Nhã Nhĩ yêu cực kỳ hiện tại Tiểu Bối ngượng ngùng mô dạng, ở Mông Cổ cô nương trên người hãy nhìn không đến cảnh đẹp như vậy.

"Người có biết kinh thành là của ta cố hương, tuy rằng ta yêu thích thảo nguyên, nhưng là về sau cũng sẽ tưởng niệm kinh thành, tưởng niệm Hoàng A Mã cùng Hoàng ngạch nương." Tiểu Bối ngẩng đầu lên, cửa nàng hốc mắt có chút hồng, Ba Nhã Nhĩ đều có thể nhìn đến nàng trong mắt trong suốt nước giọt.

"Hoàng A Mã cùng Hoàng ngạch nương đau lòng ta, cho nên cho phép ta hàng năm đều trở lại kinh thành trụ một thời gian, ta nghĩ trước tiên nói cho người, cũng hy vọng người lý giải ta, người có thể lý giải ta sao?"

Ba Nhã Nhĩ sống 23 năm còn không có quá như vậy trải qua, hắn thậm chí tưởng đem trước mắt nữ tử hảo hảo ôm vào lòng Lý An an ủi một phen, chờ một chút, lập tức là có thể, Ba Nhã Nhĩ nói cho chính mình.

"Công chúa không cần lo lắng, Hoàng Thượng đã sớm cùng ta đã nói rồi, đây là nhân chi thường tình chuyện tình, ta đương nhiên có thể lý giải công chúa." Ba Nhã Nhĩ phía trước tuy rằng đối với chuyện này cũng không có nhiều lắm bất mãn cảm xúc, nhưng là có thể nghe được Tiểu Bối chính mồm nói cho hắn hân tở về thực vừa lòng thật cao hứng.

"Vậy là tốt rồi." Tiểu Bối đương nhiên biết Hoàng A Mã đã muốn nói, nhưng là nàng lặp lại lần nữa cũng lãng phí không mất bao nhiêu thời gian không phải sao?

Vì thế ngạch phụ Ba Nhã Nhĩ cùng công chúa Tiểu Bối lần đầu tiên gặp mặt ngay tại song phương đều thập phần vừa lòng tình huống rơi xuống hạ màn che, này cũng vì về sau Ba Nhã Nhĩ thế nô cuộc sống đánh hạ kiên cố trụ cột. -【 các bằng hữu trăm độ trực tiếp tìm tòi: (thanh mặc) biểu ca người đừng chạy 】

Bạn đang đọc truyện *Biểu Ca! Đừng Chạy (Một Kiếp Yêu Người)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.